

ÂN TÂM

cover by cungquanghang

MỢ YÊU XINH ĐẸP
của
TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

EdIt: BB[0]

Truyện được sưu tầm tại diễn đàn Cung Quảng Hàng

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

Quyển 1

Chương 1: Sinh Ra Là Người Phụ Nữ Của Lãng Thiếu Đường Tôi, Chết Đi Cũng Phải Làm
Ma Của Lãng Thiếu Đường Tôi

Chương 2: Anh Sẽ Đối Xử “Thật Tốt” Với Cô Dâu Cậy Tạng Cho Anh

Chương 3: Đêm Nay Là Đêm Động Phòng Hoa Chúc Của Chúng Ta

Chương 4: Cô Rất Biết Lợi Dụng Sự Xinh Đẹp Của Bản Thân

Chương 5: Hoa Bi Ngạn

Chương 6: Cô Chính Là Loại Đàn Bà Phóng Túng

Chương 7: Tôi Muốn Liên Tục Tra Tấn Cô, Cho Đến Khi Nào Chết Thì Thôi... [16+]

Chương 8: Muốn Được

Chương 9: Tình Yêu Của Cô Với Tôi Không Đáng Một Đồng

Chương 10: Cùng Cha Khác Mẹ

Chương 11: Mang Thai

Chương 12: Tôi Sẽ Lập Tức Sắp Xếp Bác Sĩ Để Bỏ Đứa Bé Đây

Chương 13: Cầu Xin Anh Hãy Buông Tha Cho Đứa Nhỏ Đây

Chương 14: Hãy Nói Một Lần “Anh Yêu Em”

Chương 15: Tin Người Chết

Chương 16: Tình Cờ Gặp Lại Ở Khách Sạn Town House Galleria

Chương 17: Kế Hoạch Xây Dựng Một Thành Phố Mới

Chương 18: Buổi Đấu Giá Ngựa

Chương 19: Quân Tử Không Đạt Cầu Sở Ái*

Chương 20: Đời Đời Kiếp Kiếp Cô Chỉ Có Thể Làm Người Phụ Nữ Của Lãng Thiếu Đường
Tôi

Chương 21: Cảnh Cáo

Chương 22: Mất Tích

Chương 23: Bài Thánh Ca Trong Nhà Thờ

Chương 24: Giết Không Tha

Chương 25: Uy Hiếp

Chương 26: Thất Thân

Chương 27: Trở Về

Chương 28: Nhất Thời Chìm Đắm

Chương 29: Tranh Cãi

Chương 30: Thứ Tôi Muốn Chỉ Là Cơ Thể Cô

Chương 31: Chúc Trách Của Tình Nhân

Chương 32: Không Có Quyền Lựa Chọn [H]
Chương 33: Nhà Thiết Kế John Gallino
Chương 34: Tiệc Trên Du Thuyền
Chương 35: Cuộc Nói Chuyện Trên Du Thuyền
Chương 36: Hãm Hại Trí Mạng
Chương 37: Cái Chết Cận Kề
Chương 38: Áo Giác
Chương 39: Dòng Nước Ấm
Chương 40: Người Chứng Kiến
Chương 41: Vết Thương Đập Vào Mắt
Chương 42: Trị Thương
Chương 43: Hỗn Loạn
Chương 44: Bất Ngờ Quay Về
Chương 45: Hội Nghị Quốc Tế
Chương 46: Thăm
Chương 47: Sự Việc Bất Ngờ
Chương 48: Đôi Nam Nữ Thần Bí
Chương 49: Tra Hỏi
Chương 50: Hoàn Toàn Trở Thành Người Phụ Nữ Của Tôi [16+]
Chương 51: Không Ngủ Không Nghỉ
Chương 52: Tra Tấn
Chương 53: Không Khí Kì Quái
Chương 54: Sáng Sớm Tỉnh Lại
Chương 55: Không Có Quyền
Chương 56: Đảo Celebes Ở Hy Lạp
Chương 57: Điên Cuồng Trong Xe
Chương 58: Hiện Thực Và Cổ Tích
Chương 59: Rượu Retsina
Chương 60: Say Mê [H]
Chương 61: Vô Tình Nghe Lén
Chương 62: Thoát Đi
Chương 63: Giận Dữ
Chương 64: Không Thể Nhượng Bộ
Chương 65: Cô Gái Xinh Đẹp Trên Máy Bay
: Chương 66
Chương 67: Anh Em Tranh Chấp
Chương 68: Cần Đối Mặt Thì Phải Đối Mặt
Chương 69: Ái Dục
Chương 70: Công Chiếm [H]
: Chương 70
Chương 71: Thả Tôi Đi
Chương 72: Chiếc Thắt Lưng Vung Lên

Chương 73: Năm Đăm Đổ Máu
Chương 74: Bình Ổn Sau Sự Yên Tĩnh
Chương 75: Em Sợ Cái Gì?
Chương 76: Biện Pháp
Chương 77: Đồng Ý Vào Làm Việc Tại Lăng Thị
Chương 78: Bức Ảnh Chụp Mờ Ám
Chương 79: Giải Phóng Nỗi Đau
Chương 80: Đến Lăng Thị Báo Danh
Chương 81: Ba Tháng Giao Hẹn
Chương 82: Buổi Tối Lại Là Tình Nhân
Chương 83: Chân Tướng Của Việc Thu Mua
Chương 84: Văn Phòng Riêng Xa Hoa Không Có Sự Riêng Tư
Chương 85: Phần Nộ Khi Phát Hiện Ra Thuốc Tránh Thai
Chương 86: Lấy Trộm Tài Liệu Mật
Chương 87: Viên Hoàn Vũ Tặng Hoa
Chương 88: Bị Bắt Gặp Khi Đi Ăn
Chương 89: Bị Buộc Tội Trong Cuộc Họp Hội Đồng Quản Trị
Chương 90: Chuyển Giao Cổ Phần Công Ty Và Làm Nhóm Trưởng Dự Án
Chương 91: Tương Tư
Chương 92: Tứ Lượng Bạt Thiên Cân*
Chương 93: Em Cảm Tạ Tôi Thế Nào?
: Chương 94
Chương 95: Lăng Thiếu Đường Xin Lỗi
Chương 96: Phía Sau Sự Mạnh Mai
Chương 97: Lăng Thiếu Nghị Mất Khống Chế (1)
Chương 98: Lăng Thiếu Nghị Mất Khống Chế (2)
Chương 99: Bị Lăng Thiếu Đường Phủ Nhận Thành Quả Công Việc (1)

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 1

**Sinh Ra Là Người Phụ Nữ Của Lăng Thiếu Đường Tôi, Chết Đi Cũng
Phải Làm Ma Của Lăng Thiếu Đường Tôi**

MỞ ĐẦU

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống từng góc của nhà thờ, giữa khung cảnh toàn hoa hồng ở bên trong là một cặp cô dâu – chú rể.

Kỳ Hinh mặc một chiếc áo cưới màu trắng tinh, cô gái dịu dàng đứng trong bầu không khí thiêng liêng lại càng thêm đẹp rạng ngời, đôi môi đỏ mọng của cô hơi mỉm cười. Chiếc váy cưới vừa vặn với dáng người càng toát lên sự dịu dàng của cô, làn da mịn màng như khối mỡ đông càng khiến người khác phải say đắm.

Một bàn tay to đầy mạnh mẽ nắm chặt bàn tay trắng nõn mềm mại, Kỳ Hinh ngược đôi mắt ngây thơ nhìn chủ nhân của bàn tay này – Tuyên Tử Dương, cũng chính là người chồng sắp cưới của cô. Khi nhìn anh, gò má cô hơi ửng hồng.

Tuyên Tử Dương với vóc người cao lớn và khuôn mặt anh tuấn đã bị sự yêu kiều của Kỳ Hinh “đánh bại”, trong mắt anh tràn đầy sự dịu dàng. Anh cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên má Kỳ Hinh. Sau đó, trong sự chúc phúc của người thân và bạn bè, hai người chậm rãi bước tới trước mặt cha xứ.

Bà Chúc Bích Doanh – mẹ của Kỳ Hinh thấy con gái sắp gả chồng, nước mắt không nhịn được lại rơi xuống, bà vui mừng khi con gái đã tìm được hạnh phúc của mình.

Cha xứ nhìn cặp cô dâu – chú rể trước mặt, trịnh trọng lên tiếng: “Anh Tuyên Tử Dương, anh có nguyện ý lấy cô Kỳ Hinh làm vợ, làm theo những lời dạy dỗ của Thánh kinh, cùng chung sống với cô ấy, trước mặt toàn thể mọi người kết làm vợ chồng, yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, yêu cô ấy như yêu chính bản thân mình, dù cô ấy ốm đau bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo đói thì vẫn thủy chung với cô ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này không?”

Tuyên Tử Dương nhìn Kỳ Hinh đứng bên cạnh, khoe môi cong lên một nụ cười đầy hạnh phúc, đôi mắt đen tràn ngập dịu dàng, trả lời đầy kiên định: “Con đồng ý!”

Ánh mắt của Kỳ Hinh ngập tràn sự xúc động, trái tim vốn loạn nhịp giờ tựa hồ như đã tìm được bến đỗ an toàn.

Cha xứ gật đầu rồi đưa mắt nhìn Kỳ Hinh: “Cô Kỳ Hinh, cô có nguyện ý làm vợ của anh Tuyên Tử Dương, làm theo những lời dạy dỗ của Thánh kinh, cùng chung sống với anh ấy, trước mặt toàn thể mọi người kết làm vợ chồng, yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, yêu anh ấy như yêu chính bản thân mình, dù anh ấy ốm đau bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo đói thì vẫn thủy chung với anh ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này không?”

Kỳ Hinh đã nghe đến thuộc lòng lời thề này, cõi lòng lạnh giá hơi run lên. Cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Tuyên Tử Dương đầy tình cảm, cũng kiên định lên tiếng: “Con...”

- Cô ấy không đồng ý... – Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên trong nhà thờ, quả quyết ngắt câu nói của Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh trong bộ váy cưới đột nhiên run lên, giọng nói quen thuộc ấy như một loại tà mị đâm sâu vào cõi lòng khiến cô rất lo lắng. Khi quay đầu lại, cô liền nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn và lạnh lẽo mà cả đời này cô khó có thể quên được.

Tuyên Tử Dương cũng quay đầu lại, khi anh ta đang nhú chặt hàng lông mày nhìn vị khách không mời mà đến tự dưng xông vào phá đám hôn lễ của mình, anh ta liền trừng lớn hai mắt.

Lăng Thiếu Đường mặc một chiếc áo sơ mi màu đen cao cấp phối hợp cùng quần dài càng làm tôn lên đôi chân thon dài đầy mạnh mẽ của mình, khuôn mặt anh lúc này đầy vẻ ngỗ ngược như không thể kìm chế được. Cùng là những người đàn ông anh tuấn, nhưng Tuyên Tử Dương thì dịu dàng như làn gió xuân, một người đàn ông toát ra vẻ chín chắn và trầm ổn trong khi Lăng Thiếu Đường lại là một người cực kì hấp dẫn, vẻ ngông cuồng và lạnh lẽo toát ra từ người anh khiến người khác phải run rẩy.

Tuyên Tử Dương quay đầu nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của Kỳ Hinh rồi sải bước đến trước mặt Lăng Thiếu Đường, ngăn cản bước chân anh: “Anh Lăng, hôm nay là ngày kết hôn của tôi và Hinh Nhi, mong anh hãy tự trọng cho!”

Bà Chúc Bích Doanh – mẹ của Kỳ Hinh và ông Kỳ Chấn Đông – bố của cô cũng đứng bật dậy nhìn Lăng Thiếu Đường đứng trong nhà thờ.

Lăng Thiếu Đường hừ lạnh một tiếng, đôi mắt anh như đôi mắt của bậc quân vương nhìn lướt qua Tuyên Tử Dương, coi như anh ta không tồn tại rồi nhìn thẳng về phía Kỳ Hinh, giọng nói trầm thấp và lạnh lùng vang lên: “Hinh Nhi, lại đây...”

- Không... – Kỳ Hinh nhìn thấy Lăng Thiếu Đường như nhìn thấy ma quỷ, cô không tự chủ được liền lùi về phía sau mấy bước – Anh Lăng, tôi với anh không có quan hệ gì cả, anh đi đi!

- Vậy à? – Lăng Thiểu Đường lạnh lùng nói, sau đó anh hất cánh tay đang chặn đường mình của Tuyên Tử Dương ra, sải bước đi về phía trước, hung hăng siết chặt cằm của Kỳ Hình, cúi người rồi nở nụ cười tà mị – Chúng ta không có quan hệ gì à? Em có muốn ngay bây giờ tôi kể cho cha mẹ và chồng tương lai của em nghe xem em đã ở trên giường lấy lòng tôi như thế nào không?

- Lăng Thiểu Đường, anh quá đáng rồi đấy! – Tuyên Tử Dương cũng xông lên muốn kéo Kỳ Hình về phía mình.

- Cậu muốn Uy Dương lâm vào đường cùng à? – Giọng nói của Lăng Thiểu Đường càng thêm lạnh lẽo, anh hỏi một câu ngắn gọn.

Tuyên Tử Dương như đã cảnh tỉnh, cả người anh ta run lên đến mức suýt nữa thì ngã xuống. Đường như anh ta có thể nghe ra mùi vị khát máu và tàn nhẫn trong giọng nói của Lăng Thiểu Đường. Đúng, anh ta không thể đấu cùng tập đoàn quốc tế Lăng thị, tạm thời không nói đến chuyện Lăng Thiểu Đường là đối tác hợp tác có uy danh nhất trong giới thương mại, chỉ cần Lăng Thiểu Đường lạnh lùng giở thủ đoạn khiến người khác chùn bước thì chuyện anh ta muốn thôn tính hay đẩy công ty Uy Dương vào bước đường cùng là chuyện quá dễ dàng.

Kỳ Hình nhìn Tuyên Tử Dương không thể lên tiếng trả lời, cả người cô như rơi vào một hố băng không cách nào thoát ra được.

Lăng Thiểu Đường cười lạnh, giơ tay trái ra, đường trí tuệ hần sâu cũng hiện ra khi anh mở lòng bàn tay: “Hình Nhi, đi theo tôi!”. Giọng nói ấy như đang mê hoặc làm xao động trái tim Kỳ Hình.

- Tại sao? Tại sao anh không buông tha cho tôi! – Kỳ Hình vô lực hỏi, cảm giác khó có thể hít thở ngày càng mãnh liệt khiến cô chỉ muốn ngất đi.

- Rất đơn giản, cũng giống như lần trước em đã thề trước Chúa, trừ khi tôi chết, bằng không cả đời này em phải chung thủy với một mình tôi! –

Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hình, lạnh lùng gằn từng tiếng một.

Kỳ Hình hít sâu một hơi, khi nhìn vẻ mặt của Tuyên Tử Dương lúc này, cô đã biết kết cục của mình rồi! Cô biết Tuyên Tử Dương đã lựa chọn giữ lấy sự nghiệp của bản thân anh ta, vứt bỏ cô; còn cô thì nhất định cả đời này sẽ không thể thoát khỏi người đàn ông trước mặt.

Đôi mắt vốn đầy tình cảm của cô lúc này được che kín bằng sự trống trải và cô tịch, đôi mắt đẹp như làn nước vội vàng nhìn cha mẹ và những người bạn tốt ở bên dưới, cô để mặc cho Lăng Thiếu Đường nắm chặt bàn tay phải đã sớm lạnh như băng của mình.

- Đời này kiếp này em chỉ có thể làm người phụ nữ của Lăng Thiếu Đường tôi! – Lăng Thiếu Đường ghé sát người lại, chiếc mũi của anh như xuyên qua từng lọn tóc của Kỳ Hình, giọng nói trầm thấp vang vọng bên tai cô.

Giữa khu vực trung tâm thương mại phồn hoa nhất là một tòa nhà cao sừng sững, chiếm diện tích lớn nhất – đó chính là tập đoàn Lăng thị. Chính độ cao cả trăm tầng của tòa nhà đã khoe ra sự tôn quý và xa hoa của nó, dưới ánh mặt trời, tòa nhà ấy như toát lên nét lạnh lùng khúc xạ những tia nắng sáng rọi.

Tập đoàn Lăng thị là một trong mười tập đoàn quốc tế về tài chính đứng đầu thế giới, cùng với Hoàng Phủ, Lãnh thị và Cung thị, cả bốn tập đoàn được gọi là “tứ đại tài phiệt”. Tập đoàn Lăng thị có các công ty con phân bố ở khắp nơi trên thế giới, kinh doanh hơn mười loại ngành nghề, trong đó tiêu biểu nhất là tài chính, kinh doanh khách sạn cao cấp, thời trang và thông tin.

Lúc này, trong văn phòng tổng giám đốc rộng lớn, hơi lạnh tỏa ra từ chiếc điều hòa dường như không thể so với vẻ mặt như đang kết một tầng

sương giá của Lăng Thiệu Đường khiến người khác chỉ liếc mắt nhìn một cái cũng thấy không rét mà run.

Cô thư ký chần chừ đứng trước cửa phòng tổng giám đốc, trên tay cầm tách cà phê cho tổng giám đốc và phó tổng giám đốc. Nhưng cô do dự không biết lúc đi vào có bị làm vật hi sinh hay không, tiếng hét vừa rồi của tổng giám đốc như muốn làm sập cả tòa cao ốc.

Lăng Thiệu Nghị ngồi trước mặt Lăng Thiệu Đường, khuôn mặt khô ngô có vẻ xám xịt, anh ta lớn tiếng chất vấn: “Anh cả, rốt cuộc là anh muốn làm gì? Kỳ Hinh với anh hoàn toàn không có quan hệ gì cả! Sao anh lại phá hỏng hôn lễ của cô ấy? Anh hãy buông tha cho cô ấy đi!”

Bốp! Đôi mắt Lăng Thiệu Đường ngập tràn lửa giận, anh đập mạnh tay xuống bàn, bóng dáng cao lớn lập tức đứng bật dậy che khuất ánh mặt trời đang chiếu vào căn phòng qua cửa sổ.

Ánh mắt đầy lửa giận của Lăng Thiệu Đường nhìn chăm chăm vào người em trai cùng cha khác mẹ trước mặt, hai mắt anh như tản ra làn khói mù mịt: “Cậu to gan thật đấy, dám cùng Kỳ Hinh lừa gạt tôi, hơn nữa còn lừa tôi những hai năm trời...”

- Anh cả, tình hình lúc đó những ai có mắt đều thấy cả, sao anh lại dồn ép Kỳ Hinh? Chính anh đã suýt nữa hại chết cô ấy! – Lăng Thiệu Nghị không hề tỏ ra yếu thế, anh ta tức giận, bất bình chống đối.

- Cho nên Kỳ Hinh mới đến cầu xin cậu, sau đó cậu liền ngụy tạo cái chết của Kỳ Hinh để lừa tôi có đúng không? – Lăng Thiệu Đường với khí thế khiếp người ép hỏi, sau khi biết sự thật, ý nghĩ đầu tiên của anh là phải tự tay bóp chết người em trai này.

- Đúng! Em thừa nhận, bởi vì nếu lúc đó em không làm thế thì Kỳ Hinh sẽ chết thật! – Lăng Thiệu Nghị không hổ thẹn với lương tâm, lên tiếng trả lời.

- Hừ... tôi thấy thì cách làm việc của cậu cực kì ấu trĩ! – Lăng Thiểu Đường nhìn Lăng Thiểu Nghị, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Ít nhất trước khi gặp anh, cô ấy luôn luôn vui vẻ! – Lăng Thiểu Nghị cũng đứng dậy nhìn thẳng vào mặt Lăng Thiểu Đường.

Lăng Thiểu Đường đến trước mặt Lăng Thiểu Nghị rồi túm chặt lấy cổ áo em trai, giọng nói cực kì ngạo mạn vang lên: “Cậu cho rằng cả tôi và cậu sẽ bỏ qua cho Kỳ Hinh?”

Lăng Thiểu Nghị trừng đôi mắt đầy vẻ khó tin, kinh hãi lên tiếng: “Rốt cuộc anh muốn làm gì với cô ấy?”

- Cô ấy sinh ra là người của Lăng Thiểu Đường này thì chết cũng phải làm ma của Lăng Thiểu Đường này! – Lăng Thiểu Đường nói xong liền hất Lăng Thiểu Nghị ra, nụ cười lạnh lan tràn khắp khóe môi.

Anh ngồi xuống chiếc ghế tổng giám đốc, chân phải thon dài nhàn nhã gác lên chân trái, thong thả cất giọng lạnh lùng: “Thằng đàn ông khác muốn nhúng chàm Kỳ Hinh thì đợi kiếp sau đi!”

Lăng Thiểu Nghị hừ lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ phải nhìn thấy Kỳ Hinh chết một lần nữa thì anh mới hài lòng?”

Lăng Thiểu Đường quét ánh mắt lạnh lẽo và sắc bén về phía trước rồi lên tiếng: “Dù cô ấy có muốn chết thì tôi cũng sẽ đoạt cô ấy từ tay Diêm Vương trở về!”

Lăng Thiểu Nghị hít sâu một hơi: “Nếu anh còn gây ra những chuyện làm hại Kỳ Hinh thì em nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!”. Anh ta tuyên bố đầy kiên quyết.

Lăng Thiểu Đường hừ lạnh một tiếng: “Anh cảnh cáo cậu, tốt nhất là đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của anh! Nếu không cho dù có là em trai thì

anh cũng sẽ không buông tha đâu!”

Bầu không khí lạnh lẽo trong thoáng chốc như ngưng đọng trong phòng làm việc.

Người thư ký đứng ngoài cửa toát mồ hôi lạnh. Kỳ Hình? Không phải cô ấy đã chết từ hai năm trước rồi sao?

Thanh Vận Viên, biệt thự của Lăng gia tọa lạc ở khu vực trung tâm của những ngôi biệt thự đắt tiền.

Sau khi bị Lăng Thiếu Đường kiên quyết lôi về đây, Kỳ Hình ngơ ngác nhìn từng khóm hoa bỉ ngạn* trong vườn, từng khóm hoa tươi đẹp vẫn còn đọng nước. Đây vốn là một nơi tao nhã nhất trong Thanh Vận Viên, trước kia cô còn đặt cho nơi này một cái tên rất đẹp – Mỹ Ấp.

- Thiếu phu nhân... – Người quản gia tên Phùng nơm nớp lo sợ gọi Kỳ Hình đang ngăn người. Hôm nay khi bà nhìn thấy cậu cả nổi giận đùng đùng dẫn phu nhân về Thanh Vận Viên, bà giật nảy mình, không phải thiếu phu nhân đã mất rồi sao? Chẳng lẽ bà hoa mắt rồi ư?

Giữa trưa cũng là lúc Thanh Vận Viên toát lên vẻ thanh nhã nhất, từng cơn gió nhẹ thổi lướt qua bụi hoa, cơn gió thổi qua khiến khắp nơi vương vấn hương hoa dịu dịu.

Kỳ Hình lặng lẽ đứng trong vườn hoa, bóng hình xinh đẹp của người con gái đứng giữa những khóm hoa bỉ ngạn càng tạo ra cảm giác vừa đẹp nhưng cũng rất thê lương. Hoa bỉ ngạn được coi là loài hoa ngăn cách giữa sinh và tử, loài hoa có màu đỏ tươi như màu máu phủ kín con đường đi xuống địa ngục, sinh ra đẹp đẽ như đóa hoa mới bung nở, khi chết đi cũng tĩnh lặng và thanh thản.

Cô nhẹ nhàng chạm vào từng đóa hoa, sự tiếp xúc giữa đầu ngón tay với những khóm hoa như chạm đến thứ tình cảm được chôn giấu ở nơi sâu nhất trong lòng cô. Đúng như truyền thuyết của hoa bỉ ngạn, hương hoa có thể khơi gợi những ký ức đau buồn nhất.

Dòng hồi ức của cô bắt đầu chậm rãi phiêu tán dưới hương hoa nhẹ... Hồi ức quay về thời điểm hai năm trước... phiêu về những ngày cô còn ở cùng Lăng Thiểu Đường. Lúc đó trong vườn ngập tràn sắc xanh của lá hoa bỉ ngạn, nhưng rồi lá cũng héo khô, chẳng phải cũng giống như cuộc hôn nhân của cô với Lăng Thiểu Đường lúc đó hay sao...

* Hoa bỉ ngạn có ý nghĩa là “phân ly, đau khổ, không may mắn, vẻ đẹp của cái chết”, nhưng nhiều người hiểu ý nghĩa hoa là “hồi ức đau thương” .

Tương truyền loài hoa này nở nơi hoàng tuyền. Hoa có màu đỏ rực rỡ như máu, phủ đầy trên con đường thông đến địa ngục. Theo truyền thuyết hương hoa có ma lực, có thể gọi về kí ức lúc còn sống của người chết. Khi linh hồn đi qua vong xuyên, liền quên hết tất cả những gì khi còn sống, tất cả mọi thứ đều lưu lại nơi bỉ ngạn, bước theo sự chỉ dẫn của loài hoa này mà hướng đến địa ngục của u linh.

Lúc Bỉ Ngạn hoa nở thì không thấy lá, khi có lá thì không thấy hoa, hoa là không bao giờ gặp gỡ, đời đời dở lỡ. Bởi vậy mới có cách nói: ” Bỉ Ngạn hoa nở nơi Bỉ Ngạn, chỉ thấy hoa, không thấy lá”. Nhớ nhau thương nhau nhưng vĩnh viễn mất nhau, cứ như thế luân hồi và hoa lá không bao giờ nhìn thấy nhau, cũng có ý nghĩa là mối tình đau thương vĩnh viễn không thể gặp gỡ.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Anh Sẽ Đối Xử “Thật Tốt” Với Cô Dâu Cậu Tặng Cho Anh

Đêm khuya, Thanh Vận Viên xa hoa được bao trùm bởi ánh trăng dịu nhẹ trên cao, một chiếc xe ô tô thể thao màu đen chậm rãi tiến vào biệt thự Lăng gia.

Người sáng lập ra tập đoàn Lăng thị, ông Lăng Diêu Hồng đang ngồi ngay ngắn trong phòng khách với vẻ mặt tức giận. Khi thấy Lăng Thiếu Đường say khướt bước vào nhà, ông đập mạnh tay xuống bàn: “Thiếu Đường, con đi quá giới hạn rồi đấy! Hôm nay là hôn lễ của con và Kỳ Hinh, sao con lại để cho cô dâu của mình ở nhà, còn bản thân lại đi uống rượu? Mà lại còn uống đến mức say khướt thế này mới về nhà!”

Lăng Thiếu Đường nhú mày, anh lạnh mặt nhìn những thứ đồ trang trí cho hôn lễ trong biệt thự, ngay cả đèn ánh đèn cũng khiến anh cảm thấy cực kì không thoải mái.

- Được rồi, không phải con đã về rồi à, bố còn lo lắng gì nữa? – Lăng Thiếu Đường tuy rằng đã say nhưng sự lạnh nhạt trong lời nói vẫn không hề thuyên giảm.

- Anh cả, bố cũng chỉ là quan tâm đến anh mà thôi. Buổi sáng vừa cử hành hôn lễ với Kỳ Hinh xong đã không thấy tăm hơi anh đâu cả, trong

lòng Kỳ Hình sẽ thấy không thoải mái! – Lăng Thiếu Nghị thấy Lăng Thiếu Đường say rượu, bất mãn lên tiếng.

Lăng Thiếu Đường hừ lạnh một tiếng: “Khi đã đồng ý gả cho anh thì phải chuẩn bị tốt lý thật tốt rồi mới phải, nhất là... cậu đấy! Anh nhất định sẽ đối xử ‘thật tốt’ với cô dâu cậu tặng cho anh!”. Ngay sau đó, anh quét đôi mắt đen như mắt chim ưng nhìn bố mình rồi loạng choạng đi về phòng tân hôn.

- Con... thái độ của con kiểu gì vậy... – Ông Lăng run run chỉ ngón tay vào Lăng Thiếu Đường.

- Bố, thôi đi, anh cả đã về là tốt rồi! Cũng muộn rồi, bố cũng nên đi nghỉ ngơi đi! – Lăng Thiếu Nghị vừa an ủi bố vừa nhìn theo bóng lưng khuất dần của anh cả, trong lòng cảm thấy bất an.

Kỳ Hình lẳng lặng ngồi yên trên chiếc giường cưới, cười khổ. Cả một căn biệt thự rộng lớn như vậy lại khiến cô cảm thấy rất cô độc, nhưng khi nghĩ đến Lăng Thiếu Đường, khóe miệng cô lại nở nụ cười dịu dàng.

Lần đầu tiên gặp Lăng Thiếu Đường là khi công ty của bố cô mở tiệc cuối năm, dù chỉ mới nhìn qua một lần thôi nhưng cô đã cảm thấy mình phải lòng người đàn ông này rồi. Tập đoàn Kỳ thị là tâm huyết bao năm qua của bố cô, để tập đoàn có thể phát triển lớn mạnh, bố của Kỳ Hình quyết định tiến hành hợp tác với tập đoàn Lăng thị. Vì Kỳ Chấn Đông và Lăng Diêu Hồng quen biết nhau từ lâu nên hai tập đoàn có ý muốn kết thông gia với nhau.

Kỳ Hình không trách bố mình, vì có thể được gả cho Lăng Thiếu Đường là tâm nguyện lớn nhất của bản thân cô. Tuy rằng hôm nay khi vừa cử hành hôn lễ xong đã không thấy bóng dáng Lăng Thiếu Đường đâu nữa nhưng

cô tin rằng cô sẽ khiến Lăng Thiếu Đường có tình cảm với mình, để cho anh biết cô không phải là một bình hoa di động con nhà giàu.

Nghĩ đến đây, lòng Kỳ Hình tràn ngập sự hạnh phúc, đôi mắt đẹp mở to nhìn bốn phía xung quanh.

- Đúng là xa xỉ thật! – Cô cúi đầu nói nhỏ. Trước khi được gả đi cô đã nghe nói Lăng gia rất giàu có, nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng xa hoa thì cô vẫn có cảm giác cực kì chấn động.

Tổng thể kiến trúc của Thanh Vận Viên trông rất lãng mạn và phong tình, nhưng đi sâu vào trong sẽ khám phá ra những cách bài trí rất phức tạp. Kiến trúc sư đã sử dụng lối cách điệu của kiến trúc để chia cả căn biệt thự lớn thành nhiều căn biệt thự nhỏ. Đó cũng là lý do khiến Thanh Vận Viên chiếm diện tích rất lớn. Từ mỗi góc ngách trong căn biệt thự đều có thể nhìn ra những ý tưởng độc đáo và lý thú của kiến trúc sư, ngay cả từng góc nhỏ cũng được chạm trổ rất cẩn thận, từ những cột trụ cho đến song cửa sổ, mái biệt thự hay ban công cũng đều được thiết kế tỉ mỉ đầy sáng tạo mà ý tưởng lại không hề bị trùng lặp. Vườn hoa rộng trong Thanh Vận Viên cũng được thiết kế mang hơi hướng lãng mạn làm toát lên sự vững vàng, mạnh mẽ và giàu sang.

Kỳ Hình đến bên cửa sổ, làn gió nhẹ nhàng khẽ xuyên qua tấm rèm bằng lụa mỏng, khẽ nhẹ lộn tóc cô. Cô ngồi xuống, nghĩ thầm: “Thiếu Đường, anh đã đi đâu?”. Nhớ đến chuyện hồi sáng Lăng Thiếu Đường lạnh lùng rời đi, cô cảm thấy hơi khó chịu, cô biết Lăng Thiếu Đường không quan tâm đến cuộc hôn nhân này, nhưng còn cô...

Kỳ Hình tựa nhẹ đầu vào song cửa sổ, đắm chìm trong dòng suy nghĩ.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đêm Nay Là Đêm Động Phòng Hoa Chúc Của Chúng Ta

Khi Lăng Thiểu Đường cả người đầy mùi rượu đẩy cửa phòng ra, anh liếc mắt nhìn Kỳ Hình đang dựa người vào cửa sổ, cũng chính là cô dâu của anh.

Khi thấy cô ngồi bên cửa sổ, hòa cùng làn gió đêm thổi nhẹ nhàng, anh hơi kinh ngạc khi thấy cô gái này lại chờ mình. Dù sao hôm nay hai người vừa cử hành hôn lễ, dù đêm đã khuya nhưng vẫn là đêm động phòng hoa chúc.

Lăng Thiểu Đường đắm chiêu lại gần cô, anh híp mắt nhìn cô gái đang ngủ say.

Dường như màn đêm đen càng làm tôn lên mái tóc dài đến thắt lưng của Kỳ Hình, mái tóc như thác nước vừa hấp dẫn vừa thần bí khẽ bay bay trong gió kết hợp cùng với chiếc váy hoàn mỹ làm nổi bật vóc người nhỏ nhắn động lòng người của cô. Chiếc váy màu trắng trong làn gió làm lộ ra bắp chân thon dài mê người hơi cuộn lại của cô trên tấm thảm trắng tinh khiến nó trông như chiếc bình gốm sứ được điêu khắc tỉ mỉ bằng đá ngọc, sự nồn nà và nhẵn mịn càng khiến người ta luyến tiếc, không muốn rời tầm mắt.

Rõ ràng Kỳ Hình đã ngủ say, ánh trăng sáng như hôn lên vầng trán trơn bóng của cô, hàng lông mi dài hơi vểnh lên khẽ run run, chiếc mũi thẳng

tắp cùng đôi môi đỏ mọng như cánh hoa mềm mại hơi hé mở như muốn dụ dỗ người ta phạm tội.

Cô và An Vũ Ân là hai người con gái hoàn toàn khác nhau. Sự từng trải của An Vũ Ân khiến anh thấy thương tiếc cô ấy, còn cô gái trước mặt này lại mang đến cho anh loại cảm giác chân tình không hiểu nổi.

- Đúng là tuyệt diệu... – Lăng Thiểu Đường cúi đầu cười, khóe miệng cong lên một đường cong đẹp đẽ. Tuy rằng anh phản đối cuộc hôn nhân thương mại này nhưng quả thực cô gái trước mặt toát ra sức hấp dẫn không hề nhỏ.

Lăng Thiểu Đường cúi người bế cô lên rồi đặt cô xuống giường. Nhìn Kỳ Hinh đã ngủ say, anh vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của cô, không hề phát hiện ra khuôn mặt lạnh lẽo của mình đã trở nên dịu dàng từ lúc nào.

- Ừm... – Kỳ Hinh kêu lên một tiếng, vô thức cuộn tròn người lại như muốn tìm tư thế thoải mái nhất để ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng dán chặt vào bàn tay ấm áp của Lăng Thiểu Đường, đầu cô hơi nghiêng nghiêng làm lộ ra phần da thịt trắng như tuyết.

Hành động trong lúc lơ đãng của Kỳ Hinh đã lay động chân tình của Lăng Thiểu Đường. Trong lòng anh hơi chấn động, bàn tay to duỗi ra, ngón tay mơn trớn gò má non mềm dịu dàng của Kỳ Hinh rồi lướt xuống chiếc cổ như ngó sen, xương quai xanh khêu gợi và nơi tròn đầy của cô, sự mềm mại trong lòng bàn tay khiến dục vọng dần nhen nhóm.

Lăng Thiểu Đường lại không thể kìm chế, đưa tay lướt xuống vòng eo thon gọn của cô. Đầu lưỡi ấm nóng của anh bắt đầu khiêu khích làn da trắng nõn của cô, hưởng thụ cảm giác tốt đẹp mà cô mang lại, động tác của anh đầy cuồng dã như không thể có bất cứ điều gì có thể ngăn lại. Bố anh

đã kiên quyết tặng cho anh một cô dâu, nếu anh không “đối xử tốt” với cô thì quả thật là quá khách khí rồi!

- Ừm... – Kỳ Hình khẽ kêu lên, cô cảm thấy có ai đó đang quấy rầy giấc ngủ của mình, đột nhiên...

- Thiếu... Thiếu Đường? Anh... anh về rồi? – Cảm giác có một sức mạnh nào đó đang đè xuống người mình, cô bỗng ngồi dậy.

Kỳ Hình ngược mắt nhìn người đàn ông, có một vài sợi tóc đen như mực lò xo xòa trước trán anh, ngũ quan đẹp đẽ và thâm thúy, khuôn mặt tuấn tú và kiên nghị, hàng lông mày kiếm, đôi mắt đen như mực nhưng lại lạnh như băng, sống mũi cao thẳng và tao nhã cùng với đôi môi mỏng kiên nghị hơi mỉm cười.

Là Lăng Thiếu Đường! Kỳ Hình hơi hoảng sợ, vừa rồi anh đã làm gì? Sự hạnh phúc dần nhen nhóm trong lòng cô.

Lăng Thiếu Đường kề sát mặt vào cô, khuôn mặt lạnh lùng được phóng đại choán hết tầm mắt khiến Kỳ Hình rất căng thẳng, đồng thời cô cũng hơi ngượng ngùng vì sự tiếp xúc ở cự ly gần của hai người.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cô Rất Biết Lợi Dụng Sự Xinh Đẹp Của Bản Thân

Trái tim Lăng Thiệu Đường bị bộ dạng xấu hổ và có phần ngốc nghếch của Kỳ Hinh hấp dẫn. Lúc anh cúi đầu xuống lại cảm thấy hai bàn tay mềm mại Kỳ Hinh nhẹ nhàng chặn trước ngực mình.

- Thiệu Đường... em... – Kỳ Hinh hơi bất an khi thấy dáng vẻ si mê của Lăng Thiệu Đường, dục vọng của đàn ông hiện rõ trong đôi mắt anh khiến cô hơi sợ. Tuy rằng cô đã không còn ở lứa tuổi thiếu nữ mộng mơ nữa nhưng cô vẫn chưa quen khi phải ở chung với Lăng Thiệu Đường.

Lăng Thiệu Đường nở nụ cười tà mị, nụ cười đầy lạnh lẽo đủ để khiến người khác đông thành băng: “Sao? Không thích à? Cô đã gả cho tôi rồi, đừng quên đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta!”

Sự lạnh lẽo của Lăng Thiệu Đường khiến trái tim Kỳ Hinh như bị kim châm. Cô cúi đầu cắn môi, hơi bất an lên tiếng: “Em... em chưa quen!”

Câu nói ấy của Kỳ Hinh khiến trái tim Lăng Thiệu Đường hơi dao động. Anh nâng cằm cô lên, áp sát đôi môi mỏng lại gần bên tai cô rồi nhẹ giọng nói: “Cô có biết bộ dạng lúc này của cô chính là đang dụ dỗ người khác phạm tội hay không?”

Kỳ Hình hoảng hốt, hơi thở đầy nam tính của Lăng Thiếu Đường dường như bao trùm khắp cả người cô. Cô vội vàng quay mặt đi chỗ khác nhưng không ngờ rằng đôi môi đỏ mọng của mình lại vô tình chạm nhẹ vào khoe miệng cương nghị của Lăng Thiếu Đường.

- Xin lỗi, em... em không cố ý! – Kỳ Hình thấy đôi mắt thâm thúy của Lăng Thiếu Đường ngày càng tối đen lại, cô sợ hãi, vội vã giải thích.

Lăng Thiếu Đường kéo Kỳ Hình lại, bắt cô phải đối diện với anh: “Cô cả của Kỳ gia lại dùng chiêu lạt mềm buộc chặt, tuy rằng ngốc nghếch nhưng mà... tôi thích!”

Nói xong, Lăng Thiếu Đường không kiên nhẫn giữ chặt hai tay đang giãy giụa của Kỳ Hình rồi vùi đầu vào cổ cô, hơi thở nóng bỏng của anh phả vào da thịt khiến cô hơi ngửa... Bàn tay anh đã tìm đến nơi cao vút quyến rũ của cô, xoa nắn không hề thương tiếc.

- Thiếu Đường... anh say rồi... dừng lại đi... – Kỳ Hình bị hành động thô lỗ của Lăng Thiếu Đường dọa, vẻ mặt cô đầy mờ mịt.

- Dừng lại? – Lăng Thiếu Đường khẽ nhếch đôi môi mỏng lên, nở nụ cười lạnh – Cô là vợ hợp pháp của tôi, tôi muốn cô thì đáng lẽ cô sướng còn chẳng kịp, sao lại sợ hãi đến mức này hả? – Anh cố tình thở dài, tuy giọng nói nghe có vẻ nhẹ nhàng như những lời thủ thỉ của người yêu nhưng nghe kỹ thì lại tràn đầy sự khiêu khích, muốn nhanh chóng khơi lên dục vọng của cô.

Trái tim Kỳ Hình hơi chấn động, sự dịu dàng của Lăng Thiếu Đường đã khiến cô mê đắm.

Lăng Thiếu Đường nhận ra cô gái trong lòng mình đã ngừng giãy giụa, vì thế anh liền nở nụ cười đầy tà mị, bàn tay thuần thục lướt qua đùi cô.

Kỳ Hinh khẽ run lên, cô nhắm nghiền mắt lại, dần dần cảm thấy bàn tay to của Lăng Thiệu Đường tựa hồ như tràn đầy ma lực, một ngọn lửa dần nhen nhóm trong cô, cả về thể xác lẫn tinh thần.

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường lóe lên tia tàn nhẫn, anh cất giọng thô cát bên tai cô, ra lệnh: “Mở mắt ra, nhìn tôi...”

Kỳ Hinh ngượng ngùng mở mắt ra, đôi mắt trong veo pha lẫn sự hoảng loạn, cô là một người hoàn toàn đơn thuần, lúc này không biết phải làm sao.

- Cô rất biết lợi dụng sự xinh đẹp của bản thân... – Lăng Thiệu Đường gầm nhẹ một tiếng, rốt cuộc cũng không kìm chế nổi nữa, thúc lưng lên, vùi sâu dục vọng của bản thân vào người cô, chiếm hữu cơ thể cô.

- A... – Kỳ Hinh chấn động, cô cảm thấy cực kì đau đớn đến mức tê liệt. Tuy rằng cô đã chuẩn bị tốt tâm lý nhưng mà đau quá!

Cảm giác khít chặt ở dưới thân khiến Lăng Thiệu Đường hoàn toàn bất ngờ, phản ứng của Kỳ Hinh rõ ràng cho thấy cô là một người vừa mới biết mùi đời.

- Cô rất sạch... – Lăng Thiệu Đường không thể kìm chế nổi, giọng nói nhuốm màu dục vọng càng thêm thô cát. Anh chậm rãi luận động cơ thể, cẩn thận sợ làm đau cô, chính anh cũng kinh ngạc khi bản thân lại thương hoa tiếc ngọc như vậy.

Cơ thể mềm mại của Kỳ Hinh run rẩy kịch liệt, đôi mắt đẹp dần được phủ đầy sương mù: “Thiệu Đường... em yêu anh!”. Kỳ Hinh rụt rè biểu lộ tâm ý của bản thân.

Lăng Thiệu Đường đột nhiên dừng động tác, anh nhìn chăm chăm vào Kỳ Hinh. Lời thổ lộ vừa rồi của cô khiến anh nhớ tới An Vũ Ân.

Anh cười lạnh, sự châm chọc dần thay thế sự dịu dàng trong đôi mắt, sau đó anh tàn nhẫn gia tăng thêm lực, thì thầm bên tai Kỳ Hinh: “Yêu tôi thì không cần áp chế bản thân mình, tôi sẽ dẫn dắt cô bước vào một thế giới khác!”

Bầu không khí trong phòng ngày càng trở nên nồng đậm, Kỳ Hinh không nhịn nổi, cổ họng bật ra tiếng rên trầm thấp.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hoa Bì Ngạn

Tiểu Hinh, sao con lại ở đây? – Sau khi nghỉ trưa, Lăng Diêu Hồng thấy Kỳ Hinh đang bận rộn trong vườn hoa thì rất kinh ngạc. Gần đây ông đã dần giao mọi việc trong tập đoàn Lăng thị cho hai anh em Lăng Thiệu Đường và Lăng Thiệu Nghị quản lý nên ông khá rảnh rỗi.

Dưới ánh mặt trời, đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn của Kỳ Hinh không biết đang cầm thứ gì. Khi thấy có người gọi sau lưng, cô quay đầu lại liền nhìn thấy Lăng Diêu Hồng.

- Bố, con muốn trồng hoa bì ngạn ở đây! – Cô đứng lên lau mồ hôi trên trán.

- Hoa bì ngạn? – Lăng Diêu Hồng hào hứng hỏi – Có loài hoa thú vị đó à? die~~q~~ndanleqqq~~q~~qquydon

- Vâng, đây chính là hạt giống của hoa bì ngạn. Đến mùa hoa nở thì khu vườn sẽ cực kì xinh đẹp! – Kỳ Hinh cực kì chờ mong, cô đã tưởng tượng ra cảnh cùng Lăng Thiệu Đường tản bộ trong vườn hoa ngập tràn hoa bì ngạn không dưới một lần.

- À, vậy à? Nghe con nói vậy, bố rất muốn nhìn thấy lúc hoa nở đấy! – Lăng Diêu Hồng cười nói.

Kỳ Hinh cười: “Con cũng muốn nhìn thấy hoa nở khắp vườn!”
di★end★anlequyd★on

Lăng Diêu Hồng thấy Kỳ Hinh rất rộng rãi, ông cảm thấy hơi áy náy: “Tiểu Hinh, bố xin lỗi vì tiến hành hôn lễ thương mại mà không quan tâm đến cảm nhận của con!”

Lời nói của Lăng Diêu Hồng khiến Kỳ Hinh cảm thấy rất ấm áp, cô mỉm cười nói: “Thật ra hợp tác với Lăng thị là tâm huyết của bố con, nếu là con thì con cũng không muốn nhìn thấy tâm huyết của mình bị sụp đổ. Cho nên với cuộc hôn nhân này, con không oán trách ai cả!”

- Thật không? – Lăng Diêu Hồng rất thích cô con dâu lương thiện này.
diennnnndannnlequydon

- Vâng! – Kỳ Hinh gật đầu – Hơn nữa con còn phải cảm ơn vì bố đã giúp bố con hoàn thành tâm nguyện!

- Con đúng là một cô gái lương thiện, Thiếu Đường cưới được con là phúc khí của Lăng gia! – Lăng Diêu Hồng cảm động, nhưng ngay sau đó, ông lại lo lắng hỏi – Tiểu Hinh, Thiếu Đường nó... có đối xử tốt với con không?

Kỳ Hinh cắn môi, đôi mắt vụt qua tia u buồn, nhưng rất nhanh sau đó, cô liền nở nụ cười tươi: “Bố cứ yên tâm, anh ấy rất tốt với con!”

Thật ra từ sau ngày hôm đó, Lăng Thiếu Đường rất ít khi về nhà. Dù có về thì cũng đối xử lạnh nhạt với cô. Có lẽ trong thời gian dài vừa rồi, Thiếu Đường phải tự chăm sóc cho bản thân mình. die★nda★nleq»uyd»on

- Tiểu Hinh, vất vả cho con rồi! – Lăng Diêu Hồng thấy Kỳ Hinh nghĩ một đằng nói một nẻo, ông cũng hiểu phần nào, trong lòng lại càng lo lắng.

- Bố, chúng ta đều là người một nhà, bố không cần phải khách khí với con như vậy đâu! – Kỳ Hinh nhìn Lăng Diêu Hồng, cố ý ra vẻ cô đang rất vui.

- Haha, có con, Lăng gia náo nhiệt hơn hẳn! – Lăng Diêu Hồng thấy bộ dạng đáng yêu của Kỳ Hinh liền cười đầy vui vẻ. di»e*nda*nleq»uydon

- Được... vậy con sẽ không ngại làm phiền bố đâu! – Kỳ Hinh cũng cười đầy vui vẻ.

Lăng Diêu Hồng vui mừng, cảm giác như bản thân đã có một cô con gái nhỏ - Nếu Thiếu Đường nó... À! Tiểu Hinh, con nói thật cho bố biết đi, con có yêu Thiếu Đường không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh hơi đỏ lên: “Bố, nếu con không muốn gả thì mọi người cũng không ép buộc được con đâu!”

Lăng Diêu Hồng mừng rỡ: “Nói như vậy... con với Thiếu Đường...”

- À... Ngay từ lần đầu tiên trong bữa tiệc kỷ niệm ở Kỳ thị, khi thấy anh ấy, con đã yêu anh ấy rồi... – Kỳ Hinh vừa ngượng ngùng vừa kiên định đáp lời. di»e*nda*nleq»uydon

- Haha, đúng là trái tim thiếu nữ! Tốt! Thì ra bố và bố con cũng làm được chuyện tốt, tốt lắm, thế này thì bố không cần phải lo lắng rồi! – Lăng Diêu Hồng đã hoàn toàn yên tâm.

- Bố đừng trêu con! – Kỳ Hinh càng ngượng hơn.

- Được, được, để bố giúp con trồng cây... À, hoa bí ngạn! – Lăng Diêu Hồng vui vẻ như một đứa trẻ thúc giục Kỳ Hinh – Mau, con mau dạy bố cách trồng đi!

- Vâng... – Kỳ Hình cũng vui vẻ trả lời rồi ngồi xõm xuống dạy Lăng Diêu Hồng cách gieo trồng hoa bỉ ngạn.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Cô Chính Là Loại Đàn Bà Phóng Túng

Khi Lăng Thiểu Đường về đến biệt thự liền thấy cảnh Kỳ Hinh đang nói cười cùng Lăng Diêu Hồng.

Một cảm giác nào đó rất rõ ràng đột nhiên dấy lên trong lòng Lăng Thiểu Đường, đôi mắt đen thâm thúy của anh như được bao phủ một làn khói mờ, hai bàn tay vì tức giận cũng siết chặt lại đến mức nổi cả gân xanh. Lăng Thiểu Đường giận dữ phanh xe lại, hung hăng mở cửa ra.

Khi đứng sau lưng Kỳ Hinh, anh liền đuổi bàn tay to ra, không tốn quá nhiều sức để tóm cô dậy.

- Thiểu... Thiểu Đường! – Kỳ Hinh hơi hoảng khi đột nhiên bị người khác tóm. Khi quay đầu nhìn thấy Lăng Thiểu Đường, cô hơi nhú mày – Thiểu Đường, anh làm đau em rồi!

- Thiểu Đường, con đang làm gì vậy? – Lăng Diêu Hồng thấy con trai đối xử với con dâu như vậy, ông rất bất mãn.

- Con làm gì à? Con mới là người phải hỏi hai người đang làm cái gì mới đúng! – Lăng Thiểu Đường thấy Lăng Diêu Hồng che chở cho Kỳ Hinh như vậy lại càng tức giận, ngọn lửa giận bùng bùng trong mắt anh như có thể thiêu đốt người khác.

- Thiếu Đường, anh làm sao vậy? – Kỳ Hinh không hiểu phản ứng này của Lăng Thiếu Đường, sắc mặt anh xanh mét, dường như không thích cô tiếp xúc với bố anh.

- Sao? Cô không biết mệt à? Còn làm cả công việc của người giúp việc nữa! – Lăng Thiếu Đường nghĩ tới cảnh vừa rồi, trong lòng lại càng bức tức.

- À, anh nói cái này à! – Kỳ Hinh hơi buồn cười, hóa ra anh tức giận vì chuyện nhỏ này.

- Là em muốn trồng hoa bỉ ngạn trong vườn nhưng sợ người giúp việc không quen nên em tự tay làm, bố thấy hay nên giúp em trồng thôi! – Kỳ Hinh giải thích.

- Bố? Cô gọi tiếng bố nghe hay quá nhỉ? Thân thiết thật đấy! Tôi thấy cô chính là đồ đàn bà phóng túng! – Lăng Thiếu Đường vung tay lên, hất ngã Kỳ Hinh xuống đất.

- Thiếu Đường... – Trước lời chỉ trích của Lăng Thiếu Đường, Kỳ Hinh ngẩn ra. Cô không ngờ Lăng Thiếu Đường có thể dùng những từ như vậy để nói về bản thân cô.

- Thiếu Đường, đủ chưa? Con hơi quá đáng rồi đấy, con không tôn trọng bố thì thôi, nhưng Kỳ Hinh là vợ con, sao ngay cả đến sự tôn trọng tối thiểu giữa vợ chồng với nhau mà con cũng không có vậy? – Lăng Diêu Hồng không nhịn được nữa, ông không ngờ Lăng Thiếu Đường lại đối xử với Kỳ Hinh như vậy.

- Tôn trọng? – Lăng Thiếu Đường lạnh lùng cười to, đôi mắt lạnh như băng, rét căm căm – Ông bố tôi lại đang dạy con trai biết tôn trọng cơ à? Thế bố đã từng tôn trọng ai chưa?

Trong đầu Lăng Thiệu Đường hiện lên cảnh tượng mà cả đời này anh không thể quên nổi. Người cha mà anh một mực tôn kính đã lộ ra bản chất hèn kém và bỉ ổi. Rồi anh lại nhớ đến An Vũ Ân, đôi mắt thê lương của cô cứ quanh quẩn trong đầu anh.

Lăng Diêu Hồng run lên, ông lão đảo, suýt nữa thì ngã xuống. Ông còn định nói thêm gì đó nhưng cuối cùng vẫn chỉ lặng im. Ông hiểu Thiệu Đường không thể quên được chuyện lần đó, con trai ông đối xử với Kỳ Hình như vậy là đang trả thù ông!

- Bố... - Kỳ Hình thấy Lăng Diêu Hồng run lên, cô vội vàng lên tiếng – Thiệu Đường, anh đúng là ngang ngạnh, không thể nói lý! – Kỳ Hình thấy sắc mặt xanh mét của Lăng Thiệu Đường, tức giận lên tiếng.

- Tôi ngang ngạnh? Không thể nói lý với tôi? Vậy hôm nay tôi sẽ cho cô biết thế nào mới là “không thể nói lý”! – Lăng Thiệu Đường nói xong liền tóm lấy Kỳ Hình, đôi mắt lạnh lẽo liếc nhìn vẻ mặt của Lăng Diêu Hồng rồi kéo cô đi về phía biệt thự của mình.

- Thiệu Đường... – Lăng Diêu Hồng muốn ngăn cản nhưng bỗng nhớ tới những lời con trai vừa nói. Đúng vậy, ông có tư cách gì để dạy dỗ con trai chứ?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tôi Muốn Liên Tục Tra Tấn Cô, Cho Đến Khi Nào Chết Thì Thôi...
[16+]

Lăng Thiếu Đường thô bạo đá cửa phòng ra, không chút thương tiếc đẩy Kỳ Hình xuống giường, sau đó khóa chặt cửa phòng lại.

Kỳ Hình cố gắng ngồi dậy, cô căng thẳng nhìn Lăng Thiếu Đường, cơn đau trên người khiến cô không thoải mái: “Thiếu Đường, anh muốn làm gì?”. Cô cảnh giác hỏi. di❖endanle❖quydonnnnn

- Làm gì à? Tôi và cô còn có thể làm gì được nữa? – Nói xong, Lăng Thiếu Đường kéo caravat ra, để lộ phần cổ và làn da trắng kiện màu đồng.

- Tôi muốn cô nhớ cho kỹ người đàn ông mà cô phải hầu hạ là ai! – Lời nói vừa dứt, anh liền lấn người lên, đôi môi nóng bỏng tùy ý hôn lên da thịt mềm mại của Kỳ Hình.

- A... Thiếu Đường, anh điên rồi, em không hiểu anh đang nói gì! – Kỳ Hình không ngờ Lăng Thiếu Đường lại đối xử với mình như vậy, cô chống tay lên lồng ngực cường tráng của Lăng Thiếu Đường, ngăn anh lại.
die❖nnnnnd❖anllllllequyd❖on

- Cô không hiểu tôi nói gì cũng không sao, chỉ cần cô biết tôi muốn gì là được! – Lăng Thiếu Đường như một con sư tử bị chọc giận, anh nắm chặt

lấy hai bờ vai mềm mại của Kỳ Hinh.

- Anh coi em là cái gì? – Lăng Thiếu Đường điên thật rồi! Cô cố gắng dùng hết sức lực đẩy Lăng Thiếu Đường ra rồi tát vào má phải trên khuôn mặt anh tuấn của anh!

Lăng Thiếu Đường nhanh chóng tóm lấy cánh tay cô, tay kia của anh siết chặt cầm cô, đầu ngón tay anh hằn sâu vào làn da trắng như tuyết, đôi mắt hừng hực lửa giận, anh nghiêm giọng cảnh cáo: “Tôi có thể tha thứ cho sự vô lễ của cô lần này, nhưng cô đừng tưởng rằng mình có thể hành động lỗ mãng với tôi!”. Anh càng nắm chặt cổ tay cô hơn, dường như muốn bóp nát nó ra như đang trừng phạt. Phụ nữ dám đánh anh, cô chính là người đầu tiên! [dienquydon](#)

Kỳ Hinh cố nén cảm giác đau đớn, đôi mắt quả hạnh của cô trừng lên nhìn anh, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em tuyệt đối không thể ngờ người mình yêu lại là người vui buồn thất thường như vậy, anh đúng là khác người!”

Khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng vì tức giận của Kỳ Hinh càng chọc giận Lăng Thiếu Đường: “Yêu tôi? Vậy cô chứng minh cho tôi thấy đi!”. Nói xong, anh đè chặt hai tay cô lên đỉnh đầu, đôi mắt tà mị vụt qua tia tàn nhẫn, anh thuận tay rút thắt lưng bên người ra rồi trói tay cô lại. [dienquydon](#)

Kỳ Hinh không thể ngờ Lăng Thiếu Đường lại có hành động này, cô giật mình, bật khóc hô lên: “Anh bỏ em ra, bỏ em ra!”

Anh ngoảnh mặt làm ngơ, bắt đầu tiếp tục việc xâm chiếm cô. Đôi tay rắn chắc của anh hoàn toàn khống chế cô.

- Huhu, dừng! – Kỳ Hinh cắn môi, nước nướ, cô cảm thấy cực kì tủi nhục. [dienquydon](#)

- Sao? Việc gì phải giả bộ ầm ức như vậy? Cô không thấy kích thích à?
– Lãng Thiếu Đường vô cảm khi nhìn những giọt nước mắt của cô, anh ngông cuồng giãy xéo cơ thể cô.

Nói xong, Lãng Thiếu Đường thúc lưng, hung hăng đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, không hề thương tiếc khi phát tiết dục vọng lên người cô.

- Cô nhớ cho kỹ, Lãng Thiếu Đường tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ yêu cô. Cô được lòng ông bố tôi thì tôi đây sẽ liên tục tra tấn cô, đến khi nào chết thì thôi...

Từng cơn thủy triều điên cuồng thổi quét qua cơ thể Kỳ Hình, hai tay hai chân cô dần trở nên vô lực, đôi mắt xinh đẹp vô hồn nhìn lên trần nhà. Cô như một con bướm bướm xinh đẹp bị gãy cánh. Mặt mày cô tái nhợt, yên lặng và bất lực chịu đựng sự mạnh mẽ và cuồng dã của Lãng Thiếu Đường. Cô cảm thấy ý thức đang ngày càng bay đi xa, nỗi đau đớn về tâm hồn còn khổ sở hơn nỗi đau về thể xác. Sao anh có thể làm vậy, sao có thể vậy chứ... diqendaqnllequydn

Từng giọt nước mắt đại diện cho sự lạnh lẽo nơi sâu thẳm trong trái tim khẽ tuôn rơi, từ khóe mắt chảy dài xuống khuôn mặt rồi nhỏ giọt xuống ga trải giường trắng tinh, từng giọt từng giọt đọng lại trên đó.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Muốn Được

Bác Phùng, chú mau gọi bố và Thiếu Nghị xuống đi, chắc giờ này Thiếu Đường đang trên đường về nhà rồi! – Kỳ Hinh nhìn một bàn đầy thức ăn do mình tự tay chuẩn bị, cô vui vẻ nói với quản gia Phùng.

- Thiếu phu nhân, không ngờ tay nghề nấu ăn của cô giỏi như vậy, tôi nghĩ nhất định ông chủ và cậu chủ sẽ rất thích, nhất là cậu Thiếu Đường! – Bác Phùng rất thích Kỳ Hinh. Từ người cô toát ra vẻ thân thiết và dễ gần chứ không giống mấy cô nàng nhà giàu hám tiền và kiêu ngạo khác. trên dưới Lãng gia từ ông chủ đến những người giúp việc đều rất quý cô nhưng bà không hiểu nổi tại sao cậu Thiếu Đường lại ghét cô Kỳ Hinh như vậy.

Kỳ Hinh cười đầy dịu dàng: “Bác Phùng, cháu không quen được gọi là thiếu phu nhân đâu, gọi như thế nghe già lắm. Bác cứ gọi cháu là Kỳ Hinh là được rồi, bác đã ở Lãng gia nhiều năm như vậy, cũng coi như bậc trưởng bối của cháu!”

Bác Phùng cười đến híp mắt lại: “cô đúng là một cô gái dễ mến, nếu cậu Thiếu Đường...”

Ánh mắt Kỳ Hinh hơi tối xuống, cô cười nói: “Cháu nghĩ mọi chuyện sẽ tốt thôi...”

Lăng Thiếu Đường vừa vào cửa đã giơ tay ngắt lời Kỳ Hinh, bác Phùng thấy Lăng Thiếu Đường về, vội nói với Kỳ Hinh: “Tôi đi gọi ông chủ và cậu Thiếu Nghị xuống ăn cơm!”

Kỳ Hinh gật đầu cười. Khi thấy bóng dáng cao lớn của Lăng Thiếu Đường, cô rất vui mừng, sự yêu thương ngập tràn trong đôi mắt. cô nói với anh: “Anh về rồi à, hôm nay em tự mình xuống bếp, anh có muốn tắm trước rồi mới xuống ăn không?”

Lăng Thiếu Đường liếc mắt nhìn Kỳ Hinh, những đường nét cương nghị trên khuôn mặt anh cũng chẳng vì sự nhiệt tình của Kỳ Hinh mà mềm đi chút nào. Anh chỉ lạnh lùng mở miệng: “Tôi ăn ở ngoài rồi!”

nói xong, anh cũng chẳng thèm nhìn cô thêm một cái nào, đi thẳng về phía phòng sách trên tầng.

Ánh đèn thủy tinh trên trần chiếu xuống bóng lưng cao lớn và lạnh lùng của Lăng Thiếu Đường. Kỳ Hinh sững sờ đứng yên một chỗ, cô cắn môi, suy nghĩ một chút rồi quay người đi pha café.

- Thiếu Đường, đây là loại café đen anh thích uống nhất, em vừa pha xong, anh uống thử đi! – Kỳ Hinh dè dặt bưng cốc café vừa cẩn thận pha vào phòng sách của Lăng Thiếu Đường, nhất thời, mùi café lan tỏa khắp nơi.

Giọng nói dè dặt và dịu dàng của Kỳ Hinh hơi khuấy động tâm tư Lăng Thiếu Đường nhưng anh vẫn chẳng thèm ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh lùng không mang theo chút tình cảm nào vang lên: “Được rồi, cô để xuống đây rồi ra ngoài đi!”

Sống mũi Kỳ Hinh hơi cay cay, cô cố nén nước mắt, đứng im.

- Còn nữa... sau này chuyện cơm nước và pha café cứ để người giúp việc làm, cô cứ yên phận làm thiếu phu nhân của Lăng gia đi! – Lăng Thiếu

Đường cất giọng cảnh cáo ngắn gọn.

- Thiếu Đường... – Kỳ Hình cảm thấy hít thở không thông, chẳng lẽ anh thậm chí còn không muốn nhìn cô?

- cô còn chuyện gì nữa? – Lãng Thiếu Đường không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Kỳ Hình rồi cất giọng lạnh lùng. Anh đột nhiên phát hiện ra mỗi khi nhìn vào đôi mắt trong veo của Kỳ Hình, anh cảm thấy trong lòng hơi đau đớn.

- Thiếu Đường, em có chuyện muốn nói với anh! – Ánh mắt Kỳ Hình trong như nước, cực kì tĩnh lặng.

- Gì? – Lãng Thiếu Đường dựa người vào ghế, nhướn mày – cô muốn nói với tôi chuyện gì?

Kỳ Hình nhìn Lãng Thiếu Đường, lại cảm thấy hơi mất tự nhiên: “Thiếu Đường, hiện giờ chúng ta đã là vợ chồng, em cảm thấy chúng ta không cần phải đối xử lạnh lùng với nhau như vậy!”

- Hừ... vậy cô muốn thế nào? – Lãng Thiếu Đường cố nén lửa giận trong lòng, cất giọng trầm thấp.

- Em chỉ muốn có một cuộc hôn nhân bình thường, nhưng em không biết phải làm thế nào mới khiến anh hài lòng! – Kỳ Hình chậm rãi mở miệng nói ra những lời đã đè nén bấy lâu nay.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tình Yêu Của Cô Với Tôi Không Đáng Một Đồng

Lăng Thiếu Đường đứng lên, chậm rãi lại gần Kỳ Hinh, bóng dáng cao lớn của anh dần bao phủ trên đầu cô.

Kỳ Hinh hơi căng thẳng, lùi về phía sau mấy bước. Cô có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở đàn ông đang ngày càng gần. Cô muốn trốn tránh nhưng lại bị bàn tay to lớn của Lăng Thiếu Đường kéo lại.

Đôi mắt sâu thẳm của Lăng Thiếu Đường dần dần bị bao phủ bởi sự tức giận: “Cô định thế nào cơ? Cô đã là thiếu phu nhân của Lăng gia rồi, khiến ông bố già của tôi vui vẻ rồi mà cô vẫn chưa thỏa mãn cơ à?”

Đôi mắt Kỳ Hinh phủ bởi một tầng hơi nước, lời lẽ sắc nhọn của Lăng Thiếu Đường đâm sâu vào trái tim cô.

Cô lắc đầu: “Đúng vậy, em chưa thỏa mãn, em không muốn một cuộc hôn nhân không có tình yêu. Thiếu Đường, quan trọng là anh, anh có hiểu không?”

Kỳ Hinh không nói được nữa, cô đè chặt tay lên ngực, cô cảm giác trái tim thiện lương đau quá, dường như cô không thể hít thở nổi nữa.

Lăng Thiếu Đường cười lạnh, anh siết chặt cằm cô không hề thương tiếc, buộc cô phải nhìn anh, ánh mắt cực kỳ hờ hững: “Cô đang yêu cầu tôi

yêu cô à? Lãng Thiếu Đường ghét nhất loại phụ nữ thích kiểu lạt mềm buộc chặt, nhất là cô... cô thấy mình xứng đáng à?”

Kỳ Hinh mở to hai mắt, cô nhìn vào ánh mắt của Lãng Thiếu Đường, ánh mắt của anh là thế nào đây? Vừa khinh thường vừa chán ghét!

Thì ra anh cho rằng cô định dùng cách lạt mềm buộc chặt với anh?

Kỳ Hinh bỗng thấy chua xót, cô khó khăn lên tiếng: “Anh hiểu lầm rồi, em không có...”

- Không có gì? Tôi cảnh cáo cô, đừng có dùng ánh mắt đáng thương tội nghiệp ấy nhìn tôi. Người muốn được làm thiếu phu nhân của Lãng gia không chỉ có một mình cô đâu, thiên kim tiểu thư của Kỳ gia ạ! – Lãng Thiếu Đường thô lỗ ngắt lời Kỳ Hinh, giọng nói của anh đầy hung tợn.

Đúng vậy, anh không chịu nổi ánh mắt của Kỳ Hinh. Ánh mắt cô dịu dàng như làn nước, lại cực kì tĩnh lặng khiến anh tự nhiên lại cảm thấy hơi rung động! Anh không cần phải rung động!

- Chẳng lẽ anh không chịu nổi em nữa? – Trái tim Kỳ Hinh như bị chiếc roi da quất vào.

- Tôi nói rõ cho cô biết... tình yêu của cô với tôi chẳng đáng một đồng!
– Lãng Thiếu Đường chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra suy nghĩ của Kỳ Hinh, anh nghiêng răng nghiêng lợi, gằn từng tiếng. Nói xong, anh nói lỏng cầm Kỳ Hinh ra, nhìn cô từ trên cao xuống.

Cả người Kỳ Hinh mềm nhũn, cô ngồi sụp xuống thảm trải sàn, tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn người đàn ông đã nắm giữ trái tim mình. Từng câu từng chữ của anh tựa như ngòi thẩm phán đang tuyên án tử hình cô.

- Tại sao? Nếu em khiến anh không vui, vậy chúng ta... ly hôn đi! – Trái tim cô như vỡ vụn thành từng mảnh thủy tinh.

- Ly hôn? – Lăng Thiểu Đường cuồng ngao cười to – Ông bố tôi đã nhìn trúng cô, tôi không thể để cô phụ ông ấy được! Tôi sẽ không ly hôn với cô, tôi sẽ tra tấn cô, cho cô nếm mùi sống không bằng chết!

Kỳ Hinh thở dốc vì kinh ngạc, dường như cô đang nhìn thấy một ác ma đang đứng trước mặt mình.

Ánh mắt cô đầy đau buồn: “Tôi gì phải tra tấn lẫn nhau như vậy?”

Lăng Thiểu Đường sải bước tiến lên, nắm chặt lấy hai vai Kỳ Hinh, cất giọng lạnh lẽo: “Nếu cô muốn ly hôn thì không chỉ có cô mà ngay cả Kỳ gia cũng đừng mong được sống yên ổn! Trừ khi cô chết đi, bằng không tôi sẽ khiến cô sống dở chết dở!”

Khi nghe thấy hai từ “ly hôn” từ miệng Kỳ Hinh, không hiểu sao trong lòng anh lại run lên. Anh phát hiện ra bản thân rất ghét ý nghĩ này của cô! Đúng, cô đừng có mơ tưởng sẽ rời xa anh.

Trong đầu Kỳ Hinh hoàn toàn trống rỗng, cô đưa tay ôm chặt lấy bờ vai đang run rẩy.

Lăng Thiểu Đường nhìn dáng vẻ yếu đuối của Kỳ Hinh, vì không muốn bản thân thấy không đành lòng nên anh cầm chiếc áo khoác vắt trên sofa, dứt khoát mở cửa đi ra ngoài.

- Thiểu Đường... – Kỳ Hinh đang chìm đắm trong bi thương chợt bừng tỉnh, cô vội vàng đuổi theo sau. Khi ra tới vườn hoa, cô phát hiện Lăng Thiểu Đường đã lái xe rời khỏi biệt thự.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cùng Cha Khác Mẹ

Lăng Diêu Hồng và Lăng Thiệu Nghị đang thường thức tay nghề nấu ăn của Kỳ Hinh cũng nghe thấy những lời ác ý của Lăng Thiệu Đường, hai người vội vàng đứng lên.

- Chị dâu, chị sao rồi? – Lăng Thiệu Nghị lo lắng hỏi.

Kỳ Hinh vô lực lắc đầu, cô chống tay lên hàng rào của vườn hoa, sợ hãi đến mức suýt nữa thì ngã.

- Tiểu Hinh, con nói cho bố biết đi, có phải Thiệu Đường lại ức hiếp con không? Cái thằng này vô liêm sỉ quá! – Lăng Diêu Hồng tức đến run người.

Nước mắt Kỳ Hinh trào ra: “Bố, sao Thiệu Đường lại hận con đến vậy?”

- Chuyện này... – Lăng Diêu Hồng thở dài – Thật ra không phải nó hận con mà là hận bố. Tiểu Hinh, là bố hại con!

- Bố, rốt cuộc là có chuyện gì? – Kỳ Hinh vội vàng hỏi.

- Nói ra thì dài lắm, tóm lại là Thiệu Đường trút hết hận thù của nó với bố lên người con! – Rõ ràng là Lăng Diêu Hồng không muốn nhắc đến nguyên nhân của sự việc, trông ông lúc này lại càng thêm trống trải. Ông quay người rời khỏi vườn hoa.

Kỳ Hình đưa mắt nhìn những khóm hoa bỉ ngạn mình trồng. Cô biết Lăng Thiệu Đường không quan tâm đến cô, vậy mà cô còn nghĩ linh tinh gì vậy chứ? Nghĩ đến việc vì muốn tạo ra một không gian lãng mạn cho hai người nên mới trồng hoa, cô lại cảm thấy bản thân mình thật là ngốc nghếch.

Lăng Thiệu Nghị thấy Kỳ Hình bất lực, quyết định không giấu diếm cô nữa: “Thật ra, em là em trai cùng cha khác mẹ với anh cả!”

Kỳ Hình ngẩng đầu lên, dường như có thể thấy bóng dáng của Thiệu Đường từ trên người Lăng Thiệu

- Năm đó vì sự xuất hiện của em nên hạnh phúc gia đình vốn có của anh cả đã bị hủy hoại, sau đó mẹ cả, cũng là mẹ ruột của anh ấy không chịu đựng được đả kích nên đã qua đời. Sau khi em được bố đưa về đây sống, hận thù của anh cả càng ngày càng tăng lên! – Lăng Thiệu Nghị chậm rãi kể lại chuyện cũ, ánh mắt đầy bi thương.

Kỳ Hình nhìn Lăng Thiệu Đường đứng trước mặt mình, đó là một người đàn ông hòa nhã, dù có khuôn mặt khá giống Lăng Thiệu Đường nhưng tính cách lại hoàn toàn khác nhau.

- Nếu như vậy thì chị có thể giải thích tâm trạng của Lăng Thiệu Đường, nhưng chị nghĩ áp lực và sự khổ sở trong lòng bố và em không ít hơn Thiệu Đường là bao, đã nhiều năm như vậy rồi mà anh ấy không bỏ qua được, cần gì tự hành hạ bản thân như vậy chứ?

Lăng Thiệu Nghị nở nụ cười chua xót: “Có lẽ thời gian sẽ làm anh ấy nghĩ thông suốt, cho nên chị phải có lòng tin vào anh ấy!”. Lăng Thiệu Nghị nhìn Kỳ Hình rồi an ủi cô.

- Ủ, chị tin Thiệu Đường nhất định sẽ nghĩ thông suốt! – Kỳ Hình động viên tinh thần cho bản thân. Cô ngược đôi mắt đẹp lên nhìn Lăng Thiệu Nghị rồi mỉm cười – Thiệu Nghị, cảm ơn em!

Khuôn mặt anh tuấn của Lăng Thiểu Nghị cũng nở nụ cười tươi, sau đó anh đưa mắt nhìn vườn hoa.

- Đây là hoa bỉ ngạn chị trồng à? Đã nảy mầm rồi! – Anh có vẻ ngạc nhiên rồi đùa với Kỳ Hình – Thì ra chị là cao thủ trồng cây!

Kỳ Hình bị chọc cười, trong lòng cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.

- Em cũng biết một ít về hoa bỉ ngạn, loài hoa đó đỏ như lửa, diễm lệ mà không khoa trương! – Lăng Thiểu Nghị nhìn hoa bỉ ngạn đang nảy mầm rồi nói.

- Đúng thế, loài hoa này cũng giống như tình yêu vậy, tuy tươi đẹp nhưng đôi khi cũng khiến con người ta thấy rét lạnh! – Kỳ Hình nhớ tới chuyện giữa cô và Lăng Thiểu Đường.

- Nhưng có một chuyện có lẽ chị không biết... – Ánh mắt Lăng Thiểu Nghị vụt qua tia tình cảm khác lạ.

- Cái gì? – Kỳ Hình hỏi.

- Sở dĩ hoa bỉ ngạn đẹp là vì nó có chứa chất kịch độc, khi nọc độc của hoa ngấm vào cơ thể thì cũng như tình yêu đã tuyệt vọng, không thể cứu vãn được nữa!

Kỳ Hình nhìn Lăng Thiểu Nghị rồi lại nhìn hoa bỉ ngạn trong vườn, cảm giác lạnh lẽo dần dâng lên trong lòng cô.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Mang Thai

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã nửa năm trôi qua.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, Kỳ Hinh chậm rãi đi bộ trên đường, sự xinh đẹp của cô gái hấp dẫn không ít ánh nhìn của người đi đường.

Kỳ Hinh vừa mỉm cười vừa đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình. Mấy ngày qua cô cảm thấy không thoải mái trong người nhưng vì không muốn mọi người trong nhà lo lắng nên cô tự mình đến gặp bác sĩ. Khi bác sĩ nói cô đã mang thai, cô kích động đến mức chỉ muốn nhảy lên.

Không biết Thiếu Đường khi biết mình đã làm bố thì sẽ thế nào? Kỳ Hinh vui vẻ tưởng tượng, có lẽ đứa con này sẽ là cứu tinh giúp cải thiện mối quan hệ giữa cô và Thiếu Đường.

Kỳ Hinh cẩn thận chọn hoa tươi để bày trí trong phòng ngủ. Lăng Diêu Hồng đã đến Mỹ nên tạm thời chỉ có thể gọi điện thoại báo tin. Cô quyết định hôm nay sẽ nói tin tức tốt lành này cho Thiếu Đường nghe, cho nên trước mắt cô phải bày trí căn phòng cho đẹp để tạo cho anh sự bất ngờ.

Kỳ Hinh vui vẻ cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa nhưng lại nghe thấy âm thanh ve vãn của một đôi nam nữ.

Trong lòng cô khẽ run lên, cô run run đẩy cửa ra...

Cảnh tượng đang diễn ra trong phòng khách đập ngay vào mắt Kỳ Hình. Cô không thể tin được khi nhìn đôi nam nữ trước mặt, tiếng thở thô suyền của người đàn ông cùng tiếng rên rĩ không hề đè nén của người phụ nữ làm chấn động màng tai Kỳ Hình.

Một người phụ nữ trông cực kỳ lẳng lơ cuốn lấy thân hình cao lớn của Lăng Thiệu Đường giống như một con rắn, trông cô ta phóng đáng đến mức không thể chịu nổi. Còn Lăng Thiệu Đường khi thấy Kỳ Hình đang đứng ngây ngốc ngoài cửa thì hơi dừng động tác lại, đôi mắt lạnh lẽo vụt qua tia châm chọc.

Anh muốn dùng phương thức này để đả kích lòng tự tôn của Kỳ Hình, muốn cô mất hết mặt mũi.

- Đường... em muốn! – Người phụ nữ dưới thân Lăng Thiệu Đường thờ gập. Vất vả mãi mới có cơ hội này, cô ta nhất định phải vận dụng tất cả mọi cách để tóm lấy người đàn ông mà bao người phụ nữ mê đắm này.

Lăng Thiệu Đường nở nụ cười lạnh lẽo rồi tiếp tục cúi người hôn lên nơi cao ngất của người phụ nữ, nụ hôn như chuồn chuồn đập nước lại càng khiêu khích khiến người phụ nữ cất tiếng rên rĩ.

Những đóa hoa tươi xinh đẹp trong tay Kỳ Hình rơi xuống đất, giọt nước mắt khê lăn dài.

Cô cảm thấy toàn thân lạnh như băng, muốn rời đi nhưng không thể di chuyển bước chân. Những ngón tay mảnh khảnh của cô nắm chặt lấy cạnh cửa nhưng không hề cảm thấy đau đớn, trái tim cô lúc này như bị con dao đâm vào, đau đớn vô cùng.

Kỳ Hình run run, cô đè chặt tay lên ngực như cố ngăn chặn cơn đau. Lúc này cô dường như đã không còn ý thức gì nữa, chậm rãi mở miệng nói với Lăng Thiệu Đường: “Thiệu Đường, em mang thai rồi!”

Giọng nói dịu dàng nhưng đầy thâm lương, tan nát cõi lòng.

Cơ thể cường tráng của Lăng Thiệu Đường đột nhiên chấn động, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm Kỳ Hình.

- Đường... cô ta là ai vậy? Sao lại bất lịch sự thế, dám quấy rầy chuyện tốt của chúng ta! – Người phụ nữ kia thở hổn hển nhưng trước mặt Lăng Thiệu Đường vẫn duy trì được vẻ tao nhã. Cô ta cố ý ghé sát vào lồng ngực rộng lớn của Lăng Thiệu Đường làm nũng.

Lăng Thiệu Đường không còn kiên nhẫn, nhú chặt hàng lông mày. Anh đẩy cô ta ra, rút một tờ chi phiếu trong túi áo, ký một cái rồi ném vào người cô ta: “Cút!”

- Đường, anh đang nói gì vậy? Người phải đi là cô ta... – Rõ ràng người phụ nữ đó không cam lòng, cô ta không tin Lăng Thiệu Đường lại thờ ơ trước sự quyến rũ của mình. Để có được ngày hôm nay, cô ta đã tốn không ít sức lực.

- Còn không biến mau đi thì cô sẽ chẳng có gì đâu, cút! – Lăng Thiệu Đường cất giọng thô lỗ, sự uy lực và ngông cuồng trong lời nói của anh không khác gì Diêm La.

- Đường... – Cô ả còn định nói gì nữa nhưng khi thấy ánh mắt giết người của Lăng Thiệu Đường, cô ta sợ đến mức ngậm chặt miệng lại, vội vã mặc quần áo vào rồi đi ra ngoài, trước khi đi cô ta còn hung tợn trừng mắt với Kỳ Hình.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tôi Sẽ Lập Tức Sắp Xếp Bác Sĩ Để Bỏ Đứa Bé Này

Sắc mặt Kỳ Hinh tái nhợt đến mức dọa người, dường như toàn bộ huyết dịch trong người cô đều không còn nữa, cảm giác đau lòng cũng theo dòng máu đỏ trong cơ thể tuôn trào ra ngoài ngày càng mãnh liệt.

Lăng Thiếu Đường mặc áo sơ mi vào người rồi sải bước đến trước mặt Kỳ Hinh, đôi mắt âm u và rét lạnh.

- Vừa rồi cô nói thật không? – Anh híp mắt lại, đôi mắt hung ác nhìn thẳng vào Kỳ Hinh còn đang hoang mang.

Kỳ Hinh tuy gật đầu nhưng trong hình ảnh đôi nam nữ đang hoan ái vẫn hiện lên trong đầu.

Lăng Thiếu Đường hừ lạnh một tiếng, quay người cầm điện thoại: “Bác Phùng, bác gọi bác sĩ Đức Nhĩ đến biệt thự ngay, bảo ông ấy chuẩn bị đồ nạo thai! Ngay!”

Kỳ Hinh như bị ai đó đánh mạnh, cô giật mình như vừa thoát khỏi cơn ác mộng. Cô sợ hãi nhìn Lăng Thiếu Đường rồi lập tức chạy tới giữ chặt cánh tay anh: “Thiếu Đường, anh vừa nói gì?”

Lăng Thiếu Đường thấy Kỳ Hinh hoảng hốt, anh không kiên nhẫn đẩy cô ra: “Chẳng lẽ cô không nghe thấy à, tôi sẽ lập tức cho gọi bác sĩ, bỏ đứa

nhỏ này!”

Kỳ Hinh không thể tin nổi, cô lắc đầu nguầy nguậy: “Không, Thiếu Đường, sao anh lại có thể tàn nhẫn với con của mình như vậy? Anh không thể làm như thế!”

- Con của tôi? Haha... – Lăng Thiếu Đường bật cười đầy thâm lương, ánh mắt lại càng thêm lạnh lẽo. Anh bóp chặt lấy tay Kỳ Hinh – Cô dám cầm sừng tôi à! Dám nói là cái đứa ngoài giá thú trong bụng cô là con tôi!

Sự đau nhức trên cánh tay khiến Kỳ Hinh hít thở không thông, nước mắt trào khóc mi.

Cô ghen ngào: “Thiếu Đường, anh đang nói gì vậy? Sao anh lại có thể nói con mình là con ngoài giá thú? Anh... anh quá đáng rồi đấy!”

- Tôi quá đáng à? Tôi làm như vậy chẳng qua là giữ gìn danh dự cho Lăng gia, bỏ cái đứa con ngoài giá thú này thì tất cả mọi người mới có lợi!
– Lăng Thiếu Đường tàn nhẫn lên tiếng, đôi mắt ngập tràn lửa giận vằn lên từng tia máu đỏ. Anh nắm chặt tay Kỳ Hinh, siết chặt đến nỗi gân xanh nổi cả lên.

- Thiếu Đường, anh điên rồi! Em không làm gì có lỗi với anh, không làm gì có lỗi với Lăng gia! – Kỳ Hinh không thể tin nổi, cô liều lĩnh gào lên với Lăng Thiếu Đường.

- Đúng, cô không làm gì có lỗi với Lăng gia, cô đúng là có lòng vì Lăng gia, nhưng buồn cười chính là... có lòng đối với bố tôi chứ không phải tôi!
– Lăng Thiếu Đường phát điên, gào lên, anh càng siết chặt tay lại. Anh có cảm giác lòng đố kỵ không tên đang đốt cháy trong lòng khiến anh không hít thở nổi.

Kỳ Hinh như bị người khác tát một chậu nước lạnh vào người, cô không giãy giụa nữa, cảm giác đau đớn trong lòng ngày càng mãnh liệt, đôi mắt

ướt nước nhìn Lăng Thiếu Đường: “Anh có ý gì?”

Lăng Thiếu Đường nắm chặt hai vai Kỳ Hinh, gằn từng tiếng một như những lưỡi kiếm đâm vào lòng cô: “Ý của tôi rất rõ ràng, Kỳ Hinh, cô cần bản không phải là vợ tôi, người mà cô phục vụ chính là ông già của Lăng gia...”

Bốp! Kỳ Hinh tát mạnh vào má Lăng Thiếu Đường, khuôn mặt cô đầm nước mắt nhưng vẫn cất giọng chất vấn đầy lạnh lùng: “Lăng Thiếu Đường... em tuyệt đối không thể ngờ anh là loại cầm thú như vậy! Anh có còn là con người không? Sao anh có thể nghi ngờ chính bố đẻ của mình được?”

Lăng Thiếu Đường chấn động, anh tuyệt đối không thể ngờ Kỳ Hinh lại có phản ứng như vậy! Cô gái chết tiệt này, vì một đứa con ngoài giá thú mà dám đánh anh ư? Cô còn đang bệnh vực che chở cho cái gì?

Lăng Thiếu Đường hung hăng bóp chặt cổ Kỳ Hinh, lúc này anh như hóa thành ma quỷ, đôi mắt đầy vẻ khát máu: “Cô cho là ông ta không dám làm những việc đó à? Có cái gì mà ông ta không dám làm? Cũng chẳng có gì là ông ta chưa từng làm! Vì đứa con ngoài giá thú của hai người mà cô dám đánh tôi, tôi sẽ bắt cô phải trả giá!”

Nói xong, anh đẩy mạnh Kỳ Hinh xuống sofa. Khi thấy Kỳ Hinh đưa tay bảo vệ bụng mình, cảm giác đau đớn như từng con sóng gợn lăn tăn dấy lên trong lòng anh.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Cầu Xin Anh Hãy Buông Tha Cho Đứa Nhỏ Đây

Lăng Thiếu Đường bước đến trước mặt Kỳ Hinh rồi trói chặt hai tay cô lại, quay lưng cô về phía mình còn tay kia xé quần áo cô ra.

- Thiếu Đường... cầu xin anh, đừng... A... – Kỳ Hinh giật mình khi nhận ra anh định làm gì. Cô bật khóc, cô không thể để hành vi thô lỗ của Lăng Thiếu Đường làm tổn hại đến đứa con trong bụng. Có lẽ sức mạnh của tình mẫu tử đã khiến cô liều mạng tránh thoát được Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường lại từng bước lại gần Kỳ Hinh, toàn thân anh toát ra hơi thở đáng sợ như của ma quỷ.

Kỳ Hinh cực kì căng thẳng, cô liên tục lùi về phía sau rồi chạm lưng vào cạnh tường lạnh như băng.

- Cô nghĩ tôi sẽ để cô sinh đứa nghiệt chủng này à? – Hơi thở của Lăng Thiếu Đường càng ngày càng nguy hiểm.

- Thiếu Đường, anh bình tĩnh lại đi, anh hận bố anh đã từng phụ lòng mẹ con anh, nhưng sự việc đã trôi qua nhiều năm, anh cũng nên buông bỏ đi! Thật ra cả bố anh và Thiếu Nghị cũng đều rất khổ sở! – Kỳ Hinh cố gắng thuyết phục Lăng Thiếu Đường.

- Hừ! Xem ra ông già đó còn kể mấy chuyện hoang đường của ông ta cho cô nghe cơ à? Tôi nói cho cô biết, mấy câu chuyện cũ cực kì đặc sắc của ông ta vẫn còn nhiều lắm! – Lăng Thiểu Đường nhớ tới năm đó, đôi mắt như ngọn núi lửa phun trào trong tích tắc.

Anh không quên ánh mắt của mẹ mình trước khi bà qua đời, cũng không thể quên được vẻ mặt đầy bi thương của An Vũ Ân, tất cả mọi chuyện đều vì Lăng Diêu Hồng... bố đẻ của anh.

- Thiểu Đường, anh không biết rằng bản thân anh nực cười lắm sao? Dù anh hận bố mình thì anh cũng không thể nghi ngờ đứa bé này là... – Kỳ Hinh không nói tiếp được nữa, cô không thể tưởng tượng nổi Lăng Thiểu Đường lại đối xử với đứa con của hai người như vậy.

- Chẳng lẽ cô còn bắt tôi chờ cô sinh đứa nhỏ này ra rồi lại bắt tôi tự đi xét nghiệm à? – Lăng Thiểu Đường gào to lên, anh không thể không nghi ngờ, vì căn bản là anh không tin bố mình.

Kỳ Hinh dần tuyệt vọng, cô có cảm giác sự hận thù đang ngày càng nồng đậm trong lòng Lăng Thiểu Đường.

- Thiểu Đường, em van xin anh, anh hãy buông tha cho đứa bé này đi. Nếu anh thật sự không chịu nổi thì em sẽ đi. Em cầu xin anh, đừng tàn nhẫn như vậy! – Kỳ Hinh chỉ có thể trơ mắt nhìn Lăng Thiểu Đường đang ngày càng lại gần mình, cô có thể nhìn rất rõ ràng sự tàn nhẫn trong mắt anh.

Kỳ Hinh biết Lăng Thiểu Đường rất hận cuộc hôn nhân này, đương nhiên anh sẽ không chấp nhận đứa con dù nó có là con của anh đi chăng nữa. Một khi đã như vậy thì cô không còn hy vọng xa vời gì vào cuộc hôn nhân này nữa, cô chỉ hy vọng Lăng Thiểu Đường sẽ buông tha cho đứa bé này, để cô có thể tự mình nuôi con.

- Cô còn muốn chạy à? – Lăng Thiểu Đường hơi sững sờ, anh không thể ngờ vì đứa bé này mà Kỳ Hinh lại đưa ra quyết định rời khỏi anh.

Nghĩ tới đây, Lăng Thiểu Đường lại càng căm tức, anh túm lấy cô, cười lạnh: “Hừ, cô hoàn toàn có thể đi, cô cũng không cần phải bỏ đứa bé này...”

Kỳ Hinh thấy Lăng Thiểu Đường nói vậy như được cứu mạng, cô vui mừng hỏi: “Anh... anh nói thật không? Anh không bắt em bỏ đứa con này ư?”

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường càng thêm lạnh, anh nâng cằm Kỳ Hinh lên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mề người đó, nhắm nháp sự ngọt mát của cô, khóe miệng cong lên nụ cười tàn nhẫn: “Nếu cô có thể nhẫn tâm chứng kiến tập đoàn Kỳ thị mà bố cô vất vả lắm mới tạo dựng được bị phá sản thì cô có thể giữ lại đứa bé này!”

Câu nói băng quơ nhẹ nhàng của Lăng Thiểu Đường lại khiến sự kiên cường của Kỳ Hinh trong nháy mắt sụp đổ. Cô không thể ngờ Lăng Thiểu Đường lại dùng tập đoàn Kỳ thị để uy hiếp cô.

Lăng Thiểu Đường nhìn Kỳ Hinh rồi hừ lạnh, anh ngồi xuống sofa, cất giọng: “Cô đừng quên, bố cô ‘bán’ cô đi vì muốn tập đoàn Kỳ thị phát triển!”

Kỳ Hinh nhìn người đàn ông trước mặt rồi hồi tưởng lại cuộc sống hôn nhân hơn nửa năm qua, rốt cuộc cô cũng hiểu tình yêu căn bản chưa bao giờ đến với cô.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Hãy Nói Một Lần “Anh Yêu Em”

Cả Thanh Vận Viên xa hoa là thế nhưng lúc này tràn ngập bầu không khí bi thương, tuy rằng cơn gió thổi qua mang đến hương hoa nhè nhẹ nhưng vẫn khiến Kỳ Hình cảm thấy vô cùng đau đớn, sàn đá cẩm thạch đen bóng lạnh lùng càng làm nổi bật sự thê lương của cô.

- Cậu chủ, bác sĩ Đức Nhĩ đã đến rồi! – Bác Phùng thấy Kỳ Hình đang ngã ngồi trong phòng khách, vẻ mặt đầy lo lắng.

Phía sau bác Phùng là bác sĩ tư nhân của Lăng Gia – Đức Nhĩ.

Ông nhìn Lăng Thiếu Đường đang ngồi trên sofa rồi đưa mắt nhìn Kỳ Hình. Đây không phải vợ của cậu Lăng Thiếu Đường sao?

- Thiếu phu nhân, cô... – Ông không hiểu nên cất giọng hỏi.

- Bác Phùng, bác đưa thiếu phu nhân lên phòng điều trị đi! Đức Nhĩ, nạo thai cho cô ấy! – Lăng Thiếu Đường lạnh lùng ra mệnh lệnh.

- Thiếu Đường... cầu xin anh, đừng... – Kỳ Hình kinh hãi, cô nắm chặt lấy ống tay áo của Lăng Thiếu Đường, cô không cam lòng khi để mất đứa con trong bụng.

- Bác Phùng, bác còn đứng sững sờ ở đó làm gì? Mau đưa cô ấy vào phòng điều trị! – Lăng Thiếu Đường không còn kiên nhẫn, anh hô to với bác Phùng.

- Cậu chủ... - Bác Phùng khó xử, đứng yên nhìn Kỳ Hinh đang khóc lóc van xin, bà thấy rất đau lòng.

Lăng Thiếu Đường đột nhiên đứng lên, bế thốc Kỳ Hinh lên rồi đi về phía phòng điều trị trong biệt thự.

Bác sĩ Đức Nhĩ lắc đầu, đành phải đi theo sau.

- Thiếu Đường, đừng, anh đừng tàn nhẫn với đứa con của mình như vậy! – Nước mắt Kỳ Hinh chảy xuống làm ướt một mảng áo sơ mi của Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường cúi đầu nhìn Kỳ Hinh. Đôi mắt đen đăm nước mắt của cô đầy tuyệt vọng và cầu xin. Anh lập tức ngẩng đầu lên, sai bước về phía trước, anh sợ bản thân sẽ mềm lòng, bị lạc trong đôi mắt của cô.

Mỗi bước đi của Lăng Thiếu Đường là từng ấy lần tuyệt vọng của Kỳ Hinh, cô dần dần không còn giãy giụa và cầu xin nữa.

Cô có cảm giác chẳng còn chút sức lực nào, tựa như linh hồn cũng đã rời bỏ thể xác cô rồi.

Kỳ Hinh vô lực tựa đầu vào ngực Lăng Thiếu Đường. Lồng ngực anh an toàn và ấm áp là thế, cô có thể nghe rõ ràng nhịp đập trái tim anh, vừa vững vàng và trầm ổn, nhưng tất cả đều không thuộc về cô.

Con à, vô ích thôi! Mẹ không bảo vệ được con, kiếp sau mẹ nhất định sẽ không cho phép ai làm hại đến con...

Khi Lăng Thiểu Đường đặt cô xuống giường bệnh, khuôn mặt cô tái nhợt đến mức trong suốt. Anh cúi đầu nhìn cô, cảm thấy có chút gì đó đau lòng.

Lăng Thiểu Đường quay mặt đi chỗ khác, anh vừa định đứng dậy rời đi thì Kỳ Hinh vội giữ chặt ống tay áo anh.

- Thiểu Đường, anh thật sự nhẫn tâm như vậy sao? – Kỳ Hinh nằm trên giường nhìn anh, cô không còn nước mắt để khóc nữa, cô nằm đó như chiếc thuyền gỗ mắc cạn, không còn chút sinh khí nào.

Lăng Thiểu Đường nhíu mày, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lùng: “Chẳng lẽ cô muốn phá hủy tâm huyết của bố cô?”

Cô nở nụ cười thê lương: “Thiểu Đường, anh có thể nói câu ‘Anh yêu em’ được không? Dù chỉ là lừa dối em thôi cũng được!”

Trái tim Lăng Thiểu Đường đột nhiên cảm thấy đau xót, ánh mắt của Kỳ Hinh quá đau thương và buồn bã như muốn lấy đi sinh mệnh anh, anh chỉ nhìn cô nhưng không nói gì.

Kỳ Hinh nhìn vào đôi mắt vẫn lạnh lùng như trước của Lăng Thiểu Đường, trong lòng càng thêm đau đớn. Dường như cô có thể nghe được tiếng con tim đang nát tan, từng mảnh vỡ của trái tim rơi xuống bóng tối đen ngòm không thấy đáy.

Gương mặt cô ngày càng tái nhợt dường như sắp từ giả cõi đời. Khi thuốc mê được tiêm vào người, trước mắt cô lần lượt hiện ra từng hình ảnh một.

Những hình ảnh về cuộc hôn nhân giữa cô và Lăng Thiểu Đường trong suốt nửa năm qua, từng chút từng chút hiện lên trước mắt. Có đau đớn, có tuyệt vọng, có hy vọng, dường như cô còn nhìn thấy một em bé đang mỉm cười vẫy tay với cô. Khi ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ, cô dường như nghe

thấy giọng nói nhẹ nhàng của Lăng Thiếu Đường vang lên bên tai mình:
“Anh yêu em!”

Kỳ Hình chậm rãi nhắm mắt lại, thì ra ảo giác cũng có thể tốt đẹp như vậy!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tin Người Chết

Mất đi đứa con càng khiến Kỳ Hinh trở nên tĩnh lặng, sự tĩnh lặng đến mức tê lương, sự tĩnh lặng đến mức càng khiến trái tim đau đớn, cô như trở thành một con người hoàn toàn khác. Dường như mỗi ngày cô đều ở trong vườn hoa bỉ ngạn, nhìn gốc cây bỉ ngạn đến ngẩn người, thậm chí đôi khi cô còn lầm bầm một mình.

Ngày thứ hai sau khi Kỳ Hinh bị ép phá thai, Lăng Thiệu Đường bay ra nước ngoài để tổ chức một cuộc họp. Lăng Diêu Hồng và Lăng Thiệu Nghị mãi sau mới biết chuyện, Lăng Diêu Hồng tức đến mức phải nhập viện.

Thanh Vận Viên lại càng thêm yên tĩnh, ngoài Lăng Thiệu Nghị vừa quản lý công việc vừa chăm sóc Lăng Diêu Hồng thì toàn bộ biệt thự chỉ có quản gia và mấy người giúp việc, còn cả Kỳ Hinh như một du hồn nữa.

- Bác Phùng, bác Phùng... – Giọng nói kinh hoàng của Kỳ Hinh truyền ra từ vườn hoa bỉ ngạn.

- Sao vậy? Sao vậy? – Bác Phùng đang bận rộn chợt nghe thấy tiếng gọi của Kỳ Hinh, bà sợ tới mức vội vàng bỏ hết việc lại, chạy tới.

- Bác Phùng, cháu cầu xin bác đấy, bác giúp cháu tìm con đi, cháu không thấy con cháu đâu nữa... – Kỳ Hinh sốt ruột đến mức bật khóc,

khuôn mặt trắng trẻo dịu dàng đầm nước mắt khiến người khác phải đau xót.

Bác Phùng thấy cô như vậy, nước mắt cũng ứa ra: “Thiếu phu nhân à, cô quên rồi sao? Con cô đã không còn...”

- Đúng rồi, cháu không thấy con đâu hết. Vừa rồi nó còn chơi ngoan ở đằng kia, nhưng vừa quay đi đã không thấy tăm hơi đâu rồi, ở kia kìa... – Kỳ Hình vừa nói vừa chỉ vào một góc, nhưng ở đó chỉ có một gốc cây hoa bĩ ngạn, không có bóng dáng của đứa trẻ nào hết.

Bác Phùng thấy Kỳ Hình như vậy thì rất xót xa. Sau khi cậu chủ bắt thiếu phu nhân phải phá thai, cô ấy đã thành ra như vậy. Bây giờ cậu cả đang ở nước ngoài, tinh thần của thiếu phu nhân suy sụp như vậy, nếu còn trì hoãn thì sớm muộn gì cô ấy cũng phát điên mất.

- Con ơi, con chạy đi đâu rồi? – Lúc bác Phùng còn đang ngăn người thì Kỳ Hình lại càng sốt ruột. Cô vừa gọi con vừa chạy sâu vào trong vườn hoa, những gốc hoa bĩ ngạn thoáng chốc đã vùi lấp bóng dáng yếu đuối của Kỳ Hình.

- Thiếu phu nhân, cô quay lại đi... – Bác Phùng thấy Kỳ Hình đã chạy xa, bà gấp gáp đến mức cuống cuồng, vừa định đuổi theo thì bị Lãng Thiếu Nghị ngăn cản.

- Bác Phùng, để cháu khuyên chị ấy, bác đi làm việc khác đi! – Lãng Thiếu Nghị nhìn Kỳ Hình ở cách đó không xa rồi lên tiếng.

- Cậu hai, cậu về rồi! Cậu mau xem tình hình của thiếu phu nhân đi, tinh thần của cô ấy ngày càng sa sút rồi, tôi sợ... - Bác Phùng nghẹn ngào không nói được nữa, bà lấy tay lau nước mắt.

- Bác cứ yên tâm, cháu sẽ khuyên chị ấy! – Lãng Thiếu Nghị an ủi bác Phùng rồi nhìn bóng dáng xinh đẹp thoắt ẩn thoắt hiện trong vườn hoa.

Bác Phùng vui mừng nhìn Lăng Thiểu Nghị rồi lại nhìn Kỳ Hinh phía xa xa, bà gật đầu, yên tâm rời đi.

Lăng Thiểu Nghị nhìn về phía vườn hoa rồi sỏi bước đi tới.

Khi thấy Kỳ Hinh đưa lưng về phía mình, ánh mắt anh đầy thương tiếc.

Lăng Thiểu Nghị bước lên một bước, giữ chặt lấy Kỳ Hinh: “Chị dâu, chị đang tìm gì vậy?”

Kỳ Hinh đột nhiên quay đầu lại, khi thấy Lăng Thiểu Nghị, vẻ mặt cô càng thêm sốt ruột, cô bổ nhào vào lòng anh: “Thiểu Đường, anh về rồi, em không tìm thấy con chúng ta đâu nữa”.

Nói xong, nước mắt lại tuôn rơi khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy đau buồn, cô gần như đang cầu xin Lăng Thiểu Nghị giúp đỡ.

Lăng Thiểu Nghị đau xót trong lòng, anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng nói: “Kỳ Hinh, chị có nhớ sao lại không thấy con đâu không?”

- Con... con chị vừa chơi ở bụi hoa, sau đó... – Kỳ Hinh kinh hoàng nhớ lại, dần dần đôi mắt cô càng ngày càng trống rỗng – Sao lại không thấy con đâu nữa rồi? – Cô lẩm bẩm.

- Chị nhớ lại đi, chị từng gặp con chưa? – Lăng Thiểu Nghị chậm rãi dẫn dắt Kỳ Hinh nhớ lại.

Kỳ Hinh ngơ ngác nhìn vào mắt Lăng Thiểu Nghị, dần dần, dường như cô đã nhớ ra: “Con...”. Sắc mặt cô càng ngày càng tái nhợt, sau đó cô lại òa khóc: “Là anh ấy đã giết chết đứa nhỏ...”

Trái tim Lăng Thiểu Nghị như căng ra, anh ôm chặt Kỳ Hinh vào lòng, để dù cô có bất lực nhưng vẫn có thể dựa vào anh một chút.

- Tại sao? Tại sao Thiếu Đường lại nhẫn tâm như vậy? Tại sao anh ấy lại có thể nhẫn tâm với chị như thế, thậm chí còn tàn nhẫn với chính đứa con của mình như vậy? – Kỳ Hình vô lực khóc thút thít.

Lăng Thiếu Nghị nhìn Kỳ Hình đang vô cùng đau lòng. Lúc này cô như một đóa hoa ướt đẫm nước mưa nhưng vẫn toát ra sự xinh đẹp đến động lòng người, sự thật lòng không chút giả dối của cô như chạm được vào trái tim người khác khiến anh cảm thấy rất đau lòng.

Lăng Thiếu Nghị để mặc cho những giọt nước mắt của Kỳ Hình thấm ướt áo mình, anh nhẹ nhàng vỗ bả vai mềm mại của Kỳ Hình, bàn tay to và dày của anh nhưng tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Sau khi khóc được một lúc lâu, Kỳ Hình mới phát hiện ra tư thế lúc này của mình và Lăng Thiếu Nghị rất mờ ám. Cô xấu hổ lau nước mắt rồi đứng thẳng người dậy: “Thật ngại quá, Thiếu Nghị, vừa rồi chị...”

Nhớ lại cảnh mình khóc trong lòng Lăng Thiếu Nghị, Kỳ Hình cảm thấy rất ngượng ngùng.

Lăng Thiếu Nghị cười: “Em hiểu mà!”

Kỳ Hình rất cảm kích Lăng Thiếu Nghị, tại sao lại không thể tìm thấy chút dịu dàng nào từ khuôn mặt lạnh lùng và cứng nhắc của Lăng Thiếu Đường chứ? Nghĩ đến đây, đôi mắt cô dần tối sầm xuống.

- Chị phải gả cho anh cả đúng là phải chịu ấ ứ ứ rồi! – Lăng Thiếu Nghị bất ngờ lên tiếng, ánh mắt vụt qua tia khác thường.

- Chị không ngờ lòng hận thù của Thiếu Đường lại sâu đậm như vậy! – Kỳ Hình đau xót lên tiếng.

- Sự hận thù của anh ấy với chị không hẳn vì bố em mà quan trọng hơn chính là cuộc hôn nhân thương mại của hai người đã phá hủy tình yêu của

anh ấy! – Lăng Thiếu Nghị chậm rãi nói.

- Tình yêu của Thiếu Đường? – Trái tim Kỳ Hinh như bị lỡ một nhịp.

- Cô gái đó rất quan trọng với anh cả, cô ấy tên là An Vũ Ân!

- An Vũ Ân? – Lần đầu tiên Kỳ Hinh nghe đến cái tên này.

- Đúng thế, cô ấy là người mà anh cả yêu nhất! – Lăng Thiếu Nghị tuyên bố một sự thật tàn nhẫn chẳng khác nào tuyên án tử hình.

Kỳ Hinh như nghe thấy tiếng sét đánh ngang tai, cô vô thức lùi về phía sau mấy bước: “Thì ra đây là lý do khiến Lăng Thiếu Đường không thể yêu chị”.

Lăng Thiếu Nghị vẫn tiếp tục nói ra sự thật tàn khốc: “Lúc trước vì hôn lễ của hai nhà nên bố đã tự mình đã thuyết phục An Vũ Ân rời khỏi anh cả, cũng đưa ra những điều kiện để cô ấy bỏ đi”.

- Về sau thế nào? – Kỳ Hinh cảm thấy khó có thể hô hấp.

- Tình hình cụ thể sau này thế nào chẳng phải đã rất rõ ràng rồi sao. Nhưng em có thể khẳng định rằng cuối cùng An Vũ Ân đã rời khỏi anh cả! Em nghĩ đây chính là lý do anh cả càng thêm hận thù với bố và cả chị nữa! – Lăng Thiếu Nghị nói.

Kỳ Hinh ngây ngốc đứng một chỗ, cô không thể tiêu hóa nỗi tin tức vừa rồi.

Lăng Thiếu Nghị bước lên một bước rồi hỏi: “Giờ chị còn yêu anh cả không?”

Những đường nét dịu dàng trên khuôn mặt Kỳ Hinh càng khiến cho người khác cảm thấy tịch mịch, cô lắc đầu: “Thật ra ngay từ khi bắt đầu đã là một sai lầm rồi, không có duyên phận với nhau thì đâu cần phải cưỡng ép

làm gì! Đến giờ chị mới biết bản thân mình đã mắc phải sai lầm như thế nào!”

- Vậy chị sẽ rời khỏi anh cả? Em nghĩ làm như vậy sẽ khiến cả hai tập đoàn gặp ảnh hưởng tiêu cực, nhất là Kỳ thị. Với tính cách của anh cả, anh ấy nhất định sẽ không buông tay! – Lăng Thiệu Nghị lên tiếng nhắc nhở.

Kỳ Hinh đưa ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía xa xăm...

“Nếu cô muốn ly hôn thì cũng không phải là không được, nhưng Kỳ gia mấy người đừng mơ tưởng có thể tồn tại được nữa! Trừ phi cô chết đi, bằng không tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết, ngắc nga ngắc ngoải!”

Những lời nói của Lăng Thiệu Đường bỗng chốc quanh quẩn trong đầu Kỳ Hinh. Cô nở nụ cười buồn bã, chẳng lẽ cô chỉ có thể lựa chọn con đường này để kết thúc nghiệt duyên hay sao?

Lát sau, cô cúi người xuống, vỗ nhẹ lên một gốc cây hoa bí ngạn như vuốt ve một đứa trẻ con.

Cây hoa bí ngạn ánh vào trong tầm mắt Lăng Thiệu Nghị, khóe miệng anh hơi cong lên. Anh bỗng kéo Kỳ Hinh lên, để cô đối mặt với mình.

- Kỳ Hinh, chị vừa nói chị muốn kết thúc cuộc hôn nhân này? – Ánh mắt anh lóe ra tia sáng không thể xem thường.

- Em định giúp chị à? – Kỳ Hinh hỏi nhưng cũng không chắc chắn lắm.

Lăng Thiệu Nghị nhìn vào đôi mắt sáng của Kỳ Hinh. Đôi mắt cô có phần hoang mang và lo sợ nhưng vẫn toát lên sự sáng ngời khiến anh càng thêm tin tưởng vào quyết định của mình.

- Chỉ cần chị tin em là được! – Lăng Thiệu Nghị cất giọng đầy kiên định.

Kỳ Hình nhìn Lăng Thiếu Nghị, mãi lâu sau mới gật đầu.

Không bao lâu sau, Lăng Thiếu Đường đang ở nước ngoài hay tin Kỳ Hình đã chết. Khi anh tức tốc quay trở lại Lăng gia thì chỉ nhìn thấy thi thể lạnh như băng của cô.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tình Cờ Gặp Lại Ở Khách Sạn Town House Galleria

Khách sạn Town House Galleria là một khách sạn nổi tiếng tọa lạc trong khu mua sắm có mái vòm Galleria Viottorio Emmanuel của thành phố Milan, Italy. Đây là khách sạn bảy sao của châu Âu sau khách sạn Dubai. Mỗi gian phòng trong khách sạn không chỉ được dát bởi lớp vàng ròng xa hoa và cao quý mà ngay cả những đồ trang trí bằng thủy tinh được cách điệu gắn trên trần cũng chiếu rọi thứ ánh sáng rực rỡ và lộng lẫy bao trùm khắp khách sạn.

Hệ thống nhân viên gồm quản gia tư nhân, tài xế và người giúp việc trong khách sạn cũng tận tình phục vụ du khách để họ có những trải nghiệm xa xỉ nhất tại đây.

Bên trong phòng khách xa hoa có trần cao đến tám mươi mét khiến người ta có thể phóng tầm mắt ra ngắm cảnh đẹp bên ngoài Milan, một đôi trai thanh gái lịch thu hút không ít sự chú ý của những vị khách.

Tuyên Tử Dương với dáng người cao lớn và khuôn mặt khôi ngô nhàn nhã uống một ngụm café, vẻ mặt anh ta đầy yêu chiều khi nhìn cô gái trước mặt.

- Tử Dương, chọn bộ này đi! – Kỳ Hinh ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Tuyên Tử Dương.

Tuyên Tử Dương hơi nghiêng người nhìn bộ áo cưới trong tay Kỳ Hinh, sau đó cười nói: “Rất đẹp, chỉ cần em thích là được!”

Kỳ Hinh cười dịu dàng, khuôn mặt xinh xắn của cô như một đóa hoa sen khiến Tuyên Tử Dương nhìn đến ngây người.

- Hinh, có thể cưới được em là hạnh phúc của anh! – Ánh mắt Tuyên Tử Dương ngập tràn tình yêu.

Khi lần đầu tiên gặp Kỳ Hinh, anh ta đã biết cô chính là người con gái anh ta muốn nắm tay cả đời này. Rồi khi cô dịu dàng chấp nhận lời cầu hôn, anh ta cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới. Anh ta đã chọn địa điểm cử hành hôn lễ là nhà thờ lớn ở Milan, Italy để có thể tạo ra được bầu không khí lãng mạn nhất.

Trong mắt anh ta, Kỳ Hinh luôn luôn có một sự ưu buồn nào đó, có thể nhìn ra nỗi buồn phiền đó ngay trong ánh mắt cô. Nhưng Tuyên Tử Dương chỉ quan tâm đến Kỳ Hinh ở hiện tại, bởi vì chỉ cần cô không nói thì anh ta tuyệt đối sẽ không chủ động hỏi đến quá khứ của cô.

- Tử Dương... – Kỳ Hinh cảm động, cô biết người đàn ông trước mặt rất yêu thương cô.

Nhưng Kỳ Hinh không dám suy nghĩ quá nhiều, bởi vì cô sợ mình sẽ nhớ đến cuộc hôn nhân hai năm trước, nhớ đến người đàn ông mà đến giờ vẫn khiến cô nhói lòng – Lăng Thiệu Đường. ddlqd

Nghĩ đến đây, trái tim Kỳ Hinh hơi run lên. Năm đó cuộc hôn nhân giữa cô và Lăng Thiệu Đường khiến cô cảm thấy rất mờ mịt, cô biết nếu không có sự xuất hiện của cô thì Lăng Thiệu Đường sẽ không chia tay với An Vũ Ân, người mà anh yêu nhất. Cô không thể lựa chọn con đường nào ngoài việc thoát khỏi cuộc hôn nhân vô vọng đó, trốn chạy khỏi Lăng Thiệu Đường đang hận thù cô.

Kỳ Hinh không khờ dại đến mức cho rằng cô cứ ở lại là Lăng Thiệu Đường sẽ cảm động trước tình yêu cô dành cho anh, vì cô ý thức được rằng chính cô là thủ phạm đã phá hỏng hạnh phúc của Lăng Thiệu Đường, sao anh có thể giải thoát cho cô được chứ?

Có lẽ để cô bước chân vào cuộc sống của Lăng Thiệu Đường chính là một sai lầm của ông Trời! Cô hại anh mất đi người con gái anh yêu thương, còn Lăng Thiệu Đường cũng hại cô mất đi đứa con.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, Kỳ Hinh cảm thấy rất đau đớn. Cô biết Lăng Thiệu Đường không hề xót xa khi bắt cô bỏ đứa con đi, anh cũng sẽ không bao giờ yêu cô cả.

Sự hận thù của Lăng Thiệu Đường vẫn khiến Kỳ Hinh cảm thấy rất đau lòng. ddlqd

Lăng Thiệu Đường yêu An Vũ Ân khiến Kỳ Hinh cảm thấy mình chỉ là một người thừa, với tính cách của Lăng Thiệu Đường, anh hoàn toàn có thể đi tìm An Vũ Ân.

Còn Lăng Thiệu Đường lại làm ra những chuyện tàn nhẫn với bản thân cô khiến cô hít thở không thông. Loại cảm giác khổ sở này đã hóa thành thù hận của cô với Lăng Thiệu Đường. Dù sao đứa bé cũng vô tội, sao anh có thể đổ oan cho cô được? Cô thật sự không thể đối mặt với một Lăng Thiệu Đường như vậy dù rằng anh có hận cô đến mức nào đi nữa.

Kỳ Hinh biết Lăng Thiệu Đường sẽ không lựa chọn cách ly hôn vì không còn nghi ngờ gì nữa, nếu ly hôn thì đó sẽ là một sự hổ thẹn với một gia đình danh môn. Dù sao đây cũng là một cuộc hôn nhân thương mại, khác hoàn toàn với những cuộc hôn nhân khác.

Kỳ Hinh tuyệt đối không thể ngờ rằng việc mình gieo trồng hoa bỉ ngạn trong vườn lại trở thành một sự giúp đỡ lớn nhất trong việc giải quyết cuộc hôn nhân của cô.

Hoa bỉ ngạn được xưng là loài hoa “sát thủ lạnh lẽo”, bên trong hoa có một loài sinh vật chứa chất độc Kling. Loại độc tố này tác động trực tiếp đến hệ thống trung tâm thần kinh, nếu chỉ dùng một ít thì có thể tạo ra tác dụng kháng ung thư nhưng nếu dùng quá nhiều thì sẽ gây ra hiện tượng “chết giả”, đây là điều mà Kỳ Hình không hề ngờ tới.

Vì thế, dưới sự giúp đỡ của Lăng Thiệu Nghị, Kỳ Hình đã ăn một lượng lớn độc tố trong hoa bỉ ngạn để gây ra trạng thái ngộ độc, không cấp cứu kịp thời nên rơi vào trạng thái tử vong. Với sự trợ giúp của Lăng Thiệu Nghị, cô đã thành công giấu được Lăng Thiệu Đường để anh tin rằng cô đã chết thật sự.

Lăng Thiệu Đường tuyệt đối không thể ngờ rằng tuy rằng ăn phải chất độc trong hoa bỉ ngạn có thể gây ra hiện tượng “chết giả” nhưng chỉ cần cấp cứu trong đúng thời gian cho phép thì “thi thể” sẽ “sống” lại.

Kỳ Hình thở dài một hơi, sau khi rời khỏi Lăng gia, cô cố gắng tránh xa khỏi phạm vi thể lực của Lăng Thiệu Đường. Cô tự dùng chính hai bàn tay mình để nuôi bản thân mình, dù sao cô cũng không muốn vì bản thân mình làm hỏng đi tâm huyết bao năm của bố cô.

Cũng nhờ sự giúp đỡ của Lăng Thiệu Nghị, Kỳ Hình đã tới Italy, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới ở đây. Sau đó cô vào làm việc cho tập đoàn Uy Dương, quen biết với Tuyên Tử Dương, cấp trên của cô – tổng giám đốc của tập đoàn Uy Dương.

Hai năm nay, cô cố gắng không nhớ lại chuyện quá khứ. Tuyên Tử Dương đã bỏ ra nhiều công sức để theo đuổi cô, cuối cùng Kỳ Hình cũng gật đầu đồng ý. Cô không muốn sống trong hồi ức nữa, sự dịu dàng và tĩnh lặng như nước của Tuyên Tử Dương đã dần làm tan chảy trái tim cô, gả cho một người đàn ông như vậy cũng tốt.

Nửa năm trước, Kỳ Hinh mới liên lạc với bố mẹ mình, báo cho hai ông bà biết mọi chuyện, sau đó cô xin ý kiến về việc mình sắp kết hôn.

- Hinh, ngày mai anh sẽ đưa bố mẹ em đến khách sạn này. Sắp gặp bố mẹ rồi, em có vui không? – Tuyên Tử Dương nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh rất cảm động: “Tử Dương, cảm ơn anh!”

- Ngốc, chúng ta sắp thành vợ chồng rồi, em còn nói cảm ơn gì nữa chứ! – Tuyên Tử Dương yêu chiều vuốt tóc Kỳ Hinh, khóe miệng cong lên nụ cười thỏa mãn.

- Chẳng phải có câu “Nàng dâu xấu cũng muốn gặp bố mẹ chồng” à, còn anh thì lại là “Chàng rể xấu cũng muốn gặp bố mẹ vợ”! – Nói xong, Tuyên Tử Dương cất tiếng cười sang sảng, khuôn mặt anh tuần ngập tràn hạnh phúc như được ánh mặt trời chiếu rọi.

Kỳ Hinh hơi đỏ mặt: “Anh đúng là không biết xấu hổ, giờ đã gọi bố mẹ vợ rồi! Nếu em đổi ý, không gả cho anh nữa thì làm sao?”. Cô cố ý đe dọa.

Tuyên Tử Dương thay đổi hẳn sắc mặt, không hề chú ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh mà vươn tay ôm chặt lấy Kỳ Hinh vào lòng, hôn lên phần gáy trắng như tuyết của cô.

- Tử Dương, anh làm gì vậy? Mau bỏ em ra, mọi người đang nhìn kìa! – Kỳ Hinh sợ tới mức đẩy anh ta ra rồi nhìn về bốn phía.

Tuy đã đồng ý với lời cầu hôn của Tuyên Tử Dương nhưng cô vẫn không có thói quen động chạm vào người đàn ông khác.

- Haha... em còn dám làm anh sợ thì anh sẽ để lại dấu ấn trên người em, em vĩnh viễn là của anh... – Tuyên Tử Dương càng cười to rồi lại ôm Kỳ Hinh vào trong ngực.

- Mau lên, chính là khách sạn này. Tôi đã tìm hiểu rồi, hôm nay ngài ấy sẽ đến...

Đang chìm đắm trong hạnh phúc, Tuyên Tử Dương và Kỳ Hình bị một đám phóng viên tay cầm máy ảnh xông vào khiến hai người giật nảy mình.

Ngay sau đó, mấy người vệ sĩ và bảo vệ của khách sạn lập tức tiến lên ngăn cản.

Đùa sao, đường đường là một khách sạn bảy sao mà lại để một đám phóng viên xông vào? Người vệ sĩ khẩn trương lau mồ hôi, nhất định phải giải quyết đám phóng viên trước khi tổng giám đốc xuống dưới, nếu không thì miếng ăn của anh ta sẽ...

- Mau, ngăn họ lại... – Người vệ sĩ mặt đỏ bừng bừng, hô to lên.

Kỳ Hình nhú mày lại, bây giờ cô rất sợ hoàn cảnh ồn ào, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Tuyên Tử Dương mỉm cười rồi nói: “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi!”

Kỳ Hình khẽ gật đầu, vừa định đứng dậy thì đột nhiên...

- Ngài Lăng kia... mau lên... ngài ấy ở đằng kia... – Một người phóng viên tinh mắt đột nhiên hô to lên, ngay sau đó, đám phóng viên phá tan vòng vây của bảo vệ, ủa vào bên trong.

Ngài Lăng? Kỳ Hình run lên, lão đảo cả người, suýt nữa thì ngã.

Không phải là anh ấy đấy chứ? Người họ Lăng có nhiều mà, sẽ không phải là anh ấy đâu.

Kỳ Hình tự an ủi mình. Cô căng thẳng quay đầu lại, đột nhiên, đôi mắt đẹp bị che kín bởi sự hoảng sợ...

Đám bảo vệ chật vật với các phóng viên đang ra sức chụp ảnh, trong thang máy tư nhân cách đó không xa, Lăng Thiệu Đường mặc bộ quần áo đen, khí chất tao nhã và cao ngạo, đôi mắt vẫn lạnh như băng như trước, không hề có chút độ ấm nào khi nhìn đám phóng viên. Bên cạnh anh là mấy người vệ sĩ có dáng người cường tráng.

- Anh Lăng, nghe nói anh vùng tiền như rác để đầu tư xây dựng khách sạn bảy sao đệ nhất châu Âu, vậy sao này anh có kế hoạch phát triển thế nào? Tiếp tục mở rộng xây dựng các khách sạn cao cấp ở châu Âu hay sao? – Một phóng viên đặt câu hỏi.

a

- Anh Lăng, hôm nay anh đã đặc biệt tới đây để tham gia buổi họp báo với giới truyền thông ở khách sạn Town House Galleria sao? – Một phóng viên khác cũng lập tức lên tiếng.

Lăng Thiệu Đường vẫn lạnh lùng, không nói một lời, hàng lông mày cau chặt lại.

Người trợ lý đi bên cạnh Lăng Thiệu Đường lập tức bước lên nói với đám phóng viên: “Xin lỗi các vị, hôm nay ngài Lăng đây sẽ không trả lời câu hỏi nào cả. Vào buổi họp báo ngày mai, ngài Lăng sẽ giải đáp những vấn đề cụ thể của mọi người sau”.

Kỳ Hinh đang ở trong phòng khách chính đã hồn bay phách lạc từ lúc nào. Cô không ngờ lại có thể khéo đến vậy, đây chính là khách sạn mà Lăng Thiệu Đường đầu tư. Khó trách khách sạn này lại xa hoa đến mức khiến người ta lú cả lưỡi vào như thế này.

- Hinh, em xem đi, anh ta chính là tổng giám đốc của Lăng thị đấy. Đừng tưởng anh ta trẻ tuổi như vậy mà khinh thường, trong giới thương trường, anh ta cực kì cứng rắn, không ngờ khách sạn này là do anh ta đầu tư! – Tuyên Tử Dương hưng phấn lên tiếng.

Trên trán Kỳ Hình túa mồ hôi lạnh, cô ngẩng đầu, lén lút nhìn Lăng Thiếu Đường ở phía xa xa.

Đúng vậy, đó chính là người đã từng khiến cô phải say đắm. Khuôn mặt anh vẫn kiên nghị mà lạnh như băng, đôi mắt đen thâm thúy và cao ngạo như lưỡi kiếm sắc bén, đôi môi mỏng kiên nghị hơi nhếch lên một độ cong cực kì hấp dẫn. So với hai năm trước, lúc này anh lại càng tràn đầy hấp dẫn, cũng... càng ngày càng lạnh lẽo.

Đột nhiên, một luồng ánh sáng sắc bén quét về phía Kỳ Hình khiến cô sợ đến mức vội cúi đầu xuống, trái tim như muốn nhảy ra ngoài, đôi tay nhỏ bé của cô siết chặt góc áo của Tuyên Tử Dương.

- Hình, em sao vậy? Sắc mặt em sao thế? Ở đây ồn ào quá à? – Tuyên Tử Dương thấy Kỳ Hình kích động như vậy liền thân thiết hỏi.

Kỳ Hình lắc đầu, cô phải nói gì đây? Chẳng lẽ cô nói cho Tuyên Tử Dương biết Lăng Thiếu Đường đang ở phía xa xa đó chính là người đàn ông mà cô đã từng kết hôn và chung sống nửa năm?

Trong lòng cô lại càng thêm lo lắng. Khi ngẩng đầu thấy Lăng Thiếu Đường đang trầm tư đối diện với đám phóng viên, cô mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm. Hẳn là anh không thấy cô, mà dù có thấy thì anh có lẽ cũng không nhận ra.

Đôi mắt đen thâm thúy của Lăng Thiếu Đường hơi nheo lại. Khi nhìn thấy bóng hình xinh đẹp quen thuộc cách đó không xa, đôi mắt anh vụt qua tia kinh ngạc trong giây lát.

Kỳ Hình? Không phải là cô đã...

Đôi mắt như chim ưng của Lăng Thiếu Đường khóa chặt về phía Kỳ Hình đang ở trong phòng khách. Đúng, là Kỳ Hình, cô chưa chết, cô vẫn còn sống? Vậy hai năm trước, thi thể mà anh nhìn thấy là ai?

Hàng loạt khả năng đều được Lăng Thiểu Đường bác bỏ, anh đang cố gắng tìm kiếm lý do hợp lý cho chuyện này.

Cách đó không xa, Kỳ Hinh vẫn có dáng vẻ nhu mì như trước khiến trái tim Lăng Thiểu Đường đập nhanh. Đúng, chính là cảm giác này, cảm giác ấy khiến anh khó có thể quên được cô.

Hai năm rồi nhưng nỗi nhớ trong lòng anh không vì cái chết của Kỳ Hinh mà giảm bớt, ngược lại, bóng hình của cô luôn quần quanh trong mỗi giấc mơ khi đêm về khiến mỗi lần nhớ lại là từng ấy lần trái tim anh quặn đau.

Anh cũng không hiểu là thế nào nữa. Đáng ra anh phải hận Kỳ Hinh mới đúng, tại sao lại để cho anh phải nhìn thấy một thi thể lạnh ngắt, một cái xác không hồn?

Đôi mắt Lăng Thiểu Đường ánh lên tia chân tình khó nói, nhưng lúc anh lại đưa mắt nhìn về phía Kỳ Hinh, khóe miệng khô gợt hơi nhếch lên, nụ cười lạnh lan tràn khắp khuôn mặt. Kỳ Hinh, em dám lừa gạt tôi?

Đời này anh hận nhất là việc bị người khác lừa gạt, bất kể vì lý do gì!

Kỳ Hinh ở cách đó không xa lại càng hấp dẫn hơn trước. Mái tóc dài như thác nước của cô giờ đã biến thành mái tóc xoăn, những lọn tóc mềm mại xõa xuống hai bên vai, đôi mắt to tròn ấy đã hằn sâu trong trí nhớ của Lăng Thiểu Đường.

Trái tim Lăng Thiểu Đường chấn động. Anh muốn cô, dục vọng mãnh liệt bỗng chốc nảy lên trong lòng Lăng Thiểu Đường.

Đúng vậy, cô gái này vĩnh viễn thuộc về anh, dù lúc trước cô có muốn thoát khỏi anh thế nào đi nữa.

Nhưng ngay lập tức anh nhìn thấy người đàn ông khôi ngô đứng bên cạnh Kỳ Hinh, ánh mắt vốn thoáng qua sự dịu dàng lập tức lạnh như băng. Người đàn ông đó là ai?

Tại sao nhìn qua thì có thể thấy quan hệ của hai người không phải đơn giản là bạn bè?

Ngọn lửa giận lập tức bùng cháy trong lồng ngực Lăng Thiếu Đường. Cô gái đáng chết kia, dám ở sau lưng anh vui vẻ bên người mới? Hơn nữa còn lừa gạt anh, chẳng lẽ cô muốn ở cùng với người đàn ông kia sao?

Anh đã cảm thấy có gì lạ từ lâu. Nửa năm trước khi Kỳ thị vội vàng kết thúc hợp đồng, anh đã cảm thấy rất kì lạ. Nhưng cảm giác khác thường này đã bị sự bận rộn lấn át, anh muốn đợi giải quyết xong công việc mới đi điều tra, nhưng không ngờ chân tướng sự việc lại như thế này...

Lăng Thiếu Đường hừ lạnh một tiếng! Kỳ Hinh, cô luôn miệng nói yêu mà là như thế này ư?

Lăng Thiếu Đường siết chặt tay lại, hận không thể vung tay lên đập vào mặt người đàn ông kia, cái người mà có thể khiến Kỳ Hinh mỉm cười tươi như vậy!

- Anh Lăng, nghe nói hai năm trước, vợ của anh đã tự sát, chuyện này có thật không? Xin anh hãy tiết lộ đôi chút về vợ của mình! – Một phóng viên cất giọng hỏi sắc bén.

Anh ta quan tâm đến việc riêng hơn! Hai năm trước, nghe đồn thiếu phu nhân của Lăng gia tự sát, anh ta đã bỏ ra ngày đêm để tìm hiểu sự việc nhưng Lăng gia lại cho phong tỏa tin tức nên tình hình cụ thể thế nào đến tận bây giờ giới truyền thông vẫn chưa rõ. [dienphanlequydon](http://www.dienphanlequydon.com)

- Những câu hỏi liên quan đến vấn đề riêng thì ngài Lăng sẽ không trả lời, xin mọi người... – Người trợ lý lập tức lên tiếng, nhưng còn chưa kịp

nói hết câu đã bị ngắt lời.

- Về chuyện vợ của tôi... – Lăng Thiếu Đường này giờ vẫn im lặng đột nhiên lại ngắt lời trợ lý.

Lăng Thiếu Đường giơ tay lên ra hiệu, người trợ lý lập tức lùi về phía sau, giọng nói lạnh lùng của anh khiến đám phóng viên lặng ngắt như tờ, hết sức chú ý.

Kỳ Hinh ở cách đó không xa dè chặt tay lên ngực, cô căng thẳng đến mức có thể nghe thấy trống ngực đập dồn dập. Cô buộc bản thân không được quay đầu lại nhìn, cô không biết Lăng Thiếu Đường muốn nói gì, cũng không muốn biết.

- Vợ của tôi... hiện giờ cô ấy rất tốt! Những điều cậu vừa nói chỉ là lời đồn thổi mà thôi, mọi người đừng tưởng thật! – Khóe miệng Lăng Thiếu Đường cong lên nụ cười khêu gợi.

Các phóng viên thấy Lăng Thiếu Đường mỉm cười, bắt đầu phụ họa cười theo rồi lại nhao nhao lên.

- Anh Lăng, sự kiện này mai liệu vợ của anh có tham dự không? – Phần đông ánh mắt của các phóng viên đều sáng lên. Bọn họ thấy Lăng Thiếu Đường chủ động nhắc đến việc riêng thì như phát hiện ra một đại lục mới, ào ào tranh nhau nói.

Lăng Thiếu Đường nở nụ cười ma quái, anh nhìn chăm chú về phía Kỳ Hinh, ánh mắt vốn bao phủ bởi một tầng khói mù lập tức vụt qua tia chân tình khác thường. Anh cố ý lớn tiếng nói: “Cô ấy tạm thời sẽ không lộ diện”.

- Tại sao? – Đám phóng viên cảm thấy rất kì lạ.

- Bởi vì hiện giờ cô ấy đang chơi trò trốn tìm với tôi! – Lăng Thiểu Đường chậm rãi nói.

Kỳ Hinh lão đảo, tim đập dồn dập. Cô lập tức quay đầu lại, anh muốn gì? Chẳng lẽ anh biết rõ mọi chuyện rồi?

Khi Kỳ Hinh thấy ánh mắt như chim ưng của Lăng Thiểu Đường đang nhìn chăm chăm mình, cô cảm thấy cả thế giới như đang sụp đổ. Cô vội vàng kéo Tuyên Tử Dương rồi nhanh chóng rời khỏi.

dienn_danleq_uydon

- Hả? – Đám phóng viên không hiểu những lời này của Lăng Thiểu Đường có ý gì.

Lăng Thiểu Đường trầm tư, nhìn chăm chăm vào bóng lưng đang dần xa. Đôi mắt anh như tia X-quang sắc bén. Anh biết cô đã nhìn thấy anh, chỉ cần nhìn bóng lưng thôi cũng đủ thấy cô đang căng thẳng đến mức nào.

Hừ! Đúng là chết tiệt thật! Lăng Thiểu Đường bực mình. Đã thấy anh rồi mà cô còn dám đứng trước mặt anh rồi “anh anh em em” với người đàn ông khác. Cô cho rằng giả chết là xong chuyện rồi à? Đúng là quá nực cười!

Khi thấy người đàn ông nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn và duyên dáng của Kỳ Hinh, Lăng Thiểu Đường siết chặt nắm tay lại.

- Anh Lăng... – Người trợ lý đứng phía sau phát hiện ra điểm khác thường, lập tức tiến lên hỏi.

- Điều tra rõ ràng cho tôi! – Lăng Thiểu Đường lạnh lùng ra mệnh lệnh.

- Vâng! – Người trợ lý trả lời gãy gọn.

Kỳ Hinh, cô dám dùng thủ đoạn hạ lưu thế này để thoát khỏi tôi à? Từ người Lãng Thiếu Đường toát ra sự nguy hiểm.

Kỳ Hinh đã ra đến ngoài cửa, đột nhiên rùng mình một cái.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Kế Hoạch Xây Dựng Một Thành Phố Mới

Công ty con của tập đoàn Lãng thị tại Italy

Bán đảo Italy có hình chiếc ủng xinh đẹp nằm tại châu Âu nên nơi đây không chỉ có văn hóa cũng như hơi thở của châu Âu mà còn có cả vẻ phong tình của khu vực Nam Âu vùng Địa Trung Hải.

Công ty con của tập đoàn Lãng thị tại Italy chủ yếu thiên về ngành thời trang, nhưng mấy năm gần đây bắt đầu rót tiền vào việc đầu tư khách sạn bảy sao đẳng cấp nhất châu Âu, hoạt động này cũng dần trở thành một bộ phận nghiệp vụ chủ yếu của công ty.

Công ty con tọa lạc ở thành phố sông nước Venice nổi tiếng. Tòa cao ốc thương mại cao ngất nằm sừng sững được sóng nước chiếu rọi vào lóe ra những tia sáng chói mắt, thiết kế gồm toàn những bức kính thủy tinh công nghiệp nhìn từ phía xa giống như một viên kim cương được khảm nạm ở giữa chiếc ủng rộng lớn, phát ra những tia sáng rực rỡ giữa biển Adriatic* rộng lớn.

* Biển Adriatic là vùng biển phân cách bán đảo Italy với bán đảo Baikan, là một phần của Địa Trung Hải.

Lăng Thiếu Đường cầm trong tay một ly thủy tinh trong suốt, nhẹ nhàng đong đưa ly rượu đỏ. Thân hình cao lớn vững vàng đứng bên cửa sổ, cả căn phòng tổng giám đốc to lớn như vậy tràn ngập hơi thở đàn ông lạnh lẽo.

Từ độ cao ở tầng tám mươi tám, ta hoàn toàn có thể thu hết cảnh quan của đô thị phồn hoa bên dưới vào trong tầm mắt. Đây cũng là nơi mà chỉ có Lăng Thiếu Đường mới có thể đưa ra những sách lược quyết đoán để phát huy hết mọi khả năng của công ty.

Cốc! Cốc! Tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi! – Ánh mắt Lăng Thiếu Đường hết sức lạnh lẽo, anh uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ rồi ngồi xuống ghế tổng giám đốc.

Cửa phòng tổng giám đốc được mở ra, trợ lý đặc biệt của Lăng Thiếu Đường là Tra Đức bước nhanh vào. Anh ta có thể được coi là tâm phúc của Lăng Thiếu Đường, anh ta đã đi theo Lăng Thiếu Đường được nhiều năm, là cánh tay phải của anh.

- Anh Lăng, tôi đã tìm hiểu ra rồi, anh xem đi! – Tra Đức đưa tập tài liệu cho Lăng Thiếu Đường.

- Ừ! – Lăng Thiếu Đường cầm tài liệu, chăm một điều xì gà rồi chậm rãi lật giở từng trang một ra xem.

Mỗi khi lật giở một trang, vẻ mặt anh lại càng được đóng băng thêm một tầng, dường như có thể khiến người khác đông lạnh cả lại.

- Anh Lăng, thi thể hôm đó chúng ta thấy chính xác là của thiếu phu nhân Kỳ Hình! – Tra Đức cảm thấy mồ hôi lạnh đang chảy xuống. Anh ta cảm thấy lúc này Lăng Thiếu Đường như một quả bom đang chuẩn bị nổ tung.

Khi cẩn thận tìm hiểu về cái chết của Kỳ Hình năm đó, anh ta mới biết sự thật quá chấn động.

Anh ta tuyệt đối không ngờ được rằng việc Kỳ Hình bị trúng độc rồi giả chết là do phó tổng giám đốc Lăng Thiệu Nghị nhúng tay vào, thậm chí còn sắp xếp đội ngũ chuyên nghiệp của bác sĩ Đức Nhĩ để hóa trang cho “thi thể” rồi đưa đi giải độc. Sau đó thần không biết quỷ không hay đưa Kỳ Hình đi, quan tài mai táng ở nghĩa địa lúc đó hoàn toàn trống không.

Lửa giận trong mắt Lăng Thiệu Đường như thiêu như đốt, anh không thể ngờ lại có nhiều người giúp Kỳ Hình như vậy.

Lăng Thiệu Nghị, em trai của anh lại dám hợp tác cùng bác sĩ Đức Nhĩ và người của nhà tang lễ để giúp Kỳ Hình rời xa anh?

Anh hung hăng vút điều xì gà xuống đất! Kỳ Hình, Lăng Thiệu Nghị, hai người to gan thật!

- Tổng giám đốc Lăng, ở phía sau là toàn bộ tài liệu về Tuyên Tử Dương! – Tra Đức cảm thấy hơi bất an, anh ta có cảm giác cơn bão đang dần đến.

- Tuyên Tử Dương, tổng giám đốc tập đoàn Uy Dương, cha truyền con nối, kế nghiệp của cha. Trụ sở chính đặt tại Italy, chủ yếu kinh doanh về du lịch và kiến trúc, hiện tại đang có kế hoạch xây dựng một thành phố mới! – Tra Đức giới thiệu ngắn gọn.

Làn khói mù trong mắt Lăng Thiệu Đường càng ngày càng lan tỏa, anh hừ lạnh một tiếng. Kỳ Hình dám vì một người đàn ông khác mà rời khỏi anh?

Khi nhìn thấy bức ảnh chụp, bàn tay to của anh siết chặt trang giấy lại.

Trong bức ảnh, Kỳ Hình đang nở nụ cười rất tươi, thân mật nắm tay Tuyên Tử Dương. Trong mắt Lăng Thiệu Đường, Kỳ Hình chính là “hồng hạnh vượt tường*”

* Hồng hạnh vượt tường là câu thơ được trích trong bài thơ Đến thăm vườn không gặp của tác giả Diệp Thiêu Ông đời Tống, ý chỉ dù tường cao đến mấy cũng không giấu nổi một đóa hoa (ám chỉ đến người con gái trong độ tuổi xuân thì). Hiện nay câu nói này nói đến người phụ nữ đã có chồng nhưng vẫn đi ngoại tình.

Xoạt! Lăng Thiệu Đường bức tức, ném tập tài liệu xuống bàn, ánh mắt như muốn giết người.

- Tổng giám đốc Lăng, chúng ta có cần... – Tra Đức rất rõ tính cách của Lăng Thiệu Đường, anh ta biết nhất định tổng giám đốc sẽ có bước đi tiếp theo.

- Kế hoạch xây dựng thành phố mới à? – Khóe miệng Lăng Thiệu Đường cong lên nụ cười tàn khốc, anh chậm rãi nói – Tung tin nói rằng Lăng thị có hứng thú với kế hoạch này!

- Vâng... – Tra Đức đáp lời, trong lòng thầm thương tiếc cho tập đoàn Uy Dương.

Tuyên Tử Dương, anh đặc tội với anh không đặc tội, lại cố tình chọc vào Lăng Thiệu Đường...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Buổi Đấu Giá Ngựa

Trong phòng khách tại hội trường đấu giá ngựa nổi tiếng thế giới.

Phòng đấu thầu xa hoa ngập tràn hương vị thương mại. Bên dưới tập trung phần lớn những thương nhân thành công có danh tiếng, họ đều là những người yêu ngựa và giàu có.

- Thưa các quý vị, tiếp theo đây mọi người sẽ được chiêm ngưỡng chú ngựa Flore Pegan, ngựa bố là con Fusaichi Pegasus, ngựa mẹ là Crown Crest, ông ngoại chính là chú ngựa nổi tiếng Mill Reef. Chú ngựa này được đưa ra trường đua có hai năm nhưng số tiền thắng được đã vượt quá hai triệu. Giờ chúng ta sẽ bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm là một ngàn vạn EUR, mỗi lần đấu giá ít nhất là năm trăm vạn EUR! Bắt đầu đấu giá! – Người chủ trì đứng bên cạnh màn hình LED lên tiếng. diendanlequydon

Màn hình LED rộng lớn lập tức cho phát những khoảnh khắc oai hùng khi ở trong trường đua của chú ngựa Flore Pegan trong suốt gần hai năm thi đấu khiến hầu hết những người yêu ngựa ở bên dưới sáng mắt lên.

- Hai trăm ngàn! – Một người đàn ông béo ục ịch hô lên, ông ta vừa hô vừa lấy tay lau mồ hôi trên trán.

- Vị này đã đấu giá hai trăm ngàn! Có ai ra giá cao hơn hai trăm ngàn không? – Người chủ trì lên tiếng.

Tuyên Tử Dương vững vàng ngồi ở vị trí trung tâm, khuôn mặt khô ngồ nở nụ cười mỉm. Anh ta nhìn người đàn ông ngồi cách đó không xa.

Người đàn ông này mặc bộ quần áo đen, chiếc kính râm to che phần lớn khuôn mặt, anh ta đang nói điều gì đó vào điện thoại.

Có lẽ những người khác không biết nhưng Tuyên Tử Dương lại biết rất rõ, người đàn ông này chính là Tra Đức, trợ lý đặc biệt của tập đoàn Lăng thị, còn người mà anh ta đang nói chuyện điện thoại chính là tổng giám đốc của Lăng thị - Lăng Thiếu Đường.

Gần đây anh ta nghe nói Lăng Thiếu Đường có hứng thú với bản kế hoạch xây dựng thành phố mới của tập đoàn Uy Dương nên rất vui mừng. Nếu có thể được tập đoàn Lăng thị rót vốn tài trợ thì bản kế hoạch đó sẽ một bước lên mây, anh ta cũng không còn phải lo lắng về vấn đề vốn nữa.

Hôm nay nghe thư ký nói tổng giám đốc Lăng có hứng thú với ngựa đua nên anh ta đã tới đây. Tuy không có Lăng Thiếu Đường nhưng khi thấy Tra Đức, anh ta biết Lăng Thiếu Đường cũng ở gần đây.

Tuyên Tử Dương cũng cẩn thận quan sát, phát hiện Lăng Thiếu Đường đúng là muốn đấu giá ngựa.

- Ba trăm ngàn! – Tra Đức chậm rãi giơ tay lên rồi cất giọng trầm thấp.

Ánh mắt Tuyên Tử Dương sáng ngời, thì ra chính là con ngựa Flore Pegan.

- Bốn trăm ngàn! – Tuyên Tử Dương cũng ra giá.

- Vị này đã ra giá bốn trăm ngàn! Bốn trăm ngàn lần một... – Người chủ trì hưng phấn lên tiếng.

- Bốn nghìn năm trăm! – Người đàn ông to béo không phục, tiếp tục gào lên.

- Năm trăm ngàn! – Tra Đức nhếch mép cười, đôi mắt sau chiếc kính râm đảo về phía Tuyên Tử Dương ngồi cách đó không xa.

Tuyên Tử Dương cũng đưa mắt nhìn Tra Đức, khóe miệng cong lên nụ cười hấp dẫn rồi tiếp tục lên tiếng: “Sáu trăm ngàn!”

Cả đại sảnh bên dưới ồ cả lên, người đàn ông to béo thở phì phò, bỏ cuộc.

- Vị này đã ra giá sáu trăm ngàn, có ai ra giá cao hơn nữa không? Sáu trăm ngàn lần một, sáu trăm ngàn lần hai, sáu trăm ngàn lần ba! Kết thúc đấu giá! – Người chủ trì gõ cái búa.

Tra Đức đứng lên, đi về phía Tuyên Tử Dương, lịch sự giơ tay phải ra.

- Chúc mừng anh! – Anh ta nói một câu rồi đi ra ngoài cửa.

- Anh Tra Đức, xin dừng bước! – Tuyên Tử Dương cũng đứng dậy gọi Tra Đức.

Tra Đức hơi quay người lại.

- Người thông minh không nói chuyện dài dòng, tôi muốn gặp anh Lãng! – Tuyên Tử Dương mỉm cười.

Tra Đức tháo chiếc kính râm xuống, đôi mắt chứa ý cười nhìn Tuyên Tử Dương, đánh giá một lượt rồi mỉm cười, quay người đi ra ngoài.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Quân Tử Không Đoạt Cầu Sở Ái*

Người quân tử không tranh đoạt những thứ người khác thích

Nghệ sĩ dương cầm đang ngồi đánh đàn bên cây đàn piano. Âm thanh dịu nhẹ của từng phím đàn piano vang vọng khắp nơi. Khúc nhạc Amazing Grace tao nhã như những sợi tơ vãn vút đến từng góc phòng khiến toàn bộ không gian nơi đây đều ngập tràn trong bầu không khí thần thánh.

Cách bố trí thiết kế của nơi này cũng rất khác biệt, từng khu vực được ngăn cách với nhau bởi một “dòng suối” nhỏ.

Bên “dòng suối”, sau lớp rèm xa hoa là một người đàn ông cao lớn đang ngồi trên ghế. Anh cũng đang đưa ly rượu đỏ trong tay theo điệu nhạc, khuôn mặt lạnh lùng vô cảm, sống mũi cao thẳng như được điêu khắc tạo nên vẻ lạnh lẽo và nghiêm túc.

Nhưng dù là vậy nhưng khuôn mặt anh tuần ấy vẫn hấp dẫn không ít ánh nhìn của các cô gái xinh đẹp châu Âu.

- Anh Lăng, tổng giám đốc Tuyên Tử Dương của tập đoàn Uy Dương đến đây! – Tra Đức hơi cúi người xuống, nói với Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường gật đầu rồi ngược mắt lên nhìn Tuyên Tử Dương.

Kỳ Hình thích anh ta? Anh ta có gì tốt chứ?

Lăng Thiếu Đường kìm chế lửa giận trong lòng, hờ hững lên tiếng:
“Mời ngồi!”

Tuyên Tử Dương ngồi xuống rồi đưa mắt đánh giá Lăng Thiếu Đường ở trước mặt.

Bộ quần áo vest được cắt may vừa vặn làm tôn lên dáng người cao lớn của anh ta, đôi mắt lạnh lùng tựa hồ có thể nhìn thấu tất cả mọi chuyện, từ người anh ta toát ra vẻ khí thế của bậc vương giả có thể áp đảo tất cả mọi thứ. Người đàn ông này... không hề đơn giản.

Không biết tại sao nhưng trong lòng Tuyên Tử Dương dần dâng lên cảm giác bất an.

Tuyên Tử Dương ổn định tâm trạng rồi đặt tập tài liệu đến trước mặt Lăng Thiếu Đường.

- Đây là gì? – Lăng Thiếu Đường ra vẻ nghi hoặc.

- Tôi biết anh Lăng rất thích con ngựa này nên đã mua nó, mượn hoa hiến Phật! – Tuyên Tử Dương mỉm cười.

- Anh Tuyên đã bỏ ra sáu trăm ngàn EUR để mua Flore Pegan, vậy thì nó là của anh! Sao lại tặng cho người khác chứ? – Lăng Thiếu Đường điềm nhiên lên tiếng.

- Đây gọi là quân tử không đoạt cầu sở ái, anh Lăng đã thích thì tôi đâu dám giữ làm của riêng! – Tuyên Tử Dương vững vàng trả lời.

- Hay cho câu “Quân tử không đoạt đoạt cầu sở ái”, chỉ cần câu nói này là tôi đã muốn kết bạn với anh Tuyên rồi! – Ánh mắt Lăng Thiếu Đường vụt qua tia khác thường, anh sang sảng cười to.

Tuyên Tử Dương đang mừng thầm thì nụ cười bên môi Lăng Thiểu Đường tắt ngúm, anh gằn từng tiếng: “Quân tử không đoạt cầu sở ái, anh Tuyên, anh hãy nhớ kỹ những lời anh nói hôm nay!”

Tuyên Tử Dương hơi chấn động, anh hơi mất tự nhiên: “À... đương nhiên rồi”.

- Được! – Sự lạnh lùng trong mắt Lăng Thiểu Đường bị vẽ tươi cười trên môi che lấp, anh nói tiếp – Anh Tuyên lần này đến đây hẳn là vì bản kế hoạch xây dựng thành phố mới!

Lăng Thiểu Đường nhàn nhã lắc ly rượu đỏ trong tay.

- Tôi biết anh Lăng có hứng thú với dự án này nên đã chuẩn bị sẵn tài liệu. Trong này là toàn bộ kế hoạch về việc phát triển dự án! – Tuyên Tử Dương vô cùng mừng rỡ, nếu có thể được anh Lăng rót tiền thì tâm huyết của bố và anh ta không uổng phí rồi.

Lăng Thiểu Đường cười lạnh: “Tôi rất khâm phục dũng khí của anh Tuyên, không phải ai cũng gánh vác được số tiền năm nghìn triệu để đầu tư vào dự án này!”

- Vậy nên nếu có sự giúp đỡ của anh Lăng thì nhất định là dự án sẽ thu được lợi nhuận rất lớn! – Tuyên Tử thề thốt.

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường vụt qua ý cười nhàn nhạt, nhưng trong giây lát, ánh mắt anh liền nhanh chóng biến đổi: “Chỉ có điểm ấy thôi thì không khiến tôi có hứng thú đầu tư được!”

Tuyên Tử Dương ngẩn người, anh ta phát hiện rất khó có thể nắm bắt được tính cách của Lăng Thiểu Đường. Người này rất... bí hiểm! Chỉ trong một thời gian ngắn nhưng Lăng Thiểu Đường lại bộc lộ rõ sự vui buồn thất thường khiến anh ta cảm thấy không tin tưởng lắm khi hợp tác chung.

- Nhưng mà... – Lăng Thiểu Đường lại lên tiếng. Anh nhìn vào đôi mắt đang rất sững sốt của Tuyên Tử Dương, trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Dựa vào anh ta mà muốn đấu cùng anh à? Còn kém xa lắm!

Ánh mắt Tuyên Tử Dương đầy hy vọng.

- Nhưng mà... anh có một thứ có thể thu hút tôi! – Nụ cười quỷ dị nhếch lên bên khóe miệng Lăng Thiểu Đường.

- Cái gì? – Tuyên Tử Dương cảm thấy bản thân đang bị Lăng Thiểu Đường nắm lấy thóp.

- Đến lúc đó anh sẽ biết! – Lăng Thiểu Đường cố ý nói nửa vờ.

Lăng Thiểu Đường cầm tài liệu đưa cho Tra Đức: “Cậu hãy xem xét cẩn thận!”. Nói xong, anh cầm ly rượu vang lên uống.

- Vâng! – Tra Đức nhận lấy tập tài liệu.

Còn Tuyên Tử Dương thì hết sức kinh ngạc.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Đời Đời Kiếp Kiếp Cô Chi Có Thể Làm Người Phụ Nữ Của Lãng Thiếu Đường Tôi

Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống từng góc của nhà thờ, giữa khung cảnh toàn hoa hồng ở bên trong là một cặp cô dâu – chú rể.

Kỳ Hinh mặc một chiếc áo cưới màu trắng tinh, cô gái dịu dàng đứng trong bầu không khí thiêng liêng lại càng thêm đẹp rạng ngời, đôi môi đỏ mọng của cô hơi mỉm cười. Chiếc váy cưới vừa vặn với dáng người càng toát lên sự dịu dàng của cô, làn da mịn màng trơn láng càng khiến người khác phải say đắm.

Một bàn tay to đầy mạnh mẽ nắm chặt bàn tay trắng nõn mềm mại, Kỳ Hinh ngược đôi mắt ngây thơ nhìn chủ nhân của bàn tay này – Tuyên Tử Dương, cũng chính là người chồng sắp cưới của cô. Khi nhìn anh, gò má cô hơi ửng hồng.

Tuyên Tử Dương với vóc người cao lớn và khuôn mặt anh tuấn đã bị sự yêu kiều của Kỳ Hinh “đánh bại”, trong mắt anh tràn đầy sự dịu dàng. Anh cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên má Kỳ Hinh. Sau đó, trong sự chúc phúc của người thân và bạn bè, hai người chậm rãi bước tới trước mặt cha xứ.

Bà Chúc Bích Doanh – mẹ của Kỳ Hinh thấy con gái sắp gả chồng, nước mắt không nhịn được lại rơi xuống, bà vui mừng khi con gái đã tìm được hạnh phúc của mình.

Cha xứ nhìn cặp cô dâu – chú rể trước mặt, trịnh trọng lên tiếng: “Anh Tuyên Tử Dương, anh có nguyện ý lấy cô Kỳ Hinh làm vợ, làm theo những lời dạy dỗ của Thánh kinh, cùng chung sống với cô ấy, trước mặt toàn thể mọi người kết làm vợ chồng, yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, yêu cô ấy như yêu chính bản thân mình, dù cô ấy ốm đau bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo đói thì vẫn thủy chung với cô ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này không?”

Tuyên Tử Dương nhìn Kỳ Hinh đứng bên cạnh, khoe môi cong lên một nụ cười đầy hạnh phúc, đôi mắt đen tràn ngập dịu dàng, anh trả lời đầy kiên định: “Con đồng ý!”

Ánh mắt của Kỳ Hinh ngập tràn sự xúc động, trái tim vốn loạn nhịp giờ tựa hồ như đã tìm được bến đỗ an toàn.

Cha xứ gật đầu rồi đưa mắt nhìn Kỳ Hinh: “Cô Kỳ Hinh, cô có nguyện ý làm vợ của anh Tuyên Tử Dương, làm theo những lời dạy dỗ của Thánh kinh, cùng chung sống với anh ấy, trước mặt toàn thể mọi người kết làm vợ chồng, yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, yêu anh ấy như yêu chính bản thân mình, dù anh ấy ốm đau bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo đói thì vẫn thủy chung với anh ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này không?”

Kỳ Hinh đã nghe đến thuộc lòng lời thề này, cõi lòng lạnh giá hơi run lên. Cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Tuyên Tử Dương đầy tình cảm, cũng kiên định lên tiếng: “Con...”

- Cô ấy không đồng ý... – Một giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên trong nhà thờ, quả quyết ngắt câu nói của Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh trong bộ váy cưới đột nhiên run lên, giọng nói quen thuộc ấy như một loại tà mị đâm sâu vào cõi lòng khiến cô rất lo lắng. Khi quay đầu lại, cô liền nhìn thấy một khuôn mặt anh tuấn và lạnh lẽo mà cả đời này cô khó có thể quên được.

Tuyên Tử Dương cũng quay đầu lại, khi anh đang nhú chặt hàng lông mày nhìn vị khách không mời mà đến tự dưng xông vào phá đám hôn lễ của mình, anh liền trừng lớn hai mắt.

Lăng Thiếu Đường mặc một chiếc áo sơ mi màu đen cao cấp phối hợp cùng quần dài càng làm tôn lên đôi chân thon dài đầy mạnh mẽ của mình, khuôn mặt anh lúc này đầy vẻ ngỗ ngược như không thể kìm chế được. Cùng là những người đàn ông anh tuấn, nhưng Tuyên Tử Dương thì dịu dàng như làn gió xuân, một người đàn ông toát ra vẻ chín chắn và trầm ổn trong khi Lăng Thiếu Đường lại là một người cực kì hấp dẫn, vẻ ngông cuồng và lạnh lẽo toát ra từ người anh khiến người khác phải run rẩy.

Tuyên Tử Dương quay đầu nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của Kỳ Hinh rồi sải bước đến trước mặt Lăng Thiếu Đường, ngăn cản bước chân anh: “Anh Lăng, hôm nay là ngày kết hôn của tôi và Hinh Nhi, mong anh hãy tự trọng cho!”

Bà Chúc Bích Doanh – mẹ của Kỳ Hinh và ông Kỳ Chấn Đông – bố của cô cũng đứng bật dậy nhìn Lăng Thiếu Đường đứng trong nhà thờ.

Lăng Thiếu Đường hừ lạnh một tiếng, đôi mắt anh như đôi mắt của bậc quân vương nhìn lướt qua Tuyên Tử Dương, coi như anh ta không tồn tại rồi nhìn thẳng về phía Kỳ Hinh, giọng nói trầm thấp và lạnh lùng vang lên: “Hinh Nhi, lại đây...”

- Không... – Kỳ Hinh nhìn thấy Lăng Thiếu Đường như nhìn thấy ma quỷ, cô không tự chủ được liền lùi về phía sau mấy bước – Anh Lăng, tôi với anh không có quan hệ gì cả, anh đi đi!

- Vậy à? – Lăng Thiểu Đường lạnh lùng nói, sau đó anh hất cánh tay đang chặn đường mình của Tuyên Tử Dương ra, sải bước đi về phía trước, hung hăng siết chặt cằm của Kỳ Hình, cúi người rồi nở nụ cười tà mị – Chúng ta không có quan hệ gì à? Cô có muốn ngay bây giờ tôi kể cho bố mẹ và chồng tương lai của cô nghe xem cô đã ở trên giường lấy lòng tôi như thế nào không?

- Lăng Thiểu Đường, anh quá đáng rồi đấy! – Tuyên Tử Dương cũng xông lên muốn kéo Kỳ Hình về phía mình.

- Cậu muốn Uy Dương lâm vào đường cùng à? – Giọng nói của Lăng Thiểu Đường càng thêm lạnh lẽo, anh hỏi một câu ngắn gọn.

Tuyên Tử Dương như đã cảnh tỉnh, cả người anh run lên đến mức suýt nữa thì ngã xuống. Đường như anh có thể nghe ra mùi vị khát máu và tàn nhẫn trong giọng nói của Lăng Thiểu Đường. Đúng, anh không thể đấu cùng tập đoàn quốc tế Lăng thị, tạm thời không nói đến chuyện Lăng Thiểu Đường là đối tác hợp tác có uy danh nhất trong giới thương mại, chỉ cần Lăng Thiểu Đường lạnh lùng giở thủ đoạn khiến người khác chùn bước thì chuyện anh ta muốn thôn tính hay đẩy công ty Uy Dương vào bước đường cùng là chuyện quá dễ dàng.

Kỳ Hình nhìn Tuyên Tử Dương không thể lên tiếng trả lời, cả người cô như rơi vào một hố băng không cách nào thoát ra được.

Lăng Thiểu Đường cười lạnh, giơ tay trái ra, đường trí tuệ hần sâu cũng hiện ra khi anh mở lòng bàn tay: “Hình Nhi, đi theo tôi!”. Giọng nói ấy như đang mê hoặc làm xao động trái tim Kỳ Hình.

- Tại sao? Tại sao anh không buông tha cho tôi! – Kỳ Hình vô lực hỏi, cảm giác khó có thể hít thở ngày càng mãnh liệt khiến cô chỉ muốn ngất đi.

- Rất đơn giản, cũng giống như lần trước cô đã thề trước Chúa, trừ khi tôi chết, bằng không cả đời này cô phải chung thủy với một mình tôi! –

Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hình, lạnh lùng gằn từng tiếng một.

Kỳ Hình hít sâu một hơi, khi nhìn vẻ mặt của Tuyên Tử Dương lúc này, cô đã biết kết cục của mình rồi! Cô biết Tuyên Tử Dương đã lựa chọn giữ lấy sự nghiệp của bản thân anh, vứt bỏ cô; còn cô thì nhất định cả đời này sẽ không thể thoát khỏi người đàn ông trước mặt.

Đôi mắt vốn đầy tình cảm của cô lúc này được che kín bằng sự trống trải và cô tịch, đôi mắt đẹp như làn nước vội vàng nhìn cha mẹ và những người bạn tốt ở bên dưới, cô để mặc cho Lăng Thiếu Đường nắm chặt bàn tay phải đã sớm lạnh như băng của mình.

- Đời này kiếp này cô chỉ có thể làm người phụ nữ của Lăng Thiếu Đường thôi! – Lăng Thiếu Đường ghé sát người lại, chiếc mũi của anh như xuyên qua từng lọn tóc của Kỳ Hình, giọng nói trầm thấp vang vọng bên tai cô.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Cảnh Cáo

Tại công ty con của tập đoàn quốc tế Lăng thị ở Italy.

- Thưa anh... thưa anh... anh không có hẹn trước nên không thể vào được, thưa anh... – Giọng nữ gấp gáp vang lên.

Ngay sau đó, một tiếng rầm vang lên, cửa phòng tổng giám đốc lập tức bị đẩy ra.

- Anh Lăng, xin lỗi anh... Anh đây nhất định phải muốn gặp anh, tôi không ngăn được...

Thư ký tổng giám đốc gấp gáp lên tiếng, cô căng thẳng nhìn Lăng Thiệu Đường đang ngồi trong phòng.

Xong rồi, chắc chắn lần này cô sẽ bị đuổi việc rồi! Cô nhắm chặt mắt lại, chuẩn bị tinh thần nghe Lăng Thiệu Đường mắng.

Tuy rằng tổng giám đốc chỉ đến công ty con làm việc có mấy ngày nhưng sự lạnh lùng của anh khiến tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ, mọi người lao vào làm việc, không ai dám lơ là chức trách.

Vốn ở công ty con cũng có vài người muốn lợi dụng sắc đẹp để leo lên đầu người khác nhưng bây giờ chẳng ai dám thử mạnh. Chỉ trong vài ngày

ngắn ngủi, mấy cô ả đã được lĩnh hội sự uy nghiêm và lạnh lùng của tổng giám đốc.

Lăng Thiếu Đường ngẩng đầu nhìn người vừa xông vào rồi nói với cô thư ký đang run lên vì sợ: “Được rồi, cô ra ngoài làm việc tiếp đi!”

Cô thư ký ngẩng đầu lên, cô tưởng như mình đang nghe một vị thần ban ơn, cảm động đến mức suýt khóc, chạy ra ngoài nhanh như chớp.

Sau khi đóng cửa vào, cô vô lực tựa người vào bàn làm việc, thở phào nhẹ nhõm.

- Lăng Thiếu Đường, anh có ý gì? – Người xông vào phòng tổng giám đốc chính là Tuyên Tử Dương, khuôn mặt khô ngô của anh lúc này tái nhợt, hai mắt vẫn tia máu đỏ, rõ ràng là không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Trước giờ Tuyên Tử Dương nổi tiếng là người có tác phong nhanh nhẹn, phong thái hết sức tao nhã nhưng sau khi gặp Lăng Thiếu Đường, tất cả mọi thứ đều thay đổi, không còn hân lễ cũng chẳng có Kỳ Hình.

Lăng Thiếu Đường đứng dậy đối mặt với anh ta rồi khinh miệt lên tiếng: “Rất đơn giản, tôi muốn Kỳ Hình!”

Tuyên Tử Dương hét lên: “Lăng Thiếu Đường, anh là đồ không coi ai ra gì cả!”

- Không coi ai ra gì? – Lăng Thiếu Đường nhướng lông mày lên rồi nói tiếp – Không ngờ cậu lại nói tôi như vậy!

- Chẳng lẽ tôi nói sai à? Anh làm gì thì trong lòng anh rõ nhất! – Đôi mắt Tuyên Tử Dương đỏ ngầu, anh thở phì phò.

Đôi mắt Lăng Thiếu Đường đầy lạnh lùng, anh nhàn nhã châm một điếu xì gà để hút rồi lên tiếng: “Cậu Tuyên, tôi nghĩ khi đến đây là cậu đã hiểu ý

của tôi rồi! Chính miệng cậu nói với tôi ‘Quân tử không đoạt cầu sở ái’ mà, nhanh như vậy đã quên rồi à?”

Câu nói ấy như làm người trong mộng bừng tỉnh, Tuyên Tử Dương nhớ tới những lời nói và vẻ mặt của Lăng Thiệu Đường ngày hôm đó, đến giờ anh mới bừng tỉnh.

Anh hận đến mức đấm xuống mặt bàn, ánh mắt như sắp giết người. Tuyên Tử Dương thở hổn hển, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lăng Thiệu Đường, thì ra chuyện muốn đầu tư chỉ là giả, muốn đoạt lấy Kỳ Hình mới là thật, ngay từ đầu anh đã có mục đích cả rồi! Anh đúng là đồ dê tiện!”

- Sai! – Lăng Thiệu Đường phủ định, khóe miệng cong lên nụ cười quỷ dị - Chỉ cần cậu buông tha cho Kỳ Hình thì chuyện đầu tư vẫn được tiến hành.

Ngay sau đó, anh nở nụ cười lạnh rồi nhìn chăm chăm Tuyên Tử Dương, nói: “Sự thật cũng đã chứng minh, cậu có thể buông tha cho Kỳ Hình!”

- Tôi nói cho anh biết, tôi không thể mất Kỳ Hình! – Tuyên Tử Dương vùng tay lên, thân hình cao lớn hơi run run, anh nhìn thẳng vào mắt Lăng Thiệu Đường.

- Nhưng cậu càng không thể mất đi Uy Dương! – Ngôn ngữ sắc bén của Lăng Thiệu Đường như một con dao nhọn.

Lăng Thiệu Đường ngửa đầu cười lạnh, sau đó anh nhìn thẳng vào mắt Tuyên Tử Dương, đôi mắt ngập tràn sự châm biếm.

Sau đó Lăng Thiệu Đường túm lấy cổ áo Tuyên Tử Dương, lớn tiếng nói: “Cậu Tuyên, nếu Kỳ Hình quan trọng với cậu như vậy thì hiện tại cậu đã không ở trong phòng làm việc của tôi kêu gào mà hẳn là đang hưởng tuần trăng mật của hai người rồi!”

Ngay sau đó anh buông tay ra khiến Tuyên Tử Dương lao đảo, chẳng khác nào con gà trống bị thua trận, vô lực tựa người vào cửa sổ.

- Tại sao? Tại sao lại là Kỳ Hình? – Tuyên Tử Dương thì thầm, anh cảm thấy lúc này Lăng Thiệu Đường đang bức anh vào đường cùng.

- Thật ra mục đích của cậu rất đơn giản, cậu chỉ muốn biết rốt cuộc quan hệ giữa tôi và Kỳ Hình là gì! – Đôi mắt sắc bén của Lăng Thiệu Đường nhìn Tuyên Tử Dương, vừa nhìn đã hiểu ngay ý định của anh ta.

Tuyên Tử Dương ngẩng phắt đầu lên! Đúng, anh rất muốn biết quan hệ giữa Lăng Thiệu Đường và Kỳ Hình, anh không thể hiểu nổi tại sao Lăng Thiệu Đường lại tới quấy rối hôn lễ của anh, tại sao lại để mắt đến vị hôn thê của anh.

- Giờ tôi sẽ nói cho cậu biết, cậu nghe cho rõ đây, quan hệ giữa tôi và Kỳ Hình chính là... quan – hệ - vợ - chồng! – Đôi mắt Lăng Thiệu Đường ngập tràn sự tàn nhẫn, anh gằn từng tiếng một.

- Cái gì? Không thể... không thể có chuyện đó... – Tuyên Tử Dương như đang nghe chuyện nực cười nhất trên thế giới, anh nhìn Lăng Thiệu Đường với vẻ khó tin.

Sao Kỳ Hình có thể là vợ của Lăng Thiệu Đường? Bọn họ là vợ chồng? Nếu thật sự đúng là như vậy thì tại sao Kỳ Hình lại đồng ý gả cho anh?

Một loạt nghi vấn dấy lên trong đầu Tuyên Tử Dương, anh tuyệt đối không thể Kỳ Hình mà anh đem lòng yêu lại chính là người phụ nữ của Lăng Thiệu Đường.

- Không thể? Cái gì không thể chứ? Kỳ Hình vốn là của Lăng Thiệu Đường tôi! – Anh hung hãn tóm lấy Tuyên Tử Dương, tức giận lên tiếng.

Tuyên Tử Dương biến sắc mặt, đẩy tay Lăng Thiếu Đường ra rồi cất giọng đầy phẫn hận: “Cho dù là thế thì cũng là chuyện trong quá khứ, giờ cô ấy còn là của anh à? Tôi nói cho anh biết, hiện nay Kỳ Hinh không còn quan hệ gì với anh nữa!”

Thì ra Kỳ Hinh đau buồn là vì người đàn ông này, chính là Lăng Thiếu Đường đang ở ngay trước mắt đây! Có thể thấy anh ta đã làm cô tổn thương đến mức nào.

- Không còn là của tôi nữa? Tôi nói cho cậu biết, Kỳ Hinh một ngày là vợ tôi thì vĩnh viễn là người phụ nữ của tôi, cậu đừng tưởng có thể động vào người phụ nữ của Lăng Thiếu Đường này! – Lăng Thiếu Đường càng nói càng tức giận, anh vung tay đâm vào mặt Tuyên Tử Dương, ánh mắt tóe ra lửa giận như có thể thiêu đốt Tuyên Tử Dương.

Tuyên Tử Dương hét lên một tiếng rồi siết chặt tay lại, hứng chịu cú đâm của Lăng Thiếu Đường, sau đó anh ngẩng đầu lên cười to.

Tuyên Tử Dương đứng vững lại, lau vết máu trên khóe miệng rồi lạnh lùng nói: “Anh cho rằng mình cướp Kỳ Hinh trong hôn lễ thì cô ấy sẽ trở lại bên cạnh anh à? Đúng là nực cười, khi trước cô ấy đã lựa chọn con đường rời xa anh thì sau này cô ấy cũng có thể làm vậy! Anh giữ được “cái xác” của cô ấy bên người nhưng không thể giữ được trái tim cô ấy!”

Lăng Thiếu Đường đột nhiên cảm thấy đau đớn, anh đứng thẳng người lên, sửa sang lại cổ áo, khôi phục lại khuôn mặt lạnh lùng.

Anh nhìn thoáng qua Tuyên Tử Dương, đôi mắt thâm trầm khó nắm bắt lóe sáng: “Cậu Tuyên, tôi khuyên cậu nên đặt hết tinh lực vào kế hoạch phát triển mới của cậu đi! Hai ngày nữa tôi sẽ được Kỳ Hinh về nước, tốt nhất cậu đừng kích động như vậy, nếu không chuyện mua lại toàn bộ công ty của cậu với tôi là chuyện cực kì dễ dàng!”

Lăng Thiếu Đường lạnh lùng cảnh cáo!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Mất Tích

Sau khi tiến hành hội nghị xong, Lăng Thiệu Đường quay về khách sạn Town House Gallerian, bước vào thang máy tư nhân rồi về phòng tổng thống xa hoa.

Đây là căn phòng riêng biệt mà Lăng Thiệu Đường thích nhất, nằm ở tầng cao nhất trong khách sạn. Căn phòng xa hoa này gồm có phòng sách, phòng họp, còn có thể ngắm nhìn được toàn cảnh mê người của thành phố Milan phía dưới thông qua cửa sổ, nhà ăn rộng rãi, ban công cực kì rộng có thể thỏa mãn mọi góc nhìn và cũng là nơi để tắm nắng và hưởng thụ cảnh đẹp tuyệt vời.

Khi anh bước chân vào phòng, hai người vệ sĩ có vẻ kích động.

- Lăng... anh Lăng... Cô Kỳ... cô ấy... – Một người vệ sĩ lắp bắp.

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường lạnh đến thấu xương: “Có chuyện gì rồi hả?”

- Cô Kỳ... không thấy đâu nữa... – Một người vệ sĩ khó khăn lắm mới lên tiếng, sống lưng toát đầy mồ hôi lạnh.

Hai người vệ sĩ này được Lăng Thiệu Đường sắp xếp để coi chừng Kỳ Hinh vì anh sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó trước khi xuất phát về nước vào

chiều hôm nay. Thế mà bây giờ bọn họ lại nói rằng không thấy Kỳ Hinh đâu nữa.

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường rét lạnh.

Hai người vệ sĩ sợ hãi, vội vàng nói: “Vừa rồi cô Kỳ bảo chúng tôi đi...”

Lăng Thiểu Đường cau mày lại, vung tay lên ngắt lời giải thích của vệ sĩ.

Anh bấm điện thoại rồi lạnh lùng lên tiếng: “Không thấy Kỳ Hinh đâu nữa, lập tức phái người đi tìm cho tôi!”

Nói xong, anh quay người nhìn hai người vệ sĩ, sự lạnh lẽo trong mắt càng ngày càng tăng lên: “Đừng để tôi cho rằng mấy người là đồ ăn hại, nếu không tìm thấy Kỳ Hinh thì hai người biết rõ kết cục của mình rồi đấy!”

Hai người vệ sĩ gật đầu lia lịa rồi vội vàng ra khỏi phòng.

Lăng Thiểu Đường cố gắng áp chế lửa giận. Anh đi đến bên quầy rượu, đổ rượu đỏ vào trong ly thủy tinh trong suốt rồi cầm ly rượu ra ngoài ban công đứng.

Ánh mặt trời tươi đẹp và cảnh đẹp vô cùng trước mắt của thành phố Milan không làm làn khói mù trong mắt Lăng Thiểu Đường tan biến. Anh lạnh lùng đứng đó, đôi mắt u ám đang cuộn trào từng cơn sóng mãnh liệt, đôi mày rậm cương quyết nhíu chặt vào nhau.

Lúc biết Kỳ Hinh gả cho Tuyên Tử Dương, cảm giác kinh ngạc và chấn động không thua gì sự tức giận khi bị phản bội. Anh cũng không áp chế ý nghĩ trong đầu, lúc đó anh chỉ có duy nhất một ý nghĩ là phải cướp Kỳ Hinh

về, bất luận là dùng phương pháp gì đi chăng nữa. Dù có giở thủ đoạn thế nào thì anh cũng phải giữ Kỳ Hình lại bên cạnh mình.

Khi trở về từ hôn lễ, Kỳ Hình tĩnh lặng đến mức khác lạ. Cô chỉ yên lặng đi theo Lăng Thiệu Đường về khách sạn mà không nói một lời nào hết, còn Lăng Thiệu Đường phải tiến hành hội nghị nên giao Kỳ Hình cho hai người vệ sĩ canh chừng.

Còn cô khi thấy anh xuất hiện trong hôn lễ, chẳng phải cô nên chấp nhận số phận hay sao?

Xem ra anh đã xem thường cô rồi, hai người vệ sĩ căn bản là không trông chừng nổi cô.

Hừ! Lăng Thiệu Đường hừ lạnh một tiếng! Kỳ Hình, cô có thể chạy trốn đi đâu? Ông trời đã cho anh biết sự thật hai năm trước thì cô nghĩ rằng anh có thể dễ dàng buông tha cho cô sao?

Lăng Thiệu Đường càng nghĩ càng thấy bức tức. Hai năm trước cô giả chết để trốn tránh anh, hai năm sau cô lại chạy trốn! Kỳ Hình, cô lại một lần nữa khiêu chiến tính nhẫn nại của anh, hậu quả là do cô tự tìm đến!

Lăng Thiệu Đường như một con báo hung dữ, ánh mắt đầy hung ác như sắp vồ lấy và cắn nuốt con mồi. Anh siết chặt ly rượu trong tay lại.

Choang! Ly rượu đỏ trong tay Lăng Thiệu Đường vỡ tan, chất rượu đỏ như máu tươi của người con gái chảy trong tay Lăng Thiệu Đường rồi nở hoa trên tấm thảm trải sàn, cuối cùng chỉ còn lưu lại vệt màu đỏ.

Căn phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng điện thoại reo.

Lăng Thiệu Đường lạnh lùng lau tay rồi nhận điện thoại.

- Anh Lăng, đã tìm được cô Kỳ rồi, hiện tại cô ấy đang ở nhà thờ lớn Milan, chúng tôi sẽ lập tức đưa cô ấy về!

- Không cần, tôi sẽ tự mình đến đó, lập tức chuẩn bị xe cho tôi! – Lăng Thiếu Đường bình tĩnh lên tiếng, giọng nói trấn tĩnh không hề nghe thấy chút giận dữ nào.

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt Lăng Thiếu Đường vụt qua sự lạnh lẽo. Nhà thờ? Cô dám đến nhà thờ?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Bài Thánh Ca Trong Nhà Thờ

Bức tượng Đức mẹ Maria đứng sừng sững trên tháp bậc cao tới 43. 2 mét trong nhà thờ chính tòa Milano. Nhà thờ được thiết kế theo lối kiến trúc Gothic hết sức tinh xảo, ánh mặt trời chiếu xuống làm hiện rõ dấu ấn thời gian trên những pho tượng Thánh nhân, tất cả đều toát ra một vẻ hết sức tĩnh lặng và thanh cao.

Kỳ Hinh yên lặng ngồi trong nhà thờ, bài thánh ca đang vang lên, quanh quẩn trong bầu không khí là bài thánh ca Amazing Grace (Ân Điển Diệu Kỳ) * quen thuộc.

* Ân Điển Diệu Kỳ (tên tiếng anh là Amazing Grace) là một trong những bài thánh ca nổi tiếng của Cơ Đốc giáo. Bài thánh ca đã tóm lược một cách súc tích nội dung giáo lý ân điển của Cơ Đốc giáo. Ân điển Diệu kỳ cũng được phổ biến rộng rãi trong vòng những người ủng hộ công cuộc đấu tranh cho tự do và nhân quyền.

Đây còn được gọi là “Nhà thờ chính tòa nơi Đức mẹ Maria được sinh ra”. Từng thanh âm phiêu lãng kỳ ảo của bài thánh ca vang vọng đến từng góc ngách, hết sức thiêng liêng, trang trọng và tuyệt đẹp, đồng thời nó cũng dần dần trấn an được tâm trạng rối bời của Kỳ Hinh.

Vẻ mặt cô không còn u sầu như trước nữa. Đây là nơi diễn ra hôn lễ của cô vào ngày hôm qua, còn hôm nay nó lại trở về với vẻ yên tĩnh như mọi khi, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

Khi Lăng Thiểu Đường xông vào hôn lễ, cô đã biết mình chạy trời không khỏi nắng. Lăng Thiểu Đường là một người đàn ông cường thế, cô không khó để tưởng tượng ra khi anh biết chân tướng thì đã tức giận như thế nào. Anh cương quyết đưa cô đi là muốn chứng minh sự phẫn nộ của anh hay sao?

Đôi mắt trong veo của Kỳ Hinh có phần hoang mang. Ngay từ đầu cô cũng không biết mình đang trốn tránh cái gì, mọi chuyện đã như thế, cô phải buộc bản thân坦然 đối mặt với nó mới phải. Còn bây giờ, cô thầm nghĩ sự tĩnh lặng của nhà thờ như đang an ủi tâm trạng và cảm xúc của bản thân cô.

Cuộc sống sau này của cô sẽ thế nào đây?

- Xem ra tôi đã xem thường cô rồi! – Giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang vọng khắp nơi, hơi thở lạnh lẽo như băng quanh quẩn trong từng góc nhà thờ.

Kỳ Hinh xoay người lại, ánh mắt bình tĩnh toát ra vẻ thong dong.

Ánh mặt trời qua song cửa sổ chiếu rọi xuống thân hình cao lớn của Lăng Thiểu Đường đang đứng ở bậc thềm đá cẩm thạch màu trắng. Sự phẫn nộ của anh đã hoàn toàn lấn át mọi sự tĩnh lặng và khoan thai của nhà thờ.

Kỳ Hinh nhìn người đàn ông đang ngày càng tiến đến gần mình, dù cách một lớp kính râm nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực hơn cả so với thời tiết. Anh vĩnh viễn mặc một loại trang phục lạnh lẽo, khí thế cuồng dã của người đàn ông đang từng bước xâm chiếm lấy cô.

Ở đây không có góc nào có thể che giấu, còn cô căn bản cũng chẳng có chỗ nào để che giấu!

Kỳ Hinh cười khỗ, cô hờ hững lên tiếng: “Anh không xem thường tôi, mà là... không hiểu tôi!”

Lăng Thiếu Đường hơi sửng sốt! Lúc này Kỳ Hinh mang lại cho anh một loại cảm giác không nói nên lời, anh không thể gọi tên cảm giác này nhưng anh rất không thích nó.

- Tôi không biết mục đích cô tới đây nhưng nếu là vì muốn gặp Tuyên Tử Dương thì xem ra cô phải thất vọng rồi! – Lăng Thiếu Đường thật sự không nghĩ ra lý do tại sao Kỳ Hinh lại đến đây, trừ khi là vì Tuyên Tử Dương.

Nghĩ đến đây, trái tim Lăng Thiếu Đường lạnh hắt đi.

Kỳ Hinh không nói gì, cô chậm rãi tiến đến trước mặt Lăng Thiếu Đường, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông cô đã từng yêu đến tận cốt tủy. Xuyên qua lớp kính râm, cô nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của anh.

Sau đó cô thông thả mở miệng: “Khi tôi đau đớn thì anh không ở bên cạnh tôi; khi tôi rơi xuống vực thẳm thì anh lại cứu tôi lên, anh đem lại cho tôi một cuộc sống hoàn toàn khác... Dù thế nào đi nữa, chỉ cần tôi tin tưởng thì nhất định kỳ tích sẽ đến với tôi!”. Giọng nói đều đều nhưng lộ ra sự thanh lạnh.

- Trước giờ tôi vẫn luôn thích nghe bài Amazing Grace này. Trước kia tôi cho rằng mình cũng có chút hy vọng, nghĩ rằng anh chính là Amazing Grace của tôi, nhưng tôi đã hoàn toàn sai lầm rồi! Ngay từ khi bắt đầu, sự kết hợp của chúng ta đã là một sai lầm! – Ánh mắt Kỳ Hinh vụt qua tia châm chọc và cười nhạo chưa từng có.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Giết Không Tha

Bài thánh ca thiêng liêng và thánh thiện vang vọng khắp không gian quanh Lăng Thiểu Đường và Kỳ Hình.

Lúc này Kỳ Hình hết sức bình thản và dịu dàng, sóng nước trong mắt chẳng hề xao động.

- Sự kết hợp sai lầm? – Lăng Thiểu Đường hừ lạnh một tiếng. Lúc nghe thấy câu nói, trong lòng anh cực kì không thoải mái – Đây là nguyên nhân mà cô đã dùng cách thức ngu xuẩn nhất để trốn tránh tôi?

Giọng nói của anh càng ngày càng lạnh như băng.

- Thiểu Đường, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống an tĩnh của riêng bản thân mình, nếu trước kia tôi đã làm anh tức giận thì hiện tại tôi chỉ có thể nói lời xin lỗi với anh! – Kỳ Hình hơi chau mày lại.

- Xin lỗi? Cô muốn có cuộc sống an tĩnh, vậy cô muốn sống an tĩnh với ai? Tên bỏ đi Tuyên Tử Dương? – Lăng Thiểu Đường túm chặt lấy cánh tay Kỳ Hình, không hề khách khí chút nào.

- Lăng Thiểu Đường, đủ rồi đấy! Anh còn muốn thế nào nữa? Anh đã khiến Tử Dương mất hết thể diện, đừng chửi bới sau lưng anh ấy nữa! – Ánh mắt Kỳ Hình dần bốc lên ngọn lửa giận.

Lăng Thiếu Đường vút chiếc kính râm xuống sàn đá cẩm thạch trơn bóng, ánh mắt sắc lạnh đầy tính uy hiếp, anh túm chặt lấy người cô...

- Không! – Kỳ Hinh kinh hãi kêu lên, đôi mắt bình tĩnh lúc này dần bị sự hoảng loạn thay thế.

Nhưng tiếng kêu sợ hãi của cô chỉ đổi lại hành động chiếm đoạt đầy ngông cuồng và bá đạo, anh lạnh lùng xâm chiếm sự ngọt ngào mềm mại của cô!

Sự giãy giụa của cô đã khiến anh có thêm một bước hành động tiếp theo, dọa cô đến ngất người! Anh kéo vạt áo trước của cô ra, cúc áo rơi lả tả xuống sàn đá cẩm thạch làm lộ ra phần da trắng hồng!

- Anh... – Kỳ Hinh thở dốc vì kinh ngạc, cô không ngờ Lăng Thiếu Đường lại có thể làm ra hành động cuồng vọng như vậy khi đang ở trong nhà thờ thiêng liêng thế này!

Khóe miệng Lăng Thiếu Đường cong lên nụ cười lạnh lẽo. Bàn tay anh như đang yêu chiều hoặc giả là đang quý trọng, nhẹ nhàng đỡ lấy lưng cô, đôi môi dán vào tai cô, nhỏ giọng lên tiếng:

- Nhớ kỹ lấy, cô là người phụ nữ của tôi, đừng để tôi bắt gặp cảnh cô tiếp cận với người đàn ông khác, bằng không...

Kỳ Hinh kinh sợ nhìn Lăng Thiếu Đường.

- Giết không tha! – Giọng nói trầm thấp và lạnh lùng của Lăng Thiếu Đường như một chiếc roi da quật xuống. Ngữ điệu của anh rất nhẹ nhưng lại đầy tính uy hiếp khiến người khác sợ hãi.

Kỳ Hinh mở to mắt đầy vẻ kinh ngạc, trái tim như cánh bướm lung lay, rơi xuống đáy vực sâu.

Cô hoàn toàn vô lực!

Lăng Thiếu Đường cười, hôn lên cổ cô rồi hôn môi cô.

Anh là ma quỷ sao! Đúng vậy, anh chính là ma quỷ, nhất là bây giờ!

- Lăng Thiếu Đường, anh có từng nghĩ rằng sự chuyên chế của anh sẽ hại chết người khác không? Hai năm trước anh lấy Kỳ thị ra để uy hiếp tôi, hai năm sau anh lại giở trò tương tự với Tử Dương, anh thậm chí còn không từ thủ đoạn nào mà hại chết đứa con của mình, anh có còn là người không?

Kỳ Hình nói bên tai Lăng Thiếu Đường, giọng nói thanh lạnh ẩn chứa rõ sự oán hận. Khi nhớ đến đứa con bị mất, trái tim cô như bị khoét sâu, đầy đau đớn.

Lăng Thiếu Đường chấn động toàn thân! Anh đứng thẳng người lên, tia chân tình vụt qua giây lát nhưng sự lạnh lẽo dần ngưng tụ trong đôi mắt: “Ý cô là, bây giờ cô rất hận tôi!”

- Đúng, Lăng Thiếu Đường, tôi hận anh, nhất là khi nhìn thấy anh ở đây. Anh không hề sám hối những việc mình đã sai, sự hận thù sẽ không bao giờ kết thúc! – Ánh mắt Kỳ Hình cũng hết sức lạnh lẽo, không còn sự dịu dàng như ngày xưa.

- Được lắm! – Lăng Thiếu Đường cất tiếng cười to vang vọng khắp nhà thờ như xé rách bầu không khí thiêng liêng nơi đây.

- Tôi nói cho cô biết, cho tới giờ tôi chưa từng là tín đồ của thượng đế, cô cho là đứng ở đây thì cô đang ở rất gần thượng đế hay sao? Cô nhầm rồi, sau khi cô gặp tôi thì thượng đế của cô chỉ có một, đó chính là... Lăng Thiếu Đường tôi! Cô hận tôi, vậy thì cứ hận đi, tôi sẽ theo cô đến cùng!

Lúc này, Lăng Thiểu Đường như biến thành quỷ Satan, toàn thân anh toát ra sự tà ác và liêu lĩnh, anh không hề ngần ngại khi đứng ngay ở thánh điện tuyên cáo sự chuyên chế và độc đoán chuyên quyền của mình.

Kỳ Hình hoàn toàn choáng váng, cô dường như có thể thấy dù chỉ hít thở thôi cũng thấy đau đớn vô cùng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Uy Hiếp

Một chiếc máy bay đột nhiên xuất hiện trên bầu trời.

- Anh nói cái gì? – Kỳ Hinh nhìn Lăng Thiếu Đường, cô tưởng như mình vừa mới bị sét đánh ngang tai.

Rốt cuộc cô cũng bị Lăng Thiếu Đường cưỡng ép đưa lên máy bay, dù thế nào cô cũng chẳng thể thoát khỏi, không phải sao?

Lăng Thiếu Đường, người đàn ông này, ngay từ đầu cô đã chẳng thể hiểu hết về anh. Anh biết cô rất hận anh mà còn muốn cưỡng ép cô ở lại bên cạnh mình là vì anh muốn khoe khoang bản tính cường chế của mình hay anh không cho phép người khác phản bội mình?

Khóe miệng Lăng Thiếu Đường cong lên nụ cười: “Cô Kỳ Hinh đây đã khinh thường vị trí thiếu phu nhân của Lăng gia, vậy thì sau này cho cô làm tình nhân của Lăng Thiếu Đường tôi, cho đến khi nào tôi chơi chán mới thôi...”

Lăng Thiếu Đường tàn nhẫn tuyên cáo số mệnh sau này của Kỳ Hinh.

Trái tim Kỳ Hinh đập liên hồi.

- Anh lại đây lấy gì ra để uy hiếp tôi? – Cô ra vẻ bình tĩnh.

Lăng Thiếu Đường nở nụ cười tà, cúi đầu đoạt lấy sự ngọt ngào trên đôi môi cô rồi chậm rãi ghé sát tai cô nói:

- Chiến thuật của tôi cũng chẳng có gì mới mẻ, miễn còn dùng được là được! Vẫn là... Kỳ thị!

Câu nói ấy như một quả bom nổ mạnh bên tai Kỳ Hinh.

Ánh mắt cô lạnh đến thấu xương, cô lên tiếng: “Anh cho là hiện giờ Kỳ thị vẫn là công cụ để anh uy hiếp tôi?”

Đúng! Lúc này cô không hề lo lắng về an nguy của Kỳ thị nữa, vì Kỳ thị giờ đã là một tập đoàn đa quốc gia, vì muốn đảm bảo ngành sản xuất kinh doanh của quốc gia nên đã được chính phủ bảo hộ, sao anh còn có thể lấy Kỳ thị ra để uy hiếp cô được chứ?

Lăng Thiếu Đường rõ ràng hiểu suy nghĩ của Kỳ Hinh, anh phát tay lên ra hiệu, người trợ lý lập tức đưa một tập tài liệu ra trước mắt Kỳ Hinh.

- Cô tự xem đi! – Anh vung tập tài liệu cho cô.

Kỳ Hinh nghi hoặc mở tập tài liệu ra...

Từng câu từng chữ trong tập tài liệu hiện ra rõ ràng ngay trước mắt cô:

Kế hoạch thu mua toàn bộ tập đoàn Kỳ thị!

Từng trang giấy được lật qua, hai tay cô dần run lên. Bên trong đề cập rõ ràng kế hoạch đánh vào cổ phiếu của Kỳ thị để thu mua tập đoàn.

Từng nội dung ấy đánh tan sự tự tin ban đầu của Kỳ Hinh.

Thật ra gần đây Kỳ Hinh cũng nghe cha mình đề cập đến chuyện thị trường chứng khoán bất ổn nhưng đã là một tập đoàn được đưa lên sàn giao dịch thì thị trường chứng khoán lên xuống cũng là chuyện hết sức bình

thường. Cô không thể ngờ người đứng phía sau khổng chế thị trường chứng khoán lại chính là Lăng Thiểu Đường.

Lăng Thiểu Đường nhìn sắc mặt ngày càng tái nhợt của Kỳ Hinh rồi nói tiếp:

- Xem ra cô rất coi thường năng lực “chồng trước” của cô, cô cho rằng Kỳ thị nhận được sự bảo hộ của chính phủ là không phải lo lắng gì rồi à? Không ngại nói cho cô biết, chỉ cần Lăng Thiểu Đường tôi muốn doanh nghiệp nào thì dù là chính phủ cũng phải nhường tôi vài phần!

Kỳ Hinh khẽ run lên. Tuy cô đã rời xa nhà họ Lăng nhưng cô cũng nghe cha mình nói qua, trong suốt hai năm qua, vì sức khỏe của Lăng Diêu Hồng ngày càng kém nên toàn bộ quyền kinh doanh của tập đoàn Lăng thị đều chuyển giao vào tay Lăng Thiểu Đường. Nói cách khác, hiện tại nếu anh muốn thu mua tập đoàn Kỳ thị thì chẳng cần phải nể nang giao tình của bậc cha chú hai nhà làm gì.

- Lăng Thiểu Đường, rốt cuộc anh muốn thế nào? – Kỳ Hinh đóng tập tài liệu lại, hàng lông mi dài run lên, giọng nói đầy lạnh lùng vang lên.

Lăng Thiểu Đường hơi nghiêng người về phía trước, cánh tay dài và rộng tùy ý choàng qua vai Kỳ Hinh, lướt qua lọn tóc xoắn dài, khuôn mặt tuần tú của anh lúc này chứa một nụ cười phóng túng.

- Muốn cô... làm tình nhân của tôi! – Anh dừng lại một chút, từ người anh tỏa ra khí chất của bậc quân vương đứng đầu thiên hạ.

Ánh mắt Kỳ Hinh tối sầm lại, kẻ đã giết chết con cô lúc này lại vô liêm sỉ yêu cầu cô làm tình nhân của anh?

Lăng Thiểu Đường nhìn thấu sự do dự trong mắt Kỳ Hinh, anh trầm mặt xuống.

- Truyền lệnh đi, bắt đầu thu mua tập đoàn Kỳ thị... - Lăng Thiểu Đường lạnh nhạt nói với trợ lý Tra Đức.

- ĐỪNG, tôi đồng ý với anh... – Kỳ Hình kinh hãi, đôi mắt trong veo đầy hoảng loạn.

Cô biết nếu một khi bắt đầu triển khai kế hoạch thu mua thì sự việc sẽ được tiến hành trong nháy mắt, cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Lăng Thiểu Đường nở nụ cười tà mị. Anh muốn Kỳ Hình phải hoang mang, anh muốn phá vỡ sự bình tĩnh của cô để cô phải phục tùng anh hoàn toàn, không cho phép dù chỉ là một chút phản kháng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Thất Thần

Kỳ Hình mở to đôi mắt u tối, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời chiếu thẳng về hướng cô, rọi vào khuôn mặt trắng nõn không chút trang điểm nào càng khiến gương mặt cô lóe sáng, trông cô chẳng khác nào viên ngọc Lưu ly tuyệt đẹp.

Kỳ Hình suy nghĩ thất thần đến tất cả những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày vừa qua.

Lăng Thiếu Đường quay mặt cô lại!

- Nhìn tôi, chỉ được nhìn một mình tôi!

Anh không thích ánh mắt lơ đãng của cô, nó như đang bay về một thế giới hư vô. Anh tuyệt đối không cho phép như vậy, anh phải dùng quyền lực để khống chế cô, khiến cho cô không được phép suy nghĩ đến mức thất thần như vậy.

- Ngoài tôi ra, không cho phép cô tư tưởng đến thằng đàn ông nào khác!
- Sự chuyên chế thể hiện rõ nét trong câu nói của anh bên tai Kỳ Hình.

Kỳ Hình cười lạnh, cô ôm chặt lấy eo anh, tựa đầu vào vòm ngực rắn chắc của anh rồi nhắm hai mắt lại. Anh muốn cô thuận theo anh thì cô sẽ

làm như vậy, cô sẽ làm một con búp bê vô hồn ở bên anh để anh không gây khó dễ cho người khác nữa, chuyện này cũng đáng lắm.

Khuôn mặt đầy bất ngờ và ngạc nhiên của Tuyên Tử Dương vụt qua trong đầu Kỳ Hình. Cuối cùng cô đã biết rõ nguyên nhân do dự của Tuyên Tử Dương nhưng cô không hề hận anh ta, người đàn ông nho nhã đó đã mang lại cho cô những ngày tháng vui vẻ.

Hữu duyên vô phận! Hai năm qua Kỳ Hình đã học được câu này.

Nhưng cô có duyên với người đàn ông kiêu ngạo trước mặt này sao? Chỉ sợ là nghiệt duyên mà thôi!

Kỳ Hình tự giễu!

Khi máy bay cất cánh, Kỳ Hình cảm thấy không ổn lắm, không biết là do tâm lý hay do tổ chất cơ thể.

Cô khẽ ngược mắt lên nhìn anh! Anh đang nhắm mắt, dường như đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó, nhưng rất nhanh sau đó, cô thấy hai cánh tay anh ôm chặt lấy người mình cho thấy anh vẫn hết sức tỉnh táo.

Người đàn ông này cực kì nguy hiểm như con báo nhưng từ người anh lại toát lên nét hấp dẫn trí mạng khiến người khác không tự chủ được, chỉ có thể ngây ngốc đi theo anh, chẳng phải trước kia cô cũng từng như thế sao?

Người đàn ông này không thích bị người khác nắm bắt, anh muốn chiếm đoạt trái tim không tự nguyện với mình, cho nên đây quả thực là một chuyện đáng buồn với những người phụ nữ si mê loại đàn ông này. Anh sẽ không bao giờ bỏ ra chút tình cảm thật sự của mình, cách thức truy đuổi của anh cũng làm người khác cảm thấy hết sức mờ mịt, để đạt được điều mình muốn, anh sẽ không tiếc sử dụng tất cả thủ đoạn của mình.

Cái anh muốn chính là một trái tim không tình nguyện.

Còn cô khi gặp lại anh, nỗi đau đón lại trào dâng trong lòng. Cô không ngờ rằng vì sự rung động của bản thân mà lại tha thứ cho người đàn ông đã giết chết con cô. Hai năm sau, Lăng Thiệu Đường lại càng chuyên chế hơn, anh không cho phép cô phản kháng lại quyết định của anh, vậy thì cô sẽ tuân theo quy tắc trò chơi anh đề ra.

Tình nhân? Chỉ riêng cụm từ này đã đủ làm nhục nhĩ lòng tự tôn của cô, đây chính là mục đích anh muốn trả thù cô?

Anh hận cô, mà cô cũng hận anh, xem ra rốt cuộc thì có muốn trốn cũng không trốn nổi!

Ngoài cửa sổ là những áng mây trôi bồng bềnh xung quanh máy bay, trông hệt như đứng trên núi cao ngắm biển trời đầy mây, cũng chẳng khác nào đứng bên bờ biển nhìn những con sóng cuộn trào mãnh liệt. Nơi đây rất gần thiên đường sao? Nhưng dường như ánh sáng nơi thiên đường chưa từng chiếu đến lòng cô.

Vậy đấy, liệu sự lưu luyến và kính sợ có làm tiêu tan đi sự hận thù trong lòng anh không?

Thượng Đế là chuyện quá xa vời, còn chấp thuận theo anh mới là mãi mãi! Không chấp thuận ư? Vậy thì đón đợi cô sẽ là địa ngục! Đây là một sự lựa chọn hết sức đơn giản, thiên đường hoặc địa ngục!

Lăng Thiệu Đường đã từng nói, anh không phải là tín đồ của Thượng đế, trong thế giới của anh, anh mới là người khống chế mọi thứ, hơn nữa còn có quyền uy tuyệt đối. Anh không mù quáng tin tưởng vào tín ngưỡng của nhân loại tạo ra mà chính anh mới là người tạo ra tín ngưỡng cho riêng mình!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Trở Về

Kỳ Hinh lại một lần nữa bị Lăng Thiểu Đường đưa về biệt thự của nhà họ Lăng – Thanh Vận Viên.

Thanh Vận Viên dưới màn đêm lại càng có bầu không khí ái muội, những loại cây cối vùng nhiệt đới lóe ra tia sáng màu tím nhạt, sóng nước dập dờn trong bể bơi dưới ánh trăng sáng lại càng làm bật lên vẻ dịu dàng, hương hoa bỉ ngạn nhè nhẹ cũng tràn ngập khắp nơi.

Kỳ Hinh đứng trên ban công trong phòng ngủ chính, ngơ ngẩn dõi mắt về phía xa.

Lăng Thiểu Đường là một người rất biết hưởng thụ cho nên cô không thể phủ nhận rằng Thanh Vận Viên quả là một kiệt tác nghệ thuật.

Nhưng ngôi biệt thự tuyệt đẹp ấy trong mắt Kỳ Hinh chỉ như một nhà ngục hoa lệ mà thôi.

Cô đã trở về đây, nhưng giờ cảnh còn người mất!

Hai năm trước nơi đây rất xa hoa và lộng lẫy, có quản gia Phùng và những người giúp việc, còn có những khóm hoa bỉ ngạn do chính tay cô gieo trồng giờ đã mọc lên thành cả một biển hoa.

Nhưng điều khác biệt chính là hiện giờ cô xuất hiện trong Thanh Vân Viên với danh nghĩa là tình nhân của Lăng Thiệu Đường.

Tình nhân thì phải như thế nào? Là không có tư tưởng gì hết, không có quyền yêu cầu, cũng chẳng có quyền lợi gì cả!

Kỳ Hinh đưa mắt nhìn về nơi xa xăm, trong lòng càng thêm bi thương.

Cô biết đây là cách thức mà Lăng Thiệu Đường sử dụng để khiến cô nhục nhã vì anh không cho phép người khác phản bội anh. Dù có là người anh không yêu quý gì nhưng anh cũng tuyệt đối không cho phép. Anh muốn chinh phục, muốn được người khác sùng bái mình.

Cảm giác buồn bức dâng lên trong lòng Kỳ Hinh, khi nghĩ đến hình ảnh Lăng Thiệu Đường kiên quyết bỏ đứa con trong bụng, cô lại đau đớn khôn nguôi.

Anh là người đàn ông nhẫn tâm, một chút ấm áp cũng chẳng hề có.

Nhưng cũng chính vì thế nên bản thân cô mới không có cách nào ngoài việc phải ở lại bên cạnh người đàn ông lạnh lẽo đó, cô chỉ có thể chờ đợi và chịu đựng sự nhục nhã mà anh bắt cô phải chịu.

Ánh trăng dường như đẹp hơn mọi ngày, nó tỏa ra thứ ánh sáng mờ lung không chân thực.

Kỳ Hinh mặc một bộ váy trắng chầm rãi đi dạo trong vườn hoa. Khi đến khu trồng hoa bí ngạn, cô thấy cả một khoảng không gian toàn một màu đỏ rực đầy mê hoặc, từ xa nhìn vào trông chẳng khác nào một tấm thảm đầy máu.

Có lẽ với người khác, hoa bí ngạn rất kì lạ, nhưng trong lòng Kỳ Hinh, hoa bí ngạn tựa như tình yêu của cô và Lăng Thiệu Đường. Anh là hoa, còn cô là lá, hai người vĩnh viễn cách xa nhau.

Hoa và lá không bao giờ gặp nhau, chỉ tiếp nối nhau mà thôi, vậy nên mới nói khi bĩ ngạn bung nở, chỉ thấy hoa chứ không thấy lá. Tất cả vĩnh viễn chỉ là nỗi nhớ nhung, hoa và lá luân hồi chẳng bao giờ gặp nhau, một tình yêu mãi mãi không bao giờ kết trái.

Kỳ Hinh không muốn suy nghĩ nhiều thêm, hai người hận nhau đến tột cùng thì làm sao có tương lai được chứ?

Ánh trăng sáng kéo dài bóng Kỳ Hinh, dần dần chiếc bóng ấy như hòa tan trong từng cánh hoa đỏ tươi.

- Thiếu phu nhân... – Bác Phùng nhẹ nhàng khoác một chiếc áo khoác mỏng lên vai Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt quan tâm của bác Phùng, cô bỗng nghẹn ngào.

- Buổi tối trời có gió, cô nhớ chú ý không lại bị cảm lạnh! – Bác Phùng thân thiết lên tiếng. Khi thấy thiếu phu nhân, bà vừa mừng vừa sợ. Mừng vì cô vẫn còn sống, cô chưa chết còn sợ là sợ liệu cậu cả có đối xử với thiếu phu nhân như hai năm trước hay không!

Kỳ Hinh cười buồn, cố nén khóc, nhẹ nhàng nói với bác Phùng: “Bác Phùng, cháu không còn là thiếu phu nhân của Nhà họ Lăng nữa, bác cứ gọi cháu là Tiểu Hinh đi!”

Ánh mắt bác Phùng đầy đau lòng. Tuy bà không biết tại sao thiếu phu nhân chết rồi mà lại có thể sống lại nhưng bà biết lúc này cô chẳng hề vui vẻ gì. Khi gặp lại Kỳ Hinh, bà phát hiện ra cô không còn sự tự tin và lạc quan như hai năm trước nữa.

- Bác Phùng, sức khỏe của bác Lăng thế nào rồi? – Kỳ Hinh muốn tìm hiểu bệnh tình của Lăng Diêu Hồng qua bác Phùng.

- Ôi, sức khỏe của ông chủ ngày càng yếu, người già đều như vậy cả mà, nhưng tôi nghĩ nếu ông chủ gặp lại cô thì nhất định sẽ rất vui! – Bác Phùng nói.

- Có cơ hội cháu nhất định sẽ đến thăm bác Lãng! – Kỳ Hình an ủi bác Phùng.

Cô có cơ hội đó sao? Lãng Thiếu Đường hận cha mình như vậy, nếu để anh biết cô đến gặp bác Lãng thì không biết anh sẽ làm ra những chuyện gì nữa.

- Bác Phùng, cháu muốn ở đây thêm một lát nữa, bác cứ về nghỉ trước đi! – Kỳ Hình không muốn để người khác thấy vẻ bi thương của mình.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Nhất Thời Chìm Đắm

Lăng Thiếu Đường chậm rãi lái xe về Thanh Vận Viên.

Ánh sáng lạnh lùng từ chiếc đèn thủy tinh treo trên trần trong phòng khách xa hoa càng làm nổi bật gương mặt anh tuấn như điêu khắc của Lăng Thiếu Đường. Khi bước vào phòng khách, anh không thấy bóng dáng Kỳ Hình đâu, trong lòng không khỏi cảm thấy hơi mất mát, ánh mắt lạnh lùng vụt qua tia không vui.

- Cậu cả, cậu về rồi! – Bác Phùng và mấy người giúp việc cung kính đứng một bên trong phòng khách, mỉm cười chào anh.

Lăng Thiếu Đường không có biểu cảm gì, khẽ gật đầu, cởi áo vest ngoài ra rồi đưa cho bác Phùng.

- Cô ấy đâu rồi? – Anh ra vẻ tùy ý hỏi.

- À, thiếu phu nhân... à không phải, cô Kỳ đang ở Mỹ Ấp, giờ tôi sẽ lập tức đi gọi cô ấy! – Bác Phùng lỡ lời, hiện giờ bà không biết phải xưng hô với Kỳ Hình thế nào.

Lăng Thiếu Đường hơi chau mày lại, rõ ràng là anh không hề vừa lòng với cách gọi Kỳ Hình vừa rồi của bác Phùng.

- Không cần, tôi tự đi được rồi! – Nói xong, Lăng Thiểu Đường ra khỏi phòng khách, đi về phía Mỹ Ấp.

Lúc đi đến khu trồng hoa bỉ ngạn, hình bóng xinh đẹp cách đó không xa hiện lên trong mắt anh.

Ánh trăng dịu dàng chiếu lên người Kỳ Hinh, trong bộ váy trắng, cô lại càng trở nên xinh đẹp. Cô lặng lẽ đứng trong vườn hoa, khuôn mặt xinh đẹp và thanh tú như trăng mùa thu nhìn về phía xa xăm. Sắc đỏ tươi của hoa bỉ ngạn làm càng làm bật lên làn da trắng nõn mịn màng của Kỳ Hinh. Cảnh tượng lúc này như một bức tranh tuyệt đẹp khiến Lăng Thiểu Đường phải say mê.

Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng bước về phía bóng hình xinh đẹp.

Hơi thở của người đàn ông dường như đã làm Kỳ Hinh bừng tỉnh, cô đột nhiên quay người lại, nhìn Lăng Thiểu Đường ở sau lưng, ánh mắt trong veo sáng ngời có vẻ trốn tránh. Cô giống hệt như một nữ thần đứng dưới ánh trăng, hàng lông mi dài khê rung, làn da trắng nõn không tỳ vết trong biển hoa bỉ ngạn đỏ tươi ánh lên màu hồng nhàn nhạt. Nhưng một giọt nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên má cô, đôi môi mỏng manh như cánh hoa hồng mềm mại ướn ắt.

Lăng Thiểu Đường chấn động, khi thấy giọt nước mắt của Kỳ Hinh, sự đau đớn trong lòng như xé rách lồng ngực anh.

Anh làm sao vậy? Đưa cô về đây vì muốn trừng phạt cô đã lừa gạt anh, hai năm qua anh lại giống một thằng ngốc bị cô gái này đùa giỡn, nhưng bây giờ cô lại ở trước mặt anh giả bộ vô tội và ảm ức. Anh không cho phép cô lừa gạt anh, dù là hai năm trước hay là hai năm sau.

Nhưng chẳng phải anh rất hận cô gái này hay sao? Tại sao khi thấy giọt nước mắt của cô, anh lại đau lòng đến chết?

Thanh Vận Viên về đêm dường như lại càng khiến cho nội tâm con người và những tình cảm sâu kín bộc phát.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt góc cạnh anh tuấn và lạnh lùng của Lăng Thiệu Đường càng lộ rõ, đôi mắt đen thâm thúy, hàng lông mi dày và rậm tạo cho anh khí chất tao nhã của bậc vương giả.

Kỳ Hinh hơi cup mắt xuống, trái tim lại đập liên hồi. Người đàn ông này là khắc tinh của cô sao, cho dù là hiện tại, khi nhìn anh nhưng cô vẫn cảm thấy trái tim mình đang lơ lửng, nỗi hận thù chẳng hề khiến nhịp tim của cô bình ổn trở lại, tại sao lại thế này?

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường đầy đau lòng, anh duỗi tay ra, ôm chặt Kỳ Hinh đang bất lực vào trong lòng. Khi hơi thở mềm mại của cô phả vào ngực, anh xúc động đến mức chỉ muốn nhập cô vào người mình.

Anh cúi người xuống, đặt nụ hôn nóng bỏng lên đôi mắt cô, đau lòng hôn lên giọt nước mắt ấy, sự lạnh lùng trên khuôn mặt anh giờ đã bị thứ tình cảm sâu đậm nào đó thay thế.

Cô đang khóc sao? Tại sao cô lại khóc? Vì cô yêu Tuyên Tử Dương?

Nghĩ đến đây, trái tim Lăng Thiệu Đường như bị người khác đào khoét, trong đêm tối thế này, ở một hoàn cảnh như vậy, anh khó có thể kìm chế bản thân.

Lòng ngực ấm áp quen thuộc khiến Kỳ Hinh bất giác nhớ về hai năm trước, trái tim cô dường như dần trầm luân... không ngừng trầm luân!

Cô chưa bao giờ biết được Lăng Thiệu Đường lại có thể có vẻ mặt dịu dàng như vậy. Dù chỉ là trong nháy mắt cũng tốt, là lừa dối bản thân cũng được! Cứ như vậy, ở trong lòng anh, dù là cảm giác gì cũng chẳng quan trọng nữa, mọi hận thù với anh cũng bị sự dịu dàng ấy làm tan biến hết.

Thời gian ơi, hãy đi chậm một chút, đừng chạy nhanh quá, đừng phá tan giây phút tốt đẹp này!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tranh Cãi

Làn gió đêm nhẹ nhàng vây quanh Lăng Thiểu Đường và Kỳ Hinh.

Nhưng...

Đột nhiên, âm thanh phía xa xa vọng đến đã làm đôi nam nữ đang đắm chìm trong thứ tình cảm dịu dàng chợt bừng tỉnh. Hiện thực lại chợt ủa về giữa hai người.

Kỳ Hinh kinh hãi, lập tức rời khỏi vòng ôm của Lăng Thiểu Đường.

Sự bất lực trong đôi mắt cô lập tức bị sự thanh lạnh thay thế. Khi phát hiện bản thân say đắm trong vòng lồng ngực của Lăng Thiểu Đường, cô cảm thấy rất hận bản thân mình.

Cô vĩnh viễn không thể nào tha thứ cho người đàn ông trước mắt đã khiến cô phải khuất nhục và uất hận! Anh chính là kẻ thủ phạm hai tay dính đầy máu tươi!

Biểu cảm của Kỳ Hinh kích thích Lăng Thiểu Đường, biểu cảm của cô thể hiện rõ sự chán ghét! Thật sự khiến anh rất giận dữ.

Đôi môi mỏng lạnh lùng của anh hơi nhếch lên, những tia lửa bắn ra từ đôi mắt anh dường như có thể thiêu đốt Kỳ Hinh.

- Hình như cô thấy thất vọng à? – Lăng Thiểu Đường thu tay lại, dùng sức kéo Kỳ Hinh vào trong lòng.

Quả nhiên là cô nghĩ đến Tuyên Tử Dương, ở trong lòng anh mà cô lại dám nghĩ đến người đàn ông khác, đúng là đáng ghét!

Lăng Thiểu Đường lại càng siết chặt người cô hơn.

Kỳ Hinh cảm thấy khó thở, cô có thể cảm nhận được sự tức giận của anh một cách rõ ràng.

Anh còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ anh còn muốn cưỡng chế cả trái tim cô sao? Không phải anh luôn khinh thường tình cảm của cô à?

- Nếu vừa rồi khiến anh hiểu lầm gì thì tôi xin lỗi! – Cô cố gắng bình tĩnh mở miệng.

Đúng vậy! Sao cô có thể chìm đắm trong vòng tay ôm đơn giản ấy chứ? Anh là đồ chết tiệt, cô rất hận anh, hận đến mức lòng cô đau như cắt!

- Cô vừa nói gì? Nói lại lần nữa xem nào! – Giọng nói lạnh lẽo và trào phúng như từ địa ngục vang vọng bên tai Kỳ Hinh.

- Anh muốn thế nào? – Kỳ Hinh ngược đôi mắt thanh lạnh lên nhìn thẳng vào đôi mắt đầy giận dữ của Lăng Thiểu Đường, nhưng trong lòng cô lại hơi nơm nớp lo sợ.

- Xem ra cô căn bản là không nhớ nổi hiện tại cô đang sống với danh phận tình nhân thì phải! Trong lòng cô còn dám tư tưởng đến thằng khác! – Sắc mặt Lăng Thiểu Đường trầm xuống, anh cất giọng quát, ánh mắt tối sầm lạnh như băng nhìn Kỳ Hinh, gân xanh nổi đầy trên tay.

Kỳ Hinh nở nụ cười lạnh! Đúng là nực cười, vừa rồi tim cô còn đập loạn lên vì người đàn ông này, nhưng đến bây giờ cô mới biết hai người họ vĩnh

viễn không thể sống yên ổn với nhau, chỉ có thể đắm chìm trong thù hận.

Giữa bọn họ không có tình yêu, chỉ có... hận thù!

Tuyên Tử Dương, cô dám ở trong nhà của anh mà tơ tưởng đến thằng đàn ông đó! Hai năm trước cô lẳng lơ, hai năm sau vẫn vậy, đúng là đáng chết! Tuyên Tử Dương, tôi nhất định không bỏ qua cho cậu!

- Tôi nói cho cô biết, hiện giờ tôi muốn một cô tình nhân biết nghe lời, tốt nhất cô nên thông minh một chút đi! – Đôi mắt đen của Lăng Thiệu Đường càng thêm âm trầm, đáng vẻ đầy bệ vệ.

Nói xong, anh cúi xuống hôn ngẫu nhiên lên môi cô, điên cuồng đè ép đôi môi non mềm của cô, buộc cô phải hé mở cái miệng nhỏ nhắn ra để anh xâm chiếm.

Kỳ Hình cứng đờ, cả người cứng nhắc, để mặc sự cuồng dã của Lăng Thiệu Đường.

Lăng Thiệu Đường buông cô ra rồi nhìn thẳng vào mắt cô. Chết tiệt, một chút phản ứng cô cũng chẳng có.

Anh siết chặt tay lại.

- A... – Sự đau đớn khiến Kỳ Hình cau chặt mày lại – Lăng Thiệu Đường, anh bóp chết tôi đi!

- Bóp chết cô? – Lăng Thiệu Đường đột nhiên cất tiếng cười lạnh, một tay anh khẽ lướt qua gò má cô, còn tay kia thì siết chặt eo cô lại.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Thứ Tôi Muốn Chỉ Là Cơ Thể Cô

Yên tâm, tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ đánh cô đâu! Cô là con mồi cực kì thú vị, tôi đương nhiên phải hưởng thụ quá trình săn bắn chứ!

Lăng Thiếu Đường cố ý cất cao giọng, ánh mắt phun ra lửa giận nóng rực.

- Tôi không phải con mồi của anh! – Kỳ Hinh phản nộ gào hét lên! Anh nhất định phải dùng cách đó để tra tấn cô sao? Chẳng lẽ chỉ mình anh là có quyền hận, còn cô thì không có sao?

Nhưng cô còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị chặn lại, cô hết sức kinh ngạc.

Lăng Thiếu Đường nhân lúc cô mở miệng liền nhanh như chớp cúi người xuống hôn lên môi cô, đầu lưỡi tiến quân thần tốc vào khoang miệng cô.

Dáng người chắc khỏe của anh cũng nóng bừng bừng, ôm chặt lấy người cô.

- Đứng... Đứng! - Kỳ Hinh càng ra sức vịn vịn người để tránh khỏi anh.

Kỳ Hinh rất hốt hoảng, anh muốn làm gì? Anh là một ác ma, không phải anh định... Không, không thể được!

Dường như nhìn thấu sự sợ hãi của cô, Lăng Thiệu Đường nở nụ cười thiếu nghiêm túc: “Cô sợ à? Cô là tình nhân của tôi, cô không có quyền lựa chọn địa điểm!”

Cảm giác khuất nhục lại một lần nữa đánh gục Kỳ Hinh! Anh là quỷ Satan máu lạnh! Anh nhất thiết phải sỉ nhục cô, chà đạp lên cô như vậy sao?

Cảm giác chìm đắm nhỏ nhoi vừa rồi khiến cô có cảm giác giữa hai người còn có một chút tình cảm nhỏ nhoi nào đó, nhưng cô đã sai rồi! Thù hận chính là thù hận, làm sao có thể tiêu biến đi được đây? Anh chưa bao giờ yêu cô, còn cô cũng muốn cự tuyệt anh, trái tim cô trở nên rét lạnh.

Khi bàn tay to của Lăng Thiệu Đường bắt đầu kéo vạt váy của cô, Kỳ Hinh kích động bắt lấy tay anh, quát to: “Đừng! Đừng ở đây...”

Đây là vườn hoa, người giúp việc có thể bắt gặp bọn họ bất cứ lúc nào, sao anh lại không cho cô một chút tự trọng chứ?

Cô không cho phép bản thân biến thành một phóng túng như vậy!

Tuyệt đối không thể!

Anh còn muốn gì nữa? Lấy Kỳ thị ra để uy hiếp cô, ép cô trở thành tình nhân của anh còn chưa đủ, giờ còn muốn dùng cách này để sỉ nhục cô nữa sao?

Cô hận! Cô rất hận anh!

Lăng Thiệu Đường nhìn Kỳ Hinh như đang xem trò vui! Anh rất thích trò chơi này!

Lăng Thiếu Đường nhếch khóe miệng lên, toàn thân tỏa ra sức quyến rũ đến kì lạ: “Chúng ta đổi sang chỗ khác, đêm nay cô không chạy thoát nổi đâu!”

Nói xong, anh bế Kỳ Hình lên, đi về phía biệt thự! die-+-ndan-+-lequydon

- Lăng Thiếu Đường, tôi hận anh! – Kỳ Hình bị buộc phải áp mặt vào ngực Lăng Thiếu Đường, cô cất giọng thê lương.

Lăng Thiếu Đường cảm thấy trái tim như bị ghì chặt, rất đau đớn, ánh mắt anh lập tức tràn đầy khói mù:

- Không sao, dù sao thứ tôi muốn chỉ là cơ thể cô!

- Anh...

Kỳ Hình đau đớn! Đây chính là Lăng Thiếu Đường, là Lăng Thiếu Đường chưa bao giờ bỏ ra một chút tình cảm chân thật nào cho người khác.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Chức Trách Của Tình Nhân

Tiếng đóng cửa rầm một tiếng cực to khiến Kỳ Hình hồi tỉnh lại. Khi nhìn vào đôi mắt đầy dục vọng của Lăng Thiệu Đường, cô mới ý thức được người đàn ông này đáng sợ đến mức nào.

Kỳ Hình cảm thấy cổ họng như bị siết chặt lại, cô hết sức kinh hoàng, từ đầu tới cuối trong cuộc sống của cô chỉ có duy nhất một người đàn ông là Lăng Thiệu Đường! Cô biết khi bản thân đáp ứng điều kiện vô lý của anh thì cô sẽ không tránh khỏi chuyện này, nhưng... cô vẫn hết sức căng thẳng và thống hận.

Cả chiếc giường to như vậy có màu xám tro, rèm cửa bằng tơ lụa bên cửa sổ sát sàn khê bay bay khiến ánh trăng chiếu rọi vào phòng, càng tôn lên thân hình nhỏ nhắn và làn da trắng như tuyết của cô.

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường nhếch lên nụ cười quỷ dị, anh lại gần cô, sự lạnh lẽo như những lớp băng sắc nhọn dường như muốn đâm vào người cô, anh ra lệnh:

- Bây giờ cô nên thực hiện chức trách của tình nhân rồi!

Câu nói ái muội ấy nghe vào tai Kỳ Hình chẳng khác nào một câu nói sỉ nhục lạnh như băng.

Cô vô thức trốn tránh, lùi người lên đầu giường.

Lăng Thiếu Đường không lấn người lên ngay mà rất tao nhã nói lỏng caravat, sự tàn ác nhuộm khắp hàng lông mày kiếm.

- Lại đây! Cởi áo cho tôi! – Lăng Thiếu Đường ném caravat sang một bên rồi ngồi xuống giường nhìn Kỳ Hinh đang trốn tránh, ánh mắt ngập tràn dục vọng.

- Lăng Thiếu Đường... cầu xin anh... xin anh đừng ép tôi! – Khuôn mặt xinh đẹp của Kỳ Hinh lúc này tái nhợt, cô cảm giác như Lăng Thiếu Đường chẳng khác nào ma quỷ.

Đôi mắt Lăng Thiếu Đường càng thêm đỏ ngầu, anh như một con sư tử dũng mãnh đang vồ bắt con mồi, từng bước lại gần Kỳ Hinh.

- Sao? Cô đã là người của tôi từ lâu rồi, giờ còn giả bộ trong trắng thanh thuần gì nữa? – Lăng Thiếu Đường châm chọc. Câu nói ấy đâm sâu vào trái tim Kỳ Hinh.

Nói xong, anh dồn cô vào đầu giường rồi sau đó chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô lại...

Kỳ Hinh há miệng định kêu to nhưng chỉ tạo ra cơ hội để đầu lưỡi nóng bỏng của anh luồn vào.

Lăng Thiếu Đường càng thêm mãnh liệt, hút trọn hương thơm của cô. Máu trong người anh như càng sôi sục, bùng bùng phấn chấn, hai tay anh giữ chặt lấy mặt cô, hôn đến mức điên cuồng.

- Không cho phép anh chạm vào tôi... – Kỳ Hinh găm nhẹ lên, cô dùng hết sức mới đẩy người anh ra được một chút, sự kháng cự của cô lại càng châm lên ngọn lửa trong anh. di*enda*nleq*uydon

- Vậy cô muốn để cho ai chạm vào cô? Cái tên ăn hại Tuyên Tử Dương đó ư? Hai năm qua hẳn ta làm cô thỏa mãn lắm à, hả?

Khi Lăng Thiểu Đường nghĩ đến việc Kỳ Hinh bị Tuyên Tử Dương động vào, cảm giác ghen tuông cực lớn dâng lên trong lòng anh, anh dường như muốn phát cuồng.

- Lăng Thiểu Đường, nói chuyện với người khác cũng phải tôn trọng một chút! – Kỳ Hinh lớn tiếng hô lên, trong lòng đầy đau đớn. Sao anh lại có thể coi cô như vậy chứ? Hai năm trước như thế, hai năm sau vẫn vậy!

- Tôn trọng? Hừ, chỉ cần nhìn nét mặt của hẳn ta là tôi đã biết hẳn đang nghĩ gì rồi! Nhưng nếu hẳn muốn đồ chơi của Lăng Thiểu Đường này thì cũng dễ thôi, đợi tôi chơi chán cô rồi thì sẽ đưa cho hẳn cũng không muốn!

Lăng Thiểu Đường lạnh lùng lên tiếng. Khi thấy Kỳ Hinh muốn bảo vệ Tuyên Tử Dương, sự ghen tuông khiến anh mở miệng nói mà không hề suy nghĩ.

- Anh... vô liêm sỉ! – Những lời lẽ khó nghe của anh đã đả kích Kỳ Hinh, cô theo phản xạ cầm cốc nước trên đầu giường hất vào mặt anh.

Lăng Thiểu Đường thay đổi hẳn sắc mặt, những giọt nước chậm rãi men theo những đường cong cương nghị trên khuôn mặt anh rồi trượt xuống, bộ quần áo sang trọng cũng dính đầy nước. Lửa giận trong mắt anh bùng lên dường như chỉ muốn thiêu đốt cô thành tro tàn!

- Có gan đấy! – Anh cười lạnh rồi siết chặt cầm cô.

- Nhưng mà trước khi ra tay, cô đã từng nghĩ tới hậu quả chưa?

Cô gái chết tiệt này, chẳng lẽ cô không biết làm như vậy chỉ càng chọc giận anh thêm à?

Thấy vẻ mặt thay đổi hoàn toàn của anh, Kỳ Hinh sợ hãi kêu to:
“Không! Anh muốn làm gì?”

Không đợi cô kịp phản ứng, hai mắt Lăng Thiệu Đường đã ngập tràn sự sắc bén, anh nhốt Kỳ Hinh dưới người mình rồi bế thốc cô lên.

- Anh... muốn làm gì? – Kỳ Hinh run lên, cô hoảng sợ giãy dụa.

Rầm! Cửa phòng tắm bị mở tung, Kỳ Hinh bị Lăng Thiệu Đường ném vào trong bồn tắm.

Ngay sau đó Lăng Thiệu Đường ấn xuống một nút, dòng nước mát lập tức chảy tràn từ bốn phía khắp bồn tắm thủy tinh.

Đây là bồn tắm cực lớn được thiết kế theo kiểu tự động xả nước như một loại bể bơi nhỏ, những tia nước được xả ra như đang mát xa. Thành bồn tắm được làm bằng vàng ròng, ngoài vòi phun được lắp ở bốn phía trên đầu thì còn lại đều được làm từ thủy tinh Italy, nổi bật giữa sàn đá cẩm thạch trơn bóng, lóe ra những tia sáng rọi.

Lăng Thiệu Đường vuốt sạch nước còn đọng trên mặt rồi cởi bộ quần áo ra một cách tao nhã, đầu tiên là áo sơ mi, sau đó đến quần...

Khi thân hình cường tráng của anh hiện ra trước mắt Kỳ Hinh, khuôn mặt cô hơi nóng lên. Cô căng thẳng đến mức cảm thấy hít thở cũng khó khăn, cả người cô ướt đẫm, cô thất tha thất thểu chạy về phía cửa, nhằm muốn thoát ra khỏi phòng tắm.

Lăng Thiệu Đường lắc đầu cười, vài bước đã đến chỗ Kỳ Hinh, anh dùng một tay ôm chặt lấy Kỳ Hinh đang ướt sũng người, thanh âm của đàn ông nóng bỏng ghé sát bên tai cô: “Sao? Cô quên là cánh cửa này cần mật mã bằng vân tay thì mới mở ra được à?”

Nói xong, anh nghiêm mặt lại, xoay Kỳ Hinh về phía mình.

Chết tiệt! Ánh mắt cô toát ra vẻ không nhượng bộ khiến cho dự vọng Lăng Thiệu Đường càng tăng cao. Chiếc váy trắng làm bằng tơ lụa ướt sũng càng tôn lên dáng người hoàn mỹ của Kỳ Hinh trong mắt Lăng Thiệu Đường. Mái tóc đen nhánh mềm mại xõa trước ngực, nổi bật trên khuôn mặt thanh tú là đôi mắt đen sáng trong, đôi môi đỏ mọng có phần bất lực hơi run lên càng tăng thêm vẻ mê người. Cô lúc này như đang muốn hấp dẫn anh...

Lăng Thiệu Đường khó có thể kìm chế được nữa, anh không chịu đựng thêm nữa, ôm Kỳ Hinh vào bồn tắm rồi cũng bước vào trong.

Lúc này, dù Kỳ Hinh có muốn trốn thì cũng chẳng trốn được cánh tay rắn chắc của Lăng Thiệu Đường đang ôm mình. Cô lùi người về sau nhưng không ngờ anh lại nắm lấy vạt váy cô khiến cô không dám nhúc nhích.

Bàn tay anh nắm giữ nhìn có vẻ nhẹ nhàng nhưng thật ra chẳng thể đảm bảo lúc nào thì váy của cô sẽ bị xé vụn ra. Đây là một người đàn ông có sức mạnh ngang tàng, mãnh liệt và đầy nguy hiểm! Khi cô vẫn còn đang sững người, thì đã bị hai tay anh kìm chế!

- Lăng Thiệu Đường... dừng... – Kỳ Hinh cảm thấy áp lực bỗng chốc tăng thêm. Sự xinh đẹp của Kỳ Hinh trong làn nước càng khiến Lăng Thiệu Đường không thể kìm chế bản thân.

- Lăng Thiệu Đường... cầu xin anh hãy buông tha... cho tôi đi! – Cả người Kỳ Hinh mềm nhũn, nếu không phải sau lưng có một bàn tay to dính chặt vào người cô thì cô đã bị sặc nước từ lâu.

- Buông tha cho cô? – Lăng Thiệu Đường như đang nghe được câu chuyện buồn cười nhất, đôi mắt đen của anh lóe lên tia quỷ dị.

- Không, Hinh Nhi của tôi, tốt nhất là cô nên hiểu rõ rằng chuyện giữa chúng ta sẽ không bao giờ kết thúc dễ dàng như vậy! Cô là tình nhân của Lăng Thiệu Đường tôi, nếu tôi muốn thì cô phải ở bên cạnh tôi cả đời này,

phải cố gắng hầu hạ tôi. Tôi muốn lên giường thì cô cũng phải lên giường hầu tôi, bất cứ lúc nào cũng phải dâng cơ thể xinh đẹp này lên để tôi hưởng thụ...

Bàn tay anh bắt đầu làm càn, vuốt ve nơi cao vút của cô.

- Lãng Thiếu Đường, anh cưỡng ép tôi thì anh vui lắm sao? Buông tôi ra! – Kỳ Hinh hét lên một tiếng chói tai rồi vặn vẹo người.

- Có vui hay không thì giờ tôi sẽ chứng minh! – Nói xong, anh áp đôi môi mỏng kiêu ngạo xuống, hôn lên môi cô.

Thân hình anh chặn lại sự vặn vẹo của Kỳ Hinh, anh hôn cô đến mức điên cuồng, còn tay kia thì luồn vào trong váy cô.

- A... Anh... buông tôi ra!

Anh không thèm để ý đến sự kháng nghị của cô mà vẫn tiếp tục, bàn tay nhanh chóng luồn vào trong váy rồi xé chiếc váy ra, cởi bỏ áo ngực cô ra, trong nháy mắt, bầu ngực tròn đầy căng mịn của cô nhanh chóng hiện ra.

- Thật đẹp... – Giọng nói thô suyền của người đàn ông vang lên, anh quyến luyến, nhẹ nhàng mơn trớn nơi tròn đầy của cô.

Hai năm rồi! Rốt cuộc anh cũng thừa nhận trong suốt hai năm nay, anh vẫn luôn nhớ đến hương vị của cô, nhớ đến thân thể của cô, tất cả mọi thứ của cô.

Thậm chí anh còn nhớ rõ lần đầu tiên khi anh muốn cô, nhớ cả những giọt nước mắt của cô... Cô điềm đạm đáng yêu như vậy... Giờ anh dường như đang hoài nghi, liệu có phải trong lòng anh, anh chỉ đang muốn “trả thù” cô thôi không?

Nếu thật sự đơn giản như vậy thì tại sao anh lại để ý đến mọi thứ về cô, thậm chí khi thấy cô ở cùng với người đàn ông khác đã nổi giận?

- Đừng... – Kỳ Hinh vừa ngượng ngùng vừa sợ hãi, cô liếc mình giãy giụa, hy vọng có thể đẩy anh ra. Chỉ tiếc hành động khoa chân múa tay của cô căn bản chẳng có chút tác dụng nào với anh.

Càng tệ hơn chính là, cô kinh hãi khi phát hiện ra cơ thể cô lại đang cuộn trào ngọn lửa nóng, dường như cô đang chờ mong... Không, cô không thể như vậy!

- Hai năm không gặp, dáng người của cô đúng là càng ngày càng mê người!

Tạm bỏ qua suy nghĩ quanh quẩn trong đầu, Lăng Thiệu Đường nở nụ cười quý dị. Bàn tay to của anh mơn trớn nơi đầy đà của cô, hưởng thụ mùi hương thơm dịu trên người cô.

Đôi môi khêu gợi của anh bắt đầu làm càn trước ngực Kỳ Hinh, kích thích cơ thể thơm tho tuyệt đẹp của cô khiến nó phải run rẩy...

- Đừng như vậy... – Kỳ Hinh bất lực lắc đầu! Không được, cô không thể phát sinh quan hệ gì với anh được nữa, nếu cứ tiếp tục sa đọa thì cô vĩnh viễn sẽ khinh thường bản thân mình...

- Nói cho tôi biết! – Đôi mắt rực lửa của anh nhìn thẳng vào mắt cô – Cái thằng Tuyên Tử Dương chết tiệt đó đã chạm vào người cô chưa? Các người đã lên giường với nhau chưa?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng cô bị thằng đàn ông khác nhúng chàm, anh lại tức giận đến mức chỉ muốn giết chết tên đàn ông đó.

Kỳ Hinh cứng đờ người lại, đáy mắt dâng lên nỗi bi ai. Anh xem cô là người thế nào chứ? Anh cho rằng cô là người đê tiện như vậy ư?

Nhưng...

Kỳ Hình lạnh lùng mở miệng: “Đúng, hai năm qua mỗi ngày chúng tôi đều trải qua những đêm tỉnh mịch cùng nhau, hơn nữa anh ấy tốt hơn anh gấp ngàn vạn lần!”

Cô thà để anh chán ghét cô còn hơn là bắt anh cứ ngày ngày xuất hiện trước mặt cô thế này. Anh là hung thủ giết người, cô không thể phục tùng anh được.

- Im miệng! – Câu trả lời của cô càng khiến Lăng Thiếu Đường nổi trận lôi đình! Chết tiệt, nhất định ngày mai anh sẽ sai người đi hủy đến tận xương cốt của cái tên họ Tuyên đó.

- Cô đúng là cái đồ lẳng lơ! Nhưng mà nếu cô đã đói khát như vậy thì tôi sẽ làm chuyện tốt vậy, cho cô ăn uống no say!

Sự ghen tị càng khiến động tác của anh thêm điên cuồng, anh cúi người hôn ngẫu nhiên lên đôi môi tươi ngọt của cô.

- Anh! Đừng... - Cô hét lên, giọng nói là sự đan xen giữa thống khổ và... khoái cảm!

- Thích không? – Anh nở nụ cười tà, dục vọng nhanh chóng và mạnh mẽ khơi lên cảm giác trong cô.

- A... không...

Kỳ Hình không thể tin nổi bản thân lại như vậy! Cô lại trần như nhộng để mặc cho tên hung thủ giết con cô làm xằng làm bậy.

Rốt cuộc Lăng Thiếu Đường cũng không thể chịu đựng được sự kiêu mị của người con gái đang kích thích thị giác anh, bàn tay to của anh như có một loại ma lực lướt khắp cơ thể mềm mại của Kỳ Hình.

- Không... A... – Kỳ Hinh đau đớn muốn đè nén bản thân! Cô sao vậy? Cô thật sự rất hận bản thân mình!

- Kêu lên! – Anh thô bạo ra mệnh lệnh – Kêu to lên, tôi thích nghe cô kêu!

Anh không thể không thừa nhận trong suốt hai năm qua, mỗi đêm chỉ cần nhớ đến tiếng rên rỉ trầm bổng của cô, cả người anh lại như rơi vào vạc dầu.

- Mau kêu lên!

- A... – Rốt cuộc Kỳ Hinh cũng không chịu nổi nữa, một ngọn lửa không tên bùng lên tại nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Cảm giác không thể khống chế bao trùm khắp toàn thân cô. Cô ôm chặt lấy bả vai dày và rộng của Lăng Thiếu Đường, cả người bất giác cong lên như dây đã lên cung, làn da được phủ một lớp phiếm hồng.

- Đủ... – Rốt cuộc cô cũng buộc phải thừa nhận rằng cả người cô lúc này như đang bốc cháy. Cô dính sát người vào thân hình rắn chắc của Lăng Thiếu Đường như muốn lấp đầy sự trống rỗng.

- Gọi tên tôi, tôi là ai? – Ngón tay anh tàn nhẫn tra tấn Kỳ Hinh.

- Lăng, Thiếu Đường... – Kỳ Hinh bất lực thì thầm, đôi môi đỏ mọng không ngừng run run, cơ thể lại càng vặn vẹo. Cô không còn suy nghĩ được gì nữa...

- Hinh Nhi của tôi, ngoan! Gọi tôi là Đường... – Lăng Thiếu Đường cắn răng cố nén dục vọng của bản thân, giọng nói nhuốm màu dục vọng càng trở nên thô cát.

- Đường... – Kỳ Hinh hoàn toàn mất đi ý thức, giọng nói ngây thơ được thốt ra từ đôi môi đỏ mọng.

- Hinh Nhi, Hinh Nhi của tôi... cứ hưởng thụ đi, tôi sẽ cho cô một đêm tuyệt vời! – Nói xong, khoe miệng Lăng Thiếu Đường cong lên nụ cười hài lòng, anh dùng một tay nâng người Kỳ Hinh lên rồi hung hăng đâm thẳng vào.

Bốn phía được bao phủ bởi một tầng hơi nước mờ lung khiến cảnh tượng lúc này càng trở nên dịu dàng. Giọt nước mát trên lồng ngực rắn chắc của Lăng Thiếu Đường chảy về phía Kỳ Hinh, lăn dài trên cơ thể hoàn mỹ đang thẹn thùng của cô.

Lăng Thiếu Đường siết chặt eo cô, lại một lần nữa đâm sâu vào.

- Kêu lên đi, gọi tên tôi! Tôi muốn cô nhớ kỹ ai là người khiến cô vui vẻ như vậy!

- Đường... Đường! – Cảm giác vui thích như dòng nước lũ bùng nổ trong cô, tình yêu đối với Lăng Thiếu Đường bỗng chốc lan tràn khắp trái tim cô. Đúng, là tình yêu đã phá vỡ mọi thứ.

- Hinh Nhi ngoan, em bức điên tôi rồi! – Hơi thở của anh đục ngầu, anh không hề nhận ra rằng trong cái đục vọng đang dâng trào ấy lại nồng đậm tình yêu.

Sự tê dại khiến cô chẳng còn biết gì nữa, chỉ có thể bị động phối hợp với anh... Anh mỉm cười, vô cùng hài lòng với phản ứng của cô, cực kỳ thỏa mãn khi trong mắt cô chỉ có anh.

Động tác của anh càng ngày càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt. Tiếng ngâm nga kiều mị của người con gái hòa quyện cùng tiếng gầm điên cuồng của người đàn ông, hai người đưa nhau lên tận mây xanh...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Không Có Quyền Lựa Chọn [H]

Hôm sau

Trời đã nhá nhem tối. Đêm qua sau khi cậu cả đưa cô Kỳ về phòng, hai người ở trong đó không thấy ra. Ba bữa ăn đều dựa theo mệnh lệnh của cậu cả, đặt ở ngoài cửa, người giúp việc không ai dám lên quấy rầy.

Những tia sáng lúc chạng vạng xuyên qua tấm rèm mềm nhẹ bên cửa sổ sát sàn chiếu vào trong phòng khiến khung cảnh bên trong như được dát một lớp ánh sáng màu vàng.

Kỳ Hình nằm trên giường, cả người vùi trong chăn, hàng lông mi dài hơi vênh lên, trông cô chẳng khác nào cô công chúa đang ngủ say.

Trong lúc mơ màng, cô nghe thấy hình như Lăng Thiếu Đường đang gọi điện. Cô khẽ vỗ lên trán, muốn trở mình nhưng vừa động dậy lại thấy cả người tê mủi, cơ thể cô cũng lưu lại đầy dấu vết của Lăng Thiếu Đường...

Từ tối hôm qua cho đến tận bây giờ, Lăng Thiếu Đường chẳng rời giường một bước, cũng không cho cô rời đi, ăn cơm cũng ăn ở trên giường.

Anh điên cuồng đòi hỏi hết lần này đến lần khác như muốn vợ vét hết mọi thứ, một lần rồi lại một lần phóng thích trong cơ thể cô...

Kỳ Hinh lại nhắm mắt lại, cô thật sự không có dũng khí để đối mặt với chuyện này. Cô không thể tưởng tượng nổi bản thân lại hòa theo anh! Không, anh là hung thủ giết người, sao cô có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy được?

Kỳ Hinh đang nghĩ ngợi thì từ sau lưng truyền đến tiếng bước chân. Sau đó một bên giường lún xuống, lồng ngực rắn chắc và ấm áp dán sát vào tấm lưng trần của cô, Lăng Thiệu Đường đã quay trở lại giường.

Kỳ Hinh cảm thấy căng thẳng, cô vội vàng nhắm chặt hai mắt lại. Nhưng ngay sau đó, cả người cô đã bị Lăng Thiệu Đường ôm vào trong lòng, hơi thở ấm áp của đàn ông phả vào tai cô:

- Cố tình không để ý đến tôi thì kết cục sẽ rất bi thảm!

Sau đó, bàn tay Lăng Thiệu Đường lại càn rỡ vuốt ve trước ngực cô.

Kỳ Hinh cả kinh, cô giãy dụa: “Đừng... giờ tôi rất mệt!”

Trời ơi! Người đàn ông này lúc nào tinh lực cũng tràn đầy sao?
Nhưng...

Tiếng cười nhẹ đầy hấp dẫn của anh vang lên: “Mệt thì đừng động đây!”

Anh hôn lên da thịt cô, hít thở mùi hương tự nhiên từ cơ thể cô, chẳng loại nước hoa nào có thể thay thế được hương thơm này, khiến anh mê luyến không thôi.

Bàn tay ma thuật của anh lại bắt đầu lướt khắp người Kỳ Hinh.

- Đừng... – Kỳ Hinh vùi mặt vào gối, cô bắt đầu không khống chế được bản thân mình.

- Hinh Nhi, là em dụ dỗ tôi! – Ánh mắt Lăng Thiệu Đường ngập tràn dục vọng.

- Lãng Thiếu Đường... đủ rồi! – Kỳ Hình cắn răng, bất giác thốt lên.

- Hình Nhi, em chẳng ngoan gì cả, về sau em có thể gọi tôi là Đường, nhớ kỹ lấy!

–Giọng nói đầy dục vọng của anh ra lệnh cho cô.

Một giây sau, Lãng Thiếu Đường lại hung hăng đâm thẳng vào người Kỳ Hình.

- Nhớ... nhớ rồi! – Một luồng nhiệt nóng bỏng đâm sâu vào từng tế bào trong cơ thể Kỳ Hình, cô cầu xin.

Lãng Thiếu Đường hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, động tác càng ngày càng mãnh liệt...

Kỳ Hình như bị lạc trong tầng sương mù, lại một lần nữa hòa tan trong lòng anh.

Rốt cuộc anh cũng rời khỏi người cô, mãi sau cô mới khôi phục lại hô hấp đều đều.

Kỳ Hình vô lực nằm trên giường, cả người đầy mồ hôi, những dấu hôn trên cơ thể dịu dàng của cô hiện lên rõ ràng đầy ám muội.

Lãng Thiếu Đường yêu thương hôn lên trán Kỳ Hình rồi nói:

- Giờ cô đi tắm đi, sau đó tôi sẽ cho người giúp cô trang điểm. Một tiếng nữa tôi sẽ đưa cô đến cửa hàng để thiết kế váy dạ hội! – Giọng nói đều đều và lạnh lùng vang lên, đậm tính mệnh lệnh.

- Thiết kế váy dạ hội? – Kỳ Hình không hiểu.

- Tối mai tôi muốn cô tham dự tiệc trên du thuyền ở Marbella cùng tôi!
– Lãng Thiếu Đường xuống giường, cất giọng hời hợt.

- Sao anh không hỏi ý kiến tôi, sao anh biết tôi muốn tham gia? – Kỳ Hinh rõ ràng đã hơi tức giận.

Cô không biết rốt cuộc Lăng Thiếu Đường muốn gì. Nếu chỉ muốn cô ở trong một Kim Ốc Tàng Kiều thì tại sao còn bắt cô phải tham gia tiệc cùng anh? Cô lấy thân phận gì để đi cùng anh? Chẳng lẽ muốn giới thiệu cho người khác biết cô là tình nhân của Lăng Thiếu Đường? Chẳng lẽ bây giờ anh chưa khiến cô đủ nhục nhã hay sao?

- Cô không có quyền lựa chọn đi hay không đi! – Lăng Thiếu Đường cúi sát mặt lại gần cô, sự dịu dàng vừa rồi hoàn toàn biến mất, giờ chỉ còn sự ngông cuồng bá đạo.

- Lập tức rửa mặt, tôi ở trong xe chờ cô! – Lời nói lạnh lùng quanh quẩn bên tai Kỳ Hinh.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Nhà Thiết Kế John Gallino

Khi Lăng Thiểu Đường và Kỳ Hinh xuất hiện trong một cửa hàng chuyên đón tiếp khách quý YSL, một người đàn ông nước ngoài để tóc dài tươi cười ra chào bọn họ.

Anh ta có phong cách ăn mặc rất lạ lùng, mỗi động tác giơ tay nhấc chân đều toát ra phong thái của một người nghệ sĩ.

Anh ta bước từng bước tao nhã, ánh mắt như hồ nước tản ra những tia sáng mê người, khóe miệng nở nụ cười đầy ưu nhã.

- Thiểu Đường, lâu lắm không gặp! – Anh ta đến trước mặt Lăng Thiểu Đường, một tay khoác lên vai anh, giọng nói lười biếng đầy khêu gợi.

Sau đó, anh ta thấy Kỳ Hinh đứng bên cạnh Lăng Thiểu Đường.

- Cô là Kỳ Hinh? Được thiết kế bộ lễ phục cho một cô gái xinh đẹp thế này quả thực là vinh hạnh của tôi... – Hai mắt anh ta sáng rực lên.

Kỳ Hinh kinh ngạc, cô nhìn người đàn ông trước mặt rồi lại quay sang nhìn Lăng Thiểu Đường.

- Cậu nói nhiều quá nhỉ! – Lăng Thiểu Đường hất cánh tay đang khoác lên vai mình của John Gallino ra, rồi mở miệng nói với Kỳ Hinh:

- Chắc là cô cũng biết cậu ta, đây chính là nhà thiết kế chính của YSL – John Gallino! Không phải mấy nhà quyền quý các cô rất thích mặc những bộ trang phục do cậu ta thiết kế sao?

Kỳ Hinh vui mừng, cô dường như phát hiện ra cả một đại lục mới: “Anh chính là John Gallino? Trời ơi, không phải tôi nằm mơ đấy chứ?”

Nhà thiết kế chính John Gallino của YSL, dù là về ý niệm thiết kế hay kiểu dáng đều tiến hành suy xét độc lập, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Kỳ Hinh thích những bộ trang phục của anh ta.

Nhưng vì John Gallino luôn khiêm tốn, ít khi lộ diện trước báo chí nên Kỳ Hinh chưa được gặp nhà thiết kế tài năng này. Không ngờ hôm nay anh ta lại đứng ngay trước mặt cô.

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường vụt qua tia ghen tị. Anh ta có gì đặc biệt hơn người chứ, chẳng qua chỉ thiết kế mấy thứ rách rưới thôi mà lại khiến Kỳ Hinh bội phục như vậy!

John Gallino lại rất hứng thú với Kỳ Hinh, anh ta cười: “Bên cạnh cô còn có người bá đạo như vậy, tôi đâu thể so được chứ!”

Nhắc tới chuyện này, John Gallino lại vãi mồ hôi lạnh. Tối qua đang ngủ ngon, anh ta đã bị cú điện thoại của Lăng Thiểu Đường làm cho bừng tỉnh.

Lăng Thiểu Đường nói rất đơn giản, chỉ cho anh ta nửa tiếng để chuẩn bị. Sau đó máy bay tư nhân của Lăng Thiểu Đường hạ cánh xuống biệt thự tư nhân của anh ta, may mà biệt thự đủ rộng để máy bay tiếp đất. Anh ta như bị quân giặc bắt nhét lên chiếc máy bay, đến giờ mà đầu óc anh ta vẫn còn choáng váng.

Anh ta thật sự rất sợ cái kiểu giao việc độc đoán này của Lăng Thiểu Đường, cái người này rốt cuộc là dạng người gì vậy không biết!

Kỳ Hình khó hiểu nhìn Lăng Thiếu Đường, không phải vì chuyện lễ phục mà anh đưa John Gallino đến tận đây chứ? Lại còn dùng cả máy bay tư nhân để đón anh ta?

John Gallino nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt cô, anh ta giải đáp:

- Anh ta đã đặc biệt mời tôi đến đây để thiết kế lễ phục cho cô mặc vào buổi tiệc ngày mai. Nhưng mà vì một cô gái xinh đẹp thế này, tôi cũng không vất vả gì!

John Gallino nở nụ cười mê người, đôi mắt màu lam thâm thúy của anh ta trong veo như một hồ nước, dịu dàng khiến tâm hồn người ta thư thái.

- Cậu nói cậu không có thời gian, nhưng xem ra có nhiều thời gian quá đấy nhỉ! – Giọng nói lạnh lùng của Lăng Thiếu Đường vang lên, hàng lông mày rậm anh tuấn cau chặt lại, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo.

Cái tên John Gallino chết tiệt này! Dám nịnh nọt xun xoe Kỳ Hình!

Anh chắc chắn phải cắt ngay mấy hành động này của anh ta, cái tên John Gallino chết tiệt này giờ giống hệt con mèo đang động dục!

- Ok, ok! Tôi sẽ lập tức làm đây, thưa... anh... Lăng! – John Gallino giang tay ra, cố ý kéo dài giọng nói.

Khi thấy Lăng Thiếu Đường nắm chặt tay Kỳ Hình, anh ta thức thời, vội vàng gọi trợ lý Juli đến hỗ trợ.

- Cô ở cùng anh ta chắc vất vả lắm, anh ta có hành hạ cô không? – Anh ta vừa làm việc vừa cất giọng đầy xấu xa bên tai Kỳ Hình.

Kỳ Hình đỏ mặt, vội vàng cúi đầu, chẳng lẽ anh ta nhận ra cái gì sao?

Ngay sau đó, John Gallino bị Lăng Thiếu Đường hất ra xa!

Trợ lý Juli của John Gallino đứng ở một bên, nơm nớp lo sợ.

Khi thấy John Gallino vốn là người cao lớn nhưng lại bị Lăng Thiểu Đường hất văng ra xa, cô lại càng hoảng sợ. Hai người bọn họ... thật sự là bạn tốt ư? Sao lại bạo lực như vậy? Chẳng lẽ chỉ đang đùa nhau? Nhưng mà trông chẳng giống lắm.

Hôm qua cô cùng John Gallino tới đây, khi biết Lăng Thiểu Đường đưa John Gallino tới đây chỉ để thiết kế lễ phục cho một cô gái, cô chỉ có thể âm thầm kinh ngạc.

Là cô gái phương đông trước mặt đây sao? Cô ấy đẹp quá, đôi mắt to trong veo, khuôn mặt trắng trẻo! Một cô gái xinh đẹp như vậy, nếu cô là đàn ông thì chắc chắn cũng sẽ say mê cô gái này.

John Gallino ngồi dưới đất, miễn cưỡng nở nụ cười rồi nhìn Juli đang căng thẳng:

- Không cần lo lắng, Thiểu Đường luôn dùng cách này để chào hỏi bạn cũ mà, tôi quen rồi!

John Gallino và Lăng Thiểu Đường đều tốt nghiệp ở đại học Harvard cho nên có thể coi là bạn tốt kiêm bạn học.

Hôm nay Lăng Thiểu Đường tức giận chỉ vì một cô gái, xem ra cô gái này thật sự khiến Lăng Thiểu Đường phải động tâm rồi.

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường lóe lên ý cười, anh đi đến bên cạnh John Gallino, duỗi tay ra. John Gallino cũng vươn tay ra, mượn lực của Lăng Thiểu Đường để đứng lên.

- Nói linh tinh ít thôi, tập trung làm việc đi! Nhưng mà... chỉ có cô trợ lý của cậu mới được đo người cho cô ấy! – Lăng Thiểu Đường ra lệnh, giọng nói đầy nghiêm túc.

John Gallino khóc thét một tiếng. Cái tên bá đạo này, biết rõ anh ta là nhà thiết kế nổi tiếng thế giới mà vẫn bị cái tên này xoay như chong chóng! Đúng là kết nhầm bạn rồi!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Tiệc Trên Du Thuyền

Marbella* nổi danh với khí hậu tuyệt vời, bốn mùa đều chìm trong ánh nắng ấm áp, phong cảnh kiêu diễm, sắc xanh thắm của bầu trời cùng với màu nước biển ấm áp là đặc trưng nổi bật của nơi đây.

* Marbella là một đô thị trong tỉnh Málaga, cộng đồng tự trị Andalusia Tây Ban Nha.

Mặt biển xanh thắm, chiếc du thuyền xa hoa nổi bật giữa mặt biển toát ra vẻ hấp dẫn của riêng nó. Cảnh sắc về đêm lúc này trông chẳng khác nào cảnh tượng trong mộng ảo. Những tia sáng từ đèn thủy tinh trên du thuyền chiếu rọi toàn bộ mặt biển.

Bữa tiệc trên du thuyền lần này là do một thương gia có tiếng trong giới là Từ Phong khởi xướng vậy nên khách mời cũng toàn là những thương nhân nổi tiếng trên khắp thế giới, người nào người nấy đều cực kỳ tài giỏi.

Những cô gái xinh đẹp trong bữa tiệc xa xỉ đã thu hút sự chú ý của không ít thương nhân, tất cả mọi người đều tụ tập lại tại đây.

Khi Kỳ Hình cùng Lăng Thiệu Đường bước vào bữa tiệc đã khiến mọi người xôn xao cả lên. Các cô gái trong những bộ trang phục lộng lẫy mê đắm nhìn khuôn mặt anh tuấn cùng tác phong nhanh nhẹn của Lăng Thiệu

Đường, còn những người đàn ông lại không hề che giấu nỗi ánh mắt đang dán chặt lên người Kỳ Hình, cực kỳ ghen tị với Lăng Thiếu Đường!

John Gallino không hổ danh là bậc thầy trong giới thiết kế, bộ váy dạ hội trên người Kỳ Hình lại càng tôn lên sức hấp dẫn và sự tao nhã của cô.

Cô mặc một chiếc váy đen được cắt may theo phong cách không đối xứng khiến làn da trắng nõn mịn màng của cô thoát ẩn thoát hiện càng lộ rõ sự mê người. Bên trên được gắn thêm một lớp voan mỏng, những hạt trân châu đen được khảm trên chiếc thắt lưng cùng những viên kim cương lộng lẫy được đính trên phần cổ áo và xung quanh phần ngực. Không thể nghĩ ngờ gì nữa, Kỳ Hình chính là điểm sáng nhất trong lễ hội trên du thuyền đêm nay.

Sự hung ác và nham hiểm của Lăng Thiếu Đường càng ngưng tụ dày đặc trong mắt. Cái tên John Gallino chết tiệt này, dám thiết kế bộ váy như thế này cho Kỳ Hình mặc.

Khi Kỳ Hình khoác bộ váy này lên người, thiếu chút nữa anh đã không kìm chế nổi dục vọng của mình với cô. Nhất là lúc ở trên máy bay tư nhân, Kỳ Hình uể oải dựa người vào ghế khiến anh chỉ muốn ra lệnh cho máy bay quay về. Cho nên anh không khó để tưởng tượng ra ánh mắt như con sói đang thèm khát của mấy người đàn ông trong bữa tiệc.

- Thiếu Đường, cậu đến rồi! – Từ Phong khoảng hơn sáu mươi tuổi, khi thấy Lăng Thiếu Đường bước vào đại sảnh, ông vội vàng tiến lên bắt tay với anh.

- Ông Từ, lâu rồi không gặp, đúng là gừng càng già càng cay! – Lăng Thiếu Đường bắt tay lại.

- Haha, quá khen rồi! Đúng rồi, Thiếu Đường, sức khỏe của bố cậu hiện giờ thế nào rồi? – Từ Phong và Lăng Diêu Hồng là bạn tri kỷ, nghe nói sức khỏe của Lăng Diêu Hồng không ổn, ông rất lo lắng.

- Sức khỏe của bố tôi yếu hơn sức khỏe của ông Từ đây nhưng các bác sĩ đang tiến hành điều trị, ông ấy sẽ bình phục nhanh thôi! – Lãng Thiếu Đường mỉm cười, vuốt cằm lên tiếng.

- Được, được, mong bố cậu sớm bình phục, một thời gian nữa tôi sẽ bay sang thăm bố cậu. Đúng rồi, Thiếu Đường, lại đây đi, bác Từ giới thiệu cho cậu vài người!

Kỳ Hình đến một góc, giống như một con bướm cô đơn.

- Này, các cô nhìn đi, hình như là thiên kim tiểu thư của Kỳ thị đấy! –
Mấy cô gái trang điểm xinh đẹp nhìn Kỳ Hình từ trên xuống dưới.

- Sao có thể chứ? Nghe nói Kỳ thị gả thiên kim cho Lãng thị, sau đó cô ấy tự sát rồi mà! – Một người xì xào bàn tán.

- Chắc là đồn thổi thôi, Lãng Thiếu Đường cũng không nói gì, việc riêng của anh ấy người ngoài đâu có biết nhiều!

- Cho nên mới nói làm sao cô ấy có thể là vợ của Lãng Thiếu Đường được chứ? Thôi... mau nhìn kia, Lãng Thiếu Đường ở kia kia! Đẹp trai quá!

Mấy cô gái háo sắc như thấy mật ngọt, lập tức di chuyển tầm mắt.

Kỳ Hình cũng nhìn về phía cách đó không xa, Lãng Thiếu Đường đang tao nhã cầm một ly rượu, mỉm cười nói chuyện cùng một vài thương nhân khác. Bóng dáng cao lớn của anh nổi bật lên khí chất vương giả, cũng thể hiện rõ phong thái của người làm ăn. Không còn nghi ngờ gì nữa, anh chính là tiêu điểm!

Kỳ Hình thở dài, cụp mắt xuống!

Cô luôn không thích tham gia mấy buổi tiệc liên quan đến thương mại thế này, dù là tiệc do bố cô tổ chức, cô rất ít khi tham gia. Huyệt thái dương giật giật, đau nhói, cô rất muốn đi nghỉ ngơi một chút.

- Thiếu Đường, lâu lắm không gặp! – Một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường hơi quay người lại. Khi thấy người đứng phía sau, anh mỉm cười, quay sang nói xin lỗi với mấy người thương nhân vừa nói chuyện rồi sải bước về người kia.

- Tước! Vẫn còn sống cơ à! – Lăng Thiếu Đường cất tiếng cười sang sảng, hai người nắm chặt tay nhau.

Người đàn ông được gọi là “Tước” trông rất khôi ngô, khuôn mặt hoàn mỹ như ánh mặt trời, cả người toát ra sự ngang ngạnh, đường nét góc cạnh trên khuôn mặt anh ta cũng như được điêu khắc giống Lăng Thiếu Đường nhưng đôi mắt thì vừa thâm thúy vừa u tối, có vẻ cuồng dã không câu nệ, đôi môi mỏng tà mị mà gợi cảm.

Hai người đàn ông xuất sắc đứng cùng một chỗ càng khiến mọi người chú ý.

Hoàng Phủ Ngạn Tước hơi nhú mày lại: “Này, Lăng Thiếu Đường, cậu tàn nhẫn vừa thôi nhé, lâu rồi không gặp nhau mà vừa gặp mặt đã rửa nhau thế à!”

- Đây là em gái tớ, Hoàng Phủ Ngưng! Con bé vừa tốt nghiệp về nước!
– Anh nhìn về cô gái trông như con búp bê bằng sứ đứng sau lưng Hoàng Phủ Ngạn Tước.

- Chào anh, em thường nghe anh ấy nhắc đến anh! – Sóng mắt của cô gái dao động, đôi mắt trong veo như mặt hồ tĩnh lặng nhìn Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường hơi vuốt cằm rồi mỉm cười đáp lễ.

- Thiếu Đường, cô gái xinh đẹp kia đi cùng cậu à? – Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn Kỳ Hình cách đó không xa rồi nở nụ cười tà mị.

Ngoại hình của hai người bắt mắt như vậy, anh ta không muốn chú ý cũng khó.

Lăng Thiếu Đường nhàn nhã uống một hớp rượu sau đó dùng ánh mắt khẳng định nhìn Hoàng Phủ Ngạn Tước.

- Là Kỳ Hình? – Hoàng Phủ Ngạn Tước thử hỏi, anh ta cảm thấy cô gái này trông rất quen.

- Sao? Có vẻ cậu có hứng thú quá nhỉ? – Lăng Thiếu Đường hơi nhún mày.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thức thời, nhún vai, dù là bạn tốt nhưng anh ta cũng không can thiệp quá sâu vào chuyện riêng tư của Lăng Thiếu Đường.

Hoàng Phủ Ngưng thì chăm chú nhìn Lăng Thiếu Đường. Người đàn ông này toát ra khí chất của bậc quân vương nhưng rất khác anh trai cô. Anh có khuôn mặt tuấn tú như được điêu khắc nhưng cũng hết sức lạnh lùng khiến phụ nữ nhìn vào phải khuất phục trước anh.

Hoàng Phủ Ngưng càng nhìn, khuôn mặt lại hơi đỏ lên. Sau đó, cô nhìn về phía cô gái xinh đẹp đứng cách đó không xa. Kỳ Hình? Cô ấy chính là Kỳ Hình?

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngưng vụt qua tia ghen tỵ.

Kỳ Hình ở cách đó không xa nhìn cảnh tượng này, cô hiểu rất rõ ý nghĩa của khuôn mặt đỏ ửng của cô gái kia.

Hai năm trước chẳng phải cô cũng như thế sao? Lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Thiệu Đường, từng cử chỉ tao nhã và tôn quý của anh đầy vẻ vương giả, cách nói năng cơ trí mà mê người như bậc vương tử khiến trái tim cô rung động.

Nhưng, Lăng Thiệu Đường không phải là vương tử! Có lẽ từ người anh tỏa ra khí chất của vương tộc nhưng hành động của anh lại tàn nhẫn như ác ma, không ngừng xé nát con tim cô.

Sự cô đơn trên khuôn mặt cô càng nồng đậm. Cô gái kia như đóa hoa quỳnh, đôi mắt trong veo của cô ấy ngắm Lăng Thiệu Đường không rời mắt lại khiến cô cảm thấy đau lòng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Cuộc Nói Chuyện Trên Du Thuyền

Một chiếc bóng cao lớn xuất hiện bên cạnh Kỳ Hình.

- Anh ấy là Hoàng Phủ Ngạn Tước, tổng giám đốc danh tiếng lẫy lừng của tập đoàn Hoàng Phủ. Còn cô gái kia là em gái của anh ấy, Hoàng Phủ Ngưng! Đúng là một con búp bê làm bằng pha lê khiến người ta yêu thích!
- Lăng Thiếu Nghị đưa ly rượu vang đỏ cho Kỳ Hình rồi lên tiếng.

Kỳ Hình nghe thấy âm thanh quen thuộc, vui mừng quay người lại.

- Thiếu Nghị? Đúng là anh rồi! Sao giờ mới thấy anh – Kỳ Hình rất vui khi gặp lại Lăng Thiếu Nghị.

Khi trở lại Thanh Vận Viên, cô không hề thấy bóng dáng anh ấy, nghe nói anh ấy phải đi công tác ở nước ngoài, không ngờ hôm nay lại gặp anh ấy ở đây.

Lăng Thiếu Nghị cười khố, khuôn mặt khô ngô toát lên sự bất đắc dĩ.

- Sau khi anh cả biết chuyện năm đó thì bắt anh đến công ty ở Thụy Sĩ làm quản lý, cho nên em không thấy anh là chuyện bình thường!

Kỳ Hình kinh ngạc, cô lạnh lùng nhìn Lăng Thiếu Đường ở phía xa rồi nói:

- Không ngờ anh ấy lại dễ tiện như vậy, ngay cả em trai mình cũng không buông tha! Thiếu Nghị, là em đã làm liên lụy đến anh!

Lăng Thiếu Nghị lắc đầu cười: “Sao thế được, anh cả không bao giờ cho phép mình bị người khác lừa gạt mà! Nhưng mà trước giờ anh cả không thừa nhận năng lực của anh, lần này coi như là thời điểm chứng minh cho anh cả thấy!”

Sự thoải mái của anh ấy khiến Kỳ Hinh nở nụ cười, đồng thời cô cũng cảm thấy rất áy náy với Lăng Thiếu Nghị.

- Kỳ Hinh, dạo này em vẫn sống tốt chứ? – Lăng Thiếu Nghị quan tâm.

- Tốt hay không tốt có gì khác nhau sao? – Ngờ ngác của cô rất thờ ơ, ánh mắt dần tối xuống.

- Em nợ anh ấy, anh ấy cũng thiếu nợ em, hẳn là phải kết thúc rồi! Nhưng tránh cũng không tránh được, không phải sao?

Cô hỏi lại, giọng nói đầy tuyệt vọng như đóa hoa lê sắp tàn.

- Xin lỗi em, không ngờ rốt cuộc anh lại chẳng giúp gì được em... – Ánh mắt Lăng Thiếu Nghị lóe lên tia đau lòng.

Kỳ Hinh nở nụ cười mỉm, cô lắc đầu nói:

- Thiếu Nghị, em rất cảm ơn anh đã từng giúp đỡ em, ít nhất thì em cũng có hai năm sống một cuộc sống bình thản!

- Kỳ Hinh...

- Thiếu Nghị, sức khỏe của bác Lăng thế nào rồi? Em không thể đến thăm bác ấy được! – Kỳ Hinh ngắt lời Lăng Thiếu Nghị, hiện giờ cô rất lo lắng cho tình hình sức khỏe của Lăng Diêu Hồng.

- Bố bị bệnh tiểu đường, tuổi càng cao thì bệnh càng nặng, biến chứng càng nhiều. Hiện giờ đã có các bác sĩ và hộ lý chăm sóc rồi. Nếu có thời gian thì em đến thăm bố đi, anh nghĩ khi bố thấy em sẽ rất vui đấy!

Kỳ Hình gật đầu, ánh mắt đầy lo lắng, cô kính trọng Lăng Diêu Hồng như kính trọng bố ruột của cô.

- Kỳ Hình, sau này em có dự tính gì không? – Lăng Thiếu Nghị hỏi.

- Dự tính? Em không nghĩ đến chuyện đó, em chỉ muốn xem hung thủ giết chết con em rốt cuộc sẽ có kết cục như thế nào thôi! – Giọng nói của Kỳ Hình lộ rõ sự lạnh lẽo đến thấu xương.

Lăng Thiếu Nghị hơi mím môi lại: “Em đừng quên, có anh đứng về phía em, nếu em có việc gì thì cứ nói, anh sẽ giúp em!”

Kỳ Hình mỉm cười.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Hãm Hại Trí Mạng

Sau khi tiễn Lăng Thiểu Nghị rời đi, huyết thái dương của Kỳ Hinh hơi đau đau! Ở đây thật là buồn chán, cô lững thững đi ra ngoài.

Một đôi mắt đỏ kị vẫn luôn dõi theo từng hành động của Kỳ Hinh, khi Kỳ Hinh rời khỏi đại sảnh, chủ nhân của đôi mắt cũng đi theo sát phía sau.

Tất cả mọi chuyện đều không thoát nổi đôi mắt của Lăng Thiểu Đường dù ngoài mặt anh vẫn đang cười nói vui vẻ, đôi mắt đen như chim ưng của anh hơi nheo lại, hơi thở tản ra đầy mùi nguy hiểm.

Màn đêm yên tĩnh nhẹ nhàng bao phủ khắp boong tàu quanh du thuyền, Kỳ Hinh ngẩng đầu đón nhận làn gió biển, cô cảm thấy sự buồn bực trong lòng cũng bị gió cuốn đi.

- Cô là Kỳ Hinh? – Một giọng nói yêu kiều vang lên sau lưng Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, cô quay người lại.

Là Hoàng Phủ Ngưng! Kỳ Hinh hơi ngẩn người, không phải cô ấy đang ở cùng Lăng Thiểu Đường à?

- Tôi là Hoàng Phủ Ngưng, cô đúng là Kỳ Hinh? – Hoàng Phủ Ngưng thấy Kỳ Hinh xoay người lại, hơi nghi ngờ.

Vừa rồi nhìn từ xa, cô xác định cô gái này quả thật rất đẹp nhưng không ngờ cô ấy lại giống hệt một mỹ nhân như vậy. Bộ lễ phục màu đen lung linh ôm gọn lấy thân hình cô, hàng lông mày rậm như làn thu thủy, làn da trắng trẻo như ngọc nổi bật giữa màn đêm đen, đôi mắt trong veo như hồ nước hơi dao động nhưng lại hết sức thanh lạnh!

Kỳ Hinh hơi vuốt cằm: “Tôi là Kỳ Hinh, cô tìm tôi có việc gì?”

Giọng nói của cô trong veo như nước ngoài biển khơi.

- Nghe nói cô đã chết rồi, sao lại... – Hoàng Phủ Ngưng hít sâu một hơi, cô gái này quả nhiên là Kỳ Hinh, là vợ của Lăng Thiếu Đường! Nghĩ đến đây, cảm giác ghen tuông trào lên trong lòng cô.

- Cô Hoàng Phủ lại tin rằng trên đời này có quỷ à? – Kỳ Hinh hơi buồn cười khi nhìn phản ứng của cô gái này.

Hoàng Phủ Ngưng á khẩu, thẹn quá hóa giận:

- Hừ! Tôi đây không quan tâm đến chuyện trước kia của Lăng Thiếu Đường, tôi chỉ nói một câu thôi, tôi muốn cô rời khỏi Lăng Thiếu Đường!

Kỳ Hinh day tay lên trán, huyết thái dương ngày càng đau nhức.

Giọng nói lạnh lạnh của Hoàng Phủ Ngưng bỗng chốc đánh vỡ hoàn toàn ấn tượng của cô về cô gái này. Cô không ngờ nhìn bề ngoài một cô gái có vẻ yếu đuối như chiếc bình làm bằng gốm, nhưng thật ra...

- Cô Hoàng Phủ, tôi nghĩ cô nhầm rồi, những lời này cô phải nói cho Lăng Thiếu Đường nghe chứ! – Kỳ Hinh phản cảm, hơi nhíu mày lại.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cô không thích tham gia những bữa tiệc thương mại như thế này, luôn có rất nhiều những cô gái đáng ghét!

- Haha, đúng là buồn cười, ý của cô là Lăng Thiếu Đường quán quýt bên cô à? Anh ấy căn bản là chẳng thích cô! Không ngờ cô chủ của tập đoàn Kỳ thị lại không biết xấu hổ như vậy! – Hoàng Phủ Ngưng cất giọng khinh thường.

- Cô thích kiếm chuyện thì đi tìm người khác đi, tôi không có thời gian tiếp chuyện với cô! – Kỳ Hinh không còn bình tĩnh nữa, cô cảm thấy đứng ở đây cùng cô ta khiến cô hít thở không thông.

- Cô... – Hoàng Phủ Ngưng ghen hòng! Khi thấy Kỳ Hinh chuẩn bị rời đi, cô ta nhảy lên trên, hai tay ôm chặt lấy lan can thành tàu.

- Cầu xin cô, nhường Thiếu Đường cho tôi đi, tôi thật sự rất thích anh ấy! –Giọng nói của Hoàng Phủ Ngưng cực kì mềm mại khiến người khác mềm lòng.

Kỳ Hinh hơi xoay người, khi thấy vị trí của Hoàng Phủ Ngưng, cô chấn động, vội vàng quay hăn người lại.

- Cô Hoàng Phủ, cô đứng ở đó rất nguy hiểm, mau xuống đây đi!

Đùa gì vậy, chẳng lẽ cô gái này muốn dùng cách thức tự sát để uy hiếp cô? Cô ấy đứng ở chỗ cao như vậy, nhỡ ngã xuống...

Trán Kỳ Hinh toát mồ hôi lạnh, cô thật sự không dám tưởng tượng.

- Không... Cô Kỳ, tôi biết làm vậy là tùy hứng nhưng tôi thật sự không biết làm thế nào nữa, tôi... thật sự rất yêu Thiếu Đường, tôi không thể không có anh ấy!

Gió biển bắt đầu thổi mạnh làm tung bay mái tóc của Hoàng Phủ Ngưng, thân hình nhỏ bé của cô ta cũng bắt đầu lung lay khiến Kỳ Hinh khiếp sợ.

Tiếng nước nở của Hoàng Phủ Ngưng khiến trái tim Kỳ Hình mềm nhũn cả ra, cô sững người.

Yêu một người căn bản là không hề sai, chỉ là dùng phương thức nào để tới được tình yêu mà thôi, dù người này có là người thế nào đi chăng nữa.

Kỳ Hình bước lại gần Hoàng Phủ Ngưng, cố gắng trấn an cô ta:

- Cô xuống dưới trước đã, được không?

- Không... trừ khi cô đáp ứng yêu cầu rời khỏi Thiếu Đường của tôi, bằng không tôi sẽ nhảy từ đây xuống! – Hai mắt Hoàng Phủ Ngưng đầy nước mắt, che giấu đi tia giảo hoạt trong đó.

Đáng tiếc, Kỳ Hình đang căng thẳng, chẳng hề nhìn ra được điều này.

- Được, tôi đồng ý với cô, cô mau xuống đây, được không? – Trong tình huống cấp bách, Kỳ Hình bất đắc dĩ lên tiếng.

Hoàng Phủ Ngưng sau khi nghe xong liền mỉm cười nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

- Cô làm sao vậy? – Kỳ Hình rất căng thẳng, nhớ cô ấy bị gió biển thổi ngã xuống biển thì sao?

- Kỳ... cô Kỳ... chân tôi mềm nhũn cả ra rồi... Ngại quá, làm sao bây giờ... - Giọng nói của Hoàng Phủ Ngưng hơi run run.

Kỳ Hình sợ hãi: “Cô đừng động đây, tôi sẽ giúp cô!”

Nói xong, Kỳ Hình lập tức leo lên trên, muốn bắt lấy tay Hoàng Phủ Ngưng, nhưng vì lan can rất cao nên hai chân cô không thể chạm vào boong tàu được mà phải rướn người lên.

Khi bắt được tay Hoàng Phủ Ngưng, ánh mắt cô lộ rõ sự vui mừng: “Nắm chặt tay tôi rồi chậm rãi bước xuống!”

Hoàng Phủ Ngưng nắm chặt lấy tay Kỳ Hình, đột nhiên...

Ánh mắt cô ta lóe lên tia độc ác, khóe miệng nhếch lên, cô ta thuận đà nhảy xuống khoang thuyền rồi đẩy Kỳ Hình lên trên...

- A... – Kỳ Hình kêu lên đầy sợ hãi. Cô mở to đôi mắt đầy vẻ khó tin, sau đó cô như con bướm bướm rơi từ trên du thuyền xuống biển.

- Cứu mạng... cứu tôi với... khụ... - Kỳ Hình không biết bơi, cô cảm giác lúc này dòng nước biển như con dao sắc đâm thẳng vào trong khoang miệng cô, xông lên mũi. Cô vừa mở miệng kêu cứu thì đã bị sóng biển nhấn chìm.

Hừ! Đúng là đồ ngu xuẩn, dám đấu với tôi!

Hoàng Phủ Ngưng kiêu ngạo đứng trên boong tàu, cô ta muốn giáo huấn Kỳ Hình một chút, đừng tưởng hôm nay được tham gia tiệc cùng Lăng Thiệu Đường thì sẽ trở thành người phụ nữ của anh ấy.

Qua lần giáo huấn này, cô ta cho rằng Kỳ Hình sẽ biết sức mạnh của cô ta, từ đó không dám tranh giành với cô ta nữa.

Hoàng Phủ Ngưng lười biếng dựa người vào lan can, nhìn Kỳ Hình đang không ngừng vùng vẫy dưới biển, ánh mắt lộ rõ sự sáng khoái. Cô ta muốn giáo huấn Kỳ Hình một chút, ngay sau đó, cô ta vút chiếc phao cứu hộ xuống cho Kỳ Hình.

Hừ, đợi lát nữa khi Kỳ Hình lên được du thuyền thì cô ta nhất định sẽ khiến cô phải khuất nhục. Đều là con gái của nhà danh môn, vừa ngã xuống nước đã chật vật như vậy, đúng là quá mất mặt!

Kỳ Hinh nỗ lực muốn với lấy chiếc phao cứu hộ cách đó không xa nhưng cô lại phát hiện ra bản thân cô hoàn toàn không còn chút sức lực nào!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Cái Chết Cận Kề

Cô càng giãy giụa, nước biển lại càng lúc càng nhấn chìm cô khiến cô có cảm giác khí quản tắc nghẽn.

Dần dần, Kỳ Hinh càng ngày càng đuối, cô cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, ý thức cũng ngày càng trở nên mơ hồ...

Cô thật sự sẽ chết đuối sao? Như vậy cũng tốt, có lẽ lần này là giải thoát thật rồi. di\end{array} Suy dddd

Nước biển dần nhấn chìm Kỳ Hinh xuống, càng ngày càng không thấy bóng cô đâu...

Hoàng Phủ Ngưng vốn đang đứng trên du thuyền đợi Kỳ Hinh lên nhưng cô chợt phát hiện ra điều khác thường. Cô dùng đèn pin soi xuống dưới nhưng chẳng thấy phao cứu hộ và Kỳ Hinh đâu hết, chỉ có mặt biển hoàn toàn tĩnh lặng.

-Này... Kỳ Hinh... cô đừng làm tôi sợ! – Hoàng Phủ Ngưng sợ tới mức mặt mày tái mét, sợ đến mức gào lên.

Tuy cô rất ngang ngược và hy vọng Kỳ Hinh rời khỏi Lăng Thiệu Đường nhưng cô thề với trời rằng cô chỉ muốn dọa Kỳ Hinh một chút mà thôi, để cô ấy biết khó mà lui.

Nhưng... cô thật sự không thể ngờ rằng Kỳ Hình không biết bơi, cô không hề có ý định giết cô ấy!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hoàng Phủ Ngưng rồi bời, cô quên mất phải gọi người cứu, cả người mềm nhũn, ngồi sững sờ trên boong tàu.

Đột nhiên một bóng đen lao vụt xuống dưới biển khiến Hoàng Phủ Ngưng sợ hãi.

Lăng Thiếu Đường mãi mới ngắt được cuộc nói chuyện với mấy thương nhân khác, nhưng anh lại phát hiện ra Kỳ Hình đã rời khỏi tầm mắt anh.

Chết tiệt! dieeendanlbequydbon Vừa rồi anh luôn để ý đến cô, thấy sau khi cô rời đi thì Hoàng Phủ Ngưng cũng theo sát phía sau. Anh cũng chẳng thấy có gì bất thường, nếu không phải đột nhiên phải nói chuyện với một vài người thì cũng không đến mức không biết Kỳ Hình đi đâu.

Lăng Thiếu Đường tìm khắp thư viện cũng như rạp chiếu phim trên du thuyền nhưng không thấy tăm hơi cô đâu hết! Chết tiệt thật!

Đột nhiên, một người tạp vụ hốt ha hốt hoảng đâm vào người Lăng Thiếu Đường!

Lăng Thiếu Đường nhíu mày: “Có chuyện gì à? Sao tự dưng gấp gáp như vậy?”

Người tạp vụ ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy hoảng sợ, cả người hơi run run. Anh ta thấy mình đâm vào người khác, tay lại càng run hơn, anh ta gạt tay rồi lại

hoảng hốt chạy.

Lăng Thiếu Đường nhìn hướng người tạp vụ vừa chạy đến, boong tàu?

Anh hơi run lên, khuôn mặt lạnh lùng lúc này đầy sợ hãi, chạy thẳng về phía boong tàu.

Khi chạy đến boong tàu, anh liền nghe thấy tiếng hét đầy lo sợ của Hoàng Phủ Ngưng! Quả nhiên, cô gái chết tiệt này đã làm gì Kỳ Hình rồi?

...

“Hình như có ánh sáng... thoát ẩn... thoát hiện... giống... giống như những đốm nhỏ li ti...”

“Bốn phía... thật yên tĩnh... Em không nghe thấy gì hết... không nghe thấy gì cả...” di

“Đốm sáng... sao đốm sáng lại bóng đen bao phủ rồi... là Tử thần sao...”

“Em buồn ngủ quá... phải ngủ thôi...”

“Thiếu Đường... anh ở đâu... Thiếu Đường...”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Ảo Giác

Trước mắt xuất hiện ảo giác sao? Là khung cảnh hết sức quen thuộc!

- Cô Kỳ Hinh, cô có đồng ý làm vợ của anh Lăng Thiểu Đường, làm theo những lời răn dạy trong Thánh kinh, trước mặt Chúa thì sống trọn đời bên anh ấy, yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, yêu anh ấy như yêu chính bản thân cô, dù anh ấy có bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo khổ cũng luôn chung thủy với anh ấy đến khi rời khỏi thế giới này?

Trong nhà thờ, giữa bầu không khí trang nghiêm, giọng nói nhẹ nhàng như mây bay của cha xứ vang lên, nhẹ nhàng vọng vào trái tim Kỳ Hinh, nghe thật giống như lời của thần thánh.

Nhìn Lăng Thiểu Đường đang trong bộ lễ phục màu trắng, trái tim của Kỳ Hinh đầy ngọt ngào, từ nay về sau cô sẽ trở thành vợ của anh!

Nhưng Lăng Thiểu Đường vẫn lạnh lùng đứng đó, chẳng thêm liếc mắt nhìn cô đến một cái, sự dịu dàng hay vui mừng đều chẳng hề tồn tại trong mắt anh.

- Tôi đồng ý! – Kỳ Hinh kiên định trả lời, được gả cho Lăng Thiểu Đường là tâm nguyện lớn nhất của bản thân cô.

Thiếu Đường... Thiếu Đường...

Lăng Thiếu Đường đặt Kỳ Hinh lên boong tàu, anh ra sức hô hấp nhân tạo để Kỳ Hinh sắc nước ra ngoài.

Chết tiệt! Em mau tỉnh lại cho tôi!

Lăng Thiếu Đường gào thét trong lòng. Lúc này, toàn thân anh ướt sũng, mấy sợi tóc ướt nhẹ xoa trước trán, khuôn mặt anh tuần đầy sốt ruột và phần nộ.

- Hinh Nhi, tỉnh lại cho tôi, có nghe thấy không? – Lăng Thiếu Đường gấp gấp hô hấp nhân tạo nhưng Kỳ Hinh chẳng có phản ứng gì, anh sợ đến mức gào to lên.

Đúng vậy, anh sợ, anh sợ cô gái này sẽ lại chết một lần nữa trước mắt anh!

Cô gái chết tiệt! Cô đang tra tấn anh, đây là cách để cô trả thù anh sao?

Cô là người phụ nữ của Lăng Thiếu Đường anh, nếu muốn chết cũng phải được anh đồng ý!

Lăng Thiếu Đường sốt ruột và căng thẳng chưa từng thấy, anh cúi người hô hấp nhân tạo cho Kỳ Hinh, dù thế nào cô cũng không thể rời khỏi anh như vậy được.

Hoàng Phủ Ngưng từ đầu đến cuối vẫn ngồi sững trên boong tàu. Khi thấy người nhảy xuống biển là Lăng Thiếu Đường, cô mới biết mình đã sai thật rồi.

Cô không ngờ Lăng Thiếu Đường lại căng thẳng vì Kỳ Hinh như vậy, anh liều lĩnh nhảy xuống biển!

Lúc này, ánh mắt của Lăng Thiệu Đường không lừa được người khác, anh khẩn trương vì Kỳ Hinh, thậm chí tình yêu của anh với cô ấy đã lan vào tận cốt tủy rồi.

Hoàng Phủ Ngưng luôn chú ý đến mọi chuyện liên quan đến Lăng Thiệu Đường, vậy nên chuyện của anh và Kỳ Hinh cô cũng biết đôi chút.

Năm đó Kỳ Hinh tự sát để thoát khỏi cuộc hôn nhân với nhà họ Lăng, cô nghĩ dựa vào tính cách của Lăng Thiệu Đường, anh nhất định sẽ không từ bỏ. Còn hôm nay khi thấy Kỳ Hinh xuất hiện, cô cho rằng đây chính là một cách thức để trả thù của Lăng Thiệu Đường, nhưng cô tuyệt đối không thể ngờ...

Cô ảo não ôm lấy đầu, phải làm sao bây giờ?

Lăng Thiệu Đường chẳng quan tâm gì nữa, anh ngã ngồi bên cạnh Kỳ Hinh, lúc này suy nghĩ duy nhất trong đầu anh lại phải giúp Kỳ Hinh tỉnh lại.

Khụ! Kỳ Hinh đột nhiên ho sặc sụa, nước biển trào ra ngoài.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Dòng Nước Ấm

Hình Nhi, Hình Nhi! Rốt cuộc em cũng tỉnh lại rồi! – Ánh mắt vốn sốt ruột của Lăng Thiệu Đường lóe sáng.

Kỳ Hình chậm rãi mở to mắt, ngơ ngác nhìn đôi mắt đầy quan tâm của Lăng Thiệu Đường.

Đã có chuyện gì vậy? Đôi mắt này thật dịu dàng, tràn đầy sự dịu nhẹ và quan tâm.

Kỳ Hình lại ho mấy tiếng nữa, cô thấy rất lạnh, cả người khó chịu, sau đó cô liền được ôm vào lòng một lồng ngực ấm áp và rộng lớn.

- Hình Nhi, may quá, em không sao rồi! – Lăng Thiệu Đường nóng vội ôm chầm lấy Kỳ Hình, cảm giác mất đi rồi có lại lúc này đang ngự trị như bậc chúa tể trong lòng anh.

Trí nhớ bỗng chốc như cơn thủy triều dội về trong đầu Kỳ Hình.

Cô nhớ đã bị Hoàng Phủ Ngưng đẩy xuống biển, cô nhớ cảm giác đau khổ khi bị ngập chìm trong nước biển, thậm chí còn nhớ rằng cô đã nhìn thấy ảo giác, một ảo giác thật đẹp.

Lúc này Kỳ Hình bị Lăng Thiểu Đường ôm chặt vào trong ngực, cô thậm chí còn cảm nhận được sự căng thẳng và sốt ruột của Lăng Thiểu Đường dành cho cô.

Đây là ảo giác sao? Anh thật sự khẩn trương vì bản thân cô? Vừa rồi chính anh đã liều lĩnh nhảy xuống biển cứu cô sao?

Kỳ Hình lặng lẽ nhìn vẻ mặt đầy sốt ruột của Lăng Thiểu Đường. Tuy cô đã rất sợ hãi nhưng khi thấy anh lo lắng cho an nguy của mình như vậy, trái tim cô lại lên xuống không yên.

Từ sau khi quen biết Lăng Thiểu Đường, anh luôn chăm chọc và khiêu khích cô, lúc nào cũng chỉ có trả thù. Nhưng lúc này đây, động tác của anh rất dịu dàng, dịu dàng đến mức cô hy vọng rằng thời gian hãy ngừng lại ở ngay khoảnh khắc này, cho dù có phải chết cô cũng chẳng quan tâm.

Thiểu Đường... anh quan tâm đến cô sao?

Phải vậy không?

Trái tim lạnh giá dường như có dòng nước ấm lặng lẽ chảy vào, nhưng Kỳ Hình cố gắng để bản thân không hy vọng quá nhiều.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực vững chắc của Lăng Thiểu Đường, hít thở mùi hương của riêng anh, hưởng thụ sự dịu dàng ẩn sau cái lạnh lùng ấy.

Cô sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ khoảnh khắc này!

Hàng ngàn hàng vạn lời đều ẩn chứa trong đôi mắt trong như làn nước của cô khiến Lăng Thiểu Đường càng thêm rối bời, cũng càng buồn bực hơn.

Chết tiệt thật! Lần đầu tiên trong đời anh lại không ý thức được bản thân đang làm cái gì! Từ trước đến nay anh vốn là người điềm tĩnh và thận trọng, trong thương trường phải bày mưu tính kế anh cũng luôn bình tĩnh, khôn khéo và lý trí.

Đột nhiên, tiếng ồn ào trên boong tàu vang lên, dường như có mấy người đang chạy về phía này.

- Anh cả! – Bóng dáng Lăng Thiếu Nghị xuất hiện trên boong tàu.

Phía sau anh ấy là Hoàng Phủ Ngạn Tước đang đầy tức giận.

Còn sau nữa chính là nhân viên tạp vụ vừa đụng phải Lăng Thiếu Đường.

- Kỳ Hình sao rồi? – Lăng Thiếu Nghị vội vàng hỏi, khi thấy Kỳ Hình đã tỉnh lại, anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Người tạp vụ đứng phía sau thấy cô gái bị rơi xuống nước đã không sao, anh ta cũng nhẹ nhõm.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Người Chứng Kiến

Hôm nay là ngày xui xẻo nhất của anh ta, vừa rồi sau khi hoàn thành xong công việc, anh ta muốn lên boong tàu nghỉ ngơi một chút, nhân tiện hít thở không khí gió biển, ai ngờ...

Khi vừa đặt chân lên boong tàu, anh nghe thấy hai cô gái đang nói chuyện với nhau. Anh ta định quay người rời đi nhưng khóe mắt lại vô thức liếc về phía đó.

Sau đó anh ta sợ đến mức hồn bay phách tán...

Một cô gái đứng sát lan can, dường như gió biển có thể thổi bay người cô ấy, giống như cô ấy muốn tự sát. Còn cô gái kia thì rất sốt ruột, nhẹ nhàng khuyên bảo.

Anh ta có chút ấn tượng với cô gái muốn tự sát, đó chính là thiên kim tiểu thư của gia tộc Hoàng Phủ, còn người kia thì anh ta không biết.

Khi thấy tình hình như vậy, anh ta định giúp đỡ nhưng chỉ trong nháy mắt, sự việc đã hoàn toàn thay đổi.

Thiên kim của gia tộc Hoàng Phủ bỗng nhảy xuống dưới, rồi xoay người, đẩy cô gái kia xuống biển...

Anh ta sợ đến mức ngừng thở, trời ơi, anh ta đang chứng kiến cảnh tượng mưu sát!

Lúc đó đầu óc anh ta hoàn toàn trống rỗng, suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh ta không phải là đi gọi người khác mà là phải trốn đi. Dù sao đó cũng là thiên kim của gia tộc Hoàng Phủ, là cô công chúa vàng, anh ta đâu có thể đắc tội được chứ? Ngộ nhớ... đến cái mạng nhỏ của anh ta cũng không giữ được thì sao?

Khi anh ta đang chạy trốn chết thì không cẩn thận đâm vào Lăng Thiểu Đường, sau đó lại bị Lăng Thiểu Đường phát hiện ra manh mối, anh ta sợ đến mức nói rõ mọi chuyện rồi bị đưa đến đây.

Anh ta thầm nghĩ, hôm nay đúng là một ngày xui xẻo!

Còn lúc này, Hoàng Phủ Ngạn Tước đã bị em gái làm cho tức chết, khi thấy Hoàng Phủ Ngưng ngã ngồi trên boong tàu, anh ta bước nhanh tới.

- Em điên rồi à, sao em lại đẩy cô ấy xuống biển? Em có biết làm vậy sẽ chết người không? Em quá đáng quá rồi đấy! – Hoàng Phủ Ngạn Tước gầm lên, chấn động màng nhĩ của Hoàng Phủ Ngưng.

Cùng lúc đó, Lăng Thiểu Đường cũng ngẩng đầu, khi nhìn Hoàng Phủ Ngưng, ánh mắt anh bắn ra những tia rét lạnh.

- Cô chán sống rồi à? – Lăng Thiểu Đường tức giận, nhào tới như một cơn gió, anh gào lên đến mức long trời lở đất – Cô ngoan độc đến mức muốn giết người à?

Vừa rồi lo lắng cho an nguy của Kỳ Hình, anh không có thời gian bận tâm đến chuyện khác. Có trời mới biết sau khi biết Kỳ Hình bị Hoàng Phủ Ngưng đẩy xuống biển, rồi lại thấy Kỳ Hình không còn ý thức, trái tim anh bất giác nhói đau.

- Em... không... – Hoàng Phủ Ngưng không ngờ lại bị định tội như vậy, cô sợ hãi, khi nhìn đến vẻ mặt phần nộ đầy điên cuồng khiến người khác sợ hãi của Lăng Thiệu Đường, cô nghĩ lần này xong thật rồi!

- Cậu nói đi... sao lại thế này? – Lăng Thiệu Đường quắc mắt, khi thấy bóng dáng người tạp vụ đứng sau Lăng Thiệu Nghị, anh sai bước dài đến trước mặt anh ta, duỗi tay ra kéo một cái khiến anh ta ngã xuống boong tàu.

Khi cậu ta gấp gáp đụng phải người anh, anh đã cảm thấy kì lạ, giờ cậu ta lại đứng đây, mọi chuyện gần như đã sáng tỏ.

- Tôi... tôi... – Người tạp vụ thấy vậy, sợ đến mức cả người cứng đờ.

- Nói mau! – Lăng Thiệu Đường mất kiên nhẫn, lại gào lên giận dữ.

Anh hận không thể giết chết người này, đã tận mắt nhìn thấy Kỳ Hình bị rơi xuống biển mà còn dám chạy trốn!

Người tạp vụ ngán ra, nuốt nước miếng rồi run rẩy kể rõ mọi chuyện một lần nữa.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Vết Thương Đập Vào Mắt

Lăng Thiếu Đường nghe từng câu một, vẻ mặt lại càng thêm nặng nề, anh ước chế đến mức siết chặt hai tay lại, tiếng khớp xương kêu rắc rắc nghe rõ mồn một.

- Cô đúng là đồ vô liêm sỉ! – Anh sai bước đến trước mặt Hoàng Phủ Ngưng, tóm lấy cô ta để người cô ta dán sát vào mạn thuyền.

Hoàng Phủ Ngưng hoảng sợ, cô ta dường như đang thấy tử thần đứng trước mặt mình.

Ngọn lửa giận bùng bùng toát ra từ người Lăng Thiếu Đường, đôi mắt đen thâm thúy của anh cũng ngập tràn vị khát máu. Bàn tay anh mạnh mẽ như sắt thép siết chặt cổ Hoàng Phủ Ngưng dường như có thể vặn cổ cô ta ra thành mấy đoạn rồi ném xuống biển cho cá mập ăn.

Anh thật sự rất tức giận, nếu cô ta không phải là phụ nữ thì anh đã đâm cô ta vài cái cho răng rớt xuống đất từ lâu rồi.

- Anh... bỏ... bỏ tay ra! – Hoàng Phủ Ngưng mặt mày tím tái.

- Cô hẳn là cũng nên nếm thử mùi vị bị người khác ném xuống biển đi!
– Lăng Thiếu Đường lạnh lùng nói rồi tăng thêm lực, nửa người Hoàng Phủ Ngưng đã lơ lửng ở ngoài.

- Đứng... – Hoàng Phủ Ngưng khó khăn lắm mới bật ra được một tiếng từ cổ họng.

- Thiếu Đường... – Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng bước lên, túm chặt người Lăng Thiếu Đường.

Tuy anh ta cũng rất tức giận trước chuyện em gái mình gây ra nhưng dù sao đó cũng là em gái anh ta, anh ta không thể trơ mắt nhìn Lăng Thiếu Đường ném em gái mình xuống biển được.

- Em gái làm chuyện bốc đồng là do anh trai không quản lý được, tớ sẽ thay cậu dạy nó một trận! – Lăng Thiếu Đường nhớ đến lúc Kỳ Hình bị đẩy xuống nước, trong lòng lâm râm một nỗi đau khó diễn tả.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng biết lúc này Lăng Thiếu Đường đang rất tức giận, anh ta quen biết Lăng Thiếu Đường nhiều năm như vậy nhưng chưa từng bao giờ thấy cậu ấy bùng bùng lửa giận như thế này. May mà Kỳ Hình không sao, chứ nếu thật sự có chuyện xảy ra thì anh ta tin rằng Lăng Thiếu Đường sẽ đánh đến tận biệt thự của Hoàng Phủ, chặt Hoàng Phủ Ngưng thành tám miếng.

- Thiếu Đường, tớ cam đoan với cậu từ giờ sẽ trông nom cô em gái này thật tốt, không để con bé gây chuyện thị phi nữa, được không? Cậu buông con bé ra đã rồi nói sau! – Hoàng Phủ Ngạn Tước vội vàng lên tiếng.

- Thôi, anh... đừng gây khó dễ cho cô ấy nữa... – Giọng nói mỏng manh của Kỳ Hình truyền đến.

- Anh cả... anh mau lại đây, Kỳ Hình cô ấy... – Lăng Thiếu Nghi ở bên cạnh Kỳ Hình la lên.

Lăng Thiếu Đường kinh sợ, anh lập tức thu tay lại, ném Hoàng Phủ Ngưng xuống đất rồi lập tức bước vài bước lại bên cạnh Kỳ Hình.

Khụ! Khụ! Hoàng Phủ Ngưng được anh trai đỡ dậy, thở hỗn hển.

- Hình Nhi... – Lãng Thiếu Đường thấy bả vai Kỳ Hình chảy máu, màu máu đỏ ghê người gần như nhuộm đỏ toàn bộ đầu vai cô.

Khi cứu cô lên bờ, anh không phát hiện ra trên người cô bị thương. Nhất định là lúc rơi xuống biển, cô va người vào cạnh tàu, nhưng do cô mặc bộ váy màu đen nên lúc mới cứu lên không ai để ý đến vết máu.

Trời ơi... nếu anh cứu chậm cô một chút nữa thôi... Lãng Thiếu Đường thật sự không dám nghĩ đến hậu quả!

Lãng Thiếu Đường kéo caravat xuống, quấn quanh vai Kỳ Hình để cầm máu.

- Mau đi gọi bác sĩ! – Anh gào lên với mấy người bên cạnh.

Sau đó anh bế Kỳ Hình lên, chạy vào căn phòng đã được chuẩn bị trước trong du thuyền.

Hoàng Phủ Ngưng vội vàng bước theo sau: “Thiếu Đường... em xin lỗi, em không cố ý!”. Cô ta nhất định phải giải thích rõ ràng với anh, cô ta tuyệt đối không phải loại người độc ác và tàn nhẫn như vậy.

Lãng Thiếu Đường hung hăng trách mắng: “Cô còn không mau cút đi? Còn để tôi nghe thấy tiếng của cô nữa thì tôi sẽ không để cho gia tộc Hoàng Phủ mấy người còn mặt mũi gì đâu!”

Anh gào lên rồi cúi xuống nhìn Kỳ Hình, gấp gáp hỏi: “Em sao rồi? Đau lắm không?”

Chết tiệt! Vết thương sâu như vậy, sao vừa rồi anh không thấy chứ?

Kỳ Hình yếu ớt lắc đầu. Không đau, lúc này cả người cô chẳng có chỗ nào đau cả, trái tim hình như cũng chẳng thấy đau đớn gì!

Hoàng Phủ Ngưng sợ tới mức che chặt miệng lại! Thật đáng sợ! Lăng Thiểu Đường thật đáng sợ!

Hoàng Phủ Ngạn Tước túm chặt lấy em gái, còn để con bé làm ầm ĩ nữa thì có lẽ tình bạn giữa anh ta và Lăng Thiểu Đường cũng chẳng còn nữa. Không ngờ em gái anh ta lại gây họa lớn như vậy!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Trị Thương

Vì tiệc trên du thuyền được tổ chức hai ngày liền nên mỗi phòng đều có người phục vụ riêng. Khi Lăng Thiệu Đường ôm Kỳ Hinh về phòng, bác sĩ đã có mặt.

Lăng Thiệu Đường cẩn thận đặt Kỳ Hinh lên giường, sau đó nói với Lăng Thiệu Nghị:

- Trên du thuyền có một vài phóng viên, anh không muốn thấy bất cứ tờ báo nào đưa tin về việc này!

Lăng Thiệu Nghị gật đầu, sau đó cùng một vài người khác rời khỏi phòng.

Khi bác sĩ chạm vào vết thương, hàng lông mày của Kỳ Hinh nhíu chặt lại.

- Đợi một chút! – Lăng Thiệu Đường thấy vẻ mặt đau đớn của Kỳ Hinh, trái tim anh cũng nhói đau.

Anh tìm một cái kéo, cẩn thận cắt lớp vải xung quanh.

Nhưng anh vừa động kéo thì Kỳ Hinh căng thẳng nói: “Em... không được cắt váy của em! Em không có quần áo để thay!”

- Ngu ngốc! – Lăng Thiếu Đường gào lên – Hiện tại quan trọng nhất là vết thương của em, em còn quan tâm đến chuyện có quần áo để thay không à?

Nếu giờ phút này có cái gương để anh soi thì anh nhất định sẽ bị bộ dạng sứt ruột và lo lắng của chính mình dọa! Thật sự anh chỉ có hận thù với Kỳ Hình thôi sao?

Khi Lăng Thiếu Đường nghiêm túc gào lên, Kỳ Hình không dám nói nữa. Tuy không quen nhưng cô vẫn phải để anh cắt vảy cho cô.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, lực cũng rất dè dặt, sợ khi lớp vảy bị xé ra sẽ động đến miệng vết thương, ảnh hưởng đến việc điều trị.

Thật vất vả! Lăng Thiếu Đường toát đầy mồ hôi! Mãi sau anh mới thở hắt ra, rốt cuộc cũng không làm ảnh hưởng đến vết thương của cô.

Thấy miệng vết thương đáng sợ, máu chảy đầm đìa, tuy không tổn thương đến gân cốt nhưng trái tim Lăng Thiếu Đường như bị kim châm vào, đau đớn!

Bác sĩ nhanh chóng xem xét vết thương của Kỳ Hình, sau khi xác định không cần khâu lại, ông bắt đầu tiến hành tiêu viêm và băng bó lại.

Sắc mặt Kỳ Hình tái nhợt, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đau.

Sau khi điều trị xong, bác sĩ đứng dậy, nói với Lăng Thiếu Đường:

- Anh Lăng, vết thương của cô Kỳ đã được xử lý xong rồi, qua hai ngày thì sẽ đổi một lần thuốc. Tôi cũng sẽ bôi thuốc tiêu viêm, ngoài ngứa viêm nhiễm thì còn phải phòng bị cảm lạnh nữa. Lát nữa anh thay cho cô ấy bộ quần áo khô, nhưng nhớ mấy ngày này không được tắm rửa gì, nhớ kỹ đấy!

Lăng Thiểu Đường gật đầu, đợi bác sĩ bôi xong thuốc tiêu viêm cho Kỳ Hinh rồi tiễn ông ra khỏi phòng.

Kỳ Hinh vô lực dựa đầu vào giường, chuyện xảy ra đêm nay khiến cô choáng váng đầu óc.

Lăng Thiểu Đường đã đi tới, anh cúi người muốn cởi váy Kỳ Hinh ra.

- Không... – Kỳ Hinh bắt lấy tay Lăng Thiểu Đường.

Lăng Thiểu Đường nhú mày lại, khế quát: “Em còn định mặc bộ váy ướt này trong bao lâu nữa?”

Nói xong, anh không thèm để tâm đến sự phản đối của Kỳ Hinh mà tránh vết thương trên vai cô rồi cởi lễ phục ra.

Kỳ Hinh ngượng ngùng khoác chiếc áo tắm rộng, khi thấy Lăng Thiểu Đường thay thảm trải sàn và ga trải giường mới, cô lên tiếng:

- Quần áo của anh... vẫn còn ướt!

Lúc này bầu không khí trở nên rất kì quái, tình cảm trong lòng cũng rất phức tạp. Có lẽ cô sẽ nhớ mãi về những hành động mà Lăng Thiểu Đường làm cho mình ngày hôm nay.

Lăng Thiểu Đường thay một bộ quần áo đơn giản rồi dịu dàng vuốt mái tóc ướt sũng của Kỳ Hinh, sau đó anh cất giọng nhẹ nhàng chưa từng thấy:

- Em tạm thời không được tắm rửa, lát nữa anh sẽ giúp em lau người!

Kỳ Hinh hoảng hốt: “Không... không cần... em tự mình làm được rồi!”. Cô sợ hãi lên tiếng.

Tuy Kỳ Hinh đã từng phát sinh quan hệ thân thiết với Lăng Thiểu Đường nhưng cô vẫn không có thói quen như vậy. Đó là một loại cảm giác

rất lạ, cô chưa từng làm như vậy bao giờ, tuy giờ trên người có vết thương nhưng tay kia của cô vẫn có thể cử động.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Hỗn Loạn

Lăng Thiếu Đường nhú mày lại, rõ ràng là anh không vui, cô chán ghét sự đụng chạm của anh thế cơ à?

Sau đó, anh bế Kỳ Hinh lên, đưa cô vào phòng tắm, đặt cô ngồi lên một chiếc ghế không thấm nước rồi xoa tung mái tóc dài của cô ra.

dieϙnda★nnleeeϙquydoϙn

Kỳ Hinh hơi nhắm mắt lại, cảm nhận từng tia nước li ti ấm áp chảy xuống đầu mình...

Bàn tay to của Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng vuốt tóc cô, anh cẩn thận gội đầu cho cô. dien_dan_le_quy_don Có trời mới biết đây là lần đầu tiên anh gội đầu cho một cô gái, trước kia có đánh chết anh cũng không ngờ bản thân mình lại có một ngày như vậy.

Anh đột nhiên phát hiện ra thật ra anh lại rất thích như vậy! Thế này là thế nào?

Kỳ Hinh yên lặng cảm nhận bàn tay to đang gội đầu cho mình, cảm giác vừa an toàn lại vừa dịu dàng. Cô bắt đầu có cảm giác mê muội, đây là tay của Lăng Thiếu Đường ư? Cảm giác ấm áp này liệu có thể lan tràn trong bao lâu? di-+-endanannnleq-+-uydon

Sau khi gội đầu xong, Lăng Thiệu Đường nhẹ nhàng nâng Kỳ Hinh dậy, cởi chiếc áo tắm trên người cô ra.

Trong nháy mắt, thân hình đẹp đẽ và hoàn mỹ của Kỳ Hinh hiện ra trước mặt Lăng Thiệu Đường.

Mặt Kỳ Hinh đỏ ửng, cô ngượng ngùng né tránh ánh mắt nóng bỏng của Lăng Thiệu Đường.

Lúc này, sự dịu dàng và mảnh mai của Kỳ Hinh đánh mạnh vào nội tâm Lăng Thiệu Đường. Anh cẩn thận và dè dặt lau người cho cô, cảm giác mềm mại truyền đến từ đầu ngón tay khiến anh cảm thấy khó có thể kìm chế.

Cơ thể trắng nõn của Kỳ Hinh thoang thoảng mùi của thuốc đàn xen mùi hương trên người cô càng khiến bầu không khí giữa hai người thêm sự ám muội, cảm giác mịn màng và trơn láng từ da thịt cô như khiêu khích tính tự chủ của Lăng Thiệu Đường.

Kỳ Hinh hiểu rất rõ ánh mắt của Lăng Thiệu Đường có nghĩa gì, nhưng... không phải bây giờ anh định...

- A... - Cô hơi giật mình, vì hơi động dậy người nên miệng vết thương lại nhói lên.

Tiếng kêu đau đớn của Kỳ Hinh bỗng chốc kéo lý trí của Lăng Thiệu Đường trở lại.

Chết tiệt! Lúc này rồi mà anh thậm chí còn có ý nghĩ muốn cô, đúng lúc cô đang bị thương thế này!

Anh ảo não chau mày lại. Anh vốn không có ý định này, có trời biết vừa rồi anh sợ mất cô thế nào.

Suy nghĩ này bỗng chốc hiện ra trong đầu Lăng Thiểu Đường, nó chẳng khác nào một chậu nước lạnh tạt vào khiến đầu óc anh tỉnh lại.
diend-anlequyd-on

Anh sao vậy? Sao lại có thể tạo ra nhiều ngoài lệ cho cô gái đã lừa gạt anh thế này?

Chẳng lẽ anh sợ mất cô? Anh muốn vĩnh viễn có được cô? Muốn cô ở lại bên cạnh anh?

Thật là đau đầu!

Lăng Thiểu Đường cố gắng gạt bỏ sự phiền muộn trong đầu, không suy nghĩ gì nữa! Anh tiếp tục công việc còn dang dở!

Kỳ Hinh thấy ánh mắt Lăng Thiểu Đường dần lạnh đi, trong lòng cô cũng giá lạnh đi phần nào. Vì vết thương của cô nên cô không thể hoàn thành chức trách của một tình nhân khiến anh tức giận sao? Chẳng lẽ đúng như anh nói, anh thật sự chỉ muốn cơ thể cô? d-iend-anl-equy-don

Kỳ Hinh cười khố trong lòng, người đàn ông này là sao vậy? Vừa mạnh mẽ, vừa ngông cuồng, vừa lạnh lùng, vừa cường thế... nhưng... hôm nay anh lại dịu dàng như vậy, cô chưa bao giờ thấy anh như vậy cả! Là khẩn trương? Là sợ mất đi? diendannnnllllequdydn

Nhưng anh và cô vĩnh viễn là hai đường thẳng song song, dù có ngẫu nhiên cùng xuất hiện thì cuối cùng vẫn không có khả năng ở cùng nhau. Anh hận cô, anh sẽ không thay đổi vì cô; cô cũng hận anh, cũng chẳng thể thay đổi được!

Tình yêu, vốn chưa bao giờ đến với cô, trước kia không có, sau này cũng không thể...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Bất Ngờ Quay Về

Anh Lăng, quần áo anh dọn chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi! – Một nhân viên gọi điện cho Lăng Thiếu Đường xin chỉ thị.

- Mang vào đi!

Một người cầm vào một chiếc hộp cực kì đẹp, sau khi cúi người đưa cho Lăng Thiếu Đường liền đi ra ngoài ngay. *die&endanle&quydon*

Lăng Thiếu Đường đặt chiếc hộp sang một bên, lại cầm điện thoại lên:

- Lập tức chuẩn bị xe và máy bay để quay về! –
die&endanle&quydon Giọng nói không mang theo chút tình cảm nào.

Sau khi giao việc xong, Lăng Thiếu Đường xoay người, bắt đầu mặc quần áo cho Kỳ Hình.

Kỳ Hình hơi ngẩn ra.

Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hình đang nghi hoặc, có lòng tốt giải thích:
“Dù sao trên du thuyền, việc điều trị vết thương cũng có hạn, chúng ta lập tức quay về sẽ có lợi cho việc khôi phục vết thương của em!”
die&endanle&quydon

Anh cẩn thật né tránh vết thương trên người Kỳ Hinh. Khi nhìn vào vết thương đó, ánh mắt anh toát lên sự đau lòng.

- Nhưng, tiệc trên du thuyền tổ chức trong hai ngày, chúng ta cứ thế đi như vậy...

- Ngậm miệng lại! Đã bị thương thành như thế này rồi mà em còn muốn ở lại đây nữa à? – Lăng Thiếu Đường ngắt lời Kỳ Hinh, mỗi lần nhìn thấy vết thương ấy, trái tim anh lại rất đau.

- Vết thương của em không sao hết! – Kỳ Hinh trả lời, cô không muốn vì bản thân mà lại làm ảnh hưởng đến lịch trình của Lăng Thiếu Đường.

- Cho tới giờ tôi chưa từng thấy cô gái nào ngốc như em! Chẳng lẽ em còn muốn ở lại đây làm trò cười à? diendaonlequydon

Nhìn tình trạng vết thương của Kỳ Hinh, tâm trạng Lăng Thiếu Đường càng rối bời. Anh căng thẳng vì Kỳ Hinh nhưng trong lòng lại đè ép, không muốn bản thân mình thừa nhận điều này nên miệng nói mà không đắn đo suy nghĩ. dieeendanlequydon

- Anh... – Kỳ Hinh đứng dậy, thì ra chẳng phải anh quan tâm gì đến vết thương của cô mà là anh sợ cô ở đây sẽ khiến anh bị mất mặt.

Nghĩ đến đây, Kỳ Hinh lại đau lòng, ánh mắt dấy lên ngọn lửa giận.

- Anh cho rằng tôi thích cùng anh tham dự mấy bữa tiệc thế này à? Tôi thấy anh chính là khắc tinh của tôi, mỗi lần ở cùng anh là kiểu gì tôi cũng gặp mấy chuyện không may! Anh cho rằng tôi sẽ trở thành trò cười thì còn cứu tôi làm gì nữa? Để tôi chết đuối đi, chẳng phải vừa hay có thể thỏa mãn anh hay sao?

Kỳ Hinh giận dữ lên tiếng.

Cô càng nghĩ càng tức giận! Người đàn ông chết tiệt này, nếu không phải chính anh trêu chọc cái cô Hoàng Phủ Ngưng đó thì cô gái biến thái đó có thể đẩy cô xuống biển sao? Cô rơi xuống biển cũng tại vì anh, không phải cô như vậy cũng chỉ vì anh sao? di X enda X nleeequyd ☆ ooon

Lăng Thiệu Đường nở nụ cười của ma quỷ: “Nếu tôi không cứu cô thì sau này ai làm ấm giường tôi?”. Giọng nói của anh vừa ám muội lại vừa rét lạnh.

Cảm giác đau đớn khiến Kỳ Hình không thể hít thở nổi, thì ra...

- Anh... đồ khốn kiếp! – diendandlequydon Kỳ Hình nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cô hận chính bản thân mình vì vừa rồi còn cảm động trước sự căng thẳng của anh, bây giờ nghĩ lại cô mới thấy mình thật là ngốc. Sao anh có thể quan tâm đến cô được chứ, sao anh có thể căng thẳng vì cô? Ngay từ đầu, mối quan hệ giữa anh và cô đã được định sẵn, đó chính là... như nước và lửa! Anh cứu cô chỉ là muốn sau này có thể tra tấn, hành hạ cô thêm mà thôi!

- Hình Nhi, đừng khiêu chiến tính nhẩn nại của tôi! – Nụ cười bên môi Lăng Thiệu Đường tắt ngúm, đôi mắt đen cũng toát lên sự lạnh lẽo, anh cường chế lửa giận trong người, bước lên một bước, lạnh giọng nói: die X nd X anlequyy ☆ yydon

- Cô ở đây, đừng có đi lung tung, tôi đi ra ngoài thông báo một chút rồi chúng ta sẽ lập tức quay về!

Nói xong, anh chẳng thèm quay đầu lại mà sải bước ra khỏi phòng. diendandlequydon

Cánh cửa che khuất bóng lưng cao lớn của Lăng Thiệu Đường, khi tiếng bước chân của anh càng ngày càng xa, Kỳ Hình thở dài một hơi, ngã ngời

xuống giường.

Cô không biết cô có thể giằng co cùng Lăng Thiệu Đường trong bao lâu nữa, lúc này cô chỉ cảm thấy rất mệt!

Cốc! Cốc! Cốc! Kỳ Hình đang trầm tư thì tiếng gõ cửa vang lên.
di X enda ☆ n le quy X don

Kỳ Hình nghi hoặc bước lại gần cửa, không phải là Lăng Thiệu Đường chứ? Anh vừa đi chưa được bao lâu, nhưng nếu là người khác thì đó là ai? Chẳng lẽ là Thiệu Nghị?

Khi từ từ mở cửa phòng ra, một bóng dáng cao lớn xuất hiện ngay trước mặt Kỳ Hình, khuôn mặt anh tuấn đẹp trai đầy nhung nhớ.

Kỳ Hình kinh ngạc mở to hai mắt, vẻ mặt khó tin nhìn người trước mặt.

- Tử Dương... – di endan le quy don Giọng nói của Kỳ Hình vừa vui mừng vừa có chút gì đó không xác định. di ♣ endan le ♣ quy d ♣ n

Cô rất kinh ngạc, không ngờ Tuyên Tử Dương cũng có mặt trên du thuyền này, lúc trước cô chưa từng thấy anh.

Ánh mắt Tuyên Tử Dương toát lên sự yêu thương nồng đậm, khi thấy Kỳ Hình xinh đẹp như tiên nữ xuất hiện trước mặt mình, cảm xúc nhung nhớ trong lòng anh ta lại càng tăng thêm, nhưng người mà cô khoác tay lại là Lăng Thiệu Đường.

- Hình, em gây quá! – Tuyên Tử Dương nhìn khuôn mặt tái nhợt của Kỳ Hình, đau lòng lên tiếng.

- Tử Dương... – Kỳ Hình vừa định mời Tuyên Tử Dương vào phòng nhưng lại nhớ ra Lăng Thiệu Đường sẽ quay về ngay nên nhất thời không nói được hết câu.

- Sao? Em không định mời anh vào à? – di+endanlequ+yd+n Tuyên Tử Dương nhếch miệng cười, không để ý đến sự phản đối của Kỳ Hinh mà tự đi vào trong phòng. di en danl equyd on

- Tử Dương, anh... giờ anh ở đây không tiện lắm! – Kỳ Hinh không biết nên làm thế nào cho phải.

Tuyên Tử Dương bỗng ôm chặt lấy Kỳ Hinh vào lòng, cúi đầu cất giọng đầy đau lòng và thương tiếc: “Lăng Thiệu Đường chết tiệt, sao anh ta có thể đối xử với em như vậy chứ? Sao có thể để em chịu nhiều khổ cực như vậy? Vết thương của em sao rồi? Còn đau không?”

Sự quan tâm của Tuyên Tử Dương làm Kỳ Hinh muốn khóc, nhưng hiện giờ việc cô có thể làm chỉ là đẩy anh ta ra.

- Anh biết rồi à? – Kỳ Hinh vô thức tránh vòng ôm của Tuyên Tử Dương.

Tuyên Tử Dương gật đầu, qua khóe môi đang nhếch lên thì không khó để nhận ra lúc này anh ta đang phẫn nộ đến thế nào. dien danle quydon

- Hinh, người đàn ông đó không đối xử tốt với em phải không? – Giọng nói của anh ta vừa trầm thấp vừa hàm chứa sự tức giận.

Ánh mắt Kỳ Hinh đầy thê lương, đôi mắt cô thâm thúy, lóe lên những tia sáng mờ mờ, hàng lông mi dài hơi run run.

- Xin lỗi em, Hinh, anh thật sự xin lỗi em! – Tuyên Tử Dương nhớ đến sự việc xảy ra ngày hôm đó, trái tim như bị khoét rỗng đầy đau đớn.

- Không, Tử Dương, chuyện này không liên quan đến anh, em và Lăng Thiệu Đường nhất định phải giải quyết nghiệp duyên này! – Lời nói của Kỳ Hinh lộ rõ sự thanh lạnh và bất đắc dĩ.

- Sao phải nhất định thế? Hinh, đi theo anh đi! Đây là mục đích lớn nhất anh tới để gặp em! – Tuyên Tử Dương nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của Kỳ Hinh. die-ndanle-quydon

- Tử Dương, anh nói cái gì? – Kỳ Hinh kinh ngạc, đứng yên nhìn người đàn ông trước mặt.

- Hinh, ở cùng anh ta em đâu có được vui vẻ, lúc trước là do anh không đúng, vì muốn bảo vệ tập đoàn nên anh đã lùi bước trước Lăng Thiệu Đường. Nhưng hôm nay anh nhất định phải đưa em đi, anh không quan tâm đến những chuyện Lăng Thiệu Đường uy hiếp anh nữa! – Tuyên Tử Dương cất giọng chắc như đinh đóng cột, ánh mắt đầy chân thành và tha thiết.

Đúng! Anh ta nhất định phải đưa cô đi! Khi nghe thấy Kỳ Hinh bị rơi xuống biển và bị thương, trái tim anh ta như bị rơi xuống biển theo cô, hoàn toàn lạc mất phương hướng. Lúc này Kỳ Hinh đang đứng ngay trước mặt anh ta, anh ta càng kiên định thêm, anh ta quyết tâm phải đưa cô đi. die-ndanle-quydon

- Tử Dương, chuyện này không thể... - die-ndanle-quydon Kỳ Hinh giăng tay ra.

Tuyên Tử Dương sửng sốt! Sao lại thế?

Kỳ Hinh nhìn vào mắt Tuyên Tử Dương: “Tử Dương, anh đừng vì em mà làm chuyện điên rồ, em không thể đi theo anh!”

- Tại sao? Anh ta đối xử với em như vậy mà em còn muốn ở lại bên cạnh anh ta? Kỳ Hinh, em điên rồi! – Tuyên Tử Dương đè chặt hai vai Kỳ Hinh, giọng nói sang sảng.

Ánh mắt lạnh lẽo của Kỳ Hinh vụt qua tia đau đớn, Tuyên Tử Dương đè chặt hai vai khiến miệng vết thương của cô nhói đau. die-n-danle-quydon

Tuyên Tử Dương cũng phát hiện ra, ánh mắt toát lên sự đau lòng: “Xin lỗi, Hinh, anh không cố ý! Đi theo anh có được không? Chẳng lẽ em còn yêu anh ta?”

Lời nói của Tuyên Tử Dương đánh vào nội tâm Kỳ Hinh, cô lại nhớ đến hình ảnh Lăng Thiệu Đường đầy căng thẳng vừa rồi, trong lòng lại cực kì hoảng hốt.

- Không, em không yêu anh ấy, em hận anh ấy! – Cô buộc mình phải nói vậy. diendannnnllllequydn

Sao cô có thể lại yêu người đàn ông đó nữa đây? Cô có thể yêu nữa sao? Khi Lăng Thiệu Đường đối xử tàn nhẫn với cô như xé nát một tờ giấy, tình yêu của cô đã theo gió bay đi mất, giờ chỉ còn lại sự hận thù.

- Nếu đã như vậy thì Hinh, đi theo anh đi, lần này anh nhất định sẽ không buông tay em! – diendannlequydonnnnnn Tuyên Tử Dương không nói hai lời, lập tức kéo Kỳ Hinh ra khỏi phòng.

- Tử Dương, Lăng Thiệu Đường lấy Kỳ thị ra để uy hiếp em, anh có hiểu không? Anh mau đi đi, em không muốn anh gặp phiền phức! – Nước mắt của Kỳ Hinh bỗng chốc trào ra.

Tuyên Tử Dương nhìn Kỳ Hinh khóc, anh ta rất đau lòng, anh ta biết Kỳ Hinh đã phải chịu nhiều ảm ức, người đàn ông chết tiệt đó lại dám lấy Kỳ thị ra để uy hiếp. diendannlequydon

Anh ta ôm chặt Kỳ Hinh vào trong lòng, lau nước mắt trên má cô rồi nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói đầy che chở: “Hinh, em đừng lo lắng, tất cả cứ giao cho anh xử lý, được không?”

Kỳ Hinh kinh ngạc nhìn Tuyên Tử Dương, trong lòng dần dâng lên cảm giác bất an.

- Đúng là tình cảm nồng nàn có khác! – Một giọng nói lạnh đến tận xương tủy đột nhiên vang vọng khắp phòng. die❖ndanleq❖uydon

Kỳ Hinh và Tuyên Tử Dương cùng nhìn về phía cửa ra vào.

Khi nhìn thấy người đàn ông đó, Kỳ Hinh không thể động đậy, máu trong người như bị đóng băng lại.

Người đứng ngoài cửa không phải ai khác mà chính là... Lăng Thiểu Đường!

Tình cảnh lúc này như bầu trời xanh thẳm không gợn một chút mây đột nhiên nổi lên cơn bão cấp mười hai, Lăng Thiểu Đường trừng mắt nhìn hai người trước mặt, anh không thể tin nổi. diqendaq̣nleq̣uydoq̣n

Khi mở cửa phòng ra, anh đã nhìn thấy ngay cảnh tượng này khiến anh không thể không tức giận! Chết tiệt! Đường như ngọn núi lửa ngàn năm trong người anh đã bùng nổ, cơn giận dữ bùng bùng khiến lúc này anh thậm chí có cả ý nghĩ muốn giết người, bọn họ lại dám ở trong phòng anh thân mật thế này! di❖enda❖nleq̣uyd❖n

- Sao? Cô định chạy trốn cùng anh ta à? – Anh nở nụ cười lạnh, cả người toát ra sự rét lạnh khiến người khác sợ hãi, đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào Kỳ Hinh và Tuyên Tử Dương, ánh mắt sắc bén đến mức đủ để chém chết người khác.

- Kỳ Hinh, lá gan của cô đúng là không hề nhỏ, dám thừa dịp tôi không ở đây để lén lút gặp tình nhân cũ mà còn định chạy trốn! Tôi quả là xem nhẹ bản tính phóng túng của cô rồi!

Ngôn ngữ sắc bén của anh như con dao nhọn đâm thẳng vào trái tim Kỳ Hinh. Cô che ngực lại, không phải cô đã quen với những lời nói lạnh nhạt của anh rồi sao? Tại sao trái tim cô vẫn còn đau đến thế?
die-ndanleq-uy-don

Kỳ Hinh đau lòng, hô hấp như chìm vào biển sâu, cô lạnh lùng nhìn chăm chăm Lăng Thiệu Đường mà không lên tiếng đáp trả.

- Lăng Thiệu Đường, đồ khốn kiếp, anh dám nói Kỳ Hinh như vậy! – Tuyên Tử Dương cũng bất chấp tất cả, giận dữ trừng mắt nhìn Lăng Thiệu Đường.

- Kỳ Hinh, nếu cô còn nhớ đến giá trị của bản thân thì lập tức lại đây cho tôi! – Đôi mắt lạnh lẽo của Lăng Thiệu Đường được phủ bởi một lớp sương mù, anh lạnh giọng quát lên.

- Hinh, đi theo anh đi... – Tuyên Tử Dương giữ chặt tay Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh nhìn Tuyên Tử Dương rồi nhẹ nhàng lắc đầu: “Tử Dương, chẳng lẽ anh còn chưa rõ sao? Dù em có đi thì nỗi hận của em với anh ấy cũng không thể biến mất”.

Nói xong, Kỳ Hinh ngược đôi mắt tĩnh lặng không chút tình cảm nào của mình về phía Lăng Thiệu Đường: “Trừ khi một trong hai người, hoặc em hoặc anh ấy chết, nếu không món nợ này mãi mãi không trả hết!”

Trái tim cô đã chết rồi, cô vốn còn ôm một chút hy vọng nhỏ nhoi với Lăng Thiệu Đường nhưng lúc này đã bị vỡ nát hết cả rồi.

Lòng Lăng Thiệu Đường đau như dao cắt! Được lắm, cô cho rằng giữa hai người họ chỉ có hận thù thôi sao, vậy thì cứ cho là vậy đi! Dù có làm tổn thương nhau nhưng anh cũng sẽ không từ thủ đoạn nào để giữ cô lại bên cạnh.

- Lăng Thiệu Đường, hôm nay tôi đã dám đưa Kỳ Hinh đi thì nhất định đã chuẩn bị tâm lý rất tốt rồi. Anh muốn thế nào tôi cũng đối phó được hết,

nhưng tôi nhất định phải đưa cô ấy đi! – Tuyên Tử Dương bước lên một bước, nhìn thẳng vào Lăng Thiệu Đường rồi nói.

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường hết sức lạnh lùng, anh giận đến mức không kìm chế nổi, xông lên túm lấy cổ áo Tuyên Tử Dương rồi dấm anh ta mấy cái.

- A... – diqendagϑnlequydϑn Tuyên Tử Dương thét lên, sau khi bị Lăng Thiệu Đường dấm, anh ta lập tức ngã xuống đất.

- Cậu muốn đưa Kỳ Hình đi à? Tôi nói cho cậu biết, dù cho tôi có biến cậu thành một kẻ nghèo hèn thì cậu cũng không có cơ hội đâu!
die÷ndanlllequ÷ydo÷n

Lăng Thiệu Đường khát máu như Diêm La, anh sải bước lên rồi lại túm lấy Tuyên Tử Dương, nắm tay mạnh mẽ dấm thẳng xuống...

- Đờng... – Kỳ Hình túm chặt lấy Lăng Thiệu Đường, sự thô bạo của anh khiến cô sắp phát điên lên rồi.

Đôi mắt đen của Lăng Thiệu Đường lúc này đã bị lửa giận và lòng đố kỵ nhuộm đầy đến nỗi đỏ ngầu cả lên. Anh quay đầu lại, nhìn chăm chăm Kỳ Hình.

- Chẳng lẽ anh muốn gây sự chú ý để cánh báo chí bắt gặp cảnh này sao? – Kỳ Hình vô lực lên tiếng. di☆enda☆nl☆equyd☆on

Vừa rồi khi ngăn cản hành động của Lăng Thiệu Đường, vết thương của cô đã bị tác động, nếu đoán không sai thì bây giờ máu đã bắt đầu rỉ ra rồi.

Đau quá!

Lăng Thiệu Đường phát hiện Kỳ Hình có điểm khác lạ, anh giơ tay lên, buông Tuyên Tử Dương ra.

- Hinh, em đừng vì anh mà cầu xin anh ta... – die\\ nda\ nlequydon
Tuyên Tử Dương khó khăn đứng dậy.

- Lăng Thiệu Đường, anh không yêu cô ấy, vậy tại sao còn muốn hành hạ cô ấy? di★end★anlequydn

Lăng Thiệu Đường lạnh lùng lên tiếng: “Tuyên Tử Dương, xem ra cậu đã chán vị trí tổng giám đốc rồi, tôi đây sẽ thành toàn cho cậu”.

Giọng nói của anh tuy nhẹ nhưng uy lực thì không thua gì một vũ khí hạt nhân.

Tuyên Tử Dương lạnh lùng cười: “Đây mới đúng là Lăng Thiệu Đường chứ! Được lắm!”

Hồ hấp của Kỳ Hinh dần trở nên khó khăn, khi nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của Lăng Thiệu Đường, cô biết anh đang nói thật, không hề đùa chút nào, cũng chẳng phải là đang uy hiếp. di★endanle★quyyyydon

- Tử Dương, anh mau đi đi, em sẽ không đi theo anh đâu! Thật ra từ trước đến nay em chưa từng yêu anh, hai năm qua em chỉ cảm kích anh mà thôi, là cảm kích, anh hiểu chưa?

Kỳ Hinh thật sự không muốn vì bản thân cô mà nhiều người sẽ đắc tội với Lăng Thiệu Đường, hiện tại cô chỉ có duy nhất ý nghĩ rằng phải bảo vệ tập đoàn của Tuyên Tử Dương. dien\ danl\ equy\\ d\ o\ n

- Hinh, em đang nói gì vậy? – Tuyên Tử Dương như đang nghe được chuyện nực cười nhất, anh ta nhìn Kỳ Hinh đầy vẻ khó tin.
die★ndddanleq★uydon

- Để tôi nói cho cậu hay, từ đầu đến cuối Kỳ Hinh vĩnh viễn là người của Lăng Thiệu Đường tôi, hai năm trước cô ấy là vợ của Lăng Thiệu

Đường, hai năm sau cô ấy là... tình nhân! – Lăng Thiếu Đường cố tình nhấn mạnh hai chữ ‘tình nhân’.

Tuyên Tử Dương hơi run lên, vô lực ngã ngồi xuống đất.

- Em đang lừa anh đúng không?

- Tử Dương, anh không cần phải vì em mà phải trả giá nhiều như vậy. Em không yêu anh, em không yêu anh... – Khi thấy sự mất mát của Tuyên Tử Dương, Kỳ Hình rất đau lòng.

Tuyên Tử Dương luôn che chở cho cô, cô không muốn hại anh thêm nữa. di★end★anleq★uyddddon

- Chúng ta đi! – die\nda\ nle\ quy\ do\ n Lăng Thiếu Đường không thể nhìn được nữa, anh ôm Kỳ Hình đi ra khỏi phòng. Nếu không phải lo lắng cho vết thương của Kỳ Hình thì anh đã sớm hủy diệt đến tận xương cốt của Tuyên Tử Dương rồi.

Kỳ Hình cố nén lòng, không quay đầu nhìn Tuyên Tử Dương, kiếp này cô thiếu nợ anh, kiếp sau cô sẽ báo đáp.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Hội Nghị Quốc Tế

Trụ sở chính của tập đoàn quốc tế Lăng thị, trong phòng hội nghị xa hoa đang diễn ra cuộc họp toàn cầu được kết nối qua video.

Căn phòng hội nghị to như vậy nhưng trần ngập bầu không khí bận rộn với những bản báo cáo công việc liên tục. Hai bên bàn hội nghị là các cổ đông, còn ngồi ở vị trí trung tâm chính là linh hồn của tập đoàn quốc tế Lăng thị - Lăng Thiệu Đường.

Trên màn hình to được gắn trên tường là hình ảnh chất lượng cao được kết nối từ các công ty con, chi nhánh trên khắp thế giới, những người phụ trách từng khu vực đang báo cáo và phân tích cho Lăng Thiệu Đường mỗi hạng mục mà họ đảm nhận.

Lăng Thiệu Đường mặc bộ vest tối màu cực kì xa hoa, khuôn mặt nghiêm túc và lạnh lùng cùng đôi mắt đen biết nhìn xa trông rộng cho thấy rõ sự bình tĩnh và quyết đoán trong công việc của Lăng Thiệu Đường, đây cũng chính là mẫu chốt để anh có thể ngồi ở vị trí này.

- Anh Lăng, trước hết anh hãy xem hai tập tài liệu này đi! – Tra Đức hơi mất tự nhiên.

Lăng Thiếu Đường cầm lấy hai tập tài liệu Tra Đức đưa, lật giở từng tờ mỗi, sắc mặt ngày càng trở nên khó coi.

Sau đó, anh ngắt lời người phụ trách công việc bên Hà Lan đang báo cáo, đưa mắt nhìn sang người phụ trách bên chi nhánh Thụy Sĩ.

- Chuyện bên Thụy Sĩ là thế nào? – Lăng Thiếu Đường xem xét tình hình bên Thụy Sĩ, sau đó đưa mắt nhìn Lăng Thiếu Nghị - người quản lý tạm thời bên đó.

- Những hạng mục khác phát triển rất thuận lợi nhưng có chút vấn đề liên quan đến hàng không ở Zurich*, rắc rối nằm ở phía chính phủ! – Lăng Thiếu Nghị đang ngồi trong phòng họp bên Thụy Sĩ, báo cáo với Lăng Thiếu Đường.

* Zurich là một trong hai trung tâm kinh tế lớn nhất Thụy Sĩ.

Bốp!

Lăng Thiếu Đường vứt tập tài liệu trong tay xuống bàn, đôi mắt lạnh lẽo quét về phía màn hình:

- Nếu cậu báo vấn đề bên hàng không liên quan đến áp lực cạnh tranh từ đối thủ thì tôi còn có hứng thú muốn nghe, nhưng cậu lại báo vấn đề đến từ phía chính phủ? Tôi hỏi cậu, áp lực đến từ chủ tịch Liên Bang hay là ban chấp hành Liên Bang?

Lăng Thiếu Nghị nghẹn lời, ngập ngừng một lúc rồi mới lên tiếng: “Hiện tại ủy viên của ủy ban Liên Bang Thụy Sĩ đang muốn tranh cử nên có chút chậm trễ đến tiến trình của chúng ta...”

- Tôi nói lại điều này một lần nữa và đây cũng là lần cuối cùng tôi nói! – Lăng Thiếu Đường ngắt lời Lăng Thiếu Nghị rồi tiếp tục lên tiếng:

- Lãng thị nhất định phải giành được phần thắng trong vấn đề về hăng hàng không của Zurich. Đây là một thị trường cực kì có lợi nhuận, tổng cộng tập trung đến hơn ba trăm năm mươi ngân hàng, trong đó ba mươi lăm ngân hàng nước ngoài là của Lãng thị, chúng ta chiếm bảy mươi phần trăm trên thị trường chứng khoán của Zurich. Nếu được hăng hàng không thì Lãng thị sẽ tiến thêm một bước quan trọng trong việc khai thác thị trường tài chính! Giờ cậu nói với tôi vấn đề ở phía chính phủ ư? Tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy không phải để chơi đùa đâu!

Giọng nói lạnh lẽo của Lãng Thiếu Đường vang vọng khắp phòng hội nghị quốc tế.

- Em biết rồi, anh cả, em sẽ cố gắng! – Lãng Thiếu Nghị lên tiếng.

- Thiếu Nghị, tôi nhắc cậu một câu, tôi không muốn thấy nguyên nhân thật sự đằng sau việc này là cậu đâu đấy. Giờ cậu là người phụ trách bên Thụy Sĩ, tôi hy vọng lát nữa cậu sẽ cho tôi một câu trả lời thỏa đáng về chuyện của tập đoàn Thụy Dương! – Lãng Thiếu Đường bất ngờ lên tiếng.

Lãng Thiếu Nghị rung mình một cái, anh ấy không ngờ anh cả lại biết nhanh như vậy, xem ra sau này phải xử lý mọi việc cẩn thận hơn mới được.

Lãng Thiếu Đường lại đảo mắt nhìn về phía hai tập tài liệu Tra Đức vừa đưa.

Một tài liệu là số liệu báo cáo việc thu mua thành công tập đoàn Thụy Dương, còn tập còn lại chính là số liệu về tình hình trên thị trường chứng khoán của tập đoàn Kỳ thị.

Anh không ngờ rằng em trai mình lại thu mua tập đoàn Thụy Dương. Mặc kệ là nó muốn chứng minh năng lực của bản thân hay có mục đích khác nhưng hậu quả thì đều giống nhau... đó là rất tệ!

Mà gay go nhất chính là... Kỳ Hinh!

Trong đầu Lăng Thiểu Đường đột nhiên hiện lên hình ảnh phần nộ của Kỳ Hình, nhất là khi để cô biết Lăng thị đã thu mua tập đoàn Thụy Dương, nhất định cô sẽ rất hận anh.

Ngay sau đó, Lăng Thiểu Đường lập tức xóa bỏ ngay hình ảnh đó trong đầu, xua tan trạng thái thất thần của mình. Dù Lăng Thị có không thu mua tập đoàn Thụy Dương thì cô cũng chẳng đối xử khác với anh, cô chỉ quan tâm đến Tuyên Tử Dương!

Nghĩ đến đây, cảm giác ghen tuông và phần nộ cực điểm dâng lên trong lòng Lăng Thiểu Đường!

- Tra Đức, lập tức tìm hiểu cho tôi kẻ giở trò với tập đoàn Kỳ thị! –
Lăng Thiểu Đường càng ngày càng quan tâm đến tình hình trước mắt của tập đoàn Kỳ thị.

Có người dám ở sau lưng dùng Lăng thị để giở thủ đoạn với tập đoàn Kỳ thị, xem ra anh cần phải chú ý đến “bàn tay” đứng phía sau này!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Thăm

Bác Lãng, sức khỏe của bác thế nào rồi? – Kỳ Hinh cắm bó hoa tươi vào trong bình rồi lại gần Lãng Diêu Hồng, quan tâm hỏi.

Mùi hương dịu nhẹ xua đi mùi thuốc. Đây là phòng bệnh tư nhân rất sang trọng, Kỳ Hinh đã tìm được phòng từ lâu nhưng mãi mới được bác sĩ cho phép vào thăm.

Trước đây Kỳ Hinh đã nghĩ đến chuyện đến thăm Lãng Diêu Hồng, nhưng Lãng Thiếu Đường lại cứ giữ cô lại bên cạnh, chẳng cho cô chút tự do nào, mấy hôm nay Lãng Thiếu Đường đi công tác nên cô mới có thể làm những điều mình muốn.

- Tiểu Hinh à, con đến thăm bác là bệnh tình của bác đã đỡ hơn một nửa rồi. Nhưng dù gì ở nhà là tốt nhất, ở đây ngày nào cũng ngửi thấy mùi thuốc, không có bệnh cũng thành có bệnh.

Lãng Diêu Hồng được Kỳ Hinh đỡ người để ông ngồi thoải mái hơn.

- Bác Lãng, bác ở đây có bác sĩ chăm sóc thì mọi người mới yên tâm được!

Kỳ Hinh mỉm cười nói.

- Tiểu Hình à, bác vẫn quen nghe con gọi bác là bố hơn!

Lăng Diêu Hồng nằm trên giường bệnh, nhìn Kỳ Hình nói.
die⊕ndddanl⊕equydo⊕n

Kỳ Hình thấy rất ấm áp:

- Cháu xin lỗi đã khiến bác phải lo lắng, đúng ra cháu phải đến thăm bác sớm hơn! – Kỳ Hình cảm thấy rất áy náy.

Lăng Diêu Hồng lắc đầu, nặng nề thở dài một hơi:

- Tiểu Hình à, thật ra nhà họ Lăng chúng ta mới phải xin lỗi con... – Giọng nói của Lăng Diêu Hồng có chút nghẹn ngào.

- Bác Lăng, bác nghĩ nhiều rồi! – Kỳ Hình an ủi Lăng Diêu Hồng.
di⊕endan⊕lequy⊕don

- Không, Tiểu Hình, con cứ để bác nói đã! – Lăng Diêu Hồng yêu thương Kỳ Hình như yêu thương con gái ruột của mình:

- Bác tuyệt đối không thể ngờ Thiếu Đường lại có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy! Sao nó có thể buộc con bỏ đứa bé đi được chứ! Thằng... bất hiếu này! Khụ... khụ...

Lăng Diêu Hồng nhớ lại chuyện cũ lại thêm tức giận, cả người run lên, tiếng ho sặc sụa vang vọng khắp phòng.

- Bác Lăng, bác đừng như vậy!

Kỳ Hình vội trấn an sự kích động của Lăng Diêu Hồng! Ông cũng hiền từ như bố ruột của cô, nhưng giờ nhìn ông nằm trên giường bệnh, trái tim cô cũng cảm thấy đau lòng, cô không thể để ông lo lắng thêm cho cô nữa!

- Đứa con gái ngoan, bác đã để con phải chịu ấ ứ ừ rồi! – Lắ ừ Diêu Hồng đã ổn định tâm trạng hơn.

Mỗi khi nhớ lại chuyện này, Lắ ừ Diêu Hồng lại rất đau lòng.

Đứa cháu trai của ông đã bị Thiệu Đường bắt phải bỏ, dù Thiệu Đường có hận ông đến mấy thì cũng không thể trút mọi hận thù lên người Kỳ Hình được, dù sao Kỳ Hình cũng là người vô tội, con bé chẳng biết gì cả.

Kỳ Hình cố nén cảm giác đau lòng, cô cố mỉm cười thật tươi, an ủi Lắ ừ Diêu Hồng: “Thôi bác ạ, đều là chuyện của hai năm trước rồi, coi như cháu và Lắ ừ Thiệu Đường hữu duyên vô phận đi!”

Sao cô có thể quên được chứ? Làm sao có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra được? Trong hai năm qua, mỗi lần cô nhớ tới đứa con nhỏ đã chết, nỗi hận với Lắ ừ Thiệu Đường lại càng tăng thêm một bậc, thậm chí nỗi hận của cô còn vượt xa hơn rất nhiều so với nỗi hận của Lắ ừ Thiệu Đường dành cho cô.

Cô vĩnh viễn không thể quên!

Lắ ừ Diêu Hồng thấy Kỳ Hình ngây người ra, sao ông có thể không hiểu tâm trạng lúc này của cô chứ? Chỉ là mọi chuyện cô đều giữ trong lòng, không nói ra mà thôi!

- Tiểu Hình, khi Thiệu Nghị đến thăm bác, nó đã kể mọi chuyện hai năm qua của con cho bác nghe! Con đúng là ngốc quá, sao không nói gì cả chứ!

Khi Lắ ừ Thiệu Nghị kể hết mọi chuyện cho ông nghe, ông thật sự đau lòng thay cho Kỳ Hình, ông thật sự không biết phải nhìn mặt mũi của bố mẹ Kỳ Hình như thế nào nữa!

- Bác Lăng, xin lỗi bác! – die/nd/anlequ/ydon Kỳ Hình thật sự không muốn lừa gạt Lăng Diêu Hồng, nhưng lúc trước cô đâu thể tâm sự với ai.

Lăng Diêu Hồng đau lòng nhìn Kỳ Hình:

- Bác biết con không còn cách nào nữa mới phải làm vậy! Đúng rồi, hiện giờ Kỳ thị sao rồi?

Ông quan tâm hỏi.

Kỳ Hình ổn định lại tâm trạng rồi trả lời:

- Mấy hôm trước cháu vừa nói chuyện điện thoại với bố mẹ cháu, mọi chuyện vẫn ổn!

Gần đây, cổ phiếu của Kỳ thị lên xuống thất thường, chắc chắn đã chuyện gì đó không bình thường. Cô vội gọi điện hỏi bố mẹ nhưng bố cô giải thích đây là chuyện hết sức bình thường, nói cô đừng lo.

Kỳ Hình luôn lo lắng Lăng Thiếu Đường sẽ lật lọng, nếu có một ngày Kỳ thị xảy ra vấn đề thì Lăng Thiếu Đường chính là đối tượng khả nghi nhất. diXendaXnlequydXon

- Nếu bác đoán không sai thì nhất định là Thiếu Đường lấy Kỳ thị để uy hiếp con! – Lăng Diêu Hồng nói với Kỳ Hình.

- Dạ? – Kỳ Hình hơi sửng người, cô không ngờ Lăng Diêu Hồng nắm viện nhưng vẫn biết nhiều chuyện như vậy.

Lăng Diêu Hồng cười khố:

- Bác là người làm cha nên hiểu rất rõ tính cách của Thiếu Đường. Bác biết nó rất lạnh lùng và nghiêm khắc, không cho phép người khác phản bội nó, nhất là... người mà nó chú ý nhất!

Lăng Diêu Hồng cất giọng đầy hàm ý rồi nhìn Kỳ Hinh.

- Người anh ấy chú ý nhất? – Kỳ Hinh hơi chấn động.

- Đúng, chẳng lẽ con không có chút cảm giác nào sao? – Lăng Diêu Hồng lại hỏi.

- Cháu... cháu không hiểu ý bác! – Kỳ Hinh hơi mất tự nhiên! Không thể, tuyệt đối không thể có chuyện đó.

- Con hiểu mà! Sau khi Thiếu Đường biết con không chết, tại sao nó lại muốn dùng Kỳ thị để uy hiếp con chứ? Nếu mục đích của nó chính là muốn Kỳ thị thì Kỳ thị tuyệt đối không thể tồn tại được đến hôm nay. Ngoài mặt thì con bị nó bắt ép ở lại bên cạnh nhưng thực tế là... Thiếu Đường sợ mất đi con!

Những lời của Lăng Diêu Hồng hết như trái bom nổ tung trong lòng Kỳ Hinh. Cô chưa bao giờ công nhận chuyện này! Nếu là hai năm trước thì chắc chắn cô sẽ mừng đến phát điên, nhưng hai năm sau... bọn họ còn có khả năng sao?

- Bác Lăng, bác nghĩ nhiều rồi, cháu và Lăng Thiếu Đường...

- Tiểu hinh, càng là người không biết biểu đạt thì sẽ càng muốn che giấu bản thân mình, Thiếu Đường chính là người như vậy... Chính vì thế nên trước giờ nó không giỏi việc giải thích hành động của nó cho người khác!

Lăng Diêu Hồng ngắt lời Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh ngẩn người, sửng sờ hồi lâu.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Sự Việc Bất Ngờ

Edit: BB[o]@DDLQĐ

Khi Kỳ Hinh rời khỏi bệnh viện, cô hít một hơi thật sâu, những lời Lăng Diêu Hồng vừa nói khiến cô chưa kịp tiếp thu. die*nda*nlequ»yddon

Huyết thái dương của Kỳ Hinh giật giật đau nhức, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, tâm trạng cũng nhất thời thoải mái hơn đôi chút. Cô để tài xế đi sau mình, một mình dạo bộ đến hiệu sách một chút rồi mới quay trở lại biệt thự.

Sau khi xuống xe, bước về phía biệt thự, đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau. die*nda»nlequydo»n

Ngay sau đó, cô liền bị ôm vào một lồng ngực ấm áp. di\ en\ danleq\ uydon

Chủ nhân của vòng ôm ấm áp này rõ ràng vì vừa chạy nên thở hổn hển trên đầu cô.

Kỳ Hinh hoảng sợ, vội vàng thoát ra, cô ngẩng đầu lên, muốn nhìn rõ xem người đó là ai.

- Hinh, là anh! – Giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên bên tai Kỳ Hinh.

- Tử... Tử Dương? – Kỳ Hinh kinh ngạc, sao anh lại...
die*nda*nleq»uyd»on

Lúc này Tuyên Tử Dương trông rất hốc hác, khuôn mặt khô ngò trước đây giờ tiêu tụy đến mất chỉ còn trông thấy hai con mắt.

- Tử Dương, sao anh lại đến đây?

Kỳ Hinh thấy rất kì lạ, cô không thể ngờ sao Tuyên Tử Dương lại không quản đường xa chạy tới đây.

- Hinh, đừng nhiều lời nữa, anh biết hôm đó vì bất đắc dĩ nên em mới nói như vậy, hôm nay em nhất định phải đi theo anh!
di»e*nda*nleq»uydon

Tuyên Tử Dương túm chặt tay Kỳ Hinh, chạy về hướng ngược lại hướng của căn biệt thự.

- Tử Dương, rốt cuộc đã có chuyện gì? Anh đừng như vậy... – die\nda\nleq\uyd\on Kỳ Hinh cảm thấy sự việc rất kỳ lạ.

Tuyên Tử Dương lập tức phản nộ:

- Hinh, bây giờ anh chẳng còn gì cả, chỉ có em thôi!

- Cái gì? Tử Dương, anh đang nói gì vậy?

Kỳ Hinh cảm thấy có điều chẳng lành.

- Cái tên Lăng Thiếu Đường khốn kiếp đó vì muốn trả thù anh nên đã thu mua lại tập đoàn Thụy Dương. Giờ anh chẳng còn gì nữa! – Tuyên Tử Dương gào to lên, anh ta hận không thể giết chết Lăng Thiếu Đường,

không ngờ Lăng Thiểu Đường lại tàn nhẫn như vậy.
die»n»da»nleqqqquydon

Tại sao có thể như vậy? Cả người Kỳ Hinh mềm nhũn, trái tim cũng suýt nữa nhảy ra ngoài.

Lăng Thiểu Đường, sao anh lại có thể... hôm đó cô đã đau khổ cầu xin anh, cuối cùng anh cũng đồng ý với thỉnh cầu của cô, tại sao... anh lại lật lọng, thu mua tập đoàn Thụy Dương? dienndannleqqquydon

- Hinh, em nghe anh nói đây, Lăng Thiểu Đường vĩnh viễn chỉ biết đến bản thân anh ta mà thôi. Anh không thể để em ở lại bên cạnh anh ta rồi chịu khổ được, đi theo anh đi... – Tuyên Tử Dương vừa kéo Kỳ Hinh vừa nói.

- Không, Tử Dương, em thật sự không thể đi theo anh được. Anh mau đi đi, nếu không để người của Lăng Thiểu Đường nhìn thấy sẽ rất phiền phức!
– Kỳ Hinh lấy lại phản ứng. di»endaaaaanlequ»ydon

Hiện giờ cô không thể đi cùng Tuyên Tử Dương được, Lăng Thiểu Đường đã thu mua công ty của anh ấy, nếu một khi cô đi theo anh ấy thì không biết Lăng Thiểu Đường còn có thể làm ra những chuyện tàn nhẫn đến mức nào nữa.

- Hinh, không phải em chê anh giờ chỉ còn hai bàn tay trắng đấy chứ? – Ánh mắt Tuyên Tử Dương vụt qua tia khác lạ.

- Không... Tử Dương, em không có, anh hãy bình tĩnh nghe em nói...

Kít! Khi hai người còn đang giằng co nhau, một chiếc xe hơi đột nhiên phanh lại, tiếng phanh xe bỗng chốc ngắt lời Kỳ Hinh.
d»iendanleq»uydooon

Ngay sau đó, một người đàn ông cao lớn bước ra. die»nda»nle»quydon

Kỳ Hinh cảm thấy choáng váng, cô có cảm giác máu trong người đang chảy ngược vì đứng trước mặt hai người họ lúc này chính là Diêm La – Lăng Thiểu Đường!

Lúc này, sự đông lạnh đã hoàn toàn che kín gương mặt muốn giết người của Lăng Thiểu Đường, anh tuyệt đối không thể ngờ rằng hai người họ còn dám gặp mặt nhau!

Đang chạy xe về biệt thự, anh chợt nhìn thấy một đôi nam nữ đang nắm tay nhau chạy về hướng ngược lại. Anh nheo đôi mắt lạnh lùng vào, vì anh phát hiện ra, cô gái đó... cô gái đó chính là Kỳ Hinh!

Còn người đàn ông đang giữ chặt tay cô chính là Tuyên Tử Dương!

Sự tức giận trong nháy mắt bùng nổ như muốn làm tung lồng ngực Lăng Thiểu Đường, uy lực chẳng khác nào một thứ vũ khí hạt nhân. Kỳ Hinh, cô gái đáng chết này, cô dám nhân lúc anh ra nước ngoài để bỏ trốn?

May mà anh về nước sớm, nếu không...

Ra nước ngoài xử lý công việc, anh chợt phát hiện ra bản thân luôn cảm thấy nao nao, bóng dáng của Kỳ Hinh không lúc nào không hiện ra trước mắt anh. Cô đang làm gì? Có ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về hay không?

Mỗi khi nghĩ đến đây, lòng Lăng Thiểu Đường nóng như lửa đốt. Sự bình tĩnh đã được tạo dựng trong suốt hai mươi mấy năm qua nhất thời tan rã hết cả, thậm chí anh còn chẳng thể tập trung được vào công việc, lúc nào cũng cảm thấy điên điên khùng khùng. Anh nhanh chóng thay đổi lịch trình, vội vàng trở về biệt thự...

Ai ngờ rằng anh lại nhìn thấy cảnh tượng này.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Đôi Nam Nữ Thần Bí

Tuyên Tử Dương, tôi đúng là đã xem nhẹ năng lực của cậu rồi, không ngờ cậu còn có thể tìm ra được nơi này!

Giọng nói của Lăng Thiệu Đường như vang vọng từ tận địa ngục, quanh quẩn khắp trong bầu không khí.

Lúc này, anh phần nộ đến mức sắp giết người, lồng ngực phập phồng lên xuống cùng nắm tay siết chặt cho thấy anh đang cố nín nhịn.

Tuyên Tử Dương nhất thời bị khí thế của Lăng Thiệu Đường áp đảo, nhưng khi nghĩ đến tập đoàn Thụy Dương và Kỳ Hình, khí thế của anh ta cũng trở dậy.

- Lăng Thiệu Đường! Anh đúng là kẻ tiểu nhân ăn tươi nuốt sống người khác, giờ tôi chẳng cần phải lo lắng chuyện của tập đoàn nữa, nhưng tôi còn có Kỳ Hình, anh vĩnh viễn đừng mơ tưởng rằng anh sẽ có được Kỳ Hình.

- Cậu nói gì? Lặp lại lần nữa xem nào!

Lửa giận trong lồng ngực Lăng Thiệu Đường bỗng chốc bị kích thích, anh gầm lên, nắm đấm cũng nhanh như chớp vung ra...

di❖endandle❖quydonnnnn

- A... – Tiếng hét chói tai của Kỳ Hinh vang lên, rõ ràng là Tuyên Tử Dương không hề có năng lực đánh trả, anh ta bị đâm bay văng ra xa, ngã chổng vó.

Ngay sau đó, Lăng Thiệu Đường bước nhanh lên mấy bước, phần nộ vựng năm đâm như mưa vào người Tuyên Tử Dương.

die\nda\nglequydon

- Trên du thuyền tôi tha cho cậu rồi, thế mà cậu còn không biết tốt xấu, muốn đưa Kỳ Hinh đi! Tôi nói cho cậu biết, Kỳ Hinh vĩnh viễn là người của tôi, cái đồ khốn kiếp nhà cậu đừng có nghĩ đến! – Lăng Thiệu Đường phần nộ gào lên như muốn giết người.

- Tử Dương... – Kỳ Hinh kinh hãi, vội chạy đến.

- Đủ rồi, Lăng Thiệu Đường, anh dừng tay lại đi... anh cứ như vậy sẽ đánh chết anh ấy mất!

Lăng Thiệu Đường hung hăng buông Tuyên Tử Dương ra.

di❖end❖anlequydo❖n

Kỳ Hinh vội vàng tiến lên, sốt sắng lấy khăn tay cầm máu cho Tuyên Tử Dương. Nhưng còn chưa kịp làm thì tay cô đã bị một lực mạnh kéo lại. Vừa quay đầu lại, cô đã nhìn thấy khuôn mặt hung tợn.

- Cô đau lòng vì hắn ta à? – die\ndanl\nequ\ydon Lăng Thiệu Đường lạnh lùng hỏi, anh tức giận đến mức tưởng như chạm vào là sẽ bùng nổ ngay.

Kỳ Hinh đẩy Lăng Thiệu Đường ra, cô đứng dậy, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhìn chằm chằm Lăng Thiệu Đường. Một lát sau, một chuyện bất ngờ xảy ra khiến Lăng Thiệu Đường không thể nào ngờ tới...

Một bàn tay hung hăng tát thẳng vào má Lăng Thiểu Đường.

Thời gian lập tức ngừng lại vào chính thời điểm tiếng tát vang lên, đồng thời hơi thở sắc mùi nguy hiểm cũng lập tức vây kín bầu không khí xung quanh! di☆endanleq☆uyd☆on

Ngay sau đó, cổ tay Kỳ Hinh bị Lăng Thiểu Đường bắt được. Anh chẳng khác nào quỷ Satan đến từ địa ngục đang nổi cơn thịnh nộ, chỉ riêng ánh mắt sắc bén ấy cũng đủ giết người.

- Lăng Thiểu Đường, anh không phải là người, sao anh có thể nhẫn tâm chà đạp lên công ty mà người khác đã mất bao công sức để thành lập? Tôi không ngờ vì lợi ích mà anh lại lật lọng, còn không từ thủ đoạn nào, thật sự không ngờ anh lại đề tiện đến mức này.

Kỳ Hinh cố nén cảm giác đau đớn, giọng nói lạnh như băng đầy sắc bén của cô đâm thẳng vào lòng Lăng Thiểu Đường. di»enddanllequ»ydonn

Khuôn mặt đông lạnh của anh vụt qua sự đau lòng, hóa ra trước giờ cô chưa từng tin tưởng bản thân anh, vì một người đàn ông khác mà hiểu lầm anh!

- Tôi đã cảnh cáo cô rồi, trước khi làm chuyện gì thì phải nghĩ đến hậu quả!

Lăng Thiểu Đường đang phẫn nộ, không muốn giải thích gì cho Kỳ Hinh nữa. Giờ anh chỉ thầm nghĩ rằng nhất định phải giáo huấn cô gái không biết trời cao đất dày này là gì. di☆enda☆nle☆quydon

Sau khi gào lên, Lăng Thiểu Đường kiên quyết bế thốc Kỳ Hinh lên đi về phía xe ô tô, sát khí đằng đằng tỏa ra, anh ra lệnh cho tài xế:

- Vứt cái đồ bỏ đi đó vào núi đi! Đừng để tôi thấy hân ta nữa!

- Vâng, anh Lăng! d»iendaaanlequy»d»on

Sau khi giao việc xong, Lăng Thiếu Đường ngồi vào vị trí lái, nhấn mạnh ga, phóng xe như gió bão về phía biệt thự.

- Hình – Tuyên Tử Dương bị đâm, cả người toàn là vết thương, anh ta khó khăn mở mắt ra, cực kì đau lòng. Đợi đến khi anh ta tỉnh lại thì đã ở một nơi rất xa biệt thự rồi! di☆endanleq☆uyd☆on

- Lăng Thiếu Đường... tôi... tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh! – Ánh mắt anh ta khiến người khác cực kì sợ hãi.

- Chúng tôi có thể giúp anh! – Giọng nói của một người phụ nữ vang lên, một chiếc khăn tay bông chốc xuất hiện ngay trước mắt Tuyên Tử Dương.

Tuyên Tử Dương quay đầu lại một cách khó khăn, anh ta híp hai mắt lại mới thấy rõ người mới tới! Đó là một cô gái xinh đẹp!

- Các người...

- Chúng tôi có thể giúp anh báo thù! – die*nda»nleq»uydon Một người đàn ông xuất hiện bên cạnh người phụ nữ.

- Anh... không phải anh là... – Tuyên Tử Dương mở to hai mắt, ngây ngẩn cả người! Sao lại có thể?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tra Hỏi

Buông ra! Lăng Thiếu Đường, anh buông tôi ra!

Kỳ Hinh ra sức giãy dụa, muốn tránh thoát khỏi cánh tay to đầy mạnh mẽ của Lăng Thiếu Đường. diendanlequydon.com

Cô thật sự rất tức giận, cho tới tận bây giờ cô cũng không thể ngờ Lăng Thiếu Đường lại có thể tàn nhẫn như vậy. Anh hủy bỏ công ty của Tuyên Tử Dương, sau đó còn hung hăng đánh người khiến Tuyên Tử Dương bị thương rất nghiêm trọng.

Lăng Thiếu Đường không nói một lời nào hết, hai hàng lông mày nhíu chặt lại vào nhau, đôi môi mỏng hơi nhếch lên thể hiện rõ sự phẫn nộ của anh. diendanlequydon.com

Chẳng thêm để ý đến tiếng thét chói tai và sự giãy dụa của Kỳ Hinh, Lăng Thiếu Đường vừa lôi vừa kéo cô vào phòng ngủ rồi đẩy cả người cô xuống sofa. diendanlequydon.com

- A... – Bị đẩy quá mạnh khiến Kỳ Hinh thở hỗn hển, lúc này cô hoàn toàn cảm nhận được sự uy hiếp khủng khiếp từ trên đầu mình.

Kỳ Hinh thở hỗn hển, miễn cưỡng đứng dậy, đưa một tay vuốt lên vết đỏ trên cổ tay còn lại, ánh mắt đầy thịnh nộ:

- Lãng Thiếu Đường, anh quá đáng rồi đấy! Đường đường là tổng giám đốc của Lãng thị mà lại giống như kẻ đầu đường xó chợ đánh người, có phải đây mới chính là bản tính thực sự của Lãng Thiếu Đường anh không?

Kỳ Hình tức giận, gào to lên. diennnnnda☆nleq☆uydonnnn

Rầm!

Lãng Thiếu Đường vung bàn tay to lên, tiếng đóng sập cửa vang vọng khắp phòng ngủ. Anh vẫn không nói lời nào nhưng từ chính ánh mắt thâm trầm của anh đã nói cho Kỳ Hình biết, anh không còn kiên nhẫn nữa rồi!

- Lãng Thiếu Đường, anh tránh ra, tôi muốn ra ngoài! –
dien♡danle♡quydon Khi nghĩ đến vết thương của Tuyên Tử Dương, Kỳ Hình rất lo lắng.

- Ra ngoài? Cô còn định đi đâu? Đây mới chính là nơi cô phải ở!
di-+endanlequ-+yd-+n

Lãng Thiếu Đường bước từng bước tới gần cô, trên trán nổi đầy gân xanh, anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi:

- Cô quan tâm đến tên chết tiệt đó? Biểu cảm của cô hiện giờ có phải định nói cho tôi biết là cô không nỡ bỏ hắt ta? Cô yêu hắt ta?

Dù sao bọn họ cũng từng là vị hôn phu và hôn thê của nhau, không biết chừng Kỳ Hình thật sự yêu Tuyên Tử Dương cũng nên. Nhưng không biết vì sao, khi nghĩ đến việc trong lòng cô gái này chỉ có cái tên vô lại đó, Lãng Thiếu Đường cảm thấy bức tức đến mức muốn phóng hỏa thiêu rụi căn phòng.

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà trong lòng cô chỉ có Tuyên Tử Dương? Kỳ Hình vốn là thuộc về anh, hai người bọn họ đã cùng thề ước trong nhà thờ, đây là chuyện đã định trước, vĩnh viễn không thể thay đổi!

Lăng Thiểu Đường không muốn đi quá sâu để phân tích trạng thái tâm lý của mình lúc này! Đây là... đây hẳn là dục vọng muốn độc chiếm!
di★enda★nl★equyd★on

Đúng! Chỉ là dục vọng muốn độc chiếm mà thôi! Chỉ là anh không thể để cô gái lừa gạt này được hạnh phúc mà thôi! Lúc trước cô nhẫn tâm không quan tâm đến cảm nhận của anh, không nói đến việc có quan hệ mờ ám với bố anh, lại còn dùng thủ đoạn hạ lưu để lừa gạt anh, vậy mà hôm nay cô còn muốn được hạnh phúc sao?

Đúng, chính là như vậy! Cũng chẳng phải là... die/nda/nlequ/yd/on
chẳng phải là anh có tình cảm gì đặc biệt với cô hết!

Nhưng, tại sao cảm xúc của anh lại luôn bị ảnh hưởng bởi Kỳ Hinh? Khi thấy cô không để ý đến mình, anh lại cảm thấy có chút gì đó mất mát; mỗi lần đối mặt với câu chất vấn của cô, anh lại càng trở nên nóng nảy và luống cuống; khi Kỳ Hinh không ở bên cạnh, anh lại thường chìm đắm trong dòng suy nghĩ về cô. Một người luôn bình tĩnh và có khả năng kìm chế như anh, tại sao lại vì cô gái này mà vui buồn thất thường như vậy?

Yêu anh ấy? Ba từ này làm Kỳ Hinh sửng sốt. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cô đã hoàn toàn quên đi sự tức giận ban đầu mà lại rơi vào trạng thái hoảng hốt. di★end★anlequyd★n

Yêu? Kỳ Hinh chưa từng cẩn thận suy nghĩ về vấn đề này, dù lúc ở trên du thuyền, cô cũng chỉ muốn bảo vệ Tuyên Tử Dương mới nói vậy. Nhưng hôm nay khi đối mặt với vấn đề này, sao cô lại không thể nhìn vào trái tim của mình được?

Tuyên Tử Dương là vị hôn phu của cô, theo lý mà nói, cô hẳn là phải yêu anh ấy mới đúng. die/ndan/lequ/ydon

Nhất là khi bị Lăng Thiểu Đường hại, Kỳ Hinh bị thương khắp người lại gặp được một Tuyên Tử Dương vô cùng tao nhã, anh ấy cẩn thận, nhẫn nại,

dịu dàng dùng sự am hiểu của mình để làm xoa dịu trái tim đã tổn thương của cô. die-+ndanlllequ-+ydo-+n

Tuyên Tử Dương và Lăng Thiệu Đường là hai người đàn ông hoàn toàn khác nhau, khi ở bên cạnh anh ấy, Kỳ Hình cảm thấy rất thoải mái, dường như lúc nào cũng có làn gió xuân ấm áp thổi qua, tất cả những gì không thoải mái đều được sự dịu dàng của anh ấy quăn đi.

Nhưng khi gặp lại Lăng Thiệu Đường, bị anh bắt phải làm tình nhân, tại sao cô lại không để ý đến chuyện phải rời xa Tuyên Tử Dương?

Chẳng lẽ... tình cảm của cô dành cho Tuyên Tử Dương chỉ là cảm kích, không phải là “yêu”? diiiienda-+nlequyddon

Kỳ Hình nhất thời cảm thấy vô cùng hỗn loạn và khiếp sợ. Tại sao đến lúc này cô mới nghiêm túc nhìn thẳng vào lòng mình về vấn đề này... cô thật sự yêu Tuyên Tử Dương sao?

Trong hai năm qua, Tuyên Tử Dương đã theo đuổi cô, hơn nữa trước sự cẩn thận và quan tâm của anh ấy, dần dần cô đã bị xao động. Khi anh ấy cầu hôn cô, trong đầu cô đột nhiên hiện lên bóng dáng lạnh lùng của Lăng Thiệu Đường, sau đó cô lập tức đồng ý. die/nda/nleq/uydon

Bởi vì từ trong tiềm thức, cô cho rằng sự dịu dàng và ôn hòa của Tuyên Tử Dương hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn về cuộc sống của cô. Nếu Tuyên Tử Dương cũng giống như Lăng Thiệu Đường thì cô tuyệt đối không đi vào vết xe của hai năm trước. die-+ndanleqqqqqu-+ydon

Tình yêu đó rất đau khổ, rất chua xót và cũng quá tàn nhẫn!

Cho nên cô không muốn một tình yêu kích thích, cũng chẳng phải là một tình yêu oanh oanh liệt liệt, một tình yêu đến chết đi sống lại, cô chỉ muốn có một tình yêu bình thường, nước chảy đá mòn, sống một cuộc đời bình thản là được rồi.

Cô sẽ không cần phải vất vả đến mức hàng đêm trong những giấc mơ cũng chỉ có hiện thực và trở ngại!

Nhưng hai năm sau, khi Lăng Thiểu Đường xuất hiện trước mắt cô, người đàn ông đó ngông cuồng, không thèm quan tâm đến nỗi hận của cô với anh mà ích kỷ bắt ép cô ở lại bên cạnh khiến cô lại một lần nữa phải sống trong một thế giới toàn những âu lo. d★iendanlequyd★n

Nhưng, trái tim cô lại như đi lạc trước sự quan tâm và căng thẳng mà anh vô tình thể hiện ra...dienn_danleq_uydon

Tình yêu... không hề phẳng lặng!

Có lẽ, trong đó là một tình cảm mãnh liệt, có điên cuồng, có cố chấp, có sự lưu luyến!

Tình yêu chân chính có lẽ sẽ mang đến đau khổ và nước mắt, nhưng chỉ cần đã được nếm hương vị của tình yêu một lần, gặp được người khiến ta phải chìm đắm thì chẳng còn cách nào thoát ra được.

Giống như nụ hôn ngông cuồng và vòng ôm mạnh mẽ của Lăng Thiểu Đường...

Có phải như vậy không? die-+ndanleqqqqqu-+ydon

Kỳ Hình kinh ngạc nhìn người đàn ông ngông cuồng trước mắt, từ người anh tỏa ra khí phách uy phong, đôi mắt sắc bén, chiếc cằm cương nghị...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Hoàn Toàn Trở Thành Người Phụ Nữ Của Tôi [16+]

Cô lại nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Chẳng lẽ... cô thật sự yêu người đàn ông trước mặt này hay sao? Dù có bị anh hung hăng giẫm đạp lên? Cô... vẫn khao khát có được tình yêu của anh? [diendanlequydon](#)

Không! Nhận thức này khiến khuôn mặt xinh đẹp của Kỳ Hinh trở nên trắng bệch.

Không! Không thể nào! Cô thầm hét lên trong thâm tâm, cưỡng chế ý niệm khó tin đó trong lòng... [diendanlequydon](#)

Kỳ Hinh, mày không thể quên anh đã hại mày thế nào! Trong con mắt ác ma của anh, mày chính là công cụ báo thù của anh! Hai năm trước là vậy, hai năm sau cũng chẳng có gì thay đổi! Thứ thay đổi chính là nỗi hận của mày với anh, nỗi hận thù anh đã giết hại con mày!
[diendanlequydon](#)

Cô không thể ngốc nghếch đến mức lại yêu anh lần nữa, tuyệt đối không thể!

Sắc mặt tái nhợt của cô khiến Lăng Thiệu Đường cho rằng cô chỉ toàn tâm toàn ý lo cho an nguy của Tuyên Tử Dương, sự tức giận của anh lại

càng bùng nổ...

- Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi! Cô yêu cái tên họ Tuyên ngu ngốc đó sao? Nói!

Lăng Thiều Đường gào lên! Đúng vậy, anh phát hiện ra anh rất sợ Kỳ Hinh thừa nhận điều này! Cảm giác ghen tỵ bùng nổ khiến anh sắp phát điên lên, anh không cho phép, không cho phép Kỳ Hinh còn nhưng nhớ đến cái tên Tuyên Tử Dương đó!

Tiếng gào giận dữ của Lăng Thiều Đường kéo Kỳ Hinh trở lại hiện thực, cũng nhanh chóng che lấp đi chân tình được vùi sâu trong lòng.
diendanlequydon

- Đúng, tôi yêu anh ấy! Anh nhất định thể xác tôi nhưng không giam cầm được trái tim tôi! Tôi yêu anh ấy!

Kỳ Hinh thật sự không ngờ được rằng khi đối mặt với cảm xúc và tình cảm này, cô lại thấy rất mệt, cho nên Kỳ Hinh nói lời trái lương tâm.

- Chết tiệt! – Anh gào lên, khí thế bức người. Khi nghe Kỳ Hinh nói vậy, anh cảm thấy như có sét đánh giữa trời quang! Quả nhiên là vậy!
di+ennnd+an+nnleq☆uyd+onnn

- Cô có biết cố tình chọc giận tôi sẽ có kết cục thế nào không? Đó là sẽ khiến tên ngu ngốc đó chết thảm hại hơn! – diendanlequydon Giọng nói lạnh lẽo mang theo sự uy hiếp khiến người khác phải sợ hãi vang lên.

- Tin! Đương nhiên là tôi tin! Còn chuyện gì anh không làm được sao? Anh có thể tự tay giết hại con mình, cũng có thể hủy diệt tập đoàn Kỳ thị, càng có thể làm tập đoàn Thụy Dương sụp đổ, tất cả chỉ vì muốn thỏa mãn anh mà thôi. Nhưng, anh chớ quên, anh vĩnh viễn không bao giờ hủy bỏ được nỗi hận thù của tôi với anh, nỗi hận thù này sẽ tồn tại trong cả cuộc đời tôi!

Kỳ Hinh chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lạnh đến thấu xương, ánh mắt cô trong veo nhưng lại chứa sự lạnh lùng, mỗi câu mỗi chữ đều như những lưỡi dao sắc bén.

Trái tim Lăng Thiệu Đường nổ tung đầy đau đớn, anh biết cô hận anh, nhưng anh không ngờ khi những lời này được chính cô nói ra lại khiến anh đau đớn đến mức không chịu nổi.

Lập tức, tiếng cười lạnh của anh vang vọng khắp phòng...
diend-+anlequydon

- Haha... cô hận tôi! Không sao cả! Chỉ là tôi thật không ngờ một người đã từng luôn miệng nói yêu tôi lại là đồ dâm phụ quyến rũ đàn ông. Đàn bà cũng giống nhau cả thôi, kiếm được một người còn chưa thấy đủ, còn phải “sơ cua” thêm người khác!

Kỳ Hinh đau lòng nhắm mắt lại...

Anh nhất định phải giẫm đạp lên lòng tự trọng của cô như vậy sao? Vốn đã nghĩ đến chuyện này nhưng khi nghe những lời nói đó, chúng vẫn có lực sát thương cực lớn với cô. điendanlequydon

- Sao? Không còn gì để nói nữa rồi à? Hay là nói đến vấn đề về người trong lòng của cô đi! – Lăng Thiệu Đường bóp chặt bả vai Kỳ Hinh, nhìn thẳng vào khuôn mặt tái nhợt của cô.

Trái tim Kỳ Hinh đã đau đớn từ lâu, không còn gì có thể châm vào được nữa. Một giọt nước mắt từ khóe mắt cô trào ra, vô cùng thê lương.
dien-+danle-+quy-+don

- Lăng Thiệu Đường, hai năm trước tôi rất yêu anh, nhưng anh chưa bao giờ quý trọng tình yêu của tôi. Nhưng tôi vẫn luôn tự lừa gạt bản thân mình, luôn sống trong thế giới mộng ảo tự mình tạo nên, mộng tưởng rằng sẽ có một ngày anh cho tôi chút hy vọng, mộng tưởng rằng có một ngày

anh sẽ thật sự yêu tôi. Dù ngày nào cũng phải đối mặt với sự lạnh nhạt của anh, tôi cũng có thể chịu được, dù cuộc sống khi ấy của tôi chẳng khác nào sống trong địa ngục, tôi cũng có dũng khí để đối mặt. Nhưng... anh cho tôi cái gì? Chẳng lẽ hai năm sau anh tưởng anh tiếp tục giẫm đạp lên lòng tự trọng của tôi thì tôi vẫn còn dũng khí để đối mặt sao?

Giọt nước mắt của Kỳ Hình khiến Lăng Thiệu Đường đau lòng, sự chua xót của cô lại khiến anh cảm thấy sợ hãi. Anh chưa bao giờ biết được nước mắt của phụ nữ lại có sức ảnh hưởng lớn đến thế.

Anh không hiểu cảm giác của mình lúc này! điendandlequydon

- Chẳng lẽ cái tên họ Tuyên đó có thể khiến cô thỏa mãn?
di+end+anlequ+yo+n

- Tuyên Tử Dương tôn trọng tôi, che chở cho tôi, anh ấy tuyệt đối không cầm thú giống như anh!

Kỳ Hình lạnh lùng lên tiếng.

Lời nói của cô lại châm lên lửa giận trong lòng Lăng Thiệu Đường, đôi mắt anh tỏa ra những tia lửa khiến người khác sợ hãi.

- Được, tôi lại muốn xem cô thủ tiết vì cái tên ngu xuẩn đó được bao lâu?

Nói xong, Lăng Thiệu Đường như một con báo xông lên, ấn người cô xuống sofa, đè cả người lên người cô. Anh không thèm quan tâm đến sự giãy giụa của cô mà mạnh mẽ hôn lên môi cô.

Nụ hôn này cực kỳ mạnh mẽ, không hề có chút dịu dàng nào như muốn trừng phạt cô. die»ndanl»equyd»n

Kỳ Hinh buồn bã, đầu ngón tay lạnh như băng, vô lực thuận theo khí thế bức người của anh... di 𐄂 en 𐄂 danl 𐄂 equyd 𐄂 on

- Lăng... Thiếu Đường, anh... anh đừng quá đáng, buông tôi ra! Giọng nói thê lương của Kỳ Hinh pha lẫn chút bất đắc dĩ.

- Buông cô ra? Để cô đi tìm Tuyên Tử Dương à? Mơ tưởng! – Đầu lưỡi Lăng Thiếu Đường lại ngông cuồng luồn vào trong, lưu luyến hôn lên từng điểm mẫn cảm của Kỳ Hinh.

- Anh! Bỏ... A... Anh... Đừng... - Kỳ Hinh vô lực ngăn cản, cô hét lên, muốn tránh xa khỏi hơi thở của anh.

Nhưng cô lại kinh hãi phát hiện ra tiếng hét của mình khi bật ra ngoài lại trở thành tiếng nỉ non yêu kiều.

Cô ngửa mặt ra sau, rốt cuộc đây là cảm giác gì? Cô sợ hãi nhưng lại... chờ mong!

- Tôi đương nhiên có thể! – Lăng Thiếu Đường cất tràng cười quỷ dị khàn khàn, liên tục hôn lên người cô như muốn tra tấn.
di 𐄂 endanle 𐄂 quyd 𐄂 n

- Cứ thoải mái đi! Cô xinh đẹp như vậy... Tôi muốn cô! Tôi muốn cô hoàn toàn trở thành người phụ nữ của tôi!

Lăng Thiếu Đường tiếp tục lên tiếng. Có trời mới biết, mấy ngày nay không có cô ở bên cạnh, anh nhớ mùi hương thơm ngát từ người cô đến thế nào. diendan»lequydon

Như ngàn vạn pháo hoa nổ tung trong người, cơ thể của hai người kết hợp hoàn mỹ với nhau cùng tiếng rên rỉ vang vọng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Không Ngủ Không Nghi

Kích tình mãnh liệt qua đi, Lăng Thiểu Đường nhìn Kỳ Hinh đang mê man, anh đau lòng bế cô lên, nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

Anh sao vậy? Tại sao hôm nay lại nổi cơn thịnh nộ?

Không phải anh chỉ quan tâm đến cơ thể của cô hay sao? Tại sao khi thấy giọt nước mắt của cô, anh lại thấy tan nát cõi lòng. Còn khi cô không kìm lòng được thốt lên những âm thanh rên rỉ, anh lại không nhìn được, muốn cô hết lần này đến lần khác? die&ndannleee&quydo&n

Lăng Thiểu Đường ngồi bên giường, đầu ngón tay mơn trớn khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng của Kỳ Hinh, mái tóc dài hơi ướt mồ hôi của cô mang theo hương vị của cả anh và cô. Anh chỉ muốn như vậy, muốn cô hoàn toàn trung thành với anh! Anh muốn trên người cô chỉ có hơi thở của anh mà thôi!

Thậm chí anh còn muốn nhập cô vào người anh luôn.

Khi anh đứng lên, Kỳ Hinh đã dần khôi phục lại ý thức. Cô nghe thấy tiếng kéo khóa quần, sau đó một giọng nói vang lên:

- Bác Phùng, giờ tôi phải đến công ty xử lý chút chuyện, khi nào Hinh Nhi tỉnh lại, bác mang bữa tối lên phòng cho cô ấy!

- Vâng, cậu cả! – Bác Phùng cung kính trả lời.

Nói xong, anh cúp điện thoại, nhìn Kỳ Hình đang nhắm mắt, cúi người hôn lên cái trán trơn bóng của cô rồi đi ra khỏi phòng.

Kỳ Hình chậm rãi mở hai mắt ra, nước mắt tuôn rơi! Cô hận anh, nhưng cô còn hận bản thân hơn...

Cô cảm thấy cô chính là người phụ nữ vô liêm sỉ nhất trên đời này, tại sao đã hận anh như vậy mà lại không cự tuyệt được anh? diendan»lequydon

Đôi mắt cô tràn ngập bi ai, cả người đau nhức, đầu đau đến mức choáng váng. Cô hận bản thân mình tại sao lại không cự tuyệt được người đàn ông như ác ma này? Cô nên làm gì bây giờ? Cô nên làm gì mới có thể không chế bản thân mình, thoát khỏi tên ác ma này?

Hôm sau!

Kỳ Hình nằm trên giường, cô cảm giác cả người nhẹ bẫng như đám mây đang bồng bềnh trôi.

- Sao lại như vậy?

Bàn tay to của Lăng Thiệu Đường nhẹ nhàng đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng của Kỳ Hình, giọng nói anh có chứa sự tức giận nhưng ánh mắt lại toát lên sự đau lòng và thương tiếc.

Bác Phùng nhìn Kỳ Hình nằm trên giường cũng hết sức đau lòng. Khi thấy cậu cả hỏi, bà lập tức trả lời:

- Cậu cả, trong thời gian cậu ra nước ngoài, cô Kỳ không ăn uống gì mấy, còn thường xuyên ngồi bên cạnh bể phun nước, nếu không chỉ cứ ở trong vườn hoa cả ngày! Có lẽ bị nước lạnh bắn vào cộng với việc ăn uống thất thường nên mới vậy! die»ndanl»equydn

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường đầy đau lòng. Tại sao? Tại sao cô lại thất thần? Chẳng lẽ cô nhớ đến cái tên Tuyên Tử Dương đó sao? Hay là... cô nhớ anh?

Tại sao cô lại không chăm sóc tốt bản thân? Cô ngồi cạnh bể phun nước, chắc chắn là bị nhiễm lạnh, chẳng lẽ cô không biết điều đó sao?

Vậy mà ngày hôm qua anh lại không phát hiện ra sự khác thường của cô, còn cường ngạnh ham muốn cô, thậm chí tham lam hết lần này đến lần khác, thỏa mãn sự mong nhớ trong mấy ngày qua của anh với cô!

Đáng chết! Thật sự là đáng chết!

Nếu hôm qua anh không vội vàng quay lại công ty xử lý công việc mà ở lại bên cạnh cô thì hôm nay cô cũng không ốm nặng như vậy!

- Cậu cả, xin lỗi cậu, là tôi không làm tròn chức trách, không phát hiện ra cô Kỳ...

Lăng Thiểu Đường giơ tay lên, ngắt lời của bác Phùng.
di❖endanlequyd❖n

- Tôi không trách bác! – Anh cúi đầu, giọng nói lộ rõ sự quyền uy. Thật ra là anh tự trách bản thân mình.

Đôi mắt anh khóa chặt lên khuôn mặt chẳng còn chút sinh khí nào của Kỳ Hình.

- Cậu chủ, thuốc đã mang lên rồi!

- Đưa vào đây! – Giọng nói Lăng Thiểu Đường lộ rõ sự uy nghiêm.

- Vâng! – Người giúp việc bước vào trong phòng.

- Để xuống đó rồi ra ngoài đi!

- Vâng!

- Bác Phùng, bác cũng đi làm việc khác đi! Nhân tiện làm ít đồ bổ dưỡng cho Hinh Nhi! die❖ndanleq❖uydon – Lăng Thiếu Đường không ngẩng đầu lên, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm Kỳ Hinh nằm trên giường.

- Vâng!

Khi bác Phùng và người giúp việc ra ngoài, Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng nâng người Kỳ Hinh dậy. Tuy bác sĩ đã nói cô không sao nhưng khuôn mặt cô vẫn hết sức tái nhợt, bệnh tình nghiêm trọng như vậy chắc chắn có liên quan đến chuyện cô bị rơi xuống nước hôm ở trên du thuyền. Tuy rằng vết thương trên vai cô đã ổn nhưng khí lạnh trong cơ thể không được xua tan đi hoàn toàn.

Lăng Thiếu Đường đau lòng, sao anh lại không quan tâm đến cô chứ?

Anh để Kỳ Hinh dựa vào người mình, gò má anh dính sát vào cái trán nóng bừng của Kỳ Hinh. Khi thấy mồ hôi cô vã ra, anh vội lấy khăn tay lau sạch...

Sau đó, Lăng Thiếu Đường cầm bát thuốc trên đầu giường, cẩn thận đút cho cô uống hết.

Khụ... khụ... Kỳ Hinh vốn đang mê man, khi đầu lưỡi tiếp xúc với thức chất lỏng đẳng đẳng, cô tự sinh ra mâu thuẫn. Sau khi nuốt vào khí quản, cô bị ho sặc sụa.

Lăng Thiếu Đường hoảng hốt, di❖ndanlequ❖yd❖n vội để bát thuốc sang một bên, đưa tay vỗ nhẹ lưng Kỳ Hinh.

Sau khi ho được một lúc, Kỳ Hinh lại khôi phục lại hô hấp bình thường, hơi thở đều đều nhưng cô vẫn bất giác tựa đầu vào người Lăng Thiếu Đường.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt của Kỳ Hình, ánh mắt Lăng Thiếu Đường đầy phức tạp mà thâm trầm.

Anh lấy khăn tay nhẹ nhàng lau khước miệng Kỳ Hình rồi xoay người lại, cầm bát thuốc lên uống rồi nâng mặt cô lên, chậm rãi mớm thuốc vào miệng cô.

Khi thuốc chảy vào trong miệng Kỳ Hình, một giọt cũng không rơi ra ngoài, anh chợt phát hiện ra bản thân lại tham luyện đôi môi cô.
diennnnnda☆nleq☆uydonnnn

Anh lưu luyến đặt Kỳ Hình xuống giường, cẩn thận đắp chăn cho cô. Sau khi xác nhận không có điều gì khác thường, anh tiện tay cầm một tập tài liệu lên xem, vừa trông Kỳ Hình vừa xử lý công việc.

Cứ thế cả một đêm, tình hình của Kỳ Hình vẫn không có chuyển biến gì tốt lên mà nhiệt độ cơ thể cũng lúc cao lúc thấp.

Trong phòng ngủ, đèn bật sáng trưng cả đêm, còn Lăng Thiếu Đường cũng không ngủ không nghỉ trông chừng Kỳ Hình, lau mồ hôi cho cô, đo nhiệt độ cơ thể cô.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Tra Tấn

Lúc rạng sáng, tiếng kêu khẽ của Kỳ Hinh từ trên giường vang lên.

- Ừm... lạnh... lạnh quá!

Kỳ Hinh mê man, bất giác co người lại, dường như chiếc chăn đắp trên người cô không có tác dụng gì cả. dien³³danle³³quyd³³on

- Hinh Nhi, Hinh Nhi...

Lăng Thiều Đường nghe thấy tiếng mê man của cô liền lập tức đến bên giường, ôm chặt lấy cơ thể đang lạnh run của cô, đôi môi nóng như lửa của anh dán sát lại gần bên tai cô, khẽ gọi.

- Lạnh... A... Lạnh quá! – diiiiiienda⁺nleeeequyd⁺on Khí lạnh trong cơ thể đang ăn mòn nhiệt độ cơ thể khiến lúc này cô cảm thấy rất lạnh.

Khí lạnh như xâm nhập vào tận cốt tủy khiến cả người cô như rơi xuống biển, cũng như ngày hôm đó, nước biển lạnh như băng nhấn chìm cơ thể cô, đánh sâu vào nội tâm cô khiến cô chẳng còn hy vọng gì nữa, chỉ có thể rơi vào bóng tối vô tận.

Sao lại rét lạnh như vậy? Lồng ngực ấm áp đó đâu rồi?
die³³ndanlequy³³don

Kỳ Hình bất giác rướn người lên.

Lăng Thiểu Đường nhú chặt mày lại, một người luôn bình tĩnh như anh, dù có phải đối mặt với hỗn loạn thế nào đi chăng nữa, đứng trước những vấn đề liên quan đến thương mại, anh đều có định liệu trước, chưa từng căng thẳng và khẩn trương như vậy. Nhưng khi đối mặt với Kỳ Hình, anh lại không thể khoanh hai tay nhàn nhã lại, giống như lần trước cô rơi xuống biển rồi bị thương, đến hôm nay bị nhiễm lạnh đều khiến anh kinh sợ chưa bao giờ có.

Anh lấy nhiệt kế đo nhiệt độ cho cô, hơn bốn mươi độ! Chết tiệt! Chẳng phải đã uống thuốc hạ sốt rồi sao, sao lại không có tác dụng gì thế này?
die-ndaaanlequ-ydon

- Ừm... lạnh...

Khi Lăng Thiểu Đường vừa định rút tay về, Kỳ Hình bỗng ôm chặt lấy, dường như muốn đòi lấy chút độ ấm từ tay anh.

Những đường nét lạnh lùng trên mặt Lăng Thiểu Đường đã bị sự dịu dàng thay thế, Kỳ Hình yếu đuối và vô lực thế này tạo cho anh một cảm giác muốn che chở mà trước nay chưa từng có... dien^{QA}danle^{QA}quy^{QA}don

Anh kéo chiếc chăn trên người Kỳ Hình ra, sau đó bàn tay to dịu dàng cời vấy ngủ màu trắng của cô ra...

Ngay lập tức, thân hình xinh đẹp trắng nõn của Kỳ Hình hiện ra trước mắt Lăng Thiểu Đường.

Lúc này, Kỳ Hình hết như bước ra từ một tác phẩm nghệ thuật, khuôn mặt thanh tú tĩnh lặng, hàng lông mày như làn thu thủy, lông mi cong dài hơi run run, đôi môi mỏng manh như cánh hoa hồng mềm mại và ướm át, mái tóc dài và xoắn mềm mại phủ xuống bờ vai tuyệt đẹp, thuận mắt nhìn xuống dưới là vị trí của xương quai xanh khêu gợi, mái tóc dài che hơn nửa

nơi căng tròn cực kì mê người, bắp đùi thon dài hơi cuộn lại, làn da tăng nồn không tỳ vết vì sốt cao mà hơi có màu phấn hồng.

diiiiendanlequ-+ydon

Đôi mắt của Lăng Thiệu Đường dần trở nên thâm trầm, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, bàn tay nóng bỏng của anh lướt trên người Kỳ Hinh, thân hình tuyệt đẹp và hoàn mỹ trước mắt khiến máu trong người anh sục sôi.

- Lạnh... lạnh quá... – Kỳ Hinh lại run lên, cô gấp bắp đùi thon dài lên trước ngực tạo thành một tư thế an toàn khi ngủ của một đứa trẻ.

dien💀danle💀qu💀ydon

Tiếng rên của Kỳ Hinh đã kéo lý trí của Lăng Thiệu Đường trở về, sao lúc này rồi mà anh lại còn có ý nghĩ đó chứ?

Ngay sau đó, anh hít sâu một hơi, điều chỉnh hô hấp của bản thân rồi vội vàng cởi quần áo trên người ra, đắp chăn lên người mình và Kỳ Hinh rồi để Kỳ Hinh nép vào trong ngực mình.

- Ừm... – Đường như đã tìm được nơi ấm áp, cả người Kỳ Hinh dính sát vào cơ thể Lăng Thiệu Đường, bàn tay nhỏ bé của cô ôm chặt lấy người anh.

- Đúng là tiểu yêu tinh biết giài vò người khác! –
di-+end-+anlequ-+ydo-+n Lăng Thiệu Đường cúi đầu khẽ cười, không còn nghi ngờ gì nữa, dục vọng trong anh lại bị hành động vô thức của Kỳ Hinh châm lên. Cơ thể nóng bỏng của anh có thể cảm nhận rõ từng đường cong gợi cảm trên người Kỳ Hinh, cảm giác một thứ gì đó trong lồng ngực muốn phóng thích lại càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Nhưng nằm trong lòng anh, Kỳ Hinh dần khôi phục lại hô hấp bình thường, dường như cũng ngủ yên hơn. Cô vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ Lăng Thiệu Đường, hô hấp đều đều của cô chốc chốc lại phả vào cổ anh, cực kì kích thích dục vọng của Lăng Thiệu Đường.

Ngọn lửa mãnh liệt bắt đầu lan tỏa, đồng thời, đôi mắt đen của anh cũng vì vậy mà trở nên thâm trầm hơn! Anh sắp điên mất rồi!
dien 𐄂 danllllequy 𐄂 don

- Hình Nhi... – Anh ôm chặt lấy người cô, hương thơm ngát thoang thoảng từ người cô tỏa ra như một loại thuốc trợ tình khiến anh khó có thể kìm chế.

Không được! Anh tuyệt đối không thể xâm phạm cô lúc này! Anh cố cưỡng ép dục vọng, ra lệnh cho bản thân.

- Hình Nhi, đợi anh một lát, anh sẽ quay lại ngay!
dien-+-danle-+-quy-+-don

Anh cúi người nói bên tai Kỳ Hình, tiếng nói thô cát như chiếc đinh nhọn bị mài trên đá, có thể thấy anh đang cố gắng nín nhịn đến cực điểm! Tuy cô hôn mê nhưng anh tin cô vẫn có chút ý thức, có thể nghe được lời anh nói.

Nói xong, Lăng Thiệu Đường xoay người xuống giường, thân hình cao lớn và cường tráng vì dục vọng bùng nổ mà trở nên đỏ bừng.

Anh đi thẳng vào phòng tắm, bật vòi nước lên, sau đó điều chỉnh nước lạnh, mượn dòng nước mát để giải tỏa dục vọng của bản thân.

Anh chống hai tay lên tường, mặc cho dòng nước lạnh như băng phun lên khắp cơ thể, cảm giác mát lạnh dần bình ổn sự xúc động trong anh.

Cứ như vậy, Lăng Thiệu Đường lại vượt qua một đêm dài không ngủ.
die-+-ndanleq-+-uydon

Sau khi được bác sĩ điều trị, bệnh tình của Kỳ Hình đã đỡ hơn trước. Sau bốn ngày sốt cao thì giờ ngoài việc hay buồn ngủ thì nhiệt độ cơ thể của Kỳ Hình đã được khống chế. di 𐄂 ennnnda 𐄂 nlequ 𐄂 ydon

Sau khi mấy người giúp việc rời khỏi phòng, Lăng Thiếu Đường lại đặt tay lên trán kiểm tra cho cô. Bốn ngày này, cô cứ ngủ rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn giờ lại càng thêm gầy đi!

Anh nhìn cô chăm chú, rốt cuộc là từ lúc nào anh lại quan tâm đến sức khỏe của cô, chú ý đến nhất cử nhất động của cô... Bắt ép cô ở lại bên cạnh anh thật sự chỉ vì muốn trả thù hay sao?

Nhưng... nhưng anh không dám thừa nhận tình cảm của mình...

Cô bị ốm, anh vất vả cả ngày, đến đêm cũng thức trắng, chuyện công việc anh tạm gác lại, chỉ có mấy việc thật sự quan trọng mới xử lý.

Anh đã quên cô lừa anh thế nào ư? Đã quên sự mờ ám giữa cô và bố anh ư? diend+-anlequyd+-on

Nhưng hiện giờ, anh chỉ toàn tâm toàn ý hy vọng bệnh tình của cô có chuyển biến tốt, anh không muốn nhìn thấy cô yếu ớt như vậy...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Không Khí Kỳ Quái

Lăng Thiều Đường đau lòng. Anh cầm bát thuốc lên, cẩn thận đỡ cô dậy.

- Không... không cần!

Kỳ Hinh đang hôn mê nhưng miệng vẫn đang ngắt, cô nhú mào lại, đẩy bát thuốc ra...

- Không uống... die-+ndanlequyyyyydo-+n

Đau đầu quá! Cả người không thoải mái, cô lại càng không muốn uống cái thứ khó uống như đòi mạng này được!

- Hinh Nhi, ngoan! Nghe lời đi! – die\ nda\ nle\ quy\ do\ nnn Giọng nói dịu dàng đây yêu chiều vang lên:

- Em không uống thuốc thì sao khỏi bệnh được?

Kỳ Hinh hơi mở mắt ra, vị thuốc bắc khiến cô buồn nôn...

- Em không uống! – Cô đẩy cái bát ra.

Đột nhiên, dạ dày bị khuấy đảo, nước chua dấy lên tận cổ, cô không nhìn được che miệng lại, chỉ muốn nôn khan. dien-+danle-+quy-+don

- Hình Nhi, em nôn ra đi, đừng cố nhịn!

Lăng Thiều Đường dùng cả hai tay để đỡ cô. Hôm trước cô cũng từng nôn một lần, bác sĩ nói không đáng lo ngại, chỉ là bị ốm nên cơ thể cô suy nhược, hơn nữa do không ăn uống đầy đủ nên trong dạ dày chỉ toàn nước chua mới buồn nôn.

Không! Sao cô có thể nôn trên giường như vậy? Không được, tuyệt đối không được!

- Ừm... – Mặt Kỳ Hình trắng bệch, cô khẽ rên lên.

- Ừm... em muốn vào nhà vệ sinh! – Lăng Thiều Đường Thật khó quá, cô muốn nôn!

- Em cứ nôn ra đi! – Lăng Thiều Đường hơi nhíu mày lại. Đúng là cô bé bướng bỉnh, là lúc nào rồi mà còn phân cao thấp nữa chứ.
dieñdẫnlẽquyyydon

Lăng Thiều Đường vừa ra lệnh vừa cầm một cái chậu rửa mặt đặt lên trước mặt Kỳ Hình! Cô đã mệt mỏi rồi, anh không muốn cô phải đi vào nhà vệ sinh trong tình trạng suy yếu.

Kỳ Hình miễn cưỡng ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp của cô lúc này vì cái dạ dày co bóp mà trở nên mờ lung. Cô kinh ngạc nhìn Lăng Thiều Đường, hình như có gì đó là lạ! Tại sao? Tại sao anh lại săn sóc cô như vậy?

- Không... – Kỳ Hình bướng bỉnh đứng dậy, cô nhất định phải vào nhà vệ sinh để nôn, giờ nôn ngay trước mặt Lăng Thiều Đường, đúng là rất kì quái!

Nhưng sau khi miễn cưỡng đứng dậy, cô mới phát hiện ra giờ cả người cô hoàn toàn không mặc quần áo.

Sao có thể? Sao cô lại như thế này?

- A... – Nước chua trong dạ dày lại dâng lên, Kỳ Hinh thật sự không thể nhịn nổi nữa, cô kéo chiếc chậu rửa mặt rồi nôn vào đó.

dienda^سnlequyy^سyydon

Sau khi nôn xong, cái bụng của Kỳ Hình mới thoải mái được một chút.

Sau đó, Lăng Thiểu Đường thu dọn sạch sẽ mọi thứ rồi tự mình vào phòng tắm, lấy chiếc khăn mặt ra, lau sạch khóe miệng Kỳ Hình rồi đặt thoải mái nằm xuống giường.

- Hình Nhi, em uống mấy hộp nước đường đi, sau đó anh sẽ cho em uống thuốc!

Lăng Thiểu Đường cầm cốc nước đường mà từ sáng sớm bác Phùng đã chuẩn bị. Anh thử độ ấm trong nước rồi đưa thìa đến bên miệng Kỳ Hinh.

- Em... em tự làm!

Kỳ Hình cất giọng mỏng manh, ánh mắt đầy nghi hoặc khi nhìn Lăng Thiệu Đường.

- Nghe lời! dieđndanlequyyyon

Lăng Thiều Đường quát nhẹ, thông qua ánh mắt là anh đã biết cô đang nghĩ gì! Chẳng lẽ cô sợ anh đến thế ư?

Kỳ Hình hơi giật mình, sau đó khó khăn uống vài ngụm nước đường.

Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng lấy khăn mặt lau vết nước còn đọng trên khóe miệng cô.

Lát sau, Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng hỏi:

- Em thoải mái hơn chưa? Còn thuốc nữa, để anh cho em uống!

Sau đó, anh nhẹ nhàng nâng người Kỳ Hinh dậy, để cô dựa vào người anh.

- Em... em không muốn uống...die»nda*nlequydon

Kỳ Hinh nhìn bát thuốc rồi nhú mào lại, có trời mới biết cô sợ nhất là phải uống loại thuốc này. die»nda»nlequyydon

- Không được, uống thuốc em mới khỏi bệnh được! – Lăng Thiếu Đường không cho phép cô cự tuyệt.

- Đi mà... chỉ cần châm cứu là được rồi, đừng bắt em uống thuốc, được không?

Kỳ Hinh vô thức kéo kéo tay Lăng Thiếu Đường, ánh mắt khẩn cầu.

- Hinh Nhi! Hinh Nhi của anh!

Trước sự làm nũng của Kỳ Hinh, Lăng Thiếu Đường thấy trong lòng ngứa ngáy, anh bật cười, đưa tay ôm chặt lấy cô. Đúng là chưa thấy cô bé nào đáng yêu như vậy, uống thuốc mà còn phải cò kè mặc cả! diendanlequyđn

- Yên tâm, anh giúp em uống, sẽ không đắng lắm đâu! – die*nnda*nlequyd»n Nụ cười trên khóe môi càng sâu hơn, anh lên tiếng đầy yêu chiều.

Kỳ Hinh kinh ngạc đến mức ngây người trước biểu cảm của Lăng Thiếu Đường, cô chưa bao giờ thấy anh như thế này...

Lăng Thiếu Đường ngửa đầu đổ bát thuốc vào trong miệng rồi giữ chặt khuôn mặt Kỳ Hinh, khẽ áp môi lên môi cô, dòng nước thuốc đen đặc chậm rãi được mớm vào trong miệng cô.

Trái tim Kỳ Hình đập thành thịch, hai má cô đỏ ửng, không thể không thừa nhận... cách uống thuốc này thật là kỳ lạ, mà thứ thuốc này cũng không khó uống lắm...

Vì sao...

Kỳ Hình đảo mắt nhìn tập tài liệu trên đầu giường, chẳng lẽ mấy hôm nay anh ở nhà xử lý công việc sao?

Sau khi uống xong thuốc, anh lại đặt cô nằm xuống giường, đôi mắt sáng ngời: đi»ennnnndannnnlequ»ydonnnn

- Giờ em ngủ một chút đi, em chỉ cần nghỉ ngơi nhiều, uống thuốc đúng giờ thì sẽ khỏi ốm nhanh thôi!

Nói xong, anh đứng lên đi ra ngoài. đi»endan»leeequy»on

- Đợi đã... – Kỳ Hình lên tiếng.

- Sao? Không nỡ để anh ra ngoài à? – Lăng Thiệu Đường quay trở lại giường, khuôn mặt anh tuần có chút tà khí, anh chống tay xuống giường, hoàn toàn vây lấy người cô trong phạm vi của mình.

Kỳ Hình hơi rung động nhưng cũng thấy mất tự nhiên.

- Sao, vẫn còn muốn anh ôm em ngủ à? Mấy ngày nay em lúc nào cũng ngủ trong lòng anh đấy!

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường cong lên, khuôn mặt tà mị đầy sức hấp dẫn. diiiiendaaanleq»uydon

- Cái gì? đi»endanleeeqqqqquy»on

Kỳ Hình giật mình, tuy cô luôn mê man nhưng lúc nào cảm thấy rét lạnh thì luôn có một bức tường ấm áp để cô dựa vào. Cô thấy rất ấm áp,

cũng rất an toàn, hơi thở đó khiến cô cảm thấy rất quen thuộc.

Đúng! Cảm giác quen thuộc đó chính xác là do Lăng Thiệu Đường mang lại.

Lăng Thiệu Đường giơ tay khẽ vuốt những lọn tóc mềm mại của cô, anh cảm thấy cô lúc này cực kì giống một con mèo.

- Ngoan, em cứ nằm nghỉ trước đi! Anh gọi xong điện thoại sẽ quay lại ngay! điendandaleqđuyddddon

Kỳ Hinh vội vùi người vào trong chăn. Sau khi Lăng Thiệu Đường nhẹ nhàng đóng cửa lại, cô mới ngơ ngác nhìn về phía cửa.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sáng Sớm Tỉnh Lại

Dần dần, bệnh tình của Kỳ Hinh cũng đỡ đi, sắc mặt tái nhợt giờ cũng hồng hào lên không ít.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm cửa sổ chiếu xuống sàn nhà, khúc xạ tạo thành một vầng sáng cực kì tươi đẹp.

Có lẽ bầu không khí sáng sớm lan tràn khắp nơi, Kỳ Hinh bỗng tỉnh lại, cô mở to đôi mắt, ánh mắt thanh lạnh có nét dịu dàng, hàng lông mi đen như mực và dài hơi run run.

Dường như nghĩ ra điều gì khác lạ, cô lập tức ngồi bật dậy, tim nháy loạn xạ.

Cánh tay trái đầy mạnh mẽ của Lăng Thiệu Đường vẫn đặt trên eo cô, lồng ngực trần rắn chắc của anh đầy cường tráng.

Kỳ Hinh nhẹ nhàng lùi người về phía sau, mấy ngày nay, Lăng Thiệu Đường cứ ôm cô nằm ngủ như vậy, dù hiện giờ sức khỏe cô đã hồi phục rồi.

Kỳ Hinh nhìn người đàn ông đến mức mất hồn, đầu hơi nghiêng nghiêng để có thể ngắm nhìn toàn bộ những đường cong lạnh lùng mà tuyệt

đẹp, hàng lông mày lạnh lẽo của anh hơi nhúu lại, trên đầu giường là mấy tập tài liệu dày cộp.

Mấy hôm nay, Lăng Thiểu Đường dịu dàng chưa từng thấy, anh chẳng nóng nảy, cũng chẳng cau có tức giận mà nhẹ nhàng như mặt nước tĩnh lặng. Dù có lúc cũng có phần ngông cuồng bá đạo nhưng chính vì vậy lại khiến cô hoang mang, thậm chí có phần khiếp sợ. Cũng có thể do mấy hôm cô bị ốm nặng, không thỏa mãn được dự vọng của anh nên mới vậy!

Rốt cuộc người đàn ông này là thế nào? Liệu anh có thể dịu dàng với cô được trong bao lâu? Có phải sau khi cô khỏi ốm là mọi thứ lại biến mất không?

Kỳ Hinh nhìn Lăng Thiểu Đường đang ngủ say, mấy ngày vừa rồi chắc anh mệt lắm, mỗi lần cô tỉnh lại đều thấy anh ở bên cạnh mình.

Những ngón tay mảnh mai của cô nhẹ nhàng vuốt lên hàng lông mày đang hơi nhúu lại của Lăng Thiểu Đường, dường như anh ngủ không được yên?

Là vì cô sao?

Nghĩ đến đây, Kỳ Hinh thầm cười khổ, sao có thể chứ? Anh từng nói tình yêu đối với anh không đáng một đồng, hiện giờ anh đối xử với cô như vậy chẳng qua là không muốn nhìn thấy một con bệnh mà thôi. Cô chỉ là công cụ làm ấm giường, cũng giống như lý do anh nhảy xuống biển cứu cô vậy.

Kỳ Hinh à Kỳ Hinh, chẳng lẽ mày còn chưa tỉnh ngộ ra à?

Cô lắc lắc đầu, muốn đá thông tư tưởng của mình một chút.

Không ngờ, cô cảm thấy phần eo bị siết lại, hơi thở của đàn ông xộc thẳng vào mũi cô!

Kỳ Hinh kinh hãi, thì ra anh đã tỉnh rồi!

Anh mở mắt, khuôn mặt đầy lạnh lùng mang theo chút buồn ngủ nhưng vẫn không ảnh hưởng đến phong thái, ngược lại còn làm tăng thêm vài phần lười nhác...

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường sáng ngời dưới đôi lông mày kiếm, đôi môi mỏng hơi mím lại, đôi mắt chim ưng trong veo nhìn Kỳ Hinh chăm chăm không hề chớp mắt. Kỳ Hinh ngây ngốc, sau khi bắt gặp ánh mắt ấy, cô vội vàng tránh ra khỏi vòng ôm ấp ám của anh!

- Sao? Nhanh như vậy đã chán ghét vòng ôm của tôi rồi à? Mấy hôm nay em đều dựa vào nó để sưởi ấm đấy!

Lăng Thiểu Đường nở nụ cười tà mị, giọng nói nhẹ nhàng như đang thì thầm.

- Anh... đừng như vậy...

Kỳ Hinh dùng tay chặn trước cơ thể đang sát lại gần mình của Lăng Thiểu Đường, lúc này cả cô và Lăng Thiểu Đường đều không mặc quần áo.

- Đừng gì cơ?

Bàn tay to của Lăng Thiểu Đường mơn trớn đôi môi của Kỳ Hinh.

- Tôi là người đàn ông có dục vọng rất lớn, điều này em rõ hơn ai hết! Nhưng mấy hôm nay em lại khiến tôi bị cấm dục! – Ánh mắt anh dần trở nên thâm thúy.

Kỳ Hinh kinh hãi, vội vàng trốn về phía đầu giường, cố gắng tránh xa phạm vi hơi thở của người đàn ông. Tại sao mấy hôm nay cô lại cảm thấy an toàn cơ chứ? Rõ ràng là rất nguy hiểm mà!

- Sao? Sợ à?

Lăng Thiếu Đường bật cười trước phản ứng của Kỳ Hinh! Đúng, mấy hôm nay anh đã nhẫn nhịn rất cực khổ, nhưng bản thân anh cũng chẳng đói khát đến vậy, sao có thể không quan tâm đến tình hình mà tăng thêm gánh nặng cho cơ thể cô được chứ?

Anh lại kéo Kỳ Hinh vào trong ngực mình:

- Yên thôi, tôi sẽ nhịn...

Ngôn từ mờ ám pha lẫn chút quan tâm không dễ phát hiện.

Trái tim Kỳ Hinh thắt lại, cô lúng túng nói:

- Tôi... tôi muốn ra ngoài tản bộ!

Lăng Thiếu Đường hôn lên trán cô rồi sau đó cũng xuống giường.

Kỳ Hinh đứng dậy, bầu không khí sáng sớm rất thoải mái, mấy hôm nay cô luôn mê man, đã hoàn toàn quên mất hương vị này rồi.

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu lên gương mặt Kỳ Hinh, làn da trắng trẻo của cô mịn màng, óng ánh trong suốt.

Lăng Thiếu Đường dịu dàng vén mấy sợi tóc trước trán cho cô rồi lấy quần áo để chuẩn bị thay.

Sau đó, anh quỳ một gối xuống, giúp cô đi giày để thoải mái dạo bộ.

Kỳ Hinh mở to đôi mắt đẹp, sao anh lại có thể làm vậy?

Thật là mơ hồ! Lăng Thiếu Đường... cũng bị bệnh sao?

Cô vỗ tay lên ngực, kinh ngạc nhìn.

Sau khi đi xong giày cho cô, Lăng Thiếu Đường cũng ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt cô.

Tất cả những nghi hoặc đều hiện lên trong mắt Lăng Thiếu Đường. Anh chưa bao giờ phục vụ người khác, thế mà giờ lại giúp một cô gái mặc quần áo. Nếu anh nhận ra điều này thì chắc chắn sẽ kinh ngạc đến mức mở to hai mắt, không hiểu nổi tại sao bản thân lại như vậy. Sau khi gặp Kỳ Hinh, anh càng ngày càng không khống chế nổi hành vi của mình.

Sáng sớm, Thanh Vận Viên cực kì tươi đẹp, ánh nắng dịu nhẹ chiếu xuống bóng cây cộ cao lớn, từng vạt nắng rơi xuống bể bơi, sóng nước dập dờn phản xạ lại tia nắng khiến chúng sáng bóng như vây cá, từng đợt sóng gợn nhẹ càng làm nổi bật sự xa hoa của ngôi biệt thự.

Kỳ Hinh hít thở bầu không khí tươi mát, đi bên cạnh cô là Lăng Thiếu Đường đang siết chặt eo cô.

- Anh... hôm nay anh không đi làm à?

Cô cất giọng hỏi đầy kì lạ.

Mấy ngày nay tuy cô luôn mơ màng nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở quen thuộc, dù là ban ngày hay buổi tối đêm, hơi thở ấy không lúc nào không quanh quẩn bên cô.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Không Có Quyền

Nếu thật sự mấy ngày vừa rồi anh không ngủ không nghỉ ở bên cô suốt, vậy chẳng phải anh không lo việc của tập đoàn được sao?

Ánh mặt trời chiếu lên những góc cạnh anh tuấn và lạnh lùng của Lăng Thiệu Đường, hoàn toàn làm sáng rõ sự cao quý và tao nhã trên người anh.

- Không!

Lăng Thiệu Đường cong khóe miệng lên, ý cười thấp thoáng bên môi:

- Mấy ngày nữa tôi muốn em đi cùng tôi đến một nơi!

Kỳ Hinh hơi sững sờ: “Đi đâu?”

Lăng Thiệu Đường không lên tiếng, chỉ có ánh mắt là lóe sáng, nụ cười trên môi anh cũng khó có thể nắm bắt.

Kỳ Hinh không tiếp tục hỏi nữa, cô biết dù cô có hỏi thì anh cũng sẽ không trả lời.

Hương hoa dịu nhẹ lan tỏa khắp bầu không khí, quanh quẩn bên Kỳ Hinh và Lăng Thiệu Đường đang đi dạo bộ.

Hoa bỉ ngạn đã bung nở những đóa hoa đỏ tươi cực kì diễm lệ, tựa như vẻ đẹp ngàn năm mới được khoe ra, hoa nở hoa tàn cứ thế luân hồi mỗi dịp thu đến.

Kỳ Hình nhìn đến mất hồn, khi tiến vào khu vực toàn sắc đỏ sẫm, cô như một cô gái xinh đẹp nhưng gầy yếu đứng giữa biển hoa.

Cô xoay người lại nhìn Lăng Thiểu Đường đang đứng gần mình, tựa như đã phải chịu đau đớn tột cùng, cô chỉ mong người đàn ông này có thể cùng cô ngắm nhìn những đóa hoa bỉ ngạn này.

Lăng Thiểu Đường cũng nhìn Kỳ Hình, trông cô lúc này rất kì ảo, dường như có phần không chân thực. Anh vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên khi anh ôm Kỳ Hình trong vườn hoa, cảm giác đó rất khó có thể nắm bắt, chỉ muốn cả đời này được mãi như vậy.

Lúc ấy, sự xinh đẹp và duyên dáng của cô như khắc sâu vào lòng anh, dù trái tim anh có lạnh lẽo đến thế nào thì cũng bất giác rơi vào tay cô...

Sau khi biết Kỳ Hình ăn độc tố của hoa bỉ ngạn, dù nổi trận lôi đình, muốn tiêu hủy toàn bộ vườn hoa nhưng khi đối mặt với những cả một biển hoa, trái tim lạnh lẽo của anh như bị tan chảy, đau đớn vô cùng, anh không thể xuống tay.

Những đóa hoa bỉ ngạn khiến anh rung động, không phải vì nó có sắc màu đỏ tươi mà là vì nó đại diện cho một người...

Nhìn những bụi hoa, dường như anh có thể nhìn thấy bóng dáng Kỳ Hình.

- Rất cảm ơn anh đã không tiêu hủy chúng!

Tâm trạng Kỳ Hình rất phức tạp, cô thốt ra lời từ tận đáy lòng.

- Tôi vẫn luôn yêu thích và tán thưởng sự xinh đẹp của chúng, cũng giống như em...

Lăng Thiếu Đường kéo Kỳ Hinh lại để cô đối mặt với anh.

Kỳ Hinh cảm thấy hơi lo lắng, Lăng Thiếu Đường như vậy khiến cô cảm thấy không quen.

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường vụt qua tia cười nhạo, nụ cười trên môi anh càng đậm hơn:

- Cho nên... tôi sẽ không từ thủ đoạn nào để giữ chặt sự xinh đẹp đó ở lại bên cạnh mình!

Kỳ Hinh ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt chớp qua tia hờn giận, quả nhiên là vậy, thật là đáng giận!

- Anh coi tôi là cái gì vậy? Tôi cũng có nhân quyền đấy!

- Nhân quyền?

Những lời này của Kỳ Hinh rõ ràng khiến Lăng Thiếu Đường thấy không vui. di~end~anleq~uydo~n

- Cô phải hiểu một điều rằng, kể từ ngày cô trở thành tình nhân của Lăng Thiếu Đường tôi thì cô đã không còn quyền gì nữa.

Ánh mắt Kỳ Hinh ngập tràn vẻ khó tin, sự xúc động vì sự chăm sóc của Lăng Thiếu Đường mấy ngày vừa rồi giờ hoàn toàn tan biến, sao cô có thể cho rằng mình là người đặc biệt được chứ? Mặc dù anh dịu dàng nhưng vẫn chỉ muốn cơ thể cô mà thôi! Thật là nhục nhã!

Kỳ Hinh buồn bực, đột nhiên cảm thấy không khí xung quanh khiến cô khó hít thở, muốn hít thở cũng thấy không thông.

Cô lạnh lùng nhìn Lăng Thiểu Đường, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi xoay người đi ra khỏi vườn hoa bỏ ngán.

Nhưng một bàn tay to đầy mạnh mẽ ngay lập tức siết chặt eo cô, sau đó cả người cô liền ngã vào lồng ngực ấm áp và rộng lớn của Lăng Thiểu Đường.

- Còn muốn đi à? Sao? Cô vẫn muốn tìm cái tên vô tích sự Tuyên Tử Dương đó à?

Lăng Thiểu Đường gào lên! Tại sao? Tại sao cô gái này lại có thể dễ dàng khiến anh tức giận như vậy?

Kỳ Hinh ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt đầy thịnh nộ của Lăng Thiểu Đường, cô cất giọng thanh lạnh:

- Lăng Thiểu Đường, anh còn muốn thế nào nữa? Tôi thấy anh mới chính là kẻ vô lại! Anh khiến nhà họ Dương khuynh gia bại sản, chẳng lẽ còn chưa hài lòng à? Anh còn định giễu cợt anh ấy để làm thú vui nữa ư?

Mỗi câu chỉ trích nghe vào tai Lăng Thiểu Đường đều khiến anh càng tức giận.

Đôi mắt anh thoáng trở nên giận dữ, bàn tay to đang siết chặt vòng eo của Kỳ Hinh cũng tăng thêm lực, bầu không khí hài hòa giữa hai người lúc này sắc mùi nguy hiểm:

- Cô còn định vì cái tên vô lại đó mà tranh cãi với tôi!

Tiếng gầm của anh vang vọng khắp vườn hoa như ném một hòn đá xuống mặt hồ phẳng lặng khiến sóng nước cuộn trào.

Kỳ Hinh lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt đầy giận dữ của Lăng Thiểu Đường, giọng nói lại càng thêm phần châm chọc:

- Chẳng lẽ tôi nói sai à? Theo tôi thấy anh chỉ là một kẻ đa nghi như Tào Tháo, chỉ biết vì lợi ích của bản thân mà thôi, hai năm trước như vậy, hai năm sau cũng chẳng khác gì!

- Cô... – Lăng Thiệu Đường siết chặt cằm Kỳ Hinh, nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng:

- Hinh Nhi, đừng có chọc giận tôi! Cũng đừng làm mấy việc cò kè mặc cả vô tích sự đó với tôi!

Ánh mắt Kỳ Hinh phản chiếu lại sự lý lợm trong ánh mắt Lăng Thiệu Đường, đôi mắt đông lạnh của anh toát lên nét uy nghiêm cực kì lớn.

Cô cố nén giận, buộc bản thân mình phải bình tĩnh lại:

- Chẳng lẽ việc Lăng thị thu mua tập đoàn Thụy Dương là sai sao?

Trái tim Lăng Thiệu Đường nhói lên, hóa ra cô không hề tin tưởng anh! Nếu cô đã nghĩ như vậy thì cứ cho là vậy đi!

- Đúng, chính xác! Tôi không muốn nhìn thấy tập đoàn Thụy Dương bị hủy hoại trong tay tên vô lại ấy!

Thật ra đó cũng là sự thật! Anh cũng không muốn em trai mình phải gánh trách nhiệm gì trong chuyện này! Mà lần này đúng là tập đoàn Thụy Dương gặp vấn đề không hề nhỏ, tuy nhiên tập đoàn cũng có triển vọng, nếu đã như vậy thì việc gì anh phải từ chối?

HẾT HỒI 4 ~

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Đảo Celebes Ở Hy Lạp

Hừ! Đúng là buồn cười, tập đoàn Thụy Dương là tâm huyết của anh ấy, chẳng lẽ anh có thể so sánh với người đã thực sự dồn hết sức lực vào sản nghiệp vào đó sao? – Kỳ Hình lạnh lùng hỏi.

- Tôi lặp lại một lần nữa, mọi quyết định tôi đưa ra đều liên quan đến chuyện trên thương trường! Là người phụ nữ của tôi, cô hãy nhớ cho kỹ điều này!

Lăng Thiệu Đường thật sự không rõ tại sao mình lại phải giải thích nhiều với Kỳ Hình như vậy.

Sự đông lạnh của Lăng Thiệu Đường khiến Kỳ Hình hơi sợ, cô nhìn vào mắt anh, nhận ra rằng anh không hề nói dối.

Cô tin anh sao? Liệu những mảnh khoe này có tác dụng hay không?

- Hình Nhi...

Lăng Thiệu Đường nhìn vào đôi mắt Kỳ Hình, trong lòng lại mềm ra không ít. Anh ôm Kỳ Hình vào trong, cúi người xuống, đôi môi nóng bỏng khiêu khích đôi môi mềm của cô:

- Cô chỉ cần làm tốt trách nhiệm của tình nhân, tôi không có nhẫn nại để dễ dàng bỏ qua một vài chuyện cô đã làm, ví dụ như... cô đến thăm bố tôi!

Những lời nói của Lăng Thiệu Đường như quả bom nổ tung trong lòng Kỳ Hình.

Cô ngược mắt lên:

- Tôi... tôi không định giấu anh, tôi chỉ muốn đến xem sức khỏe của bác Lăng thế nào thôi.

- Không cần cô quan tâm! – Lăng Thiệu Đường như phun ra lửa giận.

Khi nghĩ đến cảnh Kỳ Hình thân thiết cùng bố mình, anh lại thấy trái tim lạnh giá đi vài phần! Không, cô nhất định phải ở bên cạnh anh!

- Anh...

Kỳ Hình cảm thấy cõi lòng lạnh giá! Ủ, cô có thân phận gì chứ, chẳng qua chỉ là một cô tình nhân, có tư cách gì quan tâm đến chuyện đó chứ!

Lăng Thiệu Đường ôm chặt Kỳ Hình vào trong lòng, đôi môi nóng mang theo ngọn lửa giận sắp bùng nổ chặn miệng Kỳ Hình lại, cuồng nhiệt bộc phát sự phẫn nộ và bất an trong lòng anh.

Ba ngày sau!

Kỳ Hình lười biếng nằm trên chiếc ghế bên bờ cát, ngắm nhìn bầu trời trong xanh trên đầu.

Lúc này, cô đang ở một hòn đảo xinh đẹp ở Hy Lạp – đảo Crete. Lăng Thiệu Đường gọi hòn đảo này là “Nơi gần với Thiên Đường nhất!”

Mấy hôm trước Lăng Thiếu Đường đã nói muốn đưa cô đến một nơi, khi ngồi trên máy bay tư nhân, xuyên qua lớp cửa sổ kính để nhìn xuống hòn đảo xinh đẹp dưới chân, cô hoàn toàn bị rung động.

Cô cứ nghĩ Lăng Thiếu Đường đưa cô đi tham dự mấy buổi tiệc thương mại gì đó, thật không ngờ anh lại đưa cô đến một nơi tuyệt đẹp thế này!

Bầu trời ở đây có màu xanh lam, trong lành như một cô thiếu nữ, dù chỉ là một chút khiếm khuyết cũng không có.

Nước biển ở đây cũng có nét hấp dẫn hoàn toàn khác biệt, làn nước biển màu xanh biếc cùng những cơn sóng phập phồng lên xuống như những hòn ngọc bích, từng lớp sóng biển hấp thụ ánh nắng mặt trời, dao động trên mặt biển.

Còn ở phía xa xa thì nước biển lại có màu xanh thẫm, nồng đậm như tình cảm trong đôi mắt, chỉ liếc mắt một cái Kỳ Hình đã hoàn toàn bị thu hút.

- Thích nơi này không?

Lăng Thiếu Đường đi đến từ phía sau, anh ôm lấy Kỳ Hình vào trong ngực.

- Có!

Kỳ Hình gật đầu! Trời ơi, nơi này thật là quá đẹp!

Lúc này, Lăng Thiếu Đường hoàn toàn bị sự vui vẻ của Kỳ Hình lây nhiễm sang, giọng nói trầm thấp của anh vang lên trên đỉnh đầu cô:
điendankieuquydon

- Đây là đảo Celebes, món quà tôi tặng em!

Hơi thở nóng bỏng của Lăng Thiểu Đường phả vào cổ Kỳ Hinh, còn lời nói của anh càng khiến cho trái tim cô đập liên hồi:

- Quà... tặng tôi?

Cô kinh ngạc hỏi. Tại sao lại tặng quà cho cô? Chẳng lẽ anh biết...

Không thể! Tuyệt đối không có khả năng! Dù sao thì món quà này cũng quá xa xỉ! Hẳn một hòn đảo!

Lăng Thiểu Đường tham lam hít hà hương thơm trên người Kỳ Hinh:

- Hôm nay là sinh nhật em cho nên tôi tặng em một “Thiên Đường!”

Giọng nói thì thầm của Lăng Thiểu Đường tràn ngập khí phách hệt như của một bậc vương giả!

- Anh... sao anh biết?

Kỳ Hinh cảm thấy rất ấm áp, không ngờ Lăng Thiểu Đường lại nhớ đến sinh nhật cô, không phải anh chỉ quan tâm đến cơ thể cô hay sao?

- Em là người phụ nữ của tôi, mọi chuyện liên quan đến em tôi đều biết rõ!

Giọng nói của Lăng Thiểu Đường đầy ngông cuồng bá đạo.

Kỳ Hinh hơi đỏ mặt, đúng là đồ bá đạo!

Nhưng, lúc này cô lại chẳng thấy anh đáng ghét gì cả!

- Anh... mua hòn đảo này? – dieㄥ ndaㄥ nlequㄥ ydooon Kỳ Hinh kinh ngạc hỏi.

Khóe môi Lăng Thiểu Đường cong lên nụ cười hấp dẫn:

- Ừ, nhưng mà hiện giờ nó là của em!

Những tia sáng trong mắt Kỳ Hinh như đang nhảy nhót cả lên! Trời ơi, hòn đảo tuyệt đẹp này thuộc về cô!

Trời và biển một màu xanh thẳm, đàn hải âu trắng bay lượn, những sóng nước nổi bọt trắng xóa chậm rãi vẽ nên những vệt màu trắng trên mặt biển, khắp nơi trên hòn đảo như được bao phủ bởi một màu trắng tinh khiết, nơi đây còn có ngôi biệt thự mang đậm phong cách kiến trúc của Hy Lạp, một mặt hướng ra biển, một bên dựa vào vách núi.

Trước cảnh trí như vậy, sao Kỳ Hinh có thể thờ ơ được? Cô gạt bỏ hết mọi sự, nhào đến tận hưởng bầu không khí ấm áp nơi đây.

Bóng dáng cao lớn của Lăng Thiệu Đường như mềm mại đi ít nhiều trên bờ cát, anh chậm rãi đi theo sau Kỳ Hinh như một người bảo vệ. Ngắm nhìn bóng dáng xinh đẹp đang rất vui vẻ, ánh mắt anh ngập tràn tình yêu!
die♥ndanl≈equyd♥on

Bờ cát lưu lại dấu chân vui thích của Kỳ Hinh, sự hấp dẫn của cô lại càng nổi bật trên hòn đảo xinh đẹp này, giống hệt như trên Thiên Đường, bảo sao Lăng Thiệu Đường lại gọi nơi này là “Nơi gần Thiên Đường nhất!”

Trên mặt biển là du thuyền của Lăng Thiệu Đường, chiếc du thuyền đang chuẩn bị ra khơi. Nó có màu trắng, được thiết kế cực kì xa hoa, trông hệt như bước ra từ thế giới cổ tích.

- Nhanh lên! Anh lại đây mau lên!

Kỳ Hinh hét về phía Lăng Thiệu Đường.

Tâm trạng trong lòng được cảnh đẹp nơi đây lan tỏa khiến không ai muốn nghĩ ngợi gì nhiều.

Hôm nay Lăng Thiểu Đường cảm thấy sự rung động trong lòng ngày càng lớn!

...

Tâm trạng của Lăng Thiểu Đường cũng trở nên vui vẻ, anh sỏi bước về phía Kỳ Hình, những dấu chân của hai người đan cài lưu lại trên bờ cát trắng. dieondaonlnequuydon

Thời gian trên hòn đảo này trôi qua thật là nhanh! Đây hẳn là một phương thức để giải tỏa tâm trạng, khắp nơi đều hết sức thoải mái xen lẫn chút không khí lười nhác, đầu óc hoàn toàn thư thái.

Hôm nay Kỳ Hình vui chơi cực kì thích thú! Cô ngắm nhìn gần như tất cả các loài thực vật trên đảo, còn có cả những đóa hoa không biết tên. Cô cùng Lăng Thiểu Đường ra biển cảm nhận làn gió biển tấp vào mặt, cùng tung lưới bắt cá. Tất cả những chuyện trước nay chưa từng làm, hôm nay đều được thực hiện cả.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Điên Cuồng Trong Xe

Ánh mặt trời rực rỡ của ban ngày đã ngả về chiều, sắc trời màu xanh lam lúc này lại trở nên vô cùng lộng lẫy, phía chân trời xa xa là một màu tím đậm!

Mặt trời dần lặn xuống, sắc trời cũng đỏ hồng lên, màu da cam nổi thành một dải dài giao thoa giữa trời và biển, hòa cùng màu đỏ của đại dương khiến những con sóng dập dềnh trên mặt biển càng trở nên sống động và đầy sắc thái.

- Nhìn em kìa!

Lăng Thiểu Đường ôm lấy Kỳ Hinh đang mệt nhoài, yêu chiều lau mồ hôi trên trán cô rồi bế Kỳ Hinh lên đi về xe ô tô, nếu cứ để cô chơi đùa mãi thì có khi đến tận hừng đông ngày mai cũng không quay về biệt thự mất.

Kỳ Hinh để mặc Lăng Thiểu Đường ôm cô về xe, cô dựa sát người vào anh, hít thở mùi hương ấm áp và quen thuộc.

Mệt quá! Cô chẳng còn chút sức lực nào, nhưng hôm nay cô rất vui, đúng là một ngày sinh nhật khó quên.

- Mệt lắm à?

Lăng Thiểu Đường bế Kỳ Hình hết sức vững vàng, cô gái này lúc nào cũng tràn đầy sức sống.

Kỳ Hình lắc đầu! Hòn đảo này chẳng khác nào một kho báu quý giá của cô, sao có thể mất được chứ?

Lăng Thiểu Đường bật cười, không biết tại sao nhưng anh lại rất thích nhìn thấy Kỳ Hình vui vẻ như vậy, thậm chí anh cảm thấy chỉ cần ngày nào cô cũng như hôm nay thì có phải đổi cả thế giới này, anh cũng cam tâm tình nguyện!

Chẳng lẽ... đây là tình cảm? Một nụ cười tươi của cô có thể khiến anh quên đi mọi thứ hay sao?

Kỳ Hình lẳng lặng tựa người vào ngực Lăng Thiểu Đường. Hôm nay cô rất cảm kích người đàn ông này, nhờ anh mà cô mới có thể vui đến vậy!

Cô lặng lẽ ngược mắt lên, ghi nhớ dáng vẻ dịu dàng của Lăng Thiểu Đường vào trong lòng.

- Sao vậy?

Lăng Thiểu Đường phát hiện ra cô gái trong lòng mình có điều kì lạ liền cúi đầu xuống.

Tim Kỳ Hình đập nhanh hơn một nhịp, sự thanh lãnh thường ngày giờ được thay thế bằng nét đỏ ửng trên khuôn mặt.

- Em có biết là em đang dụ dỗ tôi không?

Lăng Thiểu Đường cười nhạt, bàn tay to siết chặt lại, cô gái mềm mại trong lòng khiến anh khó có thể kìm chế!

- Không... không phải thế!

Kỳ Hinh hơi kinh hãi, khi phát hiện ra hơi thở cùng ánh mắt quen thuộc của Lăng Thiệu Đường, cô sợ tới mức vội vàng muốn tránh thoát khỏi vòng ôm của anh.

Không được! Tuy rằng hôm nay cô rất cảm động nhưng anh không thể lấy phương thức này để làm tan đi hết sự vui vẻ trong cô được! Anh không thể dùng phương thức đó để tuyên cáo cô chỉ là một cô tình nhân!

Khi nghĩ đến điều này, Kỳ Hinh cảm thấy rất đau đớn, không phải chỉ là tình nhân thôi sao? Cô còn muốn gì nữa? Chẳng lẽ còn muốn được gả cho anh lần nữa hay sao?

Cảm giác khó chịu càng ngày càng khuếch tán trong lòng Kỳ Hinh, cũng làm nổi hoảng sợ lan ra! Cô nhất định phải ngăn thứ tình cảm này lại!

Hôm nay Lăng Thiệu Đường như vậy, nhưng ngày mai thì sao? Sau này thì thế nào? Chẳng lẽ cô muốn trở lại cuộc sống cô đơn trước kia sao?

Không! Tuyệt đối không thể...

Lăng Thiệu Đường nở nụ cười tà:

- Đúng là cô bé tràn đầy tinh lực, đã chơi cả một ngày mà giờ vẫn còn sức lực tránh thoát!

Nụ cười trên khóe miệng anh càng ngày càng đậm, anh lấn người lên phía trước, hơi thở đàn ông đầy mạnh mẽ chẳng mấy chốc đã bao phủ xung quanh Kỳ Hinh.

- Anh muốn làm gì?

Kỳ Hinh hoảng sợ, lưng cô đã dính sát vào cửa kính xe, sự cảnh giác trên khuôn mặt đã hoàn toàn làm tan biến đi sự vui vẻ!

- Tôi khiến em căng thẳng thế à? Một người tình nhân không nên có biểu hiện như thế!

Kỳ Hình nhìn vào đôi mắt đầy sự thách thức của Lăng Thiệu Đường!
Sao vậy? Cô khiến anh chán ghét vậy à?

Trái tim Kỳ Hình lạnh đi, cô cụp hai mắt xuống, để mặc cho đôi môi của Lăng Thiệu Đường sát lại gần mình.

Hơi thở ấm áp của Lăng Thiệu Đường bao vây lấy Kỳ Hình khiến cô khó có thể hít thở.

Đôi môi mềm mại của cô chợt trở nên cứng đờ, Lăng Thiệu Đường lấy một tay nâng mặt Kỳ Hình lên rồi nhìn thẳng vào cô! Kỳ Hình nhú mày khiến Lăng Thiệu Đường hiểu lầm!

Chết tiệt!

- Ở trong lòng tôi mà cô dám tơ tưởng đến thằng khác à?

Giọng nói lạnh lẽo và trào phúng như vọng lên từ địa ngục bật ra từ miệng Lăng Thiệu Đường.

Sắc mặt anh trở nên sắc mét, hai tay siết chặt thành nắm đấm! Tại sao? Tại sao đến cuối cùng cô vẫn nhớ đến cái tên vô lại đó?

- Anh... đúng là không thể nói lý!

Kỳ Hình sắp bị sự vui buồn thất thường của Lăng Thiệu Đường làm cho phát điên! Sao trong mắt anh, cô lại trở thành một người lẳng lơ như vậy chứ?

Lăng Thiệu Đường lại càng lạnh mặt, bàn tay gia tăng thêm lực:

- Trong mắt cô, tôi không thể nói lý sao? Cái tên vô lại Tuyên Tử Dương đó vĩnh viễn không thể có được cô đâu, người mà cô phải lấy lòng chính là tôi, cô hiểu chưa?

Ngay sau đó, Lăng Thiệu Đường cúi người xuống mang theo khí thế bồng bồng, cuồng dã ngầu ngiến đôi môi cô, buộc cô phải thuận theo anh.

- A... – Kỳ Hinh há miệng định kêu lên nhưng chỉ tạo ra cơ hội để đầu lưỡi của Lăng Thiệu Đường tiến vào.

Mùi hương dịu nhẹ càng khiến máu trong người Lăng Thiệu Đường sôi trào, anh giữ chặt lấy đầu cô, hôn đến mức điên cuồng.

Điên rồi sao? Đang ở trong xe, anh muốn làm gì? Tại sao, tại sao cứ phải dùng phương thức này để nhắc nhở cô, nhắc nhở cô chỉ là một người tình nhân?

- Anh buông tôi ra...

Kỳ Hinh găm lên, cảm giác ẩm ướt và nhục nhã làm nhòe mắt cô. Cô cố gắng đẩy anh ra, ra sức phản kháng lại chút lửa đang nhen nhóm trong người.

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường vụt qua tia tức giận, anh ngừng động tác, cất giọng lạnh như băng:

- Đủ rồi, đừng có lấy nước mắt ra làm vũ khí! Tôi đã muốn cô thì sẽ không bạc đãi cô về mặt vật chất! Cô muốn gì tôi đều có thể thỏa mãn nhu cầu cho cô!

- Lăng Thiệu Đường, hôm nay anh tặng tôi hòn đảo này là có ý đó sao?

Kỳ Hinh phẫn nộ hét lên! Cô đã sớm biết người đàn ông này không hề thay đổi, vừa chính vừa tà nhưng từ trong tiềm thức cô lại luôn tin rằng anh

vẫn là người dịu dàng! Nhưng ấn tượng tốt đẹp này đã bị hủy hoại hoàn toàn.

- Trước giờ tôi luôn rộng rãi với phụ nữ, chỉ cần cô nghe lời tôi, ở trên giường ngoan ngoãn lấy lòng tôi là được!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Hiện Thực Và Cổ Tích

Lăng Thiếu Đường nở nụ cười quỷ dị. Vừa dứt lời, anh ra tay nhanh như chớp, siết chặt khuôn mặt cô rồi lại hôn cô ngẫu nhiên.

Thân hình khỏe mạnh của anh cũng như một ngọn lửa bùng bùng...

Có trời mới biết anh không hề có ý này, chỉ là phản ứng của Kỳ Hinh khiến anh thật sự rất tức giận.

Không... Đừng như vậy!

Kỳ Hinh càng vịn vịn người muốn tránh thoát! Cô hoảng sợ! Người đàn ông ác ma này lại ở ngay chỗ này... Không, tuyệt đối không thể!

Nhưng người tài xế ngồi ở phía trước lại không hề có động tĩnh gì! Có lẽ vì ở giữa có một lớp kính ngăn cách nhưng người tài xế vẫn cảm nhận được phía sau có điểm bất thường, nhưng anh ta cũng không có can đảm để quay đầu lại xem có chuyện gì.

Dường như nhìn thấu sự sợ hãi của cô, Lăng Thiếu Đường giễu cợt:

- Sao? Hôm nay tôi làm nhiều chuyện cho cô như vậy, diAendddaaanlequΔydΔon không thể khiến cô chủ động ngã vào lòng tôi sao?

Cảm giác nhục nhã lại một lần nữa đâm thẳng vào trái tim Kỳ Hình!
Đúng là một tên ác ma vô tâm vô phế! Anh cứ nhất quyết phải hạ nhục cô,
dẫm đạp lên cô thế ư?

Khi bàn tay to của anh bắt đầu cởi cúc áo, Kỳ Hình kích động bắt lấy
tay anh, quát to:

- Đừng! Đừng ở đây...

Lăng Thiều Đường hứng thú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, thấy cô
luống cuống chân tay sửa sang lại quần áo, anh liền nhếch mép cười.

Nụ cười tà vô cùng hấp dẫn!

- Giờ tôi tha cho em, nhưng đêm nay em phải bồi thường gấp bội cho
tôi!

Nụ cười tà mỉa ngày càng sâu hơn, anh hứng thú khi nhìn thấy Kỳ Hình
khiếp sợ.

Khi chiếc xe chậm rãi dừng lại trước một ngôi biệt thự trên đảo, luồng
ánh sáng từ bên trong bỗng chốc làm sáng bừng cả căn biệt thự.

- Oa!

Kỳ Hình kinh ngạc! Cô thấy tất cả đèn trong căn biệt thự đều được bật
sáng làm nó nổi bật lên giữa đêm đen đặc!

Trời ơi! Thật là đẹp! Quá đẹp!

Căn biệt thự màu trắng như tuyết hệt như tòa lâu đài trong thế giới cổ
tích, cánh cổng rộng lớn và xa hoa chậm rãi mở ra, hàng cây hai bên treo
đèn như những con đom đóm tạo ra một luồng ánh sáng màu tím nhạt bao
phủ khắp căn biệt thự.

Lối đi chính giữa vào căn biệt thự được lát gạch, mấy nghìn cánh hoa hồng phủ đầy trên đường tạo thành một con đường đầy hoa hồng trải dài.

Kỳ Hinh cảm thán, không ngờ căn biệt thự lại giống như trong cổ tích thế này.

Cô quay sang nhìn Lăng Thiểu Đường! die~~~nda~~~nleeeqqquyd~~~on
Chẳng lẽ cũng là do anh sắp xếp?

Lăng Thiểu Đường mỉm cười, bàn tay to siết chặt eo Kỳ Hinh, ý bảo cô hãy bước lên con đường trải đầy hoa hồng phía trước.

Kỳ Hinh rụt rè bước lên! Khi dẫm lên những cánh hoa, cảm giác mềm yếu khiến cô không khỏi có chút đau lòng.

Dưới sự chỉ dẫn của Lăng Thiểu Đường, cô bước từng bước dọc theo con đường trải đầy hoa hồng, đi về phía đại sảnh của biệt thự.

Cánh cửa từ từ được mở ra, bên trong có rất nhiều người làm cũng mặc đồ màu trắng đứng hai bên trong phòng khách.

Trong đó, có bốn người đẩy một chiếc xe chở tháp bánh ngọt mười hai tầng lên! Trên đỉnh của chiếc bánh là hình một cô gái được làm bằng sô-cô-la.

Kỳ Hinh nhìn chăm chăm vào đó, di~~~endaaanleq~~~uydo~~~n sau đó cô kinh ngạc hô lên.

Lăng Thiểu Đường thích thú trước phản ứng của Kỳ Hinh.

- Cái kia... hình kia thật giống tôi!

Cô không thể tin nổi!

- Đúng, chính là em! – Lăng Thiểu Đường mỉm cười giải thích!

- Thật đáng yêu!

Một người làm cẩn thận nhấc thanh sô-cô-la ra, Kỳ Hình quả thực tán thưởng từ tận đáy lòng trước sự khéo léo của người thợ bánh. Khi thấy thanh sô-cô-la giống hệt mình, cô cảm thấy rất mới mẻ.

- Còn có cái này nữa!

Lăng Thiều Đường cầm lấy một chiếc hộp cực đẹp.

- Đây là gì? – Kỳ Hình nghi hoặc hỏi.

- Mở ra xem thì biết!

Kỳ Hình cầm lấy chiếc hộp rồi mở ra xem.

Ánh đèn thủy tinh trong ngôi biệt thự chiếu những tia sáng rọi xuống, trong chốc lát hoàn toàn làm lộ rõ thứ đồ bên trong chiếc hộp khiến cô chói mắt.

Một chiếc vòng cổ bằng kim cương cực kì đơn giản nhưng hết sức xa hoa.

- Harry Winston?

Xuất thân là con nhà giàu, Kỳ Hình chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhận ra thứ đồ tượng trưng cho thân phận quý tộc này! Đây chính là chiếc vòng mà nữ hoàng Elizabeth, những bậc vương thất quý tộc tìm kiếm, nó có thể nói lên sự giàu sang của người đeo nó.

Nhưng...

Cô ngắm nhìn chăm chú, càng nhìn càng thấy thợ thủ công thật sự rất khéo léo và tinh tế.

- Chiếc vòng này do chính nhà thiết kế trang sức Harry Winston thiết kế để mừng sinh nhật em, trên thế giới này chỉ có một cái thôi! Để tôi đeo giúp em!

Lăng Thiều Đường cầm lấy chiếc vòng cổ rồi đi ra phía sau lưng Kỳ Hình, đeo nó lên chiếc cổ trắng ngần của cô.

Điểm nổi trội nhất của sợi dây chuyền này chính là nó được làm thủ công, từng hàng đá quý được gắn kết ngay hàng thẳng lối. Nó không hề dùng đến chút kim loại hay thứ đồ gì khác mà được ép thành khuôn, những viên đá quý được cắt mài với hình dáng và kích thước giống hệt nhau khiến việc gắn kết chúng vào nhau cực kì tốn thời gian. Khi đã hoàn thành sản phẩm thì những viên đá quý hoàn toàn làm nổi bật làn da của người đeo nó, dù ở góc độ nào nhìn vào cũng thấy sáng bóng. Hơn nữa chúng còn có hình hoa, mỗi cánh hoa đều cực kì sinh động.

Ngón tay Kỳ Hình lướt qua chiếc vòng trên cổ, cô lại đưa mắt nhìn khung cảnh xa hoa xung quanh rồi cười nhẹ:

- Đúng như anh nói, đối với phụ nữ, anh thật là rộng rãi!

Những lời này không biết có được coi là lợi mĩa mai hay không! Cô mĩa mai chính bản thân mình, có lẽ nguyên nhân chính là ở cô! Không thể không thừa nhận, phụ nữ chính là động vật cảm tính, trước sự lăng mạn như vậy, mọi hàng phòng vệ cô xây nên đều tan rã!

Ánh mắt sáng rỡ của Lăng Thiều Đường lóe sáng, anh cất giọng nhẹ nhàng bên tai cô:

- Chẳng lẽ em không nhớ về sau à? dĩ vãng dĩ nhiên sẽ quên đi. Tôi nói người phụ nữ đó phải biết lấy lòng tôi ở trên giường!

Trái tim Kỳ Hình thắt lại, đôi mắt Lăng Thiều Đường lóe lên những tia sáng quen thuộc, cô biết đêm nay cô không thể chạy thoát!

Kỳ Hinh rất sợ khi mình đắm chìm trong cảm giác đó nhưng cô lại phát hiện ra dù là bất cứ khi nào, kể cả tức giận đến mấy thì Lăng Thiếu Đường cũng đều có cách châm lên ngọn lửa trong cô! Cô thật sự rất sợ sự mờ ám này!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Rượu Retsina

Lăng Thiếu Đường bị biểu cảm của Kỳ Hinh chọc cười, anh ôm cô, ngữ điệu cũng hết sức nhẹ nhàng:

- Dù thế nào đi nữa, hy vọng em được vui vẻ! Chúc mừng sinh nhật em!

Anh vừa dứt lời, chỉ trong nháy mắt, căn biệt thự lại lấp lánh ánh đèn sáng lóa!

Đồng thời, tiếng nhạc lãng mạn vang lên từ phía vườn hoa!

Tiếng đàn piano trong như nước hòa cùng với tiếng nhạc giao hưởng khiến buổi tiệc sinh nhật lại càng trở nên đặc biệt.

Tiếng nhạc du dương cùng những cánh hoa bay bay khiến Kỳ Hinh cực kì ấn tượng.

Niềm kinh ngạc và vui mừng len lỏi thật sâu vào trái tim Kỳ Hinh. Cô vốn rất thích hoa, hình ảnh những cánh hoa bay thế này thật là tuyệt đẹp!

Kỳ Hinh chạy ra đứng trước ban công của căn biệt thự, cô đứng phía trên cao, hoàn toàn có thể ngắm nhìn được cảnh tượng hùng vĩ của biển cả đang sáng trưng dưới màn đêm.

Phía trong phía ngoài căn biệt thự đều lấp lánh ánh sáng khiến nó trở nên cực kì tuyệt đẹp.

Ánh trăng trên bầu trời cao lúc này biến ảo vô cùng kì diệu dưới bầu trời đêm yên tĩnh.

Ánh sáng cũng làm sáng rực cả mặt biển, mặt nước in bóng trăng trên cao, những con sóng dập dờn tiếp nối nhau tạo thành một cảnh tượng cực kì lãng mạn.

Giờ phút này đây, hòn đảo này quả thật đúng là thiên đường, vô cùng ấm áp và lãng mạn!

- Cảm ơn anh!

Kỳ Hình nhìn Lăng Thiếu Đường rồi nói lên những lời từ tận đáy lòng! Dù thế nào đi nữa, hôm nay anh cũng tạo cho cô một kỷ niệm khó quên trong đời.

Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hình đứng dưới ánh trăng sáng, anh không kìm lòng được liền cúi người xuống, hai tay siết chặt eo cô, không do dự hôn lên đôi môi gợi cảm của cô.

Trái tim Kỳ Hình hơi rung động, cô bất giác muốn phản kháng nhưng hành động lại dừng giữa chừng!

Hôm nay cứ phóng túng một lần đi!

Kỳ Hình ngửa mặt lên, đầu óc hoàn toàn trống rỗng!

Những lần hôn trước đây, anh gần như đều cưỡng ép cô, buộc cô phải làm theo mình! Nhưng lần này nụ hôn của anh vẫn hết sức cuồng nhiệt, tuy thế lại có phần dịu dẽ! Sau khi buông tha cho đôi môi cô, anh lại ôm chặt cô vào lòng!

Lăng Thiếu Đường đặt hai tay cô choàng lên vai anh, sau đó hai tay anh không ngừng vuốt ve lưng cô! Dần dần anh có thể cảm nhận được sự xao động quen thuộc, những đường cong cơ thể và mùi hương... thuộc về riêng cô!

Đầu lưỡi Lăng Thiếu Đường lại lần nữa tấn công khoang miệng cô, triền miên không dứt!

Hô hấp hỗn loạn, dồn dập không ngừng, hay tay cô bất giác ôm chặt lấy cổ anh.

Cô cảm thấy không thể khống chế được nữa, đầu óc hoàn toàn bãi công, toàn bộ ý thức đều trôi dạt về phương nào!

Gió đêm trên đảo thổi tới, từng con sóng vỗ vào bờ, dưới bầu trời đêm tuyệt đẹp, bầu không khí yên tĩnh và hạnh phúc quanh quẩn bên hai người!

Sau khi triền miên một hồi, Lăng Thiếu Đường mới lưu luyến rời khỏi đôi môi cô. Anh cầm chặt lấy tay Kỳ Hình, dường như muốn dẫn dắt cô cả cuộc đời này!

- Đi theo tôi!

Anh cúi đầu nói, giọng nói không cho phép cự tuyệt!

Kỳ Hình ngoan ngoãn đi theo anh!

Sau khi được Lăng Thiếu Đường dẫn ra vườn hoa, một chiếc bàn to màu trắng cực kì xa hoa xuất hiện ngay trước mắt cô, hương thơm của những đóa hoa bách hợp len lỏi vào tận hơi thở của cô.

Chiếc bàn này được thiết kế hoàn toàn phù hợp với vẻ phong tình của Hy Lạp.

Tiếng nhạc vang vọng, ánh nến lãng mạn, Kỳ Hình và Lăng Thiểu Đường cùng nhau ăn tối!

- Cạn ly!

Kỳ Hình nhìn ly rượu...

- Em nếm thử đi!

Lăng Thiểu Đường ngồi ở phía đối diện nhàn nhã giờ ly rượu lên.

Kỳ Hình không thích rượu, cũng rất ít uống rượu, nhưng cô vẫn nhắm nháp một chút.

Cô vừa đặt môi lên ly rượu, một mùi hương là lạ nhẹ nhàng phảng phất quanh đầu mũi cô.

Đây là rượu gì vậy? Thơm quá!

Kỳ Hình không hiểu biết nhiều về rượu, nhất là rượu nho!

Nó là Retsina, là quốc rượu của Hy Lạp. Trong rượu có nhựa thông nên em có thể ngửi thấy mùi thơm rất độc đáo của nó!

- À!

Kỳ Hình cực kì ngạc nhiên như vừa phát hiện ra một lục địa mới! Đúng là có mùi gỗ thông!

Hương vị ngọt lành của rượu khiến Kỳ Hình lưu luyến! Cô không ngờ mình lại mê rượu như vậy, khuôn mặt trắng nõn của cô giờ đỏ ửng, cô đã ngà ngà say!

Thật sự tất cả mọi chuyện đêm nay đều khiến cô phải mê đắm!

Tiếng nhạc đâu đây như dòng nước chảy róc rách vào trái tim cô!

Hương hoa ngập tràn đầu mũi làm cô say mê, hòn đảo như trong cổ tích khiến cô ngây ngất, những cánh hoa hồng phủ đầy con đường khiến cô say sưa, loại rượu ngon cũng khiến cô mê đắm, thậm chí cả chiếc bánh gato mười hai tầng cùng thanh sô-cô-la có hình dáng giống hệt cô cũng khiến cô mê say...

Mà tất cả những thứ này đều do một người đàn ông mang lại, hôm nay cô cũng say mê anh sao?

Bỗng một bàn tay duỗi ra trước mặt Kỳ Hình!

Cô ngược mắt lên nhìn người đàn ông trước mặt, hơi nhoén miệng nở nụ cười hấp dẫn. Cô cảm thấy hơi choáng váng, lúc này Lăng Thiếu Đường hệt như một chàng hoàng tử bước ra từ thế giới cổ tích!

Ma xui quỷ khiến thế nào, Kỳ Hình lại đưa tay ra nắm lấy tay anh!

Hơi thở ấm áp và quen thuộc ngay lập tức bao trùm lấy cô, cô đặt một tay lên bả vai anh, hai người cùng nhảy dưới điệu nhạc.

Đêm hôm nay rất mê người, có lẽ một phần vì rượu tác động nữa chăng?

Kỳ Hình cảm thấy hôm nay cô như đang được ở cùng một bậc đế vương!

Ôi! Mọi thứ ở nơi này đều giống như trong cổ tích, còn người đàn ông trước mặt cô đây chắc chắn là bậc vua chúa rồi!

Đúng! Chính là Lăng Thiếu Đường!

Xem ra cô uống say thật rồi!

- Đầu em hơi choáng váng!

Kỳ Hình lười nhác dựa hẳn người vào Lăng Thiếu Đường, nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực anh, lẩm bẩm nói.

Lúc này, cô cảm thấy mình đang bồng bềnh trên những đám mây, cứ như vậy được Lăng Thiếu Đường dẫn dắt!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Say Mê [H]

Hình Nhi, em uống say rồi!

- Hà?

Kỳ Hình hơi ngẩng mặt lên, đôi mắt lấp lánh, khuôn mặt dịu dàng như nước!

- Sao? Có lẽ thế!

Ánh mắt Kỳ Hình lóe lên men say, tất cả đều hết sức hấp dẫn!

Sau đó, cô bật cười:

- Này? Sao anh lại có những hai cái đầu thế?

Kỳ Hình nghiêng đầu về một bên, đưa một tay ra muốn chạm vào một trong hai “cái đầu” của anh!

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường ngập tràn ý cười, cô bé này say thật rồi!

- Sao? Em có thích không?

Lăng Thiếu Đường cúi người xuống, nhẹ nhàng nói bên tai cô!

Kỳ Hinh cảm thấy mặt mình nóng bừng, cả người cũng nóng, cô dựa người vào anh, một chút sức lực cũng chẳng có.

- Nếu anh có thể có ba cái đầu thì em càng thích hơn!

Giọng nói uể oải của Kỳ Hinh lại càng khiến cô lúc này trở nên cực kì quyến rũ.

Lăng Thiếu Đường dịu dàng ôm chặt lấy cô.

Anh để một tay cô khoác lên vai mình, sau đó bế cô lên đi vào trong biệt thự.

Kỳ Hinh dịu dàng ngả đầu vào ngực anh, hành động cực kì dịu dàng.

Đêm lại càng trở nên lãng mạn! d $\blacktriangle$ iend $\blacktriangle$ an $\blacktriangle$ leq $\blacktriangle$ uyd $\blacktriangle$ on Trên một hòn đảo tuyệt đẹp như thế này, dường như có thể quên đi mọi chuyện...

Lăng Thiếu Đường ôm Kỳ Hinh đi vào phòng ngủ.

Căn phòng ngủ to như vậy có rất nhiều cửa sổ để có thể ngắm nhìn cảnh biển, khiến căn phòng ngủ lúc này đầy lãng mạn và tao nhã.

Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng đặt Kỳ Hinh lên giường, anh cầm điều khiển bấm nút để rèm cửa sổ đóng lại.

Mái tóc dài của Kỳ Hinh xoa tung ra.

Suối dài và mượt xoa tung trên gối!

Ga trải giường màu trắng toát lên sự nhẹ nhàng càng làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm, hai má cô hơi đỏ ửng vì rượu, làn da trắng nhẵn mịn như gốm sứ gần như trong suốt mang theo chút màu phấn hồng nhàn nhạt.

Cô như một món bảo vật vô giá, cực kì có sức hấp dẫn như một ma lực, dù chỉ nhìn cô cũng bị sa vào như rơi xuống vực sâu, vĩnh viễn không thể quay người lại, trừ khi... có được cô.

Đôi mắt Kỳ Hình hơi mờ lung vì say rượu. Cô nhìn Lăng Thiệu Đường, bất giác vươn tay ra, dường như đang vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của anh.

Lăng Thiệu Đường mỉm cười, khóe miệng cong lên nụ cười yêu chiều mà chính anh cũng không nhận ra. *die\ nda\ nlequ\ ydon* Anh cúi người xuống, đôi môi nóng bỏng dụ dỗ đôi môi cô.

Miệng cô tràn ngập mùi tươi mát pha lẫn chất men rượu khiến anh khó có thể kìm chế! Mà biểu hiện hôm nay của Kỳ Hình cũng rất dịu dàng khiến trái tim anh lên xuống không thôi.

- Ừm...

Kỳ Hình theo bản năng hấp thu mùi hương quen thuộc của Lăng Thiệu Đường! Lúc này cô cảm thấy có một bàn tay quen thuộc và ấm áp đang lướt khắp cơ thể cô.

Tiếng nỉ non của Kỳ Hình lại như động viên Lăng Thiệu Đường tiến thêm bước nữa.

Nụ hôn dịu dàng của anh men dần xuống dưới, dừng lại ở chiếc cổ trắng mềm mại, bàn tay to của anh thuần thục cởi quần áo cô ra.

Khi cơ thể xinh đẹp và mềm mại hiện ra trước mặt Lăng Thiệu Đường, yết hầu anh cũng chuyển động lên xuống, từ cổ họng bật ra tiếng vừa như thở dài vừa như cảm thán:

- Hình Nhi, em quả thực đúng là một tác phẩm nghệ thuật do chính Thượng Đế điêu khắc!

Ý thức dần quay lại nhưng Kỳ Hinh không thể cự tuyệt được trước hành động và lời nói của Lăng Thiệu Đường đang khiến cô rung động.

Cô còn yêu anh sao? Thực sự như vậy sao?

Hay chỉ do mọi chuyện hôm nay anh làm cho cô?
d_i_e_n_dan_l_equy_d_on

Dưới tác dụng của rượu, nỗi hận trong lòng Kỳ Hinh với Lăng Thiệu Đường như giảm bớt đi, dường như cô lại yêu anh như hai năm về trước...

Ngọn lửa hừng hực trong mắt Lăng Thiệu Đường như có thể thiêu đốt cả một đồng cỏ, con người đen láy của anh nhìn chăm chăm vào cơ thể tuyệt diệu trước mắt, anh cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người mình.

Giọng nói thô cát của anh vang lên:

- Hinh Nhi, đêm nay tôi muốn hoàn toàn có được em!

Ý của anh rất đơn giản, đó là đêm nay anh không chỉ muốn cơ thể cô mà còn cả trái tim của cô nữa!

- Anh...

Quần áo bị cởi vứt xuống đất, Kỳ Hinh ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác:

- Anh đừng nhìn em như vậy...

Ánh mắt anh trần trụi và trực tiếp nhìn cô như vậy khiến toàn thân cô nóng lên.

- Nhớ kỹ, sự xinh đẹp của em chỉ dành cho tôi hưởng thụ mà thôi!

Anh mỉm cười, một nụ cười cực kì gợi cảm!

Sau đó anh rướn người lên, đè lên người Kỳ Hinh.

Anh cúi xuống hôn lên từng tấc da thịt của cô, linh hoạt kích thích cô, nụ hôn trượt dần xuống bắp đùi trắng như tuyết...

Đầu lưỡi của anh như trêu ghẹo cô...

- A... Đường...

Kỳ Hinh rên lên một tiếng, điều này càng kích thích ngọn lửa dục vọng của Lăng Thiệu Đường.

- Thích không? – di●en\ dan\ eq●uy\\ d\ o\ n Anh dụ dỗ bằng chất giọng khàn khàn.

- Không... không biết...

Cô muốn khống chế dục vọng của bản thân.

Say mê, nhất định là say mê rồi... cả cơ thể và trái tim cô đều muốn phóng túng...

- Sao?

Đôi môi như lửa nóng của Lăng Thiệu Đường lại hôn lên người cô, kéo dài dục vọng trong cô.

- A...

Cô lại bất lực kêu lên, từng đợt khoái cảm mãnh liệt dội thẳng vào cơ thể rồi bùng phát...

Lăng Thiệu Đường giữ chặt lấy người cô, đêm nay anh muốn phóng thích toàn bộ ngọn lửa nóng trong người mình!

- Hình Nhi, nói yêu tôi!

Lăng Thiếu Đường vừa khiêu khích vừa ra lệnh bên tai cô!

Không biết tại sao nhưng lúc này Lăng Thiếu Đường rất muốn nghe Kỳ Hình nói những lời này!

Trái tim Kỳ Hình vẫn còn đang đắm chìm trong cuồng nhiệt, cô dính sát người vào người Lăng Thiếu Đường, nức nở:

- Em... Em...

Men rượu làm cơ thể Kỳ Hình như nổ tung! Trời ơi, khó chịu quá!

Lăng Thiếu Đường muốn gì đây?

Yêu cái gì cơ? Cái gì nhỉ?

Toàn thân Lăng Thiếu Đường bị dục vọng khống chế đến mức căng cứng nhưng anh vẫn ra lệnh bên tai Kỳ Hình, giọng nói thô cát vang lên cho thấy anh đang nhẫn nhịn rất vất vả:

- Ngoan, nói yêu tôi!

Lồng ngực Kỳ Hình phập phồng lên xuống bất định, câu từ bật ra từ khóe môi:

-... Đường... em yêu anh...

Câu nói ấy hoàn toàn khiến trái tim Lăng Thiếu Đường tan chảy, anh chẳng quan tâm những lời này là thật hay giả, chỉ cần giờ phút này Kỳ Hình chân thật là được...

Cảm giác cả người cô đã thả lỏng, anh rút cuộc cũng không nhịn được nữa, cúi người xuống, tiến thẳng vào người cô.

Trong thoáng chốc, khoái cảm mạnh mẽ bao trùm khắp cơ thể Kỳ Hinh, cô bầu chặt lấy bả vai anh, nghênh đón anh...

- Ừm... Ừm...

Kỳ Hinh không còn biết gì nữa! Cô đang ở Thiên Đường sao? Nếu không tại sao cô lại có cảm giác lạ thế này? Vừa nói như lửa lại có cảm giác vui mừng muốn phát điên?

Từng đợt sóng mạnh mẽ ập tới, mười ngón tay nắm chặt vào nhau điên cuồng hết lần này đến lần khác, tình cảm mãnh liệt dâng trào...

Ngày hôm sau!

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu vào phòng, không khí tươi mát của hòn đảo dường như bao phủ trọn phòng ngủ.

Lăng Thiếu Đường đã thức dậy từ lâu, ánh mắt anh nhìn chăm chú cô gái nằm trong ngực mình.

Lúc này Kỳ Hinh đang ngủ say sưa, vì phải đáp ứng sự tham lam của Lăng Thiếu Đường nên cô tốn khá nhiều sức lực, cộng thêm men rượu tác động nên cô nằm trong lòng Lăng Thiếu Đường, ngủ cực kì say!
die4nd4anleq4uyd4on Khi anh tỉnh lại đã thấy cô nằm co người về phía mình, lúc này trông cô thật ôn hòa!

Khóe miệng anh hơi cong lên! Không biết từ lúc nào anh lại có cảm giác không muốn rời khỏi cô gái xinh đẹp trong lòng?

Kỳ Hinh ngủ yên như một nữ thần nhưng lại tạo ra một cảm giác lưu luyến.

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, tham lam hưởng thụ cảm giác trơn mịn truyền đến từ đầu ngón tay!

“... Đường... Em yêu anh...”

Lời nói tối hôm qua của Kỳ Hình cứ quanh quẩn trong đầu Lăng Thiểu Đường, cô cảm động trước những việc hôm qua anh làm cho cô sao?

Nếu cô biết được chân tướng sự việc thì sẽ thế nào?

Hàng lông mày của Lăng Thiểu Đường hơi nhíu lại, sao anh lại chú ý đến tâm trạng của cô vậy?

Khi đang trầm tư suy nghĩ, hồi chuông điện thoại đột nhiên vang lên kéo Lăng Thiểu Đường quay lại hiện thực.

Anh nhận máy rồi nói ngắn gọn:

- Đến phòng họp rồi báo cáo rõ ràng cho tôi!

Nói xong, Lăng Thiểu Đường cúp điện thoại, đi đến phòng họp nhìn Kỳ Hình đang ngủ say một chút rồi xoay người xuống giường.

Anh vào phòng họp trong biệt thự, bắt đầu hội nghị bằng video.

- Nói đi!

Lăng Thiểu Đường ngồi xuống, châm một điếu xì gà rồi nói với Tra Đức đang ở đầu kia trên màn hình!

- Anh Lăng, trước mắt thì tập đoàn Kỳ thị có vấn đề về tài chính, thậm chí có một số bộ phận nghiệp vụ cũng đang trên đà suy thoái!

Tra Đức gửi tập tài liệu điều tra cho Lăng Thiểu Đường xem qua.

Lăng Thiểu Đường cầm tập tài liệu, bình tĩnh xem xét!

- Còn nữa, anh Lăng, tôi đã thu xếp, lấy danh nghĩa tập đoàn Lăng thị để mua hòn đảo Celebes!

- Chuyện này không quan trọng lắm! Tra Đức, cậu hãy nhớ kỹ, Kỳ Chấn Đông không ngốc đến mức không biết chuyện liên quan đến hòn đảo Celebes. Nếu ông ấy muốn tìm hiểu thì sẽ biết chuyện mua lại hòn đảo Celebes đó chỉ là giả!

Lăng Thiệu Đường đứng lên, đi đến bên quầy rượu rót một ly.

- Vâng, anh Lăng! – Tra Đức đáp.

- Tình hình trước mắt của Kỳ thị thế nào rồi?

Lăng Thiệu Đường uống một ngụm rượu rồi cất giọng hỏi.

- Hiện tại cổ phiếu của Kỳ thị đang rớt giá, xem ra Kỳ Chấn Đông đang tìm mọi cách để nắm giữ cổ phiếu, nếu không ông ấy đã chẳng vội bán hòn đảo Celebes mà không đợi được đến lúc mở rộng phát triển đảo!

- Ủ! – di¹endanlequ¹ydooon Lăng Thiệu Đường hơi gật đầu.

- Đảo Celebes vốn là quà sinh nhật Kỳ Hình của ông Kỳ Chấn Đông, hơn nữa trên đảo có nguồn tài nguyên phong phú có thể khai thác và lợi dụng, ông Kỳ Chấn Đông gấp rút như vậy, xem ra tập đoàn có vấn đề!

Do Tra Đức tìm hiểu nên Lăng Thiệu Đường mới biết được mọi chuyện, nhân đó cũng biết ngày sinh nhật của Kỳ Hình. Sau khi biết được Kỳ Chấn Đông muốn bán đảo Celebes, anh đã mua nó mà không hề do dự.

Nhưng những chuyện này không thể để Kỳ Hình biết được!

- Anh Lăng, Lăng thị chúng ta có thể tiếp nhận hạng mục khai phá tài nguyên, anh xem chúng ta có cần...

- Không! Mọi thứ trên hòn đảo phải giữ nguyên hiện trạng, dù có một mỏ vàng ở đây thì cũng không được động vào hòn đảo Celebes này!

Lăng Thiếu Đường cắt ngang lời đề nghị của Tra Đức!

- Anh Lăng...

Tra Đức nghi hoặc trong lòng, sao anh Lăng lại bỏ lỡ cơ hội kiếm tiền như vậy?

Lăng Thiếu Đường lại gần cửa sổ, đưa mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Không thể không thừa nhận, hòn đảo này thật sự rất đẹp, hơn nữa nó còn mang một vẻ yên tĩnh và hòa bình!

Không biết tại sao, khi nghĩ đến nụ cười tươi rọi của Kỳ Hinh, anh quyết định không muốn hòn đảo này có bất cứ dấu vết khai phá nào! Chỉ vì nguyên nhân này mà dù cơ hội kiếm tiền có nhiều đến mức nào anh cũng bỏ qua!

- Giá cổ phiếu đang rớt à? Không thể có chuyện tự dừng tập đoàn Kỳ thị lại bị như vậy, nhất định có kẻ giở trò phía sau, có điều tra ra được gì không?

Lăng Thiếu Đường hỏi Tra Đức.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Vô Tình Nghe Lén

Theo điều tra thì hiện tại có ba tập đoàn đang nhòm ngó tập đoàn Kỳ thị, một là tập đoàn lớn trong nước, một là tập đoàn của Đức và một tập đoàn của Mỹ. Bề ngoài thì cả ba tập đoàn đều có chung một vài hạng mục kinh doanh nhưng không biết liên quan gì đến nhau không, vì khó có thể điều tra ra kẻ khổng chế sau lưng nên điều này tôi không dám khẳng định! – Tra Đức lên tiếng.

Lăng Thiếu Đường dăm chiêu nhìn ly rượu đỏ trong tay!

Sau đó, khoe miệng anh nhếch lên nụ cười lạnh, anh lắc nhẹ ly rượu trong tay rồi hỏi:

- Hiện tại cổ phiếu của Kỳ thị đang ở mức bao nhiêu?
- Hôm nay cổ phiếu Kỳ thị từ 2. 0 đã xuống còn 1. 5! – Tra Đức đáp.

Lăng Thiếu Đường hơi gật đầu, sau đó đôi mắt đen của anh lóe sáng! Sau đó anh uống một hơi hết rượu trong ly!

- Tra Đức, cậu hãy chú ý sát sao đến giá cổ phiếu của Kỳ thị, tìm thời điểm thích hợp để Lăng thị mua vào!

- Anh Lăng! Anh... định thu mua Kỳ thị?

Giọng nói cung kính của Tra Đức có chút gì đó không xác định.

Anh ta nhớ là anh Lăng đã đồng ý với con gái của ông Kỳ Chấn Đông rằng sẽ không thu mua tập đoàn Kỳ thị mà!

Lăng Thiếu Đường không trả lời, chỉ nở nụ cười lạnh rồi nói với Tra Đức:

- Cứ làm theo lời tôi!

Giọng nói uy nghiêm không cho phép người khác thương lượng gì thêm.

- Anh Lăng, tôi biết rồi!

Chòm sao Lạp Hộ* và ánh trăng nhường lối cho ánh rạng đông dần lấp ló, bầu không khí tươi mát và hơi dịu nhẹ của buổi sớm lay động Kỳ Hình.

* Chòm sao Lạp Hộ, tên gốc là Orion – một nhân vật nổi bật trong thần thoại Hy Lạp! Đây là một chòm sao có nhiều sao sáng với nhiều hình ảnh tưởng tượng khác nhau.

Trong một phiên bản của thần thoại Hy Lạp, Orion tự cho mình là người thợ săn vĩ đại nhất thế giới. Hera, vợ của thần Zeus, nghe được điều này và đã cho một con bọ cạp xuống giết Orion. Orion bị con bọ cạp dùng nọc đốt chết. Thần Zeus cảm thấy thương tiếc cho Orion và đã đặt chàng trên bầu trời.

Mi mắt hơi mấp máy, Kỳ Hình dần mở to đôi mắt ra...

Cô duỗi cái lưng mỏi, sau đó vô lực nằm trên giường.

Thật thoải mái!

Bầu không khí buổi sớm khiến tâm trạng Kỳ Hình rất tốt, những chuyện phát sinh ngày hôm qua cũng dần hiện lên trong đầu Kỳ Hình.

Tất cả đều là thực!

Tất cả mọi thứ trên hòn đảo như trong mộng ảo này đều là thật, sự lãng mạn như ở trong thế giới cổ tích cũng là thật, những cánh hoa tung bay giữa khung cảnh đầy ánh sáng, thậm chí cả những chuyện sau bữa tối...

Cũng là thực!

Nghĩ đến đây, nhịp tim của Kỳ Hình lại đập dồn dập!

Cô bất giác quay đầu lại, phát hiện một bên giường đã trống trơn nhưng trên chiếc gối bên cạnh vẫn còn lưu lại mùi hương và hơi thở quen thuộc của Lăng Thiệu Đường như không lúc nào là không nhắc nhở cô...

Những hình ảnh lưu luyến tối qua của hai người!

Cô kéo chăn trùm kín người, một tay che ngực, cảm giác như trái tim sắp nhảy vọt ra ngoài! Tối hôm qua cô phóng túng như vậy sao?

Tại sao lại có thể như vậy?

Cô lấy tay xoa xoa lên trán, đây là tác hại của việc say rượu, đau đầu quá!

Nhưng Kỳ Hình vẫn có thể nhớ lại từng chút từng chút một tâm trạng của cô lúc đó.

Tối hôm qua, Lăng Thiệu Đường có một khí thế của bậc quân vương và cực kì phong độ khiến phụ nữ không thể nào kháng cự lại, chỉ có thể trầm luân cùng anh!

Khi anh hôn cô, miệng lưỡi anh như muốn hòa tan mọi thứ, đáy mắt anh cũng ngập tràn sự dịu dàng và yêu thương, sự phòng bị trong lòng cô dần tan rã, không thể cản bước anh.

Trời ơi...

Tuy rằng đây không phải lần đầu phát sinh quan hệ với Lăng Thiếu Đường nhưng về cơ bản thì lần nào cũng là anh cưỡng ép cô cả.

Nhưng tối hôm qua, cô lại không thẹn thùng mà còn đón ý hùa theo anh, phớt hợp cùng anh, thậm chí còn hy vọng sẽ mãi được như vậy.

Cô làm sao vậy?

Đâu cần phải như thế chứ?

“Hình Nhi, đêm nay tôi muốn hoàn toàn có được em!”

“Hình Nhi, nói yêu tôi!”

“... Đường... Em yêu anh...”

Những câu nói quanh quẩn trong đầu Kỳ Hinh, cô đột nhiên mở to hai mắt!

Hoàn toàn có được? Anh có ý gì? Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Chẳng lẽ anh muốn có được sự thật lòng của cô rồi sao đó lại hung hăng chà đạp lên?

Phải chăng đây là một phương thức để anh khiến cô phải nhục nhã?

A...

Không được! Cô phát điên lên mất!

Kỳ Hinh hít một hơi toàn khí lạnh, cô buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

Thôi, không nghĩ đến nữa, coi như cô say rượu rồi không thể khống chế được bản thân đi!

Có lẽ Lăng Thiếu Đường cũng như vậy!

Kỳ Hinh đưa mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, tâm trạng cũng dần tốt lên!

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống người Kỳ Hinh, dường như cô còn nghe thấy tiếng chim hót líu lo quanh đây.

Xa xa là tiếng sóng vỗ vào đá ngầm trên mặt biển, quanh bờ cát trắng là cây cối xanh um khiến cô hoàn toàn cảm nhận được sự tuyệt đẹp của cuộc sống.

Cô mỉm cười, gạt bỏ mọi sự phiền muộn trong đầu rồi đi vào nhà tắm, nhanh chóng rửa mặt, sau đó cô quyết định đi tận hưởng bầu không khí buổi sớm trên hòn đảo xinh đẹp này.

Sau khi mở cửa phòng, một người giúp việc lập tức tiến lên, cung kính nói với Kỳ Hinh:

- Cô Kỳ, anh Lăng nói sau khi cô tỉnh lại thì đến nhà ăn dùng bữa sáng!

Kỳ Hinh nao nao trong lòng:

- Anh ấy cũng đang ở nhà ăn à?

- Không có! Cô Kỳ, anh Lăng đang ở trong phòng họp!

Người giúp việc đáp lời.

Kỳ Hinh dần thả lỏng, cô không biết phải đối mặt với Lăng Thiếu Đường trong nhà ăn như thế nào!

- Tôi sẽ dọn bữa sáng cho cô! – Người làm lên tiếng.

Sau khi người làm rời đi, Kỳ Hình đi dọc theo hành lang gấp khúc trong biệt thự để tới nhà ăn.

Vì phòng ngủ nằm trên tầng ba, còn nhà ăn ở dưới tầng một nên khi đi xuống tầng hai, bước chân cô trở nên nhẹ nhàng và nhanh hơn.

Kỳ Hình mặc một bộ quần áo thoải mái, chân đi đôi giày gọn nhẹ để tản bộ, chiếc mũ lưỡi trai trên đầu che khuất mái tóc dài và hơn nửa gương mặt cô, đôi mắt trong veo ánh lên ý cười, khóe miệng cũng hơi cong cong!

Cô chưa bao giờ thấy thoải mái như vậy! Có thể nghỉ ngơi ở trên một hòn đảo tuyệt đẹp như vậy quả thực là chuyện vui vẻ biết bao! Nếu có thể thì cô thật sự muốn ở đây cả đời!

Khi nghĩ đến mình sẽ được tắm trong ánh mặt trời ấm áp ban mai trên hòn đảo xinh đẹp, tâm trạng cô cũng trở nên tốt lên rất nhiều.

Kỳ Hình đi dọc theo cầu thang để xuống dưới tầng. Khi đi đến góc hành lang, khóe mắt cô liếc nhìn về phía phòng họp.

Cô thấy cửa phòng họp không đóng kín, có một khe hở rất nhỏ dường như đang dụ dỗ cô lại gần để tìm hiểu xem trong đó có gì!

Kỳ Hình hơi do dự, ngẫm nghĩ rằng mình không nên làm vậy, cô vừa định đi, nhưng...

Cô không biết nghe lén sẽ như thế nào, còn Lăng Thiếu Đường chắc không ngốc đến mức xử lý những chuyện cơ mật của công ty ở đây chứ!

Với suy nghĩ như vậy, Kỳ Hình như bị ma xui quỷ khiến lại gần phòng họp.

Tuy khe hở rất nhỏ khiến cô không nhìn được cảnh bên trong phòng nhưng đủ để khiến cô nghe rõ cuộc đối thoại bên trong.

Cô theo bản năng dán sát tai vào cánh cửa...
đnien_da_nlllequ_ydoոnnnn

- Tra Đức, chú ý sát sao đến giá cổ phiếu của Kỳ thị, tìm thời điểm thích hợp để Lãng thị mua vào!

- Anh Lãng! Anh... định thu mua tập đoàn Kỳ thị?

- Cứ theo lời tôi mà làm!

- Anh Lãng, tôi biết rồi!

Những lời nói của Lãng Thiệu Đường như sét đánh giữa trời quang khiến Kỳ Hình hoàn toàn sững sờ.

Kỳ Hình bịt chặt miệng lại, từng bước lùi dần về phía cầu thang, cô như chạy trốn lao xuống dưới tầng, trốn ra khỏi biệt thự.

Sau khi chạy được một quãng xa, cô vô lực ngồi xuống bờ cát.

Thu mua tập đoàn Kỳ thị!

Lãng Thiệu Đường muốn thu mua tập đoàn Kỳ thị!

Trái tim Kỳ Hình như bị ai đó bóp nghẹn lại!

Lãng Thiệu Đường, vì sao? Vì sao anh lại lật lọng như thế?

Anh từng đáp ứng với cô rằng sẽ không động đến Kỳ thị, vậy mà hôm nay anh lại ra quyết định thu mua Kỳ thị!

Anh thật quá đáng!

Kỳ Hình siết chặt tay lại! Mọi thứ tuyệt đẹp mà hôm qua Lãng Thiệu Đường dành tặng cô giờ hoàn toàn biến mất không còn chút tăm hơi!

Mọi thứ đều là giả! Tất cả đều là giả dối!

Ánh mắt cô lóe ra lửa giận như có thể thiêu đốt toàn bộ hòn đảo này, bỗng nhiên cô cảm thấy phải ở trên hòn đảo này thật sự rất chán ghét! Cô tức đến không thở nổi!

Không được! Cô không thể ở lại đây thêm một giây nào nữa, cô phải rời khỏi đây, lập tức đi khỏi đây!

Bố!

Đúng, bố! Cô nhất định phải báo cho bố cô biết tin mới được!

Nghĩ đến đây, như có một tia sáng lóe lên trong đầu Kỳ Hình. Cô vội vàng lấy điện thoại, gọi cho Kỳ Chấn Đông.

Điện thoại vang lên âm báo tút tút!

Kỳ Hình sốt ruột, dán lỗ tai vào điện thoại di động!

- Alo?

Điện thoại vang lên giọng nói của Kỳ Chấn Đông.

- Bố, bố, bố!

Sau khi nghe được giọng của Kỳ Chấn Đông, cô vội vàng lên tiếng.

- Hình Nhi đấy à? Sao thế con?

Giọng nói của Kỳ Chấn Đông cũng trở nên sốt ruột.

- Bố, con muốn báo cho bố một tin, Lăng Thiếu Đường muốn thu mua tập đoàn Kỳ thị, anh ấy đã ra quyết định rồi!

Kỳ Hình lớn tiếng nói.

- Cái gì? Hình Nhi, con nói cái gì? Nói lại lần nữa xem nào!

Không biết do giọng nói gấp gáp của Kỳ Hình hay tín hiệu di động không được tốt mà ông Kỳ Chấn Đông không nghe rõ con gái nói gì.

Kỳ Hình gấp gáp dậm chân xuống đất, nói lại lần nữa:

- Con nói Lăng Thiệu Đường muốn thu mua Kỳ thị!

- Alo? Hình Nhi?

Kỳ Chấn Đông sốt ruột.

- Hình Nhi, giờ bố đang ở sân bay, phải lên máy bay rồi. Đợi khi nào bố xuống máy bay sẽ gọi lại cho con nhé!

Xem ra vấn đề nằm ở phía Kỳ Chấn Đông! Không còn cách nào khác, ông chỉ có thể nói như vậy.

- Alo... Alo? Bố, bố đừng dập máy...

Tút! Tút!

Kỳ Chấn Đông đã cúp máy!

Kỳ Hình sắp phát điên rồi! diợ'ndợanlequợydo'n Trời ơi, sao đúng lúc này bố cô lại phải lên máy bay chứ!

Làm sao bây giờ? Phải làm gì bây giờ?

Không được, cô phải bình tĩnh, không thể rối loạn lên đường!

Đúng rồi! Mẹ!

Sau đó, Kỳ Hình bấm số của bà Chúc Bích Doanh, nhưng đầu bên kia chỉ vang lên giọng nói máy móc:

"Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được!"

Trời ơi! Sao có thể như vậy, sao mẹ cô lại tắt máy?

Kỳ Hinh cảm thấy trước mắt hoàn toàn mờ mịt, bầu trời cũng như sập xuống! Chẳng lẽ bố và mẹ đang đi cùng nhau? Sự việc cấp bách sao có thể trì hoãn? Nếu Kỳ thị có chuyện thì sao?

Bờ cát trắng lưu lại dấu chân hỗn loạn của Kỳ Hinh, phải làm sao bây giờ?

Cô nhất định phải mau chóng rời khỏi đây, không thể ở lại bên cạnh Lăng Thiếu Đường được nữa!

Nhưng rốt cuộc cô phải làm gì đây?

Kỳ Hinh theo bản năng nhìn xuống điện thoại, ánh mắt cô chăm chú nhìn vào một dãy số trên đó...

Đúng rồi!

Sao vừa rồi cô không nhớ ra chứ?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Thoát Đi

Kỳ Hình thấy hơi yên tâm một chút, dù thế nào đi nữa, cô nhất định phải rời khỏi nơi này.

Cô vội vàng gọi điện thoại...

- Alo?

Giọng nói lười nhác nhưng đầy gợi cảm vang lên.

- Thiếu Nghị...

Sau khi điện thoại kết nối, Kỳ Hình rất vui mừng.

Lúc này, giọng nói quen thuộc của Lăng Thiếu Nghị khiến cảm giác bất an trong lòng Kỳ Hình được xoa dịu.

- Kỳ Hình?

Điện thoại cũng truyền đến giọng nói vui vẻ của Lăng Thiếu Nghị.

- Là em đây! Thiếu Nghị, giờ anh đang ở đâu?

Kỳ Hình như bắt được chiếc phao cứu mạng!

- Giờ anh đang ở Mykonos*! Sao vậy? Có chuyện gì à?

* Mykonos là một khu tự quản ở vùng Nam Egeo, Hy Lạp.

Lăng Thiếu Nghị cảm thấy kỳ lạ, vội hỏi.

- Cái gì? Anh đang ở Mykonos sao? die|| nd|| anleq|| uy|| dddon Thiếu Nghị, giờ em đang ở đảo Celebes, anh có thể đến đây được không? Giờ em phải lập tức rời khỏi đây!

Kỳ Hình vội lên tiếng.

- Đảo Celebes? À, anh biết rồi, anh cả vừa mua một hòn đảo, chắc là ở gần biển Aegean đúng không?

Sau khi nghe tên hòn đảo, Lăng Thiếu Nghị cảm thấy khá quen, sau khi nhớ ra, anh lập tức hỏi.

- Đúng, đúng rồi, chính là ở đó. Phiền anh đưa em rời khỏi đây, em muốn rời khỏi đây nhân lúc anh cả anh chưa phát hiện ra.

Giọng nói của Kỳ Hình đầy sốt ruột và khẩn trương.

- Kỳ Hình, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao em lại đến Hy Lạp? – Lăng Thiếu Nghị không hiểu gì.

- Thiếu Nghị, gặp mặt rồi nói chuyện, giờ em muốn rời khỏi đây ngay lập tức! – Kỳ Hình vội nói.

Hiện giờ cô không có nhiều thời gian để giải thích với Lăng Thiếu Nghị, chuyện duy nhất cô muốn làm là phải rời khỏi hòn đảo này.

- Em đợi anh một lát! Khoảng hai tiếng nữa anh sẽ tới nơi!

Lăng Thiếu Nghị lập tức trả lời.

Sau khi cúp điện thoại, sự bất an trong lòng cô dần vơi đi nhưng cảm giác bị ai lại trào dâng trong lòng.

Tiếng chim hót cùng hương thơm của những đóa hoa trên hòn đảo chẳng thu hút nổi Kỳ Hình.

Những cây cổ thụ và cây ô liu xanh um tươi mát che bóng mặt trời, những bụi hoa rực rỡ lấp ló trong bầu không khí yên tĩnh, thậm chí còn có mây trắng bồng bênh trôi, sóng biển dập dềnh, những đàn chim di trú, tất cả mọi thứ càng lúc càng xa dần, càng ngày càng đi đến nơi sâu nhất trong trí nhớ.

Kỳ Hình cảm thấy rất mệt mỏi, cô ngơ ngẩn ngăm nhìn mặt biển xanh thẳm. Ngày hôm qua cô còn vui chơi thỏa thích, vậy mà hôm nay lại chẳng thấy có chút hứng thú nào.

Cô chỉ còn biết cười buồn, rốt cuộc vận mệnh cô là thế nào đây?
điđendanlđequyđđonn

Hai năm trước, vì tập đoàn Kỳ thị, cô đã làm vợ của Lăng Thiếu Đường. Còn hai năm sau, cũng lại vì tập đoàn Kỳ thị, cô phải làm tình nhân của Lăng Thiếu Đường! Cuối cùng Lăng Thiếu Đường lại lật lọng, quyết định thu mua tập đoàn Kỳ thị!

Tình nhân! Hẳn là cô không làm tròn chức trách này, nếu cô cũng giống như những người phụ nữ khác học cách lấy lòng anh, liệu hôm nay cô có bảo vệ được Kỳ thị hay không?

Nhưng làm sao cô có thể vui cười một cách giả tạo như vậy được?

Hai năm trước, tình yêu của cô sâu đậm đến mức như lan vào tận cốt tủy, nhưng đổi lại chỉ có nỗi đau thấu xương...

Hai năm sau, khi cô ở lại anh cùng với sự hận thù, tùy tiện để anh không chế thì anh lại lạnh lùng tuyên cáo kế hoạch trả thù.

Kỳ Hình vô lực cúi người xuống...

Mệt quá, sao lại mệt mỗi như vậy chứ?

Một lúc sau, Lăng Thiểu Nghị tìm được Kỳ Hình. Anh không hỏi nhiều lời mà chỉ mặc cho Kỳ Hình vô lực ngồi trên ghế lái phụ, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất để rời khỏi đảo Celebes.

Buổi trưa, ánh nắng gắt kiêu ngạo chiếu xuống từng góc trên hòn đảo Celebes, tất cả mọi thứ đều ánh lên nét rạng ngời.

Khi Lăng Thiểu Đường rời khỏi phòng họp đã là giữa trưa!
die¹ndanl¹equuuyd¹on Từ sáng sớm tới tận bây giờ, anh bận rộn ở trong phòng xử lý công việc, quên cả thời gian.

Anh lập tức đi lên tầng ba, đẩy cửa phòng ngủ nhưng lại thấy căn phòng không có ai...

Lăng Thiểu Đường hơi nhú mày lại, ánh mắt trầm xuống.

Anh bước đến cầu thang, gọi xuống dưới.

- Anh Lăng! – Một người làm cung kính cúi người trước Lăng Thiểu Đường.

Lăng Thiểu Đường gật đầu, sau đó hỏi:

- Kỳ Hình đâu?

- Anh Lăng, cô Kỳ đã ra ngoài rồi!

Người làm cúi đầu đáp.

- Ra ngoài? Cô ấy ra ngoài lúc nào?

Lăng Thiếu Đường lạnh giọng hỏi, đôi mắt đen láy lóe sáng.

- Sau khi thức giấc thì cô Kỳ ra ngoài luôn, cả bữa sáng cũng không ăn!

- Cô ấy dậy lúc mấy giờ? – Lăng Thiếu Đường hỏi.

- Cô Kỳ dậy sau khi anh ra ngoài khoảng nửa tiếng!

Người làm vội vàng đáp.

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường lóe lên tia sáng khó nắm bắt! Nửa tiếng sao? Thời gian đó cũng là lúc anh và Tra Đức đang bàn chuyện liên quan đến tập đoàn Kỳ thị!

Chẳng lẽ...

Cô nghe được gì rồi sao?

Chết tiệt! dien★danlequ★ydon

Lăng Thiếu Đường không vui, hàng lông mày anh tuấn nhíu chặt vào nhau, khuôn mặt khô ngô cũng bắt đầu lạnh dần đi.

Anh vung tay lên, quát to:

- Gọi tất cả người làm trong biệt thự đi tìm Kỳ Hình về cho tôi!

- Vâng, anh Lăng!

Người làm sợ hãi đáp lời.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Giận Dữ

Một lúc lâu sau, những người làm ử rũ quay trở lại biệt thự, vẻ mặt đầy hoảng sợ và bất đắc dĩ, họ sợ không biết mình sẽ bị phạt như thế nào.

- Anh Lăng, chúng tôi đã tìm khắp mọi nơi nhưng không thấy cô Kỳ đâu cả!

Bốp!

Lăng Thiếu Đường đập tay xuống bàn.

- Không tìm được? Chẳng lẽ người có thể mọc cánh bay đi mất à?

Giọng nói lạnh lùng đầy tức giận của anh vang lên.

Những người làm sợ tới mức run người.

- Xem lại tất cả camera trên đảo cho tôi, khi nào phát hiện ra mới thôi!

- Vâng!

Ở một hòn đảo tư nhân thì việc có camera gắn ở mọi nơi là chuyện hết sức bình thường, nhưng nếu không có vấn đề gì đặc biệt phát sinh thì sẽ không phải xem lại camera. Phải biết rằng việc xem lại toàn bộ các camera trên đảo là chuyện cực kỳ hao công tốn sức.

Lăng Thiếu Đường dựa người vào thành ghế sofa, đôi chân thon dài đầy mạnh mẽ tao nhã gác lên nhau. Một tay anh dựa lên thành ghế, còn tay kia thì cầm ly rượu đỏ.

Nhưng ánh mắt anh lại sắc bén như ánh mắt của loài chim ưng, nhìn chăm chăm vào những bức ảnh, không hề bỏ qua chút gì.

Đột nhiên, một tấm ảnh lọt vào mắt Lăng Thiếu Đường.

Bên bờ biển, một chiếc xe thể thao dừng lại bên cạnh Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh có vẻ hơi lúng túng, cô không đợi người nọ xuống xe đã vội vàng mở cửa ngồi vào ghế lái phụ, sau đó chiếc xe nghênh ngang phóng đi.

- Phóng to biển số xe lên! – Lăng Thiếu Đường ra lệnh.

Khi hình ảnh được phóng to lên, từng con số trên biển số xe đã hiện lên rõ ràng trong mắt Lăng Thiếu Đường.

Đôi môi mỏng gợi cảm của anh mím chặt vào nhau, đôi mắt bắt đầu tràn ngập sự tức giận, vẻ mặt đột nhiên trở nên hung ác.

Choang...

Sau khi thấy vậy, Lăng Thiếu Đường đứng phắt dậy, ném ly rượu trong tay xuống sàn đá cẩm thạch trơn bóng.

Chỉ trong nháy mắt, từng mảnh vỡ thủy tinh bắn tung tóe khắp nơi.

Còn tại một quán café yên tĩnh khác...

- Kỳ Hinh, anh đã hỏi thăm được rồi, hiện giờ bố mẹ em đang ngồi máy bay về nước, hai bác sẽ về sớm hơn em!

Lăng Thiếu Nghị nói với Kỳ Hinh đang ngồi phía đối diện.

- Vậy à! Cám ơn anh, Thiếu Nghị!

Kỳ Hinh mỉm cười.

Sau khi Lăng Thiếu Nghị đưa cô rời khỏi đảo Celebes, hai người đến Athen rồi vội vàng mua vé máy bay về nước.

Có lẽ hiện giờ Lăng Thiếu Đường đã phát hiện ra cô không ở trên đảo, hơn nữa cô cũng tin rằng với năng lực của Lăng Thiếu Đường, anh nhất định sẽ tra ra ngọn nguồn một cách nhanh chóng. di.. -eɔndaɔnleq☑
uɔydon

Sau khi biết được thì anh sẽ thế nào? Liệu sẽ làm ra những chuyện điên rồ gì nữa đây?

Kỳ Hinh không còn nghĩ ngợi được gì nhiều nữa, hiện giờ cô chỉ muốn rời khỏi Hy Lạp ngay lập tức, rời khỏi Lăng Thiếu Đường.

- Kỳ Hinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lăng Thiếu Nghị cảm thấy Kỳ Hinh rất kỳ lạ.

Giữa hàng lông mày của Kỳ Hinh lộ ra sự bi ai và lo lắng, cô không biết phải nói thế nào nữa.

Lăng Thiếu Nghị lẳng lặng ngồi đó, ánh mắt dịu dàng và ấm áp như nắng mặt trời, anh chờ Kỳ Hinh mở miệng nói chứ không sốt ruột thúc giục cô.

- Thiếu Nghị, em đã suy nghĩ rất lâu, có lẽ chỉ có anh mới giúp được em!

Kỳ Hình ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía Lăng Thiếu Nghị. die.
nnnnđănleqđuydon

- Sao vậy?

Ánh mắt Lăng Thiếu Nghị đầy nghi hoặc, giọng nói trầm thấp nhưng cũng hết sức nhẹ nhàng vang lên.

Kỳ Hình cảm thấy có chút ngẩn ngơ.

- Thiếu Nghị, anh cả anh muốn thu mua tập đoàn Kỳ thị, em không muốn để tâm huyết của bố mình bị hủy hoại như vậy. Nhưng... nhưng hiện giờ em không biết phải làm thế nào để ngăn cản hành động của anh ấy. Em... em thật sự không biết phải làm gì bây giờ...

Ngữ khí dịu dàng của Lăng Thiếu Nghị khiến Kỳ Hình cảm thấy ấm áp, cô không muốn phải chịu đựng loại áp lực này nữa, cảm giác đó khiến cô chỉ muốn suy sụp.

Hiện giờ cô không còn hy vọng gì vào Lăng Thiếu Đường nữa, ngay từ đầu anh đã có ý định thu mua tập đoàn Kỳ thị rồi!

Ánh mắt Lăng Thiếu Nghị vụt qua tia phức tạp.

Khi thấy Kỳ Hình hơi rụt vai lại, anh không nhịn được liền vươn tay ra, nắm chặt lấy bàn tay ngó sen trắng nõn của Kỳ Hình trong tay mình, hy vọng sẽ an ủi được cô.

Lúc này Kỳ Hình cực kì đau xót trong lòng, cô không hề phát hiện ra ánh mắt khác thường của Lăng Thiếu Nghị khi nhìn mình.

- Kỳ Hình, em bình tĩnh đã, em vừa nói anh cả muốn thu mua Kỳ thị?

Anh cảm thấy rất kì lạ.

- Đúng! Chính miệng anh ấy đã nói như vậy!

Kỳ Hinh gật đầu, cô như vớ được chiếc cọc cứu mạng, nắm chặt lấy tay Lăng Thiếu Nghị:

- Thiếu Nghị, anh hãy giúp em, hãy giúp em ngăn cản quyết định này của Lăng Thiếu Đường!

Lăng Thiếu Nghị nhìn dáng vẻ sốt ruột của Kỳ Hinh, anh không đành lòng:

- Kỳ Hinh, rốt cuộc là như thế nào?

Kỳ Hinh ổn định lại tâm trạng, kể hết những gì cô đã nghe được khi ở trên đảo Celebes cho Lăng Thiếu Nghị nghe. diiiiend☆anlequ☆y☆don

Hàng lông mày của Lăng Thiếu Nghị nhíu chặt vào nhau, đôi mắt đen của anh cũng lập tức thay đổi...

- Thật không ngờ anh cả lại quá đáng như vậy!

Sau khi nghe Kỳ Hinh nói xong, Lăng Thiếu Nghị cảm thấy rất bất bình.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Không Thể Nhượng Bộ

Kỳ Hinh sụp mắt xuống, ánh mắt tối sầm lại nhưng vẫn không giấu nổi sự bi ai và đau buồn.

- Cho nên hiện giờ em phải gặp bố em ngay để hỏi rõ sự tình, nhưng người có thể giúp em chống lại Lăng Thiếu Đường chỉ có anh thôi!

Khi Kỳ Hinh ngược mắt lên, khóe miệng cô miễn cưỡng nở nụ cười nhạt, cố che giấu sự bi thương trong ánh mắt, giọng nói của cô dịu dàng nhưng cùng đầy khẩn cầu với Lăng Thiếu Nghi.

Bầu không khí ấm áp trong quán café như lan đến những đường cong nhẹ nhàng trên khuôn mặt Lăng Thiếu Nghi, cũng len lỏi cả vào ánh mắt anh, lan tận vào trong lòng Kỳ Hinh.

Khi thấy Kỳ Hinh miễn cưỡng nở nụ cười, trong lòng anh lại cảm thấy đau đớn:

- Kỳ Hinh, em yên tâm đi, anh nhất định sẽ giúp em. Dù sao thì sau khi xử lý xong công việc, ngày mai anh cũng phải quay lại trụ sở chính của Lăng thị, nếu anh cả thật sự muốn thu mua Kỳ thị thì anh nhất định sẽ nghĩ cách ngăn cản.

Giọng nói của anh như một liều thuốc làm ấm lòng, dần an ủi tâm trạng bất an của Kỳ Hinh.

Nhưng Kỳ Hinh lại ngẩng đầu lên, diễnnndàn lê+q quýđô 1n ánh mắt đầy hoảng hốt:

- Ngày mai anh cũng quay về sao? Tại sao?

Tuy rằng Lăng Thiếu Nghị luôn nở nụ cười nhưng cô vẫn cảm thấy có chút gì đó không thích hợp cho lắm.

Cảm giác bất bình thường này xuất hiện từ lúc nào? Từ sau khi hai người đến Athen và đặt vé máy bay ư?

Từ ánh mắt của Lăng Thiếu Nghị, Kỳ Hinh dường như có thể cảm nhận được nỗi khổ tâm trong lòng anh, nó chỉ nhàn nhạt thoáng qua nhưng lại những cảm rễ sâu trong đó khiến Kỳ Hinh cảm thấy không thở nổi.

Cô thật sự không ngờ là bởi vì Lăng Thiếu Đường!

Ánh mắt Lăng Thiếu Nghị tối sầm lại, đồng thời anh cũng không khỏi tán thưởng khả năng quan sát và trực giác của Kỳ Hinh.

Anh cầm tách café, uống một hớp sau đó tao nhã đặt tách xuống...

Ý cười gượng không dễ phát giác vụt qua trong đôi mắt anh:

- Thật ra ngay từ lúc đặt vé máy bay, anh cả đã biết anh đưa em rời khỏi đảo Celebes rồi.

Câu nói nhẹ nhàng của Lăng Thiếu Nghị khiến Kỳ Hinh chấn động:

- Cái gì?

Tuy biết rằng chỉ trong một thời gian ngắn là Lăng Thiếu Đường nhất định sẽ tra ra được cô không ở trên đảo nữa nhưng cô tuyệt đối không thể ngờ Lăng Thiếu Đường lại phát hiện ra ai là người đưa cô đi.

Kỳ Hình ngược mắt nhìn Lăng Thiếu Nghi, dè dặt lên tiếng hỏi. Cô có cảm giác như có một tấm lưới vô hình đang vây chặt lấy người cô, nó chậm rãi siết chặt lấy người cô khiến cô không thể nhúc nhích.

❖điễnnndàn❖lêêêqqquýđô❖n

- Ngày mai anh về trụ sở chính, liệu Lăng Thiếu Đường...

Kỳ Hình hơi run run.

Lăng Thiếu Nghi gật đầu, thật ra chuyện này cũng không cần giấu diếm gì, sớm hay muộn cũng sẽ biết mà thôi:

- Anh nghĩ anh cả muốn nghe một lời giải thích hợp lý!

Kỳ Hình lại cảm thấy bất an, ánh mắt đầy lo lắng:

- Xin lỗi anh, Thiếu Nghi, em không biết lần này sẽ liên lụy đến anh!

Lăng Thiếu Nghi nở nụ cười yếu ớt, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ kính chiếu lên gương mặt anh khiến nụ cười đó lúc sáng lúc tối, lay động tâm hồn...

Lăng Thiếu Nghi đuổi tay ra, nắm chặt lấy tay Kỳ Hình...

- Anh?

Kỳ Hình giật mình bởi hành động của Lăng Thiếu Nghi, cô không hiểu anh muốn làm gì.

- Kỳ Hình, em xem đi, đường trí tuệ và đường số mệnh của anh và anh cả rất giống nhau, đều rất dài.

Lăng Thiếu Nghị có thể nhìn ra sự nghi hoặc của Kỳ Hinh, nhưng lúc này anh lại lên tiếng nói một câu không liên quan cho lắm.

- Thì sao?

Kỳ Hinh quả nhiên không hiểu ý của Lăng Thiếu Nghị, sao tình hình đang vô cùng cấp bách mà anh lại có tâm tư xem tướng tay?

- Ngốc ạ, điều này chứng minh anh cả sẽ không làm gì anh hết! Bởi vì anh cũng thông minh như anh ấy, hơn nữa... đường số mệnh cũng dài như anh ấy!

Trước biểu hiện ngờ ngác của Kỳ Hinh, Lăng Thiếu Nghị bật cười ha hả.

- Thiếu Nghị... - Rõ ràng những lời này của Lăng Thiếu Nghị khiến Kỳ Hinh cảm thấy choáng váng đầu óc.

- Anh thật là... di*enda*nleq*uydon Em sợ anh bị liên lụy, vậy mà anh còn đùa!

Kỳ Hinh không ngờ Lăng Thiếu Nghị lại lạc quan như vậy, cô cố ý ra vẻ tức giận.

- Kỳ Hinh, em đừng giận, cũng không cần phải lo lắng, hơn nữa anh cũng muốn hỏi rõ anh cả chuyện về tập đoàn Kỳ thị, em yên tâm đi!

Khi thấy ánh mắt hờn giận của Kỳ Hinh, Lăng Thiếu Nghị hơi hoảng hốt, anh lập tức khôi phục lại dáng vẻ nghiêm túc, vội vàng lên tiếng.

- Xì...

Kỳ Hinh không nhịn được liền bật cười, bộ dạng của Lăng Thiếu Nghị vừa rồi khiến cô thoải mái hơn nhiều.

- Kỳ Hinh, thì ra em...

Lăng Thiếu Nghị bừng tỉnh, ánh mắt đầy yêu chiều, anh cong môi lên cười:

- Thấy em cười thì anh cũng yên tâm rồi! Em biết không, anh rất sợ sẽ khiến em khóc!

Anh cười sang sảng, diiienda nlequyydon giọng nói ấm áp đầy quan tâm.

Kỳ Hinh rất cảm động, cô nói với Lăng Thiếu Nghị:

- Thực sự cảm ơn anh, Thiếu Nghị! Nhưng em là người đề nghị anh đưa em rời khỏi đảo Celebes, sau khi gặp bố, em nhất định sẽ nói rõ chuyện này với Lăng Thiếu Đường!

- Kỳ Hinh, em đâu cần làm vậy! Nếu em làm thế thì không biết anh cả sẽ làm gì em nữa!

Thấy Kỳ Hinh nói vậy, Lăng Thiếu Nghị lo lắng, lập tức khuyên can.

- Thiếu Nghị, có một số chuyện em nhất định phải tự mình đối mặt.

Ngữ khí của Kỳ Hinh cũng vô cùng kiên định, không có ý nhượng bộ.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Cô Gái Xinh Đẹp Trên Máy Bay

Bầu trời chưa bao giờ nắng ráo như vậy, là vì cô sẽ rời đi sao? Nhưng dù vậy thì trong mắt cô, thế giới dần mờ ảo đi.

Càng đứng ở trên cao thì tầm nhìn lại càng xa, càng đứng ở trên cao thì tâm trạng lại càng thêm đau đầu, cũng như cô lúc này đây!

Kỳ Hình ngồi trong khoang hạng nhất, vô lực dựa người vào thành ghế, đôi mắt đen vô hồn nhìn ra thế giới ngoài cửa sổ, hàng lông mi dài chớp chớp, mong manh như cánh ve run run trong gió.

Cô như một pho tượng cực kì xinh đẹp, khuôn mặt trơn mịn như gốm sứ mang theo nét sầu thương, hàng lông mày thanh tú khiến người khác động lòng, cô như ở trong một thế giới mộng ảo, dường như không chân thực.

- Thưa cô, xin hỏi cô cần gì không?

Một cô tiếp viên hàng không lại gần Kỳ Hình, hỏi.

Kỳ Hình như bừng tỉnh, đôi mắt sáng như sao lóe lên sự kinh ngạc khi đột nhiên bị làm phiền.

- Xin lỗi cô, đã làm phiền cô rồi!

Cô tiếp viên sợ rằng mình quấy rầy vị khách này nên vội vàng giải thích.

- À, không sao, tôi suy nghĩ nhập tâm quá thôi! Vừa rồi cô nói gì?
♠iễn♥nnn♥đànlllêq♥qquýđô♣n

Kỳ Hinh lập tức thu lại sự bi thương trong đôi mắt, cô hơi mỉm cười hỏi cô tiếp viên.

Nụ cười mỉm của cô như cánh bướm xinh đẹp bay lượn trên không trung khiến ngay cả cô tiếp viên dù là nữ cũng phải cảm thán!

- Thưa cô, máy bay sẽ bay trong khoảng sáu tiếng đồng hồ, không biết cô có muốn dùng gì không?

Cô tiếp viên nhẩn nại lặp lại câu nói.

Kỳ Hinh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Cho tôi một cốc nước lọc, cảm ơn!

Cô tiếp viên gật đầu: “Xin cô chờ một lát!”

Ngồi trong khoang máy bay, Kỳ Hinh chưa bao giờ thấy lẻ loi như vậy, cô dần hồi tưởng lại sự việc mấy ngày qua.

Vì ngày sinh nhật của cô nên Lăng Thiệu Đường đã tạo ra một thế giới y như trong cổ tích.

Tuyệt đẹp mà chân thực đến vậy!

Vừa mờ ảo mà lại gần gũi đến thế!

Nhưng...

Cô như cô bé Lộ Lem khi trải qua thời khắc lúc mười hai giờ, cỗ xe ngựa xinh đẹp biến thành quả bí đỏ, bộ trang phục duyên dáng trở lại thành bộ quần áo cũ nát, thân phận cao quý của cô theo tiếng chuông vang điểm mười hai giờ cũng biến thành hư không!

Hòn đảo tuyệt đẹp và trong lành như trong cổ tích đó khiến cô chìm đắm trong sự lãng mạn nhưng cuối cùng cô vẫn phải trở về với hiện thực, thật buồn cười làm sao!

Lăng Thiếu Đường là người tàn nhẫn như vậy, ngày đầu tiên tạo ra bầu không khí lãng mạn và dịu dàng, sang ngày thứ hai đã trở về thành một con người lạnh lùng và tàn nhẫn, chẳng lẽ anh muốn cô nếm trải hương vị công chên hay sao?

Từng ngón tay của Kỳ Hình hơi run lên. Cô đưa tay che ngực, cô sẽ phải ở bên cạnh Lăng Thiếu Đường cả đời cả kiếp này ư?

Bên môi cô thấp thoáng nụ cười lạnh, trái tim cô sau bao lần chìm nổi rồi sẽ trở nên kiên cường hơn!

Lăng Thiếu Đường, dù có phải dùng cách gì đi nữa thì tôi tuyệt đối không cho phép anh thỏa mong muốn đoạt được Kỳ thị!
dienn♣ndànleqqquýđ♣ôn

Nếu Trời đã định anh là kiếp nạn của cả đời tôi, vậy thì tôi sẽ tiếp nhận kiếp nạn này!

Cách Kỳ Hình mấy hàng ghế, một cô gái có dáng người cao đang đánh giá cô từ trên xuống dưới.

Cô gái này ăn mặc rất thời thượng, từ quần áo đến trang sức, mái tóc dài đến thắt lưng đều toát lên nét hấp dẫn. Cô ta đeo một chiếc kính râm to nên không thấy rõ đôi mắt, nhưng bên môi cô ta thấp thoáng nụ cười lạnh không dễ phát giác, lạnh lẽo như băng, lạnh đến thấu xương.

Sau đó, cô ta lập tức đứng dậy, đi về phía Kỳ Hình.

- Cô không ngại nếu tôi ngồi đây chứ?

Đôi môi đỏ của cô ta hơi mấp máy, giọng nói tươi ngọt rất dễ thu hút sự chú ý.

Kỳ Hình nhẹ nhàng đặt cốc nước trong tay xuống, ngược mắt nhìn cô gái:

- Tôi nghĩ cô muốn ngồi đây không phải chỉ vì muốn ngắm phong cảnh đây chứ!

Khóe miệng cô gái kia cong lên nụ cười:

- Cô Kỳ quả là người thông minh! Nhưng tôi cũng chỉ muốn chào hỏi cô Kỳ một chút thôi!

Quả nhiên cô gái này biết cô họ Kỳ!

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Kỳ Hình toát lên ý cười:

- Cô cũng không phải là người đơn giản, xem ra hiểu biết của cô về tôi không ít nhỉ!

- Vợ trước của tổng giám đốc Lăng Thiếu Đường của Lăng thị, hai năm sau đã trở thành tình nhân, tôi nghĩ những chuyện này muốn không biết cũng khó!

Câu nói của cô gái như đâm trúng trái tim Kỳ Hình, cô cười nhạt!

Tuy nhiên Kỳ Hình cũng không dao động quá nhiều, cô không muốn tiếp tục đề tài này, liền lái câu chuyện theo hướng khác:

- Tôi không rõ, mục đích cô tìm tôi chỉ là muốn nói những điều này?

Cô gái mỉm cười: diễ*nnn*đàn*lêqqquý*đôn

- Vừa rồi tôi cũng đã nói, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô Kỳ một chút thôi!

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Kỳ Hình không tin, cô cảm thấy cô gái này có vấn đề.

- Chỉ đơn giản như vậy!

Cô gái kia khẳng định.

- Tôi chỉ muốn xem rốt cuộc là người phụ nữ thế nào mà có thể có được trái tim cứng rắn của Lăng Thiếu Đường! Cô Kỳ quả nhiên là xinh đẹp đến động lòng người!

Giọng nói của cô ta dịu dàng nhưng pha lẫn chút bi thương.

Kỳ Hình cũng nhận ra điều này, phụ nữ trên phương diện này đều miễn cảm như nhau.

- Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi! Cô cũng vừa nói đấy, giờ chẳng qua tôi chỉ là tình nhân của Lăng Thiếu Đường, một cô tình nhân thì có được tình yêu sao?

Giọng nói của cô lạnh đến thấu xương, đôi mắt trong veo như làn thu thủy nhìn thẳng vào đôi mắt được giấu sau chiếc kính râm của cô gái.

Cô gái kia hơi sửng sốt, không ngờ Kỳ Hình lại lạnh lùng như vậy!

Sau đó, cô ta vội che giấu tâm trạng của bản thân, nở nụ cười yếu ớt:

- Dù thế nào đi nữa, tôi rất vui được quen biết với cô Kỳ!

Nói xong, cô gái có dáng người như người mẫu đi về chỗ ngồi của mình.

Nhưng trước khi đi, cô gái cúi người, nói với Kỳ Hình:

- Suýt quên mất, cô thay tôi hỏi thăm Thiếu Đường nhé!

Nói xong, khóe miệng cô ta nhếch lên.

Kỳ Hình ngẩn người, hai người họ quen nhau sao?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 66

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Anh Em Tranh Chấp

Hình Nhi...

Ông Kỳ Chấn Đông thấy con gái kinh ngạc, liền mở miệng nói:

- Thật ra bố mua đảo Celebes là muốn mừng sinh nhật con, nhưng đâu ai ngờ Kỳ thị lại đột nhiên xảy ra chuyện, bố thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể đem bán hòn đảo đi, như vậy bố mới có vốn lưu động để tiến hành cạnh tranh đấu thầu!

Kỳ Hình mở to đôi mắt đầy vẻ kinh ngạc, đôi môi cô run run như cánh bướm trong gió.

Thì ra...

Thì ra hòn đảo đó là bố cô mua cho cô để mừng sinh nhật!

- Hình Nhi, bố con cũng đã biết người đứng phía sau mua hòn đảo này chính là Lăng Thiếu Đường. di♣en_danle__quyd_on Cậu ấy mua hòn đảo này sau đó tặng lại cho con, như vậy cũng không phải là chuyện xấu! Bố con luôn vì chuyện đã bán đảo Celebes mà áy náy mãi!

Bà Chúc Bích Doanh cũng biết Kỳ Hình vừa từ đảo Celebes trở về nên cũng đoán ra phần nào!

Kỳ Chấn Đông đứng lên, vỗ vai con gái:

- Hình Nhi, từ sau khi Lăng Thiệu Đường chính thức tiếp quản Lăng thị, phong cách làm việc của cậu ấy cực kì chuẩn xác và lạnh lùng, nhưng lần này cậu ấy đã thay bố làm một chuyện, gián tiếp thực hiện nguyện vọng của bố nên bố rất cảm kích cậu ấy. Nhưng nếu mọi chuyện đúng như lời con nói, cậu ấy muốn thu mua toàn diện tập đoàn Kỳ thị thì bố tuyệt đối sẽ không nhượng bộ!

Ngữ khí của ông Kỳ Chấn Đông cũng rất kiên quyết!

- Dù sao Lăng Thiệu Đường cũng là bậc hậu bối, dù là xét về phương diện bố là bạn thân của bố cậu ấy hay kinh nghiệm lăn lộn trên thương trường thì bố cũng là lớp người đi trước. Vậy nên Hình Nhi à, nếu hiện giờ con không còn yêu Lăng Thiệu Đường nữa thì hoàn toàn không phải ở bên cạnh cậu ấy nữa đâu, bố không muốn người ngoài nói Kỳ Chấn Đông này phải bán con gái đi mới bảo vệ được Kỳ thị!

Mỗi câu mỗi chữ ông Kỳ Chấn Đông nói ra đều đánh vào lòng Kỳ Hình, cô nghe từng câu từng từ, trong lòng đầy chấn động.

Nhìn biểu cảm của bố thì có thể thấy ông không để Lăng Thiệu Đường vào mắt, là do trong mắt ông, Lăng Thiệu Đường chỉ là bậc con cháu, hay là...

Ông chưa bao giờ trực tiếp đối đầu với anh?
di||fenda||nleeqqquy||do||n

Kỳ Hình đè chặt tay lên ngực, muốn trấn an cảm xúc trong lòng!

Lăng Thiệu Đường là một người cực kì lạnh lùng và có thể nói là tàn nhẫn! Từ sau khi tiếp quản Lăng thị, chỉ trong vòng có hai năm ngắn ngủi mà anh đã mở rộng phạm vi hoạt động của tập đoàn lên rất nhiều lần,

những điều này đã cho thấy anh đều nắm rõ và đạt được thuận lợi trong mọi việc trên thương trường.

Bóng đêm dày đặc bao trùm toàn bộ thế giới, vạn vật như bước vào giấc ngủ yên.

Kỳ Hinh nằm trên giường, chăn ấm đệm êm dưới lưng không làm cho cô đi vào giấc ngủ được mà ngược lại còn khiến cô trăn trọc không yên.

Cô thở dài một hơi rồi ngồi dậy bước xuống giường.

Chiếc rèm cửa sổ được kéo ra, cô nghiêng người tựa vào cửa sổ, những vì sao sáng trên bầu trời tối đen in bóng lên chiếc cửa kính.

Đêm xuống cũng là lúc con người giải tỏa tâm trạng, thoát ra khỏi những phù phiếm xa hoa của ban ngày. Những đóa hoa như được tô điểm trong đêm tối, đêm đen thay thế bầu trời xanh thẳm, tình yêu nồng nàn cùng sự quyến luyến sâu sắc đan cài vào nhau.

Màn đêm đen ngập tràn hương vị của tình yêu thương nồng đậm, còn cô thì sao?

Phải lấy sự thanh lạnh để ngụy trang, lấy cái tĩnh lặng để che giấu cái bi thương, chẳng lẽ đây chính là vận mệnh của cả đời cô sao?

Kỳ thị đột nhiên gặp phải vấn đề, chắc chắn Lăng Thiểu Đường không thể không biết! Hơn nữa anh còn mua đảo Celebes, đương nhiên là phải biết rõ tình hình lúc đó.

Hừ!

Khóe miệng Kỳ Hinh cong lên nụ cười nhạt.

Lăng Thiểu Đường một mặt muốn mua đảo Celebes từ tay bố cô để hạ nhục cô, mặt khác bắt đầu gióng trống khua chiêng tiến hành việc thu mua

Kỳ thi!

Lăng Thiếu Đường, anh thật là ác độc!

Thanh Vận Viên – dieAndAnleqDuydOn biệt thự của nhà họ Lăng lúc đêm khuya.

Người đàn ông với vóc người cao lớn mở cửa phòng khách ra...

- Cậu hai, cậu đã về rồi!

Người giúp việc cung kính cúi người nói với Lăng Thiếu Nghị.

Lăng Thiếu Nghị mệt mỏi, chỉ muốn đi qua hành lang để về biệt thự của mình đi nghỉ...

- Cậu về sớm hơn tôi tưởng đấy!

Giọng nói lạnh lùng truyền đến từ trên đầu cầu thang, ánh đèn sáng trưng trong phòng khách cũng đồng thời chiếu rọi vào đôi mắt lạnh như băng ấy.

Người đứng trên cầu thang chính là Lăng Thiếu Đường!

Đôi mắt anh sâu thẳm như đang nhìn một kẻ phản bội, sống mũi cao thẳng cùng đôi môi mỏng lạnh lùng tạo cho người ta cảm giác anh là một người cao cao tại thượng và hết sức lạnh lẽo. Đôi chân thon dài với từng bắp đùi cường tráng của anh bước từng bước xuống bậc cầu thang.

Khi Lăng Thiếu Nghị nghe thấy giọng nói của Lăng Thiếu Đường, anh ta lại quay trở lại phòng khách, miễn cưỡng ngồi xuống ghế sofa.

- Anh cả, em không ngờ hôm nay anh lại ở nhà, em vốn định ngày mai sẽ gặp anh rồi giải thích...

Một hành động bất ngờ xảy ra cắt ngang lời Lăng Thiểu Nghị.
dieɔndɔanlequydoɔn

Lăng Thiểu Đường sải bước dài nắm chặt lấy cổ áo Lăng Thiểu Nghị, sau đó tay kia vung lên, đâm thẳng vào mặt Lăng Thiểu Nghị khiến cả người anh ta bị hất văng ra xa.

- A... cậu cả, cậu hai, hai người đừng đánh nhau!

Thấy có động tĩnh, người làm vội chạy tới.

- Cút đi cho tôi! Ai xen vào việc này thì ngày mai cuốn gói khỏi đây!

Lăng Thiểu Đường giận dữ gào lên, tựa hồ khiến cả căn biệt thự rung chuyển!

Đám người giúp việc vội rời đi! Lăng Thiểu Nghị loạng choạng đứng dậy, lấy tay lau vết máu trên khóe miệng sau đó nhếch môi lên, khuôn mặt anh tuấn lộ rõ sự lạnh lẽo:

- Sao? Anh bỏ hết công việc sang một bên, ở nhà chờ em chỉ vì muốn đâm một đâm này à?

- Tôi muốn đánh cậu không phải chỉ có một đâm này!

Làn khói mù trong mắt Lăng Thiểu Đường tản đi, thay vào đó là một ngọn lửa mãnh liệt bùng lên, anh lại vung tay đâm vào mặt Lăng Thiểu Nghị.

Lăng Thiểu Nghị lùi về sau mấy bước, lưng dựa hẳn vào tường.

- Sao? Còn không đáp trả à?

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường cong lên nụ cười nhạt đầy khát máu!

Những sợi tóc hỗn độn trước trán Lăng Thiệu Nghị đã che đi sự dịu dàng của anh ta, khóe miệng anh ta cũng cong lên nụ cười lạnh. Anh ta đứng dậy, bước lên một bước, vung tay lên đấm...

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường vụt qua tia sắc bén, anh không hề né tránh mà đứng nguyên tại chỗ tiếp nhận cú đấm của Lăng Thiệu Nghị.

Sau đó, anh hất mấy sợi tóc hỗn độn ra sau, đôi môi mỏng cong lên nụ cười tàn nhẫn:

- Đáng tiếc... ra tay không đủ ngoan độc, để anh cả... dạy cậu!

Nói xong, sự sắc bén trong mắt Lăng Thiệu Đường như một mũi tên bắn thẳng ra ngoài, anh vung tay đấm mạnh khiến Lăng Thiệu Nghị ngã xuống chiếc bàn thủy tinh cạnh sofa, sau đó lại ngay lập tức tóm cổ Lăng Thiệu Nghị, vung tay lên đấm phát nữa.

- Vừa rồi tôi cho cậu đấm vì muốn cậu không phải thấy ảm ức, nhưng cậu không còn cơ hội nữa đâu! Cậu phải biết rằng một khi làm trái ý của tôi thì phải trả cái giá rất đắt!

Lăng Thiệu Đường lại liên tiếp vung nắm đấm...

- Haha... – die≈n_d_anleq_uydon_ Ai ngờ Lăng Thiệu Nghị lại cất tiếng cười lạnh, tiếng cười to vang vọng khắp phòng khách chính của căn biệt thự.

- Làm trái ý anh? Mọi người đều phải phục tùng theo ý của anh sao? Cho dù cả những người muốn cạnh tranh với anh cũng phải như vậy? Cả em? Cả Kỳ Hình?

- Lãng Thiếu Nghị, đừng có giả bộ nho nhã làm gì, tốt nhất là che giấu cho tốt cái bản tính đê tiện của cậu đi! Nếu để tôi biết cậu có ý đồ gì với Kỳ Hinh thì tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cậu đâu!

Lãng Thiếu Đường quét ánh mắt lạnh lùng về phía Lãng Thiếu Nghị.

Nhưng Lãng Thiếu Nghị lại chẳng có một chút sợ hãi nào:

- Ồ, em rất thích anh cả dùng từ “đê tiện” để hình dung em đấy! Em thừa nhận đấy, em rất thích Kỳ Hinh, Kỳ Hinh đi theo anh quả đúng là lãng phí và bị nhục nhã!

Quả nhiên, tên khốn này!

- Cậu mà cũng có tư cách để yêu cơ à?

Lãng Thiếu Đường thấy Lãng Thiếu Nghị nói vậy liền nở nụ cười lạnh, đôi mắt đen mang đầy vẻ khiêu khích và khinh miệt:

- Nể tình tôi và cậu cùng một bố sinh ra nên tôi có lòng tốt khuyên cậu một câu, cứ làm tốt việc trong bốn phận của mình đi, đừng có mà tơ tưởng đến những thứ khác.

Lãng Thiếu Nghị lau vết máu trên khóe miệng rồi đứng lên, bước từng bước tới gần Lãng Thiếu Đường, nhìn thẳng vào đôi mắt anh rồi nói:

- Tôi không có tư cách thì anh có à? Sao? Sợ tôi thích Kỳ Hinh à? Sợ Kỳ Hinh bị tôi cướp đi à? Hai năm trước tôi đã giúp Kỳ Hinh giả chết, hôm đó tôi lại chính là người đưa Kỳ Hinh rời khỏi đảo Celebes, trong lòng anh thấy không thoải mái lắm đúng không? Anh còn không dám nhìn thẳng vào tình cảm của bản thân mà còn nói tôi đê tiện ư? Chẳng lẽ việc anh làm với Kỳ Hinh là quang minh chính đại lắm sao?

Lãng Thiếu Đường lại túm chặt cổ áo Lãng Thiếu Nghị:

- Cậu vừa nói gì, nói lại lần nữa xem nào!

- Sao? Chẳng lẽ tôi nói sai à? Bị nói trúng tim đen rồi đúng không? Anh đe dọa Kỳ Hình thế nào thì trong lòng anh rõ nhất, anh chính là cái loại nhất gan, sợ bị phản bội, sợ mất đi cho nên anh không hề quan tâm đến cảm nhận của Kỳ Hình mà chỉ muốn cưỡng ép cô ấy!

Giọng nói của Lăng Thiếu Nghị đầy kiên quyết, ánh mắt đầy bất mãn và châm chọc khi nhìn Lăng Thiếu Đường.

- Haha... – Vậy mà nghe xong, Lăng Thiếu Đường lại cất tiếng cười ngông cuồng.

- Nghe qua thì có vẻ cậu hiểu tôi thật đấy! Nhưng mà đáng tiếc, cậu chẳng uy hiếp được tôi đâu! Về chuyện tôi có cưỡng ép Kỳ Hình không thì đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, nhưng người nào làm ra những chuyện ngu xuẩn thì đều phải trả giá, cậu như vậy mà Kỳ Hình cũng thế!

- Vậy An Vũ Ân thì sao? – diennn_dannnlequy_donnn Lăng Thiếu Nghị lập tức lên tiếng.

- Anh hẳn là không quên An Vũ Ân! Tôi rất rõ trong lòng anh nghĩ gì, anh sợ... Kỳ Hình cũng giống như cô ấy!

Lăng Thiếu Nghị gằn từng tiếng.

Lăng Thiếu Đường sững sờ, nhưng ngay sau đó lại ném Lăng Thiếu Nghị như ném bao cát.

- Lăng Thiếu Nghị, đừng có lấy ba từ “An Vũ Ân” đó ra để chọc tức tôi! Cậu đừng có luôn miệng lấy Kỳ Hình ra để làm cái cớ. Tôi thấy người có dã tâm chính là cậu đấy, đừng có giả bộ làm như cậu đang quan tâm đến mọi việc như thế! Cậu là loại người thế nào, chẳng lẽ tôi còn không biết ư?

Lăng Thiểu Đường nhếch miệng lên, chẳng biết có phải là đang cười hay không nhưng ánh mắt lại hết sức lạnh lẽo và tàn ác.

- Lăng Thiểu Nghị, để tôi nói rõ ràng cho cậu một lần, cậu đừng mơ tưởng rằng cậu muốn gì thì sẽ có được thứ đó, dù là Kỳ Hình hay là Lăng thị!

Ánh mắt Lăng Thiểu Nghị trong giây lát vụt qua tia khác thường nhưng anh ta nhanh chóng khịt mũi rồi cười:

- Thật buồn cười! Anh chính là cái đồ “Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử!”

- Ồ! Vậy à? – Lăng Thiểu Đường nhướn đôi mày kiếm, giọng điệu trở nên cực kì trào phúng:

- Vậy người “quân tử” là cậu phải đề phòng kẻ “tiểu nhân” là tôi đây rồi! Nhưng tôi nhắc cậu, nếu muốn đối phó với tôi thì cậu còn non lắm, phải luyện tập nhiều vào mới được!

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường đầy vẻ xem thường, gương mặt tuấn tú của anh sát lại gần Lăng Thiểu Nghị:

- Cậu đã muốn chơi trò chơi thì tôi đây có lòng tốt nhắc nhở nhé, làm việc thì nhất định phải nhanh nhẹn vào, đừng để tôi phát hiện ra manh mối gì, nếu không... kết cục thế nào, cậu là người thông minh, hẳn là hiểu rõ!

Nói xong, anh cong môi lên nở nụ cười tàn nhẫn, sau đó sửa sang lại quần áo xộc xệch trên người, chẳng thèm liếc Lăng Thiểu Nghị một cái nào nữa mà đi về phía biệt thự của mình.

Lăng Thiểu Nghị đắm chiêu nhìn theo bóng lưng Lăng Thiểu Đường, sau đó anh ta hung hăng quệt sạch vết máu trên khóe miệng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Cần Đối Mặt Thì Phải Đối Mặt

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ngoài trừ buổi sáng ở hòn đảo Celebes ra, Kỳ Hình chưa từng được hưởng thụ bầu không khí tươi đẹp của buổi sớm nào như hôm nay! Sau khi về nhà, Kỳ Hình cảm nhận được sự ấm áp tràn ngập khắp mọi nơi.

Bác Vương vào phòng, báo cho cô biết bữa sáng đã được chuẩn bị.

Kỳ Hình uể oải đuổi cái lưng mỏi, đi vào phòng tắm, rửa mặt, sau đó cô mặc một bộ váy trắng, cả người cảm thấy rất thoải mái.

- Mẹ, buổi sáng tốt lành!

Kỳ Hình ngáp một cái, đi đến trước bàn ăn, làm nũng thơm chụt một cái lên má bà Chúc Bích Doanh.

- Hình Nhi, tối qua con ngủ không ngon sao?

Bà Chúc Bích Doanh thấy Kỳ Hình hơi mệt mỏi liền hỏi.

- Đâu có đâu, về nhà thì đương nhiên con phải ngủ ngon rồi!

Kỳ Hình nở nụ cười tươi như ánh mặt trời, vui vẻ nói.

Bà Chúc Bích Doanh cũng mỉm cười:

- Hình Nhi, xem con kia, hành lý cũng chẳng mang về, đi~nda~nlequ~ydonnn để lát nữa ăn xong mẹ với con đi mua mấy thứ nhé!

Bàn tay đang cầm cốc sữa của Kỳ Hình chợt khựng lại trên không trung.

- Sao thế?

Bà Chúc Bích Doanh ngẩng đầu hỏi.

Ánh mắt Kỳ Hình có chút rối loạn, cô hơi mất tự nhiên:

- Mẹ, lát nữa con muốn tới Lăng thị!

Bà Chúc Bích Doanh sững người một lát rồi lập tức nói:

- Ừ, con đến nói cho rõ ràng với Lăng Thiếu Đường đi, giờ con và cậu ta không có quan hệ gì hết, cậu ta không có quyền giữ con!

- Mẹ...

Kỳ Hình bất đắc dĩ gọi một tiếng.

- Chẳng lẽ mẹ nói sai gì à? Cậu ta phá hỏng hôn lễ của con, tạo đề tài cho báo chí đưa tin thì tạm chưa nói đến, nhưng hiện giờ tình hình giữa con và cậu ta là sao chứ?

Bà Chúc Bích Doanh càng nói lại càng tức.

Cảm giác đau lòng như xuyên thấu vào tận lục phủ ngũ tạng của Kỳ Hình rồi lan ra khắp toàn thân. Dường như cô đã tìm được nguồn gốc của cơn đau nhưng lại đau đớn khi không tìm được lối ra.

- Được rồi, mẹ, con sẽ xử lý chuyện của con, mẹ đừng lo lắng nữa!

Cô miễn cưỡng nở nụ cười, an ủi bà Chúc Bích Doanh.

- Hình Nhi, mẹ không muốn con bị kẹt ở giữa rồi lại khó xử. Nếu Lăng Thiếu Đường thật lòng đối xử tốt với con thì mẹ cũng yên tâm, nhưng cậu ta lại cướp con khỏi tay cậu Tuyên Tử Dương, tất cả chỉ vì muốn trả thù, cậu ta đâu có thật lòng với con đâu cơ chứ! Nếu cậu ta muốn lấy Kỳ thị ra để uy hiếp con thì con đừng sợ cậu ta!

Bà Chúc Bích Doanh không ăn sáng nữa, nghiêm túc nói với Kỳ Hình.

Kỳ Hình bất đắc dĩ mở miệng:

- Mẹ, bố mẹ thật sự cho rằng Lăng Thiếu Đường là người đơn giản vậy sao? Mẹ biết không, công ty của Tử Dương đã bị tập đoàn Lăng thị thu mua, con không muốn vì con mà những người khác lại bị liên lụy, nhất là những người thân thiết của con!

- Cái gì?

Bà Chúc Bích Doanh kinh hãi:

- Tử Dương cậu ấy...

Kỳ Hình gật đầu, sau đó cô ngước mắt nhìn bà Chúc Bích Doanh, ánh mắt đầy đau đớn:

- Ông Trời đã định cho con gặp gỡ Lăng Thiếu Đường thì con nhất định phải giải quyết cho xong mối ân oán này!

- Hình Nhi...

Bà Chúc Bích Doanh nhìn con gái, trong lòng rất đau xót.

Đúng lúc này, d/-ie*nda»nleqqquydo»n bác Vương hốt ha hốt hoảng chạy vào trong phòng:

- Phu nhân, bên ngoài có người tự xưng là lái xe của nhà họ Lăng, nói là tới đón cô chủ!

- Cái gì? Ở đâu?

Bà Chúc Bích Doanh thay đổi hẳn sắc mặt, vội hỏi.

- Anh ta đang chờ trong phòng khách!

Bác Vương vừa dứt lời, bà Chúc Bích Doanh đã tức giận đứng dậy, đi thẳng về phía phòng khách.

Kỳ Hinh cũng hoảng hốt, quả nhiên Lăng Thiếu Đường nắm rõ lộ trình của cô.

Khi ba người vào đến phòng khách thì liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang đứng ở đó.

Kỳ Hinh nhận ra đó chính là tài xế tư nhân của Lăng Thiếu Đường! Người này lúc nào cũng giữ yên lặng, cô và ông ta chưa từng nói chuyện qua với nhau, thậm chí cô cũng không biết ông ta tên gì.

Bà Chúc Bích Doanh thấy vậy, liền quát lớn:

- Nhà họ Lăng mấy người không thèm coi nhà họ Kỳ chúng tôi ra gì phải không? Còn dám đến đây rồi đưa con gái tôi đi đâu?

Người tài xế vẫn giữ thái độ lạnh nhạt, ông ta ngược mắt nhìn bà Chúc Bích Doanh rồi điềm nhiên đáp lại:

- Anh Lăng nói tôi đến đón cô Kỳ!

- Hừ! Anh Lăng ư? Giờ tôi mới biết người đứng đầu nhà họ Lăng là Lăng Thiếu Đường đấy! Anh về nói với cậu ta là Hinh Nhi sẽ không đi đâu hết, cậu ta đừng có mơ tưởng nữa!

Bà Chúc Bích Doanh phần nộ, trừng mắt.

Người tài xế hơi sững sốt, sau đó nhìn về phía Kỳ Hình:

- Cô Kỳ, mời cô lên xe, di+endanle+quyd+on nếu không tôi không biết phải ăn nói với anh Lãng thế nào!

- Anh...

- Mẹ, thôi đi, dù sao người ta cũng là người làm công ăn lương, hơn nữa con cũng cần phải tới Lãng thị!

Kỳ Hình ngắt lời bà Chúc Bích Doanh.

Đúng! Cô nhất định phải tới gặp Lãng Thiếu Đường! Lần này cô muốn giải thích với anh chuyện cô rời khỏi đảo Celebes, cô không muốn để Lãng Thiếu Nghị gánh vác hết trách nhiệm.

- Hình Nhi...

Bà Chúc Bích Doanh không đành lòng.

Kỳ Hình mỉm cười an ủi mẹ, sau đó cô quay đầu lại, sự dịu dàng được thay thế bằng sự thanh lạnh:

- Anh Lãng muốn gì?

- Cô Kỳ, anh Lãng nói tôi phải trực tiếp đưa cô tới Lãng thị gặp anh ấy!

Kỳ Hình gật đầu, cô đưa mắt nhìn mẹ mình rồi theo người tài xế đi ra cửa.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Ái Dục

Con người thường không muốn phải lừa mình dối người. Nhưng thật ra họ lại không hiểu rõ rằng, mỗi người đều có hoàn cảnh của riêng mình, khi đối mặt với chuyện của mình, họ thường cảm thấy bản thân trở nên nhỏ bé đi rất nhiều lần.

Vừa đặt chân đến trụ sở chính của Lăng thị, Kỳ Hình mới chính thức hiểu được thế nào gọi là tòa kiến trúc hùng vĩ.

Tòa nhà cao đến cả trăm tầng khiến người khác có cảm giác bị đè nén, đó là một sự áp lực cực kì lớn, loại áp lực mà không ngôn từ nào có thể biểu đạt.

Lúc này, cô cũng biết được rằng sự hiểu biết của cô đối với Lăng Thiếu Đường là cực kì ít ỏi.

Bởi vì, ngày hôm nay cô mới chính thức được nếm trải sự đồ sộ và khí thế mạnh mẽ trên thương trường của Lăng thị, cũng giống hệt như... Lăng Thiếu Đường.

Khí phách cuồng ngạo đầy sức sống!

Khóe miệng Kỳ Hình cong lên nụ cười lạnh, sàn đá cẩm thạch trơn bóng phản chiếu lại gương mặt trắng bệch đến mức trong suốt của cô.

- Cô Kỳ, tôi là Tra Đức – trợ lý đặc biệt của anh Lăng, mời cô đi theo tôi!

Kỳ Hình hơi gật đầu, đi cùng Tra Đức đến bên thang máy tư nhân của Lăng Thiếu Đường.

Nhưng dù chỉ là một đoạn đường ngắn cũng khiến cả Lăng thị rộn ràng hẳn lên.

Kỳ Hình cúi thấp mặt xuống, dĩ nhiên cô có thể cảm nhận được một cách rõ ràng hàng trăm ánh mắt tò mò từ bốn phía đang đổ dồn lên người cô.

Những người đàn ông chăm chú ngắm nhìn cô, từ làn da trắng như tuyết, dáng vẻ thướt tha mềm mại cùng bắp đùi thon dài không chút tì vết dưới chiếc váy.

Còn ánh mắt của những cô gái thì ngoài sự ghen tỵ còn có sự khinh thường và mang thái độ thù địch.

Kỳ Hình cảm thấy rất đau xót trong lòng, cô rất hiểu ý nghĩa của những ánh mắt đó.

Tình nhân của tổng giám đốc! Hơn nữa đã trở thành thứ đồ mà tổng giám đốc Lăng độc chiếm!

Cô cắn chặt răng, buộc bản thân mình phải bình tĩnh đối diện, nhất định phải đối mặt mới là biện pháp tốt nhất.

Sau khi chịu đựng những ánh mắt khác thường đang đổ dồn vào người mình, Kỳ Hình và Tra Đức bước vào thang máy, đi thẳng lên văn phòng

làm việc của tổng giám đốc ở tầng trên cùng.

- Báo cho anh Lăng biết cô Kỳ đã đến đi!

Tra Đức nói ngắn gọn với thư ký tổng giám đốc.

Sau khi gọi một cuộc điện thoại nội bộ, cô thư ký nhìn Kỳ Hình với ánh mắt kỳ lạ, sau đó cô ấy cất giọng: “Mời cô Kỳ vào trong!”

Kỳ Hình hít sâu một hơi, đi vào văn phòng của Lăng Thiếu Đường.

Khi cô thư ký đóng cửa phòng, Kỳ Hình cảm thấy một loại áp lực vô hình ập vào người cô.

Phòng làm việc rộng lớn của Lăng Thiếu Đường về cơ bản được thiết kế và trang trí bằng những màu sắc sắc lạnh, chủ yếu đánh vào thị giác. d. iendaFnlequuuuydoFn Cửa sổ hình bán nguyệt dường như phải chiếm đến một phần ba diện tích căn phòng, khi đứng ở đó sẽ có cảm giác như đang cưỡi trên mây, một cảm giác cao cao tại thượng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Kỳ Hình cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo và ngang tàng.

- Hôm qua cô ngủ ở nhà có ngon không?

Giọng nói gợi cảm vang lên.

Lăng Thiếu Đường đứng bên cửa sổ, đưa mắt nhìn xuống phong cảnh dưới chân, đôi chân thon dài và rắn chắc của anh đứng hết sức vững vàng, trông cực kì khí thế, tạo cảm giác như bậc vua chúa đang ngạo mạn ngăm nhìn thiên hạ dưới chân mình.

Anh có dáng người cao lớn, dù chỉ nhìn thấy bóng lưng thôi cũng khiến người khác cảm thấy vô cùng áp lực.

Lòng Kỳ Hinh trầm xuống, cô cố gắng đứng thẳng người lên, rõ ràng không muốn bị khí thế của anh áp đảo.

- Cám ơn anh đã quan tâm, tối qua tôi ngủ rất ngon!

Lăng Thiếu Đường chậm rãi xoay người lại, dáng người cao lớn của anh dường như che khuất ánh mặt trời bên ngoài. Anh không nói gì, chỉ dùng ánh mắt sắc bén và hùng hực ngọn lửa nhìn chăm chăm Kỳ Hinh.

Chỉ mấy tiếng không gặp thôi, nhưng anh lại phát hiện ra bản thân mình... hơi nhớ cô!

Kỳ Hinh mặc một chiếc váy màu trắng đến đầu gối, tuy rằng cô không trang điểm nhưng mái tóc dài và xoăn đã làm nổi bật đôi mắt trong như làn nước của cô. Anh lại nhìn xuống chiếc cổ trắng nõn, làn da nhẵn nhụi như tuyết trắng rõ ràng là một kiệt tác của Thượng đế, những đường cong hoàn hảo trên người cô lại càng khiến anh hứng thú.

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường vụt qua tia tình cảm khác lạ!

Chết tiệt! Dù chỉ như vậy thôi nhưng anh lại phát hiện ra... cổ họng anh khô khốc, anh khát vọng có cô!

Trước ánh nhìn chăm chú của anh, Kỳ Hinh cảm thấy toàn thân nóng lên, cô thấy rất mất tự nhiên.

Cô hơi nhú mày lại, giọng điệu cũng có vẻ điềm nhiên: “Tôi đã tới đây rồi, hy vọng anh không làm khó cho Thiếu Nghi! Là tôi yêu cầu anh ấy đưa tôi đi!”

Khóe miệng Lăng Thiếu Đường hơi nhếch lên, anh nở nụ cười khó đoán: “Đúng là có dáng vẻ hiên ngang lắm liệt, quả là đáng khen!”

- Anh...

Kỳ Hinh bị những lời của Lăng Thiếu Đường làm cho ghen hòng, cô không biết phải nói gì.

- Lại đây!

Lăng Thiếu Đường vẫn lạnh lùng đứng bên cửa sổ, anh ra lệnh.

- Không...

Kỳ Hinh bất giác phản kháng.

Còn trong lòng, cô cảm thấy cảm giác bất an đang ngày càng khuếch tán, mỗi lúc một lớn khiến cô không thể khống chế...

- Sao? Cô tới vì muốn biện hộ cho Thiếu Nghị, chẳng lẽ cô không muốn biết hiện giờ cậu ta thế nào rồi à?

Khóe miệng Lăng Thiếu Đường cong lên nụ cười tàn ác, giọng điệu lạnh như băng của anh đâm thẳng vào lòng Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh kinh hãi, dựa vào biểu cảm lúc này của anh thì có thể thấy nhất định Thiếu Nghị đã gặp chuyện gì đó rồi.

Cô đành phải bước lên vài bước, phần nộ quát lên: “Anh đã làm gì anh ấy rồi? Chẳng qua anh ấy chỉ giúp tôi thôi, anh...”

Ngay sau đó, Kỳ Hinh bị Lăng Thiếu Đường kéo mạnh vào trong lòng.

Lăng Thiếu Đường xoay người Kỳ Hinh lại, để cô hướng mặt ra thế giới bên ngoài cửa sổ.

Kỳ Hinh hít sâu một hơi, cô hơi choáng váng vì độ cao này.

Ngay sau đó, cánh tay rắn chắc của Lăng Thiếu Đường siết chặt vòng eo thon gọn của cô, hơi thở nguy hiểm của anh luẩn quẩn bên tai cô.

Kỳ Hình ưỡn thẳng sống lưng, cô cảm giác thấy sự run rẩy đang chạy thẳng từ sống lưng lên đầu...

- Hình Nhi...

Giọng nói trầm thấp đầy lưu luyến của anh vang lên, nhưng đôi tay anh đang siết chặt người cô, buộc cô phải đối mặt với phong cảnh bên ngoài từ độ cao cả trăm tầng.

- Anh... anh muốn làm gì?

Kỳ Hình cảm thấy hai chân mềm nhũn, cô thật sự rất sợ cảm giác choáng váng đầu óc này.

- Hình Nhi, có biết vì sao tôi lại thích độ cao này không?

Hơi thở đàn ông nồng đậm quanh quần trong hơi thở của Kỳ Hinh càng khiến cô cảm thấy hỗn loạn và choáng váng, bầu không khí ái muội bao vây lấy hai người...

Kỳ Hình nhắm chặt mắt lại, cô không biết gì cả, cũng không muốn biết gì hết.

Bên tai cô vang lên tiếng cười nhẹ, dịu dàng, tràn ngập, uyển chuyển thân hình cường tráng của anh cũng bao trọn lấy người Kỳ Hinh, tạo nên một tư thế đầy mờ ám.

- Vì từ trên độ cao này nhìn xuống là có thể thấy được mọi thứ, có cảm giác tất cả đều nằm trong lòng bàn tay mình. Hình Nhi, tôi là người quen nắm giữ người khác, cho nên em đừng tùy hứng làm liều, vượt quá sự nhẫn nại của tôi!

Giọng nói Lăng Thiểu Đường có vẻ mềm nhẹ nhàng lại lộ rõ sự ngang tàng và nguy hiểm...

Sau khi nói xong, cánh tay đặt bên eo Kỳ Hình lại càng siết chặt hai khiến toàn bộ những đường cong trên người cô như dán sát vào cơ thể rắn chắc của anh, đôi môi mỏng mang theo luồng nhiệt nóng bắt đầu hôn lên mặt cô...

Từ cái trán trơn bóng...

Cánh mũi cao...

Đôi môi đỏ mọng như cánh hoa hồng...

Rồi thẳng xuống chiếc cổ trắng mê người của cô...

Bờ vai khêu gợi...

Kỳ Hình mở to đôi mắt đẹp, cô vịn vẹo người, muốn đẩy anh ra...

Anh muốn làm gì?

Anh điên rồi sao?

Sự động đậy của cô càng khiến đôi mắt Lăng Thiếu Đường toát ra sự khác lạ, anh nhìn thẳng vào mắt cô: “Đừng nhúc nhích, em đang khiêu khích tôi đấy à? Hy vọng tôi hành động nhanh hơn ư?”

Nói xong, anh nở nụ cười tà mị, nâng eo cô lên, buộc cô phải cảm nhận rõ dục vọng đang bùng bùng của anh.

Đầu óc Kỳ Hình như nổ tung, lúc này cô tình nguyện nhảy từ độ cao cả trăm tầng xuống!

- Rốt cuộc anh muốn thế nào? Nếu hành vi của tôi khiến anh khó chấp nhận như vậy thì anh chỉ cần nhắm vào tôi là được rồi, đừng làm khó Thiếu Nghị!

- Sao? Cô là người phụ nữ của tôi mà lại dám cầu xin tôi chỉ vì một thằng đàn ông khác ư? Hình Nhi, làm vậy là không sáng suốt đâu.

Lăng Thiểu Đường lại quay người Kỳ Hình lại, buộc cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, đôi mắt đen tằm ra những tia sáng mãnh liệt...

- Sáng suốt?

Ánh mắt Kỳ Hình toát lên sự gan dạ, khóe miệng cô nở nụ cười lạnh: “Kể từ khi biết đảo Celebes là của bố tôi, anh nghĩ tôi phải sáng suốt như thế nào đây? Khi nghe thấy chuyện anh muốn thu mua Kỳ thị, anh bảo tôi phải sáng suốt ra sao? Rốt cuộc tôi cũng hiểu rõ cái gì gọi là sinh nhật vui vẻ! Chẳng qua anh chỉ muốn khoe với tôi rằng anh đang thành công với sự lựa chọn khôn khéo của mình mà thôi. Anh bảo tôi phải sáng suốt thế nào?”

- Xem ra không phải cô đến cầu xin tôi tha thứ mà là đến chất vấn và tính sổ tôi à?

Đôi mắt sâu thẳm của Lăng Thiểu Đường trầm xuống, bàn tay to lớn của anh vẫn vây chặt lấy thân hình nhỏ bé của Kỳ Hình như một loại gông cùm. Anh đưa một tay lên, nắm chặt cằm cô.

- Cầu xin anh tha thứ ư? Haha...

Kỳ Hình cười lạnh: “Anh lấy nhà họ Kỳ ra để làm nhục tôi, lừa gạt tôi, chẳng lẽ anh còn nghĩ rằng tôi muốn cầu xin sự tha thứ của anh ư? Đúng là hoang đường!”

- Chắc chắn, cô có biết tôi thích đối xử với những người phụ nữ quật cường thế nào không?

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường như cổ tình ánh lên sự thương xót, anh đụng trán mình vào trán cô, hơi thở của đàn ông lập tức vây lấy Kỳ Hình.

Đôi môi đỏ mọng của Kỳ Hinh hơi run lên, cô mở to mắt đầy sợ hãi, theo dõi nhất cử nhất động của anh.

- Chính là...

Lăng Thiếu Đường chậm rãi lên tiếng, sau đó ánh mắt anh hoàn toàn biến đổi, anh tiến sát lại gần tai cô: “Chinh phục... từ cơ thể đến trái tim!”

Kỳ Hinh kinh hãi ngẩng đầu lên.

Sau đó, anh liền cắn nuốt đôi môi cô, đồng thời cũng nuốt luôn cả sự kinh ngạc và sợ hãi.

Nụ hôn của anh cũng hệt như tính cách của anh, vừa nhanh nhẹn dừng mãnh lại cuồng ngạo, tràn ngập khí phách như muốn cắn nuốt cả người cô!

- Lăng Thiếu Đường... anh điên rồi... đây là văn phòng... hơn nữa... đứng ở đây...

Kỳ Hinh xấu hổ, cô hoảng loạn giơ cánh tay nhỏ bé ngăn chặn người anh lại nhưng chỉ có thể bất lực...

- Sợ bị người khác nhìn thấy à? Yên tâm, ở bên ngoài không nhìn thấy bên trong đang làm gì đâu!

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường đầy hung ác: “Hơn nữa cô cũng phải nhớ kỹ thân phận của mình! Cô là tình nhân của Lăng Thiếu Đường tôi, chỉ cần tôi muốn cô ở đâu thì cô cũng đều phải phối hợp với tôi, hiểu chưa?”

Kỳ Hinh cảm thấy trời đất như sập xuống, anh có còn là người không? Anh chính là ma quỷ, một ma quỷ không có trái tim. Trong thế giới của anh chỉ có sự tàn nhẫn và rét lạnh mà thôi!

Nỗi hận thù của Kỳ Hinh càng cổ vũ cho anh, đôi mắt anh cũng dần trở nên thâm trầm như biển cả...

Từ người cô tỏa ra mùi hương thơm nhè nhẹ, hệt như một loại thuốc trợ tình, không ngừng khuấy động dục vọng đang rục rịch trong anh!

Chỉ cần vừa chạm vào Kỳ Hình, sự tự chủ mà Lăng Thiếu Đường vốn luôn kiêu ngạo giờ bay lên tận chín tầng mây...

- Lăng Thiếu Đường... đủ rồi! Tôi không muốn điên cùng anh! Anh mau buông tôi ra!

Giọng nói nhẹ nhàng mà đậm chất thép lơng quanh quẩn trong văn phòng của tổng giám đốc.

Kỳ Hình dùng hết sức đẩy người Lăng Thiếu Đường ra, đôi mắt đẹp ngập tràn sự tức giận.

Sau đó, Kỳ Hình lập tức dùng tốc độ nhanh nhất để chạy ra phía cửa.

Cô không chịu nổi nữa rồi! Thật sự không chịu nổi nữa!

Những lời Lăng Thiếu Đường vừa nói khiến cô cực kỳ tức giận...

Cô cảm thấy khiếp sợ. Dù cô đã biết tất cả mọi chuyện, vậy mà anh còn có thể làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra mà cứ nhất quyết làm theo ý định của bản thân.

Sao anh có thể như vậy chứ? Thậm chí ngay cả một lời giải thích cũng không có?

Chẳng lẽ anh không muốn giải thích với cô?

Hay là...

Anh cảm thấy không cần phải giải thích với một người như cô sao?

Nghĩ đến đây, trái tim Kỳ Hình như bị chiếc roi da quất vào...

Cảm giác đau đớn lan tràn khắp cơ thể!

Cảm giác đau đớn này như một loại thuốc độc, ăn dần ăn mòn lý trí của cô, khiến những suy nghĩ tốt đẹp về anh hoàn toàn tan biến!

Bóng hình xinh đẹp của Kỳ Hình lao về phía cửa...

Khi thấy Kỳ Hình cuống quýt như vậy, sự ần nhẫn trong đôi mắt Lăng Thiệu Đường lập tức ánh lên sự tàn nhẫn. Anh hơi nhếch miệng lên, nở nụ cười tàn ác, sau đó giơ tay lên...

Cạch!

Khi Kỳ Hình vừa định mở cửa thì cửa phòng tổng giám đốc đã bị khóa lại.

- A...

Kỳ Hình kinh hãi, trái tim cô đập dồn dập. Cô kinh hoảng quay đầu lại.

- Sao? Không phải hôm nay cô đến đây là muốn tính sổ với tôi ư? Sao đã đi sớm thế?

Lăng Thiệu Đường bước từng bước chân chậm rãi mà vững chắc lại gần Kỳ Hình.

Hơi thở của đàn ông sặc mùi nguy hiểm càng ngày càng gần cô...

Kỳ Hình dựa hẳn lưng vào cửa, đôi mắt mở to đầy sợ hãi và kinh hoàng.

Cô như một con thú nhỏ bị một con dã thú tấn công, toàn bộ lông tơ trên người đều dựng đứng lên để đề phòng...

- Lăng Thiệu Đường, không ngờ anh lại là kẻ tiểu nhân như vậy!

Kỳ Hinh mấp máy đôi môi run rẩy, lên án người đàn ông đang ngày càng sát lại gần mình. Cô như cố gắng tìm một điểm tựa, dấn sát người vào cánh cửa. Lăng Thiệu Đường nhướn mày, bờ môi thấp thoáng nụ cười xấu xa...

Khi hơi thở của anh bao trùm khắp cả người Kỳ Hinh, anh liền dùng hai cánh tay rắn chắc của mình để vây người cô lại: “Vậ à? Vậ cô nói xem, tôi tiểu nhân thế nào?”

Anh cúi người thì thầm bên tai cô, ~~điendàonleqquydàon~~ tham lam hưởng thụ mùi hương trên cơ thể cô.

- Anh... Sao anh không nói với tôi, đảo Celebes... là bố tôi định tặng cho tôi?

Hơi thở của đàn ông phả vào vành tai mẫn cảm khiến cả người Kỳ Hinh run lên. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, không muốn hấp thụ hơi thở đó.

Cô không thể khuất phục được!

Nhất là khi đối mặt với Lăng Thiệu Đường, cô tuyệt đối không thể khuất phục!

Đây là chiêu trò và thủ đoạn của anh!

Cô tuyệt đối không thể trầm luân như vậy...

Kỳ Hinh cố gắng tránh thoát khỏi hơi thở khiến cô đang run lên.

- Trên thực tế thì hòn đảo đó là do tôi mua tặng cho cô!

Đôi môi Lăng Thiệu Đường lướt qua gò má Kỳ Hinh, giọng nói trầm thấp nhuộm màu dục vọng nhưng vẫn có chút lý trí còn sót lại.

- Anh... đây chính là cách mà anh muốn làm nhục tôi sao?

Khi cơ thể của Lăng Thiểu Đường sát lại gần mình, Kỳ Hình chẳng còn chút không gian nào để trốn tránh.

Cô thực sự rất hốt hoảng, bởi vì cô phát hiện ra cơ thể cô bắt đầu nóng lên, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ...

Không được...

Tuyệt đối không thể được...

Ngay sau đó, Lăng Thiểu Đường siết chặt cầm cô, ánh mắt đầy thanh lạnh: “Sao? Cô cho rằng buổi chúc mừng sinh nhật đó chính là cách mà tôi muốn hạ nhục cô sao?”

Chết tiệt, cô lại dám nghĩ như vậy! die~♡ndaaa~nlllequyyd~on Những lời đó của Kỳ Hình khiến Lăng Thiểu Đường cảm thấy cực kì thất bại.

Thật ra anh chẳng hề quan tâm đến sinh nhật của Kỳ Hình.

Nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại chuẩn bị chu đáo mọi chuyện. Khi thấy sự vui mừng trong mắt Kỳ Hình, trong lòng anh lại có cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc!

Kỳ Hình hơi chau mày lại, cố nén cảm giác đau đớn: “Chẳng lẽ không đúng à? Nếu không thì tại sao anh lại không nói với tôi?”

- Có gì khác nhau sao? Đêm đó tôi thấy cô hoàn toàn chìm đắm mà, nhất là... sự hoan ái của chúng ta!

Giọng nói trầm thấp đầy ái muội của Lăng Thiểu Đường vang lên.

- Anh...

Kỳ Hình nghĩ tới đêm đó, trong lòng lại run lên, mà lúc này hơi thờ quen thuộc của Lăng Thiểu Đường cũng lại một lần nữa kích thích cô.

- Anh đã đồng ý với tôi rằng sẽ không động đến Kỳ thị nữa, vậy mà anh...

- Cô bé à, tôi đã cho phép cô báo tin cho nhà họ Kỳ rồi, coi như cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ!

Lăng Thiếu Đường thô lỗ cắt ngang lời Kỳ Hinh! Chết tiệt, lúc này mà cô còn muốn tranh luận đến vấn đề đó!

Không biết! Anh không chịu được nữa rồi! diiiienda◆nlequydo◆n

Kỳ Hinh kinh hãi, sau đó khuôn mặt cuồng ngạo của Lăng Thiếu Đường lập tức sát lại gần cô...

Nụ hôn đầy dục vọng, xen lẫn sự ngông cuồng và bá đạo, cắn nuốt đôi môi Kỳ Hinh...

Thân hình cường tráng đang bồng bồng dục vọng của anh dính sát vào thân hình tuyệt đẹp của cô, những ngón tay thô ráp cũng thuần thục lướt nhanh trên cơ thể mềm mại...

Lăng Thiếu Đường còn hiểu về cơ thể của cô hơn rất nhiều so với bản thân cô...

- Không! Dừng tay lại... A... Lăng... Lăng Thiếu Đường... anh dừng tay lại!

Kỳ Hinh sợ hãi, vặn vẹo người.

Đôi mắt đẹp của cô cũng tản ra những tia sáng mờ lung...

Rất kỳ lạ...

Đầu ngón tay anh như mang theo một loại phép thuật kỳ dị nào đó! Đáng ra cô phải ghét bỏ sự đụng chạm của anh mới phải chứ?

Nhưng khi bị bàn tay to của anh trêu chọc, cả người cô lại nóng lên, nóng lên...

Cô kinh hoàng đến mức cảm nhận được rằng cô không thể chịu đựng thêm được nữa.

Ngón tay thô ráp của Lăng Thiếu Đường lướt đến đâu, cả người Kỳ Hinh lại run lên đến đó.

Cô có cảm giác như mình đang hóa thành con thuyền chông chênh trên mặt biển... chỉ có thể trôi dạt, không phương hướng...

Hai chân Kỳ Hinh mềm nhũn cả ra, cả người như không còn chút sức lực nào.

May mà có khuỷu tay rắn chắc của Lăng Thiếu Đường đỡ lấy người cô.

- Anh... Đồ đáng ghét...

Kỳ Hinh cố nén sự chấn động trong lòng, đi en dan lequydon cô nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng.

Nhưng làn da trắng như ngọc của cô lại dần trở nên đỏ ửng, hàm răng trắng cũng cắn chặt vào đôi môi đỏ mọng, cố đè nén dục vọng trong cơ thể...

Lăng Thiếu Đường ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lúc này đã hoàn toàn bị nhuộm màu dục vọng.

Đôi môi anh nhếch lên nụ cười, bàn tay to giữ chặt lấy Kỳ Hinh hơi thả lỏng ra.

Kỳ Hinh cảm thấy bỗng chốc không gian rộng mở hơn nhiều, cô đã thoát được sự “giam giữ” của anh, liền chạy đến một khoảng cách khá an toàn, thở hốt hển.

Nhưng cô cũng không hề thả lỏng cảnh giác, đôi mắt đẹp của cô nhìn chăm chăm Lăng Thiểu Đường đang đứng cách đó không xa!

Cô không biết liệu anh chỉ định tạm thời thả cô ra hay...

Cô càng không muốn ở lại đây nữa. Lúc này anh như một con báo đang săn đuổi con mồi, từng bước giày vò cô...

- Hình Nhi, cô vĩnh viễn không thoát khỏi tôi, dù thật sự có một ngày tôi thu mua Kỳ thị thì cô cũng chỉ có thể cam tâm tình nguyện đi theo tôi!

Lăng Thiểu Đường nở nụ cười sáng lạn, nhưng mỗi câu mỗi chữ lại hết sức tàn nhẫn và lạnh như băng.

Anh muốn cô hiểu rõ hiện thực trước mắt, muốn cô phải gục ngã, thương tích đầy mình, sau đó ngoan ngoãn quy thuận anh.

- Không... Lăng Thiểu Đường... anh câm miệng lại!

Quả nhiên, Kỳ Hinh bật hai tai lại, lớn tiếng hô: “Lăng Thiểu Đường... Tôi hận anh... Tôi hận anh đến chết...”

Nghe vậy, ánh mắt cuồng ngạo của Lăng Thiểu Đường lập tức trở nên tàn ác. Mỗi lần đối mặt với Kỳ Hinh, dường như sự tự chủ của anh đều tan biến cả.

Anh lại sải bước lên, đuổi tay kéo chặt Kỳ Hinh lại, rồi đẩy cô về phía bàn làm việc.

- Lăng Thiểu Đường... Anh buông tôi ra... Đồ khốn kiếp...

Kỳ Hinh ra sức đẩy Lăng Thiểu Đường ra, nhưng cánh tay rắn chắc của Lăng Thiểu Đường như một chiếc kim sắt giữ chặt lấy cô.

Khi đến bên bàn làm việc, Lăng Thiểu Đường vung tay, hất hết tài liệu trên bàn xuống rồi đẩy Kỳ Hinh lên mặt bàn.

Kỳ Hinh cảm thấy cực kì căng thẳng...

Anh muốn... Ở đây là văn phòng...

Đôi mắt Lăng Thiểu Đường toát lên tia tình cảm mãnh liệt, anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Kỳ Hinh hoảng loạn đến cực điểm, ánh mắt mông lung không biết phải làm sao.

Làm thế nào bây giờ? Giờ cô phải làm sao đây?

Cô còn chưa nghĩ ra cách để thoát khỏi ác ma thì tên ác ma đói khát đã bắt đầu hành động.

Anh dùng tốc độ nhanh nhất để quay người cô lại, bàn tay to từ chiếc cầm cô rời dần xuống dưới, đến trước ngực cô, rồi luồn vào bên trong...

- Đừng...

Kỳ Hinh xấu hổ, kêu to lên. Khi nghĩ đến chuyện có thư ký ở bên ngoài, cô lại buộc bản thân không được phát ra những âm thanh nhục nhã.

Lăng Thiểu Đường giả bộ không nghe thấy lời cầu xin của Kỳ Hinh, đôi môi nóng như lửa của anh dường như đang châm lên ngọn lửa trên người cô.

Rốt cuộc cô là một người phụ nữ thế nào?

Lăng Thiểu Đường mê muội hưởng thụ sự thẹn thùng và bất lực của cô.

Chỉ cần vừa chạm vào cô, sự tự chủ của anh đã biến mất không còn tăm hơi, muốn khống chế cũng không thể khống chế nổi...

- Cầu xin anh... đừng ở đây... Tôi cầu xin anh đấy...

Kỳ Hình bất lực, nước mắt giàn giụa.

Một mặt cô không muốn bản thân trở thành đối tượng để Lăng Thiểu Đường tùy ý hạ nhục, mặt khác, khi cảm nhận được cơ thể đang dần nóng lên, cô rất sợ hãi.

Lăng Thiểu Đường ngược mắt lên, hôn lên những giọt nước mắt của Kỳ Hình.

Khi thấy Kỳ Hình bất lực, di. ễn❖nn❖đàn lêqq❖uýđôn anh lại không đành lòng...

- Yên tâm, sẽ không ở đây đâu...

Thanh âm thô cát vang lên, không khó để nhận ra anh đang cố nhẫn nhịn.

Khi Kỳ Hình thấy có chút hy vọng thì cơ thể mềm nhũn của cô đã được Lăng Thiểu Đường bế lên.

- Vào phòng nghỉ của tôi!

Lăng Thiểu Đường nói một câu ngắn gọn làm toàn bộ hy vọng của Kỳ Hình tan biến.

Đúng vậy, anh sẽ không bỏ qua cho cô!

Anh phải thưởng thức sự xinh đẹp của cô, sao lại buông tha chứ?

Anh thích từng tấc da thịt của cô, lại càng thích nghe những âm thanh
đè nén mà ngượng ngùng và yêu kiều của cô.

Chưa từng có một người phụ nữ nào lại có thể dùng những âm thanh đó
khiến anh cảm thấy cực kì khoái cảm.

Tệ hơn chính là cả buổi sáng nay, anh chẳng thể chuyên tâm làm việc,
vậy nên mới ra lệnh cho tài xế đến đón Kỳ Hinh.

Chỉ một đêm không gặp thôi mà sao anh lại nhớ cô đến mức tưởng như
hai người cách nhau cả ba thu?

Nếu anh thật sự hận người phụ nữ này thì anh phải dùng cách thức tàn
khốc và thô bạo nhất để giữ lấy cô.

Đáng ra anh phải hành động ngay ở đây, ngay trên bàn làm việc này mà.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Công Chiếm [H]

Tại sao sự quen thuộc này lại tràn ngập lòng cô đến vậy...

- Đừng như vậy...

Vô lực...

- Sao? Không muốn ư?

Anh hiểu rất rõ cô...

Lăng Thiều Đường nheo mắt lại, ánh mắt khiến người khác phải sợ hãi đó nhìn thẳng vào mắt cô.

Khóe môi khẽ gợi dần cong lên nụ cười châm chọc...

Anh muốn cô phải khuất phục hoàn toàn, từ cơ thể đến cả trái tim!

Anh tham lam hưởng thụ sự tuyệt đẹp của cô...

Chỉ có một người là anh thôi!

Tư tưởng của cô, cơ thể của cô, tâm tình của cô, dục vọng của cô, tất cả mọi thứ của cô...

Anh muốn có được tất cả!

- A...

Ý thức cô dần phiêu tán. Cô nhắm hai mắt lại, hàng lông mi dài run nhè nhẹ...

Coi như cô là người chết rồi có được không?

Cho anh biết được sự tàn nhẫn của anh!

Nhưng...

Lăng Thiếu Đường bỗng cúi đầu xuống gần vành tai non mềm của cô, sau đó anh chậm rãi nói nhỏ, từng câu từng chữ đều hết sức tàn nhẫn: “Hình Nhi, đừng đè nén bản thân, tôi muốn em cũng giống như đêm đó...”

Giọng nói mê hoặc đầy dụ dỗ của Lăng Thiếu Đường khiến Kỳ Hình dần mất đi ý thức, gân xanh trên trán anh nổi đầy lên cho thấy anh đang hết sức kìm nén.

- Không... Không...

Kỳ Hình bất giác lắc đầu, nước mắt lại tuôn rơi.

Lúc này đây, không còn hận thù!

Không có trả thù!

Cũng chẳng có tranh cãi!

Tất cả mọi thứ đều chuyển hóa vào hành động, gồm cả tình yêu đang đầy...

Ánh mặt trời ấm áp qua ô cửa sổ chiếu vào bên trong...

Ở độ cao cả trăm tầng như thế này, dường như chỉ có ánh mặt trời là chứng kiến cho hành động nóng bỏng của hai người

Làn da màu đồng của Lăng Thiểu Đường càng làm toát lên sự cuồng ngạo và ngỗ ngược của anh.

Cô muốn kéo lý trí trở về...

Không! Cô không thể cố vũ cho anh thêm được!

- Còn muốn chịu đựng nữa sao? Cơ thể em đã phản bội em rồi!

Hai mắt Lăng Thiểu Đường bị dục vọng nhuộm đỏ.

Anh liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của Kỳ Hinh.

Sự tàn nhẫn dập dờn trong đáy mắt anh...

Đúng là một cô gái quật cường!

Hắn là ngay từ đầu cô đã hiểu rõ...

Anh muốn để cô biết rõ ai mới là Thượng đế của cô,
dd♠dd»iendan»lequ»ydon chỉ có anh mới là chúa tể của cô mà thôi!

Cơ thể cô, trái tim cô, tất cả mọi cảm xúc của cô!

Hai năm trước là vậy, hai năm sau anh cũng muốn cô hiểu rõ chuyện này!

- Không...

Ánh mắt Kỳ Hinh càng ngày càng trở nên mờ lung, ý thức cũng càng trôi xa...

Ý cười bên khóe miệng Lăng Thiếu Đường không hề giảm đi, nhưng đôi mắt lại hết sức mãnh liệt, khuôn mặt đầy sắc bén...

Cô cảm giác bản thân đang chìm nổi, còn Lăng Thiếu Đường như một chiếc bè gỗ khiến cô buộc phải nắm chặt lấy...

Cô có cảm giác như mình đang rơi xuống biển, thật sự cả đời này cô không thể thoát khỏi sự cường thế của anh sao?

- Bám chặt lấy vai tôi!

Lăng Thiếu Đường ra lệnh.

Rốt cuộc Kỳ Hinh cũng phải chấp nhận số phận của mình!

Cô nghe theo lời anh nói, cánh tay trắng như tuyết ôm chặt lấy vai anh, cảm nhận được từng cơ bắp rắn chắc của anh.

Cô không thể kiên trì được nữa...

Kỳ Hinh như bị một cơn đại thủy triều chôn vùi, cảm giác cường đại và rung động này khiến cô càng thêm bất an.

- Đứng... đứng...

Đôi mắt Kỳ Hinh mờ lung như được phủ một làn hơi nước, đôi mắt ấy lúc này lại càng trở nên mê ly.

Lăng Thiếu Đường nở nụ cười quỷ dị, anh muốn cô phải thỏa hiệp hoàn toàn!

- Anh... đứng... đứng tra tấn tôi...

Kỳ Hinh như bị mắc kẹt, cô không nhịn được, khẽ rên lên.

- Tôi muốn em cầu xin tôi...

Đôi mắt rực lửa của Lăng Thiếu Đường tràn ngập sự ngông cuồng, anh dán đôi môi nóng bỏng vào sát người Kỳ Hinh, tàn nhẫn giày vò cô.

- Tôi...

Sao anh lại muốn tra tấn cô như vậy? Nhất định anh phải khiến cô đau hàng mới được sao?

- Sao, không nói à?

- A...

Hàm răng trắng của cô cắn chặt đôi môi đỏ mọng, cô không kìm lòng được, thì thầm: “Cầu xin anh...”

Cô đau hàng rồi, hoàn toàn không còn lối thoát nào nữa...

Nhưng...

- Em yêu ai?

Lăng Thiếu Đường lại lấn người lên để cô cảm nhận rõ dục vọng của anh, anh ép hỏi cô. d. *-iendannnnlequuuuydnn

-... Anh...

Kỳ Hinh nước nỡ, cô cảm thấy bản thân sắp chết rồi.

Vì sao? Vì sao lại tra tấn cô như vậy?

Trong lòng Lăng Thiếu Đường cũng nổi lên từng trận sóng mạnh, anh đánh sát người vào cô: “Tôi là ai? Em yêu ai? Nói!”

- Đường... Người em yêu là... Đường!

Kỳ Hình nước nở, ngọn lửa trong cơ thể cô như nổ tung khiến cô thịt nát xương tan.

- Ngoan...

Anh không làm khó cho cô nữa.

- Hình Nhi... Hình Nhi của tôi...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Trần Chi Nghị chặn ở cửa, phát hiện người ở phía sau đang chậm rãi tới gần, anh ta rũ mắt xuống, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Dư Y nói: “Trần Chi Nghị.”

Cô đã đi đến cạnh cửa, chỉ cách Ngụy Tông Thao một thân người. Khoảng cách giữa ba người qua gần, vóc dáng Trần Chi Nghị lại cao, cô không nhìn thấy được Ngụy Tông Thao. Cô nói một tiếng nữa: “Trần Chi Nghị.”

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng vang, Ngô Thích cầm bộ bài chạy về phía cửa, khó hiểu kêu lên một tiếng: “Cảnh sát Trần?”

Anh ta đã phá tan tình hình căng thẳng. Trần Chi Nghị bỗng nhiên mỉm cười nhẹ nhàng gần như là không thể nhìn thấy, né sang một bên, nhường ra lối đi nhỏ. Dư Y liếc anh ta một cái, đi qua sát bên người đến cửa, nhỏ giọng nói: “Tôi hy vọng hành trình của bọn anh vui vẻ.”

Ngụy Tông Thao liếc nhìn bóng dáng cao lớn mập mạp ở trong phòng một cái, cho đến khi Dư y ngẩng đầu nhìn ý bảo anh đi thì anh mới thu hồi ánh mắt, không nhanh không chậm đi theo đằng sau Dư Y.

Hành lang không dài không ngắn, một lát liền quẹo ra ngoài. Ngụy Tông Thao bỗng nhanh bước, kéo kéo cổ áo đi thẳng về phía thang máy. Bước chân của anh sai rất lớn, Dư Y ngăn người, chỉ có thể chạy chậm đuổi

theo, chạy đến cửa thang máy thì nhìn thấy sắc mặt anh âm u, cổ áo đã bị kéo ra. Không khí nóng bức bên ngoài khách sạn dường như đã xâm nhập vào đây.

Con số của thang máy thông thả tăng lên, tăng đến số một thì dừng lại, không biết phải ở chỗ này chờ bao lâu, Dư Y trù tính một lát, nói: “Em không biết Trần Chi Nghị ở trong này.”

Ngụy Tông Thao lạnh lùng nói: “Muốn tìm người không cần thiết nói dối với anh.”

Trước đó, khi Dư Y trở lại phòng khách sạn thì cảm xúc đã không bình thường, Ngụy Tông Thao hiểu rõ cô, nhiều hơn cô nghĩ, ở trước mặt anh Dư Y không thể nguy trang được gì cả. Vừa rồi cô nói muốn đi shopping nữa, sau khi Ngụy Tông Thao đi vào thang máy thì lại đi ra, xa xa chỉ thấy được Dư Y đi theo Trần Chi Nghị vào phòng khách sạn. Anh đã ở trên hành lang hút hết một điếu thuốc, rồi cuộc đi đến nhấn vang chuông cửa.

Thời gian một điếu thuốc cũng đã đủ dài, lửa giận của anh cũng càng ngày càng nghiêm trọng. Cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra, bên trong có bốn năm hành khách. Ngụy Tông Thao không nói một lời đi vào, Dư Y vội vàng đuổi theo. Dọc đường trầm mặc thẳng đến tầng trệt. Sau khi ra khỏi thang máy thì bước chân Ngụy Tông Thao lại lớn như cũ, Dư Y đi theo phía sau anh, phát hiện đây mới là tốc độ bình thường của anh, nếu anh không đợi cô, cô chạy theo sẽ mệt chết được. Nhưng mỗi lần hai người cùng đi với nhau, cô chưa bao giờ có loại cảm giác này.

Dư Y chạy chậm tiến lên, nhanh chóng kéo lấy cánh tay anh, mím môi đi về hướng phòng khách sạn. Bước chân Ngụy Tông Thao ngừng một chút, tốc độ lập tức thoáng chậm lại.

Đi vào phòng khách sạn, Ngụy Tông Thao trực tiếp mở cửa sổ sát đất của ban công ra, bên ngoài lại mưa, bầu trời âm u, ẩm ướt oi bức.

“Ba tháng trước lúc anh tới nơi này thì mùa mưa mới bắt đầu, buổi sáng có nắng, buổi chiều trời bắt mưa, trời vẫn còn nắng, tuy rằng đi ra ngoài không tiện lắm, nhưng đỡ hơn bây giờ một chút.”

Càng vào mùa mưa thì mưa càng to, khiến cho người ta chán ghét. Mưa mỗi ngày không dứt, mặt trời cũng trốn vào trong mây, sấm sét vang dội. Đường xá ở Campuchia vốn tàn tạ, vào những ngày mưa càng thêm lầy lội

“May là mùa mưa cũng sắp hết, rất nhanh sẽ đến tháng mười một.”
Luồng không khí oi bức ngoài cửa hoà vào với khí lạnh, Dư Y đi đến sau lưng Nguy Tông Thao, thấp giọng nói: “Mùa hè năm trước em còn đang tình nguyện dạy học, nơi đó thường xuyên mưa to, em không thích trời mưa, cho nên em đã đến Nho An Đường.”

Cô kéo theo một cái va li nhỏ, mặc một cái váy dài, đi trên con đường nhỏ ở Nho An Đường, rất nhiều người ở ven đường nhìn cô đánh giá.

Cô đưa chứng minh nhân dân cho bà chủ, bà chủ cúi đầu lẩm nhẩm: “Dư Vi?”

Ngô Tuệ Nam không nhận biết được chữ “Y” này, Dư Y nhẹ giọng giải thích, từ đó ở lại nơi ấy. Vài ngày sau thì cô gặp được người con trai của Ngô Tuệ Nam.

“Thật ra em rất thất vọng.” Dư Y nhìn trời mưa như trút nước, chìm vào trong ký ức: “Cha em rất khôi ngô tuấn tú, em không ngờ Ngô Thích lại có bộ dáng này. Một dạo em đã hoài nghi bà chủ lừa cha em, sau đó thì em thấy được ảnh của gia đình bọn họ, lúc bọn họ chụp tấm hình đó, chắc là em mới mười một tuổi, bộ dáng Ngô Thích nhìn được lắm.”

Nguy Tông Thao nghe cô nhắc đến bà chủ cùng Ngô Thích, lại nhắc tới Nhạc Bình An thì trong lòng không khỏi chấn động, nhìn về phía cô, thấy

Dư Y cười cười: “Chỉ cần nhìn đến bức ảnh kia thì ai cũng sẽ tin rằng Ngô Thích chính là con ruột của cha em.”

Anh ta vốn nên có tướng mạo rất tốt, nếu anh ta lớn lên ở nhà họ Nhạc thì có lẽ chứng tự kỷ cũng có thể chữa khỏi. Ngô Tuệ Nam khôn có học vấn, không hiểu giáo dục, đã nuôi Ngô Thích thành một bộ dáng khúm núm. Thân là mẹ thì bà ta là một người mẹ vĩ đại, nhưng thân là phụ huynh thì bà ta rất tệ.

“Em chỉ là muốn đi nhìn anh ta, nếu như em có một người anh thì vậy cũng không sai.”

Họ Nhạc ở Hải Châu đã biến mất, anh em chú bác vốn không thân thiết mấy, ngoài cha mẹ ra thì chỉ có ông nội là người mà cô yêu nhất. Cô rất muốn lại có người thân ở bên cạnh, cho dù người thân này ra vẻ không quá thích cô, ngơ ngác ngây ngô không muốn nói chuyện với người lạ.

Nguy Tông Thao bỗng nhiên nói: “Tiếc là anh đã mang em đi.” Anh kéo vai Dư Y qua, ôm cô vào trong ngực, khe khẽ thở dài một hơi: “Tại sao không nói cho anh biết sớm một chút?”

Dư Y ở trong ngực anh buồn bực một hồi, mới nhỏ giọng nói: “Không có gì để nói, cũng không có cơ hội nói.”

Nguy Tông Thao vạch trần cô: “Em chết mà còn sĩ diện.” Anh bỗng nhiên tức giận, đẩy Dư Y ra, nhìn cô: “Em cảm thấy rằng chuyện này khiến cho em mất mặt, cha em có con riêng, anh trai thì lại không giống anh trai. Nếu không phải em bị anh bắt gặp, khi trở về từ phòng Trần Chi Nghị em cũng sẽ không nói với anh, có phải hay không?”

Dư Y không nói lời nào, Nguy Tông Thao trầm giọng nói: “Em thậm chí còn có thể tiếp tục lén lút gặp mặt anh ta. Dư Y, anh rất hiểu em, liên quan đến chuyện của anh thì em sẽ thẳng thắn với anh, nhưng khi chuyện quan hệ đến bản thân em thì em sẽ không nói một câu nào. Đừng lại giấu

điểm anh cái gì nữa, bao gồm chuyện em đi gặp bác sĩ tâm lý. Anh muốn em bất kể chuyện gì xảy ra đều nói tất cả với anh, anh muốn biết toàn bộ về em!”

Anh muốn hiểu rõ hoàn toàn Dư Y, không cho phép bản thân có nửa phần nào không biết đối với cô. Người phụ nữ này chỉ có anh mới có thể hiểu biết rõ ràng, cô khóc hay cười chỉ có anh có thể tường tận. Cô cũng không còn có cơ hội đi du lịch một mình, anh sẽ không cho phép trong bất cứ thời điểm nào của cô không có bóng dáng anh.”

Ngoài cửa sổ mưa rơi tầm tã, lại bắt đầu sấm sét, trong vườn hoa xa xa đã không còn bóng dáng người nào cả, sắc trời càng ngày càng tối.

Trên người Ngụy Tông Thao có mùi thuốc lá nhàn nhạt, cũng không có khó người, bàn tay của anh vừa to vừa rộng, ngón tay có vết chai mỏng, khi xoa trên da có một cảm giác ma sát sâu sắc. Dư Y dường như bị anh “doạ sợ”, thành thành thật thật đứng yên, một cử động cũng không dám.

Bàn tay trượt tới bả vai cô, cầu vai của váy dài bị chạm rãi hạ xuống, Dư Y bị đẩy lên cửa kính, bên tai vang vọng tiếng mưa đông.

“Ngực trái của em có một nốt ruồi nhỏ màu đen, trên mông cũng có một nốt ruồi.” Ngụy Tông Thao nắm lấy mông cô, ngón trỏ đè ở một nơi nào đó, tay kia thì đã cầm lấy bầu ngực cô, khẽ gầy gầy đỉnh nhọn. Anh tiến đến bên tai cô, nói cho nàng đặc điểm của mỗi vị trí trên thân thể này, bí mật mà ngay cả chủ nhân của thân thể cũng không biết được. Anh thậm chí còn có thể chính xác nói móng chân của cô đã dài hơn, anh nhớ kỹ toàn bộ Dư Y, từ đỉnh đầu tới mũi chân.

Dư Y khẽ run, khó khăn bật thốt lên: “Anh biến thái!”

Giữa hai chân đã có bàn tay trơn tru tiến vào, chạm rãi hoạt động cách làn vải của váy dài. Ngụy Tông Thao hôn hai má của cô, thấp giọng nói: “Anh thừa nhận.” Anh đã biến thái đến cực điểm với Dư Y, ước gì có thể

lột da cô ra, thấy rõ máu thịt của cô, còn có kết cấu xương cốt nữa. Anh muốn biết rõ tất cả sở thích của Dư Y, anh muốn trên đời này không ai có thể hiểu biết cô hơn so với anh. Anh muốn là ông trời của Dư Y!

Vải trước ngực đã bị kéo xuống, thỉnh thoảng có nước mưa bị thổi vào, dính lác đác trên người Dư Y. Ngụy Tông Thao giữ chặt lấy eo cô, hôn từ trán cô cho tới ngực. Trước khi tia chớp nổi lên thì anh đã đem Dư Y ném lên trên giường lớn ở trong phòng ngủ, vừa hôn cô vừa nhỏ giọng nói chuyện, nói đến nỗi Dư Y đỏ mặt tía tai. Dư Y phản kích: “Dưới nách phải của anh cũng có một nốt ruồi, rốn là nơi nhạy cảm của anh.”

Hô hấp của Ngụy Tông Thao trầm xuống, thỉnh thoảng dùng sức, Dư Y thét chói tai, quắc chặt lấy cánh tay anh, hai chân căng thẳng. Ngụy Tông Thao cười nhẹ, hôn cô lần nữa: “Chúng ta vô cùng hiểu biết nhau, lần sau anh sẽ không cho phép em giấu diếm anh nữa.”

Quá trình hiểu biết rất dài, dài đến khi mưa tạnh còn chưa có ngừng. Dư Y mê man không còn ý thức gì, khi thiếp đi dường như Ngụy Tông Thao còn ở trong thân thể cô.

Đã nửa đêm, Ngụy Tông Thao nghỉ ngơi một lát, nghiêng đầu nhìn Dư Y một chút, vén mái tóc dài ở trên trán cô, hôn lên trán một cái, lúc này anh mới lấy qua một bộ váy cần thận mặc vào cho cô. Sau khi mặc xong quần áo thì anh lại lấy ra một tấm thảm lông nhỏ bọc Dư Y lại, nhẹ tay nhẹ chân bông cô ra khỏi phòng khách sạn.

Tầng trệt thật yên tĩnh, một đường trót lọt tới bãi đậu xe, nhóm chú Tuyền đang chờ ở đó. Trần Nhã Ân thấy Ngụy Tông Thao bế Dư Y ra khỏi thang máy thì khiếp sợ đỡ dẫn ngay tại chỗ.

Ngụy Tông Thao kêu chú Tuyền mở cửa xe ra, cẩn thận để Dư Y vào ghế sau, sau khi đóng cửa thì đi thẳng về phía bên kia, mắt cũng không nâng, nói: “Cô ngồi xe của A Trang đi.”

Nguy Tông Thao mở cửa xe, nhẹ nhàng ngồi vào, đỡ lấy đầu của Dư Y, để cho cô nằm ở trên đùi anh. Bên ngoài xe, chú Tuyền nhìn Trần Nhã Ân, gật đầu một cái liền ngồi vào chỗ lái, chỉ chốc lát sau thì xe khởi động. Nguy Tông Thao lại nói: “Chú Tuyền, đừng đánh thức cô ấy.”

Chú Tuyền không dám phát ra một tiếng nào, nín nửa ngày chỉ biết giả giọng nghẹn ra một tiếng “A”. Xe hơi chậm rãi lái ra khỏi khu giải trí Kim Huy, chỉ chốc lát liền biến mất trong bóng đêm.

Trần Nhã Ân ngơ ngác nhìn về hướng xe hơi dần dần mất hẳn. Một đầu khác Trang Hữu Bách đã chạy xe đến bên cạnh cô ta, cũng không liếc nhìn con đường phía trước một cái, nói: “Cô Trần, mời lên xe.”

Dư Y cảm thấy giường có chút chói, vui ở trong mộng quá lâu, cô không thức nổi, trên mặt có một chút khí nóng, cô biết Nguy Tông Thao đang hôn mình, liền ngoan ngoãn để mặc anh hôn. Một lát sau giường đột nhiên chấn động một chút, cô bỗng nghe thấy giọng nói của chú Tuyền: “Thật xin lỗi, anh Nguy.”

Dư Y cả kinh, bỗng chốc thoát khỏi cơn mơ, mí mắt vất vả lắm mới mở ra được, cô khó chịu khẽ kêu một tiếng, rồi cuộc phát hiện hoàn cảnh kỳ dị.

“Vừa rồi dường hơi xóc một chút.” Nguy Tông Thao vuốt vuốt tóc Dư Y, hôn cô một cái, nói: “Muốn ngủ tiếp một lát nữa không?”

Dư Y mơ màng lắc đầu, chống xuống ghế muốn ngồi dậy. Nguy Tông Thao đỡ cô, bế cô dậy, hai chân tê cứng rồi cuộc có thể hoạt động.

Anh lặng lẽ néo néo đùi mình, nói trước Dư Y một bước: “A Tán đã bước đầu xác định vị trí, chúng ta thừa dịp nửa đêm rời đi. Lý Tinh Truyền còn ở Kim Huy, trên đường đi có lẽ sẽ có tình huống, nhưng anh không thể để em lại.”

Dư Y rối cuộc tỉnh táo, quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa sổ, mặt trời đã mọc lên, bây giờ không có mưa, cô nói: “Ngô Thích, anh ta...”

“Anh biết em muốn nói gì.” Nguy Tông Thao cắt ngang cô. “Trần Chi Nghị ở cùng với Ngô Thích có điều kỳ lạ, anh đã để A Tán lại, em yên tâm.”

Dư Y vẫn lo lắng, cô biết Trần Chi Nghị xuất hiện ở đây nhất định là có mục đích. Cô hy vọng có thể nhìn thấy Ngô Phỉ mang theo Ngô Thích bình yên đáp máy bay trở về, đang muốn mở miệng thì lại nghe Nguy Tông Thao bỗng nhiên nói: “Trần Chi Nghị quen biết Lý Tinh Truyền, em không thích hợp ở lại chỗ này.”

Dư Y sửng sốt, xe hơi đã rời khỏi nội thành Phnom Penh, chạy trên quốc lộ. Trong một thành phố khác đang có trận đánh ác liệt chờ đợi bọn họ.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Thả Tôi Đi

Tại sao cơ thể cô lại dâng lên cảm giác run rẩy và mềm yếu quen thuộc?

Tại sao sự quen thuộc này lại tràn ngập lòng cô đến vậy...

Tại sao cô lại mẫn cảm đến thế?

Giống như tất cả đều đang chuẩn bị để nghênh đón Lăng Thiệu Đường?

- Đừng như vậy...

Kỳ Hình khổ sở thở hổn hển, cô như đóa hoa đang vùng vẫy thoát khỏi cái chết...

Vô lực...

Nhưng sự vô lực của cô lại mang theo sự hấp dẫn vô hạn...

Những tiếng kêu của cô như một lời chào mời.

- Sao? Không muốn ư?

Lăng Thiệu Đường cố nén dục vọng của bản thân, hơi thở ái muội của anh như đang mê hoặc nơi sâu nhất trong trái tim cô...

Anh hiểu rất rõ cô...

Lăng Thiều Đường nheo mắt lại, ánh mắt khiến người khác phải sợ hãi đó nhìn thẳng vào mắt cô.

Khóe môi khẽ gợi dần cong lên nụ cười châm chọc...

Ngón tay thô ráp đầy ma lực bắt đầu kích thích từng tắc da thịt trên cơ thể nõn nà của cô...

Ngón tay anh đi đến đâu, làn da cô như nở rộ từng đóa hoa đỏ đến đó...

Anh muốn cô phải khuất phục hoàn toàn, từ cơ thể đến cả trái tim!

Anh tham lam hưởng thụ sự tuyệt đẹp của cô...

Chỉ có một người là anh thôi!

Tư tưởng của cô, cơ thể của cô, tâm tình của cô, dục vọng của cô, tất cả mọi thứ của cô...

Anh muốn có được tất cả!

- A...

Kỳ Hình run lên, trái tim cô như đang trải qua cơn sóng to gió lớn, quay cuồng và giãy dụa...

Ý thức cô dần phiêu tán. Cô nhắm hai mắt lại, hàng lông mi dài run nhè nhẹ...

Kỳ Hình cố gắng ngăn cản dục vọng đang dâng lên trong lòng, nhưng không thể...

Coi như cô là người chết rồi có được không?

Không đón ý nói hòa, không rên rỉ...

Cho anh biết được sự tàn nhẫn của anh!

Nhưng...

Lăng Thiếu Đường bỗng dừng cúi đầu xuống gần vành tai non mềm của cô, sau đó anh chậm rãi nói nhỏ, từng câu từng chữ đều hết sức tàn nhẫn: “Hình Nhi, đừng đè nén bản thân, tôi muốn em cũng giống như đêm đó...”

Giọng nói mê hoặc đầy dụ dỗ của Lăng Thiếu Đường khiến Kỳ Hình dần mất đi ý thức, gân xanh trên trán anh nổi đầy lên cho thấy anh đang hết sức kìm nén.

- Không... Không...

Kỳ Hình bất giác lắc đầu, nước mắt lại tuôn rơi.

Cô không biết cô muốn gì nữa, chỉ cảm thấy trong cơ thể đang có một luồng sóng nhiệt dâng cao, đợt sóng này cao hơn đợt sóng trước, dần dần chôn vùi bản thân cô.

Nhưng cô lại không biết rằng bộ dạng cô lúc này lại hết sức hấp dẫn khiến Lăng Thiếu Đường gằm nhẹ một tiếng.

- Cô bé mê người, em có biết càng như vậy thì chỉ càng khiến tôi muốn vào sâu hơn... chiếm giữ lấy em!

Sau khi nói xong, anh thúc thắt lưng, đâm thẳng vào người cô...

Bầu không khí ngập tràn dục vọng quanh quẩn bên trong phòng ngủ, sự tiếp xúc thân thể là một loại ngôn ngữ trực tiếp nhất.

Lúc này đây, không còn hận thù!

Không có trả thù!

Cũng chẳng có tranh cãi!

Tất cả mọi thứ đều chuyển hóa vào hành động, gồm cả tình yêu đong đầy...

Ánh mặt trời ấm áp qua ô cửa sổ chiếu vào bên trong...
đi...enda...nleq...uyd...Fon

Ở độ cao cả trăm tầng như thế này, dường như chỉ có ánh mặt trời là chứng kiến cho hành động nóng bỏng của hai người, ánh nắng ấm áp chiếu vào đôi nam nữ đang dây dưa triền miên...

Làn da màu đồng của Lăng Thiệu Đường càng làm toát lên sự cuồng ngạo và ngỗ ngược của anh.

Cánh tay rắn chắc của anh siết chặt eo Kỳ Hinh cùng với những hành động mạnh mẽ đưa đẩy, những sợi tóc cũng lòa xòa rủ xuống trước trán.

Cơ thể của Kỳ Hinh cũng đang nở rộ, chiếc đùi thon dài trắng như ngọc cũng run run theo từng đợt luân động của Lăng Thiệu Đường.

Tiếng thở thô suyền đầy dục vọng vang vọng, cảm giác này giống như một đóa hoa độc nở rộ, dù chỉ được lóe sáng trong chớp mắt cũng không hề hối tiếc.

Hơi thở của Lăng Thiệu Đường nóng rẫy, từng chút từng chút một nhấn chìm Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh cắn chặt môi dưới, chịu đựng cảm giác vui thích đang dấy lên trong cơ thể.

Cô biết cô sắp không nhịn được nữa rồi...

Nhưng...

Cô muốn kéo lý trí trở về...

Không! Cô không thể cố vũ cho anh thêm được!

Như vậy lại càng cố vũ dục vọng đang điên cuồng của anh, khiến anh có cảm giác thỏa mãn mà thôi!

Nhanh chóng kết thúc đi thôi!

Kỳ Hình gào lên trong lòng.

Cô biết bản thân sẽ bật ra tiếng rên rỉ.

- Còn muốn chịu đựng nữa sao? Cơ thể em đã phản bội em rồi!

Hai mắt Lăng Thiếu Đường bị dục vọng nhuộm đỏ.

Anh liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của Kỳ Hình.

Anh bất chợt dừng lại...

Lăng Thiếu Đường cúi người xuống, cố ý sát lại gần bên tai cô, dùng hơi thở nóng bỏng để tra tấn cô...

Đôi môi mỏng hơi nhếch lên...

Sự tàn nhẫn dập dờn trong đáy mắt anh...

Đúng là một cô gái quật cường!

Hắn là ngay từ đầu cô đã hiểu rõ...

Ai mới là người đàn ông cô phải đón ý nói hùa theo!

Anh muốn để cô biết rõ ai mới là Thượng đế của cô, chỉ có anh mới là chúa tể của cô mà thôi!

Cơ thể cô, trái tim cô, tất cả mọi cảm xúc của cô!

Hai năm trước là vậy, hai năm sau anh cũng muốn cô hiểu rõ chuyện này!

Bàn tay to của anh mang theo ma lực hành hạ cô, khơi lên từng điểm mẫn cảm trên cơ thể cô.

- Không...

Ánh mắt Kỳ Hinh càng ngày càng trở nên mờ lung, ý thức cũng càng trôi xa, dưới đầu ngón tay của Lăng Thiếu Đường, cô cảm thấy cơ thể ngày càng phiêu tán...

Cô đặt một tay lên lồng ngực rắn chắc của Lăng Thiếu Đường, cố gắng chống cự lại dục vọng.

Lăng Thiếu Đường chỉ dùng một tay đã chế trụ được hai tay của Kỳ Hinh, đặt chúng lên đỉnh đầu cô, còn tay kia thì vân vê phần eo của cô, đầu lưỡi nóng bỏng không ngừng hôn lên bầu ngực cô.

Đôi môi mềm mại của Kỳ Hinh đã hằn dấu răng rõ nét, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi...

Ý cười bên khóe miệng Lăng Thiếu Đường không hề giảm đi, nhưng đôi mắt lại hết sức mãnh liệt, khuôn mặt đầy sắc bén...

Anh lại cuồng ngạo và mạnh mẽ chiếm lấy thân hình mềm mại của cô, khiến cô không thể hít thở nổi.

Mồ hôi ướt nhẹp mái tóc đen che đi đôi mắt đầy lửa dục vọng, hành động của anh hết sức mạnh mẽ và dũng mãnh cho thấy sự nguy hiểm mà

gợi cảm của anh.

Rốt cuộc ý thức của Kỳ Hình cũng hoàn toàn bay xa, cơ thể cô cũng bắt đầu hòa theo Lăng Thiếu Đường.

Cô cảm giác bản thân đang chìm nổi, còn Lăng Thiếu Đường như một chiếc bè gỗ khiến cô buộc phải nắm chặt lấy...

Cô có cảm giác như mình đang rơi xuống biển, thật sự cả đời này cô không thể thoát khỏi sự cường thế của anh sao?

- Bám chặt lấy vai tôi!

Lăng Thiếu Đường ra lệnh.

Rốt cuộc Kỳ Hình cũng phải chấp nhận số phận của mình!

Cô nghe theo lời anh nói, cánh tay trắng như tuyết ôm chặt lấy vai anh, cảm nhận được từng cơ bắp rắn chắc của anh.

Cô không thể kiên trì được nữa...

- Ừm...

Tiếng thở gấp gấp bật ra khỏi khóe miệng cô, nó như một đóa hoa anh túc bung nở.

Khóe miệng Lăng Thiếu Đường nhếch lên, bàn tay to càng siết chặt eo cô. Anh ôm chặt lấy cô, buộc cô phải tiếp nhận anh.

Đầu anh vùi xuống ngực cô.

Để lại dấu ấn của riêng anh trên làn da trắng như tuyết của cô.

Dục vọng của người đàn ông không ngừng khuấy đảo khiến cô hít thở cũng thấy khó khăn, dần dần phóng thích cơ thể...

Kỳ Hinh như bị một cơn đại thủy triều chôn vùi, cảm giác cường đại và rung động này khiến cô càng thêm bất an.

- Đứng... đứng...

Kỳ Hinh rên rỉ, cô cảm thấy một sức mạnh mãnh liệt đang xâm chiếm cơ thể cô!

Cô không thể chống đỡ nổi, chỉ có thể dựa vào bàn tay to của Lăng Thiếu Đường đang giữ chặt sau lưng cô.

Hô hấp của Kỳ Hinh càng ngày càng trở nên dồn dập, mang theo mùi hương cơ thể và dục vọng của Lăng Thiếu Đường.

- Em khẳng định là không muốn à?

Lăng Thiếu Đường lại nói thầm bên tai cô, hơi thở đàn ông đầy tà ác, đôi mắt anh ngập tràn dục vọng nguyên thủy nhất với Kỳ Hinh.

Đôi mắt Kỳ Hinh mờ lung như được phủ một làn hơi nước, đôi mắt ấy lúc này lại càng trở nên mê ly.

Lăng Thiếu Đường nở nụ cười quỷ dị, anh muốn cô phải thỏa hiệp hoàn toàn!

Vì thế, anh rời khỏi cơ thể mềm mại của Kỳ Hinh, đầu lưỡi nóng bỏng và ngón tay tà ác xâm chiếm lấy từng nơi mẫn cảm trên cơ thể cô khiến từng đóa hoa như bung nở trên người cô, chậm rãi ăn mòn lý trí cô.

Lăng Thiếu Đường bỗng chốc rời đi khiến Kỳ Hinh cảm thấy cực kì trống rỗng.

Cô run lên, cả người như đang bị nghiền, cơ thể xinh đẹp dính chặt vào cơ thể quen thuộc ấm áp đó, đôi môi đỏ mọng như đang đói khát...

Lăng Thiểu Đường cắn răng chịu đựng dục vọng của bản thân, ngấm nhìn mọi sự biến hóa trên cơ thể xinh đẹp của Kỳ Hinh.

- Anh... đừng... đừng tra tấn tôi...

Kỳ Hinh như bị mắc kẹt, cô không nhịn được, khẽ rên lên.

- Tôi muốn em cầu xin tôi...

Đôi mắt rực lửa của Lăng Thiểu Đường tràn ngập sự ngông cuồng, anh dán đôi môi nóng bỏng vào sát người Kỳ Hinh, tàn nhẫn giày vò cô.

- Tôi...

Kỳ Hinh vận vẹo người, đôi mắt đen láy nhưng hết sức mờ mịt, cơ thể trắng nõn và mịn màng của cô như đang dụ dỗ người khác phạm tội.

Sao anh lại muốn tra tấn cô như vậy? Nhất định anh phải khiến cô đầu hàng mới được sao?

Nhưng cơ thể cô lại đang hết sức đói khát, không còn nhẫn nại được nữa.

Không thể không thừa nhận, cơ thể cô do một tay anh khai phá, anh hiểu biết cơ thể cô hơn cả chính bản thân cô.

- Sao, không nói à?

Lăng Thiểu Đường lại càng gia tăng lực đạo ở tay.

- A...

Hàm răng trắng của cô cắn chặt đôi môi đỏ mọng, cô không kìm lòng được, thì thầm: “Cầu xin anh...”

Cô đầu hàng rồi, hoàn toàn không còn lối thoát nào nữa...

Nhưng...

- Em yêu ai?

Lăng Thiều Đường lại lấn người lên để cô cảm nhận rõ dục vọng của anh, anh ép hỏi cô. d. *-iendannnnlequuuuydnn

-... Anh...

Kỳ Hình nức nở, cô cảm thấy bản thân sắp chết rồi.

Vì sao? Vì sao lại tra tấn cô như vậy?

Trong lòng Lăng Thiều Đường cũng nổi lên từng trận sóng mạnh, anh đánh sát người vào cô: “Tôi là ai? Em yêu ai? Nói!”

Anh cũng căng người như tên lên dây cung, sự thẹn thùng của Kỳ Hình khiến giọng nói của anh lại càng thêm thô suýt.

Anh muốn cô hoàn toàn khuất phục, nhất là lúc này!

- Đường... Người em yêu là... Đường!

Kỳ Hình nức nở, ngọn lửa trong cơ thể cô như nổ tung khiến cô thịt nát xương tan.

Cảm giác trống rỗng khiến cô rất khó chịu...

- Ngoan...

Anh không làm khó cho cô nữa.

- Hình Nhi... Hình Nhi của tôi...

Lăng Thiều Đường gầm nhẹ một tiếng, sau đó không kìm nén dục vọng nữa mà mạnh mẽ tiến vào cơ thể ấm áp của cô...

Sự kết hợp của họ tuyệt vời đến thế, cảm giác ấy khiến Kỳ Hình phải rơi lệ. Dường như cô sinh ra là dành cho anh, số phận đã định cô là người phụ nữ của anh. Cô không thể không thừa nhận sự kích thích mãnh liệt này! Cô cắn chặt lấy vai Lăng Thiệu Đường như anh lại chẳng cảm thấy đau, ngược lại hành động ấy lại càng cố vũ anh hơn.

Tiết tấu của anh càng ngày càng nhanh khiến cô phải cất những tiếng rên rỉ yêu kiều...

Sau một hồi hoan ái.

Bầu không khí vẫn còn mơ hồ hương vị của dục vọng, sau một hồi triển miên dây dưa, hơi thở nồng đậm của đàn ông hòa quyện cùng mùi hương nhè nhẹ của người phụ nữ.

Kỳ Hình vô lực nằm trên giường, khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng.

Lăng Thiệu Đường ôm Kỳ Hình vào trong ngực, dường như một con thú sau khi được thỏa mãn, lúc này lại hết sức dịu dàng.

Bàn tay to của anh mới vừa rồi còn tràn ngập dục vọng, giờ lại nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Kỳ Hình, đôi mắt đen đầy trù mến.

Kỳ Hình cũng tựa vào lòng anh, bên tai truyền đến tiếng tim đập trầm ổn của anh khiến sắc mặt cô càng thêm hồng.

Còn anh thì cong môi nở nụ cười thỏa mãn.

Ngón tay anh xuyên qua từng lọn tóc của cô, mơn trớn khuôn mặt đỏ ửng...

Hương thơm dịu nhẹ trên người Kỳ Hình lượn lờ trong bầu không khí, quanh quẩn lấy cả hai người.

Nó như một loại tơ mềm mại quấn lấy trái tim lạnh băng của Lăng Thiệu Đường.

Hơi thở dồn dập của cô cũng dần trở nên ổn định...

Kỳ Hình hơi động đậy người.

Nhưng ngay lập tức đã bị Lăng Thiệu Đường siết chặt lấy, anh ôm chặt cô vào lòng.

- Tôi...

Kỳ Hình mấp máy môi, đôi mắt thoáng giật mình.

Cô thật sự không muốn phải đối mặt với Lăng Thiệu Đường như thế này.

Nhưng vừa rồi ngay trong phòng nghỉ của anh, cuối cùng cô vẫn thỏa hiệp, trầm mê trong cảm giác cuồng dã mà anh mang lại.

Tại sao lại như vậy?

Rõ ràng là rất hận anh...

Lăng Thiệu Đường không có ý định ngồi dậy, chỉ liếc mắt nhìn cô.

Bàn tay to và dày của anh vẫn vuốt ve thân hình nõn nà của cô, tựa như giờ anh mới hiểu ra cái gì là tốt đẹp.

Anh chỉ “ừ” một tiếng đơn giản...

Trái tim Kỳ Hình trầm xuống, tới tận bây giờ cô cũng không đoán nổi tâm tư của Lăng Thiệu Đường.

Hai năm trước là thế.

Hai năm sau vẫn vậy!

Cô trầm luân trong đôi mắt đen của anh, quên đi hết mọi thứ...

Kỳ Hinh thở dài một hơi, cô hơi chống người ngồi dậy.

Cô nhìn thẳng vào mắt Lăng Thiếu Đường, đôi mắt cô hết sức bình tĩnh, dù chỉ là một chút gợn sóng cũng không có.

- Đường...

Âm thanh trong trẻo của Kỳ Hinh vang lên, trong veo như mặt nước.

Sau hai năm, cô chưa từng dịu dàng như vậy bao giờ.

Trái tim Lăng Thiếu Đường như bị ai đó kéo mạnh, anh không ngờ lại có cảm giác tuyệt đẹp khi nghe Kỳ Hinh gọi tên anh đến thế, cảm giác ấy mang theo sự rung động rõ ràng.

Anh chưa bao giờ cảm thấy nỗi hạnh phúc ngập tràn trái tim như vậy.

Anh chưa bao giờ được nếm trải sự dịu dàng ấy của Kỳ Hinh.

Khóe miệng Lăng Thiếu Đường cong lên nụ cười dịu dàng.

Anh vươn ngón tay thô ráp ra, giúp cô lau mồ hôi trên mái tóc ướt nhẹp, động tác hết sức dịu dàng như của những người yêu nhau.

Kỳ Hinh cũng rất muốn hưởng thụ sự dịu dàng ấy lâu hơn, nhưng...

Cô không biết ngay sau đây, Lăng Thiếu Đường sẽ thế nào nữa.

Thật ra cô và anh là hai người ở hai thế giới khác nhau.

Kỳ thực, sự kết hợp của họ là một sai lầm!

Đã như vậy thì vì sao còn muốn tra tấn lẫn nhau nữa?

Cô không muốn phải sống trong cuộc sống như vậy.

Còn anh cũng không thích hợp làm một người lý tưởng để cô yêu!

Kỳ Hình khẽ thở dài, tiếng thở dài vừa bi thương vừa ai oán, bộc lộ sự đau lòng của cô.

Cô lấy dũng khí, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Lăng Thiệu Đường:
“Đường, xin anh... hãy thả tôi đi!”

Ngữ điệu rõ ràng đến vậy, rõ ràng là không hề vòng vo tam quốc.

Trước giờ Kỳ Hình cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cô lại có thể bình tĩnh nói ra những lời như vậy!

Trên bờ vai đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn, chỉ trong nháy mắt đã lan tràn khắp cơ thể.

Cô chau mày lại, cố nén cảm giác đau đớn nhưng đôi mắt vẫn rất kiên định nhìn Lăng Thiệu Đường.

Sự kiên định của cô cùng với đôi mắt của Lăng Thiệu Đường như ngọn núi lửa đang bộc phát đối chọi với dòng sông băng lạnh lẽo.

Ngay sau đó, bàn tay to của Lăng Thiệu Đường bóp mạnh người Kỳ Hình như muốn bóp nát cô ra.

Bầu không khí chỉ trong nháy mắt như bị đóng thành băng...

- Thu lại lời em vừa nói, tôi sẽ coi như không nghe thấy!

Lăng Thiệu Đường cố gắng cưỡng chế lửa giận đang bùng bùng, đầu ngón tay đang bấu chặt người Kỳ Hình cũng chuyển sang nhẹ nhàng vuốt

ve gò má trắng như tuyết của cô.

Nhưng...

Anh càng ấn nhẫn thì gân xanh càng nổi đầy tay, có thể thấy những lời vừa rồi đủ để khiến Kỳ Hình gặp tai họa.

Kỳ Hình hơi quay đầu đi chỗ khác, tránh khỏi hơi thở sặc mùi nguy hiểm của Lăng Thiệu Đường. Cô buộc bản thân phải bình tĩnh lại, bình tĩnh lại...

Vì sao trái tim cô lại đau đến vậy?

Nhưng...

Cô thật sự rất mệt mỏi, mệt mỏi đến mức chẳng còn chút sức lực nào.

Cô không muốn phải làm con rối, tùy ý Lăng Thiệu Đường đùa giỡn, anh lấy đi niềm vui của cô, chỉ để lại đau khổ day dứt...

Kỳ Hình mấp máy môi, di...cô hơi sụp mắt xuống, không đối diện với đôi mắt của Lăng Thiệu Đường.

Ngay sau đó, Lăng Thiệu Đường buộc cô phải ngẩng đầu lên.

Đôi mắt mạnh mẽ và ngông cuồng ấy đập thẳng vào mắt Kỳ Hình.

- Vậy cô có từng nghĩ rằng, chỉ vì những lời nói không cẩn thận của cô sẽ khiến cho Kỳ thị xảy ra chuyện không?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Chiếc Thắt Lưng Vung Lên

Lăng Thiếu Đường dùng tay giữ chặt gáy Kỳ Hinh, đôi mắt của anh lạnh như băng, thoáng chút tàn nhẫn.

Ánh sáng từ đôi mắt ấy toát ra tựa hồ muốn đâm thủng người Kỳ Hinh.

- Có gì khác biệt sao?

Kỳ Hinh nhếch môi nở nụ cười lạnh: “Kết quả là tôi lại phát hiện ra mình chỉ như một con ngốc!”

Nụ cười bên môi cô lan vào trong lòng Lăng Thiếu Đường, đau đớn...

Anh vốn chẳng bận tâm đến cảm nhận của cô, liệu anh có nghĩ rằng vào cái ngày anh quyết định thu mua Kỳ thị thì cô đã chẳng còn quan trọng gì nữa, anh chẳng quan tâm đến tình cảm của cô, bỏ qua mọi sự thù hận của cô.

Điều này khiến cô sợ hãi... tim đập dồn dập!

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường vụt qua sự đau lòng không dễ phát hiện, nhưng ngay lập tức lại bị sự băng giá che kín.

Anh đè nén cảm giác phức tạp trong lòng, cất lời ma mị: “Cho nên cô định rời đi với thân hình toàn những dấu hôn của tôi?”

Kỳ Hình chấn động, những đóa hoa nở rộ trên người cô lúc này dường như đang chiêm chọc sự phóng túng của cô vừa nãy.

Anh nhất định phải hạ nhục cô như vậy sao?

Anh nhất định phải luôn luôn nhắc nhở cô rằng cô chỉ là một người tình nhân của anh thôi sao?

- Tôi... tôi thật sự rất mệt mỏi... Tôi không muốn phải hận thù gì anh nữa, cầu xin anh...

Kỳ Hình đau khổ giơ tay che khuôn mặt nhỏ nhắn lại, những giọt nước mắt trong suốt không ngừng trào ra.

Mái tóc đen theo động tác lắc đầu của cô cũng bay bay, diaphan/nleq/uydooon che đầy thân hình trắng nõn khiến nó lúc ẩn lúc hiện, trông lại càng hấp dẫn.

Sâu thẳm trong đôi mắt Lăng Thiếu Đường là một sự âm u...

Anh không thể không thừa nhận anh nghiện cô rồi, anh không thể nhịn được, chỉ muốn một lần lại một lần nhắm nháp sự tươi ngọt của cô.

Lăng Thiếu Đường nâng khuôn mặt nhòe nước mắt của cô lên.

Nhìn bộ dạng đáng yêu, đầm đìa của cô, lồng ngực anh dâng lên sự dịu dàng hiếm có. Anh cúi đầu, hôn lên những giọt nước mắt của cô.

- Sao? Chẳng lẽ cô quên những lời tôi nói rồi à? Trừ khi tôi chơi chán, bằng không cả đời này cô phải ở lại bên cạnh tôi.

Anh thở dài một hơi, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt cô.

Kỳ Hinh trợn to đôi mắt đẹp: “Không, tôi không muốn, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường...”

Lăng Thiếu Đường giận quá hóa cười, đôi môi mỏng cong lên nụ cười có chút ngông cuồng: “Cô đã là người phụ nữ của Lăng Thiếu Đường tôi, cô nên biết rằng cô không có quyền quyết định vận mệnh của mình!”

Nói xong, anh lại cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô, cực kì ái muội.

Kỳ Hinh run run.

Anh là ma quỷ!

Ma quỷ không hơn không kém!

Cô đẩy anh ra, ánh mắt trở nên sắc bén: “Lăng Thiếu Đường, tôi không hề yêu anh, chẳng lẽ thứ anh muốn chỉ là sự hưởng thụ từ cơ thể thôi sao?”

Sự lạnh lùng trong mắt Lăng Thiếu Đường tản ra khắp khuôn mặt, lửa giận trong nháy mắt được bùng lên khiến khuôn mặt anh trở nên vằn vẹo.

- Cô thật sự muốn rời đi?

Giọng nói lạnh như băng, không hề có chút độ ấm nào vang lên.

Sau đó, anh chậm rãi đứng lên.

Kỳ Hinh ngẩng cao đầu, cô mơ hồ cảm thấy bất an, như có một cơn cuồng phong đang chờ đón.

Đúng vậy...

Lúc này Lăng Thiếu Đường giống hệt như Satan, cả người anh băng giá đến cực điểm như một Tử thần, toàn thân toát ra lửa giận và sự rét lạnh.

Cô núp vào trong chăn, tìm kiếm một nơi an toàn.

- Nói! Có phải cô muốn rời đi không?

Lăng Thiểu Đường gầm lên giận dữ, dường như muốn làm chấn động cả thế giới.

Tiếng gầm giận dữ của anh khiến Kỳ Hình đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt cô sáng ngời đầy kiên định như có ý định tránh thoát khỏi sự trói buộc của Tử thân: “Đúng! Tôi phải rời khỏi anh!”

Cô gằn từng tiếng một, sắc bén như lưỡi kiếm.

Roẹt! Choang!

Kỳ Hình còn chưa kịp phản ứng, một thứ gì đó bay vút qua, sau đó là tiếng cốc vỡ.

Cô kinh hãi, lập tức quay đầu lại, thấy dưới đất toát là mảnh vỡ thủy tinh.

Còn có...

Đầu giường là vết tích hằn rõ của một chiếc roi da...

- Anh...

Kỳ Hình kinh hãi, cô ngược mắt lên liền nhìn thấy chiếc thắt lưng trong tay Lăng Thiểu Đường.

Kỳ Hình rốt cuộc đã hiểu ra, thật ra vừa rồi là do Lăng Thiểu Đường quá tức giận, nhất định anh đã rút chiếc thắt lưng trên người ra.

Nhìn vết tích của chiếc thắt lưng da để lại trên đầu giường, cô chỉ cảm thấy nếu với sự mạnh mẽ của nó quật vào người cô thì nhất định sẽ thảm

thương đến mức da tróc thịt bong.

Lăng Thiếu Đường cầm chiếc thắt lưng, nhìn Kỳ Hình từ trên cao xuống.

Gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay anh, đôi mắt thâm thúy vằn lên những tơ máu đỏ, hoàn toàn là dáng vẻ của một con quỷ đang khát máu!

Anh chỉ đứng đó, nhìn Kỳ Hình như nhìn một con mồi.

Thật ra vừa rồi anh rất thịnh nộ, theo bản năng rút thắt lưng ra, định vụt lên người Kỳ Hình.

Nhưng...

Khi nhìn vào đôi mắt trong như làn nước của Kỳ Hình, anh lại không nỡ ra tay. Anh khống chế phương hướng, vụt chiếc thắt lưng sang hướng khác...

Lồng ngực rắn chắc của Lăng Thiếu Đường thở dồn dập lên xuống, khuôn mặt anh tuần lúc này đầy cuồng ngạo và thô bạo.

Sau đó, anh gầm nhẹ một tiếng, giơ tay trái lên, vung chiếc thắt lưng đánh vào tấm gương trong phòng.

Choang...

Tấm gương bị Lăng Thiếu Đường đập vỡ nát.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Nắm Đấm Đổ Máu

Thời gian như ngưng đọng lại, tất cả đều hết sức tĩnh lặng, không hề có tiếng thở dồn dập, sự yên tĩnh khiến người ta hốt hoảng.

Kỳ Hinh vẫn ngồi yên không nhúc nhích trên giường, đôi mắt đầy hoảng sợ và khiếp đảm.

Cô biết Lăng Thiếu Đường rất nóng tính, nhưng cô chưa từng thấy anh phần nộ như vậy.

Biểu cảm và hành động của anh hôm nay đã khắc sâu trong lòng Kỳ Hinh.

Cô lấy tay che chặt lồng ngực đang đập dồn dập vì hoảng sợ, cố gắng áp chế nỗi đau đớn không tên!

Tại sao trái tim cô lại đau đến vậy, giống như có gì đó đang đốt cháy trái tim cô.

Hành động vừa rồi của Lăng Thiếu Đường, ánh mắt của anh khi đó, tại sao lại khiến cô đau lòng đến vậy!

Dòng máu đỏ tươi chói mắt chảy tràn theo các đốt ngón tay của Lăng Thiếu Đường, từng giọt máu đỏ nhỏ giọt xuống thảm trải sàn, cũng chảy

tràn vào lòng Kỳ Hình.

Sao anh lại thịnh nộ như vậy?

Không phải cô chỉ là tình nhân của anh thôi sao?

Chẳng lẽ anh nhất định phải cưỡng ép cô ở lại bên cạnh anh, tàn nhẫn nhìn cô héo mòn, suy sụp sao?

Từng mảnh thủy tinh vỡ soi lên bóng dáng cao lớn của Lăng Thiệu Đường, dường như chỉ vậy thôi nhưng cũng đủ uy hiếp.

Ngay sau đó, anh chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng để tâm đến vết thương trên tay, chỉ mặc quần áo rồi mở cửa phòng nghỉ, đi ra ngoài.

Rầm!

Tiếng đóng sập cửa vang lên đánh thức thần kinh còn đang ngây ngốc của Kỳ Hình.

Kỳ Hình giật mình, cô lập tức chạy lại gần cửa nhưng lại phát hiện ra, cửa phòng nghỉ...

Đã bị khóa lại, mà loại khóa này là khóa vân tay.

Người có thể mở cánh cửa này ra chỉ có... Lăng Thiệu Đường!

Kỳ Hình như mất hết sức lực, cô vô lực đập tay vào cửa.

Bên ngoài không chút tiếng động.

Dường như tất cả mọi thứ đều chẳng bận tâm đến cảm nhận của Kỳ Hình.

Dường như đã đóng lại cánh cửa của cuộc đời cô...

Cô mệt mỏi, quá mệt mỏi, không còn muốn làm gì nữa.

Tầm mắt Kỳ Hình dừng trên những mảnh vỡ thủy tinh. Cô bước tới, về mặt đầy bi ai và u buồn.

Từng ngón tay của cô nhẹ nhàng vuốt lên tấm kính vỡ, trên đó còn lưu lại vết máu của Lăng Thiếu Đường.

Nhất định là anh rất đau.

Đôi mắt Kỳ Hình đầy gợn sóng, trái tim cô cũng như bị người khác bóp chặt.

Lăng Thiếu Đường! Anh tức giận vì cô muốn rời đi sao?

Hai năm trước khi cô giả chết, cô rời đi không hề từ biệt trên đảo Celebes, hôm nay cô lại quyết định rời đi...

Từ sự thịnh nộ của anh...

Không phải anh...

Yêu cô chứ?

Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Kỳ Hình, die»n»da»nleqqqquyd»on cô cũng hoàn toàn bị chấn động trước ý nghĩ đó.

Không thể nào...

Từ ngày gặp lại, Lăng Thiếu Đường đã lạnh lùng và tàn nhẫn tuyên cáo thân phận của cô!

Thân phận tình nhân nhục nhã!

Không có tự tôn, không được đòi hỏi, không thể cự tuyệt...

Cô thậm chí còn nhớ được những hành động tàn nhẫn của Lăng Thiểu Đường hai năm về trước...

Anh khiến cô mất đi đứa con yêu!

Cướp đi toàn bộ hy vọng của cô!

Tuy cô không hiểu tại sao Lăng Thiểu Đường lại luôn đối xử tàn độc với cô như vậy, anh tàn nhẫn, ánh mắt lạnh lẽo và thô bạo đó của anh nói cho cô biết... anh hận cô!

Hai năm sau, sao anh còn có thể cho phép cô phản bội anh lần nữa?

Anh đã từng nói, anh muốn cô quy phục anh, quy phục hoàn toàn, cả cơ thể cô lẫn trái tim cô!

Ánh mắt Kỳ Hinh đầy đau buồn, khi đưa mắt nhìn tấm gương vỡ, không biết tại sao Kỳ Hinh lại tình nguyện nhận đòn đó của anh vào bản thân mình.

Vết máu này dường như còn mang theo độ ấm quen thuộc của Lăng Thiểu Đường...

Yêu là một loại cảm nhận, dù có thống khổ cũng vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Yêu là một loại nhận thức, dù có tan nát cõi lòng nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngào.

Yêu là sự từng trải, dù có bị nghiền nát cũng vẫn cảm thấy tươi đẹp...

Thời gian từng giây từng phút qua đi, ánh mặt trời ấm áp bên ngoài dần nhường chỗ cho ánh nắng nhẹ nhàng của trời khi về chiều...

Kỳ Hình lẳng lẳng dựa người vào cửa sổ sát sàn, cô nhìn chăm chăm xuống thế giới dưới chân từ độ cao cả trăm tầng, dưới đó vẫn là sự nhộn nhịp, dòng xe cộ qua lại như nêm.

Cả một ngày ngồi đó, cô đã quen, không còn thấy choáng váng nữa.

Thật ra thói quen là một thứ gì đó rất nguy hiểm. Nó sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác bất đắc dĩ, không có phương hướng, không có ngày về. Chỉ có thể hoang mang sợ hãi, quanh quẩn đi tìm xung quanh, mù quáng chờ đợi.

Kỳ Hình không biết cô đã ngồi ở đó bao lâu, dĩ nhiên cô chỉ biết trong nháy mắt khi cánh cửa đó bị đóng lại, cô đã mất đi liên hệ với thế giới bên ngoài.

Cửa phòng có tác dụng cách âm rất tốt, cô chẳng nghe được chút động tĩnh nào ở bên ngoài cả.

Cô chỉ có thể nhìn ra thế giới bên ngoài qua lớp cửa kính sát sàn, ngắm cảnh mặt trời lặn...

Khi ánh dương cuối cùng biến mất, Kỳ Hình cũng cảm thấy mờ mịt theo. Cô ôm chặt lấy hai chân, dường như đang cố tìm kiếm chỗ dựa để an ủi bản thân.

Trong phòng vẫn mơ hồ quanh quẩn hơi thở của Lăng Thiệu Đường, sự quen thuộc khiến trái tim Kỳ Hình đập dồn dập.

Nhưng Lăng Thiệu Đường không hề quay lại, căn phòng cũng như người trong căn phòng đều như bị lãng quên.

Ở đây, thời gian như chẳng tồn tại...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Bình Ổn Sau Sự Yên Tĩnh

Đầu óc Kỳ Hình hoàn toàn choáng váng, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào.

Cô buồn ngủ quá, cả người cũng mệt mỏi, cả thể xác lẫn tinh thần đều mỏi mệt khiến cô cảm thấy chân tay rã rời.

Vội vã từ đảo Celebes trở về nhà, vì rắc rối của Kỳ thị mà cả đêm mất ngủ, trời vừa sáng lại bị Lăng Thiệu Đường bắt ép phải tới đây, thân thể vốn đã mỏi mệt lại phải chịu sự xâm chiếm của Lăng Thiệu Đường khiến cô cảm thấy hít thở cũng khó khăn.

Hàng lông mi dài run lên nhẹ nhẹ, sự mong manh của nó đã thể hiện được rõ nét sự mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần của chủ nhân.

Ngủ đi...

Ngủ thôi!

Không muốn nghĩ gì nhiều nữa...

Kỳ Hình nằm thoải mái trên chiếc thảm trải sàn, cả người hoàn toàn thả lỏng, trái tim cũng dần buông xuống sự phòng vệ trong lòng.

- Đường... – Kỳ Hình bất giác lẩm bẫm, dường như cô đang tìm kiếm sự an ủi trong giấc mơ.

Ánh sao trên trời còn sáng hơn cả ánh đèn ne-ong, ánh sáng ấy chiếu rọi lên khuôn mặt trắng trẻo của Kỳ Hình.

Ánh trăng nhàn nhạt như người yêu hôn lên mặt cô, thân thiết hôn lên cái trán trơn bóng, hàng lông mi dày, sống mũi cao, cả đôi môi như cánh hoa đào...

Bốn giờ sáng...

Đêm đã khuya, khi Lăng Thiệu Đường bước vào trong phòng nghỉ, đập vào mắt anh là bóng dáng bé nhỏ của Kỳ Hình đang dựa vào cửa sổ sát sàn.

Bóng dáng cao lớn của anh hơi khựng lại, sau đó bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Lúc ban ngày, khi bước ra khỏi phòng nghỉ, lửa giận trong anh cao đến mức ngập trời, anh đóng chặt cửa phòng lại, từ sâu thẳm trong anh cũng muốn buộc chặt trái tim cô gái này lại.

Sau khi băng bó vết thương xong, anh bận rộn xử lý công việc, sau đó vội vào đây.

Lăng Thiệu Đường bật đèn lên, trong nháy mắt, cả căn phòng được một thứ ánh sáng dịu dàng bao phủ, ấm áp và lãng mạn.

Anh đi vào phòng ngủ, sau đó đến bên cạnh Kỳ Hình đang dựa vào cửa sổ sát sàn.

Lúc này, dáng hình tao nhã và mạnh mẽ của anh hết như một con báo, còn làn da màu đồng và vẻ mặt cuồng vọng lại giống một con sư tử.

Thấy Kỳ Hình ngủ say bên cửa sổ, anh nhú mào lại.

Cảnh tượng quen thuộc này khiến anh nhớ lại hai năm trước, vào đêm tân hôn của anh và cô.

Anh cũng về muộn như vậy...

Còn cô cũng ngủ trong tư thế này, bên cửa sổ sát sàn...

Lăng Thiệu Đường nhớ lại đêm tân hôn hai năm trước, đêm đó Kỳ Hinh dịu dàng như nước, ánh mắt thương yêu của cô như vò nát trái tim lạnh băng của anh.

Tất nhiên là khi đó, anh rất hận cô, cho nên mới không thương tình mà hủy hoại mọi sự tốt đẹp và hy vọng của cô!

Còn bây giờ thì sao?

Chẳng lẽ bây giờ cũng là hận thù sao?

Hận cô phản bội anh, hận sự thanh lạnh của cô, hận sự lẳng lơ của cô...

Nhưng, dù là vậy, khi cô muốn rời khỏi anh, trái tim anh lại rất đau đớn!

Lúc này, Kỳ Hinh ngủ say hết như hai năm trước, khuôn mặt điềm tĩnh không hề nhìn ra chút chua xót hay bất đắc dĩ nào. Nhưng hai năm sau, khuôn mặt trắng nõn nà của cô lại hiện lên chút u sầu.

Nhất định phải rời khỏi anh thì cô mới vui vẻ hay sao?

Bóng hình Kỳ Hinh in sâu trong đôi mắt anh.

- Đã tạo thành thói quen rồi, sao em có thể rời đi chứ?

Đôi mắt u ám của Lăng Thiệu Đường vụt qua tia đau đớn, anh thì thầm.

Như là nói cho Kỳ Hinh nghe, hoặc là cũng đang nói cho bản thân anh nghe!

Ánh sáng nhu hòa trên tường nhẹ nhàng chiếu lên gương mặt Kỳ Hinh, cô hơi nhú mào lại, hàng lông mi khẽ run run, nhưng nhắc Lăng Thiều Đường rằng cô ngủ không ngon giấc.

Lăng Thiều Đường thở dài, anh vươn tay ra, ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt lên đầu mào đang nhú chặt của Kỳ Hinh. Anh ích kỷ muốn tiến vào trong giấc mơ của cô, muốn cô không gặp phải ác mộng nữa.

- Chẳng lẽ ngay cả trong mơ, em cũng mệt mỏi như vậy sao?

Lăng Thiều Đường thở dài.

Cô bảo anh ích kỷ cũng được, nông cuồng cũng đúng, nhưng một khi anh đã quyết định cô là người phụ nữ của anh thì cả đời này anh cũng sẽ không buông tay.

Đôi mắt lạnh lùng của anh ẩn hiện sự dịu dàng và quyến luyến.

Ngay sau đó, anh bế Kỳ Hinh vào lòng, đi về phía cửa.

- Ừm...

Bị thay đổi tư thế ngủ khiến Kỳ Hinh bất giác kêu lên một tiếng.

Cô buồn ngủ quá, cảm giác như lâu lắm rồi cô chưa được ngủ ngon như thế này.

- Ngoan... Ngủ đi...

Lăng Thiều Đường cúi đầu nói thầm bên tai cô, giọng nói cực kì dịu dàng và mềm nhẹ.

Trong lúc mơ màng, Kỳ Hinh cảm giác như bản thân được đang ở một nơi rất ấm áp và quen thuộc, cảm giác này khiến cô cảm thấy rất thoải mái, giấc ngủ càng thêm sâu.

Cái đầu nho nhỏ của cô tựa vào ngực Lăng Thiếu Đường đầy tín nhiệm, những đường cong trên khuôn mặt cũng dần trở nên dịu dàng.

Thấy Kỳ Hình giống như một đứa trẻ, Lăng Thiếu Đường cúi đầu cười, lửa giận ban ngày đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Chiếc xe Rolls-Royce dừng lại trước cửa tập đoàn Lăng thị.

Lăng Thiếu Đường cẩn thận ôm Kỳ Hình ngồi vào trong xe, để cô ngồi trên đùi anh.

- Lái xe cẩn thận! – Anh lạnh lùng ra lệnh.

- Vâng, anh Lăng! – Tài xế vội đáp lời.

Anh ta hiểu ý của anh Lăng, vậy nên anh ta càng dè dặt cẩn trọng hơn, không muốn vì một chút sai lầm không đáng có mà đánh thức cô Kỳ.

Thật ra làm tài xế cho Lăng Thiếu Đường lâu như vậy, nhưng anh ta chưa từng thấy anh Lăng đối xử với người phụ nữ nào mà vừa cẩn thận vừa quan tâm như thế.

Lăng Thiếu Đường dựa người vào ghế sau, những đường cong lạnh lùng trên khuôn mặt của anh dần trở nên dịu dàng đi nhiều khi nhìn Kỳ Hình đang say ngủ.

Anh ôm Kỳ Hình vào trong ngực, tham lam hưởng thụ sự yên tĩnh này.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Em Sợ Cái Gì?

Hôm sau.

Sau buổi trưa, ánh mặt trời chiếu những tia sáng êm dịu xuống Thanh Vận Viên, tinh tế như những hạt cát, xuyên thấu vào trong phòng qua cửa sổ sát sàn, rải từng vầng sáng ấm áp lên tấm thảm trải sàn trong phòng ngủ.

Ánh sáng như một đôi tay dịu dàng, nhẹ nhàng mơn trớn đáng vẻ xinh đẹp đang nằm trên giường.

- Ừm...

Kỳ Hình chậm rãi mở mắt ra!

Cô theo bản năng duỗi lưng, mềm yếu nằm trên giường.

Cô chưa từng ngủ ngon như vậy, vừa ngủ dậy đã cảm thấy cả người hết sức nhẹ nhàng.

Ôi?

Đợi chút đã...

Đây là...

Sau khi nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, Kỳ Hình chợt ngồi phắt dậy.

Sắc thái sắc lạnh, căn phòng to lớn...

Sự quen thuộc xung quanh khiến Kỳ Hình mở to mắt.

Sao lại thế?

Sao cô lại ở Thanh Vận Viên?

Cô nhớ rõ ràng rằng tối qua còn ở trong phòng nghỉ của Lăng Thiệu Đường.

Cô còn nhớ trước khi chìm vào giấc ngủ, cô còn đếm những ngôi sao sáng trên trời, ánh đèn ne-ong rọi sáng xung quanh, die~nda~nlequ~ydon bao phủ lấy cả tòa nhà cao ốc.

Vậy mà bây giờ, ánh mặt trời ấm áp và dịu nhẹ đang vây quanh lấy cô.

Là Lăng Thiệu Đường!

Chắc chắn tối qua anh đã quay lại rồi đưa cô về đây!

Kỳ Hình hoảng sợ, nỗi sợ hãi như phá kén, lan tràn khắp trái tim cô.

Cô bất giác quay đầu lại, vươn tay ra sờ vào vị trí của Lăng Thiệu Đường ở bên cạnh.

Rất ấm áp, hơn nữa...

Dường như trên đó vẫn còn lưu lại mùi xạ hương quen thuộc của Lăng Thiệu Đường, mùi hương vừa dịu nhẹ và ái muội...

Bầu không khí ấm áp này khiến Kỳ Hình có phần nhớ nhung, trong lòng đầy buồn phiền.

Cô vùi đầu vào trong chăn, mái tóc dài xõa xuống quấn quanh làn da trắng trẻo càng khiến cô thêm phần xinh đẹp.

Mọi chuyện ngày hôm qua tựa như chưa bao giờ xảy ra!

Nhưng cô vẫn còn nhớ rõ từng câu từng chữ cô đã từng nói ngày hôm qua. Còn có cả...

Bóng dáng thịnh nộ của Lăng Thiệu Đường lúc rời đi.

Tối hôm qua khi ngủ thiếp đi, thứ cô cảm nhận được chính là lồng ngực của Lăng Thiệu Đường sao?

Mùi hương đàn ông quen thuộc đến vậy...

Kỳ Hình ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía Lăng Thiệu Đường đã từng nắm.

Ánh mắt của cô chan chứa tình cảm...

Cô nhớ đến chuyện tối qua Lăng Thiệu Đường quay lại phòng ngủ, ôm cô đưa về Thanh Vận Viên...

Rốt cuộc tình cảm của anh là thế nào?

Là tình yêu ư?

Hay là...

Chỉ là dục vọng chiếm hữu? Không cho phép người khác phản bội?

Lăng Thiệu Đường là một người đàn ông cao cao tại thượng, phụ nữ đối với anh chỉ là gọi thì đến, đuổi thì đi. Trong thế giới của anh, tất cả những người phụ nữ đều phải quy thuận anh, phục tùng anh.

Còn hành vi của cô rõ ràng là vượt quá sức tưởng tượng của anh.

Anh cho rằng cô muốn bước chân vào nhà họ Lăng chỉ vì ham muốn cái danh hiệu thiếu phu nhân của nhà họ Lăng, anh không ngờ rằng cô lại giả chết để ly hôn với anh.

Khi anh bắt cô phải cam tâm tình nguyện làm tình nhân của anh thì cô lại cũng một lần nữa rời đi.

Đây có lẽ chính là nguyên nhân khiến anh tức giận, die_Tndanle_Tq_Tuydonnn nếu không thì ngày hôm qua anh đã chẳng nổi trận lôi đình như thế.

Giống như anh đã từng nói, cô là tình nhân của anh, chỉ cần anh chưa chơi chán thì cả đời này cô phải ở lại bên cạnh anh!

Anh yêu cô sao?

Còn cô...

Bây giờ vẫn còn yêu anh ư?

Cô nhớ tới quãng thời gian bị ốm, cả ngày lẫn đêm anh đều vất vả chăm sóc cho cô; khi cô rơi xuống biển, anh hết sức khẩn trương và phần nộ; vào ngày sinh nhật cô, anh lãng mạn và dịu dàng là thế; thậm chí ngay cả những lúc bình thường, nếu không chọc giận anh thì ánh mắt anh lúc nào cũng đầy dịu dàng...

Những thứ đó...

Không thể lừa dối được!

Tình yêu là một thứ độc dược, đã yêu rồi thì không thể thoát ra được...

Không!

Trời ơi, cô đang suy nghĩ cái gì vậy?

Yêu ư?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hình chợt trở nên trắng xanh, hàng lông mi dài cũng run run, những ngón tay trắng trẻo cũng siết chặt lại...

Từng ký ức nhỏ nhất ấy như đánh vào lòng cô không chút nể tình...

Bóng dáng lạnh lùng tàn ác, ánh mắt khát máu, anh ngang nhiên cướp đi đứa con của cô...

Đáy lòng cô dâng lên nỗi đau đớn bén nhọn.

Nỗi đau này như một chiếc đinh đã rỉ sắt, đóng chặt vào lòng cô, mãi mãi không tan biến.

Không! Không! Không!

Mặc kệ anh có thể nào đi nữa, cô cũng sẽ không yêu anh!

Sẽ không yêu...

Nhất định không yêu...

Reng!

Tiếng chuông điện thoại trong phòng ngủ chợt vang lên...

Kỳ Hình ngẩng đầu, tiếng chuông điện thoại như đang cứu cô thoát khỏi dòng suy nghĩ, nhanh chóng kéo lý trí của cô trở về.

Cô nhanh chóng mặc váy ngủ vào rồi bước xuống giường...

- Alo...

Giọng nói của Kỳ Hình hơi khàn khàn.

- Thưa cô, bác Phùng đã chuẩn bị xong bữa, cô có muốn xuống ăn không?

Người giúp việc của nhà họ Lăng gọi điện hỏi ý kiến Kỳ Hình.

- Được rồi, tôi xuống ngay đây! – Kỳ Hình đáp.

Sau khi cúp điện thoại, Kỳ Hình mới giật mình. Thì ra đã là giữa trưa, cô đã ngủ đến tận giờ này!

Cô mỉm cười, dường như đang châm chọc bản thân sao lại có thể ngủ say như vậy.

Khi Kỳ Hình xuống dưới tầng, vào đến nhà ăn đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.

- Bác Phùng, thơm quá!

Kỳ Hình khen ngợi tay nghề của bác Phùng.

- Ôi, mau lại đây xem bác Phùng làm cho cháu những món gì này!

Khi thấy Kỳ Hình trong nhà ăn, bác Phùng vội nói với cô.

Kỳ Hình mỉm cười, kéo ghế ngồi xuống.

Bác Phùng đã chuẩn bị đầy đủ, từng món ăn được bày biện ngay trước mắt Kỳ Hình.

- Bác làm món “cá sốt trái cây kèm dầu ô liu” mà cháu thích ăn nhất đấy, còn món tráng miệng là bánh pudding tổ yến!

Bác Phùng bưng thức ăn lại gần Kỳ Hình.

Toàn bộ thức ăn được bày biện rất đẹp mắt khiến Kỳ Hình cảm thấy rất ấm áp.

Cô cảm động: “Cám ơn bác Phùng!”

- Ôi! Cô bé này, nhìn cháu tái nhợt chưa này, trên mặt chẳng có chút hồng hào nào, đúng là khiến người khác đau lòng mà!

Bác Phùng vừa múc canh cho Kỳ Hình vừa nói.

Đau lòng ư?

Có ai đau lòng sao?

Lăng Thiếu Đường ư?

Hiện giờ cô còn chẳng quan tâm đến nỗi đau trong lòng mình nữa, huống chi là người ngoài chứ?

Kỳ Hình cười khỗ, cô cụp mắt xuống, đôi mắt lóe lên sự đau buồn...

Sau đó, cô hít sâu một hơi. Thôi! Không suy nghĩ gì nữa!

Sau khi ngủ một giấc lâu như vậy, lại được bác Phùng chuẩn bị đồ ăn ngon, bụng cô bắt đầu kêu lên thành tiếng.

- Ôi! Bác Phùng, món này bác làm ngon quá đi mất!

Mùi trái cây thoang thoảng kết hợp với món cá đầy dinh dưỡng, cộng thêm dầu ô liu của Italy và vỏ quýt thái nhỏ tạo ra mùi vị cực kì tuyệt, không hề béo ngậy chút nào.

- Thích thì ăn nhiều một chút đi! Mấy cô cậu trẻ tuổi chẳng quan tâm gì đến bản thân mình cả, trước kia cậu cả như vậy, giờ cô cũng giống cậu ấy, rạng sáng nay mới về nhà nghỉ ngơi!

Bác Phùng vừa bận rộn dọn dẹp vừa nói.

- Khụ...

Kỳ Hinh đột nhiên ho khan một tiếng khi nghe thấy bác Phùng nhắc đến chuyện hôm qua, trong lòng hơi dồn dập.

- Ôi, mau uống canh đi!

Bác Phùng hoảng hốt, vội dặn cô.

Sau khi ổn định lại, Kỳ Hinh hơi ngượng, hỏi bác Phùng:

- Tối qua, cháu... được Lăng Thiếu Đường đưa về ư?

Bác Phùng nhìn Kỳ Hinh, dường như cảm giác như cô đang hỏi một câu cực kì buồn cười.

- Đương nhiên rồi, tối qua tôi thấy cậu cả bế cô về, còn dọa tôi sợ chết khiếp, tưởng cô bị ốm hay bị thương ở đâu. Ai ngờ cô lại... đang ngủ, còn ngủ say như chết nữa!

Bác Phùng cười cười nói với Kỳ Hinh.

Trái tim Kỳ Hinh đập “Thịch” một tiếng. Qua những lời bác Phùng nói, cô dường như có thể cảm nhận được lồng ngực rắn chắc của Lăng Thiếu Đường, còn giọng nói thì thâm của anh bên tai cô.

Khi Kỳ Hinh đang ăn món điểm tâm thì người giúp việc đi vào, nói với bác Phùng và Kỳ Hinh.

- Cậu cả về rồi ạ!

Kỳ Hinh hơi run lên.

- Sao lại thế? Sao cậu cả lại về sớm thế nhỉ?

Bác Phùng thấy phản ứng của Kỳ Hinh, liền nói.

Sau đó bác Phùng bỏ dở công việc đang làm, đi ra phòng khách.

Kỳ Hình hoảng hốt, vội vã bỏ chiếc bánh trong tay xuống, cầm khăn giấy lau lau rồi nói:

- Bác Phùng, cháu lên tầng trước.

Nói xong, cô nhanh chóng đứng dậy, vội vàng đi về phía phòng nghỉ.

- Ôi... sao lại thế?

Bác Phùng thấy Kỳ Hình chạy như đi chạy nạn liên lần bầm trong miệng.

Sàn đá cẩm thạch trơn bóng phản chiếu bóng dáng cao lớn của Lăng Thiệu Đường. Khi anh bước vào phòng khách, người giúp việc đã đứng thành hàng ở hai bên.

- Cậu cả, cậu về rồi!

Bác Phùng bước lên trước, ngạc nhiên khi thấy trong tay Lăng Thiệu Đường cầm một chiếc hộp rất đẹp.

- Hình Nhi đâu?

Lăng Thiệu Đường không hề biết mình lại vô ý gọi Kỳ Hình như vậy khiến đám người làm kinh ngạc.

- Cô Hình vừa về phòng!

Bác Phùng cũng thông minh sửa lại xưng hô, mỉm cười trả lời.

Lăng Thiệu Đường nhìn lên tầng, có phần dăm chiêu. Sau đó anh cởi áo vest ngoài ra, đưa cho bác Phùng rồi đi tới nhà ăn.

Khi liếc mắt nhìn thấy chiếc bánh pudding tổ yến đang bỏ dở, anh mím môi lại. Quả nhiên anh đoán không sai, cô đang ăn thì biết anh về nên mới

chạy lên phòng.

- Hình Nhi ăn cái này à?

Lăng Thiều Đường hỏi bác Phùng.

- Cậu cả, không phải đâu, cô Hình ăn xong món chính rồi mới ăn bánh!

Bác Phùng vội đáp. Bà không ngờ cậu cả lại quan tâm đến cả việc ăn uống của Kỳ Hình, bà lập tức báo cáo thực đơn bữa trưa.

- Được rồi, tôi biết rồi! – Lăng Thiều Đường gật đầu, bước ra khỏi nhà ăn.

- Cậu cả, có cần cất chiếc hộp này đi không?

Bác Phùng bước lên hỏi.

Lăng Thiều Đường nhìn chiếc hộp trong tay, ánh mắt lạnh lùng vụt qua sự dịu dàng.

- Không cần, tôi tự cầm được!

Giọng nói trầm thấp đầy nhẹ nhàng của anh khiến bác Phùng ngỡ ngàng.

Nói xong, anh sai bước đi lên tầng.

Kỳ Hình lẳng lặng dựa người vào cửa sổ, cảm nhận sự mềm mại của tấm thảm trải sàn.

Không biết tại sao cô lại như vậy, cô chỉ biết làm thế mới thấy có cảm giác an toàn, một cảm giác như đang được bảo vệ.

Hôm nay cô không ngờ Lăng Thiều Đường lại về sớm như vậy. Anh tan làm rất muộn, thậm chí có khi rạng sáng mới về đến biệt thự. Vậy mà hôm

nay anh lại về sớm khiến trong lòng cô rất thấp thỏm.

Cô thừa nhận hành động vừa rồi của mình khá trẻ con, dù sao đây cũng là biệt thự của anh, cô có thể trốn đi đâu được chứ?

Mọi lý do đều rất khiên cưỡng, thật ra cô rất sợ khi gặp anh.

Thậm chí còn có tâm lý muốn trốn tránh.

Đúng là, là trốn tránh...

Cô sợ đôi mắt đen láy của anh...

Sợ lồng ngực rắn chắc mà ấm áp của anh...

Sợ cánh tay thường xuyên ôm lấy cô của anh...

Thật ra cô sợ nhất chính là...

Cô yêu anh...

Sau đó sẽ lại bị anh làm tổn thương...

Khiến cô thua một cách triệt để!

Không!

Kỳ Hình nhú chặt mày lại, cô lắc lắc đầu muốn xua tan ý nghĩ đó đi.

Tiếng bước chân vọng đến...

Tiếng bước chân trên hành lang ngày càng gần, diendan♦lequy♦don Kỳ Hình ngẩng đầu, ánh mắt đầy phức tạp và sợ hãi.

Là bước chân của Lăng Thiệu Đường!

Hai năm trước, cô đã chờ mong bước chân này đến thế nào, chỉ vì tiếng bước chân đó thôi mà cô còn thức trắng đêm để chờ anh về.

Nhưng hôm nay cô lại phát hiện ra, tiếng bước chân này thật ra...

Khiến cô rất sợ...

Tại sao lại thế?

Hai năm trước là hy vọng... Hai năm sau là tuyệt vọng...

Cô bất giác siết vòng tay lại, ôm chặt lấy người mình hơn, muốn tìm kiếm cảm giác an toàn.

Tiếng bước chân của Lăng Thiệu Đường hết sức tự tin và vững vàng nhưng cũng hết sức trầm ổn.

Cửa phòng được mở ra...

Ngay sau đó, bóng dáng cao lớn bước vào phòng ngủ, ngay sau đó, anh đóng cửa phòng lại ngay.

Trái tim Kỳ Hinh se lại, cô hơi chấn động nhưng nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường.

- Sao lại ngồi dưới đất?

Giọng nói trầm thấp vang lên, không nghe ra cảm xúc gì.

Khi thấy Kỳ Hinh ngồi trên tấm thảm trải sàn, hàng lông mày kiếm của Lăng Thiệu Đường hơi nhíu lại, khuôn mặt anh tuần cũng phảng phất nét tức giận.

Anh không thích khi thấy cô bất lực ngồi bên cửa sổ như vậy, mỗi lần cô như thế khiến anh rất đau lòng.

Kỳ Hình ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chiếu lên mặt Lăng Thiệu Đường khiến cô nhìn ra sự chân tình khác thường trên nét mặt anh.

Anh mặc chiếc áo sơ mi màu xám kết hợp cùng quần âu mà đen, cách phối hợp hết sức đơn giản nhưng lại toát lên được sự xuất chúng và trầm ổn của anh.

Vạt áo hơi mở ra, mơ hồ có thể thấy được lồng ngực rắn chắc bên trong, hai tay áo cũng được xắn lên cao làm lộ ra những múi cơ bắp săn chắc.

Tay trái của anh quấn một lớp băng gạc màu trắng, rõ ràng là vết tích của ngày hôm qua.

Cảm giác đau nhói không biết từ đâu quanh quẩn trong lòng Kỳ Hình...

Lăng Thiệu Đường thấy Kỳ Hình không đáp lời, trong lòng lại thấy không nở mắg cô.

Anh khẽ thở dài một hơi, khom lưng xuống bế cô lên khiến Kỳ Hình nao nao trong lòng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Biện Pháp

Lăng Thiều Đường nhú mày lại, anh bế cô vào lòng, ôm chặt lấy Kỳ Hinh, ngồi xuống chiếc ghế bên cửa sổ.

- Đang nghĩ gì vậy?

Anh thấp giọng hỏi.

- Không... không có gì.

Cô thấy không tự nhiên, liền quay sang chỗ khác.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đang trốn tránh của cô, Lăng Thiều Đường bỗng cảm thấy nhói đau.

Ngay từ khi bắt đầu, anh đã phát hiện ra bản thân anh rất thay đổi cảm xúc trước sự tức giận của cô, nhưng dù gì anh cũng là người giỏi che giấu cảm xúc nên không bộc lộ nhiều biểu cảm ra ngoài.

- Chuyện ngày hôm qua tôi không muốn xảy ra một lần nào nữa!

Lăng Thiều Đường nói bên tai cô.

Anh vô cùng thân thiết khi ôm cô vào lòng, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt lại cực kì nguy hiểm.

Kỳ Hình hơi hoảng sợ, dường như cô còn có thể ngửi thấy mùi máu trên bàn tay trái của anh.

Rốt cuộc cô đã biết vì sao phải trốn tránh anh rồi!

Cô sợ sự thô bạo và khát máu của anh, khi anh quất dây lưng xuống giường, cô thật sự rất hoảng sợ.

Tuy dây lưng không đánh vào người cô nhưng một Lăng Thiệu Đường như vậy rất xa lạ với cô.

Nhưng biểu cảm của cô lại khiến Lăng Thiệu Đường thấy rất hứng thú.

Ngón tay anh nhẹ nhàng quay đầu Kỳ Hình lại, hơi thở của đàn ông đan cài cùng hơi thở của cô.

Hơi thở đàn ông lạnh lùng ấy nhắc nhở Kỳ Hình rằng cô không thể trốn tránh!

- Em sợ cái gì? Hả? – Giọng nói của anh lại hết sức dịu dàng.

- Không sợ gì hết! – Cô nhanh chóng phủ nhận.

- Ngoan, nói cho tôi biết em sợ cái gì? – Thanh âm của anh hết sức nhẹ nhàng, khuôn mặt tuấn tú cực kì dịu dàng, mê hoặc lý trí của cô. Sự dịu dàng ấy của anh khiến từng cơn sóng nổi lên trong lòng cô, nhưng lý trí lại không ngừng nhắc nhở cô rằng đằng sau đó luôn ẩn chứa sự nguy hiểm.

- Tôi... không sợ! – Kỳ Hình hoảng hốt, cả người cô cũng hơi run lên.

Anh hơi mím môi lại, hai tay siết chặt người cô hơn. Anh nâng mặt cô lên, từ trên cao nhìn xuống cô:

- Chẳng lẽ em...

Anh cong cong khóe môi: “Em sợ tôi?”

- Tôi không sợ anh, không sợ anh! – Rõ ràng là lý trí của cô đã suy sụp.

Ngay sau đó, Kỳ Hình bưng hai tay che mặt lại, nước nở.

Anh đau lòng nắm chặt lấy tay cô... Anh biết cô đang sợ!

Chắc chắc là biểu cảm và hành động ngày hôm qua của anh đã dọa cô! Nhưng anh thật sự không thể tha thứ cho suy nghĩ muốn rời khỏi anh của cô được. Nếu còn có lần sau thì anh không dám đảm bảo bản thân anh sẽ làm ra loại chuyện điên cuồng gì nữa. Lăng Thiếu Đường có thể mặc cho cô khóc lóc, chỉ cần cô không rời khỏi anh...

Anh hôn lên đôi môi cô, vừa dịu dàng vừa ngông cuồng: “Hình Nhi, em là người phụ nữ của Lăng Thiếu Đường tôi, cho nên em vĩnh viễn không thể trốn đi đâu được. Dù em không yêu tôi thì tôi cũng sẽ không để em đi!”. Anh cất lời cực kì kiên định như đang hạ thánh chỉ.

Kỳ Hình hít sâu một hơi, quả nhiên anh có thể bình tĩnh như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả. Cô nở nụ cười, đôi mắt đẹp lúc này long lanh nước, nụ cười bên môi như đóa hoa nở rộ vô cùng buồn bã: “Lăng Thiếu Đường, anh thật tàn nhẫn!”. Liệu khi những lời này được nói ra, sẽ có cơn mưa to gió lớn thế nào xảy đến không? Ai ngờ...

Lăng Thiếu Đường mím môi lại thành một vạch dài, không hề có dấu hiệu tức giận mà chỉ buông tay ra, để cô được tự do. Kỳ Hình vội vàng đứng dậy, thoát khỏi phạm vi hơi thở của anh.

Lăng Thiếu Đường đứng dậy, giơ chiếc hộp trong tay ra: “Lại đây, em xem xem có thích không!”. Kỳ Hình vẫn đứng yên ở phía xa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mỗi động tác của Lăng Thiếu Đường. Anh nhếch môi lên nở nụ cười nhạt, xem ra hôm qua anh dọa cô sợ lắm rồi!

Ngay sau đó, anh mở chiếc hộp ra.

Chiếc váy màu trắng hiện ra trước mặt Kỳ Hình, sự tuyệt đẹp của nó đoạt lấy cả hô hấp của cô. Kích cỡ của chiếc váy được thiết kế theo dáng người của cô, từng độ cong duyên dáng của làn váy tựa như biểu hiện ra sự cao quý của nó. Từng viên đá nhỏ được đính lên trên váy tạo thành hình một đóa hoa.

- Anh... – Kỳ Hình nói lắp bắp, cô thật sự không hiểu ý của Lăng Thiệu Đường. Chẳng lẽ anh muốn cô tham gia bữa tiệc nào sao? Nhưng cái váy này không phải là chiếc váy dạ tiệc gì cả.

- Sao? Không thích à? – Lăng Thiệu Đường cầm chiếc váy, đi đến trước mặt cô, ôm vai cô rồi hỏi.

- Sao lại đưa váy cho tôi? Tôi không mặc đâu! – Kỳ Hình hờ hững lên tiếng. Hành động này của Lăng Thiệu Đường khiến cô cảm thấy rất kinh ngạc.

Sự thanh lạnh của Kỳ Hình khiến lòng Lăng Thiệu Đường trầm xuống, tình yêu ngập tràn trong đáy mắt giờ hóa thành lạnh băng. Anh cong môi lên cười rồi nói: “Em là tình nhân của tôi, mua đồ cho em cũng là chuyện bình thường!”

Kỳ Hình lập tức tức giận, cô che ngực lại, những lời của anh rõ ràng đã khiến sóng to gió lớn nổi lên trong lòng cô.

Câu nói của anh vừa thần bí vừa mang theo sự cao ngạo và khinh thường quen thuộc, cảm giác đó đập thẳng vào mặt cô, lan ra khắp cơ thể...

Kỳ Hình vẫn còn đang chìm trong sự bi ai thì Lăng Thiệu Đường đã nắm lấy tay cô, kéo cô ra khỏi phòng ngủ.

- Anh muốn làm gì? Buông tôi ra! – Kỳ Hình giật mình, cô hoảng loạn giãy giụa, muốn thoát khỏi bàn tay của Lăng Thiếu Đường.

- Ngậm miệng lại! – Lăng Thiếu Đường rõ ràng đã hơi tức giận, anh không cho phép cô cự tuyệt mệnh lệnh của anh.

Khi Kỳ Hình được đưa tới phòng sách, cô ngừng giãy giụa, đồng thời cảm giác nghi vấn trong lòng không ngừng khuếch đại. Anh dẫn cô tới phòng sách làm gì?

Lăng Thiếu Đường nhìn thấu sự nghi hoặc trong mắt cô, anh lập tức lấy ra hai tập tài liệu dày cộp đặt lên bàn.

- Cho em một ngày để đọc tài liệu, xem xong thì phải ghi nhớ cho kỹ! – Sự kiên định cùng giọng điệu độc tài bá đạo bộc lộ rõ trong lời nói.

- Tại sao tôi phải xem mấy thứ này? – Kỳ Hình hỏi lại.

Tập tài liệu này dày đến mức bằng mấy chục quyển sách cộng lại, vậy mà anh chỉ cho cô một ngày để đọc?

Lăng Thiếu Đường cong môi lên cười, anh bước đến trước mặt Kỳ Hình, nhìn chăm chăm vào mặt cô khiến ánh mắt Kỳ Hình hơi mất tự nhiên. Sau đó, anh xoay cô lại, buộc cô phải đối mặt với anh: “Em không biết gì về Lăng thị thì làm sao mà giúp tôi được?”.

Giọng nói của anh hết sức quen thuộc khiến Kỳ Hình cảm thấy bất an. Đúng, anh muốn cô phải ở bên cạnh anh từng giây từng phút. Để Kỳ Hình vào làm việc tại Lăng thị là biện pháp anh nghĩ tới, đây cũng là biện pháp duy nhất.

Hơn nữa anh tin rằng với tính cách của mình thì Kỳ Hình nhất định sẽ không từ chối. Nhưng chuyện này cũng cần một ít kỹ xảo.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Đồng Ý Vào Làm Việc Tại Lãng Thị

Cái gì? Anh muốn tôi vào làm tại Lãng thị?

Quả nhiên, giọng của Kỳ Hình đột nhiên trở nên cao vút.

Đùa cái gì vậy, cô trốn anh còn chẳng kịp, đâu muốn vào làm tại Lãng thị, ngày nào cũng phải đối mặt với người đàn ông này chứ?

Anh muốn bức cô đến phát điên lên sao?

Không được!

Tuyệt đối không được!

Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy đáng sợ rồi, nếu cô thật sự vào Lãng thị làm việc thì chẳng phải không còn chút tự do nào nữa sao?

- Sao? Không đồng ý à?

Lãng Thiếu Đường vẫn hết sức ung dung, đi đến bên quầy bar, rót một ly rượu rồi uống một cách tao nhã.

Kỳ Hình cảm thấy đúng là nực cười, anh cho rằng cô phải cảm động đến mức rơi nước mắt chẳng?

- Anh nghĩ thế nào?

Cô hỏi ngược lại, không cần hỏi cũng biết ngay đáp án rồi.

Lăng Thiều Đường lắc đầu cười, lắc lắc ly rượu trong tay.

- Chẳng lẽ em không muốn biết rốt cuộc “chồng trước” của em có bao nhiêu tài sản à? Toàn bộ sự nghiệp của tập đoàn lớn đến mức nào? Công ty con của tập đoàn được phân bố trên khắp thế giới ra sao? Đối tượng hợp tác là những ai? Chiến lược phát triển trong tương lai của tập đoàn thế nào?

- Đủ rồi, nếu anh muốn khoe khoang mình giàu có thế nào thì anh tìm nhầm người rồi.

Kỳ Hinh lạnh lùng ngắt lời Lăng Thiều Đường, cô thật sự không có hứng thú với Lăng thị.

Cô biết Lăng Thiều Đường là một người có thủ đoạn tàn nhẫn trên thương trường. Kể từ sau khi tiếp nhận Lăng thị, anh đã khiến cho tập đoàn phát triển ngày càng mạnh, giá trị của tập đoàn đương nhiên là một khoản kếch xù, anh cần gì phải khoe ra chứ?

Hay là anh muốn châm chọc cô là một cô con gái nhà giàu mà không có năng lực gì, không thể giúp sức cho sự phát triển của tập đoàn?

Châm biếm cô khi là một tiểu thư mà phải làm tình nhân của anh?

Lăng Thiều Đường không hề tức giận, ngược lại còn nở nụ cười, sau đó đưa ly rượu đến trước mặt Kỳ Hinh.

Hơi thở đàn ông cùng hương rượu thoang thoảng hòa quyện vào nhau, lan tỏa trong bầu không khí, vây lấy Kỳ Hinh khiến cô không thể trốn tránh.

Anh không nói gì, chỉ ngửa đầu uống hết chỗ rượu trong ly, sau đó bàn tay to của anh siết lấy cằm Kỳ Hình, hôn lên môi cô...

Rượu xâm nhập vào khoang miệng Kỳ Hình ngay lập tức...

Khụ! Khụ!

Kỳ Hình ho khan, theo bản năng hơi hé mở đôi môi để hít thở không khí.

Nhưng Lăng Thiệu Đường chỉ cho cô chút ít thời gian, sau đó anh lại áp đôi môi nóng bỏng của mình xuống môi cô, ngẫu nhiên hôn...

Hơi thở đàn ông xộc vào mũi cô rồi nhanh chóng chiếm trọn khoang miệng, kết hợp với mùi rượu tạo ra một mùi hương có phần nguy hiểm như thuốc độc...

Kỳ Hình không thể kháng cự lại sức mạnh của anh, chỉ có thể để mặc sự mãnh liệt ấy kích thích cô.

Cô bị hôn đến mức gần như ngạt thở, hai chân mềm nhũn, tùy ý để cánh tay anh ôm lấy.

Cô như một chú mèo con ngoan ngoãn hơi hé mở đôi môi anh đào...

Động tác của Kỳ Hình càng khiến Lăng Thiệu Đường thêm mạnh mẽ, đầu lưỡi của anh như muốn hút hết sự ngọt ngào của cô, cùng chiếc lưỡi thơm tho của cô nhảy múa.

Phản ứng quen thuộc của cơ thể khiến Lăng Thiệu Đường đột nhiên buông Kỳ Hình ra.

Lúc này, anh biết rõ nếu còn hôn nữa thì chuyện ép cô vào tập đoàn làm việc sẽ chẳng đi đến đâu, dự vọng sẽ khiến anh trở nên điên cuồng và liều lĩnh.

Kỳ Hình há to miệng hít thở không khí, khuôn mặt ửng hồng giờ đây tức giận.

Tại sao?

Tại sao cô không thể khống chế bản thân mình?

Tại sao lại có thể bị ảnh hưởng bởi sự cuồng ngạo của anh?

Đáng lẽ cô phải tát cho anh một cái mới đúng!

Biểu cảm của cô hoàn toàn lọt vào đôi mắt Lăng Thiệu Đường, anh lại nhàn nhã đi về phía quầy bar, rót một ly rượu nữa.

- Căn bản là em... luyến tiếc tôi!

Anh cất giọng trầm thấp và ngắn gọn.

Đầu Kỳ Hình như nổ tung, nhất thời có cảm giác khác lạ trong lòng.

- Không, tôi...

Cô bất giác thốt ra.

- Em nói dối, rõ ràng là em vẫn còn yêu tôi!

Lăng Thiệu Đường đứng bên quầy rượu hết sức tao nhã nhưng lời nói thì cực kì khí thế, áp thẳng vào lòng Kỳ Hình.

- Không, không!

Kỳ Hình vội vã che tai lại, nhắm nghiền hai mắt, không dám đối mặt với anh, không muốn bị anh nhìn thấu.

- Tôi không yêu anh! Không hề yêu anh một chút nào hết!

Kỳ Hinh run lên, hét lớn.

Cô không thể khống chế nổi cái miệng của mình, cả tư tưởng nữa...

Sao cô có thể yêu được?

Anh chưa bao giờ có tình cảm với cô...

Anh tàn nhẫn giết hại cốt nhục của mình...

Anh ngang nhiên cướp cô từ hôn lễ...

Anh khiến Tuyên Tử Dương chỉ còn lại hai bàn tay trắng...

Anh uy hiếp cô phải trở thành tình nhân của anh...

Anh xúc phạm cô hết lần này đến lần khác...

Tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy?

Cô đã bị làm nhục đến thế, chẳng lẽ anh vẫn muốn hạ nhục cô thêm sao?

Đôi mắt đen của Lăng Thiếu Đường liếc nhìn Kỳ Hinh như có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, đôi môi mỏng của anh hơi nhếch lên.

Anh ngửa đầu uống cạn ly rượu, rồi lại xoay người, chậm rãi rót rượu vào ly.

Anh lại nâng ly rượu đỏ lên, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó anh đưa lưng về phía Kỳ Hinh, nói nhỏ:

- Thừa nhận rằng em yêu tôi khó đến vậy sao?

Câu nói ấy như sóng to gió lớn ập vào người Kỳ Hinh, cô dè chặt tay lên ngực, tim đập nhanh quá mức khiến cô cảm thấy hít thở cũng khó khăn.

Sao anh lại có thể ích kỷ như vậy?

Lăng Thiếu Đường xoay người lại, đối diện với đôi mắt đẹp của Kỳ Hinh, anh cũng cảm thấy mình đang ngày càng lún sâu vào bên trong rồi.

Hôm nay bị làm sao vậy?

Anh cũng không thể tin nổi những lời mình vừa nói ra. Sở dĩ anh quan tâm và khẩn trương vì cô như vậy chẳng qua chỉ là cho tới giờ, cô là một công cụ làm ấm giường khiến anh hài lòng. Đến lúc anh chơi chán rồi thì tuyệt đối sẽ vứt bỏ không hề thương tiếc!

Anh chưa từng có nhần nại với phụ nữ!

Nghĩ đến đây, anh bỏ ly rượu xuống, bỏ qua đề tài vừa rồi mà nói tiếp:

- Biểu cảm của em chính là em không muốn tới Lăng thị làm việc?

Giọng nói anh hết sức điềm nhiên khiến Kỳ Hinh không đoán được ý đồ của anh.

Kỳ Hinh hừ lạnh, ánh mắt đầy lạnh lùng:

- Nếu anh đại nhân đại nghĩa thì giờ tôi phải đến Kỳ thị làm việc chứ không phải Lăng thị!

Lăng Thiếu Đường bật cười, đôi mắt lạnh lùng của anh cũng nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của Kỳ Hinh.

- Có câu biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Em muốn giúp đỡ Kỳ thị thì đầu tiên phải có hiểu biết về năng lực của Lăng thị đã!

- Anh...

Kỳ Hình tức đến ghen lời.

Cô ngẩng đầu lên, khóe môi hơi nhếch:

- Được! Tôi đồng ý tới Lăng thị làm việc!

Giọng nói nhẹ nhàng đầy kiên định vang lên.

- Nhưng... - Cô nói tiếp:

- Tôi sẽ không làm ở mấy bộ phận không liên quan đến nghiệp vụ!

- Không thành vấn đề!

Lăng Thiếu Đường mỉm cười, nụ cười của một thương nhân cùng ánh mắt đầy hứng thú.

Ẩn dưới nụ cười ấy là một dũng khí vô cùng mạnh mẽ.

Để vào làm việc tại Lăng thị và cũng không muốn bị Lăng Thiếu Đường coi thường, Kỳ Hình đã vất vả cả một ngày một đêm để nghiên cứu tài liệu về tập đoàn Lăng thị.

Tuy rằng qua lời của bố mình, cô cũng có chút hiểu biết về Lăng thị, nhưng khi chính thức tiếp xúc với những tài liệu này, cô mới phát hiện ra kể từ sau khi Lăng Thiếu Đường tiếp nhận Lăng thị, anh đã tiến hành rất nhiều phương thức để cải cách và nâng cao những thủ đoạn, mảnh khóe trong thương trường.

Khi thấy danh sách những đơn vị hợp tác cùng tập đoàn, Kỳ Hình thầm kinh ngạc trong lòng.

Tuy cô vốn có thành kiến với Lăng Thiếu Đường, nhưng cô không thể không khẳng định thành tích tuyệt đỉnh của Lăng Thiếu Đường trong suốt hai năm qua.

Chỉ trong thời gian hai năm ngắn ngủi mà giá trị tài sản tăng lên liên tục, phạm vi hoạt động của Lăng thị cũng vươn ra cả thế giới.

Anh là người sắt sao?

Rốt cuộc khi làm việc, trông anh thế nào?

Một tập đoàn khổng lồ như vậy, hẳn là anh phải hao tâm tốn sức, nhưng...

Sao anh vẫn còn nhiều tinh lực để làm mấy chuyện...

Bất ngờ, trong đầu Kỳ Hình lại hiện lên khuôn mặt cuồng dã của Lăng Thiếu Đường, những ngón tay thô ráp cùng hơi thở đàn ông của anh...

Trời ơi!

Cô đang nghĩ cái gì vậy?

Kỳ Hình kinh hãi, khuôn mặt trắng trẻo cũng ửng hồng, trái tim như sắp nhảy vọt ra ngoài...

Cô vội vã lấy hai tay che mặt, buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

Không chỉ có thế, qua Internet, cô lại càng hiểu biết sâu hơn về Lăng thị và Lăng Thiếu Đường.

Đêm càng về khuya, ánh sao trên trời tạo nên những vệt lốm đốm trên bầu trời đen ngòm.

Lăng Thiếu Đường bận rộn ở tập đoàn, đến giờ còn chưa về.

Kỳ Hình cũng không rời nửa bước khỏi phòng sách, suốt đêm nghiên cứu mọi việc liên quan đến Lăng Thiếu Đường.

Kỳ Hình luôn kiêu ngạo trước trí nhớ của mình. Mãi mới xem xong tập tài liệu dày cộp, cô ngáp dài một cái, vươn vai người.

Tập tài liệu này rất phức tạp, xem ra cô nhất định phải thể hiện thật tốt, nếu để Lăng Thiếu Đường nắm được nhược điểm thì nhất định là rất mất mặt.

Kỳ Hình thầm nghĩ trong đầu.

Cốc! Cốc! Cốc

Tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi!

Kỳ Hình lên tiếng, có thể nghe ra chút mệt mỏi trong giọng nói.

Bác Phùng bước vào, trong tay là bữa ăn khuya được chuẩn bị cho Kỳ Hình.

- Bác làm bữa ăn khuya cho cháu đây. Sức khỏe cháu vốn không tốt lắm, hơn nữa còn thức đêm thế này, sao chịu nổi chứ?

Bác Phùng rất quan tâm đến Kỳ Hình.

Kỳ Hình đứng lên, nhận bữa ăn khuya, ánh mắt đầy cảm động:

- Phiền đến bác Phùng quá, muộn vậy rồi mà bác vẫn còn làm đồ ăn khuya cho cháu.

- Ngốc ạ, cháu nói linh tinh gì thế? Chỉ cần cháu thích thì bác Phùng vui rồi.

Bác Phùng nắm tay Kỳ Hinh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đau lòng lên tiếng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Bức Ảnh Chụp Mờ Ám

Kỳ Hinh nở nụ cười dịu dàng, giọng nói cũng như đang làm nũng:

- Đồ ăn bác Phùng làm, cháu có ăn cả đời cũng không thấy ngấy!

Ánh mắt bác Phùng ngập tràn ý cười, bà vỗ lên bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hinh rồi nói:

- Được, vậy cháu cứ ngoan ngoãn ở nhà họ Lãng cả đời đi, như vậy thì có thể được ăn đồ do bác Phùng nấu!

Lời nói của bác Phùng đầy ý tứ.

Kỳ Hinh hơi run lên, nụ cười tươi trên môi chợt cứng đờ.

Ở nhà họ Lãng cả đời ư?

Nỗi bi thương chợt dâng trào trong lòng cô.

Hai năm trước, cô cho rằng đây chính là ngôi nhà mình sẽ gắn bó cả đời này, Lãng Thiếu Đường cũng chính là người đàn ông cô muốn dành trọn đời để yêu anh.

Nhưng hai năm sau, sao cô có thể còn ý nghĩ đó nữa đây?

Rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Tình cảm cũng thay đổi...

Sao có thể coi như chưa có chuyện gì được?

- Sao thế?

Thấy Kỳ Hinh sững sờ, bác Phùng nhẹ nhàng vỗ lên vai cô, die☆ndanleqqquyd☆n quan tâm hỏi. Chẳng lẽ cô không đồng ý sao?

- Dạ?

Kỳ Hinh tỉnh lại, cười nhẹ:

- À, không có gì, cháu thấy hơi mệt thôi!

Bác Phùng thở dài một hơi, đau lòng an ủi Kỳ Hinh:

- Ăn xong bữa khuya thì cháu đi nghỉ đi, cũng muộn quá rồi.

Kỳ Hinh mỉm cười, gật đầu.

Ánh đèn dịu nhẹ trong phòng sách nhẹ nhàng chiếu sáng, khiến làn da trắng nõn của Kỳ Hinh cũng trở nên nổi bật hơn.

Cô đắm chiêu nhìn màn hình vi tính, những suy nghĩ trong đầu ngày càng chồng chéo vào nhau.

Vào làm việc tại Lăng thị rồi, cô phải đối mặt với Lăng Thiếu Đường như thế nào đây? Đây là vấn đề lớn nhất với Kỳ Hinh hiện nay.

Cô hiểu rõ rằng Lăng Thiếu Đường cố tình khích cô để cô thẹn quá hóa giận, đồng ý vào làm việc tại Lăng thị.

Tuy cô không biết rõ cuộc Lăng Thiếu Đường có ý gì nhưng đây cũng không phải là một lời đề nghị tồi.

Một mặt cô có thể học hỏi kinh nghiệm về phương diện thương mại của Lăng Thiếu Đường, mặt khác, cô cũng không cần phải giống con chim hoàng yến, suốt ngày bị nhốt trong chiếc lồng bằng vàng xa xỉ.

Kỳ Hình day nhẹ trán, tay kia vô tình click vào xem một vài trang web.

Đột nhiên, đôi mắt cô sáng ngời, như vừa nghĩ ra điều gì đó...

Ngón tay cô gõ nhanh lên bàn phím mấy chữ: tập đoàn Lăng thị, Lăng Thiếu Đường.

Sau khi ấn nút tìm kiếm, cô mới phát hiện ra những tin tức có liên quan đến Lăng Thiếu Đường đúng là không ít.

Mà những tin tức này hết sức đa dạng.

Từ những tạp chí tin tức về kinh tế, tài chính cao cấp, bài viết của những tác giả nổi tiếng, các loại tạp chí xa hoa, ... tất cả đều đập vào mắt Kỳ Hình.

Kỳ Hình nhìn chăm chăm vào màn hình, diennnnd♦annnnle♦quydon mọi tin tức về Lăng Thiếu Đường như lạc trong mắt cô.

Chuyện công việc của tập đoàn, hình thức kinh doanh, thu mua công ty khác hay cơ cấu lại, tin tức về thị trường cổ phiếu, thậm chí còn có cả một ít tin liên quan đến chuyện tình cảm...

Ánh mắt Kỳ Hình chợt tối sầm lại...

Con chuột máy tính lập tức click vào một tin.

Dòng tiêu đề lập tức thu hút sự chú ý của Kỳ Hình.

Anh Lăng Thiểu Đường, người thừa kế tập đoàn quốc tế Lăng thị cùng bạn gái bí mật xuất hiện tại một nhà hàng cao cấp!

Kỳ Hình ngẩn người, tin này khiến cô hoàn toàn kinh ngạc!

Cô lập tức đọc nội dung bên dưới.

Một bức ảnh chụp khá mờ hiện lên, rõ ràng là chụp lén.

Tin tức chủ yếu đề cập đến phương diện tình cảm, ngoài việc nhắc đến chuyện Lăng Thiểu Đường là người thừa kế của tập đoàn Lăng thị thì còn một cái tên được nhắc đến khiến Kỳ Hình ngẩn nhiên...

An Vũ Ân!

Khi nhìn đến cái tên này, cô liền hít sâu một hơi.

Đây là bức ảnh chụp của Lăng Thiểu Đường và An Vũ Ân, nhưng có điều các phóng viên cũng không đào bới được quá nhiều tư liệu về An Vũ Ân.

Kỳ Hình nhìn vào thời gian, đó là khoảng thời gian hai năm trước, khi cô còn chưa được gả vào nhà họ Lăng.

Cô hoàn toàn kinh ngạc. Khi cái tên An Vũ Ân này xuất hiện ngay trước mắt, cảm giác của cô là hoàn toàn khiếp sợ, chẳng khác gì một quả bom nguyên tử nổ tung.

Đúng vậy, trong lòng Lăng Thiểu Đường luôn có người phụ nữ này!

Cô ấy chính là An Vũ Ân!

Anh hận cô vì cô đã hủy hoại tình yêu của anh!

Kỳ Hình như bị một người nào đó tát chậu nước lạnh vào mặt, cảm giác đau nhói không thôi!

An Vũ Ân!

Cái tên này như một lưỡi dao đâm thẳng vào lòng cô.

Rốt cuộc cô cũng biết, trong hai năm qua, diiiiendaaanleqđuydon cái tên này vẫn luôn tồn tại trong lòng anh!

Vì ảnh chụp ở cự ly xa nên Kỳ Hình không thấy rõ diện mạo của An Vũ Ân, chỉ có thể nhìn sơ qua từ dáng người, nhưng có thể thấy cô ấy là một cô gái rất xinh đẹp.

Kỳ Hình đưa tay lên xoa xoa mắt rồi quyết định tìm tin tức ở các trang web khác.

Hơn nửa tiếng trôi qua, Kỳ Hình thất vọng ngồi trên ghế, cô không tìm được gì cả!

Xem ra nhất định là tin tức về An Vũ Ân đã bị phong tỏa, Kỳ Hình rất tin tưởng vào năng lực khống chế truyền thông của Lăng thị.

Tin tức cô đọc được hôm nay cũng chỉ là con cá lọt lưới năm đó mà thôi!

Kỳ Hình thở dài một hơi, mắt nhìn chăm chăm vào bức ảnh trên màn hình.

Trong bức ảnh chụp, tư thế của hai người hết sức mờ ám!

Hai người ngồi ở vị trí gần cửa sổ, hình như đang dùng bữa tối.

Một tay Lăng Thiệu Đường đang chạm vào khóe miệng An Vũ Ân, hình như đang lau miệng cho cô ấy.

Động tác thân mật ấy khiến trái tim Kỳ Hình nhói lên.

Kỳ Hình run lên, tắt trang web đi!

Cô không muốn nhìn nữa!

Không muốn nghĩ đến nữa!

Tại sao trái tim cô lại đau đớn đến vậy?

Nếu bức ảnh này là thật, vậy thì động tác dụ dỗ của Lăng Thiếu Đường cũng là thật!

An Vũ Ân!

Cô chưa bao giờ ghen tị với một người phụ nữ nào như vậy!

Ghen tị!

Hai chữ này bỗng quẩn quanh trong đầu Kỳ Hình!

Không!

Không!!

Không!!!

Kỳ Hình không khống chế nổi, liền đưa hai tay lên che kín mặt.

Cô không thể như vậy!

Không được như vậy!

Chiếc xe thương vụ như một con cá bơi xuyên qua mặt biển, đi thẳng vào Thanh Vận Viên.

Đã là rạng sáng, sau khi xử lý xong công việc, Lăng Thiệu Đường mới quay về biệt thự.

Không biết cô bé kia thế nào rồi?

Anh cũng hiểu tự dưng bắt cô phải đọc đồng tài liệu đó là làm khó cho cô.

Nhưng anh cũng biết dựa vào tính cách quật cường của mình, cô nhất định sẽ liều mình đọc hết.

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường hơi cong lên, bước chân cũng nhanh hơn.

Đèn trong phòng sách vẫn còn sáng.

Khi Lăng Thiệu Đường mở cửa bước vào, anh thấy Kỳ Hình đang dựa người vào ghế, hai lòng mi hơi run run che đi đôi mắt đẹp.

Trước mặt cô là tập tài liệu dày cộp về công ty.

Chiếc máy tính đang trong trạng thái chờ, ánh sáng nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt đang say sưa ngủ của cô.

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường lóe lên ý cười yêu chiều.

Anh bước nhẹ nhàng vào, di~en~nda~nnqleqq~ydq~n cúi người xuống ngắm Kỳ Hình.

Anh thừa nhận rằng anh là người ích kỷ.

Ích kỷ đến mức chỉ vì muốn ngày nào cũng được gặp cô nên mới bắt cô phải vào làm việc tại Lăng thị.

Người ta nói rằng thương trường là chiến trường, anh biết một khi cô vào làm tại Lăng thị thì cô sẽ phải đối mặt với những chuyện hỗn loạn trong thương trường.

Nhưng không sao, có anh ở bên cạnh, anh sẽ bảo vệ cô!

Lăng Thiệu Đường nở nụ cười thỏa mãn, hôn nhẹ lên trán Kỳ Hình rồi xoay người lại, muốn tắt máy tính đi.

Xem ra hôm nay cô đã tốn nhiều sức lực rồi!

Ngón tay dài của Lăng Thiệu Đường chạm vào con chuột máy tính, anh muốn xem cô đã tìm hiểu những chuyện gì.

Anh mở lịch sử duyệt web ra!

Đều là tin tức về bản thân anh!

Lăng Thiệu Đường mỉm cười, quay đầu nhìn Kỳ Hình vẫn còn đang ngủ.

Sau đó, anh quay đầu lại, đột nhiên...

Lăng Thiệu Đường – người thừa kế của tập đoàn Lăng thị cùng bạn gái bí mật xuất hiện tại nhà hàng cao cấp!

Lăng Thiệu Đường đột nhiên nhìn thấy dòng tin này.

Sự dịu dàng trên khuôn mặt anh hoàn toàn được thay thế bằng sự lạnh lẽo đến đáng sợ.

Anh nhớ về khoảng thời gian ấy...

Anh nhớ lại tình hình lúc đó.

Hôm đó, An Vũ Ân khóc lóc tới tìm anh, sau đó nói cho anh biết một chuyện mà anh không thể nào chấp nhận nổi.

Nhưng đối mặt với người phụ nữ mình thích, dĩ nhiên anh cũng chỉ có thể lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô ấy.

Nhưng không ngờ hành động này lại bị chụp lại, hình ảnh rất kém, căn bản không nhìn rõ biểu cảm và động tác của hai người.

Rõ ràng sự mơ hồ ấy lại có thể tạo ra một sự hiểu lầm!

Chết tiệt!

Lăng Thiều Đường siết chặt tay lại.

Khi liếc nhìn về phía Kỳ Hinh, trái tim anh như bị ai đó bóp chặt.

Rõ ràng là cô đã đọc rồi!

Lăng Thiều Đường tắt máy tính đi, lẳng lặng nhìn Kỳ Hinh, trong lòng rất phức tạp.

Anh không thể không thừa nhận rằng lúc này anh rất để ý đến tâm trạng của cô.

Anh biết Kỳ Hinh đã biết đến An Vũ Ân!

Mà anh cũng phát hiện ra... cái tên Kỳ Hinh này đã dần thay thế vị trí của An Vũ Ân trong lòng anh.

Cái tên ấy đã từng là một nỗi đau đớn rất lớn trong lòng, nhưng giờ nhớ đến, anh lại hết sức bình thản.

Ngược lại, anh lại cảm thấy căng thẳng về cô gái trước mặt này.

Anh sợ...

Mất cô!

Vậy còn chuyện của bố anh thì sao? die and anlequydonnn

Ánh sáng sắc lạnh vụt qua trong đáy mắt Lăng Thiếu Đường. Anh đưa tay day day lên huyệt thái dương, cố gắng trốn tránh vấn đề này.

- Ừm...

Kỳ Hình khẽ kêu một tiếng, cô vô thức nghiêng nghiêng đầu, muốn tìm một vị trí thoải mái.

Tiếng kêu của Kỳ Hình bỗng thu hút sự chú ý của Lăng Thiếu Đường.

Anh lại gần Kỳ Hình, vươn tay ra rồi bế cô dậy, đi về phía phòng ngủ.

Kỳ Hình đang say ngủ liền nghiêng đầu áp mặt vào lòng anh, dường như đã tìm được một vị trí thoải mái, hô hấp của cô cũng trở nên ổn định hơn.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Giải Phóng Nỗi Đau

Ánh sao chiếu những tia sáng xuống căn phòng ngủ, khiến căn phòng trở nên tĩnh lặng và dịu dàng.

Lăng Thiểu Đường bế Kỳ Hình lại bên giường, đang chuẩn bị nhẹ nhàng đặt cô xuống...

Có thể do Kỳ Hình vừa mới thích ứng được với độ ẩm và tư thế này, tự động thay đổi khiến cô cảm thấy không quen.

- Ừm...

Bàn tay cô bỗng bắt lấy cánh tay Lăng Thiểu Đường, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào cánh tay anh, dường như luyện tiếc phải rời xa sự ấm áp và hơi thở quen thuộc này.

Hành động của Kỳ Hình làm hòa tan sự lạnh lẽo của Lăng Thiểu Đường, sự yêu chiều ngập tràn trong mắt anh.

Anh nhẹ nhàng nằm xuống như sợ cô sẽ tỉnh lại, sau đó ôm Kỳ Hình vào lòng.

Dường như cảm thấy yên bình, dĩnendannleqqquydnon hàng lông mày đang nhíu chặt của Kỳ Hình dần giãn ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vô thức dựa sát vào lồng ngực ấm áp của Lăng Thiệu Đường, cơ thể xinh đẹp cũng dính chặt vào thân hình cường tráng của anh.

Lăng Thiệu Đường đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

Chết tiệt! Chỉ ôm cô thôi mà dục vọng trong anh lại rục rịch trỗi dậy.

Kỳ Hình đang say ngủ như tìm được nơi thoải mái, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào ngực anh.

Cô như một con vật nhỏ khiến người khác phải thương yêu, hơi thở đều đặn cũng khiêu khích tính nhẵn nại của anh.

Chết tiệt!

Lăng Thiệu Đường không đè nén nổi bản thân mình, anh rướn người lên, hôn lên môi cô.

Cô đẹp như vậy, hơi thở của cô vừa thơm ngát và hấp dẫn.

Lăng Thiệu Đường đẩy cánh môi của cô ra, luồn đầu lưỡi vào thăm dò, cùng chiếc lưỡi mềm mại của cô chơi đùa.

- Ừm...

Kỳ Hình rên lên một tiếng.

Tiếng kêu của cô bỗng châm lên khát vọng trong anh khiến nụ hôn của anh càng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

- A...

Kỳ Hình mở mắt ra, nhưng từ ánh mắt mờ lung có thể thấy cô vẫn chưa tỉnh hẳn.

Là anh sao?

Hơi thở quen thuộc...

Nụ hôn dịu dàng!

Thì ra...

Cô mơ một giấc mơ thật đẹp...

Cô cứ nghĩ rằng mình đang nằm mơ...

Trong mơ, không có sự lạnh lùng, tàn nhẫn...

Trong mơ, nụ hôn của anh cũng hết sức ngọt ngào...

Trong mơ, cũng không có... An Vũ Ân...

Nụ hôn của anh khơi lên tình cảm sâu bên trong cô...

Nụ hôn và sự đau buồn như quăn lầy nhau khiến cô rung động.

Cô không biết thì ra nụ hôn trong mơ lại thật đến vậy, trong mơ, Lăng Thiệu Đường làm cô say đắm, thì ra đây mới chính là Đường của cô...

Khi Lăng Thiệu Đường rời khỏi đôi môi cô, trả lại không gian cho cô hô hấp, Kỳ Hình không nhìn được, bật ra một tiếng kêu nhỏ.

Cô thở hỗn hển, sau đó lại chủ động hôn lên môi anh...

Sự mộng lung mờ ảo khiến cô muốn níu giữ khoảnh khắc tốt đẹp này...

Sự mê ly của Kỳ Hình khiến Lăng Thiệu Đường bật cười.
dieΔndΔanleqΔuydΔon

Lúc này Kỳ Hình cảm thấy mơ mà như thật, hai tay đặt trước ngực anh cũng cảm nhận được nụ cười ấy.

Hai bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt lấy vạt áo anh, cô trức trặc dùng lưỡi của mình tiến vào miệng anh, hấp dẫn anh.

Sự trức trặc của cô khiến anh thấy buồn cười. Anh liền giúp cô, từ bị động chuyển sang chủ động.

Từ ánh mắt của Kỳ Hình, Lăng Thiệu Đường có thể thấy được lúc này Kỳ Hình vẫn còn chưa tỉnh táo.

Chẳng lẽ cô tưởng mọi thứ đều đang trong mơ sao?

Không được!

Anh không cho phép cô trốn tránh như vậy!

Nghĩ đến đây, Lăng Thiệu Đường mút mạnh hai cánh môi của cô, nụ hôn điên cuồng như muốn ép cô phải tỉnh lại.

- A...

Khi nhận ra đây là thực, gò má của Kỳ Hình hơi ửng hồng.

Cô run lên, đồng thời nhớ lại cái tên An Vũ Ân.

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp như ánh sáng, long lanh nhìn Lăng Thiệu Đường.

Cô rất muốn hỏi anh một câu, rằng anh còn yêu An Vũ Ân sao?

Nhưng cô không thể bật khỏi miệng, chỉ có thể tình nguyện để vấn đề này ngẹn lại trong lòng, như một thứ nhọt độc ăn mòn trái tim cô.

- Có thích nụ hôn này không?

Lăng Thiếu Đường cất giọng khàn khàn, diệp hạ châu lên xuống phập phồng.

Anh rất muốn biết cảm giác của cô.

Nhất là sau khi biết cô biết tới An Vũ Ân, anh lại càng muốn hiểu rõ cảm xúc của Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh ngược mắt nhìn Lăng Thiếu Đường.

Lúc này, hành động của Lăng Thiếu Đường tạo cho cô một loại ảo giác...

Cô không phải là tình nhân của anh mà là người phụ nữ anh yêu thương nhất!

Lăng Thiếu Đường nhìn cô như đang trong mộng ảo, trong lòng hơi đau xót.

Kỳ Hinh lúc này càng khiến trái tim Lăng Thiếu Đường rung động...

Cô đang nghi ngờ bản thân...

Cô đang đau lòng...

Đồng thời, cô đang che giấu...

- Cô bé, biểu cảm của em khiến tôi rất thích!

Đôi mắt đen láy của anh đầy yêu chiều, che kín ngọn lửa sâu bên trong. Anh cúi xuống hôn cô lần nữa!

Sự nhiệt tình của anh châm từng ngọn lửa trong lòng Kỳ Hinh.

Đêm nay, ngay tại giờ phút này, sau khi thấy được bức ảnh đó...

Cảm giác bị thương ngày càng nồng đậm khiến cô chỉ muốn giải phóng nó đi, hoàn toàn muốn giao bản thân cho người đàn ông này.

- Đêm nay, để em có anh!

Giọng nói dịu dàng của Kỳ Hinh xen lẫn chút bi thương tan nát cõi lòng.

Đôi mắt của cô long lanh nước, lóng lánh mê người nhưng vẫn có chút gì đó u buồn.

Lăng Thiếu Đường không khống chế bản thân nữa, cúi xuống hôn lên môi cô.

Anh cúi người hôn lên mắt cô, hôn lên những sâu thương cô đang che giấu.

Kỳ Hinh hơi ngượng ngùng, cô nắm chặt lấy vạt áo, không biết phải làm sao.

- Cứ để tôi...

Bàn tay to ấm áp của Lăng Thiếu Đường đột nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang run run của cô.

Cô nghe theo anh, để mặc anh cởi bỏ từng cúc áo, cũng để anh làm xao động trái tim cô.

Sau khi cúc áo được cởi ra hết, thân hình trắng như tuyết của cô lập tức hiện ra trong mắt anh.

Lăng Thiếu Đường không nhịn được, ngón tay thon dài khẽ chạm vào xương quai xanh của cô, rồi lướt xuống dưới...

Áo ngực màu trắng ngăn chặn ngón tay thăm dò của anh, nhưng không hề khiến anh dừng lại.

Anh men vào bên trong, tham lam hưởng thụ...

Kỳ Hình cứng đờ người, cô hơi giật mình. Những ngón tay anh du ngoạn khắp người như có ma lực khiến cô thấy sợ hãi.

- Thả lỏng!

Lăng Thiếu Đường cảm nhận được sự căng thẳng của cô, anh thấp giọng, trấn an cô.

- Ừm...

Kỳ Hình đáp nhẹ một tiếng.

Cô nhắm hai mắt lại, cố thả lỏng cơ thể, giao bản thân cho anh.

Đêm nay, cô muốn hoàn toàn được yêu Lăng Thiếu Đường.

Khi thấy đôi mắt như sắp khóc của cô, trái tim anh như bị ai đó bóp nghẹn, từ vẻ mặt của cô, anh có thể cảm nhận được sự bi thương sâu đậm!

Cô đang đau lòng...

Nhưng anh lại không biết phải an ủi cô thế nào...

Anh đau lòng hôn cô, hai bàn tay cũng dịu dàng mơn trớn cơ thể xinh đẹp của cô.

Trước sự đụng chạm của anh, Kỳ Hình bật ra một tiếng rên rỉ, hai gò má ửng hồng.

Đôi môi nóng bỏng cũng như những ngón tay của anh trên người cô tạo ra một loại hấp dẫn chí mạng.

- Yêu em...

Kỳ Hình vô lực nỉ non, hơn nữa trong lòng thầm cầu nguyện khoảnh khắc tuyệt đẹp này sẽ kéo dài mãi mãi.

Cô không hề biết những lời này đã khiến lòng Lăng Thiếu Đường nổi lên từng hồi sóng to gió lớn.

Lăng Thiếu Đường hơi rướn người lên.

Anh nhanh chóng cởi áo cô ra...

Trong nháy mắt, chiếc áo ngực như cánh bướm nhẹ nhàng rơi xuống...

Lăng Thiếu Đường cũng nhanh chóng cởi quần áo của mình, rồi kéo cô vào lòng.

Lúc này, hai người mặt kề mặt với nhau, cơ thể trắng như tuyết của cô dính sát vào cơ thể trắng kiện của anh.

Tay anh giữ chặt lấy eo cô.

Chỉ bằng một vài động tác nhanh gọn, thân hình mềm mại như ngọc của cô đã hoàn toàn lộ rõ trong mắt Lăng Thiếu Đường.

- Hình Nhi, em thật sự đẹp quá...

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường đầy vẻ tán thưởng.

Anh nhắc hai chân cô lên vòng qua người mình, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể cô như đang trân quý một món bảo vật.

- Em... thật sự có thể hấp dẫn anh sao?

Khi nghĩ đến An Vũ Ân, trong lòng Kỳ Hình lại thấy đau xót.

Lăng Thiếu Đường cũng từng khen ngợi cô gái ấy như vậy sao?

Anh... có từng dịu dàng với cô ấy như thế không?

Cảm giác đau đớn xen lẫn với lửa nhiệt trong lòng, tâm trạng của Kỳ Hinh lúc này hết sức phức tạp.

- Em quả thực khiến tôi phải điên cuồng!

Ngón tay Lăng Thiểu Đường càng gia tăng thêm lực, tham lam hưởng thụ sự mềm mại của cô.

Mỗi hành động của anh đều khiến cô thở dốc.

- Nói với tôi, em đang nghĩ gì?

Lăng Thiểu Đường chú ý đến từng phản ứng rất nhỏ của cô.

Chỉ trong nháy mắt kia, sự bi thương rõ ràng hiện lên trong mắt Kỳ Hinh nhưng cô lại nhanh chóng cup mi xuống để che giấu, áp chế những con sóng ngầm, giấu nó dưới giếng cổ sâu không thấy đáy.

Tuy cô che giấu cực nhanh nhưng anh vẫn phát hiện ra.

Kỳ Hinh nức nở, cô không muốn bị anh nhìn thấu tâm tư như thế.

- Yêu... em...

Cô sắp không chịu nổi.

Cô căn bản không ý thức được, “yêu” có rất nhiều hàm nghĩa, thứ cô muốn là tình yêu sao?

- Được!

Lăng Thiểu Đường cúi người xuống hôn cô, giọng nói kiên định như một lời hứa hẹn..

Khi cơ thể của hai người kết hợp lại, anh liền hôn cô, lấp đi tiếng thét chói tai.

Dưới ánh đèn tường như mộng ảo, thân hình cao lớn trắng kiêu của Lăng Thiệu Đường như một con báo, vẻ mặt cuồng vọng của anh lại giống hệt một con sư tử.

Kỳ Hinh như đang bám chắc lấy hạnh phúc, hai tay ôm chặt lấy bả vai rắn chắc của anh, tùy ý để anh đưa cô lên thiên đường...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Đến Lăng Thị Báo Danh

Nếu gần kề là một loại lưu lạc

Vậy thì...

Trái tim lưu lạc rồi phải làm sao đây...

* * * * *

Tám giờ sáng, các nhân viên bắt đầu một ngày làm việc mới tại Lăng thị.

Tòa cao ốc của Lăng thị cao đến một trăm tầng, chỉ cần nhìn từ bên ngoài đã đủ thấy sự hùng vĩ của nó.

Phong cách thiết kế bên trong đều đánh vào thị giác, có thể nhìn ra người sở hữu có một phong thái vương giả và tràn đầy hấp dẫn.

Thiết kế của đại sảnh hoàn toàn phá vỡ những quan niệm thiết kế truyền thống.

Nhà thiết kế đã xây dựng đại sảnh với độ cao lên đến hơn ba mươi thước, tương đương với độ cao khoảng mười tầng, hình thành nên một cảm giác thông suốt và cao quý.

Bên trong lấy phong cách chủ đạo là màu sắc cung đình khiến người ta có cảm giác như đang bước vào hoàng cung.

Vì có tất cả một trăm tầng nên thang máy cũng được chia thành từng khu.

Cứ hai mươi tầng là một thang máy riêng, mỗi khu có bốn thang máy đủ để phục vụ các nhân viên, không để xảy ra tình trạng chen lấn.

Ở giữa đại sảnh còn có hồ phun nước, một bên là cầu thang xoay tròn hết sức tao nhã, kéo dài đến tận tầng thứ ba mươi.

Đối diện cầu thang xoay tròn là thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, đi thẳng lên tầng cao nhất.

Toàn bộ kiến trúc của Lăng thị đều do các công ty bất động sản cùng hợp tác xây dựng nên mỗi tầng đều có phong cách riêng biệt, nhưng tất cả đều hết sức nổi bật.

Tầng chín mươi lăm trở lên là khu vực để Lăng Thiếu Đường đưa ra các quyết sách quan trọng.

Khi Kỳ Hinh một lần nữa xuất hiện tại Lăng thị, trong lòng cô không khỏi cảm thán.

Cô thở dài một hơi, sửa sang lại trang phục rồi bước vào trong.

Không phải tất cả các nhân viên trong Lăng thị đều biết tới Kỳ Hinh, nhưng sự xinh đẹp của cô lại khiến ánh mắt của các nhân viên nam sáng rực lên.

Bầu không khí bận rộn bao trùm khắp mọi nơi, ai ai cũng có những bước chân vội vã.

Nơi này...

Không phải là công sở, mà giống một chiến trường hơn.

Rốt cuộc Kỳ Hình cũng hiểu tại sao Lăng thị lại là một trong tứ đại tài phiệt rồi.

Chính vào lúc này, một người nhân viên vội vã đuổi theo thang máy bỗng va vào Kỳ Hình.

Kỳ Hình ngã về phía trước.

- A...

- Cẩn thận!

Chỉ còn một chút nữa là ngã người xuống đất thì một cánh tay mạnh mẽ từ phía sau ôm lấy cô.

- A... Cảm ơn...

Còn chưa nhìn rõ mặt người đó, Kỳ Hình đã không ngừng lên tiếng cảm ơn. Cô nhẹ nhàng đẩy bàn tay to đang đặt trên eo mình ra, rời khỏi phạm vi của người đó.

- Kỳ Hình? Em là Kỳ Hình?

Giọng nói dịu dàng đầy vui mừng vang lên.

- Hà?

Kỳ Hình ngẩng đầu lên.

Ánh mặt trời chiếu những tia sáng nhu hòa lên hàng lông mày dày rậm, sống mũi cao thẳng, soi rõ sự tao nhã của người đàn ông, bên môi anh ta là một nụ cười tươi khiến người khác phải xao động.

- Anh là... Viên Hoàn Vũ... học trưởng Viên?

Kỳ Hình cũng vui mừng, lập tức nở nụ cười.

Viên Hoàn Vũ và Kỳ Hình đều tốt nghiệp đại học Cambridge. Viên Hoàn Vũ học trước cô một khóa, nhưng do cùng tham gia hội sinh viên nên quan hệ của hai người tương đối tốt. Nhưng sau khi tốt nghiệp, đường ai nấy đi nên dần mất liên lạc.

Viên Hoàn Vũ nhìn cô, ánh mắt đầy dịu dàng.

- Đúng rồi, anh còn sợ em không nhận ra anh đấy!

Viên Hoàn Vũ tươi cười nói.

Kỳ Hình mỉm cười, cô không ngờ tới đây lại gặp người quen, nhưng ánh mắt lại đầy nghi ngờ:

- Anh làm việc ở đây sao?

- Tất nhiên rồi, còn em?

Viên Hoàn Vũ thấy hơi lạ.

Không phải cô là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Kỳ thị sao?

- Em... em cũng tới đây làm việc!

Kỳ Hình nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt học trưởng Viên, cô hơi cụp mắt xuống rồi nói.

Viên Hoàn Vũ không hỏi gì thêm nữa, dù sao anh ta cũng thấy Kỳ Hình có ý trốn tránh.

- Đúng rồi, em phụ trách mảng công việc nào?

Viên Hoàn Vũ hỏi.

- Cái này...

Kỳ Hinh đang định trả lời hôm nay là ngày đầu tiên cô đến làm việc, nhưng đúng lúc này...

Tra Đức bước tới, ngắt câu chuyện của hai người.

- Cô Kỳ, anh Lăng nói cô mau lên đi!

Kỳ Hinh nao nao, lập tức gật đầu rồi nói với Viên Hoàn Vũ:

- Ngại quá, hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm, em phải làm một số thủ tục, có thời gian em sẽ tìm anh!

- Ừ... Đúng rồi, Kỳ Hinh, đây là danh thiếp của anh, trong đó có số điện thoại, nhớ gọi cho anh nhé!

Viên Hoàn Vũ đưa danh thiếp cho cô.

Kỳ Hinh cất danh thiếp đi rồi theo Tra Đức bước vào thang máy tư nhân của tổng giám đốc.

Viên Hoàn Vũ nhìn bóng của Kỳ Hinh và Tra Đức, hàng lông mày hơi nhíu lại.

Sao trợ lý hành chính đặc biệt của tập đoàn lại đích thân bảo Kỳ Hinh báo danh?

Rốt cuộc là sao?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Ba Tháng Giao Hẹn

Khi Kỳ Hinh bước vào văn phòng của tổng giám đốc, bầu không khí đông lạnh trong đó lập tức khiến cô nhớ lại tình cảnh của ngày hôm đó.

Sự lạnh lùng và ngông cuồng tràn ngập khắp mọi nơi, rọi thẳng vào trong mắt Kỳ Hinh, nhưng cô cũng cảm nhận được có một ánh mắt nóng rực đang nhìn về phía mình.

Cô ngẩng đầu lên, vừa vận nhìn thấy đôi mắt đen như đang cười của Lăng Thiếu Đường.

Trái tim cô lại đập thình thịch!

Hôm nay, bộ quần áo trên người Lăng Thiếu Đường làm bật lên sự nam tính và phong cách cao quý cùng sự hấp dẫn của anh.

Anh ngồi nhàn nhã trên chiếc ghế tổng giám đốc, đôi môi mỏng kiêu ngạo hơi nhếch lên, bên dưới là chiếc cằm vuông vắn đầy nam tính, ánh mắt đen lấp lánh ý cười nhạt.

- Tôi gọi điện thoại mới biết em đã tới công ty rồi, không ngờ em lại tới sớm thế!

Giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên, nhưng ánh mắt của Lăng Thiểu Đường lại nhìn xuống chiếc cổ của cô đầy ý vị.

Sáng sớm hôm nay lúc tỉnh dậy, anh thấy Kỳ Hinh vẫn đang ngủ, trong lòng đầy thương yêu.

Anh không đánh thức cô dậy mà tắt chuông báo thức đồng hồ đi để cô ngủ ngon hơn.

Mặt Kỳ Hinh hơi nóng lên, cô bất giác đưa tay lên che cổ.

Sáng nay, khi đang rửa mặt, cô bỗng phát hiện khắp người mình có những dấu vết hồng hồng. Cô chỉ có thể nghĩ ra cách là lấy chiếc khăn lụa che cổ đi.

Khi thấy ánh mắt và nụ cười xấu xa của Lăng Thiểu Đường, cô lại nghĩ đến chuyện xảy ra tối qua.

Nhưng có một thứ cô không hề muốn nhớ lại.

Bởi vì sự dịu dàng ấy của Lăng Thiểu Đường cũng khiến cô bất giác nhớ lại hình ảnh mờ ám của anh và An Vũ Ân...

Bộ dạng của Kỳ Hinh khiến Lăng Thiểu Đường bật cười.

- Sao, hôm nay em không mặc chiếc váy tôi mua cho, lý do là gì vậy?

Anh rướn mày lên, hỏi một câu đầy hứng thú.

Kỳ Hinh cất giọng lạnh nhạt:

- Tôi tới đây để làm việc, không thích hợp mặc những thứ xa hoa.

Lăng Thiểu Đường nghe vậy lại cảm thấy không vui, hàng lông mày hơi chau lại:

- Tôi nói thích hợp là thích hợp, ngày nào em cũng phải xuất hiện trước mặt tôi, đương nhiên phải mặc những bộ quần áo đẹp để tôi ngắm!

- Cái gì?

Nghe xong, Kỳ Hình hét to lên.

Lập tức, ánh mắt cô đầy vẻ giận dữ:

- Tôi nói rồi, tôi không làm việc ở những bộ phận không liên quan đến nghiệp vụ.

Kỳ Hình càng nghĩ càng thấy được làm việc ở đây cũng là một chuyện tốt, cô không cần phải ngày nào cũng phải đối mặt với Lăng Thiếu Đường, làm những chuyện vô bổ.

Phải cố gắng rời xa phạm vi của anh mới tốt!

Khóe miệng Lăng Thiếu Đường hơi nhếch lên, anh dựa người vào ghế, khoanh hai tay vào nhau.

- Tôi đáp ứng điều kiện này của em, nhưng cũng không phải là sẽ để em rời xa khỏi tầm mắt tôi!

Kỳ Hình cố nén tâm trạng bất an, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh.

- Vậy anh muốn để tôi làm ở bộ phận nào?

Cô cất giọng lạnh lùng.

Lăng Thiếu Đường phủ định ngay:

- Tôi cũng không định để em tới làm ở bộ phận cụ thể nào hết!

- Anh...

Kỳ Hinh tức giận, đôi mắt đẹp đầy lửa giận.

- Lãng Thiếu Đường, anh đang trêu tôi đấy à?

Lãng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hinh đang tức giận, ánh mắt cô lúc này đẹp như một đóa hoa.

Anh đứng dậy, nở nụ cười tà rồi lại gần bên Kỳ Hinh.

- Hinh Nhi, theo tôi được biết thì chuyên ngành học của em chính là về thương mại, hơn nữa còn có bằng MBA của đại học Cambridge, em chỉ thiếu kinh nghiệm thôi, không thể nào không hiểu ý của tôi được chứ?

Kỳ Hinh nhú mày lại, nghi hoặc nhìn Lãng Thiếu Đường.

- Tôi sẽ không cố định em ở một vị trí chuyên biệt, nếu không sẽ làm lỡ dở thời gian!

Lãng Thiếu Đường giải thích.

Kỳ Hinh ngạc nhiên:

- Ý của anh là...

- Rất đơn giản, anh sẽ để em vào làm ở bộ phận đưa ra các sách lược!

Lời nói của Lãng Thiếu Đường không uy lực như mọi khi nhưng không hề có chút đùa giỡn nào trong đó.

Kỳ Hinh cực kì kinh ngạc:

- Anh... anh muốn cho tôi học cách điều hành cả tập đoàn sao?

Lãng Thiếu Đường nở nụ cười như ngầm đồng ý! Quả nhiên là thông minh!

- Tại sao? Tại sao anh lại để tôi học những thứ đó?

Rõ ràng Kỳ Hình không ngờ Lăng Thiếu Đường lại có ý này.

Tập đoàn Lăng Thị là một tập đoàn quốc tế, có thể được vào làm tại bộ phận đưa ra sách lược ở trụ sở chính là một điều khó có thể tưởng tượng.

Nhưng khi nghe thấy quyết định này của Lăng Thiếu Đường, cô lại cảm thấy hơi vui.

- Tôi ra quyết định như vậy là có ý của tôi, nhưng trước mắt em không cần phải biết!

Lăng Thiếu Đường nhìn ra sự vui mừng ẩn sâu trong ánh mắt Kỳ Hình, nhưng anh vẫn nói về mặt không có biểu cảm gì.

Kỳ Hình không hỏi thêm nữa, mặc kệ anh có mục đích gì, dù sao thì đây cũng là một cơ hội tuyệt vời.

Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hình, ánh mắt khôn khéo lóe lên tia sắc bén:

- Tôi sẽ cho em ba tháng để học hỏi trợ lý Chad của tôi, ba tháng sau, tôi muốn em sẽ trở thành trợ lý hành chính đặc biệt của tôi giống như Chad!

Giọng nói trầm thấp đầy mạnh mẽ của Lăng Thiếu Đường vang lên.

- Chỉ có ba tháng thôi sao? Anh tin tưởng tôi sẽ làm tốt ư? – Kỳ Hình thầm kinh ngạc trước sự lạnh lùng và quyết đoán khi làm việc của Lăng Thiếu Đường.

Khóe môi Lăng Thiếu Đường hơi nhếch lên:

- Em chỉ có một sự lựa chọn... phải làm tốt!

Trợ lý hành chính đặc biệt tại tập đoàn Lăng thị là một chức vụ có thể gọi là quyền cao chức trọng, nhất lại là trong một tập đoàn quốc tế.

Người làm vị trí này là người trực tiếp báo cáo công việc với tổng giám đốc, có thể vượt qua cả hội đồng quản trị, ngoại trừ những quyết định sách lược được chính tổng giám đốc đưa ra, đây cũng là điểm đặc biệt so với các công ty khác trên thị trường.

Ngoài tập đoàn Lăng thị ra thì tập đoàn Hoàng Phủ, tập đoàn Lãnh thị và tập đoàn Cung thị cũng đều có chức vụ này.

Chỉ trong nháy mắt, ấn tượng của Kỳ Hinh về Lăng Thiệu Đường lại được đổi mới.

Tuy cô chưa rõ mục đích của Lăng Thiệu Đường nhưng có thể đưa ra một quyết định như vậy chứng tỏ anh là một người có khả năng nhìn xa trông rộng.

Lăng Thiệu Đường là một người không bao giờ đem vận mệnh của cả tập đoàn ra chơi đùa, anh đã đưa ra giao hẹn ba tháng thì Kỳ Hinh có thể nghĩ ra, trong ba tháng này, cô phải chịu rất nhiều áp lực.

Anh giống một người thầy rất khôn khéo, dùng cách thức áp lực nhất, đẩy học sinh vào quãng thời gian ngắn để học sinh có thể lĩnh hội được nhiều kiến thức.

Ô kính cửa sổ phản chiếu lại ánh mắt Kỳ Hinh, cô chấp nhận quyết định của Lăng Thiệu Đường.

- Ba tháng này, anh muốn tôi làm gì?

Khóe môi Lăng Thiệu Đường cong lên nụ cười có chút yêu chiều, cũng có chút...

Tán dương!

Anh lại ngồi xuống ghế tổng giám đốc, di ✱end✱anleq✱uyd~on ngón tay thon dài khẽ gõ xuống mặt bàn:

- Nền tảng về Lăng thị em đã nắm được hết rồi!

Kỳ Hình gật đầu.

- Tôi muốn chỉ trong vòng nửa tháng, tức là mười lăm ngày, em phải hiểu rõ những người đồng nghiệp và lĩnh vực hoạt động trong suốt chín mươi lăm tầng. Để mọi người biết về em thì rất dễ, nhưng để em biết về tất cả mọi người thì tương đối khó. Vậy nên anh không yêu cầu em nhớ họ tên họ, nhưng điều em phải làm chính là mỗi khi nhìn thấy người đó thì em phải biết được rằng đó chính là nhân viên của Lăng thị, em phải biết người này phụ trách về mảng lĩnh vực nào, người phụ trách lĩnh vực đó là ai, báo cáo công việc ở đâu.

Lăng Thiếu Đường lên tiếng.

Kỳ Hình thầm toát mồ hôi trong lòng.

Mười lăm ngày chỉ để nhận biết về nhân sự và các lĩnh vực hoạt động, khối lượng việc phải làm đúng là khổng lồ.

Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hình như muốn tìm chút do dự trên gương mặt cô nhưng anh lại phát hiện ra chẳng có gì, đôi mắt cô vẫn ngập tràn sự kiên định và ý muốn khiêu chiến với anh.

Anh mỉm cười, sau đó đến bên quầy bar, nhàn nhã rót một ly rượu rồi nói tiếp:

- Mười lăm ngày sau đó, tôi muốn em phải nắm rõ về những hạng mục kinh doanh lớn trong suốt năm năm qua của Lăng thị, bao gồm các lĩnh vực

về tài chính, kinh doanh khách sạn cao cấp, thời trang, tin tức. Ngoài ra thì em cũng phải hiểu được mối quan hệ phối hợp giữa các lĩnh vực, nhất là cách thức tổ chức.

Kỳ Hình nghe đến đó, trong lòng liền chấn động.

Tuy cô không tham dự quá nhiều vào hoạt động thương mại nhưng cô vẫn có những hiểu biết nhất định.

Nhiệm vụ nửa tháng sau lại càng khó khăn hơn, muốn nắm rõ tình hình các lĩnh vực kinh doanh chủ đạo trong năm năm qua, hơn nữa còn phân ra từng hạng mục cụ thể, đi sâu vào chi tiết...

Nghĩ đến đây, Kỳ Hình thầm hít sâu một hơi. di | enda | nleq | uyd | on
Một tháng này, cô sẽ bị Lăng Thiệu Đường hành hạ đến chết mất!

- Sao? Sợ rồi à?

Lăng Thiệu Đường chậm rãi xoay người lại, nhàn nhã dựa người vào quầy bar.

Anh không cần quay đầu lại cũng có thể hiểu được tâm lý của Kỳ Hình lúc này.

Kỳ Hình ổn định lại cảm xúc, tươi cười nói:

- Không sợ là giả, nếu yêu cầu này là do một người bình thường nói ra thì nhất định tôi sẽ cho rằng người đó đang nói đùa, nhưng lại chính anh đề xuất thì tôi tin tưởng anh đã có kế hoạch rõ ràng, hơn nữa tôi cũng tin tưởng vào hiệu suất làm việc của anh!

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường nhếch lên, anh uống một hơi hết ly rượu đỏ, ánh mắt cũng lóe lên ý cười:

- Hiếm khi thấy em tán đồng với tôi!

- Thứ tôi tán đồng là công việc, không phải với người!

Kỳ Hình vững vàng đáp lời.

Lăng Thiếu Đường lại cong môi lên, điềm nhiên lên tiếng:

- Chỉ cần em không cho rằng đây là hành vi tôi hành hạ em là được rồi!

- Giờ tôi tin tưởng mình có năng lực miễn dịch rồi!

Khóe miệng của Kỳ Hình cũng hơi nhếch lên, cô cất giọng đầy hàm ý.

Lăng Thiếu Đường nghe vậy chỉ bật cười.

Trước nụ cười hấp dẫn này của Lăng Thiếu Đường, Kỳ Hình lại thấy hơi rung động.

Lăng Thiếu Đường tới trước mặt Kỳ Hình.

- Sau hai tháng làm việc, tôi sẽ nói rõ với em sau. Một tháng này em có thể tới tìm Chad để học hỏi, đương nhiên có vấn đề gì cũng có thể tới tìm tôi, em hoàn toàn có tư cách sử dụng thang máy tư nhân của tôi... đến, thẳng, phòng, của, tôi!

Lăng Thiếu Đường nói xong câu cuối, đột nhiên cúi đầu sát lại gần tai cô, hơi thở đàn ông cực nóng phả vào vành tai mẫn cảm của cô, di | end.
anlequ | yd | on đôi mắt anh lúc này đầy ám muội.

Kỳ Hình run lên, cô vội quay mặt đi, tránh khỏi hơi thở của Lăng Thiếu Đường nhưng gương mặt lại ửng hồng.

Biểu cảm của cô khiến Lăng Thiếu Đường sang sảng cười to.

Sau đó, bàn tay to của anh đặt lên trán cô, khẽ thở dài:

- Nhớ kỹ, lúc nào cũng phải để tôi thấy em!

Kỳ Hình ngẩng đầu, ánh mắt thoáng qua chút hờn giận, cô phản bác:

- Anh cho tôi ít thời gian như vậy mà còn đưa ra yêu cầu hà khắc thế à?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Buổi Tối Lại Là Tình Nhân

Lăng Thiểu Đường cúi người hôn lên trán Kỳ Hinh, bàn tay to vỗ nhẹ lên đầu cô, hàng lông mày anh tuấn hơi nhích lên:

- Thời gian ba tháng đã là sự giới hạn của sự nhẫn nại của tôi rồi, nếu có thể thì tôi tuyệt đối sẽ không cho em một khoảng thời gian dài như vậy!

Bàn tay to ấm áp của anh khiến Kỳ Hinh run rẩy, cô lên tiếng:

- Tôi... tôi hy vọng trong thời gian này, anh đừng quấy rầy tôi!

Kỳ Hinh hơi đỏ mặt.

Có rất khó có thể tưởng tượng ra việc mình phải thỏa mãn Lăng Thiểu Đường thì liệu có thể hoàn thành được yêu cầu anh đưa ra hay không.

Lăng Thiểu Đường nghe Kỳ Hinh nói vậy thì khẽ lắc đầu, sau đó bàn tay to lướt xuống siết lấy eo cô, buộc cô phải sát lại gần anh hơn, sau đó ra mệnh lệnh:

- Cô bé, tuy rằng tôi thương yêu em nhưng em đừng bao giờ đặt ra điều kiện với tôi. Tôi sẽ giúp em trở thành nhân vật xuất sắc trong giới thương mại, nhưng buổi tối... em vẫn là tình nhân của tôi, vẫn phải thỏa mãn tôi!

Kỳ Hinh mở to hai mắt, sau đó, đôi môi anh đào của cô bị Lãng Thiểu Đường ngậm lấy!

* * * * *

Tầng 90 của cao ốc Lãng thị là nhà ăn xa hoa, cũng là nơi chuyên phục vụ các lãnh đạo cấp trung trở lên.

Nơi này không chỉ có phong cách thiết kế khiến người ta tặc lưỡi vì vẻ đẹp mà còn có cả những đồ ăn và thức uống miễn phí phục vụ cho các nhân viên.

Chad là người có dòng máu lai, diễndanllllequỷdon lúc này anh ta đang cùng Kỳ Hinh ngồi bên cửa sổ, từ ô cửa kính sát sàn nhìn xuống dòng xe cộ bên dưới.

Buổi sáng, Chad đưa Kỳ Hinh đến tham quan lần lượt các bộ phận, hầu hết nhân sự trong tập đoàn và mối quan hệ phức tạp của họ khiến Kỳ Hinh đau đầu.

Cô day day huyết thái dương, bởi vì tối hôm trước Lãng Thiểu Đường khiến cô không ngủ đủ giấc nên hôm nay cô chỉ có thể uống café để khiến bản thân tỉnh táo hơn.

- Sao? Mệt lắm phải không, đây là một chuyện khiến người ta cực kì mệt mỏi đấy!

Chad thấy Kỳ Hinh có vẻ mệt mỏi, liền gọi cho cô đồ ngọt để ăn.

Kỳ Hinh cảm kích Chad, tươi cười nói:

- Suốt một tháng tới tôi chỉ phải làm việc này, nhưng anh không giống tôi, ngoài việc giúp đỡ tôi, anh còn phải xử lý những chuyện khác nữa, vất vả cho anh quá.

Chad tươi cười, đôi mắt màu xanh lam toát lên nét hấp dẫn của đàn ông:

- Xem ra ánh mắt của anh Lăng thật là độc đáo!

Thật ra khi biết chuyện Lăng Thiếu Đường để Kỳ Hình vào làm việc tại Lăng thị, hơn nữa còn làm trong bộ phận đưa ra sách lược, anh ta cũng có chút kinh ngạc.

Với anh ta, Kỳ Hình là một thiên kim tiểu thư, tính cách yếu đuối, không thể chịu đựng được áp lực quá lớn. Hơn nữa theo anh ta thấy thì Kỳ Hình đã có một vị trí rất vững chắc trong lòng Lăng Thiếu Đường, sao anh ấy có thể để cô gái này đối mặt với những thủ đoạn, người lừa ta gạt trên thương trường được chứ?

Nhưng là một trợ lý hành chính đặc biệt, anh ta luôn tôn trọng quyết định của tổng giám đốc.

Trước quyết định kỳ lạ này, anh ta cũng hoàn toàn tiếp thu, vì theo hiểu biết của anh ta về tổng giám đốc thì anh ấy làm vậy chắc chắn là có lý do.

Khi Kỳ Hình nghe những lời này của Chad, cô ngẩng đầu nhìn anh ta, giọng điệu có phần tự giễu:

- Anh ám chỉ con mắt trên thương trường của anh ấy hay là con mắt đánh giá phụ nữ?

Chad thấy nét u buồn trong ánh mắt Kỳ Hình, vội lên tiếng:

- Xin lỗi, tôi... không có ý này!

Thật ra trước một cô gái xinh đẹp như thế này, đi»e^nda^nlequ»ydddd^on lại chẳng hề tỏ vẻ là một cô chủ nhà giàu thì bất kỳ người đàn ông nào cũng phải động lòng.

Rõ ràng là Chad không quen đồ dành phụ nữ, khi thấy biểu cảm của Kỳ Hinh, anh ta có phần luống cuống chân tay, hoàn toàn mất đi tác phong thường ngày.

Bộ dạng luống cuống tay chân của Chad khiến Kỳ Hinh mỉm cười, cô chưa từng thấy vẻ đáng yêu của Chad như vậy.

Thấy Kỳ Hinh mỉm cười, Chad cũng biết cô không giận nữa, cả người cũng thả lỏng, khóe môi nở nụ cười ấm áp:

- Có vẻ cô rất có thành kiến với anh Lăng?

Kỳ Hinh mím môi:

- Một người nông cuồng như thế thì sẽ có rất ít người không có thành kiến với anh ấy!

Chad uống một ngụm café rồi nói:

- Thật ra điều cô nói cũng chỉ là điều khiến toàn thể các nhân viên kính trọng, chỉ có anh ấy mới có đủ tư cách làm vậy! Những quyết sách của anh Lăng trước giờ đều hết sức mạnh mẽ và quyết đoán, sau này cô sẽ được lĩnh giáo!

- Có lẽ tôi sẽ thay đổi suy nghĩ của mình về anh ấy. Cũng như tách café trong tay anh vậy, nó có thể mang đến những trải nghiệm khác lạ cho người dùng! Điều này cũng có thể lý giải rằng anh ấy là một người rất chú trọng trong việc bồi dưỡng nhân tài!

Kỳ Hinh mỉm cười, nhấp một ngụm café rồi nói.

Loại café Kỳ Hinh uống là Sumatra Kopil Luwak*, còn của Chad uống là loại café Blue Mountain Jamaica** chính gốc.

* Café Sumatra Kopil Luwak: café chồn, một thứ đồ uống được xếp vào loại hiếm nhất trên thế giới. Từ Kopi Luwak được dùng để chỉ một loại hạt do loài cây vò đốm ăn quả cà phê rồi thải ra.

** Café Blue Mountain Jamaica: là một trong những loại hạt cà phê arabica có giá thành cao và được ưa chuộng nhất trên thế giới. Nó có nguồn gốc ở vùng núi Blue Mountains thuộc Jamaica. Người ta gọi loại hạt cà phê này là Jamaican Blue Mountain để phân biệt với những loại hạt cà phê khác.

Hương thơm café nồng đậm quanh quần bên hai người,
die~nda~nlequ~ydon vừa tao nhã vừa xa hoa.

- Hy vọng ba tháng giao hẹn này sẽ không khiến cô sợ hãi!

Chad vắt hai chân vào nhau, đặt tách café xuống rồi lên tiếng.

- Với tôi, cách làm việc của Lăng Thiệu Đường trước giờ vẫn hết sức quyết đoán, không để người ta đoán ra ẩn ý, nhưng tôi đã đồng ý vào làm việc tại Lăng thị thì cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi!

Kỳ Hinh thở dài một hơi rồi nói.

- Rất ít cô chủ nhà giàu có thể bình tĩnh được như cô!

- Cô chủ nhà giàu? – Kỳ Hinh nở nụ cười tự giễu.

- Tôi ngược lại rất muốn xứng với cái danh cô chủ nhà giàu này, nhưng đáng tiếc, Kỳ thị vì tôi mà lại bị liên lụy.

Chút ưu buồn lướt qua trong đáy mắt Kỳ Hinh.

Ánh mắt rồi bời ầy của cô đã thu hút sự chú ý của Chad, đôi mắt màu xanh lam của anh ta khẽ xao động dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

Nét buồn bã của cô gái này khiến trái tim người khác rung động, đáng tiếc là hoa đã có chủ, hơn nữa đối thủ còn một là người xuất sắc như Lăng Thiệu Đường, anh ta chỉ có thể coi cô là bạn bè mà thôi.

Anh ta thầm thở dài một hơi rồi nói với Kỳ Hinh:

- Cô cho rằng Lăng thị cố ý nhắm vào Kỳ thị sao?

Anh ta cảm thấy Kỳ Hinh đang hiểu lầm anh Lăng, tuy rằng trước nay anh ta chưa hề bận tâm đến chuyện riêng của anh ấy.

- Chẳng lẽ không đúng sao?

Kỳ Hinh cười châm chọc, giọng nói cũng toát lên sự bất mãn trước thủ đoạn hèn hạ của Lăng Thiệu Đường.

- Không phải Lăng Thiệu Đường luôn muốn thu mua Kỳ thị sao?

Chad nhìn Kỳ Hinh, hai hàng lông mày nhíu chặt lại đầy nghi hoặc.

- Có phải có hiểu lầm gì không? Theo tôi được biết thì trước mắt Lăng thị không hề có kế hoạch thu mua gì cả!

- Sao có thể được, chính hôm đó ở đảo Celebes tôi đã nghe thấy...

Kỳ Hinh thấy rất kỳ lạ, nhất thời lờ lờ.

Khi ý thức được điều này, cô vội che miệng lại.

Trời ơi! Lỡ miệng rồi!

Chad lại có vẻ rất hứng thú trước sự đáng yêu của Kỳ Hinh, ánh mắt anh ta cũng tràn đầy ý cười.

- À, tôi nhớ ra rồi! Thật ra lần đó là vì cổ phiếu của Kỳ thị đang sụt giảm, anh Lăng vì muốn điều tra nguyên nhân nên mới nghĩ cách!

Kỳ Hình kinh ngạc: “Cái gì? Sao có thể thế được?”

Chad cười rồi tiếp tục giải thích:

- Thật ra lúc đầu tôi cũng cho rằng anh Lăng định thu mua Kỳ thị, nhưng sau này tôi mới biết, anh ấy làm như vậy chỉ là muốn dồn ép ba công ty đang ép giá cổ phiếu của Kỳ thị mà thôi!

- Theo như lời anh nói thì giá cổ phiếu của Kỳ thị sụt giảm là do các công ty liên hợp? Đã điều tra ra được rồi ư?

Kỳ Hình sốt ruột hỏi.

Chad tiếc nuối lắc đầu.

- Thật ra không đợi chúng ta ra tay, ba công ty này dường như đã biết Lăng thị muốn nhúng tay vào nên đã nhanh chóng không có hành động gì nữa. Vì sắp tới Lăng thị muốn cạnh tranh đấu thầu một công trình lớn nên chưa có nhiều thời gian để điều tra rõ ràng về những công ty này, hơn nữa thân phận của người đứng sau cũng là một vấn đề, có khả năng được chính phủ bảo vệ.

Kỳ Hình vô lực dựa người vào ghế.

Thì ra cô đã hiểu lầm Lăng Thiếu Đường!

Chad cho rằng Kỳ Hình vẫn còn lo lắng, liền an ủi cô:

- Cô yên tâm đi, nếu anh Lăng muốn điều tra ra chuyện gì thì chắc chắn sẽ làm được, huống hồ còn là chuyện liên quan đến Kỳ thị, anh Lăng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Kỳ Hình hơi chần động, những lời nói này của Chad khiến trong lòng cô dần nổi lên từng lớp sóng.

* * * * *

Hương cafe dịu nhẹ quẩn quanh trong bầu không khí.

- Kỳ Hình?

Giọng nói trầm thấp vang lên trên đầu Kỳ Hình.

Kỳ Hình ngẩng đầu lên.

Viên Hoàn Vũ đang tươi cười đứng cạnh cô.

- Không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây!

Anh ta mỉm cười, sau đó quay sang Chad.

- Xin chào anh Chad!

Chad khẽ gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn Kỳ Hình.

Kỳ Hình mỉm cười, nói với Chad:

- Viên Hoàn Vũ là học trưởng của tôi hồi học ở Chambridge, lúc đó anh ấy rất quan tâm tới tôi!

Chad mỉm cười, đứng dậy.

- Hai người là bạn cũ nên tôi xin phép đi trước để hai người ôn chuyện!

Kỳ Hình mỉm cười, gật đầu.

Khi Chad đi qua người cô, anh ta khẽ thấp giọng chỉ đủ để hai người nghe thấy:

- Đừng để cho anh Lăng thấy!

Kỳ Hình hơi nao nao, ngẩng đầu nhìn vào mắt Chad.

Chad cúi đầu cười rồi đi thẳng.

Viên Hoàn Vũ thấy nét mặt Kỳ Hình có chút đỏ, liền quan tâm hỏi:

- Sao vậy? Anh Chad nói gì với em vậy?

- Hả? Không có gì đâu, anh ấy nói đùa ấy mà!

Kỳ Hình vội vàng che giấu.

- Là sao?

Viên Hoàn Vũ ngồi xuống đối diện Kỳ Hình.

- Xem ra em quen với anh ta nhỉ, anh ta cũng giống như tổng giám đốc, nổi tiếng tuyệt tình.

Kỳ Hình cúi đầu cười, không nói gì.

Bởi vì đối với cô, Chad dịu dàng hơn Lăng Thiếu Đường.

- Đúng rồi, chưa chúc mừng em đã trở thành một thành viên của Lăng thị, hơn nữa còn là trợ lý của Chad.

Viên Hoàn Vũ sang sảng cười to.

- Chỉ là trợ lý nhỏ mà thôi, sao có thể so sánh với anh được chứ?

Kỳ Hình cười.

Hiện tại Viên Hoàn Vũ chịu trách nhiệm về bộ phận tài chính của Lăng thị, chủ yếu chuyên về thị trường châu Âu, rất phù hợp với chuyên ngành học bên Cambridge.

Viên Hoàn Vũ tươi cười nhìn Kỳ Hình. Cô vẫn xinh đẹp như vậy, đôi mắt lấp lánh đầy lạc quan.

Trong ấn tượng của anh ta, Kỳ Hình hoàn toàn khác biệt với những cô chủ nhà giàu khác, cô vừa dịu dàng lại cực kì thông minh.

Lúc học đại học, anh ta đã thích Kỳ Hình, nhưng anh ta biết gia thế của mình không xứng với nhà họ Kỳ nên chỉ có thể buông tay. Nhưng hôm nay khi gặp lại Kỳ Hình, anh ta cảm thấy ông Trời đang cho anh ta một cơ hội tốt, anh ta nhất định phải quý trọng lấy nó, tuyệt đối không buông bỏ hạnh phúc trong tay.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Chân Tướng Của Việc Thu Mua

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Văn Phòng Riêng Xa Hoa Không Có Sự Riêng Tư

Hơi thở cực nóng cùng sự bá đạo và ngông cuồng của Lăng Thiểu Đường khiến cả người Kỳ Hình mềm nhũn, gần như hòa tan cùng với nụ hôn của anh.

Lăng Thiểu Đường siết chặt cái đầu nhỏ đang giãy giụa của cô, đôi môi mỏng khô gợi trêu đùa chiếc lưỡi cô, đầu lưỡi nóng bỏng tiến quân thần tốc, nhẹ nhàng nhảy múa cùng chiếc lưỡi thơm tho của cô.

Trái tim Kỳ Hình đập thành thịch, cô sợ cảm giác cuồng dã mà Lăng Thiểu Đường mang lại cho mình.

Sau khi Lăng Thiểu Đường rời khỏi đôi môi cô, anh mới nhẹ giọng nói bên tai: “Đây là hình phạt em bắt tôi đợi lâu hơn nửa phút, nếu còn có lần sau thì tôi sẽ ‘hành quyết’”.

- Anh...

Kỳ Hình ghen lời, khi nhìn vào đôi mắt đang dâng lên ngọn lửa quen thuộc của Lăng Thiểu Đường, cô lập tức tránh khỏi vòm ngực ấm áp của anh.

- Nếu không có chuyện gì thì tôi muốn đi làm việc!

Kỳ Hinh hơi chau mày lại. d\ ienda\Tnleq\ uydon

Nói xong, cô định quay người rời đi.

- Đứng lại!

Lăng Thiếu Đường ra mệnh lệnh.

Kỳ Hinh giật mình, lập tức quay đầu lại.

Lăng Thiếu Đường đứng dậy, bàn tay to siết chặt eo Kỳ Hinh, nhìn xuyên qua chiếc áo mỏng vào nơi mềm mại của cô.

- Đi, đến phòng làm việc của em!

Nói xong, anh kéo Kỳ Hinh ra ngoài.

* * * * *

Kỳ Hinh giật mình khi phòng làm việc của cô lại ở ngay bên cạnh phòng làm việc của tổng giám đốc, thậm chí giữa hai căn phòng chỉ ngăn cách nhau bằng một tấm kính thủy tinh.

Phòng làm việc của Kỳ Hinh được trải một tấm thảm màu trắng, giống với phòng làm việc của tổng giám đốc. Đây là loại thảm được làm từ lông sơn dương thuần Kashmir, cực kỳ dày và trông hết sức xa xỉ.

Cửa sổ sát sàn trong văn phòng cũng khiến người ta có thể phóng tầm mắt nhìn xuống khung cảnh bên dưới.

Ánh nắng chiếu rọi vào trong phòng, hòa quyện cùng ánh sáng của đèn thủy tinh.

- Thích không?

Lăng Thiếu Đường nhàn nhã dựa người vào sofa rồi hỏi Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh không thể không thừa nhận cách thiết kế của căn phòng này cực kì xa hoa, nhưng mà...

Ánh mắt của cô dừng lại ở tấm kính thủy tinh ngăn cách phòng mình với phòng của tổng giám đốc, hơi chau mày lại: “Tôi thậm chí còn không có một không gian riêng tư tối thiểu!”

- Riêng tư?

Những lời này của Kỳ Hinh khiến Lăng Thiệu Đường cúi đầu cười.

- Hinh Nhi, tôi nói rồi, tôi muốn em một cách trọn vẹn!

Một câu nói ngắn gọn khiến Kỳ Hinh không biết phải trả lời thế nào.

Kỳ Hinh siết chặt hai tay lại, di. e. ndanqllequydon ánh mắt dần dấy lên lửa giận.

Lăng Thiệu Đường đứng dậy, đến bên cạnh Kỳ Hinh, ôm lấy hai vai cô:

- Ngày mai tôi sẽ đi châu Âu xử lý một số chuyện, em phải ngoan ngoãn đấy!

Giọng nói trầm thấp đầy uy quyền vang lên.

Kỳ Hinh hơi kinh ngạc, cô ngẩng đầu rồi lên tiếng: “Anh đi công tác? Đi trong bao lâu?”

- Sao? Lưu luyến tôi à?

Thấy dáng vẻ khẩn trương của Kỳ Hinh, trong lòng Lăng Thiệu Đường nhất thời lại thấy vui mừng.

- Hà?

Kỳ Hinh vội vàng che giấu cảm xúc của bản thân, cô sửa lại miệng: “Lưu luyến anh? Tôi chỉ muốn biết bản thân có thể được tự do bao nhiêu ngày thôi!”

Lăng Thiểu Đường đưa tay siết cầm cô, buộc cô phải nhìn vào mắt anh: “Nếu không phải vì đã sắp xếp em làm việc trong công ty trong vòng ba tháng thì tôi nhất định sẽ đưa em đi theo”.

Ánh mắt Kỳ Hinh lộ ra tia châm chọc, khóe miệng hơi cong lên: “VẬY Ờ, chẳng qua chỉ là muốn tôi thỏa mãn chức trách tình nhân của anh mà thôi!”

Lăng Thiểu Đường nghe ra ý châm chọc của cô nhưng lại không hề tức giận, khuôn mặt đẹp như điêu khắc của anh chợt nở nụ cười tà ác.

Anh cúi người xuống gần tai cô, thấp giọng nói những lời ái muội: “Cho nên em chuẩn bị cho tốt đi, đêm nay tôi sẽ dự chi cho nửa tháng tới!”

Câu nói của Lăng Thiểu Đường như một quả bom nổ tung trong lòng Kỳ Hinh.

Cô kinh ngạc hít sâu một hơi, đôi mắt mở to.

Lúc này trong mắt cô, Lăng Thiểu Đường như một con quỷ Satan mới từ địa ngục lên, toàn thân tỏa ra cảm giác ác ma và tà mị.

- Dọa đến em rồi à?

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường lấp lánh ý cười.

- Sợ đêm nay hay là vì tôi phải đi nửa tháng?

Anh nói ra hết suy nghĩ trong lòng Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh bỗng đỏ mặt.

Đáng lẽ khi nghe tin anh sẽ đi nửa tháng, cô phải vui mừng mới đúng, nhưng tại sao lại cảm thấy có chút mất mát?

Lăng Thiều Đường hơi nhếch môi lên: “Đi thôi, tôi dẫn em đi ăn cơm trưa”.

Kỳ Hinh vừa định nói không cần, nhưng ngược mắt lên thấy ánh mắt không cho phép từ chối của Lăng Thiều Đường, cô lập tức cụp mắt xuống rồi nói: “Tôi... tôi đi vào toilet một chút!”

Nói xong, cô quay người rời đi.

Lăng Thiều Đường thu tay lại, ôm Kỳ Hinh vào lòng, sau đó hôn lên đôi môi non mềm của cô rồi khẽ nói: “Còn chưa đi đã thấy nhớ nhung rồi”.

Giọng nói trầm thấp nhưng tràn ngập yêu thương vang lên tựa như đôi tình nhân đang sắp ly biệt.

Sau đó Lăng Thiều Đường ôm chặt lấy Kỳ Hinh, dường như chỉ muốn nhập cô vào người mình.

Kỳ Hinh ở trong lòng không hề nhìn thấy ánh mắt đầy chân tình cùng phức tạp của Lăng Thiều Đường.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Phản Nộ Khi Phát Hiện Ra Thuốc Tránh Thai

Kỳ Hinh chợt cảm thấy hoang mang, ánh mắt có phần biến đổi.

Anh nhớ cô sao?

Là lưu luyến trái tim cô?

Hay chỉ là cơ thể cô mà thôi?

Cô tham lam ngửi mùi hương nam tính dễ chịu trên người Lăng Thiểu Đường, dường như muốn lưu giữ thật sâu mùi hương này.

Thời gian lúc này dường như ngừng lại.

Lát sau, Kỳ Hinh thoát khỏi vòng ôm ấm áp của Lăng Thiểu Đường, rõ ràng cô hơi xấu hổ.

- Anh đợi tôi một chút!

Nói xong, cô đi về phía toilet.

Đôi mắt thâm thúy của Lăng Thiểu Đường nhìn theo bóng Kỳ Hinh có phần đắm chiêu.

Chẳng lẽ cô không hề có ý định sẽ bước vào trái tim anh sao?

Chỉ đi công tác có nửa tháng thôi mà sao anh lại thấy nhớ nhung thế này?

Nửa tháng đó, anh sẽ không được nhìn thấy nụ cười tươi hay sự hồn giân của cô, không còn được ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên người cô, không thể cảm nhận được cơ thể xinh đẹp có thể khiến anh điên cuồng được nữa!

Vừa nghĩ đến đây, Lăng Thiệu Đường lại có ý định muốn bỏ ngang công việc sang một bên.

Lăng Thiệu Đường à, từ khi nào mày lại trở nên không có tiền đồ gì như vậy hả?

Anh cười khổ trong lòng.

Khi Kỳ Hinh rời đi chưa được bao lâu, chuông điện thoại của cô chợt reo vang...

Lăng Thiệu Đường nhìn về phía phát ra âm thanh.

Anh tiện tay lấy túi xách của cô, diểnndànnleqnnuydnn cầm điện thoại ra, cũng chính lúc đó, một lọ thuốc nhỏ nhỏ rơi xuống mặt đất.

Đôi mắt đen láy của Lăng Thiệu Đường thoáng qua chút nghi hoặc, anh để mặc di động kêu, cúi người nhặt lọ thuốc lên...

Trong nháy mắt...

Sắc mặt Lăng Thiệu Đường thay đổi hoàn toàn, đôi mắt thâm thúy cũng trong thoáng chốc ngập tràn lửa giận, hàng lông mày kiếm nhú chặt vào nhau, cả người tản ra sự sắc bén kiêu ngạo và phần nộ.

Anh siết chặt lọ thuốc trong tay, dường như chỉ muốn bóp nát từng viên thuốc trong đó ra, gân xanh trên mu bàn tay cũng như trái tim trong lồng

ngực vì lửa giận mà trở nên rõ ràng nổi bật.

- Là điện thoại của tôi sao?

Ngoài cửa truyền đến giọng nói dịu dàng của Kỳ Hinh.

Khi vừa đẩy cửa văn phòng ra, cô liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Cô vừa dứt lời mới phát hiện ra một tay Lăng Thiệu Đường đang cầm chiếc di động đang réo chuông, còn tay kia thì nắm chặt lại thành nắm đấm, vẻ mặt cực kì đáng sợ.

Trong lòng Kỳ Hinh run lên, anh...

Sao anh lại như vậy?

Ánh mắt như chim ưng của Lăng Thiệu Đường nhìn chăm chăm vào vẻ mặt vô tội của Kỳ Hinh, anh bước từng bước lại gần cô, sự lạnh lẽo như băng toát ra từ người anh giờ chỉ muốn đâm thẳng vào người cô.

Kỳ Hinh cảm nhận được sự nguy hiểm đang ngày càng gần kề mình, cô bất giác lùi về phía sau.

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường sắc bén như mũi tên, đôi môi mỏng vì phần nộ mà hơi nhếch lên.

Anh vất chiếc điện thoại của Kỳ Hinh xuống đất, sau đó kéo cô lại.

- Anh làm gì vậy?

Kỳ Hinh cảm thấy Lăng Thiệu Đường rất kỳ quái không thể nói lý, di▲end▲an▲lequ▲yd▲on sao tự dừng lại vứt điện thoại của cô đi? Cô tức giận, trách cứ.

- Kỳ Hinh, em to gan thật!

Lăng Thiếu Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói, giọng nói lạnh lẽo như băng tràn ngập tức giận.

Sau đó, anh mở bàn tay kia ra để Kỳ Hinh nhìn thấy lọ thuốc.

Kỳ Hinh hít vào từng ngụm khí lạnh, ánh mắt đẹp giờ cũng lộ rõ sự sợ hãi, cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt phản nộ của Lăng Thiếu Đường.

- Đây là cái gì?

Ngữ khí của Lăng Thiếu Đường cực kì lạnh lẽo, dường như phong ba bão táp sắp ập tới.

- Nói!

Ngữ khí lạnh như băng bức người.

Khi thấy dáng vẻ chột dạ của Kỳ Hinh, anh lại càng thêm tức giận.

Sao cô lại dám uống loại thuốc này?

Phụ nữ bên cạnh Lăng Thiếu Đường nhiều vô số, nhưng chỉ có khi cùng Kỳ Hinh hàng đêm sinh ca, anh mới không dùng biện pháp phòng tránh nào, vì trong tiềm thức, anh luôn cho rằng Kỳ Hinh không giống với những người phụ nữ khác.

Chỉ có cô mới có tư cách có được anh!

Anh cũng bất giác muốn cho cô tất cả!

Nhưng, anh tuyệt đối không ngờ được rằng...

Cô lại chẳng thèm để tâm gì cả!

Cô khinh thường tâm ý của anh!

Lăng Thiếu Đường càng nghĩ lại càng giận, sắc mặt cũng ngày càng nặng nề và thô bạo.

Lửa giận hừng hực của anh như muốn thiêu đốt cả tòa cao ốc thành đồng tro tàn!

Kỳ Hình hoảng hốt, lọ thuốc trong tay anh chính là thuốc tránh thai cô vẫn thường uống, nói cách khác, anh đã biết rồi ư?

Cô nuốt nước bọt, tại sao khi đối mặt với anh, cô lại có cảm giác tội lỗi thế này?

Cô làm vậy là chuyện bình thường, đâu có sai!

Lăng Thiếu Đường vung tay, lọ thuốc đập vào khung cửa sổ sát sàn, diFendaFnleqFuydFon sau đó lại đập mạnh vào một bình hoa.

Choang!

Bình hoa rơi xuống, trong nháy mắt đã vỡ vụn thành trăm mảnh.

Như một loại tình yêu mỏng manh, bỗng chốc đã bị phá hủy thành hàng ngàn mảnh nhỏ!

- Tổng giám đốc...

Bên ngoài, cô thư ký vội gõ cửa, lo lắng hỏi.

- Cút!

Lúc này cả người Lăng Thiếu Đường đang cực kỳ phẫn nộ như một con báo dững mãnh, ánh mắt quét về phía cửa mang theo sự rét lạnh của ngày đông khiến người ta không rét mà run.

Anh bước vài bước tới cửa, sau đó một âm thanh chột vang lên...

Cửa phòng đã bị khóa lại.

Ngay sau đó, ánh mắt hung ác của Lăng Thiệu Đường lập tức liếc nhìn về phía cô gái đang đứng sát bên tường.

Cô thư ký đứng ở ngoài cũng bị tiếng thét của Lăng Thiệu Đường dọa, hai chân mềm nhũn, cả người run rẩy, vội chạy tới văn phòng của Chad.

Cô ấy muốn đi tìm viện binh!

Kỳ Hình toát mồ hôi lạnh: “Anh muốn làm gì?”

Lăng Thiệu Đường sai vài bước, nhanh chóng bắt lấy Kỳ Hình khiến cô muốn trốn cũng không kịp.

- Cô không muốn sinh con cho tôi! Cái đồ chết tiệt nhà cô dám không sinh con cho tôi!

Tiếng rống to phẫn nộ như muốn phá vỡ màng nhĩ của Kỳ Hình.

Bàn tay to của anh như một chiếc kìm sắt, bóp chặt lấy hai tay Kỳ Hình, áp chặt người cô vào tường, còn tay kia vung lên...

Kỳ Hình hoảng sợ nhắm chặt hai mắt lại, cô dường như có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của anh.

Anh muốn đánh cô sao?

Bàn tay to đang vung lên của Lăng Thiệu Đường bỗng chốc đổi thành nắm tay dấm vào giá sách bên cạnh. Giá sách không chịu nổi sức mạnh vĩ đại, chẳng mấy chốc đã đổ sập xuống.

Kỳ Hình bỗng mở to hai mắt, nhìn mấy quyển sách nằm ngổn ngang, rồi lại đưa mắt nhìn bàn tay to đầy mạnh mẽ của Lăng Thiểu Đường.

Nếu bàn tay đó của anh vung xuống thì có phải cô sắp được giải thoát rồi không?

Dáng vẻ lúc này của anh thật đáng sợ...

Khi tức giận, từ người anh toát ra hơi thở cực kì khủng bố.

Kỳ Hình có thể cảm nhận được cảm giác chết chóc đang ngày càng tiến lại gần cô.

Cô run lên, giãy giụa, nhân lúc anh phát tiết vào giá sách, cô định thoát khỏi tay anh để chạy ra phía cửa, nhưng còn chưa kịp đứng dậy thì mái tóc dài đã bị tóm lại.

- A...

Kỳ Hình cảm thấy đầu óc tê dại.

Sau đó, thân hình cao lớn của Lăng Thiểu Đường đè cô lên sofa, dường như không cho cô chút không khí để hít thở.

Kỳ Hình hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào người đàn ông bên trên, Lăng Thiểu Đường muốn đánh chết cô sao?

Cô tuyệt vọng nhìn gương mặt đầy sợ hãi của anh, khuôn mặt vốn anh tuấn giờ phút này lại nhuốm màu phần nộ cực kì khủng khiếp.

Lăng Thiểu Đường cố định hai tay cô trên đỉnh đầu, còn tay kia xé rách quần áo cô ra...

- Cô dám uống thuốc tránh thai! Được, giờ tôi sẽ khiến cô phải mang thai con tôi!

Vẻ mặt của anh lúc này đầy hung tàn.

- Tại sao anh lại bắt tôi phải sinh con cho anh? di\endaFnlequ\ydFon
Anh căn bản không có tư cách làm bố!

Kỳ Hinh bị biểu cảm và hành động của Lăng Thiệu Đường dọa sợ, nước mắt chảy ra.

Cảnh tượng hai năm về trước, cô vĩnh viễn không thể nào quên.

Khi cô vui mừng muốn nói cho anh biết rằng cô đã mang thai, thì cảnh tượng trong phòng khách lại khiến cô cảm thấy rất nhục nhã.

Anh tàn nhẫn phá bỏ cốt nhục của mình, còn dùng thủ đoạn buộc cô phải ở lại bên cạnh anh, để anh phát tiết, để anh vũ nhục.

Anh coi cô là cái gì?

Giờ cô thông minh hơn rồi, cô không thể để bản thân bị tổn thương được nữa, vậy mà anh lại tức giận!

- Cô nói gì? Chết tiệt, cô nói lại lần nữa xem nào!

Lăng Thiệu Đường gầm lên giận dữ, bàn tay to siết chặt cổ Kỳ Hinh.

- Lăng Thiệu Đường, anh bóp chết tôi đi, anh vĩnh viễn đừng vọng tưởng rằng tôi sẽ sinh con cho anh!

Kỳ Hinh tuyệt vọng, nhìn chăm chăm Lăng Thiệu Đường, nói từng câu từng chữ.

- Chẳng lẽ cô tình nguyện sinh con cho thằng khác chứ không sinh con cho tôi ư? Cô nói đi...

Lăng Thiệu Đường cực kì tức giận, hai tay bóp chặt lấy bả vai cô!

Lời nói của Kỳ Hinh như đang chà xát vào miệng vết thương cực lớn trong lòng Lăng Thiệu Đường, cảm giác đau đớn nhanh chóng khuếch tán ra khắp cơ thể anh.

Nỗi hận thù bỗng chốc lại được nhen nhóm.

Anh vĩnh viễn không thể quên nụ cười mờ ám của Kỳ Hinh và bố anh, vậy mà sau đó cô còn vui mừng nói với anh rằng đã mang thai con của anh!

Kỳ Hinh không phải là An Vũ Ân, cô thật sự có thể có tình cảm mờ ám với bố của anh!

Trong đầu Lăng Thiệu Đường đan xen hình ảnh của Kỳ Hinh và An Vũ Ân, bóng dáng của Kỳ Hinh và bố anh, cả hình ảnh An Vũ Ân nước mắt lưng tròng nhìn anh...

Kỳ Hinh cảm thấy cực kì choáng váng, cô muốn ngăn cản động tác của Lăng Thiệu Đường nhưng vô lực.

Anh không tin rằng đứa trẻ hai năm trước chính là con anh, đúng là thảm thương làm sao!

Khóe miệng cô cong lên nụ cười, tuyệt tình lên tiếng: “Lăng Thiệu Đường, anh đừng quên, tôi chỉ là tình nhân của anh!”

Anh còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ còn muốn bản thân cô phải trở mặt nhìn đứa con trong bụng cô bị phá bỏ lần nữa sao?

- Cô...

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường bị lửa giận nhuộm đỏ.

Nếu anh đủ nhẫn tâm thì tuyệt đối sẽ bóp chết cô ngay lập tức, sau đó sẽ lãng nhục, xúc phạm cô!

Dưới cơn thịnh nộ, anh chỉ cần một đấm là sẽ phá nát khuôn mặt xinh đẹp của cô, sau đó sẽ không khống chế nổi mà bạo hành cô.

Anh nhìn chăm chăm chiếc áo bị xé nát, ở ngực và cổ cô có một vết máu dài đang chảy ra...

Anh buông cô ra rồi xông ra ngoài!

Anh không thể làm tổn thương cô, không thể nhẫn tâm ra tay khiến cô bị thương tổn.

- Anh Lãng, anh...

Khi Chad vội vàng tới liền bắt gặp khuôn mặt đầy nộ khí của Lãng Thiếu Đường, anh ta hoảng hốt, lập tức bước nhanh vào trong văn phòng của Kỳ Hình.

- Không ai được vào!

Lãng Thiếu Đường gầm lên giận dữ như muốn làm sập cả tòa cao ốc!

Trong văn phòng, Kỳ Hình ngã ngồi trên tấm thảm trải sàn màu trắng, khuôn mặt đầy nước mắt.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Lấy Trộm Tài Liệu Mật

7 ngày trôi qua!

Kỳ Hình dựa người ngồi thoải mái trên ghế, nhìn lịch trên bàn làm việc.

Tuy rằng không phải cô đang diễn trong một bộ phim truyền hình nào đó nhưng ngày nào cô cũng cầm bút đánh dấu trên tờ lịch.

Cô cũng không hiểu nổi bản thân nữa, thỉnh thoảng cô lại đưa mắt nhìn về phía cửa kính, nơi đó chỉ có phòng tổng giám đốc trống trơn.

Vì muốn có chút riêng tư nên cô đã yêu cầu làm một cái cửa chớp.

Lăng Thiệu Đường đã đi công tác được bảy ngày rồi, cô chưa hề nhận được điện thoại hay nghe được tin tức gì của anh, chỉ có Chad là thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm tình hình công việc của cô.

Chắc chắn là anh rất tức giận, từ phản ứng ngày hôm đó, cô đã biết rồi.

Nhưng, dựa vào đâu mà anh bực tức như thế?

Đến giờ Kỳ Hình vẫn không hiểu nổi, tại sao khi đó Lăng Thiệu Đường lại tàn nhẫn như vậy, tại sao lại nhẫn tâm phá bỏ cốt nhục của chính anh?

Như cô đã nói, trong lòng anh, cô chẳng có tư cách gì sinh con cho anh, ngoài ra, anh còn vu oan cho bố anh và cô, điều này khiến Kỳ Hình không sao tưởng tượng nổi.

Kỳ Hình thở dài một hơi, cảm thấy lo lắng cho con đường tương lai của mình, sau này cô và Lăng Thiếu Đường sẽ thế nào đây?

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Âm thanh có tiết tấu đều đặn này đã kéo suy nghĩ của Kỳ Hình lại.

- Mời vào!

Cô nói. di ► end ► anlllequ ► yd ► on

Thư ký của tổng giám đốc, Kelly mỉm cười đi vào, trong tay là một tập tài liệu dày.

- Cô Kỳ, tổng giám đốc yêu cầu cô phải xem hết chỗ tài liệu này!

- Được rồi, cảm ơn cô!

Kỳ Hình mỉm cười, sau đó nhận lấy tài liệu.

- Không có gì đâu! Nếu không còn chuyện gì nữa thì tôi ra ngoài đây!

Kelly cười nói.

Kỳ Hình gật đầu.

Khi Kelly vừa xoay người định đi, Kỳ Hình như nghĩ ra điều gì đó, vội gọi cô ấy lại.

- Kelly...

- Sao vậy?

Kelly hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh hơi mấp máy đôi môi anh đào nhưng vẫn không thể nói ra lời.

Sau đó, cô nở nụ cười tự giấu rồi nói với Kelly: “À, không có việc gì đâu!”

Kelly cười cười: “Vậy được, tôi ra ngoài làm việc, có gì cô cứ gọi tôi!”

Kỳ Hinh gật đầu.

Sau khi Kelly ra ngoài, Kỳ Hinh dựa người vào ghế, cảm thấy hành động vừa rồi của bản thân có chút nực cười.

Sao cô lại như thế nhỉ? Tại sao lại muốn thông qua Kelly để biết hành trình của Lăng Thiếu Đường ở châu Âu, muốn biết thời gian cụ thể anh về.

Điên rồi!

Kỳ Hinh à, mày điên thật rồi!

Chẳng lẽ mày còn yêu người đàn ông đó sao?

Chẳng lẽ sau khi bị tổn thương như vậy, mày có thể làm như chưa hề có chuyện gì sao?

Kỳ Hinh cười khố, không thể! Cô không thể như vậy được!

Sau đó, cô đưa mắt nhìn tập tài liệu dày!

Đây cũng là lượng công việc trong nửa tháng cô cần phải làm.

Tất cả các hạng mục liên quan đến Lăng thị trong suốt năm năm vừa qua.

Cô nhanh chóng ổn định lại tư tưởng đang hỗn loạn trong đầu! Không nghĩ nữa, tập trung vào công việc thì hơn!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chẳng mấy chốc, hoàng hôn đã buông xuống.

Kỳ Hình mệt mỏi đuổi cái lưng mỏi, lúc này mới phát hiện ra đã muộn rồi.

Tiến hành phân tích tất cả các hạng mục kinh doanh của Lăng thị trong năm năm không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa còn phải nghiên cứu rất chi tiết.

Nếu các hạng mục chỉ đơn thuần đưa vào hoạt động một cách đơn giản, không có nhiều hạng mục liên kết với nhau thì không có vấn đề gì. Nhưng có rất nhiều hoạt động kinh doanh liên quan đến nhiều hạng mục khiến sự việc trở nên khá phức tạp.

Có đôi khi Kỳ Hình thật sự rất nghi ngờ tinh lực của Lăng Thiệu Đường.

Hai mươi tám tuổi anh tiếp quản tập đoàn Lăng thị, là người trẻ nhất trong số các cổ đông của tập đoàn có quyền đưa ra các quyết sách. Vậy mà chỉ trong vòng hai năm, anh đã vượt lên trên tất cả, đánh đâu thắng đó, có thể thấy được năng lực và thủ đoạn trong công việc của anh mạnh mẽ đến mức nào.

Tập tài liệu với đầy những thông tin về các hạng mục trước mặt khiến Kỳ Hình đau đầu, thật sự khó có thể tưởng tượng được nếu để cô quản lý một công ty, hơn nữa còn đưa được công ty đó ra quốc tế thì sẽ thế nào.

Kỳ Hình thở dài, ngón tay tùy tiện lật giở trang tài liệu đến hoạt động trong tương lai và các kế hoạch dự trù.

Đột nhiên, một cái tên quen thuộc đập vào mắt Kỳ Hình.

Ánh mắt cô lóe lên tia sáng, sau đó cô lập tức lật giở đến trang đó.

Kế hoạch xây dựng đất đai lập tức hiện ra rõ ràng trước mắt Kỳ Hình.

Đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn chăm chăm vào bản kế hoạch này. di❖endanle❖quydonnnnn Cô lật giở từng tờ một, ngạc nhiên khi phát hiện ra miếng đất Lăng thị muốn tham gia cạnh tranh lại chính là miếng đất Kỳ thị đang muốn có.

Nếu không thì lúc này cô đã chẳng thấy tên miếng đất này quen đến thế.

Kỳ Hình nhớ rõ, lúc trước bố cô từng nói, chỉ cần đấu thầu thành công mảnh đất này thì Kỳ thị sẽ được xoay chuyển.

Điều khiến cô khó tin hơn nữa là thì ra Lăng thị cũng có hứng thú muốn tham gia cạnh tranh đấu thầu, hơn nữa còn điều tra rõ ràng về các đối thủ, trong đó có tập đoàn Kỳ thị.

Cô hít sâu một hơi.

Làm sao bây giờ?

Bố cô đã bán hòn đảo đi cũng vì lần cạnh tranh đấu thầu này, nếu thua thì Kỳ thị sẽ không thể cứu vãn được nữa.

Trong lòng Kỳ Hình vừa bồn chồn vừa mâu thuẫn, nếu giúp Kỳ thị thì cô sẽ bán đứng Lăng thị, nhưng nếu cô không làm gì thì sao có thể yên tâm được chứ?

Cuối cùng, cô đã đưa ra một quyết định trọng yếu...

Cô đã quyết định rồi, ánh mắt nhìn chăm chú vào từng con số, tìm ra mức giá quy định của Lăng thị.

Kỳ Hình khép tập tài liệu lại, hít sâu từng hơi, ánh mắt liếc nhìn về phía di động.

Cô biết, một khi cầm chiếc điện thoại lên cũng tức là cô đang lấy cắp tài liệu mật của Lăng thị, nói ra mức giá cho Kỳ thị.

Nhưng cô không có thời gian để lựa chọn, vì ngày mở thầu là ngày mai. Nếu Kỳ thị thua thì cô cũng không thể yên tâm.

Đối với Lăng thị, cô chỉ có thể nói lời xin lỗi!

Kỳ Hình run rẩy!

Trên bầu trời cao, chiếc máy bay tư nhân xa hoa lướt nhanh qua bầu trời quang, giống như một con chim ưng ngạo nghễ sải cánh ngắm nhìn thế gian.

Ngồi thoải mái trên ghế, Lăng Thiệu Đường cầm ly rượu vang đỏ nước Pháp, đôi chân thon dài vắt vào nhau.

- Sao rồi?

Lăng Thiệu Đường uống một ngụm rượu, điềm nhiên hỏi Chad ở bên cạnh.

Sau đó anh rót rượu, đưa cho Chad.

Chad bước tới, nhận ly rượu rồi ngồi xuống đối diện anh, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng của Lăng Thiệu Đường.

- Không ngờ lần này Kỳ thị đã thắng thầu, die end aan lequydoen Lăng thị đành để mất mảnh đất đó!

Ngữ khí của anh ta không hề có chút nào sợ hãi, vẫn điềm nhiên như không.

Lăng Thiếu Đường nhàn nhã lắc lắc ly rượu trong tay, thưởng thức dòng chất lỏng đỏ tươi.

- Đúng là giỏi thật, có thể cướp đi chiếc bánh ngọt trong tay Lăng thị, không hề đơn giản chút nào!

Lăng Thiếu Đường cũng hồ hững lên tiếng.

Chad mỉm cười: “Mảnh đất này đối với Lăng thị là một chiếc bánh ngọt thượng hạng, nhưng có muốn ăn hay không thì phải xem tâm trạng thế nào đây!”

Lăng Thiếu Đường nhướn mày, khóe môi cong lên nụ cười, anh cụng ly rượu với Chad rồi nói: “Cậu đúng là hiểu tôi!”

Chad cũng giơ ly rượu lên, uống một ngụm.

- Giá đấu thầu của Kỳ thị là bao nhiêu?

Lăng Thiếu Đường hồ hững hỏi.

Chad nhún vai, giọng nói mang theo chút tự giễu:

- Giá của Kỳ thị đưa ra chỉ cao hơn giá của Lăng thị một trăm vạn đô la!

Lăng Thiếu Đường nhếch môi cười, rồi lắc đầu:

- Kỳ Chấn Đông tính toán tỉ mỉ thật!

Chad từ chối cho ý kiến.

- Phiền toái nhất là nhóm cổ đông, xem ra anh Lăng kết thúc công việc sớm hơn dự định là không sáng suốt rồi!

Lăng Thiếu Đường chỉ nhếch môi nở nụ cười lạnh, không nói gì nữa.

- Tôi sợ lúc đó Kỳ Hinh sẽ bị liên lụy!

Chad có phần lo lắng, nói với Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường nhướn mày:

- Kỳ Hinh bán đứng Lăng thị, đã có gan làm sai thì phải dũng cảm gánh lấy trách nhiệm! diwendao. nleqtsuydson

Sắc mặt Chad hơi thay đổi:

- Sao? Anh Lăng định phạt Kỳ Hinh thế nào? Cô ấy nói giá đấu thầu cho Kỳ Chấn Đông, anh đã đoán được trước rồi ư?

Lăng Thiếu Đường đảo mắt liếc nhìn Chad, giọng điệu trở nên lạnh lùng:

- Cậu khẩn trương vì cô ấy à?

Câu hỏi ngắn gọn nhưng lại khiến Chad toát mồ hôi lạnh.

- Không, không, anh Lăng đừng đùa như vậy!

Trời ơi! Anh ta đâu dám tranh giành phụ nữ với anh Lăng chứ!

Lăng Thiếu Đường đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khuôn mặt anh tuấn như được chạm khắc tỉ mỉ có phần lạnh lẽo như băng, những tia nắng nhàn nhạt bức xạ vào ly thủy tinh trong tay anh càng làm sáng lên khuôn mặt điển trai.

Nhưng lúc này, ánh mắt của Lăng Thiếu Đường lại đầy dịu dàng và xao động.

Kỳ Hình!

Khi nghĩ đến chuyện có thể lập tức ôm cô vào lòng, ngửi mùi hương quen thuộc trên người cô, trái tim anh lại bị khuấy động.

Vì Kỳ Hình, ở châu Âu, anh đã liên tục tăng ca làm thêm giờ, chỉ trong vòng gần một tuần lễ đã kết thúc công việc, chỉ mong có thể được gặp lại cô!

Rốt cuộc, anh đã biến một chuyến công tác vốn trong vòng nửa tháng giờ chỉ còn trong bảy ngày.

Anh thừa nhận rằng phát hiện ra Kỳ Hình luôn uống thuốc tránh thai đã khiến anh cực kỳ tức giận, nhưng dù có thịnh nộ đến mức nào, anh vẫn không muốn làm tổn thương cô.

Đêm đó, khi quay trở lại công ty, anh phát hiện ra Kỳ Hình đang ngủ trong phòng làm việc như một thiên sứ, bên cạnh cô là một chồng tài liệu.

Đêm đó, ánh trăng chiếu sáng gương mặt cô, dieởndởanlequydoởn soi rọi lên những đường cong dịu dàng động lòng người khiến lửa giận trong anh lập tức tan biến.

Anh đau lòng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đột nhiên cảm thấy chỉ lẳng lặng ngắm nhìn Kỳ Hình cũng là một loại hạnh phúc!

Anh tự hỏi bản thân mình, rốt cuộc lúc này đây, anh coi Kỳ Hình là gì?

Là tình nhân làm ấm giường cho anh?

Hay là cô vợ vẫn luôn đợi anh về nhà?

Đêm đó, anh không nhẫn tâm quấy rầy giấc ngủ của Kỳ Hình, chỉ nhẹ nhàng bế cô, đặt lên giường trong phòng nghỉ, cởi bỏ mấy phụ kiện trên

người để cô được ngủ thoải mái hơn. Sau đó anh chỉnh đèn tường tối đi, còn anh dựa người vào giường, lẳng lặng ngắm nhìn cô.

Nghĩ tới đây, những đường nét trên gương mặt Lăng Thiếu Đường trở nên nhu hòa hơn

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Viên Hoàn Vũ Tặng Hoa

Lăng Thiếu Đường chỉ uống một hớp rượu.

Lần này, Kỳ thị có thể đấu thầu thành công, anh biết rõ Kỳ Hình đã nói ra mức giá đấu thầu của Lăng thị, nhưng đây cũng là dự liệu trong lòng anh.

Vì phần tài liệu này là do anh cố tình bảo thư ký kẹp vào trong tập tài liệu, nếu không thì chưa bước chân vào hội đồng quản trị, sao Kỳ Hình có thể cầm được tập tài liệu liên quan đến các quyết sách của Lăng thị chứ?

Anh không có hứng thú cùng Tề thị cướp đoạt việc tranh đấu quyền phát triển mảnh đất đó, có lẽ trong tiềm thức của mình, anh muốn giúp đỡ Kỳ thị.

Nếu Kỳ Hình biết rõ mọi chuyện, liệu cô có cho rằng anh đang đùa giỡn cô không?

Nghĩ đến đây, khóe môi khêu gợi của Lăng Thiếu Đường hơi nhếch lên, ánh mắt lộ ra ý yêu chiều.

Cô là người phụ nữ của anh, cô cần phải hiểu suy nghĩ của anh.

Dù cô không đồng ý, hay thù hận anh cũng được.

Anh có thể dễ dàng tha thứ cho những hành động cô làm trong phạm vi nhất định, nhưng...

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường chợt tối sầm lại.

Nếu vượt qua sự nhẫn nại của anh, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô!

* * * * *

Sáng sớm, dường như bầu không khí vẫn còn vương mùi sương sớm khiến người ta có cảm giác ngẩn ngơ.

Kỳ Hình nhẹ nhàng đến công ty, từ xa đã thấy Kelly ôm một bó hoa bách hợp tiến về phía mình.

Mùi hương thơm ngát thoang thoang đâu đây.

- Ôi, Kelly, ai tặng hoa cho cô vậy, đẹp quá!

Kỳ Hình cười nói.

Qua mấy ngày cùng làm việc, Kỳ Hình phát hiện thật ra Kelly là người mau mồm mau miệng, năng lực làm việc rất tốt, có thể gọi là thư ký đắc lực của Lăng Thiểu Đường, sắp xếp công việc đâu ra đấy, kinh nghiệm dạn dày của cô ấy hoàn toàn trái ngược với độ tuổi còn khá trẻ.

Nhưng tính cách của cô ấy lại rất vui vẻ, không hề có chút cao ngạo nào.

Kelly thấy Kỳ Hình liền nhướn hàng lông mày, cố ý ra vẻ đang tức giận:

- Ôi, cô đang trêu tôi có phải không?

Kỳ Hình hơi sững sờ: “Sao lại thế?”

Kelly đặt bó hoa vào trong tay Kỳ Hình, nói:

- Tôi nào có số tốt đến mức được đàn ông tặng hoa chứ, là của cô đó! Chẳng qua là tôi giúp cô ký nhận thôi!

Kỳ Hình nghi hoặc:

- Của tôi? Ai tặng cơ?

Cô mở tấm thiệp được cài trong bó hoa ra rồi đọc.

- Chính là anh chàng đẹp trai Viên Hoàn Vũ đó. Cô biết không, anh ấy chính là soái ca nằm trong top 3 của Lăng thị đấy!

Kỳ Hình cố ý trêu đùa:

- Top 3 gì thế? Tôi không biết thì ra cô lại cũng quan tâm đến mấy chuyện này đấy!

Kelly cười, ra vẻ giận dữ đánh Kỳ Hình một cái:

- Gì vậy, cô không biết à, ở Lăng thị chúng ta, dien☆dan☆leq☆u☆y☆don ngoài anh Lăng và anh Chad ra thì Viên Hoàn Vũ là người tình trong mộng của hầu hết các nhân viên nữ đấy!

Kỳ Hình nhìn Kelly, miệng nở nụ cười xấu xa:

- Ồ, vậy có phải cô cũng nghĩ như vậy không?

Kelly trừng mắt nhìn Kỳ Hình một cái:

- Đúng là đồ không đứng đắn! Tôi đâu phải mấy cô thiếu nữ suốt ngày tương tư chứ? Còn cô nữa đấy, ý tứ rõ ràng như vậy rồi, cô lo lắng hả?

Kỳ Hinh cười lắc đầu:

- Cô cũng đừng nói linh tinh. Viên Hoàn Vũ là đàn anh của tôi hồi học đại học, nếu anh ấy có ý với tôi thì còn chờ tới bây giờ mới nói sao?

Ánh mắt Kelly lóe lên tia nghi hoặc.

Kỳ Hinh mím môi, ánh mắt tràn đầy ý cười.

- Đúng rồi, tôi thấy cô vẫn nên vứt bó hoa này đi!

Kelly có phần lo lắng.

- Sao thế?

Kỳ Hinh thấy hơi kỳ lạ liền hỏi.

- Cô không sợ anh Lăng thấy à?

Một câu nói của Kelly khiến Kỳ Hinh chấn động.

Cô hơi mất tự nhiên, cụp mắt xuống, giả vờ đang ngửi hương hoa rồi nói:

- Kelly, cô nói đi đâu vậy!

Kelly thở dài một hơi, nhún vai, không nói gì nữa.

Thật ra cô ấy thấy rất rõ, anh Lăng rất khẩn trương trước Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh ôm bó hoa to vào phòng làm việc, ngồi xuống ghế, ánh mắt đắm chiêu nhìn bó hoa, suy nghĩ lại trở nên xa xôi.

Cô còn nhớ rõ câu Chad nói bên tai, đừng để cho anh Lăng thấy.

Hôm nay, Kelly cũng nói với cô những lời này, dieeendaaaanleq☆uydon chẳng lẽ bọn họ đều cho rằng cô và Viên Hoàn Vũ có gì đó sao?

Cô coi Viên Hoàn Vũ như anh trai, từ hồi ở trường đại học đã như vậy, bây giờ cũng thế.

Nhưng...

Kỳ Hinh cười khỏ, nếu cô và Viên Hoàn Vũ có gì thì cũng không đến mức quá đáng quá chứ!

Lăng Thiệu Đường không cho cô hạnh phúc, chẳng lẽ cô không thể tiếp nhận những người khác được sao?

Kỳ Hinh thở dài một hơi, cô phát hiện từ sau khi quen biết Lăng Thiệu Đường, cô rất hay thở dài, cảm giác như sau mỗi lần thở dài, cô lại già đi một tuổi vậy.

Hiện giờ tâm trạng của cô chẳng khác nào tâm trạng của một bà lão ngoài tám mươi.

Kỳ thị rốt cuộc cũng đấu thầu thành công mảnh đất, tin tức này vừa được tung ra, ngày thứ hai bắt đầu phiên giao dịch, giá cổ phiếu của Kỳ thị đã tăng cao, tình thế hoàn toàn được xoay chuyển.

Rốt cuộc Kỳ Hinh cũng yên tâm phần nào, nhưng...

Lăng Thiệu Đường, rốt cuộc cô phải đối mặt với anh thế nào đây?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Bị Bắt Gặp Khi Đi Ăn

Kỳ Hinh, bên này!

Kỳ Hinh vừa đến nhà ăn đã thấy Viên Hoàn Vũ gọi mình.

Sau đó, cô từ chối sự hướng dẫn của người phục vụ, lập tức bước về phía anh ta.

- Học trưởng Viên, sao anh hẹn em ăn cơm trưa ở nơi xa xỉ thế này?

Kỳ Hinh cười nói với Viên Hoàn Vũ.

Bầu không khí yên tĩnh phối hợp nhuần nhuyễn với hoàn cảnh tuyệt đẹp nơi đây, các món ăn trong nhà ăn cũng đều là những món độc nhất vô nhị.

- Kỳ Hinh, die-+ndanlllequ-+ydo-+n em không cần phải lúc nào cũng gọi anh là học trưởng nữa đâu, nghe khách sáo lắm, cứ gọi anh là Hoàn Vũ là được rồi!

Viên Hoàn Vũ đứng dậy, kéo ghế giúp Kỳ Hinh, sau khi cô ngồi xuống, anh ta cất giọng nhẹ nhàng.

Kỳ Hinh mỉm cười: “Em quen rồi!”

- Nhưng nếu em không nghe lời anh thì anh sẽ giận đấy!

Viên Hoàn Vũ cố ý nghiêm mặt lại.

- Được rồi, được rồi, sau này em sẽ không gọi như thế nữa!

Kỳ Hinh thấy bộ dạng của Viên Hoàn Vũ như vậy, cô không nhịn được cười.

Viên Hoàn Vũ nói với Kỳ Hinh: “Anh hy vọng em thích đồ ăn ở đây, ở đây có đầu bếp người Pháp rất nổi tiếng”.

Kỳ Hinh gật đầu: “Xem ra em phải ăn nhiều mới được!”

Viên Hoàn Vũ cười, khuôn mặt anh tuần đầy dịu dàng.

- Đúng rồi, quà anh tặng em, em đã nhận được chưa?

Kỳ Hinh mỉm cười:

- Chúng ta quen biết nhau lâu rồi, anh tặng hoa cho em làm gì? Phải đưa cho mấy cô gái thích anh chứ!

Viên Hoàn Vũ vừa nghe xong đã vội vàng lên tiếng:

- Không, Kỳ Hinh, em hiểu lầm rồi, anh không có người phụ nữ nào khác!

Kỳ Hinh hơi sững sờ, sau đó cô không nhịn được, bật cười thành tiếng:

- Hoàn Vũ, anh sao vậy?

Viên Hoàn Vũ cũng cảm thấy phản ứng của bản thân có phần quá khích, anh ta vội xua tay che giấu cảm xúc.

Kỳ Hinh mỉm cười, nói:

- Giờ anh là tình nhân lý tưởng của không ít cô gái trong Lãng thị đâu đấy!

Viên Hoàn Vũ rõ ràng là không hiểu Kỳ Hinh đang nói gì, ánh mắt hơi ngẩn ra.

Kỳ Hinh che miệng cười.

Đôi mắt xinh đẹp lấp lánh, cô kể lại lời nói của Kelly cho Viên Hoàn Vũ nghe.

Nghe xong, Viên Hoàn Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, cười.

Thật ra trong lòng anh ta chỉ cần có Kỳ Hinh là đủ rồi.

Anh ta ngược mắt nhìn Kỳ Hinh, die-+ndanleq-+uy-+don ánh mắt đầy dịu dàng.

- Kỳ Hinh, thật ra anh...

Kỳ Hinh đang ở ngay bên cạnh, anh ta muốn biểu đạt tình yêu của mình ngay.

Lúc đầu Kỳ Hinh còn lắng nghe Viên Hoàn Vũ nói chuyện, nhưng đúng lúc mấu chốt thì cô lại cảm thấy không được tự nhiên.

Cô cảm thấy cảm giác nguy hiểm đang ập tới từ phía sau.

Cô bất giác quay đầu lại.

Đột nhiên, ánh mắt cô trừng lớn...

- Kỳ Hinh, em sao vậy?

Viên Hoàn Vũ cũng phát hiện ra sự bất thường của Kỳ Hinh, anh ta nhìn theo ánh mắt cô.

Cách đó không xa, Lăng Thiểu Đường đang dùng bữa với một vài người nữa.

Những người đó đều toát lên vẻ vương giả.

Kỳ Hinh quay đầu lại, trái tim dần bất ổn.

- Kỳ Hinh, không phải chỉ cần nhìn thấy tổng giám đốc là em đã sợ thế này rồi chứ? Giờ là giờ ăn trưa, mọi người đều không phải làm việc mà!

Viên Hoàn Vũ hoàn toàn hiểu lầm phản ứng khác thường của Kỳ Hinh.

Còn Kỳ Hinh thì hiểu rõ phản ứng của mình.

Kỳ Hinh run lên, đồng thời trong lòng lại có chút vui mừng.

Anh về rồi!

Không phải anh nói là đi nửa tháng sao?

Sao về sớm như vậy?

Anh có nhìn thấy cô không?

Sao cô lại như kiểu có tật giật mình vậy?

Nghĩ đến đây, Kỳ Hinh cảm thấy tâm trạng của bản thân đang rất hỗn loạn, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt nóng rực phía sau.

Lúc này, trong mắt Lăng Thiểu Đường, Kỳ Hinh như đoá hồng hạnh vượt tường, ánh mắt anh trở nên cực kỳ rét lạnh.

Hôm nay vừa xuống máy bay, anh đã phải đến nhà hàng dùng bữa với mấy vị khách đã có hẹn từ trước. Ai ngờ vừa mới ngồi xuống, anh đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Kỳ Hinh.

Điều khiến anh cực kỳ tức giận là Kỳ Hình lại đang cùng ăn cơm với một người đàn ông, vẻ mặt tươi cười.

Cô lại dám tươi cười với người đàn ông khác!

Không phải đã nói cô phải ngoan ngoãn rồi sao?

Sao lại coi lời anh nói như gió thoảng bên tai thế này?

Chad ở bên cạnh Lăng Thiệu Đường cũng phát hiện ra điều bất thường, anh ta vội vã nhìn xung quanh, di☆enda☆nle☆quydon lập tức phát hiện ra Kỳ Hình đang cùng dùng cơm với một người đàn ông.

Anh ta thầm cả kinh trong lòng.

- Chad...

Lăng Thiệu Đường đột nhiên gọi Chad.

- Vâng, anh Lăng! Anh ta là Viên Hoàn Vũ, trước mắt đang phụ trách mảng tài chính, chủ yếu là thị trường châu Âu.

Chad lập tức lên tiếng.

- Ủm!

Lăng Thiệu Đường hơi gật đầu.

Ngay sau đó, anh lại nâng ly với mấy vị khách, vẻ mặt vô cảm.

Chad thấy Lăng Thiệu Đường khôi phục lại sắc mặt lạnh lùng và khôn khéo, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng cho Kỳ Hình.

Kỳ Hình ngồi ở chỗ cách đó không xa đột nhiên lạnh run người, toàn bộ bữa ăn đều trong trạng thái mơ màng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Bị Buộc Tội Trong Cuộc Họp Hội Đồng Quản Trị

Kỳ Hình hoàn toàn không ngờ khi mình lại được họp cùng các cổ đông của Lăng thị sớm như vậy.

Nhóm cổ đông của tập đoàn Lăng thị đều không phải là những người “dễ chơi”, rốt cuộc Kỳ Hình cũng hiểu được điều này.

Khi cô vừa trở lại văn phòng, Kelly đã gõ cửa đi vào.

- Cô Kỳ, hôm nay anh Lăng bảo cô đến tham dự họp hội đồng quản trị.

Kỳ Hình sửng sốt, trong lòng cảm thấy bất an.

Sao cô có thể được tham dự cuộc họp hội đồng quản trị chứ?

Khi theo Kelly đến phòng hội nghị, cô cảm thấy cực kì áp lực.

Từng hơi thở hít vào cũng thấy khó khăn.

Căn phòng hội nghị rất to, ánh đèn thủy tinh lạnh lùng tản ra những tia sáng chói dường như khiến Kỳ Hình đau mắt.

Sắc mặt của các cổ đông rất khó coi, dường như đang ẩn giấu phía sau là sự tức giận.

Người ngồi vị trí chủ tịch là người vừa đi công tác về, Lăng Thiểu Đường.

Bên tay phải của anh là trợ lý hành chính đặc biệt, Chad; còn bên tay trái là Lăng Thiểu Nghị đã lâu không thấy.

Ánh mắt của nhóm cổ đông đều đổ dồn về phía Kỳ Hinh khiến cô cảm thấy nao nao.

Cô đưa mắt nhìn về phía Lăng Thiểu Đường.

Lăng Thiểu Đường hơi nhếch môi lên, diển đàn lequydon anh ngược mắt nói với Kelly:

- Kelly, sắp xếp ghế để Kỳ Hinh ngồi cạnh tôi!

Kelly trầm ổn gật đầu.

Trong lòng Kỳ Hinh thầm kinh hãi.

Cùng lúc đó, cô cũng nghe được những tiếng hít thở sâu của các cổ đông.

Sau khi ngồi xuống, cô liếc ánh mắt nghi hoặc về phía Lăng Thiểu Đường.

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường hết sức cương quyết, anh hơi nghiêng người:

- Em chỉ cần ngồi nghe là được rồi, không cần phát biểu ý kiến gì cả!

Hành động cúi người nói thầm bên tai Kỳ Hinh trông cực kỳ ám muội nhưng lời nói lại như đang ra mệnh lệnh.

Kỳ Hinh không khỏi kinh ngạc.

Nhưng đúng lúc này, một cổ đông họ Từ lập tức cao giọng lên tiếng:

- Thiếu Đường, cậu làm vậy là không đúng với quy định!

- Đúng vậy, Thiếu Đường, chúng ta vừa hay tin Kỳ thị đã cướp mất mảnh đất thuộc khối chính phủ!

Các cổ đông khác thấy có người lên tiếng liền nhao nhao phụ họa theo.

Kỳ Hình vừa nghe xong đã hiểu rõ nội dung cuộc họp này là gì, trong lòng cô thâm bồn chồn không yên.

- Quy định?

Lăng Thiếu Đường nhướn mày nhìn các cổ đông.

- Chú Từ, quy định trong lời chú nói là do ai định ra?

Giọng nói lạnh lùng lập tức vang vọng khắp phòng hội nghị.

Nhất thời, bầu không khí bao trùm căn phòng như bị đông lạnh lại.

- Thiếu Đường, cháu nói như vậy là không đúng rồi! di.

Lần này mảnh đất của chính phủ được đưa ra đấu thầu, tại sao Kỳ thị lại thắng được Lăng thị? Chúng tôi có lý do để nghi ngờ cô gái ngồi cạnh cháu!

Người vừa lên tiếng là cổ đông Vương, ông ta đã đi theo Lăng thị nhiều năm nên lời nói tương đối có sức nặng.

Cả người Kỳ Hình khẽ run lên.

Quả nhiên, chuyện này căn bản là chẳng thể lừa được bất kỳ ai, tất cả mọi người đều không phải kẻ ngốc, sao có thể không nhận ra chứ?

Thật ra, khi cô làm vậy đã nghĩ tới hậu quả rồi!

Kỳ Hinh cắn môi, chuẩn bị lên tiếng giải thích, nhưng bàn tay anh lại truyền đến cảm giác ấm áp.

Bàn tay to lớn ấy lập tức nắm chặt lấy tay cô.

- Ý bác Vương đây là, Kỳ Hinh đã ăn trộm tài liệu mật của Lăng thị ư?

Lăng Thiếu Đường lạnh lùng nhìn cổ đông tên Vương, giọng nói hết sức thờ ơ.

Bàn tay to của anh ở dưới bàn hội nghị thì nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn lạnh toát của Kỳ Hinh.

Trong lòng Kỳ Hinh run lên, cô cúi đầu xuống nhìn tay, sau đó lặng lẽ ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt không hề có chút xao động nào của Lăng Thiếu Đường.

Cô không biết anh định làm gì.

Nhưng, lúc này đây, cô cảm thấy rất an toàn.

- Thiếu Đường, chẳng lẽ cháu không thấy kỳ lạ sao? Tại sao Kỳ thị lại biết về giá thầu mà Lăng thị đưa ra, rồi chỉ đưa ra mức giá cao hơn đúng 100 vạn đô la? Nếu nói là vô tình thì quá gượng ép rồi!

Cổ đông Vương cất giọng châm chọc.

Lăng Thiếu Đường nhếch đôi môi mỏng lên, ánh mắt lóe lên ý cười, anh cúi người nói với Kỳ Hinh:

- Ăn trộm tài liệu mật là hành vi phạm pháp trong thương mại, Hinh Nhi, em ngốc đến mức vậy à?

Kỳ Hinh ngẩng đầu lên nhìn Lăng Thiếu Đường, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Sau đó, khóe môi Lăng Thiếu Đường nở nụ cười lạnh như băng, anh đưa mắt sang nhìn Chad:

- Chad, cậu giải thích với các vị cổ đông đây đi, diễn đàn kinh doanh công việc trong ba tháng này của Hình Nhi là gì?

- Vâng, anh Lăng!

Chad lập tức lên tiếng.

Sau đó, anh đưa mắt nhìn hai cổ đông vừa lên tiếng, chậm rãi nói lượng công việc của Kỳ Hình.

Sau khi nói xong, Lăng Thiếu Đường đưa mắt nhìn các cổ đông:

- Trong nửa tháng sau, Kỳ Hình chỉ có quyền được tiếp cận với các hạng mục kinh doanh trong vòng năm năm qua của Lăng thị, thử hỏi sao cô ấy có thể thấy được các quyết sách tương lai chứ? Trừ khi...

Lăng Thiếu Đường kéo dài giọng, ánh mắt lóe lên tia sắc lạnh:

- Trừ khi là tôi tự mình đưa Kỳ Hình xem! Bác Vương, ý của bác là thế à?

Lời nói của anh đầy nghiêm túc và lạnh lẽo, đâm thẳng vào lòng cổ đông Vương.

Trong lòng ông ta run lên:

- Không, tôi không có ý này, Thiếu Đường sao có thể bán đứng Lăng thị được chứ!

Nói xong, ông ta nở nụ cười xấu hổ.

Sau đó, những cổ đông khác cũng cười trừ.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Chuyển Giao Cổ Phần Công Ty Và Làm Nhóm Trưởng Dự Án

Thiếu Đường, thật ra cũng không trách chúng ta nghi ngờ được, vì chúng tôi thấy con gái của Kỳ Chấn Đông ngồi đây, đương nhiên là phải đặt dấu chấm hỏi rồi!

Một cổ đông lên tiếng.

Sắc mặt Kỳ Hình tối sầm lại, cô cắn cắn môi.

Vẻ mặt anh tuấn như được điêu khắc của Lăng Thiếu Đường vẫn hết sức vô cảm, bàn tay to đang nắm chặt tay Kỳ Hình cũng không hề buông lỏng.

- Cô ấy ngồi đây có gì kỳ lạ? Vì cô ấy cũng là một trong những cổ đông của Lăng thị!

Câu nói của Lăng Thiếu Đường như một quả bom nguyên tử nổ tung.

Kỳ Hình cả kinh, quên cả hô hấp!

Anh đang nói gì?

Sao cô lại trở thành cổ đông?

Anh điên rồi sao?

- Thiếu Đường, cậu đang nói gì vậy? đienda\onlequyyydon Cậu hãy đưa ra một lời giải thích hợp lý đi!

Các cổ đông khác không kiềm chế được, ào ào lên tiếng.

Lăng Thiếu Đường không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn luật sư của tập đoàn.

Luật sư gật đầu hiểu ý, sau đó, cầm tập tài liệu trong tay lên, nói với mọi người: “Căn cứ vào quyết định của anh Lăng Thiếu Đường, anh ấy đã tự nguyện chuyển nhượng 2% cổ phần trong tay mình cho cô Kỳ Hinh, trong tay tôi là tập tài liệu có hiệu lực pháp lý đã được ký!”

- Cái gì?

Các cổ đông hoàn toàn kinh ngạc.

Còn đầu óc Kỳ Hinh hoàn toàn trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì nữa!

Lăng Thiếu Nghi cũng bị tin tức này làm cho chấn động, anh ta ngơ ngác nhìn Kỳ Hinh.

- Thiếu Đường, chuyện này...

Cổ đông Vương đưa mắt nhìn Kỳ Hinh, ông ta cảm thấy sự việc quá đột ngột.

Rõ ràng tin tức này khiến mọi người hoàn toàn chấn động.

- Chẳng lẽ mọi người đã quên đám cưới hai năm trước giữa Lăng thị và Kỳ thị rồi sao? Kỳ Hinh là vợ của Lăng Thiếu Đường tôi, như vậy thì cô ấy cũng có quyền nắm cổ phần của Lăng thị, tôi làm vậy quá đáng làm hả? Thưa bác Vương?

Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng lên tiếng, nhưng ánh mắt thì cực kì bức người.

Vợ ư?

Kỳ Hinh đưa tay lên che miệng lại, cô liếc ánh mắt khó tin nhìn Lăng Thiếu Đường.

Chẳng phải anh chỉ coi cô là tình nhân thôi sao?

Các cổ đông không còn gì để nói, bọn họ đều biết về chuyện hôn lễ của Lăng thị. Nhưng chuyện có liên quan đến Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh thì đều được giữ kín, bởi vậy, hôm nay Lăng Thiếu Đường quyết định như vậy mới khiến bọn họ khiếp sợ.

- À, chỉ cần là quyết định của Thiếu Đường thì chúng ta sẽ không gặng hỏi nữa. Cháu cũng biết đấy, các cổ đông chỉ quan tâm phần nhiều đến lợi ích thôi!

Cổ đông Vương vội vàng hòa giải.

Các cổ đông khác liên tục gật đầu.

Lăng Thiếu Đường cười lạnh: “Theo tôi được biết thì trong hai năm qua, túi tiền của mọi người dày lên không ít. Nếu có ai cho rằng Lăng Thiếu Đường tôi không đủ tư cách ngồi ở vị trí này thì chỉ cần có thể chọn được người thích hợp, Lăng Thiếu Đường tôi lập tức nhường chỗ!”

- Ấy Thiếu Đường, cậu nói quá lời rồi! Tất cả mọi người đều biết cậu là người có tư cách nhất để tiếp quản Lăng thị, thành tích hàng năm của tập đoàn có viết trên bảng vàng cũng không đủ chỗ, ngoài cậu ra thì làm gì có ai thích hợp hơn chứ? Mọi người nói có phải không?

Cổ đông Từ vội vàng nói.

Các cổ đông khác cũng lau mồ hôi lạnh trên trán, die\nda\anlequyydon vội vàng phụ họa.

Bọn họ đều nhìn thấy bàn tay to của Lăng Thiệu Đường đang nắm tay Kỳ Hinh, cũng ngầm hiểu đó là người phụ nữ anh thích, bọn họ đâu có quyền can thiệp vào. Chỉ cần mọi người đều kiếm được tiền thì chẳng có vấn đề gì hết.

- Tốt!

Lăng Thiệu Đường dựa người vào ghế, sau đó kéo bàn tay của Kỳ Hinh đặt trên đùi mình.

Kỳ Hinh càng thêm ngượng ngùng, cô cảm thấy ánh mắt của các cổ đông đều đổ dồn về phía mình, khiến cô cảm thấy hoảng sợ.

Kỳ Hinh có thể cảm nhận được cảm giác ấm áp truyền đến từ bàn tay, thậm chí còn cảm nhận được sự vững chãi và cứng rắn từ đôi chân của Lăng Thiệu Đường.

Hôm nay anh sao vậy?

Tại sao lại kỳ lạ như thế?

- Mọi người đều rõ thương trường là chiến trường, cho nên chuyện liên quan đến mảnh đất Kỳ thị đạt được sẽ không nhắc lại nữa, nhưng Lăng thị tuyệt đối sẽ không chịu bất kỳ tổn thất gì!

Giọng nói trầm thấp của Lăng Thiệu Đường lộ rõ sự quyết đoán.

- Đúng vậy, chúng tôi đương nhiên tin tưởng vào năng lực của Thiệu Đường!

Lăng Thiệu Đường uống một hớp trà xanh rồi tiếp tục nói: “Trong hai tháng tới, hạng mục trọng điểm của Lăng thị sẽ liên quan đến những điểm

bị động đất trên thế giới. Đây là hạng mục kinh doanh nhất định phải thực hiện, mục tiêu giành được quyền trùng tu những nơi bị thảm họa”.

Vẻ mặt của đám cổ đông đầy vui vẻ, tuy bọn họ chú trọng đến lợi ích nhưng cũng không phải là những người chỉ biết có tiền. Có thể trở thành cổ đông của Lăng thị thì năng lực và tầm nhìn của bọn họ cũng đều tài trí hơn người.

Thực hiện trùng tu lại những công trình bị thảm họa phá hỏng là món thịt béo bở trong mắt các công ty tập đoàn trên thế giới. Chỉ cần giành được quyền này thì có thể gọi là số lợi ích thu được nhiều đến vô kể.

Lăng Thiệu Đường thu hết toàn bộ biểu cảm của đám cổ đông vào trong mắt, sau đó anh đặt tách trà trong tay xuống, nói: “Nhóm trưởng của dự án này, tôi quyết định sẽ là Kỳ Hình!”

Các cổ đông lập tức dồn ánh mắt về phía Kỳ Hình.

Kỳ Hình kinh ngạc nhìn Lăng Thiệu Đường.

Anh điên rồi sao?

Sao lại giao một dự án quan trọng như vậy cho cô phụ trách?

Suy nghĩ của Kỳ Hình cũng chính là suy nghĩ của các cổ đông, bọn họ bắt đầu cảm thấy lo lắng cho túi tiền của mình. Nếu Lăng Thiệu Đường tự mình thực hiện thì bọn họ sẽ chẳng lo lắng chút nào.

- Thiệu Đường, cháu không thấy lo sao? Tất cả mọi người đều biết hạng mục này không chỉ có mình Lăng thị muốn giành được, mà cả ba tập đoàn Hoàng Phủ, Lãnh thị và Cung thị cũng đều muốn có. Chúng tôi không nghi ngờ năng lực của cô Kỳ Hình nhưng dù sao đây cũng là một hạng mục mang tính quốc tế, không thể để xảy ra sơ suất được.

Cố đông Vương gián tiếp bày tỏ nỗi lo lắng của mình.

Lăng Thiếu Đường không nói gì, chỉ nhàn nhã cầm tách trà lên uống rồi đặt xuống bàn.

Thư ký Kelly lập tức phát cho mọi người tài liệu, sau đó nói: “Anh Lăng đã quyết định thay đổi các thành viên tham gia dự án, chúng ta sẽ điều động những tinh anh từ các bộ phận trong tập đoàn, thành lập tổ dự án để phối hợp với cô Kỳ”.

Các cố đông liên tục gật đầu.

- Anh cả, việc bên Thụy Sĩ của em cũng đã xong, dĩ nhiên quýdon em có thể giúp Kỳ Hình!

Lăng Thiếu Nghị nói với Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường nhìn em trai, khóe môi hơi mím lại, ánh mắt cũng lóe lên tia sáng khiến người ta không nắm bắt được: “Được, nếu Thiếu Nghị có hứng thú thì tôi cũng đồng ý! Để Thiếu Nghị giúp đỡ Kỳ Hình thì mọi người chắc hẳn là đều yên tâm”.

Anh nói với các cố đông.

- Đương nhiên, đương nhiên rồi, đây gọi là hổ phụ sinh hổ tử, hai cậu con trai của ông Lăng đều là bậc kỳ tài trong giới, chúng tôi chắc chắn là yên tâm được rồi.

Cố đông Từ liên tục nói.

Lăng Thiếu Đường không nói gì, chỉ nở nụ cười nhạt, bàn tay to của anh vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại của Kỳ Hình, không hề thả lỏng một giây nào.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Tương Tư

Kỳ Hình lặng lẽ ngồi trên ghế, không hề nói câu nào.

Con người đen láy đường như không hề có chút gợn sóng nào, cô giống một pho tượng búp bê như pha lê, tràn ngập mộng ảo và xinh đẹp.

Từ lúc hội nghị kết thúc đến giờ, cô cảm thấy hơi bối rối, có quá nhiều vấn đề được đưa ra khiến cô nhất thời chưa tiêu hóa hết được.

Cô nhú mày lại, đôi môi xinh đẹp như cánh hoa đào nở rộ khiến người ta chỉ muốn hôn lên đó.

Cô suy nghĩ rất nhập tâm, đến mức Lăng Thiệu Đường đi vào lúc nào cũng chẳng biết.

Lăng Thiệu Đường khoanh hai tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống, buồn cười khi nhìn thấy Kỳ Hình như đang bước vào cõi tiên.

Đang nghĩ cái gì không biết?

Nhập tâm đến vậy!

Sau đó, anh lập tức đưa mắt nhìn sang bó hoa bách hợp đặt trên bàn làm việc của Kỳ Hình.

Hương hoa dịu nhẹ lượn lờ trong bầu không khí giữa hai người, khiến đôi mắt đầy ý cười của Lăng Thiệu Đường lập tức trở nên lạnh như băng.

Bó hoa bách hợp xinh đẹp trong mắt anh trở thành một cái gai.

Sau đó, anh không còn kiên nhẫn được nữa, lập tức gõ mạnh tay lên bàn làm việc của Kỳ Hình.

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng gõ vang lên, kéo Kỳ Hình về với thực tại.

- A...

Rõ ràng là Kỳ Hình đã bị giật mình!

Khi thấy Lăng Thiệu Đường đang đứng nhìn mình từ trên cao xuống, ánh mắt có chút không vui, Kỳ Hình bỗng ngồi thẳng người lên, ánh mắt lộ rõ sự kinh ngạc: “Anh... sao anh không gõ cửa mà đã vào?”

Rõ ràng việc Lăng Thiệu Đường đột nhiên xuất hiện đã khiến Kỳ Hình không vui.

Lăng Thiệu Đường nhếch hai hàng lông mày, hai tay chống lên bàn làm việc, cả người hơi nghiêng về phía trước.

Chỉ trong nháy mắt, hơi thở đàn ông lập tức bủa vây lấy Kỳ Hình.

- Tôi gõ cửa rồi, chẳng qua là cô tình nhân mê người này của tôi đang đi vào cõi thần tiên, không nghe thấy mà thôi! d»ie☆ndaa☆anlequy»d»on

Ngay sau đó, anh mím môi lại.

Kỳ Hình bật giác rụt người lại, tránh khỏi hơi thở của Lăng Thiệu Đường.

- Tôi... tôi không hiểu!

Cô ngẩng đầu, lẩm bẩm.

Đôi mắt trong veo như làn nước của cô ngược lên nhìn Lăng Thiểu Đường.

Đôi mắt như chim ưng của Lăng Thiểu Đường lộ rõ sự dịu dàng.

- Không hiểu cái gì?

Anh điềm nhiên hỏi.

- Tất cả mọi chuyện hôm nay!

Kỳ Hình lên tiếng.

Tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến Kỳ Hình cực kỳ chấn động, cô rất muốn được nghe Lăng Thiểu Đường giải thích.

- Hà?

Lăng Thiểu Đường nở nụ cười xấu xa, khóe môi cong lên một đường cong hấp dẫn.

Anh lập tức vòng qua bàn làm việc, bước vài bước đã tới trước mặt Kỳ Hình, một tay vòng lấy ôm cô, cùng ngồi trên ghế làm việc.

- A...

Trái tim Kỳ Hình đập “thịch” một tiếng, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên mất tự nhiên.

Lăng Thiểu Đường vùi đầu vào trong mái tóc của Kỳ Hình, chớp mũi hít hà hương thơm và cảm nhận cảm giác mềm mại nơi cổ của cô.

Hương thơm đã lâu không được ngửi một lần nữa thấm vào trong hơi thở của anh, theo từng nhịp thở len lỏi vào trong lòng anh.

Kỳ Hinh muốn đẩy Lăng Thiếu Đường ra.

Nhưng cô lại bị hai tay Lăng Thiếu Đường kìm chặt, không thể động đây, chỉ có thể chấp nhận cảm giác Lăng Thiếu Đường mang lại cho bản thân.

- Anh... anh đừng như vậy!

Cô hơi gượng gạo.

Đôi môi nóng bỏng của anh sát lại gần tai cô, đôi mắt đen của Lăng Thiếu Đường trong nháy mắt cũng trở nên thâm trầm.

- Nhớ tôi không?

Giọng nói trầm âm mang theo hơi thở nam tính nóng cháy vang lên bên tai Kỳ Hinh, giọng điệu vừa gợi cảm lại vừa thô cát.

Hô hấp của Kỳ Hinh bắt đầu trở nên dồn dập, cô hơi quay mặt đi, bàn tay nhỏ bé cũng chặn lại trước ngực Lăng Thiếu Đường.

- Không, không nhớ!

- Thật không?

Lăng Thiếu Đường hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen của anh dần nhiễm màu dục vọng.

Kỳ Hinh cực kì căng thẳng.

Trời ơi!

Đừng như vậy chứ!

Đây là phòng làm việc của cô, cô không muốn ở đây cũng tràn ngập hương vị của Lăng Thiệu Đường đâu!

- Thật!

Kỳ Hinh cụp mắt xuống, cắn môi nói.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười nhạo của Lăng Thiệu Đường.

- Tôi cho rằng khi nói chuyện phải nhìn vào mắt của đối phương mới là biểu hiện của việc biết phép lịch sự!

Sau đó, bàn tay của anh lại bắt đầu tìm tòi, lướt trên da thịt mềm mại của cô khiến cô không thể không nhìn vào hai mắt anh.

Ánh mắt Kỳ Hinh vụt qua tia hoảng loạn, trong lòng cũng cảm thấy rất bồn chồn!

- Đúng là cô bé thích gạt người!

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường cong lên nụ cười, di nenda nleqqquyd non anh cúi đầu, dùng môi bịt kín sự bất lực của Kỳ Hinh.

Dường như đã cách xa nhau cả trăm năm, Lăng Thiệu Đường ra sức hưởng thụ sự ngọt ngào và thơm tho của cô.

Anh cuồng nhiệt hôn lên đôi môi như cánh hoa của Kỳ Hinh, bá đạo cạy mở hai hàm răng của cô ra, buộc cô phải hé miệng nghênh đón anh, để anh có thể xâm lược đôi môi cô sâu hơn nữa.

Răng môi giao hòa, hơi thở hỗn loạn, nụ hôn này dường như kéo dài vĩnh viễn, chẳng bao giờ kết thúc.

Đôi tay anh lại càng ôm chặt lấy cơ thể mềm nhũn của cô.

Sóng triều cuồng nhiệt bỗng chốc chôn vùi Kỳ Hinh.

Khi Lăng Thiếu Đường hôn lên môi, ý thức của cô bắt đầu trở nên xa vời, vô lực tựa người vào ngực Lăng Thiếu Đường, tiếp nhận sự mạnh mẽ của anh...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân*

Khi Lăng Thiểu Đường buông Kỳ Hinh ra, đôi mắt của cô lóe lên những tia sáng vụn vặt luống cuống, đôi môi anh đào ẩm ướt đỏ hồng.

Dáng hình này của Kỳ Hinh cực kỳ hấp dẫn ánh mắt của Lăng Thiểu Đường.

Lăng Thiểu Đường vẫn ôm chặt lấy cô, hơi cúi người nói giọng nhỏ nhẹ: “Hinh Nhi, tôi rất nhớ em!”

Một câu nói đơn giản ấy thôi đã nói lên toàn bộ tâm trạng mấy ngày qua của Lăng Thiểu Đường, tràn ngập tình yêu.

Kỳ Hinh ngược nhìn khuôn mặt mạnh mẽ đầy tình cảm của anh, cô cúi đầu xuống, lời nói ấy của anh khiến từng con sóng cuộn trào trong lòng cô.

Lồng ngực cô dường như bị thứ cảm xúc cảm động không tên đâm vào, có chút đau đớn.

Lúc này, biểu cảm của Lăng Thiểu Đường không giống như đang nói dối, anh dường như đang hành động cực kỳ chuẩn mực với một người tình nhân, hoàn toàn biểu đạt tình cảm của bản thân.

Nhưng...

Anh là Lăng Thiếu Đường!

Anh có thể tàn nhẫn quét sạch mọi sự dịu dàng trong nháy mắt, cũng có thể bày ra biểu cảm gấp dấp thì chơi.

Ở bên cạnh anh không thiếu những người phụ nữ chủ động, đây chẳng qua chỉ là một mảnh khước của anh mà thôi.

Anh cũng sẽ nói những lời này với những người phụ nữ khác sao?

Cả... An Vũ Ân nữa, anh có từng nói với cô ấy như vậy không?

Anh say mê cô ấy, mê muội cô ấy...

Thậm chí chỉ vì An Vũ Ân mà không ngừng hành hạ, tra tấn cô, xúc phạm cô!

Khước miệng Kỳ Hình khẽ run lên: “Nhớ cái gì chứ?”

Trong lòng Kỳ Hình dâng lên nỗi buồn vô cớ.

- Nụ cười của em, sự tức giận của em, còn cả mùi hương thơm ngát trên người, tất cả mọi thứ của em, tôi đều nhớ hết!

Lăng Thiếu Đường dịu dàng hôn lên mắt cô, dienddd*anlequ*ydon nhỏ giọng nói.

Nói xong, anh lại cúi đầu xuống...

- Không...

Kỳ Hình thở khẽ, sự điên cuồng và kề cận của anh khiến cô không thể khống chế nổi bản thân, giọng nói nhỏ hơi run run: “Anh đừng có những hành động quá giới hạn!”

Lăng Thiếu Đường nhướn mày, đôi mắt tràn đầy dự vọng nhìn thẳng vào Kỳ Hinh: “Giờ tôi có thể ôm em vào phòng ngủ, làm ra những chuyện quá đáng hơn thế!”

Khi vừa được tận hưởng sự thơm ngọt của cô, anh mới phát hiện bản thân mình nhớ cô tới nhường nào.

Lúc này anh chỉ muốn vứt cô xuống giường, không ngừng chiếm hữu cô để giải tỏa nỗi nhớ nhung bao lâu này.

Kỳ Hinh chắc chắn là một tiểu yêu tinh cực kì mê hoặc lòng người!

Dưới ánh mắt dấy lên từng đợt sóng của Lăng Thiếu Đường, Kỳ Hinh hoảng sợ.

Cô rất quen thuộc với tín hiệu này của anh.

Đó là một hơi thở ngập mùi nguy hiểm, hơi thở có thể khiến cô trầm luân trong đó.

Cô cố gắng tránh thoát khỏi sự nóng bỏng của Lăng Thiếu Đường, buộc bản thân mình phải thanh tỉnh trở lại.

- Hôm nay anh đã sắp xếp rất nhiều việc, chẳng lẽ không định giải thích gì với tôi sao?

Đôi mắt trong veo của cô hơi xoay chuyển, cực kì mê người.

- Em muốn nghe cái gì?

Lăng Thiếu Đường cũng thâm hít sâu một hơi, cố gắng áp chế tà niệm của bản thân.

Anh chống nhẹ cằm mình lên đỉnh đầu Kỳ Hinh.

Đôi mắt nhắm lại che đi dự vọng bên trong, anh chỉ muốn tham lam hít trọn mùi hương tự nhiên thơm mát tỏa ra từ người Kỳ Hình.

- Tại sao anh lại chia cổ phần Lăng thị cho tôi?

Kỳ Hình hỏi.

Lăng Thiếu Đường không mở mắt, chỉ miễn cưỡng mở miệng nói: “Em cũng nghe tôi nói rồi đấy, tôi vốn là người rất hào phóng với phụ nữ. Em là người phụ nữ của của Lăng Thiếu Đường tôi, cho em chút cổ phần có gì không được?”

Lời này nghe ra dù có chút đạo lý nhưng vẫn có gì đó là lạ.

Kỳ Hình hơi ngần người ra, đây là ý định ban đầu của anh sao?

Tại sao cô lại cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy?

Nhưng, nếu Lăng Thiếu Đường không nói ra thì người khác có muốn hỏi cũng chẳng hỏi được gì.

- Vậy sao anh lại yên tâm giao cho tôi hạng mục cạnh tranh đấu thầu việc trùng tu lại những khu vực bị tàn phá?

Kỳ Hình đặt câu hỏi thứ hai.

Tiếng cười trầm thấp bật ra khỏi cổ họng Lăng Thiếu Đường: “Không phải là yên tâm, mà là yêu cầu! Yêu cầu em nhất định phải làm được! Không có thương lượng gì hết!”

Kỳ Hình bỗng chốc xoay người lại.

Lăng Thiếu Đường cũng mở hai mắt ra, di❖end❖anleq❖uy❖don ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào hai mắt Kỳ Hình.

- Anh cho rằng tôi sẽ vừa lòng với câu trả lời kiểu tứ lưỡng bát thiên cân này sao?

Ngữ khí của Kỳ Hinh đã trở nên bất mãn.

Khóe môi Lăng Thiệu Đường nhếch lên một nụ cười tà xấu xa, mang theo sự hấp dẫn chí mạng, phụ nữ không cẩn thận sẽ bị chìm sâu trong nụ cười ấy mà không thể tự thoát ra được.

- Chẳng lẽ em không muốn bồi thường chút gì vì hành vi của mình sao?

Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ nhưng lọt vào tai Kỳ Hinh không khác nào sét đánh ngang tai.

- Anh... anh có ý gì? – diennnd✱anle✱quydonnn Cô hơi run run.

Lăng Thiệu Đường hôn một cái lên môi Kỳ Hinh rồi lập tức nói với cô: “Không nhớ chuyện tiết lộ tài liệu mật à?”

Kỳ Hinh mở to hai mắt.

- Đúng, chính tôi đã nhìn lén tài liệu mật của Lăng thị, nhưng... không phải anh đã sớm biết rồi sao?

Cô cười lạnh, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Lăng Thiệu Đường.

Lăng Thiệu Đường hơi híp mắt lại, không nói gì, ánh mắt lóe lên sự tán thưởng.

- Tôi còn đang nghi ngờ tại sao trong tài liệu về những hạng mục kinh doanh lại có thể có tài liệu về những quyết sách trong tương lai, hơn nữa còn là mảnh đất rất có giá trị đang sắp được đấu thầu. Ngay từ đầu tôi tưởng rằng Kelly đưa nhầm tài liệu, nhưng một cô thư ký chuyên nghiệp làm việc bên cạnh tổng giám đốc thì sao có thể phạm sai lầm như vậy được chứ?

Khóe môi Kỳ Hình cong lên nụ cười châm biếm.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Em Cảm Tạ Tôi Thế Nào?

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường chứa đầy ý cười, anh nhẹ nhàng vuốt cằm.

- Sau đó?

Anh hờ hững lên tiếng.

- Sau khi Kỳ thị thành công giành được mảnh đất, tôi bắt đầu nghi ngờ mọi chuyện là do anh sắp xếp! Dựa vào tính cách của Lăng Thiệu Đường anh, nếu thật sự muốn có mảnh đất này thì trừ khi là gặp phải nhân tố bất khả kháng, bằng không anh nhất định sẽ không buông tay. Mà hôm nay, trong cuộc hội nghị, những lời anh nói với các cổ đông đã hoàn toàn chứng thực nghi ngờ của tôi!

Kỳ Hình dừng lại, nhìn Lăng Thiệu Đường.

- Người có quyền xem xét những tài liệu mật về những quyết sách của tập đoàn không chỉ có một mình anh, nhưng để cho Kelly dù có phát hiện ra mình lấy nhầm tài liệu cũng không hề báo cáo với ai thì chỉ một mình anh... Lăng Thiệu Đường! Tất cả những chuyện này vốn là do anh sắp xếp!

Lăng Thiệu Đường nghe xong câu nói của Kỳ Hình liền nhún vai, dienda❖nlequyd❖on từ chối cho ý kiến.

- Vậy em cho rằng mục đích tôi làm vậy là gì?

Giọng nói trầm thấp của anh thấp thoáng ý cười.

Kỳ Hình thấy anh hỏi vậy, liền sụp mắt xuống, khẽ nói: “Mục đích chính xác của anh là gì thì tôi không rõ lắm, nhưng tôi chỉ biết rằng, nếu Lăng thị thật sự không tham gia cạnh tranh đấu thầu thì đối thủ của Kỳ thị sẽ ít đi nhiều, chỉ đơn giản vậy thôi!

Lăng Thiệu Đường nhìn Kỳ Hình, khóe miệng hơi cong lên, ánh mắt lóe lên tia khác thường.

- Nếu em có thể nghĩ như vậy thì tôi sẽ vui vẻ đón nhận!

Kỳ Hình rút người lại: “Tôi nói rồi, tôi rõ không mục đích thật sự của anh, nhưng tôi vẫn cảm ơn anh, không chỉ lần này mà cả lần trước anh quan tâm đến chuyện liên quan đến giá cổ phiếu của Kỳ thị!”

Lăng Thiệu Đường cười ha ha, tròng cười sang sảng lộ rõ khí phách của đàn ông.

- Một khi đã như vậy thì em định cảm tạ tôi thế nào?

Giọng nói của Lăng Thiệu Đường không nhanh không chậm vang lên bên tai Kỳ Hình.

Đôi mắt anh lúc này sáng rực như ánh mặt trời nơi đường chân trời.

Kỳ Hình biến sắc.

Dưới ánh mắt thâm thúy đang nhìn chăm chăm mình, cô cảm thấy hô hấp có phần khó khăn, càng không thể thoát khỏi phạm vi của anh.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, những đường cong duyên dáng tuyệt đẹp ở chiếc cổ cao như thiên nga khiến Lăng Thiệu Đường hơi ngẩn ra.

- Tôi... tôi...

Kỳ Hinh hụt hơi, cô hiểu được ý nghĩa trong ánh mắt của Lăng Thiệu Đường.

Nhưng, cô không muốn như vậy!

Bởi vì...

Cô có cảm giác như mình chẳng qua chỉ là một kỹ nữ bán đứng cơ thể mình mà thôi!

Lăng Thiệu Đường nhìn rõ phản ứng của cô, anh không biết suy nghĩ trong lòng cô lúc này.

Đôi mắt anh ánh lên ý cười, đôi môi mỏng hơi hé mở, cất giọng đầy bí hiểm:

- Chẳng lẽ em không định cảm ơn tôi thật “tốt” sao?

Ngữ khí của anh lộ rõ dục vọng một cách trần trụi.

- Có rất nhiều cách để cảm ơn người khác, tôi có thể... A!

Cô còn chưa nói xong, diennnnd♦annnnle♦quydon Lăng Thiệu Đường đã dùng sức ôm chặt lấy cô.

Nụ hôn như đang trừng phạt, hung ác đoạt lấy, khuỷu tay anh siết lấy người cô càng chặt hơn.

Đôi môi cô tỏa ra hương thơm ngát, như bầu không khí thanh mát sau cơn mưa, tươi mát và có phần lành lạnh khiến người ta lưu luyến không nguôi.

- Không... Ừm...

Dưới sự tiếp xúc thân mật, hơi thở nóng rực hòa lẫn vào nhau, Kỳ Hình như bị sét đánh, muốn tránh thoát nhưng cả người không còn chút sức lực nào cả.

Chiếc lưỡi anh linh hoạt như dòng nước chảy róc rách, luồn lách khắp khoang miệng cô.

Cánh môi nóng bỏng ngẫu nhiên đôi môi như cánh hoa của cô, lộ rõ khát vọng muốn chinh phục.

Thật lâu sau, anh mới kiềm chế lại cơn sóng đang cuộn trào, đẩy cô ra.

Kỳ Hình hơi chới với, may mà sau lưng có đôi tay rắn chắc đỡ lấy người cô.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt trong veo như làn nước dập dờn ý xuân vô hạn, giống như một đóa hoa hồng kiều diễm ướt át, vẻ mặt như được phủ một lớp sương, cô liên tục thở gấp.

Hương hoa bách hợp luẩn quẩn trong bầu không khí, nhân lúc hai người thả lỏng, hương hoa len vào giữa hai người.

Hàng lông mày kiếm của Lăng Thiệu Đường chột nhứ chặt lại, vẻ mặt trong nháy mắt như bị một lớp khói mù che kín.

Anh duỗi bàn tay to ra, lập tức ném bỏ hoa bách hợp ra xa.

- Anh làm gì vậy? – Kỳ Hình không vui trước hành vi của anh!

- Hình Nhi, em không ngoan chút nào!

Đôi mắt đen của Lăng Thiệu Đường nheo lại đầy thâm trầm.

Anh đứng dậy, nhân lúc cô không để ý liền bế bổng cô lên, đi vào bên trong.

- A...

Kỳ Hình kêu lên, sau đó liều mạng giãy dụa.

- Buông tôi ra, anh muốn làm gì?

Cô hoảng sợ vịn vịn người. Cô cảm thấy hơi choáng váng, nhất là khi Lăng Thiếu Đường bế cô cách xa mặt đất như vậy.

Đôi mắt Lăng Thiếu Đường càng lúc càng trở nên thâm trầm, anh mỉm cười, nói với Kỳ Hình: “Đừng nóng vội, lát nữa em sẽ biết tôi, à, không phải, là chúng ta sẽ làm cái gì”.

Câu nói đầy nguy hiểm của anh khiến người khác phải sợ hãi.

Ngay sau đó, anh sải bước bế Kỳ Hình ra khỏi văn phòng, đi về phía phòng của tổng giám đốc.

- Anh Lăng...

Kelly thấy vậy thì kinh ngạc đến ngây người, vội vàng che miệng lại.

- Kelly, hoãn mọi lịch trình trong ngày hôm nay của tôi lại, những cuộc hẹn trước cũng hủy luôn đi!

Lăng Thiếu Đường lạnh lùng nói với Kelly.

Ngay sau đó, cửa phòng tổng giám đốc bị đóng sập lại.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 94

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Lăng Thiếu Đường Xin Lỗi

Kỳ Hinh nở nụ cười lạnh lùng, ánh mắt quật cường nhìn anh.

- Làm tình nhân mà cũng phải sinh con cho anh à?

Cô không muốn có bất kỳ tình cảm nào phát sinh nữa, nếu không có gì ngoài dự kiến thì câu nói này nhất định sẽ chọc giận anh.

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường lóe sáng, anh siết chặt cằm cô, dường như muốn bóp nát nó ra rồi gầm nhẹ: “Em phải biết rằng, chỉ cần Lăng Thiếu Đường tôi gật đầu thì có vô số phụ nữ muốn sinh con cho tôi, cho nên đây là vinh hạnh của em, biết chưa?”

Trong lòng Kỳ Hinh run lên: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

Đôi mắt như chim ưng của Lăng Thiếu Đường lóe lên tia sáng sắc lạnh.

Anh buông cô ra, lại lần nữa dựa người vào đầu giường.

Đôi mắt đen, sâu và rét lạnh của anh nhìn một lượt từ trên xuống dưới thân hình trắng như tuyết của cô, cuối cùng dừng lại ở gương mặt xanh xao.

Anh mỉm cười, nụ cười vô tình.

- Như vậy, em sẽ phải trả một cái giá cực đắt vì đã phản bội!

Kỳ Hình cảm thấy cả người chẳng còn chút sức lực nào nữa.

Lăng Thiếu Đường như đang nghiền ngẫm, nhìn Kỳ Hình nói: “Cho nên, tốt nhất là em hãy ngoan ngoãn đi, đừng có làm trái ý của tôi”.

Thanh âm lạnh lùng đầy lạnh lẽo.

Kỳ Hình nắm chặt hai tay lại, lửa giận bùng bùng khắp khuôn mặt.

- Lăng Thiếu Đường, anh nhất định phải dùng cách này để lăng nhục tôi sao?

Đôi mắt cô như đang ẩn nhẫn những giọt nước mắt, dieㄥndaㄥnlequㄥydooon khi ý thức được điều này, cô lập tức cố gắng xua đi cảm giác muốn khóc.

Sau đó, cô nở nụ cười lạnh, rồi leo lên ngồi trước ngực Lăng Thiếu Đường.

Được!

Nếu thân thể cô có thể bảo vệ được một số thứ thì cô sẽ theo ý của anh!

Cô chậm rãi cởi áo anh ra, chỉ trong nháy mắt, lồng ngực tinh trắng đã hiện ra trước mắt.

Cô chậm chậm cởi quần áo anh ra, từng món từng món một, đôi mắt hoàn toàn buốt giá.

Sau đó, cô chậm rãi đứng dậy...

Bắt đầu cởi quần áo của mình xuống...

Có ai biết rằng, mỗi lần từng món đồ rơi xuống là trái tim cô lại đau đốn.

Những giọt nước mắt chảy dài xuống đôi môi anh đào, cuối cùng ngừng đọng trên xương quai xanh khêu gợi.

Những giọt nước mắt của Kỳ Hinh tựa như những lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trái tim Lăng Thiếu Đường.

Anh bị làm sao thế này?

Trong bảy ngày qua, ngày nào anh cũng khát vọng muốn được ôm cô vào lòng.

Không ngờ hôm nay khi thấy cô cùng một người đàn ông đi ăn, dĩ nhiên lý trí của anh chẳng còn nữa, anh không hề có ý muốn sẽ làm tổn thương cô.

Khi quần áo của Kỳ Hinh rơi xuống...

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường tối sầm lại, bỏ mặc cõi lòng tan nát sang một bên, anh vươn tay ra, nhanh chóng đè Kỳ Hinh xuống dưới người mình.

Hơi thở quen thuộc bỗng chốc bao trùm lấy Kỳ Hinh.

- Xin lỗi em!

Giọng nói trầm thấp đầy đau lòng vang lên, anh nâng mặt Kỳ Hinh lên, hôn lên những giọt nước mắt của cô.

Kỳ Hinh hoàn toàn kinh ngạc, cô nghe nhầm sao?

Anh vừa... xin lỗi cô ư?

Hàng lông mi dày khẽ chớp chớp như cánh bướm xinh đẹp, theo từng nhịp thở của cô khẽ run run.

Đôi mắt đẹp của cô nhìn Lăng Thiểu Đường đầy vẻ khó tin.

- Anh... anh vừa nói gì?

Giọng nói của Kỳ Hinh bỗng chốc trở nên nghẹn ngào.

Anh vừa...?

Lăng Thiểu Đường nhìn sâu vào mắt Kỳ Hinh, không nói gì nữa.

Mùi hương dịu nhẹ quần quanh bên chóp mũi Lăng Thiểu Đường.

Mùi hương ấy của cô kích thích anh khiến anh hơi rướn người lên.

Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sâu và đen...

Mái tóc xoắn dài của cô như dòng nước chảy nhẹ nhàng xoa tung, quần lấy cánh tay anh.

- Hinh Nhi, cô bé xinh đẹp này, em cũng biết tôi muốn em đến thế nào!

Giọng nói thô cát đầy dục vọng vang lên.

Sau đó, anh lập tức biểu hiện tình yêu nồng đậm của mình qua hành động.

Đôi mắt đen u ám của Lăng Thiểu Đường lập tức hòa tan Kỳ Hinh.

Cô nhẹ nhàng ngước mặt lên...

Đón nhận lấy bờ môi anh, hơi hé mở đôi môi hồng, nghênh đón chờ đợi một nụ hôn mãnh liệt đầy tình cảm...

Bốn phía tràn ngập hương vị của riêng anh, không ngừng xuyên qua làn da cô khiến làn da trắng như tuyết chẳng mấy chốc đã trở nên đỏ hồng.

Tình cảm chân thành hòa quyện vào nhau, die 0nd 0anlequ 0ydonnn hô hấp của Kỳ Hình dần trở nên hỗn loạn!

Tại sao khi nghe những lời anh nói, dẫu biết là giả mà cô lại càng lún sâu vào?

Quần áo trên người Kỳ Hình đã bị cởi ra, cô hơi run lên.

Khi nhìn vào khuôn mặt anh tuần trước mắt, đôi mắt cô trở nên mờ lung.

Lăng Thiệu Đường nở nụ cười đầy yêu chiều, đôi mắt thâm thúy nhìn Kỳ Hình chăm chú.

Kỳ Hình hít sâu một hơi, đây là một người có thể nắm giữ mọi thứ, người đàn ông đứng trên cao quan sát mọi người, nhìn vào mắt anh, cô cảm thấy hô hấp cũng không còn là của mình nữa!

Sự xinh đẹp của Kỳ Hình hằn in rõ nét trong mắt Lăng Thiệu Đường, đôi mắt anh thấp thoáng dực vọng to lớn.

- Hình Nhi...

Lúc này anh hoàn toàn đắm xuyên qua cơ thể cô, cuồng đã gọi tên cô, khuôn mặt anh tuần đầy thỏa mãn.

Trong phòng, bầu không khí đầy tình ái tràn ngập mọi nơi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Phía Sau Sự Mảnh Mai

Kỳ Hình chính thức bắt đầu gia nhập vào cuộc chiến sắc mùi thuốc súng của Lăng thị.

Cuộc chiến trên thương trường nhen nhóm niềm tin tất thắng trong cô.

Khi những tình anh từ các bộ phận nghiệp vụ của Lăng thị tạo thành tổ dự án triển khai hạng mục đấu thầu xuất hiện trước mặt cô, rốt cuộc cô mới thấu hiểu rõ điều kiện cơ bản nhất trong việc Lăng thị có thể “xưng vương một phương”.

Lăng Thiếu Đường ngoài việc giỏi mưu bày sách lược cùng sự nhạy cảm trong lĩnh vực thương mại ra, cộng thêm khả năng lãnh đạo tuyệt đối thì còn có rất nhiều nhân tài cùng chung sức tạo nên Lăng thị của ngày hôm nay.

Cô không hiểu vì sao Lăng Thiếu Đường lại giao một nhiệm vụ trọng yếu như vậy cho cô phụ trách, nhưng anh đã đưa ra quyết định thì bản thân cô sẽ không thể dễ dàng lui bước được.

May mà còn có một tổ dự án toàn những người chuyên nghiệp, còn có cả Lăng Thiếu Nghi cũng tham da nên cô lại có thêm lòng tin để đối mặt với các đối thủ cạnh tranh.

Bầu không khí căng thẳng bao trùm khắp tập đoàn Lăng thị.

Mười sáu giờ làm việc liên tục trong hai ngày, có thể nói ngoài việc ăn và ngủ ra thì lúc này Kỳ Hình cũng vùi đầu vào công việc.

Bóng đêm đã bao trùm khắp thành phố, bầu không khí nồng đậm tạo nên dư vị ám muội cho chốn thành thị phồn hoa.

Thành phố về đêm có đủ các loại người, hoặc bận rộn, hoặc nhàn rỗi, hoặc đang mưu sinh hoặc đang tìm thú tiêu khiển...

Trong phòng họp của Lăng thị, dường như mọi người lại tiếp tục thức trắng một đêm.

Ánh trăng xuyên qua lớp cửa kính thủy tinh soi rọi vào trong phòng, ánh đèn thủy tinh như nhảy nhót cùng ánh trăng tạo nên một thứ ánh sáng tao nhã sắc màu.

Kỳ Hình ngồi ở ghế chủ trì, không ngừng lật giở tài liệu trong tay, hai bên là nhóm những tinh anh trong việc thực hiện đấu thầu quốc tế.

- Tốt lắm, tài liệu này về cơ bản đã ổn, mọi người cũng đã vất vả rồi, nhưng tôi muốn chúng ta phải tiến hành phân tích về lợi ích và tìm ra hướng đầu tư có hiệu quả. Peter, hai ngày không có vấn đề gì với anh chứ?

Đôi mắt của Kỳ Hình lúc này sáng lấp lánh như đôi mắt của một nữ cường nhân.

- Không thành vấn đề, tôi sẽ xác định lại nguồn tài nguyên, nhân lực và chi phí sẽ áp dụng sau khi trúng thầu, phân tích và đưa ra hướng đầu tư có hiệu quả. Hai ngày sau tôi sẽ đưa cô bản kế hoạch rõ ràng!

Người đàn ông được gọi là Peter lập tức nói.

- Ok!

Kỳ Hình gật đầu.

Chiếc áo sơ mi màu đen càng tôn lên dáng hình hoàn mỹ của cô.

Mái tóc dài bình thường được xõa ra giờ được cô búi lên đơn giản, càng lộ rõ sự năng động và gọn gàng.

Phần cổ áo hơi mở ra để lộ xương quai xanh khêu gợi, viên kim cương sáng đến chói mắt cũng lộ rõ dưới chiếc cổ tao nhã, càng tăng thêm sức hấp dẫn trong ánh mắt của đàn ông.

Nhưng, toàn bộ những người đàn ông có mặt trong tổ dự án đấu thầu này ngoài việc nhìn Kỳ Hình bằng ánh mắt kinh ngạc ra thì trong mắt còn có sự tán thưởng và bội phục.

Mỗi thành viên trong tổ dự án có thể nói đều là những nhân tài hiếm có trên thế giới, là những tinh anh làm việc trong những lĩnh vực đòi hỏi chuyên môn rất cao.

Lần đầu tiên khi bọn họ gặp cô gái được anh Lăng chỉ định, tất cả không hện mà gặp đều cảm thấy ngạc nhiên.

Cô gái xinh đẹp này có bản lĩnh thế nào mà lại có thể khiến anh Lăng yên tâm giao một hạng mục quan trọng như vậy cho cô ấy phụ trách? Không chỉ có thế, ngay cả phó tổng giám đốc cũng muốn phối hợp cùng cô ấy.

Nhưng, chỉ trong vòng một ngày, tất cả bọn họ đều tâm phục khẩu phục.

Nếu nói anh Lăng là người điên cuồng trong công việc thì Kỳ Hình phải gọi là “con ma làm việc”.

Cô không chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể thích ứng cùng tác phong làm việc của bọn họ mà còn đưa ra những ý kiến đầy tính sáng tạo

và những ý tưởng có lợi cho tổ dự án.

Chỉ trong vòng vài ngày, mọi người đều nghe theo sự sắp xếp của Kỳ Hinh.

Bởi vì bọn họ phát hiện ra cô gái này có trí nhớ, năng lực và hiệu suất làm việc cực kì cao, vậy nên ngay cả nhóm tinh anh bọn họ cũng không thể theo kịp cô.

Bóng đêm đen như mực nhuộm đen cả tòa nhà.

Một người không kiềm chế nổi, ngáp một cái.

Kỳ Hinh ngẩng đầu lên, nhận ra nét mệt mỏi trên mặt mọi người.

Cũng phải, mấy ngày rồi bọn họ đâu có được ngủ đủ giấc.

Kỳ Hinh cất giọng nhỏ nhẹ đầy áy náy: “Hôm nay đến đây thôi, mọi người không cần tăng ca nữa, về nhà nghỉ ngơi đi!”

Mệnh lệnh của cô khiến cả tổ dự án cảm thấy ấm lòng.

Bọn họ cùng Kỳ Hinh đứng dậy vươn vai, tuy rằng áp lực công việc rất lớn nhưng tâm trạng mọi người thì rất thoải mái.

Sau khi tiễn mọi người ra về, Kỳ Hinh quay lại văn phòng, ngồi xuống ghế, nghỉ ngơi một lát.

Nhưng cô không ngủ nổi, vì còn một số việc phải hoàn thành trong hôm nay.

- Sao thế, cho mọi người về, còn mình thì ở lại làm ca đêm à?

Lăng Thiếu Nghị đẩy cửa bước vào.

Dáng người của anh ta cũng cao lớn giống Lăng Thiếu Đường, toàn thân toát ra nét hấp dẫn riêng của đàn ông.

Trên mặt anh ta là nụ cười ôn hòa, khiến người ta nhìn vào có cảm giác vui vẻ, hơn nữa vẻ mặt Lăng Thiếu Nghị không hề có chút mệt mỏi nào.

Anh ta cũng giống Lăng Thiếu Đường, điển hình cho kiểu người cường công việc!

- Em còn đang suy nghĩ về vấn đề tiếp đón nhóm tổ chức đấu thầu, dù sao bọn họ cũng đều là quan chức chính phủ!

Kỳ Hinh nở nụ cười tươi.

Sau đó, ngón tay mảnh khảnh của cô giơ lên day day trán.

Lăng Thiếu Nghị cười lắc đầu, ánh mắt đầy trù ẻo.

Anh ta đến trước mặt Kỳ Hinh, cánh tay dài duỗi ra, tắt máy tính của cô đi.

Sau đó thân hình cao lớn chắn trước mặt Kỳ Hinh.

- Này, Thiếu Nghị, anh làm gì vậy?

Kỳ Hinh ngược mắt nhìn Lăng Thiếu Nghị đang đứng trước mặt, sốt ruột hỏi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Lăng Thiếu Nghị Mất Khống Chế (1)

Khóe môi Lăng Thiếu Nghị thấp thoáng nụ cười ấm áp, đôi mắt thâm thúy cũng lóe những tia sáng rõ.

Anh ta hơi cúi người xuống.

Thân hình cao lớn hoàn toàn bao phủ lấy Kỳ Hình.

- Giờ em phải nghe lời anh, mau về nghỉ ngơi cho tốt đi, việc này anh sẽ giúp em, được không?

Tuy là câu hỏi nhưng lại mang tính khẳng định.

Ánh mắt Kỳ Hình vụt qua ý cười bất đắc dĩ.

Đúng là em trai của Lăng Thiếu Đường, bá đạo y như nhau.

Kỳ Hình nở nụ cười làm lộ hai bên lúm đồng tiền rồi lên tiếng: “Anh trai anh nghiêm khắc như vậy, em sợ ngày mai anh ấy từ Mỹ về lại trách cứ hiệu suất làm việc của tổ dự án”.

Lăng Thiếu Nghị thấy Kỳ Hình nói vậy thì hơi nhíu đôi mày kiểm lại, nở nụ cười xấu xa: “Anh thấy em bị anh ấy dọa sợ chết khiếp rồi!”

Sau đó, nụ cười bên môi anh ta càng đậm hơn, nói tiếp với cô: “Em làm việc rất tốt rồi, tốt lắm rồi, cho nên giờ nhiệm vụ của em là phải về nghỉ ngơi cho tốt, nếu là anh cả thì anh ấy cũng sẽ làm như anh thôi!”

Ý cười bên môi Kỳ Hình chợt biến mất, trong lòng hơi lạnh lẽo.

Anh sẽ như vậy sao?

Nếu thật sự anh ở bên cạnh cô, chỉ sợ cô còn chẳng dám đi ngủ.

Kỳ Hình nở nụ cười khổ!

- Cám ơn anh, Thiếu Nghị!

Cô dịu dàng lên tiếng, giọng điệu đầy cảm kích.

Sau đó, Kỳ Hình mở ngăn kéo ra, lấy một lọ thuốc ra uống.

Ánh mắt Lăng Thiếu Nghị vụt qua tia kinh ngạc: “Đây là...”

Cô không khỏe ở đâu sao?

Nếu như thật sự cô có chỗ nào không khỏe, tại sao anh lại không nhận ra được?

Trước sự kinh ngạc của Lăng Thiếu Nghị, Kỳ Hình hơi mỉm cười, vội vàng giải thích: “Gần đây em hơi đau đầu cho nên phải uống thuốc, nhưng thuốc này còn có tác dụng khác là giúp em có thể ngủ ngon hơn!”

Nói xong, cô ngửa đầu, nuốt viên thuốc.

Sự đau lòng ánh lên trong mắt Lăng Thiếu Nghị, anh ta vội vã nói với Kỳ Hình: “Ngày mai anh đưa em đến gặp bác sĩ!”

- Không cần đâu, em nghỉ ngơi một lát là ổn!

Kỳ Hình nở nụ cười ấm áp.

Lăng Thiếu Nghị nhìn Kỳ Hình, trong lòng khẽ dao động.

Anh ta mỉm cười, giọng nói trầm trầm đầy quan tâm: “Anh lấy cho em cốc sữa nóng, uống xong đi rồi anh đưa em về”.

Nói xong, anh ta đứng dậy đi ra ngoài.

- Thiếu Nghị...

Kỳ Hình gọi tên anh ta.

- Sao thế?

Khóe môi Lăng Thiếu Nghị cong lên nụ cười.

- Không cần phải chuẩn bị sữa cho em đâu, anh cũng mệt rồi, mấy ngày nay anh luôn ở bên cạnh giúp em!

Kỳ Hình hơi ngại, nhẹ giọng nói.

- Ngốc ạ!

Lăng Thiếu Nghị khẽ nói.

Ánh mắt anh ta đầy trìu mến: “Em cứ nghỉ ngơi đi, anh sẽ quay lại ngay!”

Sau đó, anh ta đẩy cửa đi ra khỏi văn phòng.

Kỳ Hình cảm thấy rất ấm áp, Lăng Thiếu Nghị luôn mang lại cho cô cảm giác này, không giống như Lăng Thiếu Đường.

Cô khẽ thở dài rồi tựa hân người vào ghế.

Đúng như lời Lăng Thiểu Nghị nói, cô mệt rồi.

Cô thả lỏng người ngồi trên ghế, cảm giác mềm mại sau lưng khiến cô thấy rất thoải mái.

Đêm càng trở nên tĩnh mịch, dường như mọi thứ đều đang chìm vào giấc ngủ, tất cả đều hết sức bình lặng, ngay cả con tim đang phiền não cũng bắt đầu trở nên thông dong và điềm tĩnh hơn.

Qua cửa sổ sát sàn là có thể thu trọn cảnh đêm của thành phố vào trong mắt, giống như là một màn hình lớn, biểu hiện một thế giới tươi đẹp nhất ra ngoài.

- Kỳ Hinh, uống đi...

Khi Lăng Thiểu Nghị cầm cốc sữa nóng đi vào trong văn phòng mới phát hiện ra cô đã ngủ.

Anh ta không nói gì nữa.

Ánh đèn thủy tinh sáng trong cùng ánh trăng bên ngoài tạo nên vẻ xa hoa, bao phủ lấy Kỳ Hinh khiến cô xinh đẹp tựa thiên sứ.

Lăng Thiểu Nghị nhẹ nhàng đặt cốc sữa lên bàn, tựa hồ sợ sẽ làm Kỳ Hinh tỉnh giấc.

Sau đó, anh ta đi vòng qua bàn làm việc, lại gần Kỳ Hinh, nhìn cô ngủ, khóe miệng cong lên nụ cười dịu dàng.

Cánh tay dài của anh ta nhẹ nhàng vòng qua người Kỳ Hinh, sau đó bế cô lên.

Rõ ràng là Kỳ Hinh đã rất mệt, cô chỉ “ừm” một tiếng rồi lại ngủ tiếp.

Cái đầu nhỏ tựa vào lồng ngực Lăng Thiếu Nghị, vẻ mặt cũng hết sức tỉnh lặng.

Lăng Thiếu Nghị bế Kỳ Hinh vào trong thang máy, đi xuống bãi đỗ xe.

Anh ta mở cửa xe, cẩn thận đặt Kỳ Hinh vào ghế lái phụ.

Kỳ Hinh thật sự ngủ rất ngon, trông hết như một đứa trẻ.

Hàng lông mi dài che khuất đôi mắt sáng, gương mặt trắng nõn xinh đẹp, sống mũi cao, đôi môi đỏ hồng hơi mím lại như cánh hoa mê người.

Lăng Thiếu Nghị không cho xe chạy ngay mà ngồi ở vị trí lái, lẳng lặng nhìn Kỳ Hinh, tựa như muốn khắc sâu hình ảnh của cô vào lòng.

Đôi mắt sáng của anh ta xao động chút chân tình.

Nhìn một lúc lâu, Lăng Thiếu Nghị khẽ thở dài một hơi.

Anh ta hơi rướn người lên, giúp cô thắt dây an toàn.

- Ừm...

Kỳ Hinh vô thức kêu lên một tiếng.

Sau đó, cô hơi cựa mình, dường như đang tìm một tư thế thoải mái để ngủ.

Cô giống hết một con mèo nhỏ mê người, cực kỳ hấp dẫn.

Thân hình cường tráng của Lăng Thiếu Nghị hơi nao nao, hàng lông mày kiếm cùng đôi mắt sắc bén tràn đầy tình yêu.

Lúc này, khuôn mặt anh tuấn của anh ta rất gần rất gần với Kỳ Hinh...

Gần đến mức anh ta có thể ngửi thấy mùi hương trên người Kỳ Hinh.

Thậm chí gần đến mức...

Anh ta chỉ cần cúi đầu là có thể hôn lên môi cô!

Nhắm nháp sự ngọt lành của cô, sự kiều mị của cô, sự thơm ngát của cô...

Ngón tay dài nhẹ nhàng mơn trớn gò má của Kỳ Hinh, dịu dàng vuốt ve, động tác yêu thương như đang trân quý một thứ bảo bối vô giá.

Dần dần, cảm giác mềm nhũn từ đầu ngón tay truyền đến khiến đôi mắt của Lăng Thiếu Nghị càng lúc càng trở nên thâm trầm.

Kỳ Hinh hệt như một Thánh nữ, vẻ mặt tĩnh lặng và sáng bừng dưới ánh trăng.

Cô quá mệt mỏi, hơn nữa có lẽ viên thuốc đã phát huy tác dụng nên cô không cảm nhận được hành động dịu dàng của Lăng Thiếu Nghị.

Hô hấp của Lăng Thiếu Nghị bắt đầu trở nên dồn dập, sự yêu thương trong mắt dần hóa thành dục vọng.

Cô gái dưới người anh ta đang hoàn toàn say ngủ.

Hơi thở đàn ông của Lăng Thiếu Nghị phả vào cổ cô, từng luồng nhiệt nóng bỏng đầy dục vọng.

Bàn tay to của anh ta nhẹ nhàng ấn một cái nút, chiếc ghế từ từ ngã xuống, tạo thành một chiếc giường nhỏ thoải mái.

Rõ ràng tư thế này khiến Kỳ Hinh rất thoải mái, cô nghiêng đầu sang một bên để ngủ.

Một vài sợi tóc đen bung ra xõa xuống cổ, càng tôn lên nước da trắng như tuyết khiến người ta phải say đắm.

Cô không hề biết rằng tư thế lúc này của mình vô cùng mờ ám và kêu gọi đến mức nào.

Ánh đèn mờ mờ ảo ảo đang dụ dỗ thị giác của Lăng Thiếu Nghị, mê hoặc nơi sâu nhất trong lòng anh ta.

Ánh mắt anh ta hơi trầm xuống, anh ta cúi người...

Hơi thở đàn ông bủa vây lấy mùi hương dịu nhẹ của cô, lan tỏa khắp xe, bầu không khí kỳ lạ lập tức trở nên cực kì kích thích các giác quan của Lăng Thiếu Nghị.

Nụ hôn nóng bỏng đặt xuống cổ cô, dường như đang chứng minh cô là người phụ nữ của anh ta...

Sự dịu dàng và mùi hương từ môi truyền đến bỗng chốc càng kích thích anh ta, khiến dục vọng nguyên thủy nhất rục rịch trỗi dậy.

Ngay sau đó, anh ta ngẩng đầu lên...

Rồi lại cúi người xuống, hôn lên đôi môi Kỳ Hinh...

Vốn anh ta chỉ muốn một nụ hôn phớt nhẹ như chuồn chuồn đập nước, nhưng lại cảm thấy không đủ, càng muốn cuốn lấy chiếc lưỡi của cô để chơi đùa...

Nụ hôn càng trở nên sâu hơn...

Trên người cô có mùi hương dịu nhẹ tự nhiên nhất của cơ thể...

Mùi hương ấy quanh quẩn bên chóp mũi Lăng Thiếu Nghị, lượn lờ không thể tiêu tan!

Anh ta kích động, lại càng muốn hưởng thụ sự ngọt ngào ấy!

Anh ta biết Kỳ Hình rất tuyệt, nhưng tuyệt đối không ngờ lại tươi ngọt đến mức này.

Dù cô không làm gì cũng khiến đàn ông điên cuồng.

Từ người cô toát ra nét hấp dẫn khiến đàn ông không thể cự tuyệt.

Lăng Thiếu Nghị cảm thấy lúc này đang rơi vào một cái động thơm ngọt.

Sự thơm ngát của Kỳ Hình khiến bụng anh ta co rụt lại.

Mùi hương ấy như một đóa hoa anh túc khiến anh ta không thể khống chế được.

- Ừm...

Kỳ Hình hơi chau mày lại, dường như thuốc vẫn chưa hết tác dụng, cô vẫn không tỉnh lại.

Lúc này, đôi mắt của Lăng Thiếu Nghị đã bị dục vọng nhuộm đỏ, tiếng nỉ non của Kỳ Hình lại càng trở nên yêu mị hơn bao giờ hết.

Bàn tay to của anh ta lần xuống cổ áo cô, sau đó cởi từng cúc áo sơ mi một.

Bầu ngực của Kỳ Hình lập tức hiện ra trong ánh mắt đầy dục vọng của Lăng Thiếu Nghị.

- Hình...

Giọng nói đầy yêu thương của anh ta vang lên bên tai cô.

Anh ta hôn lên trán cô, mũi cô, môi cô...

Sau đó lại lướt xuống dưới, hôn lên xương quai xanh kêu gọi.

Bàn tay to cũng khẽ vuốt ve bờ vai non mềm của cô, thuần thực cởi chiếc áo của cô ra.

Sự xinh đẹp của Kỳ Hình bỗng chốc lộ rõ trước mắt...

Bàn tay nóng cháy của anh ta phủ lên nơi non mềm của cô, cảm nhận sự hấp dẫn chí mạng.

Lập tức, đôi môi anh ta như đang đói khát cũng dừng lại trên vùng núi tuyết trắng, hưởng thụ sự mềm mại và thơm ngọt ở nơi đó.

Lăng Thiếu Nghị hoàn toàn say mê Kỳ Hình, không thể kiềm chế được nữa.

Anh ta thừa nhận cô gái này thật sự rất hấp dẫn, ngay từ đầu đã khiến anh ta động tình.

Anh ta muốn có cô!

Ý nghĩ này bỗng nảy sinh trong đầu Lăng Thiếu Nghị, hô hấp của anh ta càng trở nên nóng bỏng.

Đôi mắt bị dục vọng nhuộm màu trở nên đen đặc lại...

Cảm giác muốn được chinh phục ngày càng to lớn khiến Lăng Thiếu Nghị không thể khống chế.

Anh ta cúi người xuống, cả người hoàn toàn bao phủ lên Kỳ Hình, đôi môi dưới sự thúc đẩy của dục vọng càng trở nên cuồng dã, bàn tay to không khống chế được lần tìm xuống dưới...

Anh ta điên cuồng muốn có được cô gái này!

Giờ anh ta rất muốn có được cô!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Lăng Thiếu Nghị Mất Khống Chế (2)

Nhưng đúng vào lúc này...

- Ừm... Thiếu Đường, dừng!

Kỳ Hinh hơi vắn vẹo người, dù đang ngủ say nhưng cô vẫn vô thức gọi tên Lăng Thiếu Đường.

Hơi thở cuồng dã này cực kỳ giống hơi thở của Lăng Thiếu Đường, nhưng lại cũng có phần không giống...

Âm thanh nỉ non của Kỳ Hinh như một gáo nước lạnh đổ xuống đầu Lăng Thiếu Nghị.

Anh ta tỉnh lại, nắm chặt lấy chút lý trí cuối cùng còn sót lại, buông cô ra, nhanh chóng bật dậy, rời xa khỏi cô.

Anh ta ngồi xuống vị trí ghế lại, hít thở dồn dập, buộc bản thân mình phải tỉnh táo trở lại.

Anh ta cố gắng điều hòa hơi thở, không dám quay đầu lại nhìn cô.

Anh ta lập tức mở cửa xe, đi ra ngoài.

Chết tiệt!

Anh ta chống hai tay trước đầu xe, xuyên qua lớp cửa kính nhìn vào Kỳ Hình đang nằm trong xe, quần áo không chỉnh tề.

Anh ta sao lại nhân lúc Kỳ Hình không chú ý, muốn chiếm hữu cô chứ?

Anh ta thừa nhận bản thân đã yêu Kỳ Hình, hơn nữa còn yêu đến mức không muốn làm tổn thương cô.

Nếu cô gái trước mặt không phải là Kỳ Hình thì nhất định anh ta sẽ chẳng tốn nhiều hơi sức, chẳng để tâm đến cảm nhận của ai khác, chỉ hung hăng phát tiết nhu cầu sinh lý của bản thân.

Nhưng...

Cô là Kỳ Hình!

Là người con gái anh ta yêu sâu sắc!

Cô...

Cũng là người phụ nữ của anh trai anh ta.

Sự mâu thuẫn khiến Lăng Thiếu Nghị chỉ còn biết cười khổ, dường như đang châm chọc bản thân mình.

Lát sau, anh ta đã bình tĩnh trở lại, nhân lúc bản thân còn tỉnh táo, lập tức lên xe, sửa sang lại quần áo cho Kỳ Hình.

- Hình, mong rằng sau này anh sẽ không xúc phạm đến em nữa!

Anh ta than một tiếng bất đắc dĩ.

Sau đó nhấn ga, lái xe về biệt thự.

Thời gian trôi qua cực kỳ nhanh, giai đoạn chuẩn bị tài liệu và phân tích đã trôi qua, bọn họ đang tiến vào giai đoạn khảo sát.

Kỳ Hinh vẫn bận rộn như mọi khi, dẫn đầu tổ dự án như các đấu sĩ ngoài chiến trường, bồng bồng khí thế.

Thời gian gần đây Lăng Thiểu Đường cũng không đi công tác nhiều, luôn ở bên cạnh giúp đỡ Kỳ Hinh.

Nhưng như vậy, đôi khi lại khiến tổ dự án phải đi đường vòng, điều này càng khiến Kỳ Hinh bội phụ khả năng của Lăng Thiểu Đường.

- Kỳ Hinh...

Giọng nói trầm thấp từ sau lưng cô vang lên.

Khi vừa ra khỏi quán cafe, cô đã nghe thấy âm thanh này.

Kỳ Hinh quay đầu lại, nở nụ cười tươi.

- Hoàn Vũ, là anh à?

Viên Hoàn Vũ cũng tươi cười: “Gần đây em bận rộn gì vậy? Anh gọi điện em cũng không nhận máy!”

Các bộ phận và hạng mục kinh doanh của Lăng thị cực kỳ lớn nên tất cả mọi người ai bận việc người ấy, Viên Hoàn Vũ không biết hiện tại Kỳ Hinh đang làm gì cũng là chuyện bình thường.

- À, không có gì đâu, em đang lo chuyện một hạng mục kinh doanh thôi!

Kỳ Hinh khẽ cười.

Sau đó, cô cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay.

- Sao? d☆. ie*nda»nleq»uydon Em đang vội à?

Vẻ mặt Viên Hoàn Vũ thoáng qua sự thất vọng.

Lâu rồi anh ta không gặp Kỳ Hinh, hơn nữa công việc của bản thân cũng bận rộn, mãi mới gặp được cô thì cô lại bận.

Hôm nay lại thành thế này đây.

Kỳ Hinh áy náy: “Hoàn Vũ, ngại quá, em còn công việc phải xử lý!”

Viên Hoàn Vũ lắc đầu, bất đắc dĩ lên tiếng: “Đã như vậy thì anh không làm tốn thời gian của em nữa, thật ra anh muốn thông báo thời gian của buổi họp mặt”.

- Vậy à? Khi nào thế?

Kỳ Hinh hỏi.

- Ngày kia, em nhớ sắp xếp đi nhé!

Viên Hoàn Vũ cười nói.

- Hả...

Kỳ Hinh hơi khó xử, cô sợ không đủ thời gian.

- Sao thế? Đừng nói em đổi ý nhé, anh đã nói với mọi người rồi!

Viên Hoàn Vũ thấy sự do dự của Kỳ Hinh, vội lên tiếng.

Kỳ Hinh mỉm cười, nói với Viên Hoàn Vũ: “Được rồi, em sẽ tới đúng giờ!”

Viên Hoàn Vũ yên tâm, thở phào.

Hôm đó chắc chắn sẽ là một ngày khó quên, bởi vì hôm đó anh ta đã chuẩn bị sẽ tỏ tình với Kỳ Hinh.

Cho nên cô nhất định phải tham gia.

Kỳ Hình vừa định nói gì đó thì lúc này điện thoại vang lên...

- Alo?

Kỳ Hình nhận điện thoại.

- Sao? Em chưa nói rõ ràng với cái tên gia hỏa đó à?

Giọng nói lạnh lẽo của Lăng Thiếu Đường vang lên qua điện thoại.

Kỳ Hình hít sâu một hơi, vô thức nhìn quanh bốn phía, nhưng không hề thấy bóng dáng Lăng Thiếu Đường đâu.

Sao anh biết hiện giờ cô đang ở đâu?

- Em mà không đến gặp tôi ngay thì tôi sẽ lập tức đuổi việc cái tên đó!

Giọng nói lạnh lùng lại vang lên, sau đó điện thoại cũng bị ngắt tín hiệu.

- Kỳ Hình, em sao thế?

Viên Hoàn Vũ thấy sắc mặt của Kỳ Hình rất kỳ lạ.

- À, không, không có gì, em phải đi rồi!

Kỳ Hình cố nở nụ cười, sau đó vội vã chào tạm biệt Viên Hoàn Vũ.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Bị Lãng Thiếu Đường Phủ Nhận Thành Quả Công Việc (1)

Kỳ Hinh đến trước văn phòng tổng giám đốc, gõ cửa.

Lãng Thiếu Đường sau khi ký xong liền giao tập tài liệu cho thư ký.

Cô thư ký ra khỏi phòng cũng đồng thời đóng cửa lại. Lãng Thiếu Đường nhàn nhã đặt bút xuống mặt bàn, sau đó rút một điếu thuốc xì gà Cuba ra hút.

Sau khi điếu xì gà được châm lên, đôi mắt sắc bén của Lãng Thiếu Đường nhìn xuyên qua làn khói mờ, thẳng về phía Kỳ Hinh.

Khuôn mặt nồn nà của Kỳ Hinh chẳng hề có biểu cảm gì, cô bước lên đặt tập tài liệu xuống trước mặt Lãng Thiếu Đường.

- Đây là toàn bộ những đánh giá và phân tích về dự án đấu thầu lần này, anh xem đi, nếu không có vấn đề gì thì ký vào bên dưới!

Ngữ khí của cô hết sức hờ hững, không nghe ra chút vui buồn nào.

Đôi mắt đen của Lãng Thiếu Đường nhìn chăm chăm Kỳ Hinh.

Mãi lâu sau, anh mới hạ tầm mắt xuống, lật giở tập tài liệu.

Ngón tay thon dài khẽ lật một vài trang. Kỳ Hình nhìn xuống, bắt gặp đôi mắt đen đầy cơ trí của anh đang rất tập trung.

Không đầy nửa phút sau, Lăng Thiệu Đường đóng tập tài liệu dày lại.

Anh vung tay lên, vứt tập tài liệu lên bàn.

- Anh...

Thấy Lăng Thiệu Đường không hề có chút để tâm nào, Kỳ Hình rõ ràng đã hơi tức giận.

- Làm lại!

Lăng Thiệu Đường thốt ra hai từ ngắn gọn, phủ định hoàn toàn tập tài liệu này, cũng đồng thời phủ định luôn tâm huyết suốt mấy ngày qua của tổ dự án.

- Cái gì?

Kỳ Hình cảm thấy máu huyết trong người sôi trào.

Cô chau mày lại, ánh mắt toát ra lửa nhưng vẫn cố gắng nén giận.

Cô siết chặt tay, cố gắng điều chỉnh hô hấp của bản thân để lấy lại bình tĩnh.

- Chúng tôi cần một lý do!

Lăng Thiệu Đường hoàn toàn nhìn rõ biểu cảm của Kỳ Hình, sao anh có thể không hiểu sự tức giận của cô chứ?

Anh dựa người vào ghế tổng giám đốc, thân hình cao lớn ngang tàng trông hết sức nhàn nhã nhưng vẫn toát lên nét quyền uy của bậc vương giả.

- Lý do là tôi muốn tổ dự án làm lại!

Giọng nói trầm thấp đầy lạnh lùng khiến Kỳ Hình cực kỳ ghét vang lên.

Anh không giải thích gì, chỉ dùng quyền uy trong lời nói.

Ánh mắt Kỳ Hình xao động, cô không thể ngờ Lăng Thiệu Đường lại nói vậy.

Nhất thời, lửa giận bùng bùng trong mắt Kỳ Hình.

Cô bước lên một bước.

- Anh Lăng, tôi biết là một tổng giám đốc thì anh có toàn quyền định đoạt, nhưng anh không thể không tôn trọng thành quả tâm huyết của chúng tôi. Anh chỉ dùng thời gian chưa đến nửa phút rồi nhanh chóng phủ định cả tập tài liệu, chẳng lẽ chúng tôi phạm phải sai lầm lớn đến thế cơ à? Nếu quả thật như vậy thì anh không ngại chỉ ra chứ, đừng để chúng tôi mang theo nghi vấn khi phải làm việc.

Kỳ Hình càng nói càng kích động, thanh âm cũng càng ngày càng cao, nếu có thể thì cô chỉ muốn cầm tập tài liệu lên ném vào mặt anh.

Cô không hiểu tại sao Lăng Thiệu Đường lại như vậy. Nếu anh không hài lòng thì phải đưa ra ý kiến đề xuất, tại sao lại phủ định toàn bộ như vậy? Đây là chuyện gì vậy?

Vẻ mặt Lăng Thiệu Đường hết sức bình tĩnh như mặt hồ chẳng hề gợn sóng.

Anh nhướn mày, có vẻ rất hứng thú khi chứng kiến Kỳ Hình tức giận.

Ngay sau đó, khóe miệng anh cong lên nụ cười:

- Nếu phạm phải sai lầm lớn thì tôi sẽ nghi ngờ năng lực chuyên môn của toàn bộ tổ dự án, nhưng trong thời gian dài như vậy mà mấy người lại làm ra một thành quả khiến tôi không vừa lòng, xét cho cùng thì vấn đề

không nằm ở phía thành viên mà vấn đề ở khâu đưa ra sách lược của trưởng nhóm!

Câu nói ấy lại khiến lòng Kỳ Hinh nổi lên từng cơn sóng lớn.

- Anh... anh muốn nói vấn đề là ở tôi?

Kỳ Hinh nhìn Lăng Thiệu Đường đầy vẻ khó tin, giọng điệu chẳng còn khí thế như vừa rồi.

Tuy có rất nhiều thứ về Lăng Thiệu Đường cô không lý giải nổi, nhưng cô hiểu rõ nếu thật sự như vậy thì Lăng Thiệu Đường tuyệt đối sẽ không lấy lý do này ra để đùa giỡn.

Cô vội vàng bước lên, mở tập tài liệu ra, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn chăm chú, sau đó lại ngẩng đầu lên, vẫn chưa hiểu ý anh.

Lăng Thiệu Đường vẫn nở nụ cười nhạt, vẫy vẫy tay với Kỳ Hinh:

- Lại đây!

Kỳ Hinh không hiểu Lăng Thiệu Đường định làm gì, cô chậm rãi bước về phía trước, sau đó nắm lấy tay Lăng Thiệu Đường.

Khi bàn tay to của Lăng Thiệu Đường nắm chặt bàn tay nhỏ bé của mình, trong lòng cô lại sinh ra cảm giác khác lạ.

Đường trí tuệ của anh rất dài, dường như nằm trong tay thị trường thế giới và thị trường chứng khoán, khiến người ta không thể khinh thường.

Lăng Thiệu Đường thu tay lại, Kỳ Hinh theo đà ngồi lên đùi anh.

Bàn tay ấm áp của anh khẽ vén mấy sợi tóc rủ trước trán cô, hành động đầy trìu mến và yêu chiều.

- Hình Nhi, tôi không phủ định vất vả của mọi người, mục đích của tôi là muốn em đừng bảo thủ như vậy!

Giọng nói trầm thấp như đang an ủi Kỳ Hình.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

Quyển 2

Chương 100: Bị Lãng Thiếu Đường Phủ Định Thành Quả Công Việc (2+3)

Chương 101: Phong Ba Từ Cuộc Gặp Mặt Bạn Cũ

Chương 102: Chịu Đựng Sự Trừng Phạt Ngọt Ngào

Chương 103: Vì Lạnh Lùng Nên Phải Trả Giá Rất Nhiều

Chương 104: Âm Mưu Bí Mật Của Đôi Nam Nữ Thần Bí (1)

Chương 105: Đề Xuất Ý Kiến Về Dự Án Mạng Chủ Đề “Nhân Đức”

Chương 106: Lãng Thiếu Đường Biến Mất

Chương 107: Thứ Muốn Lấy Là Mạng Của Lãng Thiếu Đường

Chương 108: Khẩu Súng Phía Sau Gáy

Chương 109: Không Chỉ Muốn Một Minh Lãng Thi

Chương 110: Dư Chấn Khiến Người Ta Sợ Hãi

Chương 111: Thử Thách Sự Sống Chết

Chương 112: Bàn Tay To Đầy Máu Tươi

Chương 113: Dù Chết Cũng Hạnh Phúc

Chương 114: Không Thể Không Thừa Nhận Sinh Mệnh Rất Quan Trọng

Chương 115: Hy Vọng

Chương 116: (3)

Chương 117: Kỳ Hình Đau Lòng

Chương 118: Lãng Thiếu Đường Bàn Chuyện Cùng Người Thần Bí (1+2)

Chương 119: Không Bỏ Được Thủ Hận Hay Là Không Quên Được Tình Yêu?

Chương 120: Người Trong Lòng Lãng Thiếu Đường

Chương 121: Năm Ấy An Vũ Ân Mười Tám Tuổi

Chương 122: Một Thời Trẻ Tuổi Đầy Ngông Cuồng Của Lãng Thiếu Đường

Chương 123: Lãng Thiếu Đường Tỏ Tình

Chương 124: Cần Phải “Môn Đăng Hộ Đối”

Chương 125: Đưa Ra Lời Chia Tay

Chương 126: Giải Thoát

Chương 127: Hạnh Phúc

Chương 128: Kế Hoạch Thu Mua Kỳ Thị 1

Chương 129: Kế Hoạch Thu Mua Kỳ Thị (2)

Chương 130: Kỳ Hình Kinh Sợ

Chương 131: Tình Huống Hỗn Loạn Tình

Chương 132: Ra Lệnh Đuổi Khách

Chương 133: Có Biển Số Cũng Có Kỳ Ngộ

Chương 134: Thay Đổi Cách Xưng Hộ

Chương 135: Bệnh Tình

Chương 136: Tất Cả Đều Là Của Anh

Chương 137: Quốc Gia Lãng Mạn

Chương 138: Không Muốn Nghe Đến Tên

Chương 139: Từng Giây Từng Phút Cảm Nhận Được Hơi Thở Của Anh

Chương 140: Gặp Gỡ Người Đàn Ông "Yêu Nghiệt"

Chương 141: Sự Càn Quấy Trong Hội Đấu Giá (1)

Chương 142: Sự Càn Quấy Trong Hội Đấu Giá (2)

Chương 143: Không Ai Dám Ra Giá Để Mua "Khuyneh Quốc Nhan"

Chương 144: Cướp Đoạt Người Phụ Nữ Của Lãng Thiếu Đường

Chương 145: Phải Nhớ Kỹ Tên

Chương 146: Màu Tím Lãng Mạn Động Lòng Người

Chương 147: Bởi Vì Có Anh Mới Có Lãng Mạn

Chương 148: Người Thọc Gậy Bánh Xé

Chương 149: Chủ Nhân Trước Của "Khuyneh Quốc Nhan"

Chương 150: Không Sợ Tiêu Lang Thành Người Xa Lạ

Chương 151: Công Khai Tranh Giành - Tứ Đại Tài Phiệt Tụ Hạp Tại Buổi Đấu Thầu

Chương 152: Tranh Giành Không Hề Kiên Nể (2)

Chương 154: Không Hề Kiên Kì Tranh Giành (3)

Chương 155: Vòng Cạnh Tranh Thứ Hai

Chương 156: Kỳ Hình Bị Choáng (1)

Chương 157: Kỳ Hình Bị Choáng (2)

Chương 158: Hạnh Phúc Vây Quanh

Chương 159: Gặp Được Cung Quý Dương Khi Bị Làm Nhục

Chương 160: Vạn Kiếp Bất Phục

Chương 161: Kỳ Hình Ngất Xiu

Chương 162: Che Giấu

Chương 163: Bộ Phận Chiến Đấu Ban Đêm Của Lãng Thị

Chương 164: Không Thể Chờ Được

Chương 165: Dấu Hôn Trước Ngực

Chương 166: Hiếu Lầm Bị Phản Bội

Chương 167: Cái Giá Phải Trả Cho Việc Làm Nhục

Chương 168: Yêu Sâu

Chương 169: Trong Bóng Đêm Lạnh Lùng

Chương 170: Giết Người Là Phạm Pháp

Chương 171: Người Đàn Ông Như Thế Nào

Chương 172: Trình Bày Chi Tiết Xuất Sắc

Chương 173: Thi Thế Ngoài Ý Muốn

Chương 174: Chờ Đợi

Chương 175: Khó Xử

Chương 176: Sóng Gió Lại Nổi Lên
Chương 177: Thù Hận Luôn Là Thứ Rất Phiền Toái
Chương 178: Mất Hồn Mất Vía
Chương 179: Năm Ấy Lãng Thiếu Đường Bốn Tuổi
Chương 180: Kỳ Hình Mạng Tới Sự Ấm Ấp
Chương 181: Cục Cứng Khỏe Mạnh
Chương 182: Chiếc Hộp Thần Bí
Chương 183: Chiếc Nhẫn Kim Cương Xa Hoa
Chương 184: Thần Tài
Chương 185: Quà Tặng
Chương 186: Lãng Thiếu Đường Mất Tự Nhiên
Chương 187: Vui Vẻ Báo Đáp
Chương 188: Buổi Đêm Không Bình Thường
Chương 189: Người Phụ Nữ Tôi Yêu Nhất
Chương 190: Phân Đoạn Bất Thường
Chương 191: Sóng Gió Bất Ngờ Ấp Đến
Chương 192: Dự Tính Sai Lầm
Chương 193: Hạnh Phúc Ngọt Ngào
Chương 194: Ước Hẹn Bên Bờ Biển
Chương 195: Âm Mưu
Chương 196: Gãy Cánh
Chương 197: Cậu Bé Đáng Yêu
Chương 198: Đấu Ngâm
Chương 199: Chủ Nhân Của "Khuyên Quốc Nhan"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Bị Lãng Thiếu Đường Phủ Định Thành Quả Công Việc (2+3)

Bảo thủ?

Kỳ Hinh không hiểu nổi, vội hỏi lại.

Vì Lãng Thiếu Đường vẫn luôn cúi đầu khi nói nên khi Kỳ Hinh đột nhiên ngẩng đầu lên, gò má phấn hồng của cô bỗng chạm phải đôi môi nóng như lửa của Lãng Thiếu Đường.

- A...

Kỳ Hinh hơi mất tự nhiên, vội ngo ngoáy người.

Lãng Thiếu Đường bật cười.

Kỳ Hinh cảm thấy lực bên eo mình bỗng chốc siết chặt hơn.

- Cô bé, em có biết làm vậy là đang dụ dỗ tôi không, hả?

Đôi mắt đen của Lãng Thiếu Đường trong nháy mắt trở nên cực kỳ nóng bỏng, chiếc mũi cao xuyên qua những sợi tóc thơm tho của Kỳ Hinh, lời nói nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

Trái tim Kỳ Hinh đập liên hồi, trước hành động của Lãng Thiếu Đường, cô khẽ run lên.

- Đừng... A...

Kỳ Hình vẫn đang giãy giụa thì đôi môi đã bị Lăng Thiệu Đường bá đạo ngậm lấy.

Đôi mắt của anh cũng dần trở nên khác thường, bàn tay to đặt trên người Kỳ Hình bắt đầu trở nên nóng hơn.

Kỳ Hình thở gấp, khi nhìn vào đôi mắt đầy dục vọng của Lăng Thiệu Đường, cô rất hoảng sợ.

Nhất là...

Vì đang ngồi trên đùi Lăng Thiệu Đường, nên cô dễ dàng cảm nhận được sức mạnh cuồng dã đã sớm bừng tỉnh của anh!

- Đừng...

Kỳ Hình đẩy Lăng Thiệu Đường ra, nhưng do cánh tay anh đang siết chặt nên cô không thể thoát khỏi.

Lăng Thiệu Đường hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh lại hơi thở.

Cô như một loại thuốc trợ tình đối với anh, chỉ cần vừa ngửi thấy mùi hương trên người cô thôi là bản thân anh đã xao động, dường như không thể khống chế nổi bản thân.

- Anh... anh buông tôi ra trước đã!

Gò má Kỳ Hình cũng đỏ ửng lên, cô cụp mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Lăng Thiệu Đường.

- Đừng động đây!

Lăng Thiệu Đường thấp giọng ra lệnh.

Giọng nói trầm thấp vang lên, có thể nghe ra anh đang cố gắng kìm nén.

Anh tựa cằm vào đầu Kỳ Hình, cố gắng khống chế.

Lúc này, bầu không khí ẩm áp bao trùm khắp phòng làm việc.

Một lát sau, Kỳ Hình hơi ngẩng đầu lên.

- Có phải anh định nói tập tài liệu này có vấn đề không?

Cô khẽ hỏi.

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường cong lên nụ cười hấp dẫn.

- Vừa rồi tôi bảo em bảo thủ, tức là muốn nói đến tính hiệu quả và khả năng tăng lợi ích của dự án.

- Cái gì? Sao có thể? Số liệu này là do chính các nhân viên trong tổ tính toán của công ty quốc tế chuyên nghiệp đánh giá mà!

Kỳ Hình cảm thấy rất kì quái.

Lăng Thiệu Đường khẽ lắc đầu.

- Cho nên mới nói, bản thân những số liệu này không có gì sai, cái sai chính là ở chỗ cấp tư liệu.

Kỳ Hình ngẩn người, hàng lông mày nhú chặt lại, cô không nghĩ ra.

- Tôi hỏi em, trong tài liệu, em đánh giá số liệu là bao nhiêu?

Lăng Thiệu Đường nhẹ giọng hỏi.

- 35.8%

Kỳ Hình lập tức đáp.

Lăng Thiếu Đường gật đầu, sau đó nhìn thẳng vào mắt Kỳ Hinh:

- Cho nên tôi muốn em thay đổi, hiệu quả và tăng trưởng lợi ích không phải là 35. 8% mà là 45%!

- Cái gì?

Tiếng thét kinh hãi bật ra từ miệng Kỳ Hinh.

Cô đứng bật dậy, kinh ngạc nhìn Lăng Thiếu Đường.

Anh điên rồi sao?

Từ 35. 8% lên 45% đâu phải chỉ cách nhau một vài tỷ lệ đâu.

Làm sao có thể chứ?

- Sao thế?

Lăng Thiếu Đường thấy buồn cười trước phản ứng của Kỳ Hinh.

- Anh... anh đang ép buộc, làm khó người khác!

Kỳ Hinh cảm thấy lúc này Lăng Thiếu Đường đang đùa giỡn cô.

- Em cho rằng không thể sao?

Lăng Thiếu Đường nhàn nhã nhìn Kỳ Hinh, nhẹ nhàng hỏi.

Kỳ Hinh thấy Lăng Thiếu Đường như vậy lại càng cảm thấy thái độ của anh có gì không ổn, cho nên cô lại trở về với vẻ lạnh lùng:

- Giáo sư dạy tôi phải tính toán số liệu chuẩn xác!

Kỳ Hinh cất giọng rõ ràng.

Lăng Thiểu Đường hơi nhếch môi lên nở nụ cười tà, sau đó anh kéo Kỳ Hình lại.

- Cho nên, giờ tôi muốn dạy em phải biết nhìn xa hơn nữa!

Kỳ Hình còn chưa kịp có phản ứng gì, Lăng Thiểu Đường đã mở một màn hình cực lớn lên.

Kỳ Hình kinh ngạc đến mức che miệng lại, mắt mở to.

Cô không thể ngờ thì ra trong phòng làm việc rộng lớn thế này lại có cả một hệ thống thiết bị công nghệ tinh vi như thế!

Đối diện Kỳ Hình, một bức tường trông rất bình thường thôi nhưng giờ lại nhanh chóng chuyển thành một màn hình chứa toán hình ảnh và các con số.

Trên màn hình, một loạt các chấm nhỏ hình ô vuông chi chít hiện lên, mỗi chấm đại diện cho một khu vực riêng.

Nói cách khác, trên màn hình này là toàn bộ tình hình hoạt động của các công ty của Lăng thị trên thế giới.

- Hình Nhi, chắc là biết rõ những người trong tổ dự án cạnh tranh đấu thầu rồi chứ!

Kỳ Hình chậm rãi gật đầu.

- Đúng, bọn họ đều là những tinh anh chuyên về các lĩnh vực trong hạng mục cạnh tranh đấu thầu.

Lăng Thiểu Đường mỉm cười.

- Đây là mục đích của tôi, em lại đây xem đi.

Anh sai bước đến trước bàn làm việc, tùy ý bấm một nút trên điều khiển, một ô vuông lập tức được phóng to lên.

Kỳ Hình kinh ngạc trước hình ảnh trước mắt, đó là hình ảnh về cuộc giao dịch vàng.

- Cái em đang nhìn thấy là thị trường giao dịch vàng ở Zurich, từ sau khi Lăng thị khai thông được tuyến đường hàng không, các giao dịch vàng bạc ở đây từ 70% đã tăng lên 85. 4%, ba mươi lăm ngân hàng tại đây ngày nào cũng diễn ra hàng loạt các giao dịch mua bán.

Lăng Thiếu Đường một tay cầm ly rượu, nhàn nhã nói với Kỳ Hình.

Kỳ Hình hoàn toàn sững sờ.

- Đây chính là một trong những ví dụ về hiệu suất tăng trưởng trong hạng mục về tài chính của Lăng thị, tất nhiên, sản nghiệp của Lăng thị không chỉ đơn giản có mỗi tài chính!

Kỳ Hình nhìn Lăng Thiếu Đường, mãi lâu sau mới mở miệng nói:

- Ý của anh là...

Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hình, bàn tay to khỏe vỗ nhẹ lên đầu cô, anh không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô mà lại cất giọng đầy ý vị:

- Em nghĩ đi, tại sao tôi lại yêu cầu em phải nắm rõ toàn bộ những hạng mục cạnh tranh đấu thầu trong suốt năm năm qua của Lăng thị? Hơn nữa còn bắt em phân biệt được đâu là những hạng mục chỉ hòa vốn?

Kỳ Hình chợt nghĩ ra điều gì đó, cô lập tức bừng tỉnh, vẻ mặt sáng rỡ:

- Ý của anh là anh muốn tôi đưa hiệu suất của hạng mục này vượt lên trên tất cả?

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường lóe lên tia tán thưởng, anh uống một ngụm rượu rồi gật đầu:

- Đây cũng là lý do vì sao tôi lại sắp xếp các nhân tài vào làm trong tổ dự án này!

Trong lòng Kỳ Hình đã sáng rõ, rốt cuộc cô cũng hiểu tại sao Lăng Thiểu Đường lại nói cô bảo thủ rồi. Cô đúng là không có mắt nhìn xa.

Trước đó, cô cho rằng đây là một hạng mục độc lập, không thể vận dụng các ưu thế từ các lĩnh vực kinh doanh khác của Lăng thị vào được.

Nếu có thể khiến hạng mục này trở thành hạng mục quốc tế, vượt qua các hạng mục khác thì hiệu quả và tăng trưởng lợi ích sao chỉ có thể dừng lại ở con số 35. 8% được?

Nghĩ đến đây, cô thầm cười khở, trách móc bản thân không có kinh nghiệm và suy nghĩ thấu đáo.

Kỳ Hình chỉ mãi cúi đầu thầm trách bản thân, không hề nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Lăng Thiểu Đường.

Quả nhiên là thông minh! Chỉ mới đó mà đã nhận ra rồi!

Lát sau, Kỳ Hình ngược mắt nhìn Lăng Thiểu Đường.

- Thật ra, tôi còn một vấn đề nữa...

- Hả? Vấn đề gì?

Lăng Thiểu Đường nhếch đôi mày rậm lên, nhẹ giọng hỏi.

Kỳ Hình căn căn môi, nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Lăng Thiểu Đường.

- Thật ra một hạng mục quan trọng như vậy, đáng lẽ anh phải tự mình làm, sao lại để tôi...

Lăng Thiếu Đường mỉm cười, giơ tay ngắt lời Kỳ Hinh. Sau đó anh đến trước mặt cô, đưa tay nhắc cằm cô lên:

- Đừng quên, giờ em đã là một cổ đông của Lăng thị, cho nên em phải biết rằng sản nghiệp mà Lăng thị sở hữu cộng với những hạng mục kiểu như thế này hàng năm nhiều không đếm hết. Nếu chuyện gì tôi cũng tự mình làm thì tôi thuê hàng nghìn nhân viên trên thế giới để làm gì?

Kỳ Hinh nghe xong, cảm thấy anh nói cũng đúng.

Anh không cần phải tự mình làm mọi việc cũng đúng, nhưng một sản nghiệp lớn như vậy, đầu óc Lăng Thiếu Đường mỗi giây đều phải nhanh nhạy hơn người khác rất nhiều lần.

Cô đưa mắt nhìn những tập tài liệu dày cộp trên bàn làm việc của Lăng Thiếu Đường, đột nhiên cảm thấy những lời mình vừa nói là không công bằng anh.

Nghĩ đến đây, Kỳ Hinh không nhìn được, khẽ mỉm cười.

- Sao thế?

Lăng Thiếu Đường thấy Kỳ Hinh rất kỳ quái, anh giữ chặt vai cô rồi hỏi.

Kỳ Hinh ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt sáng của Lăng Thiếu Đường, nói:

- Tôi nghĩ, người như anh chắc chắn là sức sống mãnh liệt hơn nhiều so với những người cùng trang lứa!

Khóe miệng Lăng Thiếu Đường nhếch lên, anh hiểu ý của Kỳ Hinh. Anh lập tức cúi người xuống, cất giọng đầy xấu xa bên tai cô:

- Tôi có nhiều sức sống hay không, em là người rõ ràng nhất...

Nói xong, anh ngửa đầu cười ha ha.

Câu nói ấy khiến cả mặt Kỳ Hình đỏ bừng.

Đợi anh cười xong, Kỳ Hình mới mở miệng nói tiếp:

- Nếu hạng mục này do người có kinh nghiệm phụ trách thì sẽ không tốn nhiều thời gian như bây giờ!

Cô vẫn tự trách bản thân.

Lăng Thiếu Đường thấy Kỳ Hình như vậy, trong lòng thấy hơi sợ hãi, anh vội ôm cô vào lòng rồi nói:

- Em quên tôi từng nói gì với em rồi à?

Về mặt Kỳ Hình nghi hoặc, anh nói nhiều như vậy, cô biết anh đang chỉ câu nào?

Lăng Thiếu Đường cúi đầu, đôi môi nóng bỏng xen lẫn mùi rượu xâm nhập vào cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Sau khi thưởng thức sự thơm ngọt của Kỳ Hình xong, Lăng Thiếu Đường mới lưu luyến ngẩng đầu lên, ngón tay dài mơn trớn đôi môi sưng đỏ của cô.

- Tôi nói rồi, tôi muốn ở trên giường em phải nồng nhiệt, đồng thời, tôi cũng sẽ dạy em cách trở thành một quản lý xuất sắc của tập đoàn.

Trong lòng Kỳ Hình dấy lên tình cảm phức tạp, nhất là khi nghe Lăng Thiếu Đường nói rằng vẫn coi cô là tình nhân.

Cô cười khỗ, chẳng lẽ còn muốn anh coi cô là vợ sao? Chẳng qua đó chỉ là lý do thoái thác trong cuộc họp mà thôi.

Kỳ Hinh à Kỳ Hinh, chẳng lẽ mà lại muốn bị tổn thương nữa sao?

Cô mỉm cười, ngược mắt nói với Lăng Thiệu Đường:

- Dù thế nào đi nữa cũng cảm ơn anh, từ anh, tôi có thể học hỏi được nhiều điều.

Những lời này là những lời nói thật lòng.

Lăng Thiệu Đường hiểu ý cô, vì thế anh nở nụ cười tà mị:

- Đã vậy thì tối nay tôi sẽ khiến em phải cầu xin, thế mới công bằng!

- Anh...

Kỳ Hinh liên tiếp lùi về sau mấy bước.

- Sao anh lại không đứng dẫn như thế chứ?

Cô hơi nghiêng đầu, cảm thấy hơi thở của Lăng Thiệu Đường bủa vây khiến cô không thở nổi.

- Đây gọi là “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, em xinh đẹp như vậy, bảo sao tôi không động lòng chứ?

Lăng Thiệu Đường lại gần Kỳ Hinh rồi nói.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Phong Ba Từ Cuộc Gặp Mặt Bạn Cũ

Kỳ Hinh, là cậu đấy à?

Sau lưng Kỳ Hinh vang lên tiếng nói.

Giọng nói đầy vui mừng.

Kỳ Hinh hơi ngạc nhiên, vội quay đầu lại.

Trong nháy mắt, cô bị hai cô gái khác ôm chặt lấy!

Hai cô gái này đều là bạn học cũ của Kỳ Hinh, đối xử với nhau rất tốt, một người tên là Bạch Đình Đình, người kia là Phùng Hoàn.

Hai mắt Kỳ Hinh rưng rưng nước mắt, cô không ngờ hôm nay lại có thể gặp lại nhiều bạn học cũ như thế.

- Kỳ Hinh, cậu xấu quá đấy, tốt nghiệp rồi chẳng liên lạc gì với bọn tớ cả, mấy năm qua rốt cuộc cậu làm gì vậy?

Bạch Đình Đình cố ra vẻ oán giận.

Ánh mắt Kỳ Hinh hơi tối đi, cô vội vàng lên tiếng:

- Chẳng phải giờ đã gặp nhau rồi sao? Các cậu vẫn như hồi trước, lúc nào cũng hùng hùm hùm hù hù! Chẳng có dáng vẻ của một tiểu thư khuê các gì cả!

Phùng Hoàn che miệng cười.

- Đây cũng là do cậu cả thôi, sau khi gặp lại cậu nên bọn tớ mới phần khích quá, bại lộ “nguyên hình” thôi, phải không, Hoàn Vũ?

Cô ấy liếc mắt nhìn về phía bóng dáng cao lớn của Viên Hoàn Vũ.

Ai cũng biết chuyện học trường Viên Hoàn Vũ thích Kỳ Hinh, cũng chỉ có Kỳ Hinh ngốc nghếch mới không biết chuyện đó, còn luôn coi anh là anh trai.

- Hoàn Vũ, Kỳ Hinh, hai người lại đây đi!

Một người người bạn học nam khác cũng tiến lên, bắt chuyện với hai người.

Bọn họ đều là thành viên của hội học sinh, chẳng qua là khác giới tính với Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh mỉm cười, nhưng nụ cười ấy lại khiến bọn họ nhất thời bị lạc lối.

- Nào, Hoàn Vũ, Kỳ Hinh, chúng ta mau vào trong thôi!

Ôn Ân Nhan nói.

- Ôi, mau đến xem đi, ai đây nào!

Khi Kỳ Hinh và Viên Hoàn Vũ bước vào phòng tiệc, một giọng nói sắc nhọn vang lên.

Kỳ Hinh kinh ngạc, phát hiện ra người vừa lên tiếng là Hoàng Phủ Ngưng.

Cô giật mình, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Sao cô ta lại ở đây?

Kỳ Hinh đưa mắt nhìn Ôn Ân Nhan, dù sao buổi tiệc này cũng do cô ấy tổ chức.

Ôn Ân Nhan vội bước lên rồi nói:

- Kỳ Hinh, đây là cô chủ của tập đoàn Hoàng Phủ, Hoàng Phủ Ngưng. Vì ông nội của hai nhà bọn mình có quen biết nhau nên bọn mình cũng biết nhau. Đều là những người trẻ, tới đây chơi đùa cho vui thôi!

Sắc mặt Kỳ Hinh có phần mất tự nhiên, rõ ràng cô không quên được tình hình hôm trên du thuyền.

Cô gái này thật sự rất giỏi đóng kịch.

Hoàng Phủ Ngưng nhìn ra sự ẩn nhẫn trong mắt Kỳ Hinh, cô ta ưỡn ẹo một cách cao ngạo về phía Kỳ Hinh.

- Ân Nhan, cô cũng không cần phải giới thiệu đây, tôi quen cô Kỳ đây từ trước rồi!

Ngữ khí lười nhác có chút cao ngạo của quý tộc vang lên.

- À, thì ra hai người đã quen nhau rồi, vậy thì tốt quá!

Ôn Ân Nhan không nhận ra con sóng ngầm giữa hai người, vội nói.

Kỳ Hinh lịch sự gật đầu với Hoàng Phủ Ngưng, rồi nói với Viên Hoàn Vũ:

- Hoàn Vũ, em muốn lại kia ôn chuyện với những vị học trưởng khác!

Viên Hoàn Vũ tinh ý phát hiện ra vẻ mất tự nhiên của Kỳ Hinh, vội gật đầu nói:

- Được, anh đi cùng em!

Nói xong, anh ta đang định đặt tay lên vai Kỳ Hinh, đi ra chỗ khác.

- Đứng lại, Kỳ Hinh, cô vội vã tránh mặt tôi làm gì?
dieởndơanlequydoởn Chẳng lẽ cô sợ tôi nói ra mấy chuyện tai tiếng của cô trước mặt bạn học à?

Hoàng Phủ Ngưng thấy Kỳ Hinh đi chỗ khác thì vội vàng bước lên, giữ chặt tay cô lại.

- Cô Hoàng Phủ, xin cô hãy tôn trọng người khác một chút!

Viên Hoàn Vũ bắt lấy cổ tay Hoàng Phủ Ngưng.

- Mọi người... có gì từ từ nói!

Ôn Ân Nhan nhận ra sự bất bình thường, vội lên tiếng khuyên nhủ.

Bạch Đình Đình và Phùng Hoàn cũng bước lên.

- Này, Hoàng Phủ Ngưng, cô muốn làm gì?

Bạch Đình Đình lên tiếng thay Kỳ Hinh, bênh vực kẻ yếu.

Sự tranh chấp của mấy người đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người khác, Kỳ Hinh nhận ra mọi người đang ngày càng tiến lại gần phía này.

Kỳ Hinh không muốn làm to chuyện, đây đều là những nhân vật có tiếng trong xã hội thượng lưu, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì chẳng biết sẽ bị biến dạng thành thế nào.

Cô nhẹ nhàng nói với Viên Hoàn Vũ:

- Hoàn Vũ, anh bỏ tay cô Hoàng Phủ ra đi!

Viên Hoàn Vũ lập tức hất tay Hoàng Phủ Ngưng ra.

Hoàng Phủ Ngưng lạnh lùng cười:

- Sao? Hôm nay cô Kỳ ăn nói nhỏ nhẹ thế, chẳng giống hôm đó trên du thuyền ăn nói hùng hổ lắm cơ mà!

- Hoàng Phủ Ngưng, cô muốn thế nào?

Kỳ Hình bước lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào đôi mắt cao ngạo của Hoàng Phủ Ngưng.

- Tôi muốn thế nào ư? Hôm đó Lăng Thiếu Đường xúc phạm tôi, tất cả đều là tại cô!

Hoàng Phủ Ngưng hung tợn nói.

Dù sao cô ta cũng là thiên kim của tập đoàn Hoàng Phủ, tuy hôm đó tin tức đều bị phong tỏa nhưng chỉ cần nghĩ đến những việc Lăng Thiếu Đường đã làm, cô ta chẳng còn mặt mũi nào cả.

Hôm nay lại tình cờ gặp Kỳ Hình ở đây, sao cô ta lại có thể coi như không có chuyện gì được chứ?

Kỳ Hình cười lạnh:

- Hôm đó là ai quá đáng? Cô Hoàng Phủ, cô nhăm lẩn mọi chuyện rồi hả?

Cô ta muốn trả đũa ư, đúng là nực cười!

- Cái đồ tiện nữ dâm đẳng này, cô có tư cách nói với cô đây như thế à?

Hoàng Phủ Ngưng thấy Kỳ Hình như vậy lại càng tức lên, vội vàng hét to.

- Hoàng Phủ Ngưng, cô nói chuyện cũng phải chú ý đến thân phận chứ?

Viên Hoàn Vũ đứng cạnh Kỳ Hình lạnh lùng quát lên.

Anh ta cực kỳ chán ghét mấy cô tiểu thư nhà giàu, ngạo mạn chẳng coi ai ra gì.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngưng như phun ra lửa, cô ta ngẩng đầu, liếc nhìn Viên Hoàn Vũ rồi bước lên, gào to:

- Anh là cái thá gì? Dám quát tôi à?

Sau đó cô ta đưa mắt nhìn Kỳ Hình, đôi môi khô gợt nhếch lên, sự thịnh nộ trong mắt biến thành châm chọc:

- À, tôi biết rồi, anh thích Kỳ Hình?

Câu hỏi ấy khiến Viên Hoàn Vũ nhất thời không nói nên lời.

- Sao? Không dám thừa nhận à? Vậy thì đừng có giở trò anh hùng cứu mỹ nhân ra đây!

Hoàng Phủ Ngưng hừ lạnh.

Kỳ Hình cực kỳ tức giận:

- Hoàng Phủ Ngưng, Viên Hoàn Vũ là học trưởng của tôi, cô không tôn trọng anh ấy thì sao lại bắt người khác tôn trọng mình?

- Cô... cô đừng tưởng cái đồ ngốc nghếch cao lớn đứng bên cạnh này có thể làm chỗ dựa vững chắc cho cô nhé!

Hoàng Phủ Ngưng chỉ một ngón tay vào Kỳ Hình.

Viên Hoàn Vũ đã cực kỳ giận dữ, anh ta đẩy tay Hoàng Phủ Ngưng ra, lớn tiếng nói:

- Đúng, tôi yêu Kỳ Hinh, cho nên nếu cô còn dám nói với Kỳ Hinh những lời như thế nữa thì đừng trách tôi không khách khí!

Câu nói ấy vang vọng khắp sảnh đại tiệc.

Kỳ Hinh sợ đến mức ngây người.

Cái gì?

Hoàn Vũ yêu cô ư?

Cô kinh ngạc nhìn Viên Hoàn Vũ.

Viên Hoàn Vũ cũng nhận ra sự kinh ngạc của Kỳ Hinh, nhưng vốn những lời này anh ta cũng định nói ra trong hôm nay.

- Kỳ Hinh, thật ra anh rất yêu em, từ hồi học đại học, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã yêu em rồi. Trước đây anh không dám thổ lộ với em vì anh cảm thấy giữa chúng ta có khoảng cách rất xa. Nhưng giờ anh không còn sợ nữa, anh sẽ bảo vệ em cả đời này, trân trọng em suốt đời, cho anh một cơ hội được không?

Viên Hoàn Vũ chân thành nhìn vào mắt Kỳ Hinh, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Kỳ Hinh đưa tay lên che ngực, kinh ngạc nhìn anh ta.

Cô thật sự không tiêu hóa nổi những lời Viên Hoàn Vũ vừa nói.

- Trời ơi... lãng mạn quá!

Phùng Hoàn nói với Bạch Đình Đình đầy hâm mộ.

Bạch Đình Đình cũng liên tục gật đầu.

Kỳ Hinh không nói gì cả, chỉ nhìn trân trân Viên Hoàn Vũ.

Ngược lại, Hoàng Phủ Ngưng lại cất tiếng cười lạnh.

Cô ta bước lên một bước, vẻ mặt khinh thường nhìn Viên Hoàn Vũ:

- Anh có gan to nhĩ, dám tỏ tình với Kỳ Hinh!

Kỳ Hinh run lên.

Viên Hoàn Vũ không hiểu ý của Hoàng Phủ Ngưng, anh ta nhìn cô ta bằng đôi mắt lạnh như băng.

Khóe miệng Hoàng Phủ Ngưng cong lên nụ cười tàn nhẫn, cô ta đưa mắt nhìn một lượt mọi người xung quanh.

- Chẳng lẽ mọi người không biết Kỳ Hinh đã từng kết hôn sao?

Câu nói của Hoàng Phủ Ngưng hết sức nhẹ nhàng nhưng lại khiến mọi người chấn động.

Viên Hoàn Vũ cũng run lên, lập tức đưa mắt nhìn Kỳ Hinh:

- Em... em từng kết hôn? Vậy bây giờ...

Kỳ Hinh sụp mắt xuống, cô thật sự không biết phải giải thích với anh về mối quan hệ giữa cô và Lăng Thiếu Đường như thế nào.

Hoàng Phủ Ngưng hừ lạnh một tiếng, bước lên phía trước nói với Viên Hoàn Vũ:

- Nghe nói anh làm việc ở Lăng thị, vậy thì anh phải biết rằng chồng trước của Kỳ Hinh chính là tổng giám đốc Lăng Thiếu Đường của các anh!

- Cái gì?

Viên Hoàn Vũ kinh ngạc đến mức đứng không vững, lùi về phía sau mấy bước.

Mọi người xung quanh cũng nhìn Kỳ Hình bằng ánh mắt khó tin.

Trời ạ!

Hóa ra trước đây Kỳ Hình chính là con dâu của Lăng thị sao?

Chuyện liên quan đến đám cưới của Lăng thị bọn họ chỉ biết sơ sơ, vì lúc này tin tức về cô dâu của Lăng Thiếu Đường đều bị phong tỏa, thật không ngờ Kỳ Hình lại chính là người đó.

Kỳ Hình cắn chặt môi, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Viên Hoàn Vũ rồi nói:

- Đúng, hai năm trước em đã gả cho Lăng Thiếu Đường, cuộc hôn nhân duy trì được nửa năm, sau đó thì ly hôn!

Mọi người xung quanh đều ồ lên.

Viên Hoàn Vũ ngây ngẩn, lát sau, ánh mắt dần khôi phục lại bình thường, anh ta bước lên, giữ chặt tay Kỳ Hình:

- Anh không quan tâm, giờ em là người độc thân, cho nên anh có quyền theo đuổi em.

- Không... Hoàn Vũ, chúng ta...

Kỳ Hình vội lên tiếng.

- Hai người không thể!

Hoàng Phủ Ngưng lạnh lùng cắt ngang lời Kỳ Hình.

- Ngưng Ngưng, cô nói với là không đúng rồi. Giờ Kỳ Hinh là người độc thân, Hoàn Vũ theo đuổi Kỳ Hinh là chuyện bình thường.

Ôn Ân Nhan lên tiếng thay Kỳ Hinh.

- Hừ! Đúng là nực cười! Không tin ư, không tin thì các người có thể hỏi Kỳ Hinh!

Hoàng Phủ Ngưng cong môi nở nụ cười trào phúng.

Ánh mắt Viên Hoàn Vũ đầy sốt ruột, anh ta cúi người nhìn Kỳ Hinh:

- Kỳ Hinh, cho anh một cơ hội được không? Anh nhất định sẽ đối xử tốt với em!

Kỳ Hinh chỉ muốn ngắt đi cho xong, trong lòng cũng hết sức hoang mang.

- Không, Hoàn Vũ, chúng ta... chúng ta thật sự không thể!

Cô hơi sợ hãi.

- Tại sao? Tại sao em phải nghe theo lời cô ta?

Viên Hoàn Vũ sốt ruột đến mức phát điên, anh ta bóp chặt lấy bả vai Kỳ Hinh.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Chịu Đựng Sự Trừng Phạt Ngọt Ngào

Kỳ Hinh lặng lẽ đứng trước cửa sổ sát sàn trong phòng ngủ, trên người là chiếc váy lụa mỏng màu trắng, dáng hình đẹp đẽ dưới ánh trăng của cô như toát ra những vàng sáng mỹ lệ, yên lặng như được một màn sương bao phủ.

Cô nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ đến mức thất thần, thậm chí Lăng Thiểu Đường bước ra khỏi phòng tắm lúc nào cũng không biết.

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường lóe lên tia chân tình hỗn độn, anh không biết cô đang nghĩ gì.

Cảm giác này khiến anh có phần khó chịu.

Lúc này, Kỳ Hinh thanh lệ thoát tục, dường như không mang chút danh lợi của phàm trần, có thể dùng cụm “nhân đạm như cúc” để hình dung quả không sai chút nào.

Cô đứng đó, thanh lệ, mềm mại, như một nụ sen mới nở, không vương chút bụi trần nào.

“Anh không thấy cô ấy chỉ sợ anh chứ không hề yêu anh à?”

Câu nói của Viên Hoàn Vũ đột nhiên hiện lên trong đầu Lăng Thiểu Đường.

Lập tức, anh nhúu chặt hai hàng lông mày lại.

Chẳng lẽ Kỳ Hình thật sự sợ anh sao?

Đôi cánh tay ấm áp ôm chặt lấy cả người Kỳ Hình từ phía sau, khiến toàn bộ thân hình mềm mại của cô dựa sát vào lồng ngực anh.

Lớp kính thủy tinh của cửa sổ sát sàn phản chiếu đôi nam nữ xuất chúng đang ôm nhau, vừa ấm áp vừa lãng mạn.

Cô gái xinh đẹp như đóa sen mới nở, mái tóc xoăn tùy ý xõa bên hông, chiếc váy ngủ màu trắng càng tôn lên làn da trắng mịn của cô, đôi mắt trong trẻo lấp lánh như ánh sao trên trời.

Ôm chặt sau lưng cô là người đàn ông với dáng người cao lớn, dường như chỉ muốn chôn vùi cô trong lòng mình, bộ quần áo ngủ màu trắng trên người anh lại càng làm nổi bật sự anh tuấn.

Vạt áo ngủ phía trước hơi mở rộng, để lộ vòm ngực màu đồng tình trắng, tràn ngập cảm giác an toàn và quyến rũ. ~~dieỏndỏanlequydoỏn~~ Bắp đùi thon dài tuy được vạt áo che khuất nhưng vẫn có thể nhận ra sự rắn chắc của anh.

Khuôn mặt với những đường nét rõ ràng và góc cạnh như được điêu khắc bởi những thần thoại Hy Lạp, đôi mắt u ám và thâm thúy có vẻ cuồng đã không câu nệ, tà mị gợi cảm, mái tóc đen rậm vẫn còn ướt, đôi môi mỏng khô gợi lúc này hơi nhếch lên.

Kỳ Hình hơi run lên, vì cảm giác quen thuộc ấy, cũng vì vòng ôm ấm áp của anh.

Lúc trên xe về biệt thự, Lăng Thiếu Đường không nói một câu nào, anh chỉ lạnh lùng khiến cô cảm nhận thấy anh đang nhẫn nhịn lửa giận trong lòng.

Không phải là anh sẽ làm khó Viên Hoàn Vũ đấy chứ?

Cô muốn hỏi nhưng lại không dám nói ra.

Cô rất hận bản thân mình, trước giờ cô luôn coi Viên Hoàn Vũ như anh trai mình, cho nên cô không hề cảnh giác anh ấy.

Cô sợ anh sẽ giận sao?

Sợ anh sẽ làm khó Viên Hoàn Vũ?

Hay là...

Sợ anh... hiểu lầm cô?

Nghĩ đến đây, đôi mắt Kỳ Hinh hơi run lên.

Xuyên qua lớp kính thủy tinh, cánh tay Lăng Thiếu Đường lại càng siết chặt hơn, anh như nhìn thấy đôi mắt như đang đi vào cõi tiên của Kỳ Hinh.

Anh không cho phép cô bỏ qua anh như vậy!

- Đang nghĩ gì vậy?

Anh cúi người xuống, đôi môi mỏng khêu gợi dán sát bên tai cô, giọng nói trầm thấp đầy trù ẻo.

Hơi thở đàn ông lập tức vây quanh Kỳ Hinh.

Đây là hơi thở vừa quen thuộc vừa khiến cô run sợ, hơi thở khiến cô phải rung động, cũng tràn đầy sự nguy hiểm.

- Không, không có gì!

Kỳ Hinh ngẩng đầu lên, cô muốn tránh khỏi phạm vi của Lăng Thiệu Đường.

Nhưng đôi mắt của Lăng Thiệu Đường lại dán chặt sau cổ cô, đôi lưỡi ấm nóng như nhấm nháp mùi hương và sự tươi ngọt của cô.

Cảm giác mềm mại ở cổ mang theo mùi hương dịu nhẹ càng khiến Lăng Thiệu Đường không kìm chế được.

Đôi mắt lạnh như băng của anh dần tan chảy.

Dần dần, cảm giác khẩn trương từ một nơi nào đó trong cơ thể dâng lên khiến đôi mắt anh trở nên ngày càng thâm trầm.

Anh lại càng ôm chặt lấy cơ thể kiều diễm của Kỳ Hinh.

Hô hấp dần trở nên rối loạn, một tay anh siết chặt eo cô, die_nda_nl_equ_ydo_n tay kia thì thuần thục dò xét vào trong cơ thể cô.

Kỳ Hinh hít sâu một hơi, trong lòng bắt đầu dâng lên cảm giác sợ hãi, vẻ mặt cũng trở nên mờ mịt lung đờ ửng.

Mỗi chỗ bàn tay Lăng Thiệu Đường lướt qua như dấy lên một ngọn lửa khiến cô bắt đầu trở nên khó chịu.

Đôi mắt của Kỳ Hinh lúc này lại càng mê ly, cô dần ngẩng đầu lên, để mặc cho hơi thở nóng rẫy của Lăng Thiệu Đường lưu lại khắp người mình, yên lặng chấp nhận hơi thở nồng cuồng bá đạo của anh.

Nhưng, khi ánh mắt cô lơ đãng nhìn về phía cửa sổ, cô lại dễ dàng nhận ra bộ dạng xấu hổ của mình và đáy mắt đầy cuồng mị của Lăng Thiệu Đường.

- A...

Cô khẽ kêu một tiếng, vội vàng tránh thoát khỏi hơi thở của Lăng Thiệu Đường.

Kỳ Hình sợ hãi trước dáng vẻ của mình, đồng thời cũng bị sự cuồng nhiệt của Lăng Thiệu Đường khiến tim đập liên hồi.

Tại sao cô lại như vậy?

Chỉ một nụ hôn hay một cái động chạm của anh cũng khiến ý thức cô trở nên mơ hồ.

Trời ơi!

Chẳng lẽ bây giờ cô thật sự đã biến thành tình nhân của anh rồi sao?

Anh nhất định phải biến cô thành một người như vậy ư?

Ngay sau đó, cơ thể cô bị Lăng Thiệu Đường túm chặt lấy.

Buộc cô phải đối diện với anh...

Lăng Thiệu Đường cúi đầu nhìn cô, chỉ thấy làn da nõn nà trắng như tuyết, bên trên như phủ một tầng đỏ ửng, đôi mắt cô hơi sụp xuống như một cô gái đang ngượng ngùng, cực kỳ xinh đẹp.

Anh lại càng thêm say đắm, những tình cảm khó nói như những lớp tơ quấn từng lớp từng lớp quanh trái tim anh.

Khi Kỳ Hình thấy đôi mắt đen của Lăng Thiệu Đường đã biến hóa, cô cắn cánh môi, dấu răng hằn in trên đôi môi đỏ.

Đôi môi như cánh hoa ấy lưu lại dấu răng khiến lòng người say đắm.

Những ngón tay thon dài ấm áp chợt chạm vào đôi môi hơi run run của cô, như cố tình làm mờ đi vết răng ấy.

- Đừng cắn môi như vậy, ở đây sẽ đau đấy...

Giọng nói trầm thấp của Lăng Thiệu Đường vang lên, đồng thời anh đưa tay chỉ vào trái tim mình.

Sau đó, khuôn mặt anh tuần nở nụ cười cuồng mị.

Kỳ Hinh run lên, trong lòng như có tiếng lộp bộp.

Cô nghi hoặc nhìn Lăng Thiệu Đường, cô không biết anh định làm gì.

Anh đang đùa giỡn cô sao?

Người cuồng vọng như anh, sao có thể đau lòng vì cô chứ?

Cô ngẩng mặt, nhẹ nhàng nói với Lăng Thiệu Đường:

- Tôi muốn tự mình đến nơi xảy ra thiệt hại!

Chuyện này là chuyện Kỳ Hinh muốn nói với Lăng Thiệu Đường.

Lần cạnh tranh đấu thầu này có đề cập đến các khu thành bị tai họa cần phải trùng tu, cô muốn đích thân được chứng kiến cảnh tượng đó để có thể đưa ra phương án cạnh tranh hiệu quả.

- Không được, tôi sẽ sắp xếp để người khác đến đó.

Lăng Thiệu Đường nhanh chóng phủ định ý kiến của Kỳ Hinh, giọng nói kiên định không cho phép có sự thương lượng nào khác.

- Hạng mục này là do tôi làm, tôi cần phải biết mọi chuyện liên quan đến nó, nếu anh không đồng ý thì giao cho người khác làm đi.

Kỳ Hinh không ngờ rằng Lăng Thiểu Đường lại nhanh chóng phủ quyết như vậy, cô lập tức trở nên bướng bỉnh.

Khóe miệng Lăng Thiểu Đường nhếch lên:

- Em cần bao nhiêu lâu?

- Hai tuần, chỉ hai tuần thôi!

Vừa nghe Lăng Thiểu Đường hỏi vậy, Kỳ Hinh cảm thấy có thể thay đổi được, vẻ mặt cũng trở nên sáng ngời, vui mừng trả lời.

Khuôn mặt tuấn dật của anh càng áp sát lại gần Kỳ Hinh hơn:

- Em nghĩ rằng tôi sẽ cho em rời khỏi tôi lâu như vậy ư?

Sự tà mị ánh vào tận sâu trong đôi mắt anh.

- Rốt cuộc là anh nghi ngờ chuyện gì?

Kỳ Hinh nhìn rõ sự chất vấn trong đáy mắt Lăng Thiểu Đường, nhay cảm lên tiếng hỏi.

Có đôi khi cô thật sự không chịu nổi sự đa nghi của Lăng Thiểu Đường.

- Tôi và Viên Hoàn Vũ chỉ là bạn bè.

Kỳ Hinh rốt cuộc vẫn thỏa hiệp, giải thích với Lăng Thiểu Đường.

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường không có chút xao động nào, anh chỉ mê muội nắm tóc cô, đưa lên mũi ngửi.

Mùi hương ấy khiến con người ta mê muội.

Kỳ Hinh kinh ngạc, trừng mắt nhìn Lăng Thiểu Đường.

Bên môi anh thấp thoáng nụ cười, khiến ánh mắt Kỳ Hinh hơi rối bời.

- Sau đó?

Lăng Thiếu Đường thả mái tóc dài thơm tho của cô xuống, đôi mắt sáng nhìn chăm chăm bóng hình cô trước mắt, giọng nói trầm thấp uể oải vang lên.

Anh càng nhẹ nhàng như vậy lại càng khiến Kỳ Hinh sợ hãi.

Cô hít sâu một hơi, lạnh nhạt lên tiếng: dieeenda_nleqqnuydo_n

- Cho nên anh đừng làm khó anh ấy!

Rốt cuộc đã nói ra được những lời này, Kỳ Hinh hơi căng thẳng quan sát phản ứng của Lăng Thiếu Đường.

Đôi mắt thâm sâu không thấy đáy của anh lướt qua tia đau lòng.

Sau đó, Lăng Thiếu Đường giữ chặt lấy người cô, thân hình cao lớn rắn rỏi tạo nên sự đối lập rõ ràng với thân hình bé bỏng yếu đuối của cô.

Thân hình rắn chắc nóng bỏng của anh áp sát thân hình hơi lạnh của cô, chỉ cách một lớp áo ngủ mỏng manh, anh có thể phác họa dáng người cô.

Kỳ Hinh cảm thấy hoang mang, sự bình tĩnh của Lăng Thiếu Đường càng làm cô bất an.

- Em thật sự quan tâm đến anh ta?

Lăng Thiếu Đường giữ chặt cằm Kỳ Hinh.

Lúc này, Kỳ Hinh mới phát hiện ra gân xanh trên bàn tay anh đã nổi đầy lên, chứng tỏ cơn giận của anh sắp bùng nổ.

Quả nhiên.

Lăng Thiếu Đường càng mạnh tay hơn, giọng điệu cũng trở nên cao ngạo.

Chiếc cằm bị anh siết chặt truyền đến cảm giác đau đớn.

Kỳ Hinh quay mặt đi, đôi mắt trong veo ánh lên làn hơi nước mỏng manh.

- Tại sao anh nhất định phải khiến tôi không chịu nổi như vậy?

Kỳ Hinh nghẹn ngào.

Đôi mắt chim ưng của Lăng Thiếu Đường nhìn chăm chăm Kỳ Hinh, lúc này anh cũng ý thức được lửa giận đang bùng lên trong lòng mình, những đường cong trên khuôn mặt thoáng trở nên dịu dàng đi nhiều.

Anh cúi người xuống, từ siết chặt chuyển sang yêu thương vuốt ve gò má nhẵn mịn của cô, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của cô.

- Hinh Nhi, nói yêu tôi!

Giọng nói trầm thấp ẩn nhẫn chân tình.

Lăng Thiếu Đường cố gắng áp chế lửa giận trong lòng mình.

Khi lần đầu tiên thấy Kỳ Hinh ăn cơm cùng Viên Hoàn Vũ, anh đã tức giận rồi. Nhất là hôm nay!

Khi thấy Viên Hoàn Vũ nhìn Kỳ Hinh bằng ánh mắt chết tiệt đó, anh chỉ muốn lập tức xuống xe, bóp nát xương cốt anh ta ra.

Nhưng rốt cuộc anh vẫn nhẫn nhịn, vì trong tiềm thức, anh tin tưởng Kỳ Hinh, anh không muốn sự thô bạo của mình làm cô sợ.

Khi Viên Hoàn Vũ lên tiếng, anh tin chứ! Nhất là khi thấy đôi mắt hoảng sợ của Kỳ Hình, anh lại càng tin.

Anh không muốn cô sợ hãi, không muốn cô trốn tránh.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Vì Lạnh Lùng Nên Phải Trả Giá Rất Nhiều

Chết tiệt! Anh lại muốn cô yêu anh, muốn cô toàn tâm toàn ý yêu anh, giống như Kỳ Hinh hai năm về trước.

Anh cố gắng áp chế lửa giận trong lòng xuống, cho nên mới hỏi Kỳ Hinh những lời này.

Vì... chỉ cần cô nói cô yêu anh thì anh có thể tha thứ cho mọi sự phản bội của cô.

Anh muốn cô nói lúc hoàn toàn tỉnh táo, nói một cách rõ ràng rành mạch chứ không phải nói lúc ở trên giường, ý loạn tình mê.

Những lời này của Lăng Thiệu Đường đầy tính mệnh lệnh nhưng cũng tràn ngập tình yêu.

Khi những lời đó vang lên bên tai Kỳ Hinh, sắc mặt cô dần trở nên tái nhợt, ngón tay cũng khẽ run lên.

Lăng Thiệu Đường, nhất định anh phải nhìn vào nội tâm cô như vậy sao?

Cô cắn chặt răng, trái tim vô cùng đau đớn.

Yêu?

Cô yêu anh ư?

Đúng! Cô đã từng nói những lời này, hai năm trước cô từng nói, hai năm sau cô cũng đã nói, chẳng qua là tâm trạng khi nói khác nhau mà thôi.

- Hình Nhi, đừng khiêu chiến tính nhẩn nại của tôi!

Lăng Thiếu Đường nhìn vào ánh mắt do dự của Kỳ Hình, cất cao giọng.

Do dự!

Cô lại do dự ư?

Một tay anh siết chặt lại thành nắm đấm, vì anh cần phải dùng phương thức này mới áp chế được lửa giận, một khi lửa giận bộc phát thì anh sẽ biến thành một tên cầm thú!

Kỳ Hình nhẹ giọng nói:

- Đây là điều kiện trao đổi sao?

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường hết sức lạnh lùng, anh lập tức buông Kỳ Hình ra.

Cơ thể ngang tàng đi về phía giường.

Anh cố gắng tận lực cường chế sự tức giận của bản thân.

Lăng Thiếu Đường dần thả lỏng, dựa người vào đầu giường.

Những đường nét vô cùng góc cạnh trên gương mặt anh hết như quỷ Sa Tăng, vừa nguy hiểm nhưng lại có nét dịu dàng khiến người ta mê muội.

Kỳ Hình lặng lẳng đứng đó, cửa sổ thủy tinh sát sàn phản chiếu bóng hình xinh đẹp của cô.

Gương mặt thanh thuần lúc này như một con búp bê pha lê.

Lăng Thiếu Đường đột nhiên có chút không đành lòng, nhưng dục vọng với cô lại không hề thuyên giảm.

Từ nhỏ anh đã là một ác ma chuyên hủy diệt thiên sứ, con ác ma đó ẩn núp trong cơ thể khiến mỗi khi anh đối mặt với những gì tốt đẹp thuần khiết là đều có cảm giác muốn phá hủy.

Đối mặt với Kỳ Hình, thứ anh muốn phá hủy không chỉ có cơ thể cô mà còn cả ý thức sâu trong lòng cô nữa.

- Lại đây!

Giọng nói đầy từ tính vang lên, mang đậm chất mệnh lệnh của bậc vương giả.

Kỳ Hình hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt lấy một góc váy, bước gần về phía chiếc giường lớn ái muội.

Khi cô ngồi xuống bên cạnh anh, anh có thể dễ dàng hít thở mùi hương từ mái tóc cô.

Đôi mắt anh như có những tia sáng nhỏ vun, cuồn cuộn đầy nguy hiểm kết hợp với gương mặt đang ẩn nhẫn sự tức giận.

- Hình Nhi, lửa giận của tôi là do em châm lên, nếu em không bình ổn lại nó thì sẽ càng làm tình hình trở nên nghiêm trọng thêm!

Đáy mắt Lăng Thiếu Đường lướt qua tia tiếc nuối, vì bản thân, cũng vì Kỳ Hình.

Kỳ Hinh cảm nhận được bàn tay to của anh đang vuốt mái tóc mình, bàn tay ấy đầy nóng bỏng như có thể phán định sinh tử của người khác.

- Anh và tôi... chỉ là quan hệ tình nhân. Mấy thứ tình yêu gì đó, với anh và tôi... đều là những thứ đồ rẻ mạt!

Câu nói lạnh lùng thốt ra từ miệng Kỳ Hinh, cô phát hiện ra khi nói những lời này, trái tim mình lại nhói đau.

Lăng Thiếu Đường, người đàn ông này đã định sẵn là người đàn ông mà cả đời này cô không thể yêu.

Bởi vì...

Cô sợ tâm trạng thất thường của anh, sợ sự thô bạo và tàn nhẫn của anh, sợ biểu hiện dịu dàng của anh...

- Giỏi lắm! Kỳ Hinh, cô đúng là có lá gan to!

Sự dịu dàng trong mắt Lăng Thiếu Đường hoàn toàn biến mất, những lời này của Kỳ Hinh như con dao nhọn cắm sâu vào trái tim anh.

Khuôn mặt anh bắt đầu trở nên ngông cuồng, từ giọng nói trầm thấp có thể nghe ra sự lạnh lùng của anh.

- Cô nói không sai, tình yêu đối với cả cô và tôi đều là thứ rẻ mạt, nhất là tình yêu của tình nhân, đối với Lăng Thiếu Đường mà nói, càng không – có – giá – trị!

Lăng Thiếu Đường bóp chặt bờ vai mềm mại của Kỳ Hinh, giọng điệu lạnh như băng, tàn nhẫn nói ra từng câu từng chữ.

Kỳ Hinh cảm thấy trái tim như vỡ tan ra.

Đột nhiên, cô nhớ đến câu nói tàn nhẫn của Lăng Thiệu Đường hai năm về trước:

“Tôi nói cho cô hay... tình yêu của cô đối với tôi không đáng một đồng”.

Đôi môi mềm của cô mím chặt lại, bi thương đã lặn sâu vào tim can.

Tình yêu, thật ra ngay từ lúc ban đầu đã không hề nảy nở giữa hai người họ.

Cho dù có một ngày, hai người có thể mở lòng, thoải mái nhấm nháp hương vị tình yêu đi nữa, thì Kỳ Hình cũng biết, cô vĩnh viễn không thể chấp nhận được sự lạnh lùng và tàn nhẫn trời sinh của Lăng Thiệu Đường.

Tình yêu của Lăng Thiệu Đường là thứ thuốc độc cực kỳ tà mị.

Sự cô đơn của Kỳ Hình ánh vào trong mắt Lăng Thiệu Đường khiến anh đột nhiên tỉnh táo trở lại.

Anh vừa nói cái gì vậy?

Đây không phải là ý của anh!

Anh biết bản thân đã bị lửa giận làm mờ mắt, nhưng anh đã cố gắng khống chế, nếu không thì những lời vừa rồi của Kỳ Hình nhất định sẽ khiến anh đối xử tàn nhẫn với cô.

- Anh muốn tôi làm thế nào?

Kỳ Hình hờ hững hỏi.

Vừa dứt lời, mặt cô bị Lăng Thiệu Đường buộc phải ngẩng lên.

Tại sao? Tại sao cô lại quật cường như vậy?

Lửa giận đã được Lăng Thiểu Đường cường chế lại bị sự quật cường trong mắt Kỳ Hinh kích động.

- Kỳ Hinh, tôi sẽ giúp cô nhớ mãi không quên bản thân cô chỉ là tình nhân! Được lắm, giờ cô phải chủ động thực hiện chức trách của tình nhân.

Anh có thói quen cướp đoạt, thậm chí là cướp đoạt không từ thủ đoạn nào. Hôm nay, đối mặt với vẻ mặt như vậy của Kỳ Hinh, cảm giác ấy lại càng được kích phát.

Kỳ Hinh cố nén cảm giác run rẩy trong lòng, nín nhịn những giọt nước mắt chực trào ra, cô không thể yếu đuối trước mặt anh.

- Hầu hạ tôi!

Lăng Thiểu Đường lạnh lẽo đảo mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Kỳ Hinh, giọng điệu lạnh như băng.

Cứ như vậy, bầu không khí giữa hai người như bị đóng băng lại.

Anh kéo bàn tay nhỏ bé của cô tới trước vạt áo mình, bắt cô cởi áo cho anh.

Trái tim Kỳ Hinh đã lạnh giá, cô biết Lăng Thiểu Đường làm vậy là muốn phá hủy hoàn toàn lòng tự trọng và sự phòng bị trong lòng cô.

Cô yên lặng một lát, sau đó chậm rãi cởi áo trên người anh ra, làm lộ ra vòm ngực rắn chắc.

Khi áo trên người anh được cởi ra hoàn toàn, những giọt nước mắt của cô cũng trào ra như những hạt ngọc đứt dây.

Đôi mắt trầm tĩnh ấy khiến Lăng Thiểu Đường đau lòng, rõ ràng là cô ở đây nhưng trái tim cô thì không biết đang ở nơi đâu.

Cô nhận thức được vị trí của bản thân mình, chỉ có thể phục tùng trong yên tĩnh, không thể chọc giận anh!

Lăng Thiếu Đường nhú chặt đôi mày kiếm, dường như đang rất có hứng thú, đôi môi mỏng hơi hé mở:

- Tôi muốn biết cô có tâm trạng gì khi ở bên tôi?

Anh siết cầm cô, đột nhiên hỏi.

Kỳ Hình hơi sửng sờ.

Vấn đề này...

Cô chưa từng nghĩ tới...

Ánh đèn tường phát những tia sáng dịu nhẹ khắp phòng, che giấu đi nội tâm của Kỳ Hình.

Đôi mắt như nước mùa thu của Kỳ Hình dấy lên tia nghi hoặc, cô thật sự không hiểu ý của Lăng Thiếu Đường khi hỏi câu này.

- Một người tình nhân thì sẽ phải có tâm trạng như thế nào?

Lát sau, Kỳ Hình hờ hững hỏi ngược lại.

- Tình nhân ư?

Rõ ràng Lăng Thiếu Đường rất bất mãn với câu trả lời của cô, anh muốn nghe câu trả lời rõ ràng hơn.

Sự nghi hoặc trong mắt Kỳ Hình ngày càng sâu, dĩ nhiên sau đó cô lạnh lùng hồi đáp:

- Chính là tình nhân!

Bất ngờ, sự lạnh lùng trong mắt người đàn ông lướt qua chút tan nát trong giây lát.

Kỳ Hinh bắt được tia nhìn ấy của Lăng Thiếu Đường, cô lại càng kinh hoàng.

Khóe miệng anh cong lên nụ cười lạnh.

- Được, tốt lắm!

Lập tức, Lăng Thiếu Đường đứng bật dậy.

Kỳ Hinh cảm thấy không gian to như vậy bỗng chốc bị thu hẹp lại, cảm giác uy hiếp ngày càng to lớn.

Anh tao nhả đi về phía chiếc tủ lạnh nhỏ, lấy từ bên trong ra một chai Vodka cùng một chiếc ly thủy tinh, sau đó nhàn nhả dựa vào đầu giường, nhìn chăm chăm cô.

- Cởi áo!

Kỳ Hinh trầm mặc không nói gì, chỉ cắn chặt môi.

Cô chậm rãi đứng lên, nhìn vào hai mắt anh, máy móc cởi bỏ dây lưng trên chiếc váy.

Khi chiếc váy ngủ tuột xuống dưới, cô co rúm cả người vào.

Lăng Thiếu Đường nheo mắt lại, lạnh nhạt liếc nhìn đáng vẻ vừa căng thẳng vừa thẹn thùng của cô.

Giờ phút này, Kỳ Hinh lại càng thêm mê người.

Chiếc áo ngực màu đen càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết và vô cùng mịn màng của cô, mái tóc dài gợi cảm rối tung trên đầu vai, đôi chân

thon dài trắng trẻo càng khiến tầm mắt của Lăng Thiệu Đường trở nên mông lung.

Lăng Thiệu Đường chậm rãi rót rượu vào ly, uống một hơi cạn sạch rồi ra mệnh lệnh:

- Tiếp tục cỡi!

Kỳ Hinh chấn động, cô chưa bao giờ biết một người phụ phải lấy lòng đàn ông thì sẽ như thế nào.

Cánh tay cô dừng lại trên không trung rất lâu, cứng nhắc tháo nội y xuống.

Dáng người hoàn hảo lộ rõ trong nháy mắt.

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường càng thêm mãnh liệt, mang đậm tính chiếm hữu.

Hơi thở cuồng dã và nam tính của anh cũng khiến Kỳ Hinh đau đớn.

Cô cố gắng khống chế lồng ngực đang bất an mà đập thình thịch, chậm rãi đến trước mặt Lăng Thiệu Đường.

Bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé đặt lên đầu vai anh, đôi môi đỏ mọng mê người dừng lại trên yết hầu.

Kỳ Hinh không hề có chút kinh nghiệm nào trong việc hấp dẫn đàn ông, động tác có chút vụng về, ngốc nghếch.

Nhưng, dù là vậy, trong mắt Lăng Thiệu Đường thì cô lại cực kỳ xinh đẹp khiến người ta không thể rời mắt.

Mùi hương thoang thoảng như hương hoa lan quanh quẩn bên mũi anh, càng kích thích bản năng của đàn ông...

Anh chỉ muốn có cô!

Lăng Thiều Đường uống một ngụm rượu, sau đó bá đạo nâng mặt cô lên, hôn lên môi cô.

Chất lỏng màu hổ phách theo đầu lưỡi giao hòa của hai người chảy vào trong miệng cô, hòa quyện cùng hơi thở mãnh liệt.

Anh như bậc quân vương cuồng vọng cướp lấy sự thơm ngọt từ đôi môi cô, bàn tay lướt khắp cơ thể cô.

Kỳ Hình đột nhiên cảm thấy căng thẳng, làn da trắng như tuyết cũng vì vậy mà trở nên ửng hồng, khắp mũi cô là hơi thở đàn ông đầy dũng mạnh cùng hơi rượu nhạt nhòa.

- Hình Nhi, em có biết bây giờ em đẹp đến mức nào không?

Giọng nói trầm thấp và thô cát vang lên cùng chút trêu mếu.

Anh nheo mắt lại, đôi đồng tử càng thêm u ám. Ngay sau đó, anh xoay người lại, vây Kỳ Hình xuống dưới thân.

Hơi thở của Kỳ Hình dần trở nên dồn dập, hơi thở của anh khiến cô khó có thể hít thở nổi.

Từ đôi mắt của anh, cô đọc được dự định trong đó.

- A...

Cô hét lên một tiếng.

- Hình Nhi, em đúng là một tiểu yêu tinh mê người!

Anh thấp giọng nói.

Dứt lại, anh thô bạo ôm chặt cơ thể mềm mại của cô, cường hãn lấp kín đôi môi anh đào run run.

Nụ hôn của anh vừa tham lam vừa đói khát, đầu lưỡi nóng bỏng tiến quân thần tốc.

- Anh... anh...

Kỳ Hình khó khăn lên tiếng.

Hơi thở nóng bỏng của anh tràn ngập khoang miệng khiến cô không thể hô hấp được rồi.

Đầu lưỡi anh linh hoạt cuốn lấy lưỡi cô, mang theo sự rung động, cướp đoạt lý trí của cô.

Khi cô sắp thiếu dưỡng khí, anh mới buông cô ra.

Nhưng đầu lưỡi nóng bỏng của anh lại lập tức rơi xuống dưới, hôn lên những điểm mẫn cảm của cô.

Kỳ Hình cất tiếng rên nhỏ vụn, hai gò má đỏ bừng.

Cô cảm thấy cơ thể mình đang căng lên.

- Đã căng cứng nhanh như vậy sao?

Lăng Thiều Đường nở nụ cười tà, ánh mắt đầy mãnh liệt, di”
eeendaϙnleq” uydϙϙn bàn tay to lướt trên cơ thể mềm mại của cô.

- Đừng! Đừng...

Kỳ Hình cảm thấy ngọn núi lửa trong lòng cô đang sắp bùng nổ.

- Hình Nhi, cơ thể em trời sinh là dành cho tôi hưởng thụ!

Đôi mắt tràn ngập dục tình của anh càng thêm thâm trầm...

Ngón tay thon dài bắt đầu tàn nhẫn châm lên sự nhiệt tình không thể khống chế của Kỳ Hình.

- A! – Cả người cô căng cứng.

- Đừng nhúc nhích! – Anh đè vai cô xuống, lơ mững ra lệnh.

Kỳ Hình hít sâu một hơi.

Hơi thở nóng bỏng tràn ngập quanh cô, đôi mắt cô như bị phủ một lớp sương mù khiến Lăng Thiếu Đường khó có thể kiềm chế.

- Anh... dừng tay...

Kỳ Hình không ngừng vận vẹo, ngón tay của Lăng Thiếu Đường như mang theo một ngọn lửa thiêu đốt toàn bộ cơ thể cô.

Vòm ngực rắn chắc của Lăng Thiếu Đường giữ chặt lấy Kỳ Hình, không cho cô trốn tránh.

- A... – Kỳ Hình rên lên, đồng thời cũng bị sự nhiệt tình của anh làm cho cuồng loạn.

- Chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, em đừng có trốn tránh!

Anh không muốn cô phân tâm.

Anh muốn toàn bộ, cả cơ thể và ý thức của cô đều phải là của anh.

Toàn bộ!

Cô choáng váng, cả người như trôi nổi giữa không trung, chỉ có thể bất lực bám chặt lấy vai anh, bầu ngực cao vút không ngừng chà sát lên vòm ngực của anh.

- Chết tiệt! Em đang chơi với lửa!

Lăng Thiểu Đường gầm nhẹ.

Bàn tay to siết chặt eo Kỳ Hinh.

- Ôm chặt lấy tôi! – Lăng Thiểu Đường hét lên.

Kỳ Hinh dần mất đi ý thức, khi vừa mới bám lấy hai bả vai Lăng Thiểu Đường, sự mạnh mẽ như khiến cô bị lạc đi...

Bầu không khí trong phòng như bùng cháy, sự hành hạ đáng sợ chỉ mới bắt đầu!

Lửa giận trong lòng Lăng Thiểu Đường rớt cuộc cũng được những tiếng rên rỉ của Kỳ Hinh bình ổn lại. Anh muốn cô không biết bao nhiêu lần, đến khi bình minh lên, ánh rạng đông vừa lấp ló vào phòng, anh mới rời khỏi người cô, cụp mắt xuống, anh không muốn nhìn thấy tư thế ngủ yếu ớt của cô.

Nhưng chỉ một lát sau, anh lại mở mắt ra, ánh mắt dừng lại trên làn da ửng hồng của cô.

Bàn tay to của anh lưu luyến mơn trớn da thịt cô, thay cô lau đi những giọt mồ hôi trên trán.

Lăng Thiểu Đường ôm lấy Kỳ Hinh, rõ ràng cô đã mệt đến mức không chịu nổi, cả người chìm sâu vào giấc ngủ, hàng lông mi cong cong hơi run run.

Lăng Thiểu Đường thở dài, anh cảm thấy cực kì thất bại, đôi mắt đen đầy tình cảm hỗn độn.

Anh đắm chiêu vuốt ve gò má Kỳ Hinh, sau đó cầm điện thoại lên.

- Chad, bảo Kelly sửa lại lịch trình của cô, còn nữa... các hội nghị trong hai tuần nữa cậu thay tôi chủ trì!

Giọng nói trầm thấp lộ rõ vẻ vương giả.

Chad không hỏi tại sao Lăng Thiệu Đường lại thay đổi lịch trình và sắp xếp như vậy, anh ta tin rằng Lăng Thiệu Đường làm vậy là có lý do.

Đặt điện thoại xuống, Lăng Thiệu Đường lại đưa mắt nhìn Kỳ Hình đang say ngủ, khóe miệng thấp thoáng nụ cười.

Đúng! Anh muốn đi cùng cô tới nơi bị thiệt hại.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Âm Mưu Bí Mật Của Đôi Nam Nữ Thần Bí (1)

Cái gì? Anh tạm nghỉ hai tuần, đừng nói với tôi rằng anh đi cùng tôi tới nơi bị thiệt hại nhé?

Kỳ Hinh dè dặt hỏi.

- Nếu tôi nói là thật thì sao?

Lời đáp nhẹ

bằng của Lăng Thiệu Đường đã trả lời cho câu hỏi của Kỳ Hinh.

- Cái gì? Anh thật sự tới nơi bị thiệt hại sao?

Kỳ Hinh giật mình hỏi lại.

Cô tưởng anh sẽ cho cô được thoải mái một chút, không ngờ anh lại...

Lăng Thiệu Đường chỉ cười mà không nói gì, hơi gật đầu một cái thay cho câu trả lời.

Kỳ Hinh chấn động, ngược mắt nhìn Lăng Thiệu Đường đầy nghi hoặc.

-Anh...nghi ngờ năng lực của tôi? – Kỳ Hinh thử hỏi.

Cô thật sự không nghĩ ra tại sao Lăng Thiệu Đường lại từ bỏ mấy ngày làm việc quý giá có thể kiếm được bạc tỉ để cùng cô tới nơi bị thiệt hại.

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường nhếch lên, anh lắc đầu: “Ngay từ lúc bắt đầu, tôi chưa bao giờ nghi ngờ năng lực của em cả”.

-Vậy vì sao

Đôi mắt trong veo ngập tràn nghi hoặc của Kỳ Hinh lúc này cực kỳ xinh đẹp, như có từng gợn sóng lăn tăn trong đó, hàng lông mi dài như cánh bướm run rẩy theo từng nhịp thở của cô.

Lăng Thiệu Đường sát lại gần cô, đôi môi mỏng cong lên nụ cười tà mị, chóp mũi của anh cơ hồ dính sát vào mặt cô, hơi thở của hai người cũng bện vào nhau, hơi thở nóng bỏng ấy phả vào mặt Kỳ Hinh.

-Bởi vì...tôi nhớ em!

Ngay sau đó là tràng cười sang sảng của Lăng Thiệu Đường, khuôn mặt ngông cuồng của anh lúc này cũng đầy tình cảm.

Kỳ Hinh run lên, thấy Lăng Thiệu Đường cười to như vậy, thậm chí có giây phút nào đó cô tưởng như mình đã đi lạc...

* * * * *

Trong phòng làm việc, sàn đá cẩm thạch đen bóng phản chiếu những hoa văn xa hoa.

Sau bàn làm việc, một người đàn ông đang dựa người vào ghế một cách thoải mái, tay cầm điếu xì gà.

Rõ ràng là anh ta đang đưa mắt nhìn thế giới bên ngoài qua lớp cửa sổ sát sàn.

Anh ta tao nhã nhả một vòng khói thuốc, bầu không khí lạnh lẽo trong phòng cũng nhanh chóng được làn khói xì gà bao phủ.

Tuy không nhìn được từ phía chính diện nhưng từ bả vai rắn chắc rộng lớn, cánh tay rắn rỏi thì không khó để nhận ra đây là một người đàn ông tài giỏi.

Cốc! Cốc! Cốc! Tiếng gõ cửa vang lên.

-Vào đi! – Người đàn ông cất giọng trầm ổn.

Cửa văn phòng được đẩy ra, đồng thời mùi hương nước hoa khiến người khác động lòng người cũng theo đó bay vào.

Một cô gái mặc bộ váy màu đỏ tươi cười đi tới, đôi mắt long lanh đẹp tựa tiên nữ.

Cô ta có dáng người cao gầy, vóc dáng nóng bỏng, cổ áo được kéo xuống thấp làm “cảnh xuân” trước ngực như ẩn như hiện, bắp đùi thon dài dưới lớp váy màu đỏ tươi lại càng thêm gợi cảm, mái tóc dài khẽ đong đưa theo nhịp bước chân, tạo nên một đường cong tuyệt đẹp trong không trung.

Cô ta có dáng như một người mẫu, vừa tao nhã vừa mê hoặc.

Sau lưng cô ta là một người đàn ông có vóc dáng cao lớn, từ người anh ta toát ra sự hấp dẫn và gợi cảm, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Người này chính là... Tuyên Tử Dương!

Cô gái mặc váy đỏ thoải mái ngồi trên sofa, vứt bao thuốc trong tay sang một bên, uể oải duỗi người, đôi chân trắng trẻo hơi cuộn lại.

Trước “cảnh đẹp” như vậy Tuyên Tử Dương lại không hề mảy may quan tâm. Anh ta dựa người vào sofa, bình tĩnh đưa mắt nhìn người đàn ông ngồi trên ghế.

Người đàn ông đưa lưng về phía họ chậm rãi xoay người lại.

Tất cả như một cảnh trong mộng ảo!

Anh ta mặc chiếc áo sơ mi màu đen, cổ áo để mở mấy cúc làm lộ ra cơ ngực tinh trắng.

Khuôn mặt tươi cười một nụ cười xấu xa, hàng lông mày cũng nhếch lên, dường như cũng đang mang theo ý cười.

Khuôn mặt anh tuấn và hoàn mỹ! Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt anh ta đẹp đến nỗi không chê vào đâu được.

Một người đàn ông đẹp trai như vậy khiến những người phụ nữ không thể không động lòng.

Cô gái mặc váy đỏ nở nụ cười nhạt, tao nhã mà kiêu mị như đóa hoa hồng: “Dạo gần đây thế nào rồi?”

Giọng nói của cô ta ngọt ngào như kẹo đường, đầy mê hoặc với đàn ông.

Tuyên Tử Dương không nói gì, chỉ hờ hững uống cafe, khuôn mặt điển trai không nhìn ra biểu cảm gì.

Người đàn ông mặc áo đen thì cong môi cười, mở miệng nói:

-Nghe nói Lăng Thiệu Đường cùng Kỳ Hình tới nơi bị thiệt hại!

Sóng mắt của cô gái mặc váy đỏ ánh lên tia nghi hoặc.

Bàn tay cầm cafe của Tuyên Tử Dương hơi run lên. Kỳ Hình! Khi nghe đến cái tên này, trong lòng anh ta như bị một lưỡi dao đâm xoẹt qua.

-Tôi đã điều tra ra hành trình cụ thể trong hai tuần tới của Lăng Thiếu Đường, bọn họ sẽ đi thị sát bảy thành phố bị thiệt hại!

Người đàn ông mặc áo đen thấy phản ứng của Tuyên Tử Dương, giọng nói nhẹ bằng.

-Anh định thế nào?

Tuyên Tử Dương từ này đến giờ vốn trầm mặc giờ đã mở miệng nói, anh ta nhìn chăm chăm vào đôi mắt quyến rũ của người đàn ông kia.

Cô gái mặc váy đỏ cũng nhìn người đàn ông mặc áo đen bằng đôi mắt hứng thú, muốn xem xem rốt cuộc anh ta định làm gì.

Người đàn ông mặc áo đen nở nụ cười lạnh, anh ta nhún vai, tao nhả rít một hơi xì gà.

-Không có gì, tôi muốn quãng đường của bọn họ càng trở nên kích thích hơn mà thôi!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Đề Xuất Ý Kiến Về Dự Án Mang Chủ Đề “Nhân Đức”

Lăng Thiểu Đường không phải kẻ ngốc, sao hẳn có thể dễ dàng mắc mưu được chứ?

Cô gái mặc váy đỏ nhú mày hỏi.

- Hổ cũng có lúc ngủ gật, huống chi tôi không tin Lăng Thiểu Đường có thể liệu sự như thần!

Tuyên Tử Dương lạnh nhạt lên tiếng, đáy mắt đầy châm chọc.

- Chắc chắn, cách làm việc của Lăng Thiểu Đường, tôi là người hiểu rất rõ. Anh cũng đừng quên, tập đoàn Thụy Dương là do chính Lăng Thiểu Đường thu mua, quan trọng hơn là hẳn ta còn đoạt mất người phụ nữ của anh...

Cô gái mặc váy đỏ nhẹ nhàng dựa thân hình nóng bỏng vào người Tuyên Tử Dương, cả người như một con rắn.

- Đừng đề cập đến chuyện này trước mặt tôi, nếu không... tôi sẽ không khách khí với cô đâu!

Đôi mắt Tuyên Tử Dương bỗng trở nên thô bạo, bàn tay to của anh ta bóp chặt đầu vai của cô gái, sức lực như thể muốn bóp nát cô ta ra.

- A...

Cô gái kêu lên một tiếng, nỗi đau trên người khiến cô ta thở hổn hển.

- Tử Dương, bình tĩnh đi!

Người đàn ông mặc áo đen ngồi trên ghế nhẹ giọng thuyết phục.
dieɔndɔanlequydoɔn

Ngữ khí của anh ta không nhanh không chậm, tao nhã như bậc vương tử.

Tuyên Tử Dương trừng mắt nhìn người phụ nữ, sau một lúc lâu, anh ta mới buông tay ra, đẩy cô ta ra xa.

- Chỉ cần không làm hại đến Kỳ Hinh thì các người muốn làm thế nào tôi cũng sẽ phối hợp.

Tuyên Tử Dương nói với người đàn ông mặc áo đen.

Người đàn ông mặc áo đen cong môi lên cười, nụ cười như có ngàn vạn đóa hoa lê đang bung nở.

- Đương nhiên rồi, Kỳ Hinh là người phụ nữ xinh đẹp như vậy, sao tôi nhẫn tâm làm hại cô ấy chứ? Chỉ cần Lăng Thiệu Đường biến mất, tôi đảm bảo Kỳ Hinh sẽ ngoan ngoãn bỏ nhào vào lòng anh. À, đương nhiên là cả tập đoàn Thụy Dương của anh nữa.

Giọng nói hết sức tao nhã và nhẹ nhàng nhưng nội dung thì cực kỳ tàn nhẫn.

Cô gái mặc váy đỏ hơi run lên, sau đó kinh ngạc hỏi:

- Sao? Không phải là anh muốn tập đoàn Lăng thị sao?

Thấy vẻ kinh ngạc của cô gái, người đàn ông cười khinh miệt:

- Lăng Thiểu Đường là tổng giám đốc tập đoàn Lăng thị, chỉ cần hăn không chết thì miếng thịt béo bở đó đừng ai hòng mà mơ tưởng đến. Hơn nữa cách làm việc của Lăng Thiểu Đường hết sức tàn nhẫn, nếu để hăn vùng lên thì cô cho rằng hăn sẽ bỏ qua sao?

Tuyên Tử Dương nghe vậy lập tức cảm thấy hả lòng hả dạ.

Ánh mắt âm trầm của anh ta lóe lên tia tàn độc, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lăng Thiểu Đường, tôi hận không thể lột da hăn, hủy hoại xương cốt hăn!

Anh ta vĩnh viễn không quên được cảm giác nhục nhã mà Lăng Thiểu Đường mang lại, cả đời này anh ta sẽ không bao giờ quên.

Bao nhiêu lần rồi, dù là trong mơ anh ta cũng bừng tỉnh. Trong mơ có đôi mắt long lanh của Kỳ Hinh, rồi cảnh tượng cô bị Lăng Thiểu Đường kéo đi. Hoặc trong mơ sẽ xuất hiện hình ảnh trong nhà thờ, anh ta và Kỳ Hinh hạnh phúc nghe cha xứ đọc lời tuyên thệ, nhưng ngay lúc trao nhẫn cưới, Lăng Thiểu Đường như một ác ma xông vào, gây khó dễ cho Kỳ Hinh...

Anh ta không thể chịu nổi! Không có công ty, không có Kỳ Hinh, anh ta dường như đã đánh mất sự tôn nghiêm và năng lực của bản thân. Nhưng ngay lúc tuyệt vọng nhất, anh ta lại có cơ hội gặp gỡ đôi nam nữ trước mặt anfy.

Đôi nam nữ này, người đàn ông thì anh tuấn như thiên sứ, người phụ nữ kiều mị như con măng xà, nhưng qua ánh mắt của bọn họ, anh ta biết ngay họ cùng chung chí hướng với mình.

Một khi đã như vậy, anh ta sẽ nắm chắc lấy cơ hội, sẽ không bỏ qua thủ đoạn để báo thù.

- Anh xác định hai tuần đó có thể xoay chuyển được tình thế sao? –
die&nd&anlequ&ydonnn Cô gái mặc váy đỏ hơi lo lắng.

Vấn đề này Tuyên Tử Dương cũng muốn hỏi.

Người đàn ông mặc áo đen mỉm cười:

- Hai người cũng biết thời gian quan trọng thế nào đối với một tập đoàn quốc tế. Đừng nói là hai tuần, chỉ cần hai phút thôi cũng có thể khiến mọi sự đổi khác. Lăng Thiếu Đường ngập tràn trong tình cảm với phụ nữ, chắc chắn sẽ trở tay không kịp. Đến lúc đó, không chỉ Lăng thị mà ngay cả tính mạng của hắn cũng nằm trong tay chúng ta.

Giọng nói nhẹ nhàng không hề phù hợp với khuôn mặt ngông cuồng của anh ta, từ ánh mắt có thể đọc ra được anh ta là một người lòng dạ thâm sâu.

Sự tham lam nhất thời lộ rõ, không hề bị che đậy...

Tuyên Tử Dương cũng cười, sau đó anh ta đứng dậy, chậm rãi nói một câu:

- Tôi rất chờ mong màn kịch hay này!

Người đàn ông mặc áo đen cũng tươi cười, nhưng câu nói lại hết sức lạnh lẽo:

- Đương nhiên, trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu...

Sau đó, anh ta dựa người vào ghế, nhàn nhã vắt hai chân vào nhau, động tác hết sức tao nhã.

Tuyên Tử Dương cười lạnh, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Bầu không khí lạnh lẽo bủa vây khắp văn phòng, xông vào tận khí quản của cô gái mặc váy đỏ, bầu không khí giữa hai người bỗng trở nên ái muội.

- Lại đây!

Người đàn ông mặc áo đen nở nụ cười tao nhã, giọng nói trầm thấp khiến phụ nữ không thể kháng cự.

Cô gái mặc váy đỏ cũng mỉm cười, đứng dậy, dáng người nở nang khiến đàn ông phải say mê.

Cô ta bước lên phía trước, cánh tay trắng trẻo như một con rắn bò trườn trên đầu vai người đàn ông, thân hình mềm nhũn dựa vào vòm ngực tinh tráng của anh ta.

- Anh đó... làm việc mà chẳng thương lượng gì với người ta cả!

Cô ta dùng ngón tay nhẹ nhàng vân vê vòm ngực người đàn ông, giọng điệu có chút bất mãn.

- Sao? Đau lòng vì Lăng Thiếu Đường à?

Người đàn ông cười, đôi môi mỏng sát lại gần tai cô ta.

Bên tai truyền đến cảm giác nóng rực khiến cô ta run lên. Cô ta nở nụ cười tuyệt đẹp, cô ta biết mình không thể chống cự trước sự hấp dẫn của người đàn ông này.

- Đừng cho là em không biết trong lòng anh đang nghĩ gì. Em sẽ bỏ qua Kỳ Hình ư? Hừ...

Cô ta pha trộn sự bất mãn hòa với giọng điệu làm nũng trong câu nói của mình.

Bàn tay nhỏ bé mở cúc áo của người đàn ông ra, từng cúc từng cúc một khiến vòm ngực khêu gợi của người đàn ông lộ rõ.

Người đàn ông nắm tay cô ta, ngón tay thon dài tùy ý vờn vờ.

- Tôi thích hợp tác cùng người thông minh, nhưng... những người phụ nữ khi lên giường thì không cần quá thông minh.

Dưới sự đụng chạm đầy hấp dẫn của người phụ nữ, đôi mắt anh ta dần trở nên u ám hơn.

- Haha...

Cô gái nở nụ cười yếu ớt, ngón tay lướt theo từng cơ bắp của người đàn ông, đôi môi nóng bỏng cũng theo đó hôn lên từng thớ thịt rắn chắc.
die~nda~nlequ~ydon

- Em đúng là con yêu tinh phóng đảng!

Khuôn mặt tuấn tú của anh ta bắt đầu trở nên thâm trầm, đôi mắt đen đầy dục vọng, bàn tay to cũng bắt đầu vuốt ve nơi cao vút của cô ta, sức lực như muốn nhập cô ta vào người mình.

Sau đó, anh ta đứng dậy, bế cô gái lên, đẩy cô ta lên bàn làm việc...

- A... – Cô gái thở gấp, ánh mắt mê ly nhìn người đàn ông đẹp trai như ác ma trước mặt. Anh ta tựa như một đóa hoa anh túc, biết rõ có độc nhưng vẫn khiến cô ta cuồng mê.

Khóe môi người đàn ông cong lên nụ cười tàn nhẫn, anh ta xoay người cô gái lại, phần lưng gợi cảm và duyên dáng của người con gái lộ rõ trước mắt.

Anh ta bắt đầu hung hăng chà đạp lên làn da trắng trẻo, thô lỗ vén cao váy cô ta lên.

Ánh mắt đầy sáng khoái.

- Nói, tôi và Lăng Thiệu Đường, ai có thể thỏa mãn em?

Anh ta ôm chặt lấy cô gái, càng khiến cô ta thêm điên cuồng.

- Anh, đương nhiên là anh, chỉ có anh mới có thể thỏa mãn em...

Cô ta khó khăn lên tiếng, cơ thể nhỏ bé run lên.

- Em quá hấp dẫn...

Người đàn ông không hề thương hoa tiếc ngọc chút nào, anh ta nở nụ cười tà mị, xuyên thẳng qua người cô ta.

Lúc này, khuôn mặt người đàn ông trở nên dữ tợn, đôi mắt âm áp cũng mang đầy hận thù và khoái cảm.

Nhất thời, phòng làm việc ngập tràn những tiếng kêu mờ ám...

Kỳ Hình vẫn cho rằng Lăng Thiệu Đường tạm dừng công việc hai tuần, đi cùng cô tới bảy nơi bị xảy ra thảm họa là một sự lựa chọn không hề sáng suốt.

Tuy lấy danh nghĩa là nghỉ ngơi để đi cùng cô nhưng thực tế thì lại là một chuyến công tác với cường độ cao.

Bởi vì, sau khi nắm được những thông tin cần thiết về bảy thành phố bị thiệt hại, cô mới nhận ra hai tuần thật sự là hơi căng.

Bảy khu vực bị xảy ra thiệt hại phân bố ở năm quốc gia khác nhau, dù có ở trong cùng một đất nước thì hai khu vực cũng cách nhau rất xa.

Điều này tương đương với việc Kỳ Hình và Lăng Thiệu Đường có mười bốn ngày để đi lần lượt năm đất nước, tới thị sát từng khu vực bị thiệt hại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây đích thực là một chuyến công tác cực kỳ vất vả.

Cho nên, Kỳ Hình cho rằng Lăng Thiệu Đường điên thật rồi!

Lần này, tin tức về việc khảo sát được phong tỏa, công tác giữ bí mật được làm rất khá, không có truyền thông đưa tin nên hành trình của hai người cũng thuận lợi hơn nhiều.

Khi vừa xuống máy bay, các quan chức chính phủ địa phương đã đứng nghênh đón sẵn, cảnh tượng hoành tráng không khác gì đi đón nguyên thủ quốc gia.

Nhưng, trong mắt Kỳ Hình thì đây là một chuyện cực kỳ không thoải mái!

Khi thấy cảnh tượng này, hàng lông mày lá liễu của cô hơi nhíu lại.

Cô quay mặt nhìn Lăng Thiệu Đường đang không hề có vẻ gì là kinh ngạc rồi hỏi:

- Bọn họ có cần khoa trương đến mức này không?

Đôi mắt thâm thúy của Lăng Thiệu Đường được chiếc kính râm che khuất, cho nên Kỳ Hình không thấy gợn sóng lăn tăn trong đôi mắt anh.

Khóe môi kiêu ngạo của Lăng Thiệu Đường hơi mím lại, giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên trên đỉnh đầu Kỳ Hình:

- Hiện giờ tất cả mọi người đều biết tứ đại tài phiệt đang quan tâm đến hạng mục này, vậy nên trong mắt bọn họ, chỉ cần là tài phiệt đến đây thì đều là “vua giá lâm”, sao bọn họ có thể không khoa trương được chứ?

Kỳ Hình bất đắc dĩ lắc đầu:

- Thà làm mọi chuyện trong im lặng còn hơn!

Lăng Thiếu Đường ôm eo Kỳ Hình, nở nụ cười: di 𐄎 endanle 𐄎 quyd 𐄎 n

- Ngốc ạ, em tưởng rằng muốn được đặt chân vào khu vực xảy ra thảm họa thì không cần thông qua những quan chức chính phủ này ư? Dù sao thì em cũng đâu phải là người của nước họ.

- Nhưng bọn họ giống trống khua chiêng như vậy, chắc chắn giới truyền thông sẽ chú ý tới. Em không muốn đến lúc đó mọi người lại nói chúng ta đang “vẽ chuyện”.

Kỳ Hình hơi lo lắng.

Lăng Thiếu Đường nở nụ cười thông dong, bàn tay to vỗ vỗ lên người Kỳ Hình hai cái:

- Yên tâm đi, bọn họ tự khắc sẽ xử lý chuyện liên quan đến giới truyền thông, chúng ta muốn thế nào, bọn họ đều rõ cả.

Kỳ Hình cũng yên tâm phần nào.

Lăng Thiếu Đường vừa nói xong, mấy quan chức chính phủ lập tức vây quanh hai người.

Thời gian, dù sao thì cũng vì một vài chuyện quan trọng hoặc bởi con người mà trở nên có ý nghĩa.

Trong khoảng thời gian này, Kỳ Hình đã hiểu được sâu sắc ý nghĩa đáng quý của những sinh mệnh.

Khi lần đầu tiên đặt chân vào khu vực bị thảm họa, trong lòng cô cực kỳ đau đớn.

Nhân loại thật là nhỏ bé, một khi tai họa ập xuống, con người không thể thoát được, chỉ có thể sợ hãi và bất lực.

Động đất, sóng thần, lũ lụt, hàng loạt thiên tai xảy ra như Thượng Đế đang ra tay trừng trị nhân loại. Chỉ trong vòng một đêm đã chôn vùi cả một thành phố, những gia đình, sinh mệnh con người bị hủy diệt đến mức gần như không còn dấu vết.

Trong mấy ngày này, Kỳ Hình tuy đã đi qua nhiều đất nước khác nhau, tuy mỗi nơi đều có ngôn ngữ riêng, màu da khác biệt, nhưng ánh mắt của bọn họ đều giống nhau.

Trong mắt họ, Kỳ Hình thấy được sự bất khuất mà những thảm họa không thể vùi dập.

Bọn họ khát vọng, khát vọng được gặp lại gia đình của mình một lần nữa, khát vọng được đoàn viên cùng người thân, tất cả khát vọng ấy đều hết sức chân thật, nhưng hiện thực thì lại bị thương nghiệp hóa hết cả.

Bóng đêm càng trở nên nặng nề hơn, vì đã từng chứng kiến cảnh sinh ly tử biệt, nhìn những hình ảnh xót xa về đồng phế tích nên bầu trời đêm không còn lãng mạn nữa.

Kỳ Hình co người ngồi trên sofa trong khách sạn.

Vì mỗi nơi họ đến, các quan chức chính phủ đều sắp xếp rất ổn thỏa, thậm chí còn đặt cả phòng khách sạn cho bọn họ.

Cô chăm chú nhìn tập tài liệu trong tay, tay trái không ngừng lật giở tài liệu, tay phải lắc lắc cái bút.

Một đầu bút bị cô cắn nhẹ, Kỳ Hình đang đặt câu hỏi cho bản thân mình, đôi mắt như vì sao sáng rực rỡ.

Bữa tối, Lăng Thiệu Đường ăn cùng Kỳ Hinh, các quan chức chính phủ không dám làm phiền. Sau bữa tối, Lăng Thiệu Đường mới tiến hành trao đổi cùng mấy người đó, mãi cho đến khuya anh mới về khách sạn.

Khi Kỳ Hinh mặc váy ngủ bước ra từ phòng tắm, Lăng Thiệu Đường đã ngồi ở vị trí cô vừa ngồi, cẩn thận xem tài liệu trên mặt bàn.

Kỳ Hinh hơi ngẩn người, rồi lập tức bước lên:

- À, đây chỉ là ý tưởng ban đầu của tôi, còn chưa được định hình rõ ràng, cho nên...

Kỳ Hinh hơi ngượng, cô muốn lấy lại tập tài liệu.

- Không, đề xuất của em tốt lắm.

Ngoài dự đoán của Kỳ Hinh, Lăng Thiệu Đường lại nắm chặt lấy tập tài liệu, nhẹ nhàng lên tiếng.

Đôi mắt Kỳ Hinh sáng ngời, cô hưng phấn nói với Lăng Thiệu Đường:

- Thật không? Anh thật sự cho rằng ý tưởng này hay lắm sao?

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường cong lên một nụ cười:

- Đương nhiên rồi! Dựa trên suy nghĩ của em, chỉ cần đưa ra được một chủ đề cố định xuyên suốt bảy khu vực bị thảm họa thì sẽ có ý nghĩa cực kỳ lớn.

Đôi mắt Kỳ Hinh cực kỳ vui thích, tia sáng rạng rỡ di động, càng thêm động lòng người.

Lăng Thiệu Đường cười rồi đứng dậy, ấn vai Kỳ Hinh để cô ngồi xuống trước bàn trang điểm, sau đó đưa tay kéo chiếc khăn quần trên đầu cô xuống.

Kỳ Hinh kinh ngạc, định đứng dậy nhưng lại bị Lăng Thiệu Đường ấn xuống.

- Để tóc ướt đi ngủ dễ bị cảm lạnh.

Nói xong câu đó, Lăng Thiệu Đường bèn cầm lấy máy sấy.

- À... tự em làm được rồi!

Kỳ Hinh không quen lắm.

Lăng Thiệu Đường sấy tóc cho phụ nữ ư?

Cảnh tượng như vậy, Kỳ Hinh chưa từng tưởng tượng ra bao giờ.

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường đầy trêu mếu, bên môi cũng nở nụ cười yêu chiều.

- Không, cứ để tôi làm cho!

Ngữ khí tuy mềm nhẹ nhưng không cho phép người khác cự tuyệt.

Bàn tay to của anh hết sức nhẹ nhàng, di❖ễnnđàn❖lêêêqqquýđô❖n rõ ràng Lăng Thiệu Đường sợ mình quá tay sẽ khiến Kỳ Hinh bị đau.

Sau khi chỉnh máy sấy xong, làn gió nóng từ chiếc máy sấy thổi đến mang theo cả hơi thở đàn ông của Lăng Thiệu Đường, vây quanh lấy Kỳ Hinh.

Nhất thời, sự căng thẳng của cô được bình ổn trở lại, cô cảm nhận được sự dè dặt cẩn thận của Lăng Thiệu Đường, bèn đưa mắt nhìn anh qua chiếc gương.

Phía sau là người đàn ông điển trai, khuôn mặt lạnh lùng lúc này đầy ôn hòa, trong mắt cũng đầy ý cười nhẹ nhàng.

Trái tim Kỳ Hình đập “thịch” một tiếng, đôi mắt cũng dường như trở nên mơ hồ hơn.

Lúc này, Lăng Thiểu Đường dịu dàng như người yêu, thể hiện tất cả sự cưng chiều ra ngoài, hoàn toàn không hề có chút gì ngông cuồng hay chuyên chế của ngày trước.

Nếu ngay từ đầu Lăng Thiểu Đường đã như vậy, vậy thì cô và anh...

Kỳ Hình cắn môi, chỉ còn biết cười khổ trong lòng.

Nhân sinh chính là như vậy đó, nếu tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp thì đâu cần mất thời gian cưỡng cầu làm gì?

Đứng sau lưng Kỳ Hình, Lăng Thiểu Đường lại cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày phục vụ một người phụ nữ như thế này. Khi những ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng chạm vào mái tóc mềm mại của Kỳ Hình, anh cảm thấy cực kỳ xúc động, trong lòng cảm thấy rất cảm động.

Lăng Thiểu Đường không thể không thừa nhận, cô gái trước mắt đây đã in sâu vào lòng anh, từ đôi mắt trong veo của cô, lúm đồng tiền khi cô nở nụ cười có chút bi lụy, cả tính cách quật cường...

Tất cả mọi thứ đều hằn sâu trong trí óc anh, không tài nào xóa đi được.

Kỳ Hình như một đóa hoa tuyệt đẹp đang nở rộ. Hai năm trước, cô gieo mầm mống vào lòng anh, còn giờ nó đã nảy mầm, mọc rễ, chiếm cứ trái tim anh.

Vậy nên, đóa hoa mỹ lệ này chỉ có thể thuộc về anh, tuyệt đối không để cho kẻ khác hái đi mất.

Bầu không khí lãng mạn nhẹ nhàng quanh quẩn trong phòng.

- Có làm đau em không?

Lăng Thiều Đường chưa bao giờ cẩn thận như vậy.

- Không, không đau.

Trái tim Kỳ Hinh cũng bắt đầu những nhịp đập không theo quy tắc, cô cố gắng đè ép nó xuống.

- Vậy là tốt rồi.

Lăng Thiều Đường nhẹ giọng nói, giọng điệu đầy dịu dàng và ấm áp.

Sắc mặt Kỳ Hinh dần trở nên đỏ hồng, cô trốn tránh ánh mắt của Lăng Thiều Đường, nói:

- Đúng, em nghĩ tới một chủ đề!

Lăng Thiều Đường hơi nhú mày lại, khi thấy ánh mắt trốn tránh của Kỳ Hinh, anh cúi đầu cười:

- Chủ đề gì?

Anh nhẹ giọng hỏi.

- Nhân đức, chủ đề là “Nhân đức”!

Ánh mắt Kỳ Hinh lóe sáng, những đốm nhỏ sáng long lanh trong đôi mắt khiến người khác phải trù mến.

Lăng Thiều Đường nở nụ cười tao nhã: “Em dùng từ này để hình dung về thương nhân, quả là đang khen tặng rồi”.

Kỳ Hinh mỉm cười, không nói gì.

Sau khi thấy tóc cô đã khô, Lăng Thiều Đường tắt máy sấy đi, rồi nói:

- Ngày mai em không cần đi!

Kỳ Hình kinh ngạc, lập tức đứng dậy hỏi:

- Tại sao?

Lăng Thiếu Đường lười nhác nằm trên giường, nói:

- Trước mắt ở đó sẽ còn xảy ra dư chấn, cho nên em không đi được!

- Em không thể đi? Ý anh là ngày mai anh đi một mình?

Kỳ Hình kinh ngạc. đi♠nnn♣đànlêq♣qquuuýđ♠ôn

Lăng Thiếu Đường mỉm cười:

- Ngày mai tôi cần bàn bạc một số chuyện cụ thể với các quan chức, cho nên em không cần gấp gáp.

- Nhưng, nếu vẫn còn dư chấn động đất thì vẫn sẽ có nguy hiểm, anh... – Kỳ Hình lo lắng nói.

Lăng Thiếu Đường mỉm cười:

- Dư chấn nếu có thì chỉ có lúc giữa trưa, tôi đi vào tắm xế chiều, em yên tâm đi! Nhưng, dù vậy thì em cũng không thể đi được.

Kỳ Hình cắn môi, cô muốn nói gì nữa nhưng Lăng Thiếu Đường đã duỗi tay ra, kéo cô vào trong lòng.

Sau đó anh xoay người lại, bao trùm lên cơ thể Kỳ Hình.

Kỳ Hình kinh ngạc, vô thức chặn tay trước ngực Lăng Thiếu Đường.

- Anh... anh đừng như vậy!

Cô bắt đầu trở nên mất tự nhiên, nhất là khi hơi thở ấm áp của Lăng Thiếu Đường bủa vây, cô lại bắt đầu cảm thấy hơi sợ.

Lăng Thiếu Đường buồn cười khi thấy biểu cảm của Kỳ Hinh, hàng lông mày hơi nhăn lại, gò má ửng hồng, đôi mắt sáng... thoáng chốc khiến anh sôi trào nhiệt huyết.

Ánh mắt anh đầy thương tiếc và yêu thương, anh tuyệt đối sẽ không để cô phải mạo hiểm.

- Ngày mai ngoan ngoãn ở khách sạn đợi tôi về!

Giọng nói tràn ngập sự yêu chiều.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Lăng Thiếu Đường Biến Mặt

Ánh mắt Kỳ Hinh lấp lánh như những vì sao, cô cắn cắn đôi môi đỏ mọng, nhìn vào đôi mắt ngập tràn tình yêu của Lăng Thiếu Đường, trong lòng rất cảm động, cô gật gật đầu.

- Ngoan lắm! – Lăng Thiếu Đường cong môi lên cười.

Anh cúi xuống hôn lên trán cô.

Kỳ Hinh lặng lẽ nhắm hai mắt lại, cảm giác như có một bàn tay vô hình đang nhẹ nhàng nắm lấy trái tim cô.

Sự dịu dàng của cô khiến Lăng Thiếu Đường cảm thấy rất ấm áp, bàn tay to nhẹ nhàng xoa lên mái tóc mềm mại của cô, ngón tay thon dài phủ lên đôi môi đỏ mọng.

Sau đó, nụ hôn hạ xuống...

* * *

Trời vừa tờ mờ sáng, Kỳ Hinh đã tỉnh lại, cô vô thức nghiêng người sang một bên, mới phát hiện ra bên kia giường đã trống không, chỉ còn lại hơi thở quen thuộc của Lăng Thiếu Đường.

Mùi hương ấy ập vào khoang mũi cô, không biết vì sao, Kỳ Hình lại cảm thấy thỏa mãn và đầy an toàn.

Nếu lúc này không có Lăng Thiếu Đường ở bên cạnh, lo mọi chuyện liên quan đến mấy vị quan chức thì chắc cô đã mệt chết rồi.

Cô thừa nhận khả năng thiên bẩm của Lăng Thiếu Đường trong lĩnh vực này, giống như mọi chuyện vào trong tay anh đều được xử lý một cách thành thạo và bình tĩnh.

Cô khẽ thở dài một hơi rồi bước xuống giường.

Ngó ra thế giới bên ngoài cửa sổ, đây đúng là một thời khắc tuyệt vời.

Trên bầu trời nhá nhem vẫn còn rải rác mấy gì sao, những áng mây lững lờ trôi, mọi thứ như bao phủ lấy buổi bình minh thần bí.

Tiếng chim sơn ca rộn ràng như đang hát líu lo từ phía chân trời, bầu trời xanh bát ngát như đang nín thở để lắng nghe tiếng ca bất tận, hòa cùng vũ trụ mênh mông.

Bình minh dần lên, sắc xanh của bầu trời dần đậm lên.

Mặt trời mới lên tỏa sáng, chưa bao giờ đỏ hồng như vậy, cũng chưa bao giờ lớn đến thế. Chỉ trong nháy mắt, mặt trời như một quả cầu lửa bay lên không trung, tỏa ánh nắng rực rỡ, chiếu xuống nhân gian.

Thì ra thế gian lại tuyệt đẹp đến vậy!

Kỳ Hình ngắm cảnh này, trong lòng không khỏi cảm thán. Thật ra thế giới luôn đẹp như vậy, chỉ có con người luôn lấy bận rộn làm cái cớ, xem nhẹ sự tuyệt đẹp ấy mà thôi.

Có sinh mệnh phụ trợ, cảnh sắc lại càng trở nên tuyệt vời hơn.

Trước cảnh đẹp tràn đầy sức sống ấy, cô lại càng hạ quyết tâm hơn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ánh mặt trời chiếu rọi xuống cửa sổ kính của khách sạn, Kỳ Hình lo lắng nhìn di động.

Tại sao Lăng Thiếu Đường vẫn chưa gọi về?

Vừa nghĩ như vậy, chiếc điện thoại như có tâm ý tương thông, lập tức đổ chuông.

Nhưng, không phải là di động mà là điện thoại bàn.

Cô lập tức bước lên, nóng vội nhấc máy:

- Alo, Thiếu Đường...

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói ngắt lời Kỳ Hình:

- Alo, phiền cô chuyển máy cho anh Lăng giúp tôi!

Kỳ Hình hơi sững sờ rồi nói:

- Anh Lăng không có ở khách sạn, anh là?

- Tôi là người phụ trách bên khu vực bị thiệt hại, bên này xuất hiện tình huống mới, nhưng di động của anh Lăng không liên lạc được, tôi không cách nào liên hệ được với anh ấy!

Người đàn ông đầu dây bên kia có vẻ sốt ruột.

Kỳ Hình kinh hãi, sao di động của anh lại không liên lạc được?

- Như vậy đi, anh cứ nói với tôi, tôi sẽ cố gắng liên lạc với anh Lăng rồi báo tình hình với anh ấy.

Kỳ Hình nói.

- Vậy được rồi! Là thế này, lúc đầu theo tính toán thì dư chấn sẽ có vào buổi sáng, hơn nữa biên độ cũng rất nhỏ, nhưng chúng ta vừa thăm dò được, buổi chiều vẫn còn có đợt dư chấn nữa, hơn nữa cường độ rất mạnh, cho nên tuyệt đối không được tới đây vào buổi chiều, rất nguy hiểm! Bên chúng tôi cũng bắt đầu giải tán người rồi! – Người đàn ông vội nói.

Trái tim Kỳ Hình đập lỡ một nhịp, cô kinh ngạc: “Cái gì?”

- Cô nhớ phải báo với anh Lăng đấy nhé! – Người đàn ông nói.

- Được! – Kỳ Hình đặt điện thoại xuống, cả người mềm nhũn.

Sau đó, cô lập tức cầm di động lên, bấm số điện thoại của Lăng Thiệu Đường.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”.

Kỳ Hình nhú mày đầy ghi hoặc, cô thử gọi lại vài lần nữa, nhưng...

Vẫn không thể liên lạc được!

Sự bất an trong lòng ngày càng lớn!

Anh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Kỳ Hình buộc bản thân không được suy nghĩ linh tinh, cô cố gắng bình tĩnh nhớ lại lời Lăng Thiệu Đường nói hôm qua.

Cơ quan chính phủ! Đúng, anh từng nói hôm nay sẽ gặp mặt mấy quan chức chính phủ để bàn việc.

Cô lập tức cầm di động, tra số điện thoại của văn phòng chính phủ rồi gọi đến...

- Xin chào! – Đầu kia điện thoại lập tức nhận máy.

Kỳ Hình như vớ được phao cứu mạng, lập tức nói:

- Xin hỏi, anh Lăng của tập đoàn Lăng thị đang ở trong phòng hội nghị của các vị phải không?

- Cô là ai? – Đầu kia vang lên giọng nói cẩn thận.

- Tôi là trợ lý đặc biệt của anh Lăng! – Kỳ Hình nói.

- À, cô Kỳ phải không? Cô cần tìm anh Lăng à? Sáng nay sau khi họp xong, bọn họ đã rời đi rồi!

- Cái gì? – Kỳ Hình kinh hãi.

- Cô biết hành trình của bọn họ không?

- Xin lỗi, chuyện này tôi không rõ lắm, chắc là họ tới tòa thành nơi xảy ra thiệt hại, lịch trình ban đầu là như thế.

Kỳ Hình kinh hãi: “Xin hỏi, từ đây tới đó mất khoảng bao lâu?”

- Nếu không có vấn đề gì bất ngờ thì mất bốn tiếng.

Kỳ Hình giật mình, nhìn đồng hồ trên cổ tay. Trời ạ!

Bốn tiếng nữa, vừa đúng lúc sang đến buổi chiều.

Nếu Lăng Thiếu Đường đến đó sẽ đúng vào lúc xảy ra dư chấn! Mà chắc chắn là anh không biết sẽ có nguy hiểm.

- Chẳng lẽ các cô không biết buổi chiều sẽ diễn ra dư chấn mạnh sao? – Kỳ Hình chỉ muốn ngắt đi.

- Ngại quá, cô Kỳ, chuyện này tôi không rõ lắm!

- Có cách nào liên lạc với bọn họ không? – Kỳ Hình vội hỏi.

- Cô Kỳ, bên tôi sẽ thử liên lạc, nếu có tin tức gì chúng tôi sẽ báo lại cho cô ngay.

Đầu kia điện thoại cũng nhận ra sự sốt ruột và căng thẳng của Kỳ Hình, lập tức đáp lại.

- Được, cảm ơn!

Kỳ Hình cúp điện thoại.

Cô cảm thấy rất bất ổn, sự bất an và sợ hãi như dây leo cuốn quanh lòng cô.

Thời gian từng giây từng phút qua đi, nhưng mỗi phút trôi qua đối với Kỳ Hình là từng ấy phút giày vò.

Di động lại đổ chuông, Kỳ Hình nhắc máy lên nghe, đầu kia vẫn là giọng nói máy móc lễ phép.

Trong lòng cô đang cảm thấy cực kỳ bất an, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo giờ càng thêm tái nhợt, cơ hồ như đã trở thành một màu trong suốt.

Sự chờ đợi giống như một tên sát thủ tàn nhẫn đang, chậm rãi ăn mòn lý trí và lý tính của con người.

Kỳ Hình lên tiếng nhận máy.

- Alo, xin chào!

- Xin chào, tôi là Kỳ Hình của Lăng thị, di *end* anleq *uyd ~ on xin hỏi bên cô đã có tin tức của anh Lăng chưa?

Trong lòng Kỳ Hình nóng như lửa đốt.

- Cô Kỳ, ngại quá, bên chúng tôi vẫn đang cố gắng liên lạc.

- Vậy không có một chút tin tức gì sao?

Kỳ Hình gấp gáp đến mức nước mắt trào ra.

- Cô Kỳ, là như vậy, vì ở đây chịu ảnh hưởng của thiệt hại nên nhiều khu vực không có sóng điện thoại. Nếu bọn họ đi vào khu vực ấy thì chúng tôi không cách nào liên lạc được.

- Cái gì? Vậy nếu bọn họ thật sự tới nơi xảy ra thiệt hại thì các cô không thể liên lạc được ư?

Trái tim Kỳ Hình đập dồn dập.

- Trừ khi khởi động hệ thống thông tin bằng vệ tinh mới được. Nhưng vì không có lệnh của cấp trên nên chúng tôi không thể...

- Tôi hiểu ý của cô, nhưng nếu anh Lăng có chuyện gì thì các quan chức bên cô cũng không được yên đâu! – Ngờ khí của Kỳ Hình vô cùng kiên quyết.

Cô mặc kệ người khác ra sao, chỉ cần Lăng Thiếu Đường không sao, bình an trở về là được rồi.

Đầu kia điện thoại cũng nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề, dù sao bọn họ cũng không dám đắc tội với người của tập đoàn Lăng thị.

- Vâng, cô Kỳ, chúng tôi sẽ lập tức sắp xếp!

Sau khi cúp điện thoại, Kỳ Hình sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng. Cô ngày càng nghi ngờ về hiệu suất làm việc của văn phòng chính phủ rồi.

Cô giơ tay lên, nhìn đồng hồ.

Không được!

Cô không thể chờ được, cô phải lập tức đến đó!

Nghĩ đến đây, Kỳ Hình vội vàng để lại tin nhắn thư thoại cho Lăng Thiệu Đường rồi cầm túi, chạy vội ra ngoài.

* * *

Trên cầu vượt, một chiếc xe xa hoa màu trắng phóng như bay.

- Anh Lăng, ngại quá, không ngờ vẫn còn xuất hiện dư chấn, mất công anh phải quay về! – Trong xe, một quan chức chính phủ cười nói.

Ông ta vừa nói vừa toát mồ hôi lạnh.

Hai quan chức chính phủ khác cũng cảm thấy rất áy náy.

Lăng Thiệu Đường ngồi đối diện bọn họ lại tao nhã gác hai chân vào nhau, dựa người vào sau ghế.

Anh lạnh lùng lên tiếng: “Xảy ra thiên tai không phải lỗi của mọi người, dù sao mọi người cũng mất công vô ích giống tôi”.

Ba vị quan chức chính phủ nghe Lăng Thiệu Đường nói như vậy, lập tức tươi cười rạng rỡ, không còn thấy lo lắng nữa.

Đối với Lăng Thiệu Đường đang ngồi trước mặt đây, bọn họ đã nghe nói anh là một người lạnh lùng, quyết đoán, có thể nói là một “tướng quân đánh đâu thắng đó” trên thương trường.

Qua một ngày tiếp xúc, bọn họ hoàn toàn lĩnh giáo tác phong và hiệu suất làm việc của Lăng Thiệu Đường, ngay cả tính cách của Lăng Thiệu Đường cũng phải khiến bọn họ đau đầu.

* * *

Xe chạy vào trong nội thành đã có tín hiệu, không hiểu vì sao, anh lại nhớ tới Kỳ Hình.

Nhớ đến dáng vẻ say ngủ của Kỳ Hình sáng sớm nay, cô như một cô bé con nằm trên giường, không còn vẻ quật cường như mọi khi mà rất mềm mại và yên tĩnh, khiến sáng nay suýt nữa anh không muốn ra khỏi khách sạn.

Nghĩ như vậy, những đường cong lạnh lùng trên khuôn mặt Lăng Thiệu Đường dần trở nên ôn hòa hơn.

Đúng lúc này, một vị quan chức chính phủ sau khi cúp điện thoại xong, liền căng thẳng nói với Lăng Thiệu Đường:

- Anh Lăng, sáng nay cô Kỳ đã gọi điện mấy lần đến văn phòng chính phủ. ~~d~~ ~~i~~ ~~e~~ ~~n~~ ~~d~~ ~~a~~ ~~n~~ ~~l~~ ~~e~~ ~~q~~ ~~u~~ ~~y~~ ~~d~~ ~~a~~ ~~n~~

Lăng Thiệu Đường nghe xong, khuôn mặt đầy nghi hoặc. Sau đó, điện thoại trong tay anh báo có tin nhắn.

Anh nhất thời cảm thấy bất an, lập tức cầm lấy di động.

“Thiệu Đường, em đến khu xảy ra thiệt hại tìm anh”.

Kỳ Hình chỉ nhận một tin ngắn gọn đã khiến Lăng Thiệu Đường lập tức kinh hãi.

Anh hoàn toàn chấn động, trái tim đập liên hồi không yên.

Kỳ Hình đi đến khu vực xảy ra thiệt hại! Kỳ Hình vì anh mà đến đó!

Trời ơi!!!

- Quay đầu xe, lập tức đến khu vực bị thiệt hại!

Sắc mặt Lăng Thiểu Đường càng ngày càng trở nên khó coi, đôi mắt thâm thúy tràn đầy sự sốt ruột chưa bao giờ có.

- Anh... anh Lăng, giờ chúng ta mà đến đó sẽ gặp phải dư chấn...

- Nếu muốn mọi việc suôn sẻ thì lập tức ngậm miệng vào cho tôi, mau tới đó đi! Còn nữa, lập tức tăng số nhân lực lên, tìm Kỳ Hình về cho tôi!

Lăng Thiểu Đường gầm lên giận dữ, ngắt lời vị quan chức kia, đôi mắt u ám đầy tức giận.

- Cái gì? Cô Kỳ...

Một vị quan chức quá sợ hãi.

Hai người khác cũng sốt ruột, lập tức sắp xếp nhân lực.

Nếu người của Lăng thị đến đây công tác mà lại gặp chuyện, bọn họ không gánh nổi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Thứ Muốn Lấy Là Mạng Của Lăng Thiểu Đường

Chiếc xe màu trắng phi như bay về khu vực xảy ra thiệt hại.

Lăng Thiểu Đường siết chặt tay lại, chỉ có thể thông qua phương thức như vậy để trấn an sự sợ hãi trong lòng.

Đúng vậy, anh sợ!

Bao nhiêu năm rồi, đã lăn lộn trải qua bao nhiêu sóng gió trên thương trường, trước giờ anh luôn hết sức bình tĩnh, chưa bao giờ thấy sợ hãi, nhưng...

Hôm nay, khi biết Kỳ Hinh đến khu vực xảy ra thiệt hại, trái tim anh như bị ai đó khoét rỗng, đau đớn như lấy đi mạng sống của anh.

Hinh Nhi, đừng sợ, anh lập tức tới rồi đây!

Phải chờ anh, nhất định phải chờ anh!

* * *

Lần đầu tiên Kỳ Hinh cảm nhận được sự đen tối và u ám.

Bọn họ đi đến đây công tác, tất nhiên hiểu rõ sự nghiêm trọng tại khu vực này.

Động đất cấp 8, cấp 9 có thể nói là động đất lớn nhất thế giới, chỉ trong vòng ít phút thôi cũng đủ phá sập mọi thứ.

Sự thiệt hại nghiêm trọng có thể sánh với sóng thần và núi lửa.

Kỳ Hình không ngờ tới bây giờ vẫn sẽ còn dư chấn.

Khi cô đặt chân đến đây, rốt cuộc cũng hiểu tại sao vừa rồi tài xế taxi lại chạy như trời chết ra khỏi đây.

Nguyên nhân là...

Đường xá đã không còn thành hình, xe không vào được, chỉ có thể đi bộ.

Nơi đây dường như mất đi ánh sáng mặt trời.

Nó bị sương mù bao phủ, đất đá lộn xộn, than đá vụn cùng bụi mù tạo nên một khu vực hoang tàn.

Tất cả tạo thành một màu xám tro.

Làn sương mù dày đặc trôi lững lờ, bao phủ lên mọi thứ, chậm rãi trôi nổi trên không trung.

Đống hoang tàn không hề có một tiếng động nào, tất cả hoàn toàn trống vắng.

Khung cảnh trống trơn đập thẳng vào mắt.

Cảm giác lạnh như băng ập đến...

Nơi đây thậm chí còn có cả vết máu, những người hôn mê bất tỉnh...

Dưới ánh nắng nhàn nhạt, từng hạt bụi thông thả lững lờ trôi khiến người ta liên tưởng đến cảnh tượng của cái chết.

Rõ ràng, những người còn sống đều đã rời khỏi đây, chỉ còn có... thì thế!

Cổ Kỳ Hình như bị yêu ma bóp chặt, cô hoảng sợ nhìn đống hoang tàn xung quanh...

Thiếu Đường!

Thiếu Đường, anh có ở đây không?

Kỳ Hình bỗng cảm thấy đau xót, cô cố nén cảm giác hoảng sợ trong lòng, đi sâu vào bên trong.

Khi đi qua một tòa nhà bị sập, một bóng người đột nhiên vụt qua...

Kỳ Hình cả kinh.

- Thiếu Đường... Thiếu Đường, có phải là anh không?

Cô lập tức đuổi theo chiếc bóng, vừa chạy vừa sốt ruột gọi to.

Nhất thời, bóng dáng mảnh khảnh của Kỳ Hình bị lớp sương mù nuốt trọn, khi chạy đến ngã rẽ, cô đột nhiên cảm thấy có một vật nặng rời xuống.

Ngay sau đó, trước mặt cô tối om...

Sau khi xác định Kỳ Hình đã hôn mê, bốn người đàn ông mặc áo đen cao lớn đứng trước mặt cô, nhìn nhau gật đầu.

Họ kéo Kỳ Hình đang hôn mê vào một tòa nhà, sau đó lần đi cực kỳ nhanh.

Thời gian như một người thẩm phán, phán xét sự tồn vong của con người.

- Anh Lăng, chúng tôi đã xin cứu viện, còn có cả trực thăng nữa, anh cứ yên tâm!

Chiếc xe phóng như bay, cuối cùng cũng tới được nơi, nhưng vì đường bị hỏng nên xe không thể đi vào, chỉ có thể dừng lại.

Lăng Thiệu Đường không đợi vị quan chức này nói xong, đã vội mở cửa xe, chạy vội về phía đó.

- Anh Lăng... nguy hiểm lắm... anh Lăng!

Mấy vị quan chức bị dọa tới mức choáng váng, gấp gáp hô to.

Nhưng, Lăng Thiệu Đường đã biến mất ngay trước mặt bọn họ.

- Chúng ta... chúng ta nên làm gì bây giờ?

Một vị quan chức đã chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

- Còn không mau đuổi theo? Nếu anh Lăng hay cô Kỳ xảy ra chuyện gì thì chúng ta liệu đường mà về dưỡng lão. Mau!

Mấy vị quan chức cũng xông vào.

- Hình Nhi... Hình Nhi... em đang ở đâu?

Trong đồng phế tích, giọng nói sốt ruột của Lăng Thiệu Đường vang lên.

Lăng Thiệu Đường chưa từng cảm thấy bất lực như vậy, nhất là khi thấy các thi thể đang nằm ngổn ngang, trái tim anh càng thêm run rẩy. Anh sợ Kỳ Hình sẽ gặp bất trắc.

Hình Nhi, sao em lại ngốc như vậy?

Không phải đã bảo em ngoan ngoãn đợi anh về rồi sao? Sao lại lo lắng cho anh đến mức liều lĩnh chạy tới đây chứ?

Lăng Thiếu Đường sốt ruột tìm kiếm Kỳ Hình.

Anh sắp điên mất rồi.

Anh khó có thể tưởng tượng cuộc sống không có Kỳ Hình sẽ ra sao!

Không thể được!

Không được sự cho phép của anh, ông Trời tuyệt đối không thể lấy đi Kỳ Hình, nếu không anh sẽ đấu với ông Trời tới cùng.

Khi bóng dáng của Lăng Thiếu Đường xuất hiện tại một tòa nhà...

- Hình Nhi...

Một cái bóng màu trắng lập tức thu hút được sự chú ý của Lăng Thiếu Đường. Khi phát hiện thấy người nằm dưới đất chính là Kỳ Hình, anh vừa mừng vừa sợ.

Anh vội vàng chạy lại.

Hai mắt Kỳ Hình nhắm nghiền, hàng lông mi che đi đôi mắt cô.

- Hình Nhi, Hình Nhi!

Lăng Thiếu Đường kinh hãi, ôm Kỳ Hình vào lòng.

Khi xác định được Kỳ Hình chỉ bị ngất xỉu, anh cũng dần bình tâm lại.

- Hình Nhi...

Giọng nói trầm thấp đầy sốt ruột vang lên.

- Ủm...

Hàng lông mi của Kỳ Hinh hơi run lên, như cánh bướm run rẩy trong gió.

Mí mắt cô run lên nhè nhẹ, sau đó dần mở to hai mắt ra, cô dần khôi phục lại được ý thức, sóng mắt cũng lăn tăn.

Đập vào mắt Kỳ Hinh là gương mặt anh tuấn, vẻ lạnh lùng ngông cuồng vốn có giờ đã bị thay thế bằng sự sốt ruột.

Là Lăng Thiếu Đường sao?

Kỳ Hinh nhú mày, bất giác vươn tay ra day day thái dương.

- Hinh Nhi, Hinh Nhi, tốt quá, rốt cuộc em cũng tỉnh lại rồi.

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường đầy vui mừng và kích động, anh ôm chặt Kỳ Hinh vào trong lòng như đang ôm một thứ vô cùng quý báu.

- Thiếu Đường...

Cô hơi tránh khỏi vòng ôm của Lăng Thiếu Đường, hai tay phủ lên gò má anh tuấn của anh, đôi mắt như vì sao lóe sáng.

- Thiếu Đường, Thiếu Đường, đúng là anh rồi... em còn tưởng... em tưởng anh...

Sương mù tràn cả vào ánh mắt Kỳ Hinh, cô nghẹn ngào.

Sau đó, cơ thể mềm mại của cô lại một lần nữa được Lăng Thiếu Đường ôm chặt.

Khuôn mặt anh tuấn như được chạm khắc của Lăng Thiếu Đường đầy đau lòng và yêu thương đối với Kỳ Hinh, trái tim anh cũng đập điên cuồng.

- Hình Nhi...

Anh có thể cảm nhận được niềm vui sướng khi gặp lại cô và cả sự cảm động.

Cảm giác nguy hiểm đột nhiên như một tia chớp ập về phía hai người bọn họ...

Lăng Thiếu Đường đang ôm chặt Kỳ Hình bỗng cảm nhận được sự nguy hiểm.

- Hình Nhi, chúng ta đi thôi!

Đôi mắt như chim ưng của Lăng Thiếu Đường nhất thời tràn ngập cảnh giác, thân hình cao lớn cũng trở nên căng thẳng theo.

Kỳ Hình vừa định gật đầu, đúng lúc này...

Bốn chiếc bóng đen nhanh như chớp vọt tới, tốc độ nhanh đến mức kinh hoàng.

- Hình Nhi, cẩn thận!

Lăng Thiếu Đường nhanh tay nhanh mắt, lập tức chớp được một cánh tay đang vươn ra có ý định làm hại Kỳ Hình.

Ngay sau đó, Kỳ Hình còn chưa kịp có phản ứng gì, cô đã bị Lăng Thiếu Đường tóm lại, đứng phía sau anh.

- Theo sát anh!

Lăng Thiếu Đường ra lệnh.

Lúc này, từ người anh tỏa ra hơi thở khiến người khác phải sợ hãi, di»en. d»anle»eeq»uydooon đôi mắt u ám cũng toát ra sự tàn nhẫn...

Ba người còn lại rõ ràng không ngờ Lăng Thiếu Đường lại ra tay nhanh như vậy, hơn nữa mỗi chiêu thức đều hết sức ngoan độc.

Trong tay bọn họ đều cầm hung khí, tất cả đều nhắm về phía Lăng Thiếu Đường...

Lăng Thiếu Đường nhanh chóng xoay người, đoạt lại hung khí trong tay một người, sau đó lại quét một đường xuống, nhanh chóng nâng tay lên, đánh vào một kẻ đang có ý định tiến lên.

Ánh mắt tràn ngập hương vị khát máu, đôi mắt cuồng dã đầy thô bạo.

Bọn chúng không hổ danh là sát thủ!

Lăng Thiếu Đường vừa phản kích lại bọn chúng, trong đầu nhanh chóng suy luận.

Đúng lúc này...

- Thiếu Đường, cẩn thận... A...

Khi Kỳ Hinh thấy một người rút khẩu súng ra, cô sợ tới mức hồn bay phách tán.

- Đi!

Lăng Thiếu Đường nắm chặt tay Kỳ Hinh, nhanh chóng né tránh viên đạn, sau đó nói nhanh với Kỳ Hinh.

Ngay lúc bọn họ định chạy đi, một tia sáng mặt trời chiếu xuống, Lăng Thiếu Đường thấy rõ dấu hiệu trước ngực của một tên sát thủ.

Dấu hiệu hình ngôi sao!

Bọn họ là...

Mafia!

Tiếng súng vang lên không ngớt trong bầu không khí yên tĩnh, sau một lát, Lăng Thiểu Đường cùng Kỳ Hình trốn vào một ngôi nhà lụp xụp.

Tất cả bắt đầu yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến mức không chân thực, càng khiến lòng người thêm sợ hãi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hình trắng bệch, cô sợ hãi ôm chặt lấy Lăng Thiểu Đường, từ sắc mặt anh có thể thấy sự việc không hề bình thường chút nào.

- Đường... bọn chúng là ai?

Kỳ Hình cố gắng hạ thấp giọng xuống.

Bọn chúng là sát thủ sao? Đối tượng nhắm vào chính là Lăng Thiểu Đường sao?

Tại sao trong tay chúng lại cầm cả súng?

Trời ơi, súng!

Kỳ Hình nằm mơ cũng không ngờ rằng có ngày mình lại được tận mắt thấy thứ này.

- Đừng lo lắng, tuy có rất nhiều kẻ muốn giết anh, nhưng bọn chúng còn chưa có năng lực này!

Đôi mắt Lăng Thiểu Đường đầy tàn nhẫn, giọng điệu cũng đầy khát máu.

Mafia!

Đôi mắt Lăng Thiểu Đường bắn ra những tia sáng có thể khiến người ta phải vào chỗ chết!

Đúng! Anh nhìn không nhầm, bọn chúng là người của Mafia.

Sát thủ Mafia có hệ thống cấp bậc rất chặt chẽ, mà thứ để phân cấp bậc chính là dấu hiệu trước ngực bọn họ.

Chất liệu tạo thành dấu hiệu được làm bằng kim loại, bạc, đồng, sắt, cấp bậc từ cao xuống thấp.

Dấu hiệu hình ngôi sao là cấp cao nhất, còn sắt là cấp thấp nhất, những tên sát thủ bình thường khác thì chỉ mặc đồng phục của Mafia, không hề có dấu hiệu gì.

Nhưng Lăng Thiểu Đường đã nhìn thấy dấu hiệu hình ngôi sao từ bốn kẻ kia, vậy thì chúng chính là sát thủ có cấp bậc cao nhất trong tổ chức Mafia.

Là ai mà lại gấp rút muốn lấy mạng anh như vậy?

Không tiếc tiền thuê bốn sát thủ cao cấp!

Hừ! Khóe miệng Lăng Thiểu Đường cong lên nụ cười tàn nhẫn, nụ cười đầy mạnh mẽ và ngang tàng. Đây là lần đầu tiên Kỳ Hinh thấy nụ cười này của anh.

Anh cúi đầu xuống, nhìn vào sắc mặt trắng bệch của Kỳ Hinh, di ✧e»nda»nlequ»y»d»on giọng điệu trở nên mềm nhẹ hơn:

- Hinh Nhi, sợ sao?

Ngữ khí đầy quan tâm và yêu chiều.

- Chỉ cần có anh ở đây, em không sợ!

Kỳ Hình ngẩng mặt lên, cố nén sợ hãi.

- Ngoan lắm!

Lăng Thiếu Đường đau lòng cúi người xuống, hôn lên cái trán trơn bóng của cô, vì anh thấy được sự hoảng sợ đang được ẩn nhẫn trong mắt Kỳ Hình.

- Dù có phát sinh ra bất cứ chuyện gì, em phải nhớ kỹ, phải đi theo sát phía sau anh!

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường lộ ra sự căng thẳng.

- Vâng! – Kỳ Hình gật đầu.

Cô không muốn vì bản thân mình mà Lăng Thiếu Đường bị phân tâm. Qua lần đấu nhau vừa rồi, rõ ràng bốn người đó không phải là đối thủ của anh, nhưng vì còn quan tâm đến cô nên Lăng Thiếu Đường mới không đấu nhau tiếp với bọn họ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Kỳ Hình lại nhói đau.

Hai người bắt đầu đi ra ngoài, cùng lúc đó, đôi mắt của Lăng Thiếu Đường cũng đầy cảnh giác.

Bọn họ cần phải lập tức rời khỏi nơi này, nếu không thì không riêng gì bọn sát thủ mà còn có cả cơn dư chấn nữa.

Hiện giờ, trước mắt bọn họ chỉ có hai con đường, một là bất chấp nguy hiểm chạy về phía xe đỗ, hơn nữa còn phải đợi cứu viện bằng trực thăng, nhưng rõ ràng đây là tình huống bất lợi với bọn họ.

Lúc này nơi đây chỉ là đồng phế tích, đường phố bị san bằng, cầu cống bị sập hết, khắp nơi bị bao phủ bởi khói đặc và sương mù, rõ ràng không thể nắm bắt được vị trí chiếc xe.

Bê tông cột nhà bầy la liệt khắp mọi nơi, những thi thể cũng ngổn ngang.

Lơ lửng trên không trung còn có những cột thép, con đường vốn đẹp đẽ giờ trông hết sức tơi tả, những bức tường vàng ố đỏ sập xuống, như một loại dụng cụ có thể làm trầy da tróc thịt con người...

Rõ ràng động đất đã gây ra ảnh hưởng cực lớn, bề mặt bị nứt vỡ, ngay cả hai bên bờ sông cũng xuất hiện những khe nứt.

- A...

Do quá căng thẳng, Kỳ Hình hoàn toàn không để ý lắm đến tình trạng ngổn ngang xung quanh. Cô dẫm một bước xuống, vốn tưởng là chắc chắn, không ngờ lớp đất trên bề mặt bỗng như bị tan ra.

Cái khe như chiếc miệng rộng của một con mãnh thú, Kỳ Hình đang nắm chặt lấy tay Lăng Thiệu Đường, đột nhiên bàn tay ấy bị rơi lỏng ra...

- Hình Nhi...

Lăng Thiệu Đường nhanh chóng giữ chặt lấy tay Kỳ Hình, phòng cô bị ngã xuống.

- Đường...

Kỳ Hình cảm thấy dưới chân hoàn toàn trống rỗng, cô theo bản năng nhìn xuống dưới.

- Hình Nhi, đừng nhìn xuống, đưa tay kia cho anh, anh kéo em lên!

Lăng Thiệu Đường hiểu ý định của Kỳ Hình, lập tức lớn tiếng kêu lên.

Cái khe rỗng sâu không thấy đáy, tựa như một vách núi đen ngòm. Còn toàn bộ cơ thể của Kỳ Hình đang lơ lửng trong không trung, một tay được

Lăng Thiếu Đường giữ chặt, còn tay kia đang bấu chặt lấy bề mặt của khe hở.

- Đường...

Kỳ Hinh cố nén cảm giác sợ hãi kinh hoàng, đưa tay kia lên giữ chắc tay Lăng Thiếu Đường. Tuy cô nghe lời anh, không nhìn xuống dưới, nhưng từ ánh mắt khẩn trương và căng thẳng của Lăng Thiếu Đường, có thể nhận ra cô đang bị nguy hiểm.

- Hinh Nhi, đừng sợ, nắm chặt tay anh!

Trên trán Lăng Thiếu Đường túa đầy mồ hôi lạnh, tay anh nắm chắc lấy tay Kỳ Hinh.

Đúng lúc anh kéo Kỳ Hinh lên...

- Đường...

Kỳ Hinh hét lên, cô mở to hai mắt, nhìn bốn tên sát thủ đang sau Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường chỉ lo cứu Kỳ Hinh, hoàn toàn xem nhẹ tình hình sau lưng mình.

Lúc anh giật mình, thì một tên sát thủ lập tức giơ tay lên, bổ thẳng xuống người Lăng Thiếu Đường...

- A... - Kỳ Hinh hét lên kinh hãi, còn Lăng Thiếu Đường không hề phòng bị đã bị ngã xuống đất.

Kỳ Hinh cảm giác cả cơ thể đang rơi xuống, nhưng bỗng chốc, cô lại nhìn thấy Lăng Thiếu Đường trên đỉnh đầu.

Lăng Thiểu Đường tuy bị ngã xuống đất nhưng tay anh vẫn bầu chặt lấy một khe rãnh, còn tay kia như chiếc kìm sắt bóp chặt lấy tay Kỳ Hinh.

- Đường, buông em ra...

Ánh mắt Kỳ Hinh lóe sáng, cô kiên định nhìn Lăng Thiểu Đường.

Cô phải làm như vậy, vừa rồi khi liếc xuống, cô hiểu cái khe dưới chân mình sâu đến mức nào. Đây căn bản không được gọi là khe, mà phải gọi là vách núi đen ngòm sâu thẳm mới đúng. Nếu Lăng Thiểu Đường không buông cô ra, vậy thì cả anh và cô sẽ phải chết.

Đôi mắt Lăng Thiểu Đường đầy kiên định, anh lớn tiếng hô với Kỳ Hinh:

- Hinh Nhi, nắm chặt tay anh!

Thân hình cao lớn của anh gần như bao phủ hoàn toàn trên đỉnh đầu Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh nở nụ cười buồn, như đóa hoa diễm lệ:

- Đường, buông em ra đi!

Khi nói câu này, trong lòng cô lại cảm thấy thoải mái như được giải thoát. Lần trước là vì bản thân cô, còn lần này, là vì Lăng Thiểu Đường.

Nụ cười ấy của Kỳ Hinh khiến trái tim Lăng Thiểu Đường đau đớn, anh cắn răng, gân xanh trên tay đã nổi đầy lên.

- Hinh Nhi, anh từng nói rồi, cả đời này anh sẽ không buông em ra, trừ khi anh chết...

- Không... Đường!

Kỳ Hình ngân ngấn nước mắt, cô bắt đầu không thấy rõ Lăng Thiếu Đường nữa rồi.

Cô cố gắng không để nước mắt trào ra, bởi vì cô phải nhớ kỹ dáng vẻ của Lăng Thiếu Đường, nhớ kỹ sự dịu dàng của anh dành cho cô...

Ba tên sát thủ chậm rãi đi tới...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Khẩu Súng Phía Sau Gáy

Trong một nơi hoang tàn như thế này, mấy tên sát thủ như những ác ma tàn sát bừa bãi xung quanh khiến người ta phải run sợ.

- Đường, anh mau buông tay ra, anh có nghe thấy không?

Kỳ Hinh sắp phát điên rồi, cô gào lên với Lăng Thiếu Đường nhưng không dám giãy giụa. Cô sợ nếu mình làm vậy sẽ khiến Lăng Thiếu Đường mất đi trọng tâm.

Lăng Thiếu Đường dùng một tay bấu chặt vào khe rãnh bên cạnh, tay kia vì bị ma sát với mặt đất tạo nên nỗi đau cực kỳ lớn, nhưng anh vẫn nắm chặt cổ tay Kỳ Hinh, ánh mắt đầy chân tình.

Anh nheo đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào mắt Kỳ Hinh, cắn răng, gằn từng tiếng nói với cô: “Anh... sẽ không buông tay!”

- Lăng Thiếu Đường, anh đừng ngốc như vậy nữa! Anh có hiểu không, tôi không hề yêu anh, không đáng để anh cứu một người không yêu anh đâu!

Kỳ Hinh nhìn thấy những hung thần ác sát phía sau lưng Lăng Thiếu Đường, cô gấp gáp lên tiếng.

Lăng Thiểu Đường nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, die ㄥ nd ㄥ anlequ ㄥ ydo ㄥ n anh cũng biết bốn kẻ phía sau nhất định có hành động.

Anh cong khóe miệng lên, đôi mắt đầy tình cảm:

- Hình Nhi, mặc kệ em có yêu anh không, anh sẽ... không buông em ra!

Đôi mắt Lăng Thiểu Đường đầy ẩn nhẫn. Anh cảm thấy cả người bị một bàn chân hung hăng dẫm lên.

- Đường...

Kỳ Hinh chảy nước mắt, những giọt nước mắt trong veo như thủy tinh rơi tí tách trên gò má rồi chìm sâu xuống dưới cái hố khổng lồ.

Nếu không có cô, Lăng Thiểu Đường tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn như vậy.

Cô ngẩng đầu, xuyên qua làn nước mắt nhìn Lăng Thiểu Đường. Cô không muốn mất anh, cô không muốn phải thấy anh chết!

Đôi mắt đầy thâm tình và kiên nghị của Lăng Thiểu Đường ánh vào trong mắt Kỳ Hinh. Anh cắn răng, chịu đựng cú dẫm chân.

- Tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Lăng thị đúng là có bộ xương cứng thật đấy! – Tên sát thủ càng dẫm mạnh chân hơn.

- Hừ! – Lăng Thiểu Đường lo lắng đến an nguy của Kỳ Hinh, không dám thay đổi tư thế. Anh chỉ có thể để mặc mấy người này, chỉ có tiếng cười châm chọc đầy lạnh lẽo bật ra, đôi mắt lạnh như băng.

- Mà còn kiên trì gì nữa? – Một tên sát thủ cười lạnh, sau đó hất móc súng ra, dí chặt vào gáy của Lăng Thiểu Đường.

- Đứng... đứng! – Âm thanh thê lương của Kỳ Hình bị không khí xé nát thành từng mảnh nhỏ.

* * *

Trong văn phòng.

- Cái gì? Anh nói lại lần nữa xem! – Giọng nói lạnh lùng và sốt ruột của Tuyên Tử Dương vang vọng khắp phòng làm việc.

Sau đó, anh ta lập tức bước lên, túm lấy cổ áo của người đàn ông trước mặt.

- Chẳng phải lúc trước chúng ta đã nói là chỉ đối phó với Lăng Thiếu Đường thôi sao?

Người đàn ông hơi nhú mày, sóng nước trong mắt chẳng hề dao động khi nhìn Tuyên Tử Dương: “Không lấy Kỳ Hình làm mối, sao Lăng Thiếu Đường có thể bị dụ đi đến nơi đó chứ?”

- Anh... quá đê tiện...

Ánh mắt Tuyên Tử Dương như đang bốc hỏa, anh ta giơ tay lên, đâm vào mặt người đàn ông.

Người đàn ông cao lớn không đứng vững, lùi về phía sau mấy bước rồi dựa hẳn người vào khung cửa sổ.

- Hừ...

Nét mặt tuấn dật của người đàn ông nở nụ cười lạnh, sự lạnh lẽo ngập tràn đôi mắt.

- Tôi đê tiện ư? Tuyên Tử Dương, lúc trước là ai cam tâm tình nguyện hợp tác với tôi? Giờ anh mới nhận ra điều này à?

- Nhưng tôi không cho phép làm hại Kỳ Hinh! – Tuyên Tử Dương siết chặt nắm tay, gào lên với người đàn ông mặc áo đen.

Người đàn ông cười lạnh, anh ta lau vết máu trên khóe miệng, rồi chậm rãi bước từng bước:

- Tuyên Tử Dương, anh cho là anh có thể thoát khỏi mối quan hệ này sao? Kế hoạch này anh cũng có tham gia đấy!

Tuyên Tử Dương nhìn chăm chăm người đàn ông, phần hận nói: “Cậu căn bản là không hề làm đúng như kế hoạch ban đầu”.

Người đàn ông nhếch mày, nhìn Tuyên Tử Dương:

- Tuyên Tử Dương, tôi chỉ muốn tìm một cách thức an toàn với bản thân để loại bỏ Lăng Thiệu Đường. Anh biết không, lần này ông trời đã giúp chúng ta, những người đi cùng Lăng Thiệu Đường đến khu vực bị thiệt hại đều không liên lạc được qua sóng di động, người phụ trách chỉ có thể gọi điện cho Kỳ Hinh. Chúng ta còn chưa làm gì cả, chỉ lợi dụng tâm lý khẩn trương của họ để mượn đao giết người mà thôi!

- Hừ! Chẳng lẽ người để lại lời nhắn cho Kỳ Hinh không phải đã bị cậu mua chuộc à? – Tuyên Tử Dương cười lạnh.

- Đúng, nhưng tuyệt đối không có ai nghi ngờ gì hết!
di nenda n nleqqquyd non Mà đúng là sau buổi trưa sẽ có dư chấn, di động của bọn họ không liên lạc được, anh ta gọi cho Kỳ Hinh có gì là sai?

- Tôi mặc kệ cậu đối phó với Lăng Thiệu Đường như thế nào, nhưng tôi không cho phép cậu làm hại đến Kỳ Hinh, mau chóng bỏ lệnh truy đuổi bọn họ đi!

Tuyên Tử Dương cất giọng lạnh lùng.

Đúng vào lúc này...

Rầm! Cửa phòng bị đẩy ra.

Một cô gái mặc bộ trang phục xa hoa xông vào, vẻ mặt cũng giống hệt như Tuyên Tử Dương, cô ta xông về phía người đàn ông.

- Em vừa nghe được cuộc nói chuyện của hai người, tại sao anh lại muốn giết Lăng Thiếu Đường? – Đôi mắt của cô gái xinh đẹp bùng cháy lửa giận, nhưng không hề ảnh hưởng đến dáng vẻ mỹ miều của cô ta.

Người đàn ông nhìn dáng vẻ thịnh nộ của cô gái, hệt như đang nhìn thấy một đóa hoa xinh đẹp nở rộ, khóe miệng nở nụ cười tà:

- Chuyện này hẳn là em cũng biết rồi đấy!

Cô gái kinh hoàng, liếc nhìn Tuyên Tử Dương rồi lại nhìn khuôn mặt gian ác của người đàn ông, cất giọng đầy sắc bén: “Anh quả thực không hề làm theo kế hoạch!”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Không Chỉ Muốn Một Minh Lăng Thị

Người đàn ông nhún vai: “Tốt lắm, em nói kế hoạch xem thế nào?”

- Lúc trước kế hoạch của chúng ta là vây bắt bọn họ ở khu vực xảy ra thiệt hại, sau đó công bố tin tức giả cho giới truyền thông, dựa vào đó để chèn ép Lăng thị, chờ thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch sẽ khiến cho giá cổ phiếu của Lăng thị sụt giảm. Sau đó chúng ta mượn cơ hội này để mua vào cổ phiếu của Lăng thị. Chính anh đã nói, anh chỉ cần Lăng Thiếu Đường, anh đâu có nói anh muốn tính mạng của Lăng Thiếu Đường!

Người đàn ông hừ lạnh, nói từng câu từng chữ: “Một khi đã như vậy, tôi đây sẽ nói rõ cho em biết, thứ tôi muốn không chỉ có Lăng thị, tôi còn muốn... Lăng Thiếu Đường chết!”

Ngữ khí trầm thấp nhưng đầy tàn nhẫn.

- Anh... anh là kẻ tiểu nhân! – Cô gái giận đến mức sắp phun ra lửa.

Bốp! Người đàn ông vung tay tát cô gái.

Sau đó, anh ta bước lên, vòng tay ra sau gáy túm chặt tóc cô gái, không hề thương tiếc chút nào, buộc cô ta phải ngẩng lên nhìn:

- Cái đồ đệ tiện ăn cây táo rào cây sung này, di-t-e, ngơ-dan-ge-leg-quy-ge-don tốt nhất cô thông minh lên cho tôi, tôi nâng cô lên được thì cũng hủy hoại cô được!

Nét mặt người đàn ông đầy hung bạo, anh ta dần mạnh từng từ một, lực từ bàn tay cũng tăng thêm.

Một khẩu súng lạnh như băng đặt sau gáy người đàn ông...

- Tôi không có hứng thú xem hai người diễn kịch đâu, nhanh hạ lệnh bảo đám người đó không truy đuổi nữa!

Tuyên Tử Dương đứng phía sau người đàn ông, hòng súng từ gáy chuyển đến huyết thái dương, sau đó anh ta ném điện thoại cho người đàn ông.

Ánh mắt người đàn ông lướt qua tia kính ngạc trong giây lát, sau đó khóe môi anh ta cong lên nụ cười khinh thường: “Ồ, vậy mà anh cũng tìm được khẩu súng tôi cất cơ à!”

- Nói linh tinh ít thôi, mau gọi điện thoại đi! – Tuyên Tử Dương chau mày, quát lên.

- Ok! – Người đàn ông thỏa hiệp, cười lạnh rồi lắc lắc chiếc điện thoại:

- Ở đó không có sóng điện thoại, làm sao liên lạc được!

- Cậu khắc có biện pháp liên lạc với bọn chúng, mau lên! – Tuyên Tử Dương đập hòng súng vào trán anh ta, khí thế bức người.

Ánh mắt của người đàn ông lộ vẻ bất đắc dĩ, sau đó anh ta đi đến bên cạnh bàn làm việc.

Tuyên Tử Dương không hề thả lỏng một giây phút nào, đôi mắt nhìn chăm chú từng hành động của anh ta, khẩu súng chưa hề buông lỏng.

- Đây là thiết bị theo dõi bằng vệ tinh duy nhất có thể liên lạc được với bọn họ, chỉ cần tôi ấn nút màu đỏ, bên đó sẽ tự khắc rút lui!

Tuyên Tử Dương không nói gì, nhướn mắt ý bảo anh ta hành động.

Người đàn ông ấn nút, sau đó lạnh lùng nhìn Tuyên Tử Dương và cô gái:

- Hai người tuyệt đối sẽ vì hành động ngu xuẩn của bản thân mình hôm nay mà phải trả cái giá rất đắt! di/e\ nd\ anleq†uydo\ n

Sau đó, anh ta đảo mắt nhìn về phía thiết bị theo dõi.

Tuyên Tử Dương và cô gái lập tức rùng mình.

* * *

Ở khu vực xảy ra thiệt hại, tất cả chìm trong màn sương mù...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, yên lặng đến cực điểm.

Bốn tên sát thủ như loài sói, họng súng đen ngòm dí thẳng vào sau gáy Lăng Thiệu Đường.

Còn Kỳ Hình lúc này cũng đầy tuyệt vọng.

Đột nhiên...

Bên hông bốn tên sát thủ bỗng lóe sáng, tiếng tí tí rất nhẹ vang lên.

- Lui lại!

Bọn sát thủ không ngờ lại nhận được lệnh rút lui, chúng nhìn nhau rồi lập tức buông tha cho Lăng Thiệu Đường và Kỳ Hình, nhanh chóng biến mất.

Lúc này Lăng Thiểu Đường chẳng còn quan tâm được nhiều đến thế, khi vật cản biến mất, anh lập tức dùng sức:

- Hình Nhi, nắm chặt lấy tay anh, đừng... buông tay ra! – Lăng Thiểu Đường cố gắng nhin đau, anh căn răng muốn kéo cô lên.

Cơ thể Kỳ Hinh như được kéo lên được một nửa, cánh tay rắn chắc của Lăng Thiểu Đường tiếp thêm sức, kéo tuột người cô lên.

Kỳ Hinh ngã vào lòng Lăng Thiểu Đường.

- Hình Nhi, em sao rồi? – di ▶ end ▶ anlllequ ▶ yd ▶ on Lăng Thiểu Đường ngồi dậy, ôm chặt lấy cô, một phần cánh tay anh đã biến thành màu tím.

- Đường...

Kỳ Hinh thì thào tên anh, sau đó cô ôm chặt Lăng Thiểu Đường như tìm được phao cứu sinh, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ anh. Vừa tìm được con đường sống từ chỗ chết khiến cô bật khóc.

- Đường... chúng ta... chúng ta không chết... chúng ta còn sống?

Cô thật sự không thể tin nổi, cô còn tưởng Lăng Thiểu Đường và cô sẽ chết chắc.

Bàn tay to, dày và rộng của Lăng Thiểu Đường trấn an Kỳ Hinh bằng cách vỗ nhẹ lưng cô. Anh biết cô rất sợ, vậy nên anh muốn cô cứ khóc thật to, giải tỏa hết sự lo lắng trong lòng ra ngoài.

Những chuyện như vậy anh đã quá quen rồi, thương trường như chiến trường, ngay từ ngày đầu tiên tiếp xúc với những chuyện làm ăn, anh đã hiểu rõ đạo lý này. Trừ khi là anh chủ động buông tha hoặc cam tâm tình

nguyện trở thành kẻ yếu, còn không thì anh càng mạnh, sự nguy hiểm anh gặp phải càng tăng lên, còn anh cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho điều này.

Nhưng hôm nay, anh lại sợ, anh sợ vì sẽ làm liên lụy đến cô gái này. Lúc đó, anh hiểu rằng cô gái này mới là quan trọng nhất, thậm chí quan trọng hơn cả tính mạng của anh.

Lăng Thiếu Đường nhẫn nại chờ đợi tâm trạng của Kỳ Hinh ổn định trở lại, anh nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Được rồi, mọi chuyện đã qua rồi, anh sẽ luôn ở bên cạnh em”.

Giọng nói êm ái đầy cưng chiều của những đôi yêu nhau.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Dư Chấn Khiến Người Ta Sợ Hãi

Kỳ Hinh khóc thút thít ngẩng đầu lên, đôi mắt đẫm nước nhìn Lăng Thiếu Đường:

- Sao anh lại không buông tay ra? Anh ngốc thế, nếu vừa rồi bọn chúng nổ súng thật thì sao?

Cô khóc lóc la lên, một tay còn đánh vào lồng ngực của Lăng Thiếu Đường.

Đôi mắt của Lăng Thiếu Đường toát lên vẻ đau lòng, anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn

tay nhỏ của Kỳ Hinh. Anh không sợ đau, cô đánh anh chỉ như gãi ngứa mà thôi, anh chỉ sợ cô làm đau bản thân mình.

- Chúng ta đều là đồ ngốc! – Anh nhẹ nhàng nói với cô, ngón tay thon dài dịu dàng lau nước mắt.

- Hinh Nhi, anh thật sự rất sợ sẽ mất em, sau này em đừng bảo anh phải rời xa em, anh sợ lắm, được không?

Chỉ một lần này thôi, Lăng Thiếu Đường thấp giọng như đang cầu xin Kỳ Hinh, hoàn toàn không phải vẻ ra lệnh ngông cuồng gì cả.

Kỳ Hình ngẩng mặt lên, nước mắt lại trào ra, cô nhìn nhăm sao? Cô nghe nhăm sao?

Vẻ mặt căng thẳng của Lăng Thiệu Đường không thể nào là lừa dối, trong khoảnh khắc đó, rốt cuộc cô cũng hiểu mình quan trọng thế nào trong lòng anh, cũng chính vào lúc đó, cô cũng nhận ra Lăng Thiệu Đường ở trong lòng mình.

Đây mới là Đường của cô...

Kỳ Hình nhìn vào đôi mắt đen ngập tràn tình yêu của Lăng Thiệu Đường, cô gật đầu, nghẹn ngào nói: “Không đâu, em sẽ không nói như vậy nữa đâu, em muốn anh ở bên cạnh em.”

Lăng Thiệu Đường lại ôm chặt cô vào lòng. Sự bất lực của cô khiến lòng anh đau nhói. Cả đời này anh sẽ bảo vệ cô, bảo vệ cô gái còn quan trọng hơn cả tính mạng anh!

Lát sau, Lăng Thiệu Đường xoa nhẹ lên cổ tay thâm tím của Kỳ Hình, nhẹ giọng hỏi: “Có đau không?”

Kỳ Hình lắc đầu, cô nín khóc, mỉm cười nhìn vào đôi mắt đau lòng của Lăng Thiệu Đường.

Sau đó, cô lập tức kéo cánh tay của Lăng Thiệu Đường ra xem, sốt ruột hỏi: “Cánh tay anh...”

Cô nhớ lúc Lăng Thiệu Đường kéo mình lên, tay anh dí sát xuống mặt đường, cánh tay Lăng Thiệu Đường hơi rướm máu, nhưng may mắn là không nghiêm trọng lắm.

Kỳ Hình cắn chặt môi, lại nghẹn ngào.

- Ngốc ạ, anh mình đồng da sắt, chút này có là gì đâu? - Lăng Thiểu Đường cười, sau đó kéo Kỳ Hinh đứng dậy:

- Chúng ta rời khỏi đây thôi, nếu không phải dư chấn, chúng ta sẽ thật sự thành đôi uyên ương số khổ đấy!

Bên môi anh thấp thoáng nụ cười.

Kỳ Hinh trừng mắt nhìn Lăng Thiểu Đường, sau đó cất giọng oán trách: “Không cho anh nói bậy!”

- Được, được, anh không nói! - Lăng Thiểu Đường ôm lấy bả vai Kỳ Hinh, cất tràng cười sang sảng.

Kỳ Hinh cảm thấy cực kì hạnh phúc, cô có cảm giác lúc này cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời, được Lăng Thiểu Đường yêu thương, chiều chuộng. Cho dù nếu có một ngày sự yêu thương cưng chiều này biến mất, cô cũng không hối tiếc.

Dường như, muốn để con người hiểu ra đạo lý, ông trời đã tạo ra hàng ngàn những khó khăn gian khổ, thách thức sự kiên cường của con người, vậy nên con người mới càng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn. Còn những kẻ yếu đuối chỉ còn lại xương cốt, sinh mệnh biến mất.

Đây là điều mà họ không thể dự tính được, cũng không thể ngăn cản được, bọn họ đã hoàn toàn xem nhẹ uy lực của dư chấn.

Khi Lăng Thiểu Đường và Kỳ Hinh bước từng bước ra ngoài, loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi.

- Anh Lăng... Cô Kỳ... - Là tiếng gọi nơm nớp lo sợ của mấy vị quan chức.

Từ hướng phát ra âm thanh, họ đoán mấy người đó không ở xa lắm.

- Chúng tôi ở đây! - Hai mắt Kỳ Hinh sáng ngời, cô lớn tiếng hô lên.

Lăng Thiếu Đường kéo tay Kỳ Hinh, cúi đầu cười: “Tình lực của em hồi phục nhanh đấy nhỉ!”

Ngay lúc đó, Kỳ Hinh còn chưa kịp phản ứng gì...

Chỉ trong một cái chớp mắt, toàn bộ khắp mọi nơi như một bàn tay của người khổng lồ bóp vụn, ra sức chà đạp.

Từng dòng nham thạch nóng chảy dưới mặt đất cuộn trào. Dòng nham thạch từ lớp vỏ trái đất di chuyển với tốc độ cực kì nhanh, dòng này hợp nhất với dòng kia, cho tới khi đạt được đến một cường độ cực lớn thì đột nhiên tan chảy...

Dường như có hàng trăm quả bom nguyên tử đột nhiên nổ tung, mặt đất chấn động, gió gào thét, toàn bộ khu vực này chìm trong cơn dư chấn.

Một tòa nhà đã bị sập trước đó gần Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh đột nhiên lay động, tiếng rầm rầm vang lên.

Rõ ràng cơn dư chấn này cực kì uy lực...

- Hinh Nhi, nắm chặt tay anh! Chạy mau! - Lăng Thiếu Đường gấp gáp ra lệnh, bàn tay to cầm chặt tay Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh hoàn toàn choáng váng, lớn tới từng này nhưng cô chưa bao giờ gặp phải cảnh tượng hoảng sợ như thế này. Cô cắn răng, nắm chặt tay Lăng Thiếu Đường, cố gắng không quay đầu nhìn những tòa nhà đang sập xuống phía sau.

Lăng Thiếu Đường cố nén cảm giác choáng váng và vô lực do cơn dư chấn mang lại, anh cố gắng kéo Kỳ Hinh chạy về phía khu đất trống.

Nhưng...

Từng tảng đất đá liên tiếp dội xuống, họ căn bản không thể tìm được một khu đất trống hoàn chỉnh.

Cái chết chỉ còn trong chớp mắt, Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hình cũng đang ở trên đầu sao của tử thần.

Khi anh cố gắng trốn tránh, một nguồn sức mạnh cực lớn bổ nhào về phía họ, mang theo sự hung mãnh và cuồng dã như muốn diệt sạch mọi sinh mệnh.

- Đường... A... - Kỳ Hình sợ tới mức hét lên chói tai, sau đó cô chỉ cảm thấy cả người mình bị va đập, trước mắt bỗng tối sầm, chẳng nhìn rõ thứ gì.

- Hình Nhi...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Thử Thách Sự Sống Chết

Khắp nơi toàn là phế tích, mọi thứ xung quanh chìm trong bóng tối và hỗn độn, tất cả tràn ngập thê lương, không hề có chút hy vọng, chỉ có cái chết là cận kề...

Sự uy hiếp mà Lăng Thiểu Đường và Kỳ Hình gặp phải cũng như đang bên bờ vực thẳm...

- Khụ... khụ... Hình Nhi...

Khi Lăng Thiểu Đường mở mắt ra, anh phát hiện bản thân đang ở trong một khu vực hoàn toàn tối om. Anh phỉu hết bùn đất trong miệng, đưa tay lên lau khóe miệng.

Còn tay kia của anh vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hình, thân hình cao lớn che chắn hoàn toàn cho thân hình bé nhỏ của Kỳ Hình.

- Hình Nhi... tỉnh lại đi! Hình Nhi...

Lăng Thiểu Đường xoay người ngồi dậy, kéo Kỳ Hình vào trong lòng, cố gắng xem xem cô có bị thương ở đâu không.

Nhưng bóng tối che khuất hai mắt, anh không nhìn rõ Kỳ Hình ở trước mắt.

- Ừm... Đường... Khụ... khụ... sao em không thấy anh?

Kỳ Hinh khó khăn mở mắt ra, nhưng... vẫn chỉ có bóng tối. Cô vừa mở miệng nói, bụi đất xung quanh khiến cô bị sặc.

- Hinh Nhi, em cử động một chút xem, xem trên đầu em có bị thương không?

Lăng Thiếu Đường nâng người cô dậy, quan tâm hỏi han.

Kỳ Hinh cảm thấy cổ họng khô rát. Cô nhớ khi dư chấn xảy ra, Lăng Thiếu Đường đã dùng cơ thể anh để che chắn cho cô.

- Em không sao...

Kỳ Hinh cố nén sợ hãi trong lòng, bàn tay nhỏ bé hươ hươ theo hướng Lăng Thiếu Đường phát ra tiếng nói, rồi đặt lên khuôn mặt kiên nghị của anh, kích động nói:

- Có anh ở bên bảo vệ, sao em lại xảy ra chuyện gì được chứ?

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường thoáng đau đớn, dieendaaanleqduydoan anh càng ôm chặt cô vào lòng hơn, kiên định nói:

- Hinh Nhi, anh nhất định sẽ đưa em ra ngoài!

- Đường... chúng ta... hiện giờ có phải chúng ta bị chôn dưới lớp đất đá rồi không?

Lăng Thiếu Đường không trực tiếp trả lời câu hỏi của Kỳ Hinh, bàn tay to của anh nhẹ nhàng vỗ lên đầu cô, cố gắng làm cho cô bình tĩnh lại:

- Hinh Nhi, tin anh, nhất định chúng ta sẽ ra được ngoài!

Giọng nói trầm thấp đầy kiên định.

Kỳ Hinh nằm trong lòng Lăng Thiếu Đường, lắng lắng cảm nhận hơi thở ấm áp và nhịp tim đập trầm ổn của anh. Tuy cô không thấy vẻ mặt của anh, nhưng cô có thể cảm nhận được sự bảo vệ đầy ấm áp của anh.

Cô bắt đầu trở nên dần bình tĩnh hơn, dường như chưa bao giờ bình tĩnh đến vậy. Cô tin, chỉ cần có anh ở bên cạnh, lời anh nói cô hoàn toàn tin tưởng...

Sự thử thách sinh tử đã xuất hiện, giọng nói đầy kiên định ấy vang lên làm chậm đi bước chân của tử thần...

Lăng Thiếu Đường ôm Kỳ Hinh vào trong ngực, bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô.

Anh cố gắng khiến đôi mắt thích ứng với bóng tối, qua chút ánh sáng di động, anh quan sát tình hình xung quanh.

Tuy ánh sáng rất nhỏ nhưng vẫn có chút giá trị.

Từ trước đến giờ, anh không sợ chết, dù gặp phải tình cảnh hiểm ác đến mấy anh cũng chẳng hề nhú mày. Nhưng giờ có Kỳ Hinh, anh lại trở nên nhát gan, trở nên khiếp sợ khi nghĩ đến cái chết. Anh cần phải sống, cần phải yêu thương Kỳ Hinh, phải mang lại hạnh phúc cho cô.

Nhất thời, tia sáng mỏng manh chiếu xuống, trên đầu bọn họ một khoảng là một khối đá to chặn ở trên. Xem ra tảng đá này sẽ không rơi xuống, còn anh và Kỳ Hinh chỉ có một không gian khá nhỏ hẹp.

Bốn phía đều bị vây lấy bởi mấy tảng đá khổng lồ.

Kỳ Hinh ở trong lòng Lăng Thiếu Đường, vì không khí bắt đầu trở nên loãng đi, cô cảm thấy ngực bắt đầu khó chịu, bụi đất xung quanh tạo nên sự

khó chịu đến cực điểm.

Cô giãy ra, định đứng dậy, nhưng cả người lại nghiêng đi...

Một cơn dư chấn nữa lại xuất hiện, may mà không quá lớn.

- Đường...

Kỳ Hình bất giác gọi tên Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường giật mình, vừa định giơ tay bắt lấy Kỳ Hình nhưng lại bị trượt sang một bên.

Sau đó, một tiếng rầm vang lên, di chuyển một vật nặng gì đó vừa bị rơi xuống.

- A... Đường, anh ở đâu?

Tay Kỳ Hình vừa chạm phải một thứ thô ráp, chân cô truyền đến cảm giác đau đớn.

Lăng Thiếu Đường sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, anh sợ tảng đá đó rơi xuống.

- Hình Nhi...

Anh vội vã bỏ nhà về phía Kỳ Hình, rốt cuộc cũng nhìn rõ đó là một cánh cửa, nửa trên bị kẹt trên đỉnh đầu, còn nửa dưới của nó đang áp lên chân Kỳ Hình.

Lăng Thiếu Đường cực kì đau lòng. Khi thấy chân Kỳ Hình bị đá đè lên, trái tim anh như bị con dao găm cắt đôi.

- Hình Nhi, em đừng cử động, anh sẽ lập tức giúp em!

Anh cố gắng áp chế cảm giác lo sợ, an ủi Kỳ Hình.

Sau đó, anh vươn một tay ra đề lên cánh cửa, không để cho nó áp toàn bộ xuống. Tay khác lần tìm đến vị trí có thanh sắt trên cửa, muốn hạ cánh cửa xuống một cách từ từ.

Nhưng cánh cửa không hề di chuyển một chút nào, nó đã bị kẹt. Nó giống như đang châm chọc vậy, dù trông không có gì nhưng Lăng Thiệu Đường có cố gắng thế nào cũng chỉ mất công.

Lăng Thiệu Đường lập tức như biến thành một con thú đang bị vây hãm, khuôn mặt cương nghị lộ rõ vẻ sốt ruột, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi. Nhưng đôi mắt u tối của anh lại đầy kiên nghị.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Bàn Tay To Đầy Máu Tươi

Kỳ Hinh càng ngày càng cảm thấy lồng ngực khó chịu, cô ho khan mấy tiếng.

Đôi mắt Lăng Thiệu Đường càng thêm căng thẳng, anh biết ở đây thiếu khí, nếu Kỳ Hinh còn bị thương nữa thì sẽ rất nghiêm trọng.

Sau đó, anh cắn răng, bàn tay đang nắm chặt thanh sắt chợt buông ra...

- Đường, anh điên rồi, đừng như vậy!

Kỳ Hinh gào lên với Lăng Thiệu Đường.

Lăng Thiệu Đường ngoảnh mặt làm ngơ. Anh dùng hai tay “xé rách” cánh cửa ra, xung quanh nhất thời đầy máu tươi.

- Anh mau dừng tay lại!

Kỳ Hinh vừa thấy Lăng Thiệu Đường đã làm cánh cửa bị nứt, bỗng đưa tay ra, nắm chặt lấy cổ tay anh.

- Hinh Nhi, bỏ tay ra, nếu không em sẽ bị thương mất! – Lăng Thiệu Đường nhẹ giọng dỗ dành.

- Không... thà em mất một chân cũng không muốn tay anh có vấn đề!

Kỳ Hình cất giọng kiên định, đôi mắt đầy nước mắt.

Khóe môi Lăng Thiệu Đường cong lên nụ cười:

- Ngốc ạ, anh học võ từ nhỏ, cánh cửa nhỏ này sao có thể khiến tay anh có chuyện gì được, em coi thường anh quá rồi!

- Không! – Kỳ Hình ra sức lắc đầu.

Lăng Thiệu Đường vung tay lên, cố gắng làm vỡ cánh cửa, die~nda~nlequ~ydon một đầu có thanh sắt đã bị gãy...

Ngay sau đó, áp lực đè lên chân Kỳ Hình biến mất.

- Đường... – Kỳ Hình nhào vào lòng Lăng Thiệu Đường.

Tuy chỉ có những tia sáng âm u nhưng cô vẫn nhìn thấy bàn tay đầy máu tươi của Lăng Thiệu Đường. Cô cắn chặt răng, cởi áo khoác ra.

- Hình Nhi, em? – Lăng Thiệu Đường giật mình nhìn Kỳ Hình.

Kỳ Hình không nói lời nào, nước mắt không ngừng chảy.

Bên trong áo khoác là một chiếc áo sơ mi, cô cắn răng, dùng hết sức xé vạt áo sơ mi ra...

Sau đó, cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay phải của Lăng Thiệu Đường, quỳ xuống, lấy vạt áo sơ mi vừa xé ra để băng bó vết thương cho anh.

- Như vậy em sẽ không lo tay anh có thể bị phế nữa!

Kỳ Hình lau nước mắt, thút thít nói.

Cô thật sợ nếu không nhanh chóng tiến hành cách ly vết thương thì sẽ bị nhiễm trùng.

- Lại đây, anh xem chân em nào! – Lăng Thiếu Đường lên tiếng.

- Chân em không sao hết, chỉ vừa bị đè lên thì anh đã chống được rồi, không sao cả! Nhưng tay anh...

Kỳ Hinh lên tiếng, đôi mắt đầy áy náy.

Thật ra, cô có cảm giác chân mình đang chảy máu, nhưng sợ anh lo lắng nên cô cố giấu.

Lăng Thiếu Đường cảm thấy rất ấm áp, bàn tay to của anh phủ lên gương mặt nhỏ nhắn của cô, cúi đầu nói: “Đúng là ngốc!”

Sau đó, anh thu tay lại, ôm cô vào lòng.

- Đường, anh nói xem, chúng ta có thể ra ngoài được ư?

Kỳ Hinh nhìn xung quanh, khắp nơi đầy mùi chết chóc, hơn nữa không khí càng ngày càng ít. Cô biết hai người nên ít nói đi để tiết kiệm dưỡng khí, nhưng cô không muốn phải yên lặng với Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường gật đầu: “Có thể, chúng ta nhất định sẽ ra ngoài!”

Sau đó, anh cẩn thận quan sát bốn phía, Kỳ Hinh cũng hỗ trợ. Hai người như những nạn nhân trong trận động đất, xung quanh toàn là đất đá.

Trong bầu không khí ngột thở, nóng đến cực điểm, cũng cực kì khát, nhưng bốn phía tối om lại khiến con người ta tuyệt vọng.

Kỳ Hinh vô lực ngã ngòai xuống đất, miệng lưỡi cô khô rát, trên người không còn chút sức lực nào.

Thời gian như ngưng đọng lại, bọn họ không biết đã qua bao lâu, d..
*i0e❀ndannnnllllequ0yd0n có thể là vài phút, cũng có thể là vài tiếng, có khi là mấy ngày rồi.

Trong lúc này, bọn họ đã trải qua vài cơn dư chấn, tuy rằng không nghiêm trọng lắm nhưng cũng đủ khiến bọn họ khiếp sợ.

Không gian xung quanh bọn họ cũng biến đổi, dường như chỉ còn đường cùng, giống như một ngôi mộ.

Bốn phía cực kì yên tĩnh, chẳng hề có thanh âm nào cả, dường như tử thần đang đến gần, mất hết toàn bộ mọi hy vọng.

- Đường...

Giọng nói của Kỳ Hình đã trở nên khàn khàn, cô khó khăn gọi Lăng Thiệu Đường.

- Hình Nhi, em sao thế?

Tuy thể lực của Lăng Thiệu Đường tốt hơn nhiều so với Kỳ Hình, nhưng qua một khoảng thời gian, vừa nóng lại vừa khát khiến giọng nói của anh cũng khàn đi.

- Em... khát quá!

Kỳ Hình siết chặt tay lại, cố gắng nhẫn nhịn cảm giác nóng như lửa đốt trong cổ họng.

- Cố kiên trì một chút!

Lăng Thiệu Đường cũng cố nén cảm giác khô cạn, đôi mắt thâm thúy đầy kiên định.

Nói xong, anh cầm lấy một con dao vung về bốn phía. Con dao này là do lúc vô ý anh nhặt được trong đám phế tích.

Trong bóng tối vang lên tiếng vật cứng va chạm vào nhau.

Lăng Thiếu Đường tìm được một lỗ thủng trên một bức tường đồ nát.

Anh mừng như điên, ai ngờ bên ngoài lỗ thủng đó là chiếc sân phơi bằng xi măng.

Anh cố gắng tận dụng con dao, nhưng cũng chỉ thất bại.

Đá, thép, vôi nước,... tất cả dưới lưỡi dao trở thành một khối thép góc cạnh.

Anh liên tiếp đục thêm vài lỗ nữa, nhưng cũng toàn là đường cùng.

Kỳ Hình bắt đầu không hít thở nổi, ý thức cũng trở nên mơ hồ.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Dù Chết Cũng Hạnh Phúc

Kỳ Hinh bắt đầu bị ảo giác, cô nghe thấy tiếng choang choang do dao va chạm với vật cứng.

Âm thanh có vẻ rất miễn cưỡng, máy móc, đơn điệu, vô lực, nhưng cô thật sự muốn nghe ra chút hy vọng sống sót.

- Có hy vọng sao?

Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hinh đang suy yếu, anh cắn răng muốn đấu cùng tử thần tới cùng.

Anh biết, mất đi hy vọng, đối với cô chính là cái chết.

Giọng nói trầm thấp mà khàn khàn của anh vang lên, muốn an ủi Kỳ Hinh: “Có hy vọng!”

- Có thể ra ngoài sao?

- Có thể, nhất định có thể, anh cam đoan với em!

Kỳ Hinh yên lặng, lồng ngực lên xuống phập phồng, có thể thấy cô vẫn còn sống.

Lăng Thiếu Đường cũng không gắng gượng nổi, anh cảm thấy cả người nóng lên, tay chân mềm nhũn.

Đôi mắt anh nhìn đâu đâu cũng toàn thấy một màu trắng như sương.

Thật ra, anh đã cảm thấy tuyệt vọng, cái chết cận kề, nhưng anh không muốn từ bỏ, vì Kỳ Hinh, dù có chết anh cũng phải ra được ngoài.

Thật lâu sau.

Bốn phía vẫn tối om như cũ, bầu không khí hoàn toàn khô cạn.

Lăng Thiếu Đường thở hỗn hển, vô lực dựa vào phiến đá bên cạnh. Bàn tay buông thõng xuống, bàn tay phải dù đã được băng bó nhưng vẫn đang rỉ máu.

- Hinh Nhi... em sao rồi?

Anh cố gắng đến bên Kỳ Hinh, ôm cô vào trong lòng.

Kỳ Hinh hơi mở mắt, hé mở đôi môi khô cạn: “Đường... có phải lần này chúng ta thật sự sẽ chết không?”

Giọng nói của cô không hề có chút sợ sệt, nhưng cũng chẳng còn hy vọng gì.

- Đừng nói linh tinh, vừa rồi em đã đồng ý với anh là sẽ không nói thế nữa cơ mà!

Lăng Thiếu Đường đau lòng nhìn Kỳ Hinh, thật ra anh rất sợ Kỳ Hinh không chống đỡ nổi.

Trong hoàn cảnh như vậy, đến cả anh còn mất hy vọng, huống hồ là một cô gái như cô.

Kỳ Hinh cố gắng nở một nụ cười, cô chậm rãi vươn tay, xuyên qua ánh sáng mờ mờ phủ lên gương mặt cương nghị của Lăng Thiệu Đường:
“Đường... thật ra em... em luôn tin tưởng, có anh ở bên cạnh... dù có chết em cũng thấy hạnh phúc”.

Hốc mắt Lăng Thiệu Đường đã trở nên ươn ướt, die★ndanl★equydl★on trong lòng cũng thấy cực kỳ đau đớn.

- Hinh Nhi... em yêu anh sao?

Không phải lời ra lệnh mạnh mẽ, câu hỏi nhẹ nhàng ấy khiến Kỳ Hinh cũng nhói lòng.

Những giọt nước mắt của cô thấm ướt áo Lăng Thiệu Đường, giọng nói khàn khàn đầy dịu dàng vang lên: “Đường... em luôn yêu anh... dù yêu đến mức đau đớn... nhưng vẫn là yêu...”

Trái tim Lăng Thiệu Đường như bị ai đó bóp nghẹn, anh ôm chặt Kỳ Hinh vào lòng, tuy đau khổ nhưng lại thấy cực kì hạnh phúc.

- Đường... ôm chặt em đi... xung quanh tối quá...

Giọng nói của Kỳ Hinh càng ngày càng yếu, dường như một người đang cận kề cái chết.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu...

Tử thần đang chậm rãi vây quanh Kỳ Hinh và Lăng Thiệu Đường, hy vọng cũng như ánh mặt trời càng ngày càng trở nên mờ hồ.

Cuối cùng, Lăng Thiệu Đường cũng nằm vật xuống. Nhưng anh vẫn cố hết sức, lấy tay chống lấy con dao, như muốn nâng đỡ mọi sức lực.

Đột nhiên, một âm thanh loáng thoáng truyền đến...

- Khát... khát quá...

Trong đồng hoang tàn truyền đến giọng nói mỏng như tơ nhện, hình như là giọng của một bé trai.

Thanh âm này còn yếu hơn cả của Kỳ Hinh. Cô đột nhiên động đậy người, cố gắng đi về phía phát ra âm thanh, cả cơ thể cô như đang trải qua nỗi đau không tưởng.

- Hinh Nhi, em muốn làm gì?

Qua chút ánh sáng, Lăng Thiệu Đường phát hiện Kỳ Hinh đang di chuyển, anh giật mình hỏi.

- Đường... dưới này... phía dưới này hình như có một đứa bé! – Kỳ Hinh cố gắng nói.

Lăng Thiệu Đường kinh ngạc, khi thấy Kỳ Hinh dùng hai tay đào bới đất, anh cũng tiến lên hỗ trợ.

Rốt cuộc bọn họ cũng tìm thấy một thằng bé đang hấp hối...

Kỳ Hinh dò xét hơi thở của thằng bé: “Đường... đứa bé còn thở... đứa bé còn sống...”

Cô kích động nắm chặt lấy tay Lăng Thiệu Đường.

Lăng Thiệu Đường chấn động, đứa bé này ở trong đồng hoang tàn lâu như vậy mà vẫn còn sống, chứng tỏ ham muốn được sống của thằng bé là cực kì lớn.

- Đường, vì đứa bé này, chúng ta nhất định phải ra ngoài.

Ánh mắt Kỳ Hinh lóe lên tia hy vọng.

Lăng Thiểu Đường gật đầu.

* * *

Trụ sở chính của tập đoàn Lăng thị.

- Theo tin tức các phóng viên đưa về, trước mắt, anh Lăng Thiểu Đường, tổng giám đốc của tập đoàn quốc tế Lăng thị trong chuyến đi công tác tới bảy khu vực xảy ra thiệt hại đã bị ảnh hưởng bởi dư chấn, trước mắt chưa rõ tung tích. Tập đoàn Lăng thị vẫn chưa có thông tin phản hồi gì. Theo phân tích của các chuyên gia, việc anh Lăng Thiểu Đường mất tích sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình hình kinh tế, có khả năng thị trường chứng khoán sẽ bị rung chuyển cục diện...

Bốp! Chiếc TV trên tường bị vỡ, chiếc điều khiển cũng rơi xuống đất.

Lăng Thiểu Nghị dựa người vào ghế, khuôn mặt anh tuần đầy phần nộ: “Bộ trưởng Từ, hàng năm Lăng thị bồi dưỡng ông nhiều như thế để làm gì? Tại sao lại truyền tin tức này ra ngoài? Còn nữa, tại sao không báo tin cho những chuyên gia khác để họ lên tiếng trấn an dư luận?”

Người được gọi là bộ trưởng Từ sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống theo gò má mập mạp của ông ta, nhưng ông ta không đưa tay lên lau.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Không Thế Không Thừa Nhận Sinh Mệnh Rất Quan Trọng

Bầu không khí trong văn phòng cực kỳ lạnh lẽo, nhưng những giọt mồ hôi trên mặt bộ trưởng Từ vẫn không ngừng túa ra, dường như ông ta đang phải trải qua thời khắc khiếp đảm của cuộc đời.

- Lập tức nghĩ cách giải quyết chuyện này cho tôi, nếu không ông đừng trông mong gì cả.

Lăng Thiếu Nghị không còn kiên nhẫn nữa.

Bộ trưởng Từ liên tục gật đầu:

- Được, tôi lập tức đi làm, phó tổng giám đốc Lăng!

Cốc! Cốc! Cốc!

- Vào đi! – Lăng Thiếu Nghị lại ngồi xuống ghế.

Chad vội vã đến trước bàn làm việc của Lăng Thiếu Nghị, vẻ mặt sốt ruột: “Phó tổng giám đốc Lăng, vừa rồi tôi mới nhận được tin, họ nói đã phái đội cứu viện và trực thăng tới khu vực xảy ra thiệt hại để tìm kiếm rồi”.

Đôi mắt Lăng Thiểu Nghị sáng ngời: “Dù có thế nào thì chúng ta nhất định phải tìm được anh cả trước khi phiên giao dịch cuối tuần bắt đầu, nếu không hậu quả sẽ khó lường”.

Chad gật đầu: “Phó tổng giám đốc Lăng, diend👑anlequyyyyydon tôi muốn đích thân tới khu vực đó một chuyến”.

Lăng Thiểu Nghị suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Được, anh tới đó đi, tôi muốn có người báo tin cho đám phóng viên. Đến đó chắc chắn sẽ có nhiều phóng viên túc trực, anh cứ tùy cơ ứng biến, nếu cần thiết thì có thể nhờ chính phủ bên đó giúp sức. Tôi sẽ cố gắng kéo dài thời gian, ổn định thị trường chứng khoán”.

- Được! – Chad lập tức đáp lời.

* * *

Có lẽ, con người ta luôn luôn hướng tới sự sống. Dù trong quá trình đó có gian khổ đến mức nào, thì khi vươn tới nơi cao nhất cũng đều cảm thấy được tự do hòa mình với gió.

Nếu như ngay cả hy vọng vào sự sống cũng không còn thì thật là đau khổ, sự kiên định rồi đến những lần trải nghiệm lần lượt bắt con người ta phải nếm thử.

Khi Lăng Thiểu Đường cố gắng dùng sức, trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt, hy vọng về sự sống cũng lóe lên, xua tan đi bước chân của tử thần.

- Hình Nhi... Rốt cuộc chúng ta cũng nhìn thấy ánh sáng mặt trời rồi!

Vẻ mặt tiêu tụy của Lăng Thiểu Đường lộ rõ vẻ vui mừng, đôi mắt thâm thúy đầy kiên định.

Tuy chỉ là một tia sáng nhạt nhòa nhưng lại có thể mang đến chút dưỡng khí.

Kỳ Hình không thể cử động nổi, trải qua thời gian dài thiếu dưỡng khí, cô đã lâm vào trạng thái mơ hồ.

Hàng lông mi dài không còn chút sinh khí che chặt đôi mắt đang nhắm nghiền, khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh mặt trời chiếu xuống đầy tái nhợt, dọa lòng người.

Trong lòng cô vẫn ôm chặt đứa bé trai. dien 𐄂 danleq 𐄂 uyyyydon

Đứa bé như nằm được chiếc bè gỗ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy góc áo Kỳ Hình, đôi môi khô nứt cho thấy thằng bé bị thiếu nước nghiêm trọng.

- Hình Nhi... tỉnh lại đi, Hình Nhi...

Lăng Thiếu Đường cố nén đau đớn trên người, thở hổn hển, kéo vai Kỳ Hình, cố gắng gọi tên cô.

Nếu anh tính toán không sai thì anh và Kỳ Hình đã lâm vào tình trạng này trong khoảng hai ngày. Vì từ nhỏ anh đã tiếp nhận đặc huấn nên có thể chống cự đến tận bây giờ.

Dựa vào ham muốn được sống mãnh liệt và sự kiên định trong con người mình, rốt cuộc anh cũng cố gắng đục một lỗ thủng to hơn để ánh mặt trời chiếu vào.

Kỳ Hình suy yếu tựa đầu vào ngực Lăng Thiếu Đường, vẫn không hề có chút tiếng động nào.

- Hình Nhi, em mau tỉnh lại cho anh!

Lăng Thiếu Đường gào thét, trái tim như bị ai đó dẫm đạp lên.

Anh cảm thấy hô hấp bắt đầu trở nên khó khăn, so với cảm giác hít thở không thông thì Kỳ Hinh không có tiếng động nào càng khiến anh sợ hãi đến cực điểm.

Anh biết cô luôn cố gắng, luôn tin tưởng anh có thể đem lại hy vọng và ánh mặt trời.

Hàng lông mi dài của Kỳ Hinh hơi run lên tựa như cánh ve, dè dặt cẩn trọng nhưng cũng tràn đầy hy vọng.

Cô khó khăn mở mắt ra, sau đó hàng lông mày hơi nhíu lại.

- Ưm... – Kỳ Hinh giơ tay lên.

Bởi vì đã quen với bóng tối, dieⓈndanleeeqⓈuyyydon đột nhiên lại có ánh sáng chiếu vào khiến cô chưa kịp thích ứng.

Lăng Thiếu Đường cực kỳ vui mừng, anh dùng cơ thể mình để che đi một phần ánh sáng, cho cô chút thời gian để thích ứng, ngón tay dài dịu dàng vỗ lên mặt cô.

Khi thấy đôi môi khô cong của Kỳ Hinh, anh không do dự chút nào, cúi người xuống...

Nụ hôn này không hề có nồng cuồng mà chỉ nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi ấm áp của mình tạo nên chút nước cho đôi môi của Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh bỗng chốc như tìm được nguồn nước, ra sức bám chặt lấy.

- Đường...

Qua ánh mặt trời nhàn nhạt, rốt cuộc Kỳ Hinh cũng nhìn rõ được gương mặt kiên nghị của Lăng Thiếu Đường, lúc này ánh mắt anh vẫn đầy kiên định.

- Hình Nhi, rốt cuộc em cũng tỉnh rồi. Em kiên trì một chút, chúng ta có thể ra ngoài rồi...

Lăng Thiếu Đường vui mừng nói với Kỳ Hình, Kỳ Hình cố gắng nở nụ cười, cô liếm môi nói: “Đường, đứa bé... đứa bé sao rồi?”

Cô thật sự không còn chút sức lực nào.

Tuy luôn ở trong trạng thái mơ hồ nhưng tay cô vẫn giữ chặt lấy thằng bé, qua chút hơi thở mỏng manh đó đã khiến cô yên lòng phần nào.

Có lẽ con người luôn vì người khác mà gắng gượng, giống như cô và Lăng Thiếu Đường, trong hoàn cảnh như vậy luôn chống đỡ cho nhau. Sau khi thấy đứa bé này, hy vọng được sống lại càng tăng lên mãnh liệt.

Bàn tay to của Lăng Thiếu Đường dò xét hơi thở của đứa bé, ánh mắt đầy vui mừng:

- Đứa nhỏ này vẫn còn sống... nhưng cơ thể bị mất nước nghiêm trọng!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Hy Vọng

Kỳ Hinh cắn môi, cúi đầu nhìn thẳng bé, khuôn mặt trắng trẻo của nó giờ lấm đầy bùn đất. Cô lên tiếng: “Đứa bé này cũng giống chúng ta vậy, vì nó, chúng ta nhất định phải ra ngoài!”

Giọng nói suy yếu của cô giờ đã có chút sức lực hơn.

- Yên tâm, anh nhất định sẽ đưa em ra ngoài! – Lăng Thiếu Đường ôm chặt Kỳ Hinh.

Ai ngờ...

- A... – Kỳ Hinh vô lực kêu lên một tiếng.

Lăng Thiếu Đường kinh hãi, lập tức nhìn một lượt Kỳ Hinh từ trên xuống dưới.

Chỗ mắt cá chân của Kỳ Hinh thấm máu, vì thời gian dài trôi qua nên vết máu đã khô lại, nhưng qua vết máu thì có thể thấy cô đã chảy rất nhiều máu.

Chết tiệt! Là do bị cánh cửa đè xuống!

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường đầy đau lòng, anh không ngờ Kỳ Hình lại bị thương nặng như vậy.

- Sao lại gạt anh?

Giọng nói trầm trầm hơi khàn khàn, diễnnndànlêq+qquýđôN lại có chút tức giận của anh vang lên, hàng lông mày nhúu chặt lại vào nhau.

Kỳ Hình giơ tay lên, xoa xoa lên đầu lông mày của anh, nhẹ giọng nói: “Anh đừng nhúu mày... sau này cũng đừng nhúu mày thế nữa!”

Trong lòng Lăng Thiếu Đường như có phong ba bão táp thổi qua, anh giơ tay lên, giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hình, đau lòng hôn lên ngón tay cô: “Ngốc ạ, em đúng là đồ ngốc!”

Anh hơi run lên, không cần nói anh cũng biết, Kỳ Hình sợ anh lo lắng nên mới không nói ra.

Cô bé ngốc nghếch này, cô cho rằng giấu không nói vết thương cho anh là tốt sao? Chẳng lẽ cô không biết, chỉ cần cô bị thương là trái tim anh đã rất đau rồi sao?

* * *

Có ánh mặt trời, tựa hồ như có hy vọng sống sót.

Không bao lâu sau, trên đầu loáng thoáng có tiếng máy bay trực thăng...

- Anh Lăng... cô Kỳ...

Những tiếng hô to liên tiếp vọng đến.

- Đường... anh có nghe thấy không... có phải...

Kỳ Hình cho rằng mình bị ảo giác, cô ngược mắt nhìn Lăng Thiểu Đường đầy hy vọng.

Rõ ràng Lăng Thiểu Đường cũng nghe thấy, anh vội vã nhặt con dao lên, ra sức đập vào tảng đá bên cạnh.

Vì có một lỗ thủng nên tiếng va chạm dễ dàng truyền ra ngoài hơn.

Từng tiếng từng tiếng, di皇冠endan⊕leq⊕uy皇冠don Lăng Thiểu Đường cố gắng đập vào đá.

Không bao lâu sau...

- Mau... bên này... bên này có âm thanh...

Một giọng nói mừng như điên hướng về phía bọn họ...

Đội cứu viện chuyên nghiệp, tổ y tế cùng các nhân viên khác lập tức cứu Lăng Thiểu Đường và Kỳ Hình ra ngoài...

* * *

Trong cabin xa hoa, Kỳ Hình không còn chút sức lực nào nằm trên ghế, bên cạnh cô không xa là cậu bé được cứu ra khỏi đồng hoang tàn.

Một vài bác sĩ chuyên nghiệp đứng chắn giữa hai người, ngoài việc tiến hành trị liệu vết thương thì còn truyền đường gluco cho họ để cơ thể có thể hấp thu vitamin.

Lăng Thiểu Đường tựa lưng ngồi trên ghế, anh nhắm mắt nghe Chad báo cáo tình hình của công ty, bên cạnh là một vị bác sĩ đang xử lý vết thương trên tay cho anh.

Rõ ràng thể lực của anh hồi phục nhanh hơn.

Trước mặt anh là một loạt các loại đồ uống giàu chất dinh dưỡng.

- Chad, mấy vị quan chức chính phủ kia thế nào rồi?

Lăng Thiệu Đường mở mắt ra, tuy vẻ mặt đầy mệt mỏi nhưng ánh mắt đã khôi phục lại sự u ám.

Anh nhớ trước khi dư chấn xảy ra đã nghe được giọng nói của bọn họ, cho nên hẳn là mấy ngày vừa rồi bọn họ cũng gặp phải tình trạng giống như anh.

- Anh Lăng, anh yên tâm, đội cứu viện đã tìm được bọn ọ, may mắn là cả ba người không sao cả, chỉ xuất hiện tình trạng mất nước, các bác sĩ đang tiến hành điều trị cho bọn họ.

Lăng Thiệu Đường gật đầu, sau đó nheo mắt lại: “Ở hiện trường còn phát hiện ra được gì không?”

Chad giơ tay, từ trong túi áo lấy ra một thứ gì đó lóe sáng, đặt ở trước mặt Lăng Thiệu Đường, cười: “Khi thấy mấy thi thể đó, tôi nghi ngờ bọn chúng liệu có phải là người của Mafia hay không, dám đối phó với anh!”

Lăng Thiệu Đường nhếch mắt: diⓈendanⓈlequy👑don “Chỉ chết một người thôi sao?”

Chad gật đầu: “Ở hiện trường chỉ phát hiện một thi thể, vậy tổng cộng có mấy người?”

- BỐN! – Lăng Thiệu Đường nở nụ cười châm chọc.

- Chậc, chậc... – Chad ra vẻ tiếc nuối – Dựa vào cấp bậc có thể thấy bọn chúng không phải lính mới, sao có thể tiếp nhận một nhiệm vụ ngu xuẩn như thế được chứ? Đúng là chẳng biết gì!”

Lăng Thiểu Đường cũng cười lạnh, nghịch nghịch thứ đồ trong tay, đôi mắt lóe sáng khiến người ta không rét mà run.

- Có người đã thích làm chuột, vậy chúng ta không ngại làm mèo. Tôi muốn cho bọn chúng biết, không giết tôi là sai lầm lớn nhất đời này của chúng”.

Sau đó, anh siết chặt năm ngón tay lại, siết chặt thứ đồ trong tay, cảm giác góc cạnh trong lòng bàn tay mang đến cảm giác lạnh lẽo.

Sau đó, anh nhìn về phía Kỳ Hinh, đôi mắt lạnh lùng dần trở nên ấm áp. Khi thấy những vết thương trên người cô, đôi mắt anh thoáng chút đau đớn.

Đúng vậy, tuy rằng anh không thể trả thù thiên tai do ông trời gây nên, nhưng những kẻ đã làm hại anh và Kỳ Hinh thì tuyệt đối không thể tha.

Khi nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Kỳ Hinh, anh biết cô gái ngốc nghếch này luôn kìm nén, cô luôn tin tưởng và hy vọng vào anh.

Trong cả quá trình, anh không hề nhìn thấy sự luống cuống hay điên cuồng và tuyệt vọng của cô, từ đầu tới cuối chỉ có dáng vẻ lạnh nhạt của Kỳ Hinh khiến anh càng không thể buông tay.

Chad ở phía đối diện Lăng Thiểu Đường cũng mím môi lại, anh ta uống một ngụm rượu vang rồi nhẹ giọng nói:

- Xem ra trận thiên tai này xảy ra cũng không phải là không tốt, còn có thể tạo nên một chuyện tốt!

Lăng Thiểu Đường nghe ra ý của Chad nhưng vẫn không hề tức giận, khóe môi lại cong lên nụ cười, ánh mắt chưa hề rời khỏi Kỳ Hinh.

- Nếu bây giờ tôi bảo anh lập tức quay về thì anh có cho rằng tôi lạnh lùng quá không? – Chad có vẻ buồn cười, nhìn Lăng Thiểu Đường.

Thật ra, Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hình có ngày hôm nay, anh ta cũng thấy vui mừng.

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hình hết như đang nhìn người yêu, không hề rời mắt đi chỗ khác. Xem ra cơn dư chấn này đã kéo hai người lại gần nhau hơn, chuyện xấu biến thành chuyện tốt, đúng là “Tái ông mất ngựa, chưa biết họa phúc thế nào”.

Khóe miệng Lăng Thiếu Đường cong lên, die☆ndXanlequyyyyd☆on anh tựa lưng vào ghế, lười biếng nói:

- Cậu không phải là lạnh lùng đâu, mà cực kỳ lạnh lùng!

Chad bật cười, nếu so về độ lạnh lùng thì sao có thể bì được với Lăng Thiếu Đường chứ?

- Thiếu Nghị đang ổn định giá cổ phiếu à? – Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng hỏi.

Chad gật đầu: “Đúng, mấy ngày nay anh ấy luôn ứng phó với đám cổ đông và thị trường chứng khoán. Trải qua chuyện lần này, phó tổng giám đốc Lăng quả thực đã tốn không ít công sức”.

Lăng Thiếu Đường có chút dăm chiêu rồi gật đầu.

- Chỉ cần Thiếu Nghị toàn tâm toàn ý với công ty, với năng lực của nó, tôi cũng không vội quay về.

Ngữ khí điềm nhiên, không nghe ra chút cảm xúc nào.

Chad hơi nhú mày: “Nhưng, mọi người đều nhất trí cho rằng anh nên xuất hiện trước phiên giao dịch cuối tuần, nếu không nhất định thị trường chứng khoán sẽ bị ảnh hưởng. Dù sao Thiếu Nghị cũng không phải tổng giám đốc của tập đoàn, chuyện này các cổ đông sẽ không để yên”.

Lăng Thiếu Đường uống cạn ly rượu rồi nói:

- Tôi sẽ giải thích qua truyền thông, lần này tôi không muốn gây ồn ào thêm, không cần mời nhiều phóng viên, một hai người đại diện có uy tín là được!

Chad trầm ngâm, đó cũng không phải vấn đề quá khó, nhưng...

- Các cổ đông nhất định sẽ yêu cầu câu trả lời thỏa đáng của anh!

- Tôi sẽ tham dự cuộc họp hội đồng quản trị, diễn*nnđànnnlêqqquý*đôn nhưng mọi chuyện phải chờ Hình Nhi bình phục đã.

Ngữ khí của Lăng Thiếu Đường hết sức kiên định, không cho phép thương lượng thêm.

Lúc này, ngoài Kỳ Hình ra, trong lòng anh không có gì là quan trọng cả.

Kỳ Hình hôn mê, vì mất nhiều năng lượng nên cô ngủ rất lâu, đã ngủ trên giường hai ngày rồi, cho đến sáng sớm ngày thứ ba...

Ánh mặt trời tươi đẹp xuyên qua cửa sổ sát sàn trong phòng bệnh cao cấp chiếu vào, tỏa sáng cả một căn phòng, thấm đượm cả vào chiếc thảm trải sàn, mọi thứ trông đều đầy sức sống.

Trên đầu giường là hương thơm dịu nhẹ của những đóa hoa, trong ánh nắng sớm mai, mùi hương vương vít khắp căn phòng.

Lăng Thiếu Đường mặc một chiếc áo sơ mi, cúc áo phía trên không cài để lộ ra làn da khêu gợi, xuống dưới là chiếc quần Âu tôn lên đôi chân thon dài của anh.

Đôi mắt anh hết sức rạng rỡ, có thể thấy anh đã hoàn toàn khôi phục lại trạng thái bình thường.

Khi xem xong tạp chí New York, anh đặt tờ báo xuống sofa rồi đi về phía giường bệnh.

Kỳ Hình đang ngủ yên hệt như một thiên sứ, vẻ mặt đã có sắc hồng, hàng lông mi dài không còn run lên bất an như trước nữa.

Lăng Thiếu Đường khẽ thở dài, ngón tay dài xoa lên gò má mềm mại của Kỳ Hình, cảm giác trơn láng khiến anh rung động.

Anh biết qua việc lần này, cô đã cực kì hoảng sợ và tuyệt vọng khi cái chết cận kề.

Trong lòng Lăng Thiếu Đường cảm thấy cực kỳ áy náy.
❖điễnnndàn❖lêêêqqquýđô❖n Nếu không gặp anh, có lẽ Kỳ Hình sẽ giống những cô con gái nhà giàu khác, hưởng thụ cuộc sống ấm áp nhàn nhã.

Đôi mắt anh đầy đau lòng, anh cúi người xuống, dịu dàng hôn lên trán cô.

Sau đó, anh vào phòng tắm, lấy khăn mặt rồi quay lại bên giường, nhẹ nhàng mở cúc áo cô ra, cẩn thận lau mặt, cổ, xương quai xanh khêu gợi của cô.

Lúc này, đôi mắt của Lăng Thiếu Đường đầy si mê, cẩn thận và nhẫn nại chăm sóc người yêu đang nằm trên giường bệnh.

“Đường... thật ra em... em luôn tin rằng, chỉ cần có anh ở bên cạnh... dù có chết em cũng thấy hạnh phúc”.

“Hình Nhi... em yêu anh sao?”

“Đường... em luôn yêu anh... yêu đến đau đớn... nhưng vẫn cứ yêu...”

Mỗi khi nhớ tới những lời này, trái tim anh lại như bị bóp nghẹn, tim đập liên hồi. Cô yêu anh đến đau đớn, nhưng dù là vậy, cô vẫn yêu anh!

Đôi mắt thâm thúy của anh giờ tràn đầy tình cảm. Trong tình cảnh như vậy, cô đã giao hết toàn bộ lòng tin cho anh, vậy nên anh không cho phép cô chết, vì cô là người phụ nữ anh muốn nắm tay đi đến trọn đời.

Tất cả vẫn chưa muộn!

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường cong lên nụ cười yêu thương, trong lòng anh, chỉ có Kỳ Hinh mới có tư cách trở thành thiếu phu nhân của nhà họ Lăng. Anh đột nhiên lại phát hiện ra muốn được đứng trong nhà thờ cùng Kỳ Hinh.

Khuôn mặt Kỳ Hinh trắng trẻo như hòn ngọc Minh Châu sáng loáng dưới ánh mặt trời.

Tia sáng chiếu vào phòng càng làm nổi bật làn da non mịn trắng như tuyết của cô.

Trên người cô tỏa ra mùi hương dịu nhẹ...

Lăng Thiệu Đường chỉ cảm thấy mùi hương ấy đang di động quanh chóp mũi, lượn lờ không thể tiêu tan, khuôn mặt anh tuần nở nụ cười triu mến:

- Khuôn mặt đẹp như trăng Trung thu, sắc đẹp như đóa hoa mùa xuân!

Anh nhẹ nhàng cuốn mấy sợi tóc của Kỳ Hinh vào ngón tay, đôi mắt đen láy như ánh sao phát sáng rực rỡ.

Lăng Thiệu Đường yên lặng ngắm nhìn cô, ánh mắt đầy tình cảm.

Anh nghiêng người xuống, hôn lên đôi môi non mềm của cô một nụ hôn như chuồn chuồn đập nước, nhưng cảm thấy không đủ, lại vươn đầu lưỡi ra trêu đùa môi cô...

- Ừm... – Trong cơn mê man, Kỳ Hình cảm thấy đôi môi mình đang bị cắn nuốt.

Lăng Thiểu Đường hơi nhú mào lại, rồi anh cúi đầu cười:

- Em xem em kìa, hại anh không nhận được lại phải “trộm hương hoa”, quên mất em vẫn còn đang mê man.

Dường như nghe thấy giọng nói thủ thỉ của Lăng Thiểu Đường, đôi mắt Kỳ Hình hơi lay động, rồi cô mở to mắt ra.

Đôi mắt anh lập tức đầy vui mừng.

- Hình Nhi...

Anh nhẹ giọng gọi tên cô, sau đó bàn tay to nhẹ nhàng nâng người Kỳ Hình dậy, để cô dựa vào đầu giường.

- Đường... – Giọng nói của Kỳ Hình hơi khàn, nhưng không còn nghiêm trọng như trước.

- Em... em đã nằm đây lâu chưa?

Lăng Thiểu Đường véo nhẹ mũi cô, rồi mỉm cười đầy yêu chiều: “Em đã ngủ hai ngày rồi!”

Kỳ Hình hơi đỏ mặt, cô không ngờ mình lại nằm ngủ lâu như vậy.

Cô cảm giác cả người đều đang hết sức mệt mỏi, ngay cả ánh mặt trời cũng đang lười biếng miễn cưỡng chiếu vào trong phòng. Căn phòng có màu trắng tinh, xung quanh thoang thoảng hương hoa khiến cô cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Nhất là Lăng Thiểu Đường! Lúc này anh mặc bộ quần áo tối màu, nhưng khuôn mặt anh tuần không hề có chút gì lạnh lùng mà lại đầy tình

cảm và ấm áp, khiến cô mỗi lần nhìn anh lại cảm thấy mình đang đi lạc.

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường cong lên nụ cười ấm áp, anh đưa tay chạm vào phần mắt cá chân của cô, nhẹ nhàng vỗ về miệng vết thương, ánh mắt đầy đau lòng.

Vết thương ở chỗ mắt cá chân của cô đã được điều trị, cũng khôi phục rất nhanh, may mà không tổn hại đến xương cốt, có thể điều trị bằng thuốc được.

Lăng Thiệu Đường cẩn thận chạm nhẹ vào làn da cô...

Cảm giác buồn buồn từ chân truyền ra khắp người khiến Kỳ Hình thở gấp, hai chân động đậy không ngừng.

- Cô bé mẫn cảm này! Nào, để anh đỡ em xuống giường, thử xem chân còn đau không! – Anh bật cười, rồi đỡ cô dậy.

Trước mắt cô là bàn tay to của anh, ánh mắt lúc này đầy phức tạp và cảm động.

Đây là bàn tay có thể hô mưa gọi gió, bàn tay chinh phục, cũng chính bàn tay này đã cứu cô lúc gặp nguy hiểm, khiến cô hoảng sợ và lo lắng...

Nhìn bàn tay này, trong lòng cô lại cảm thấy lúng túng.
dienX danl☆llequy☆don

Cô nhạy cảm cảm nhận được, quan hệ giữa cô và anh đã biến đổi đầy kỳ diệu, sự biến đổi ấy khiến cô chờ mong, nhưng lại khiến cô có phần sợ hãi.

Cô không biết mình sợ cái gì, tại sao khi con người vừa thoát khỏi nguy hiểm, việc suy xét vấn đề lại cảm thấy phức tạp như vậy?

- Hình Nhi... – Lăng Thiệu Đường nhả nài chờ cô, không hề cưỡng ép kéo tay cô. Anh biết rõ suy nghĩ trong lòng cô, ánh mắt tựa hồ có thể nhìn

thấu tất cả.

Lúc này ánh mắt của Kỳ Hình hết sức nhẹ nhàng khiến trái tim Lăng Thiếu Đường bồi hồi không thôi.

Cô mỉm cười, thanh nhã như đóa hoa cúc, càng như bầu trời lúc nhuộm đỏ ánh mặt trời, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng giơ ra, chậm rãi đặt vào bàn tay dày rộng và ấm áp của anh.

Lăng Thiếu Đường chậm rãi nắm tay lại, vây kín lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Trong lòng Kỳ Hình đột nhiên dâng lên một cảm giác ổn định và vững chãi.

Đúng vậy, cảm giác này giống như một lữ hành đã lạc lối đường xa, rốt cuộc cũng tìm được một nơi có thể yên tâm ở lại, trong lòng không còn cảm giác mệt nhọc gì nữa, có thể yên lòng chìm vào giấc ngủ ngon.

Mũi chân cô nhẹ nhàng đặt xuống thảm trải sàn, bên hông là cánh tay rắn chắc của anh. Kỳ Hình không dám ngẩng đầu lên, hoàn toàn không còn sự dũng cảm và kiên cường khi ở trong khu vực bị thiệt hại.

Hơi thở đàn ông vây quanh lấy cô, thân hình cao lớn của Lăng Thiếu Đường lại càng sát lại người cô hơn.

- Sao rồi? Còn đau không? – Anh hỏi đầy quan tâm.

Kỳ Hình được Lăng Thiếu Đường dẫn đi vài bước.

- Không còn đau lắm, chỉ hơi bất tiện thôi!

Ngữ khí dịu dàng có chút gì đó không xác định.

Lăng Thiếu Đường yên tâm thở phào một hơi, diện X da ☆ nllllequy ☆ don dường như đã hoàn toàn yên tâm.

- A... – Kỳ Hình đột nhiên thở gấp, cả người nghiêng về phía Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường lập tức kinh hãi, khuôn mặt đầy căng thẳng: “Em sao thế?”

Kỳ Hình hơi nhú mào lại, nhưng trong chốc lát lại mỉm cười:

- Không sao! Chắc vừa rồi em dùng sức nên mới thấy không thoải mái! Không sao rồi!

Lăng Thiếu Đường đau lòng vuốt tóc cô, giọng nói trầm thấp vang lên:

- Không được, lát nữa anh sẽ bảo bác sĩ chụp X-quang cho em, như vậy anh mới yên tâm được.

Anh hoàn toàn không biết rằng khuôn mặt mình lúc này căng thẳng ra sao, giọng điệu cũng dịu dàng và trù mền đến mức nào.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 116

(3)

Lăng Thiếu Đường hoàn toàn bị nước mắt của Kỳ Hinh làm cho hoảng sợ. Anh nhanh chóng lau nước mắt cho cô, động tác dịu dàng như đang che chở, sau đó ôm chặt cô vào lòng.

- Hinh Nhi, em đừng khóc, em mà khóc là trái tim anh đau đớn lắm!

So với vết thương ở tay, lúc này, trái tim Lăng Thiếu Đường còn đau hơn. Kỳ Hinh như một giấc mơ vậy!

Chỉ cần cô khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt là Lăng Thiếu Đường lại hốt hoảng. - Anh... anh sẽ mãi đối xử với em như thế này

ư?

Cô hỏi một câu nhẹ nhàng và có phần không xác định.

Kỳ Hinh thật sự rất sợ lúc này Lăng Thiếu Đường đối xử tốt với cô chỉ là nhất thời, sau khi trở về, liệu cô có còn được sống trong những người được yêu thương triu mến như thế này không?

Lăng Thiếu Đường dịu dàng nâng mặt Kỳ Hinh lên, cúi người hôn lên những giọt nước mắt của cô. Anh không vội trả lời câu hỏi của cô mà bỗng bế bổng cô lên, sải bước đến bên giường rồi đặt cô xuống.

Trong lòng Kỳ Hình thấy rất bất ổn. Cô nhìn vào đôi mắt sâu không thấy đáy của Lăng Thiếu Đường, đôi mắt thoáng chút bất an, liền cup mắt xuống.

Cô đang hy vọng xa vời sao?

Kỳ Hình giận chính bản thân mình, tại sao lại tưởng rằng mình được yêu chứ?

Bàn tay to của Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng vuốt ve mặt Kỳ Hình, sau đó nâng cằm cô lên...

- Nhìn vào mắt anh! - Giọng nói trầm thấp đầy dịu dàng vang lên.

Kỳ Hình ngẩng mặt lên, bỗng chốc như rơi vào vực sâu không thấy đáy trong đôi mắt anh.

- Hình Nhi, em có biết em quan trọng thế nào với anh không? Vì em, anh tình nguyện buông tay tất cả, bao gồm cả sinh mệnh! Em hiểu không?

Anh nói rõ ràng từng câu từng chữ, không hề có chút do dự nào.

Kỳ Hình kích động nói không ra lời.

Sao cô có thể không tin tưởng lời anh nói chứ? Ngay cả khi súng ở ngay sau gáy, anh cũng chẳng hề nhú mào lấy một cái, mà chỉ nắm chặt tay cô. Lúc dư chấn xảy ra, anh dùng cơ thể rắn chắc để che chở cho cô. Khi cánh cửa sập xuống, anh cũng không để ý đến tay mình mà cứu cô. Khi bị nhốt trong bóng tối, tuyệt vọng, cũng chính sức mạnh kiên cường của anh đã chống đỡ cho cô.

Tất cả mọi chuyện đã xảy ra, sao cô còn có thể nghi ngờ tấm chân tình của anh được chứ?

Kỳ Hình cảm thấy cực kỳ ấm áp. Đôi tay trắng như tuyết của cô ôm chặt lấy cổ Lăng Thiếu Đường, gương mặt xinh đẹp dán sát vào phần cổ của anh.

Lăng Thiếu Đường thỏa mãn nhắm mắt lại, hưởng thụ sự mềm mại trong lòng, bàn tay to cũng đặt sau lưng cô.

- Hình Nhi, Hình Nhi của anh...

Mùi hoa dịu nhẹ cùng ánh mặt trời lan tỏa, tất cả yên tĩnh đến mức hoàn hảo.

Thời gian trôi qua dường như thật sự rất nhanh, có Lăng Thiếu Đường cẩn thận chăm sóc, vết thương của Kỳ Hình hồi phục rất nhanh.

Thời tiết rất đẹp, mây trắng trên trời cũng lững lờ trôi, giống như tâm trạng của Kỳ Hình lúc này.

Khi ánh mặt trời xuyên qua đám lá cây day đặc, chiếu những vệt nắng loang lổ xuống dưới, Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng nói với Kỳ Hình: "Em mệt rồi, nghỉ một lát đi!"

Ngay sau đó, bàn tay to của anh nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô.

Mấy ngày vừa rồi, Kỳ Hình luôn đi tản bộ trong khu phòng bệnh, chân cô cũng hồi phục rất nhanh.

Nghe xong, cô gật đầu, sau đó đã bị Lăng Thiếu Đường bế lên.

- Đường, anh mau thả em xuống đi! - Kỳ Hình vội vàng nói.

Tuy rằng đây là khu giường bệnh cao cấp, nhưng nếu có người đi vào, thấy cảnh này thì xấu hổ lắm.

Lăng Thiếu Đường cười ha ha, tiếng cười sang sảng như chưa bao giờ thoải mái đến vậy. Anh không để ý tới sự thẹn thùng của Kỳ Hinh, trái lại vẫn bế cô đi đến chỗ ghế ngồi dưới gốc cây.

Anh vây hai tay lại, hoàn toàn cố định thân hình bé bỏng của cô trong lòng mình, cảm nhẹ nhàng tỳ vào đỉnh đầu cô, hưởng thụ mùi hương ngát từ cơ thể cô tỏa ra.

Xem ra anh thật sự mê muội cô rồi.

- Đường, anh bỏ em ra đi, em ngồi trên ghế là được rồi! - Kỳ Hinh nhẹ nhàng xoay người lại, hơi đỏ mặt nói.

- Sao thế? Em sợ màn ân ái của chúng ta bị người khác bắt gặp à? - Lăng Thiếu Đường cọ trán với Kỳ Hinh, ngữ điệu đầy cứng chiều.

- Ai ân ái với anh chứ? - Kỳ Hinh ngây thơ kháng nghị.

Sau đó, đôi môi anh đào của cô đã bị Lăng Thiếu Đường ngậm lấy, đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng tiến vào khoang miệng cô, đôi mắt đen dần trở nên thâm trầm.

- Ừm... - Kỳ Hinh khẽ thở dốc, tim cũng đập dồn dập, dịu dàng đáp lại nụ hôn của Lăng Thiếu Đường.

Cô cũng học theo anh, dùng đầu lưỡi của mình phác họa lại khóm môi gợi cảm của anh, hô hấp bắt đầu trở nên nặng nề hơn.

- Cô bé, em đang dụ dỗ anh đấy, có biết không?

Lăng Thiếu Đường thì thầm bên tai cô, giọng nói thô cát.

Cũng khó trách anh lại như vậy. Thời gian này vì sợ làm ảnh hưởng tới vết thương của Kỳ Hinh nên anh vẫn cố nín nhịn. Hôm nay lại bị cô khiêu khích như vậy, dục vọng bị đè nén mấy ngày qua lại bị châm lên.

Kỳ Hình thở gấp, vì đang ngồi trên đùi Lăng Thiểu Đường nên cô có thể hiểu rõ ý của anh.

- Anh đúng là đồ đáng ghét! - Cô xấu hổ giơ tay trắng trẻo lên đánh anh.

Lăng Thiểu Đường cúi đầu cười. Đúng vậy, giờ chưa phải lúc, anh không thể nóng vội được.

Lát sau, Kỳ Hình nhẹ nhàng hỏi: "Đường, hôm đó... những người muốn giết anh là loại người nào?"

Đôi mắt cô đầy bất an.

Tình cảnh ngày hôm đó cô vẫn nhớ rõ, nhất là khẩu súng ấy, mỗi lần nhớ lại là cô lại thấy run rẩy.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Kỳ Hình Đau Lòng

Lăng Thiếu Đường vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của cô, rồi nhẹ nhàng nói một câu:

- Chỉ là mấy “con tiểu tốt” thôi, em đừng lo!

Anh không muốn vì chuyện của riêng mình mà khiến Kỳ Hình lo lắng, hơn nữa chuyện này anh nhất định sẽ phải điều tra cho rõ.

- Thật không? Nhưng bọn chúng có súng...

Kỳ Hình không tin lắm, cô ngẩng đầu lên hỏi anh.

Lăng Thiếu Đường bật cười:

- Em đó, đúng là cô bé đơn thuần. Bọn chúng là sát thủ, cầm súng trong tay cũng là chuyện bình thường thôi.

Anh biết cô hoàn toàn đơn thuần như một tờ giấy trắng trong phương diện này.

- Nhưng... nhưng em thật sự rất lo. – Rõ ràng Kỳ Hình không yên tâm về chuyện này.

Lăng Thiếu Đường cảm động, anh nhẹ nhàng nói với Kỳ Hình:

- Em yên tâm đi. Không phải anh đã nói rồi sao, kẻ muốn anh chết nhiều lắm, nhưng bọn chúng còn chưa có đủ tư cách.

- Không cho anh nói từ “chết” nữa! Nếu không em sẽ không để ý đến anh nữa! – Kỳ Hình chu cái miệng nhỏ nhắn lên, tức giận nói với anh.

Vừa từ con đường chết trở về, vậy mà anh còn nói ra từ đó.

- Được được, anh sai rồi, để anh hôn em một cái bồi thường vậy!

Vừa dứt lời, Lăng Thiệu Đường nhân cơ hội hôn trộm cô một cái.

- Anh đúng là! Cho tới giờ, em chưa từng gặp người đàn ông nào xấu xa như anh cả! – Mặt Kỳ Hình càng đỏ hơn.

Lăng Thiệu Đường cực kỳ thoải mái, khước mắt anh liếc nhìn về một phía cách đó không xa.

Khước môi anh cong lên, nhẹ giọng nói bên tai Kỳ Hình:

- Không phải mấy ngày qua em luôn đòi muốn biết tình hình của đứa bé chúng ta cứu sao?

Hai mắt Kỳ Hình sáng ngời, cô lập tức hưng phấn nói:

- Đúng vậy, hiện giờ thằng bé thế nào rồi? Tìm được người nhà của thằng bé chưa? Sao em không thấy nó đâu cả?

- Em nhìn bên kia đi, em có thể tự mình hỏi thằng bé...

Lăng Thiệu Đường mỉm cười nhìn Kỳ Hình.

Kỳ Hình nghi hoặc quay đầu lại... dieXndanleqXuydon

Một người phụ nữ có dáng người đậm dặt tay một đứa trẻ, dưới sự hướng dẫn của y tá, hai người đang lại gần bọn họ, vừa nhìn là biết đó là

mẹ con.

Kỳ Hinh che miệng lại, đứa trẻ này... chính là đứa trẻ cô và Lăng Thiếu Đường cứu.

Lúc này, thằng bé trông sáng sủa hơn nhiều.

- Chị Kỳ...

Thằng bé chạy về phía Kỳ Hinh, trên mặt là nụ cười đáng yêu.

Kỳ Hinh kích động đứng dậy, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

- Chị Kỳ! – Thằng bé ôm chầm lấy Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh cảm thấy rất ấm áp, cô cũng ôm chặt lấy thằng bé, rồi cẩn thận quan sát nó:

- Cậu bạn nhỏ, em bình phục rồi sao? Trên người em có chỗ nào không thoải mái không? – Cô khẩn trương hỏi.

- Chị, cơ thể em hồi phục rất nhất!

Cậu bé nở nụ cười tươi, giọng nói trẻ con đầy ngây thơ.

- Chị vẫn còn chưa biết tên em. – Kỳ Hinh nhìn thằng bé.

- Tên em là Joyekey!

Joyekey hất đầu, có vẻ rất bài bản khi nói ra tên mình.

- Anh Lăng, cô Kỳ, cảm ơn hai người đã cứu con trai tôi, nếu không tôi cũng không có cơ hội gặp lại con mình nữa, cảm ơn hai vị!

Mẹ Joyekey kích động, quỳ xuống cảm ơn.

- Cô đừng như vậy, cô mau đứng lên đi! – Kỳ Hình hoảng hốt, vội ngăn cản hành động của người phụ nữ.

Mẹ Joyekey nhen ngào, bà ngại ngùng nói với Lăng Thiệu Đường và Kỳ Hình:

- Tôi thật sự không biết phải cảm ơn hai vị thế nào cho phải! Bố thằng bé đã mất trong trận động đất... cho nên, nếu tôi còn mất con nữa thì cũng chẳng thiết sống nữa! – Bà vừa nói vừa lau nước mắt.

Kỳ Hình cũng thấy đau lòng, cô quay đầu nhìn Lăng Thiệu Đường.

- Cô yên tâm đi, khu vực xảy ra thiệt hại nằm trong một dự án của Lăng thị, việc trùng tu xây dựng lại, cô cứ tin tưởng vào Lăng thị chúng tôi!

Lăng Thiệu Đường bước lên trước, đặt tay lên vai Kỳ Hình rồi nói.

- Cám ơn anh Lăng...

Joyekey tuy còn nhỏ nhưng cũng thông minh học theo mẹ mình, cúi đầu với Kỳ Hình và Lăng Thiệu Đường:

- Chị Kỳ, sau này em cũng sẽ uy phong giống như chú Lăng vậy!
diⓈendⓈanⓈlequydonnnn

- Đây, nhóc kia, sao lại gọi cô ấy là chị, còn đến anh lại là chú rồi hả?

Lăng Thiệu Đường ngồi xồm xuống, cố ý nghiêm mặt nói.

Joyekey nghiêng đầu, ngẫm nghĩ một lúc, sau đó nghiêm túc trả lời:

- Vì chị Kỳ giống chị, còn chú thì giống một ông chú hơn!

Kỳ Hình không nhận được liên bật cười.

Lăng Thiếu Đường thất bại, thở dài một hơi, anh đâu có già như vậy chứ?

Sau đó, anh cố ý hù dọa Joyekey:

- Sau này phải gọi anh là anh, nếu không anh sẽ đánh vào mông em!

Joyekey đảo đảo con người, sau đó nở nụ cười tinh ranh, lớn tiếng kêu:

- Anh Lăng!

- Ủm, thế mới ngoan chứ!

Lăng Thiếu Đường hài lòng mỉm cười, anh càng ngày càng thích thích bé này.

Kỳ Hình bất đắc dĩ, khóc thét trong lòng, đường đường là một tổng giám đốc, vậy mà lại đi uy hiếp một đứa trẻ.

Joyekey che miệng cười, sau đó vừa chạy vừa hét lên:

- Chú nghiêm túc như vậy, cháu thấy gọi là chú vẫn thích hợp hơn!

- Này, tiểu quý kia, đừng hòng chạy nhé, xem anh bắt em đây!

Lăng Thiếu Đường cười đầy sáng khoái, cũng hét như một đứa trẻ đuổi bắt Joyekey.

Joyekey còn chưa kịp chạy xa, Lăng Thiếu Đường đã bế bổng được thẳng bé lên, để thẳng bé cười lên đầu mình.

- Chú Lăng, chú mau thả cháu xuống đi!

- Còn gọi chú nữa thì đừng có hòng nhé, tiểu quý!
diⓈendⓈanlequyⓈyyydon

- Còn lâu...

- Vẫn còn cứng miệng à, được...

- A... Haha...

Cách đó không xa, hai người một lớn một nhỏ thân thiết đùa giỡn như hai cha con.

Mẹ Joyekey tươi cười nói với Kỳ Hình:

- Không ngờ anh Lăng lại thích trẻ con như vậy. Cô Kỳ, tôi rất hâm mộ cô, anh Lăng nhất định sẽ là một người chồng tốt, một người bố giỏi.

Bà không hề biết những lời này như một trái bom nguyên tử nổ tung trong lòng kych...

Nụ cười bên môi Kỳ Hình chợt khựng lại, con ư...

Ánh mắt cô trở nên u ám, dường như không còn tia sáng rực rỡ nữa...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Lăng Thiếu Đường Bàn Chuyện Cùng Người Thần Bí (1+2)

Tại một trang viên rượu vang xa hoa ở Pháp.

Ánh sáng nhẹ nhàng lan tỏa, xuyên qua cửa sổ kính đan cài vào nhau, chiếu rọi khắp mọi nơi. Đây không phải là một trang viên bình thường mà là một trang viên do tư nhân mở, cách xa hẳn chốn phồn hoa đô thị.

Trong một căn phòng, Lăng Thiếu Đường nhàn nhã ngồi trên ghế, hai chân vắt vào nhau, tay phải cầm một ly rượu, trong ly là thứ rượu vang đỏ đang tỏa mùi hương thuần khiết.

- Chai PinotNoir này sẽ hợp khẩu vị của cậu!

Giọng nói trầm ổn của một người đàn ông vang lên về phía Lăng Thiếu Đường.

Chỉ một câu nói đơn giản nhưng có thể nghe ra sự ăn ý của hai người.

Khóe miệng Lăng Thiếu Đường nhếch lên, anh hớp một ngụm rượu, sau đó nhàn nhã hạ ly rượu xuống, ánh mắt đầy lạnh lẽo.

Người đàn ông kia cũng có dáng người cao lớn giống Lăng Thiếu Đường, bộ quần áo màu đen trên người không thể che đi tư thế oai hùng của anh ta.

Khuôn mặt anh tuấn như được điêu khắc từ đá cẩm thạch, từng đường nét góc cạnh rõ ràng, ánh mắt thâm thúy.

Anh ta cũng nhếch mép lên cười nhạt, tạo cho người khác một cảm giác cực kỳ áp lực.

Hai người đàn ông có ngoại hình xuất sắc nhưng lại tạo ra hai loại cảm giác khác nhau. Lăng Thiểu Đường uy nghiêm và hờ hững, die-+nnndann-+nleq☆uydonnn nhưng chỉ khẽ cười cũng toát lên sự quyền rũ và tà mị.

Còn người đàn ông trước mặt thì khác, đôi mắt anh ta đầy u ám và thâm thúy, mỗi động tác giơ tay nhắc chân để thể hiện sự lạnh lùng đến tận cốt tủy.

Sau khi người đàn ông dọn dò vệ sĩ xong, liền bước về phía Lăng Thiểu Đường.

Hai người đàn ông nắm chặt tay nhau.

- Tớ thấy may mà bác Lăng không đi thẳng con trai này đấy! – Người đàn ông uống một hớp rượu rồi nói.

- Sao? Tớ chết thì cậu được lợi gì?

Lăng Thiểu Đường nhướn đôi mày kiếm, hai tay khoanh vào nhau, cơ thể ngang tàng dựa vào ghế sofa đầy thư thái.

Đáy mắt người đàn ông lóe lên tia cười không dễ phát giác, anh ta điềm nhiên lên tiếng:

- Vấn đề này tớ cũng lo lắng lâu rồi, kết quả không ngờ lại có một đáp án tương đối mâu thuẫn. Điểm tốt là sau này Lãnh thị sẽ bớt đi một đối thủ lớn, nhưng đáng buồn là Lãnh Thiên Dục tớ lại mất đi một thằng bạn thân!

Người đàn ông ra vẻ tiếc nuối.

Lăng Thiếu Đường cười sang sảng.

Đúng, người đàn ông ở trước mặt Lăng Thiếu Đường chính là Lãnh Thiên Dục!

Anh ta là tổng giám đốc của tập đoàn quốc tế Lãnh thị. Lãnh thị, Lăng thị, Hoàng Phủ và Cung thị được xưng là tứ đại tài phiệt của thế giới.

So sánh về ba tập đoàn thì Lãnh thị là tập đoàn có con đường khởi nghiệp gian nan nhất.

Lăng Thiếu Đường và Hoàng Phủ, Cung thị, tổng giám đốc đều thuộc loại cha truyền con nối, thừa kế nghiệp cha. Nhưng Lãnh Thiên Dục thì khác, anh ta là tổng giám đốc của Lãnh thị, cũng là người thành lập.

Bố của Lăng Thiếu Đường, được Lãnh Thiên Dục gọi là bác Lăng có ơn rất lớn với anh ta, hơn nữa cũng vì tính cách hợp nhau nên quan hệ giữa hai nhà Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiếu Đường càng thân thiết hơn.

Lãnh Thiên Dục có hai thân phận trong một người.

Bởi vì, sau lưng, anh ta chính là người đứng đầu tổ chức xã hội đen khiến người ta nghe thấy mà phải tặc lưỡi. Anh ta cũng là một vị tổng giám đốc đầy thủ đoạn trên thương trường, trong xã hội đen cũng là một nhân vật hết sức quan trọng.

Hôm nay Lăng Thiếu Đường gặp anh ta bí mật bàn chuyện cũng có nguyên do, đó chính là anh muốn điều tra kẻ đứng đằng sau khống chế mấy tên sát thủ là ai.

Lăng Thiếu Đường cầm trong tay dấu hiệu ngôi sao trên người tên sát thủ trên rồi tung lên trời, ném cho Lãnh Thiên Dục, ánh sáng chiếu vào

khiến nó càng sáng hơn.

Lãnh Thiên Dục giơ tay bắt lấy, nhìn thoáng qua rồi hơi nhú mào lại, sau đó lại hờ hững ngược mắt lên:

- Cậu đã bị xóa tên trong tổ chức Mafia, không ngờ vẫn được “hoan nghênh” đến thế! – Lãnh Thiên Dục nhướn mào.

điđe❀ndanleeeqqq❀quyđon

Tổ chức Mafia tuân thủ rất nghiêm ngặt hai quy định, thứ nhất là không buôn bán thuốc phiện, thứ hai là không giết các nhân vật chính khách. Ngoài hai điều này ra, thì vì phạm vi thế lực mà tứ đại tài phiệt cũng không nằm trong danh sách của Mafia.

Nói cách khác, dù có thế nào đi nữa thì Mafia cũng sẽ không động đến người của tứ đại tài phiệt.

Nhưng, anh ta không ngờ rằng trong tổ chức không chỉ có một người có ý muốn sát hại Lăng Thiếu Đường, hơn nữa còn phải cả các sát thủ bậc cao, điều này khiến Lãnh Thiên Dục không hiểu.

Lăng Thiếu Đường nhún vai không nói gì. Thật ra khi Kỳ Hình an dưỡng, anh cũng liên lạc với Lãnh Thiên Dục, nói mọi chuyện cho anh ta.

Bộp! Lãnh Thiên Dục lập tức ném thứ đang cầm trong tay đi, cầm lấy một tập tài liệu.

- Thiếu Đường, cậu xem đi!

Lăng Thiếu Đường giơ tay cầm tập tài liệu, nhìn thoáng qua, rồi nở nụ cười lạnh.

Lãnh Thiên Dục không ngạc nhiên trước phản ứng của Lăng Thiếu Đường, anh ta điềm nhiên mở miệng nói:

- Kết quả này chắc cậu đã sớm nghĩ tới!

Phần tư liệu này, chính xác hơn là một bản báo cáo, nhân vật chính là bốn tên sát thủ, ngoài một tên bị thiệt mạng trong trận động đất, thì ba tên còn lại đều bị bỏ độc mà chết.

Qua vết thương có thể thấy, người xuống tay với mấy tên sát thủ cực kỳ ngoan độc. Trong một khoảng thời gian ngắn mà có thể khiến ba tên sát thủ chết, đúng là không hề đơn giản.

- Xem ra tớ đã xem nhẹ kẻ muốn lấy mạng Lăng Thiếu Đường này rồi!
– Đáy mắt Lăng Thiếu Đường toát ra sự lạnh lẽo.

Đây rõ ràng là giết người diệt khẩu, mục đích là cắt đứt hướng điều tra của anh.

Lãnh Thiên Dục từ chối cho ý kiến:

- thiếu Đường, chuyện của cậu tớ đã điều tra trong tổ chức rồi, bốn kẻ này đều là sát thủ thuộc M N!

- M N? Tên một gia tộc à?

Lăng Thiếu Đường nhíu mày như đang suy nghĩ.

Lãnh Thiên Dục gật đầu.

- Lấy chữ cái làm tên của gia tộc, có vẻ không phù hợp với quy định cho lắm.

Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng nói.

- Đúng, bọn họ chỉ là một bộ phận nhỏ, tuy rằng trên danh nghĩa vẫn thuộc Mafia nhưng trên thực tế thì bọn họ có quy củ và nguyên tắc riêng.

Lãnh Thiên Dục lắc lắc ly rượu trong tay rồi nói.

Lăng Thiệu Đường nhú mày lại đầy lạnh lùng.

Lãnh Thiên Dục thối thối vào ly rượu, rồi nhìn Lăng Thiệu Đường, khóe môi mím lại.

Đôi mắt chim ưng của Lăng Thiệu Đường nhìn thẳng vào Lãnh Thiên Dục, cũng cười khê:

- Cậu muốn hỏi gì?

Lãnh Thiên Dục lười biếng lên tiếng:

- Quen nhau bao nhiêu năm rồi, kẻ muốn giết cậu nhiều vô số kể, tại sao lần này cậu lại muốn tự mình điều tra? Có liên quan gì đó đến cô Kỳ kia không?

Lăng Thiệu Đường hơi nhếch môi lên, không nói gì, chỉ liếc ánh mắt đầy ý cười về phía Lãnh Thiên Dục để khẳng định suy đoán của anh ta.

- Xem ra cậu đã vì cô ấy mà thay đổi không ít! – Lãnh Thiên Dục uống hớp rượu rồi hờ hững lên tiếng.

Cậu nói nhẹ nhàng băng quơ nhưng ẩn chứa sự chúc mừng của một người bạn.

Thân hình cao lớn của Lăng Thiệu Đường hơi nghiêng về phía trước, nhìn Lãnh Thiên Dục rồi nói từng câu từng chữ:

- Rồi sẽ có một ngày, cậu cũng sẽ vì một cô gái mà thay đổi!

- Hả? Cậu đang nguyên rửa tở đấy à? – Lãnh Thiên Dục nhướn mày, có chút buồn cười.

- Không, tớ đang chúc phúc đấy! – Lăng Thiểu Đường mỉm cười.

Lãnh Thiên Dục nhún vai, có trời mới biết trong mắt anh ta, phụ nữ chính là phiền toái. Anh ta thật sự không muốn nghĩ đến có ngày mình sẽ phải thay đổi thì sẽ như thế nào nữa.

- Tớ đang suy nghĩ xem ai nóng lòng muốn mạng của cậu như vậy, đã đưa ra quyết định như vậy, chắc chắn hẳn sẽ không dễ buông tay! – Lăng Thiểu Đường nói.

Lăng Thiểu Đường gật đầu. Đúng vậy, bốn tên sát thủ ngay tại thời điểm mấu chốt đã nhận được lệnh rút lui, đây là điều anh không ngờ đến.

- Thiểu Đường, về chuyện mấy tên sát thủ, tớ sẽ nhanh chóng điều tra rõ hơn. Nhưng hôm nay tớ chỉ có thể nói với cậu rằng, sự việc chắc chắn không đơn giản như vậy!

Lãnh Thiên Dục lại một lần nữa quay trở lại vấn đề liên quan đến mấy tên sát thủ.

Lăng Thiểu Đường nghi hoặc:

- Chẳng lẽ M N xảy ra vấn đề gì? Người đứng đầu M N là ai?

Lãnh Thiên Dục lắc đầu, nói: “Có lẽ phải để cậu thất vọng rồi!”

- Xảy ra chuyện gì rồi? – Lăng Thiểu Đường nhạy cảm phát hiện ra điều khác lạ.

Ánh mắt Lãnh Thiên Dục lóe lên tia sáng khiến người ta khiếp sợ, anh ta nói với Lăng Thiểu Đường:

- Khi điều tra về M N, tớ phát hiện người đứng đầu... đã bị ám sát!

- Cái gì? – Lăng Thiểu Đường kinh ngạc.

Người đứng đầu M N cũng được coi là thủ lĩnh, vậy mà lại bị ám sát, xem ra chuyện này ngày càng nghiêm trọng rồi.

Lãnh Thiên Dục nói tiếp:

- Về chuyện của cậu, còn có người đứng đầu gia tộc bị ám sát nữa, tớ đã cho phong tỏa tin tức rồi. Nhưng các gia tộc khác cũng đang bắt đầu nhúng tay vào điều tra chuyện này. Thật ra tớ cũng rất có hứng thú muốn biết, rốt cuộc là kẻ nào muốn chơi trò chơi kích thích này.

Anh ta hơi nhếch mép lên, lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

* * *

Bóng đêm dần bao phủ lấy Thanh Vận Viên, mùi hương hoa giống như đang khiêu vũ, nhảy nhót trong mỗi góc phòng.

Kỳ Hình ngồi trên sofa trong phòng khách, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm đồng hồ treo tường, hoặc là cô sẽ đứng dậy, đi về phía cửa sổ sát sàn.

- Ôi... cậu Thiếu Đường à, cậu mau về đi thôi, nếu không lại có người mới mắt mong chờ rồi!

Bác Phùng bưng bát huyết yến lên, nhìn Kỳ Hình vậy liền cố tình nói.

Kỳ Hình đột nhiên nghe thấy âm thanh thì giật mình, nhưng khi thấy bác Phùng nói vậy, cô xấu hổ, ngây thơ nói với bác Phùng:

- Bác Phùng, bác nói gì thế? Cháu có vậy đâu!

- Ngượng à? Chẳng lẽ tôi nói sai rồi sao? Cô xem lại đi, cô ngồi đây bao lâu rồi? – Bác Phùng cố ý trêu cô.

- Gì vậy, bác Phùng, cháu... cháu ngồi đây xem có thể giúp được gì cho bác Phùng không thôi! – Kỳ Hình vội vàng nói.

Bác Phùng cười, sau đó đưa bát huyết yến cho Kỳ Hinh.

- Bữa tối tôi cũng làm, lại còn nấu bát huyết yến này cho cô nữa, di ▶ end ▶ anllequ ▶ yd ▶ on cô nói xem cô giúp gì rồi nào?

- Ôi, bác Phùng...

Kỳ Hinh còn định nói thêm, nhưng chợt có người làm vừa nghe điện thoại xong liền đi vào báo:

- Cô Kỳ, cậu Thiếu Đường về rồi.

Khuôn mặt Kỳ Hinh lập tức trở nên vui vẻ, cô đứng dậy, vội vàng đặt bát huyết yến lên bàn trà rồi chạy ra ngoài cửa.

- Cô bé này...

Nhìn bóng dáng vui vẻ như con bướm bay lượn của Kỳ Hinh, bác Phùng mỉm cười.

Từ sau khi từ khu vực thiệt hại trở về, bà vui mừng khi nhận ra quan hệ giữa cậu Thiếu Đường và cô Kỳ Hinh đã thay đổi. Lúc nào Kỳ Hinh cũng mỉm cười đầy hạnh phúc, ngày nào cũng đợi cậu Thiếu Đường về, căn biệt thự to lớn cũng trở nên ấm áp hơn.

Vốn đã là một đôi yêu nhau rồi, sao còn phải tra tấn hành hạ nhau làm gì cơ chứ?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Không Bỏ Được Thù Hận Hay Là Không Quên Được Tình Yêu?

Hương hoa lan tỏa khắp nơi.

Khi Lăng Thiểu Đường xuất hiện tại biệt thự cũng là lúc Kỳ Hinh chạy ra ngoài, tài xế đạp phanh, sau đó Lăng Thiểu Đường xuống xe.

- Hinh Nhi!

Anh gọi cô rồi đi về phía trước.

- Đường, anh về rồi! – Kỳ Hinh thấy anh liền thích thú chạy lại.

Cánh tay rắn chắc của Lăng Thiểu Đường bỗng chốc như ôm trọn cả mùi hương thuần khiết vào lòng, sau đó anh bế cô lên, xoay mấy vòng.

Kỳ Hinh cười duyên dáng cùng tràng cười sảng khoái của Lăng Thiểu Đường đan cài vào nhau, hết như một bức tranh hạnh phúc.

Những người làm ở trong vườn hoa cũng bị sự hạnh phúc của họ lây lan sang, ánh mắt mọi người đều đầy vui mừng.

Chụt! Kỳ Hinh hôn nhẹ một cái lên má Lăng Thiểu Đường, Lăng Thiểu Đường mới đặt cô xuống.

- Em còn tưởng tối nay anh không về chứ?

Giọng nói của Kỳ Hình êm ái và đầy hạnh phúc.

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường cong lên, đôi mắt đầy dịu dàng:

- Nhớ anh không?

Sau đó Lăng Thiệu Đường yêu thương hôn nhẹ lên tóc cô.

Tim Kỳ Hình đập liên hồi, cô cụp mắt xuống, mỉm cười nói:
die★ndanlequ★ydoon “Còn lâu mới nhớ!”

- Cô bé nói dối...

Lăng Thiệu Đường thấy đáng vẻ như làm nũng lại vừa then thùng của Kỳ Hình liền cúi người xuống hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Sáng sớm nay anh đã lên máy bay bay đến Pháp để bàn chuyện với Lãnh Thiên Dục, sau đó lại lập tức quay lại chỉ vì nghĩ đến cảnh Kỳ Hình đang ở nhà chờ anh.

Sau khi thấy cô, anh mới biết chỉ mới một ngày không gặp, anh đã nhớ cô đến nhường nào.

Bữa tối Kỳ Hình ăn rất vui vẻ, còn được Lăng Thiệu Đường chăm chút rất nhiều món ăn dinh dưỡng.

Ánh trăng dịu dàng cùng ánh đèn hòa vào nhau, tạo nên một thứ ánh sáng như mộng ảo trong căn phòng ngủ.

Kỳ Hình từ phòng tắm đi ra, cô mặc chiếc váy ngủ màu trắng, bước về phía giường.

Cơ thể cao lớn của Lăng Thiệu Đường lười biếng dựa vào đầu giường, làn da màu đồng rắn chắc cùng những cơ bắp cường tráng của anh lộ ra. Khi thấy Kỳ Hình, anh vươn tay ra, kéo cô vào lòng mình.

Kỳ Hình như một con cừu nhỏ khiến anh chỉ muốn ôm thật chặt.

- Đường!

- Hả? – Lăng Thiếu Đường từ từ nhắm hai mắt lại đầy thỏa mãn rồi lên tiếng.

- Em muốn nói với anh một chuyện!

Nằm trong lồng ngực ấm áp của Lăng Thiếu Đường, bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hình dựa giỡn trên ngực và cổ anh, giọng nói mềm nhẹ.

Bị động tác lơ đãng của Kỳ Hình chọc vào, Lăng Thiếu Đường cảm thấy ngứa ngáy. Anh mở mắt ra, khuôn mặt anh tuần nở nụ cười yêu chiều.

- Chuyện gì?

Nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh, Kỳ Hình thở dài một hơi rồi nói:

- Em... em muốn đi thăm bác Lăng, anh đi cùng em được không?

Giọng nói nhẹ nhàng có chút dè dặt cẩn thận.

Khuôn mặt Lăng Thiếu Đường đột nhiên trở nên cứng nhắc, anh chau mày lại, kéo Kỳ Hình ra để cô nhìn vào anh.

Mãi lâu sau, anh mới nói với Kỳ Hình:

- Anh không đi, em cũng không cần đi!

Kỳ Hình hơi run lên, vội hỏi:

- Sao thế? Đó là bố của anh mà, di X enda X nlequyd X on anh không thể đối xử với bác ấy như vậy được!

Lăng Thiểu Đường không nói gì, nhưng từ đôi mắt ẩn nhẫn có thể nhận ra anh đang không vui.

Bàn tay to của anh nhẹ nhàng vỗ lên đầu Kỳ Hinh, đôi môi mỏng khẽ gợi hơi nhếch lên, anh cố gắng để giọng nói của mình dịu dàng:

- Hinh Nhi, không phải em nói em còn rất nhiều chuyện cần phải làm sao? Chẳng lẽ em quên việc cạnh tranh đấu thầu rồi à, em không toàn tâm chuẩn bị sao?

Anh cố gắng chuyển đề tài nói chuyện vì lúc này anh không muốn phải tức giận, cũng không muốn vì chuyện như vậy lại làm tan vỡ bầu không khí đẹp giữa hai người.

Kỳ Hinh nhìn vào mắt Lăng Thiểu Đường, dường như đã hạ quyết tâm: “Đường, anh còn hận bác ấy sao?”

Đôi mắt Lăng Thiểu Đường ánh lên sự không vui:

- Hinh Nhi, chúng ta đừng nói về chủ đề này nữa!

Sâu trong lòng Kỳ Hinh nhói lên. Cô đứng dậy, rời khỏi vòng ôm ấm áp của anh, cất giọng đầy cô đơn:

- Tại sao? Tại sao anh không buông bỏ được thù hận với bố của mình?

- Hinh Nhi, em đừng nói nữa!

Giọng nói trầm thấp có chút cảnh cáo của Lăng Thiểu Đường vang lên, anh cũng ngồi hẳn dậy.

Dường như Kỳ Hinh cảm thấy được sự nguy hiểm quen thuộc, nhưng cô vẫn không bỏ cuộc: “Được rồi, anh không đi thì em đi!”

- Không được, anh nói rồi, em không được đi!

Lăng Thiểu Đường đột nhiên đứng lên, bóng hình cao lớn nuốt lấy toàn bộ bóng dáng nhỏ bé của Kỳ Hinh.

- Sao em không thể đi?

Kỳ Hinh ngẩng đầu, hỏi Lăng Thiểu Đường.
diễn nnn diễn lqqq uyển nnn

Đôi mắt Lăng Thiểu Đường đột nhiên như ngập tràn khói mù, anh không kiên nhẫn, hét lên:

- Em không được đến gặp ông ta, em hiểu chưa?

- Đường, đến giờ anh vẫn không tin em ư? Em cho rằng em và bố anh...

Kỳ Hinh không nói được nữa, cô cắn môi, đôi mắt đầy đau thương.

- Hinh Nhi... – Lăng Thiểu Đường ôm Kỳ Hinh, có trời mới biết anh không hề có ý này.

Anh cố gắng đè nén cảm giác không vui trong lòng, khẽ nói: “Anh không muốn nói về chuyện của ông ấy nữa, vì việc này đối với anh không quan trọng!”

Kỳ Hinh cắn chặt môi, cô biết người đàn ông trước mặt rất tốt với cô, nhưng...

- Đúng, chuyện này đối với em mà nói cũng không quan trọng, nhưng đối với anh thì quan trọng không phải là thù hận, mà là anh... mãi không buông bỏ được một người!

Giọng nói của cô run rẩy.

Lăng Thiểu Đường nhìn chăm chăm vào mắt Kỳ Hinh: “Em muốn nói gì?”

Kỳ Hinh cũng nhìn Lăng Thiếu Đường đầy kiên định, chậm rãi nói ra ba từ: “An Vũ Ân!”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Người Trong Lòng Lãng Thiếu Đường

Những người yêu thương nhau đang trong giai đoạn buồn thương

Bầu trời đen như đang mỉm cười

Không có gió, cũng chẳng có mây

Chỉ có một màu xám tịch liêu

Cùng mệnh mông trống trải!

* * *

Ánh trăng sáng tỏ như trốn sau tầng mây, bầu trời đêm càng thêm đen đặc, ánh sáng trong phòng ngủ cũng bắt đầu tỏa ra những tia sáng dịu nhẹ, sự lạnh lùng bỗng chốc len vào lòng Lãng Thiếu Đường và Kỳ Hình.

- Em vừa nói gì? Ai cho em nhắc tới cái tên này?

Lãng Thiếu Đường hét lên, sắc mặt đột nhiên thay đổi, sự dịu dàng trong mắt cũng biến mất, thay vào đó là sự lạnh lẽo.

Từ người anh tản ra sự lạnh lùng khiến Kỳ Hình không rét mà run.

Cô ngẩng đầu nhìn Lăng Thiểu Đường đang lên cơn thịnh nộ, đau lòng hỏi:

- Anh... vẫn không quên được An Vũ Ân, phải không?
dieoñdan★nleee★quydoqñ

Giọng nói của Kỳ Hinh tuy rất dịu dàng nhưng lại giống như một quả bom nổ tung trong lòng Lăng Thiểu Đường.

Vô số những mảnh ghép nhỏ bắt đầu hiện lên trong đầu anh, tuy rằng không còn đau đớn như trước nhưng vẫn đâm vào trái tim anh.

- Hinh Nhi, An Vũ Ân với anh mà nói là chuyện đã qua, chúng ta đừng nhắc lại nữa, có được không?

Khi Lăng Thiểu Đường nhận ra mình đang tức giận, anh mới ý thức được biểu cảm của mình sẽ khiến Kỳ Hinh sợ hãi, anh thở dài.

Cuộc đời này anh chưa từng yêu chiều khuyên giải phụ nữ như vậy.

Quả nhiên là vậy!

Sự bi thương như cơn thủy triều trào dâng trong lòng Kỳ Hinh, dường như chôn vùi cả bản thân cô.

Ở trong lòng Lăng Thiểu Đường, An Vũ Ân chiếm một vị trí quan trọng, vị trí đó cô vĩnh viễn không thể nào với tới được.

Cô khờ dại cho rằng trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, trong lòng Lăng Thiểu Đường, cô là quan trọng nhất. Nhưng cô sai rồi, từ giọng điệu và biểu cảm của Lăng Thiểu Đường, rốt cuộc cô cũng biết bản thân vĩnh viễn không thể so sánh với cô An Vũ Ân kia.

Anh yêu cô ấy còn hơn yêu cô!

Cảm giác như có lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trong tim, cô dường như còn nghe được cả tiếng máu rơi tí tách. Khi nghĩ đến điều này, cô mới ngộ ra rằng...

Dù là hai năm trước hay hai năm sau, Lăng Thiệu Đường đều chưa từng nói với cô ba từ “anh yêu em”!

Khuôn mặt Kỳ Hinh trở nên tái nhợt! Trong khu vực xảy ra thiệt hại, Lăng Thiệu Đường đã vì cô làm tất cả mọi chuyện khiến cô tin rằng anh yêu cô, bằng không sao anh có thể tình nguyện thà mất mạng nhưng vẫn muốn bảo vệ cô được chứ?

Cô tự tin cho rằng Lăng Thiệu Đường yêu mình, nhưng hôm nay cô đã phải nghi ngờ điều này!

Lăng Thiệu Đường hẳn là không quên được An Vũ Ân, nếu không sẽ không có phản ứng mạnh như vậy.

Nếu anh ấy thật sự đã buông bỏ cô ấy, hoặc là yêu cô nhiều đến vậy thì anh có thể dễ dàng buông thù hận trong lòng xuống. Nếu đúng như lời anh nói, An Vũ Ân là chuyện đã qua thì tại sao đến giờ anh vẫn không thản nhiên đối mặt?

Anh có biểu hiện như vậy, chỉ có thể chứng tỏ một điều, người anh yêu sâu đậm chính là An Vũ Ân!

Kỳ Hinh đè chặt tay lên ngực, cô cảm thấy rất đau thương, die 𐄂ndanleq 𐄂uydon cảm giác ấy khiến cô không hít thở nổi.

Ghen tị! Đúng, cô thật sự rất ghen tị với An Vũ Ân!

Cô ghen tị vì An Vũ Ân có được một trái tim hoàn chỉnh của Lăng Thiệu Đường, được Lăng Thiệu Đường để tâm, được Lăng Thiệu Đường yêu thương.

Cô rời tầm mắt, không nhìn vào nét mặt có phần tức giận của Lăng Thiệu Đường. Lúc này, cô sợ không dám hỏi anh có còn yêu An Vũ Ân hay không, vì cô thật sự không dám đối mặt với hiện thực, cũng giống như cô không dám hỏi Lăng Thiệu Đường có yêu mình không.

Kỳ Hình nhìn đi chỗ khác, cố gượng cười khiến người ta nhìn vào cũng phải đau lòng. Cô hé mở đôi môi anh đào:

- Anh đã không muốn nói thì em sẽ không hỏi lại nữa!

Giọng nói êm ái có chút đau lòng.

Lăng Thiệu Đường nóng lòng muốn vuốt tóc cô.

Kỳ Hình không truy hỏi, thậm chí còn thể hiện được sự cô đơn và đau lòng khiến anh càng thêm nôn nóng.

Anh không biết mình bị làm sao nữa, một mặt anh không muốn để Kỳ Hình biết chuyện liên quan đến An Vũ Ân, nhưng mặt khác, anh không muốn nhìn thấy sự buồn lòng của Kỳ Hình.

Anh nắm chặt tay lại, cố gắng kìm nén sự mâu thuẫn trong lòng, cầm một bộ quần áo rồi mở cửa phòng ra...

- Đường... – Kỳ Hình kinh hãi, thốt lên.

Đôi mắt đen của Lăng Thiệu Đường đầy tình cảm, anh cố gắng giữ giọng bình thường, hờ hững nói một câu:

- Em cứ ngủ trước đi, đừng chờ anh!

Rầm!

Kèm với tiếng sập cửa, diendⓅanleqⓅuydon trái tim của Kỳ Hình cũng như con bướm xinh đẹp đột nhiên rơi xuống...

Cô không đuổi theo anh ra ngoài mà vùi mình trên giường, ôm chặt lấy chiếc gối ôm mềm mại, cơ thể bé bỏng hơn run lên.

Lạnh quá! Tại sao lại lạnh như vậy chứ?

Ánh trăng len lỏi qua tầng mây chiếu rọi vào khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Khuôn mặt trắng trẻo ấy giờ lại hơi tái nhợt, đôi mắt cũng bị sự cô đơn và đau buồn lấp đầy.

Bốn phía đều yên tĩnh. Cô tắt đèn đi, vùi bản thân vào trong đêm tối, ngón tay bầu chặt lấy gối ôm.

Trái tim đau lắm, đau đến vỡ nát! Trái tim đang khóc, vì cô nghe thấy tiếng nước mắt rơi!

Không phải cô đã đoán được rồi sao, yêu Lăng Thiếu Đường là đau khổ, đây là chuyện cô đã biết từ lâu, đáng lẽ trái tim không nên đau khổ đến vậy!

Mái tóc dài của cô xoa trên giường, dường như không còn vẻ mềm mại, đáng yêu và phong tình thường ngày mà trong bóng tối lại mang một nét đẹp cô đơn khiến cô càng thêm cô tịch... Ánh trăng kéo dài bóng cô, hai hàng nước mắt tuôn rơi, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại! Khi Lăng Thiếu Đường nặng nề kéo bước chân trở lại phòng ngủ, anh thấy Kỳ Hình đang nằm trên giường. Cơ thể bé bỏng của cô ôm chặt lấy chiếc gối ôm, dường như một đứa trẻ mất đi cảm giác an toàn, đang cố gắng kiếm tìm sự ấm áp. Chiếc đèn trên tường bị tắt đi, không còn tỏa ra ánh sáng dịu dàng lãng mạn nữa, chỉ còn ánh trăng chiếu vào phòng, tinh tế như giọt nước mắt của Kỳ Hình. Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng ngồi xuống giường, Kỳ Hình đang nhắm chặt hai mắt, trên gò má trắng trẻo còn lưu lại vệt nước mắt, mà thông qua chiếc gối bị ướt, anh biết khi anh đi, cô đã khóc. Anh đau lòng, định gơ tay vuốt nhẹ má cô, nhưng bàn tay lơ lửng giữa không trung rồi lại

chậm rãi buông xuống. Anh chậm rãi nằm xuống, vươn tay vòng qua người Kỳ Hinh, để cô ôm lấy anh. Hàng lông mi cô khẽ run lên, Lăng Thiệu Đường biết cô chưa ngủ. Phần lưng của Kỳ Hinh vừa tiếp xúc với vòm ngực ấm áp của Lăng Thiệu Đường, cô cảm thấy cực kì đau xót, người đàn ông dịu dàng này tại sao lại không thuộc về cô? Lăng Thiệu Đường chống khuỷu tay lên, tay kia nhẹ nhàng xoay người Kỳ Hinh lại, để cô đối mặt với anh. - Hinh Nhi, em giận à? Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, giọng điệu mềm nhẹ đầy trù mẫn. Kỳ Hinh chậm rãi mở to mắt ra, ánh trắng sáng tỏ chiếu lên từng đường nét góc cạnh trên khuôn mặt Lăng Thiệu Đường, đôi mắt đen như màn đêm của anh khiến cô hơi sợ. - Không có! Cô đáp lại có phần giận dỗi, giọng nói hơi khàn khàn. Nói xong, cô cắn chặt răng, cố nén bi thương trong lòng. Lăng Thiệu Đường nhìn cô, sau đó đưa tay lên môi cô để cô không cắn môi nữa. - Em đừng vì anh mà khóc! Ngốc ạ! Một giọt nước mắt trào ra, chảy xuống gò má, sau đó chảy đến lòng bàn tay của Lăng Thiệu Đường. Cô nắm chặt lấy bàn tay to của anh, dùng răng cắn ngón tay anh, nước mắt không ngừng chảy xuống, cô khóc mà không hề có tiếng động nào. Lăng Thiệu Đường không hề nhú mày lại dù chỉ một cái, dĩ nhiên anh chấp nhận sự phát tiết của cô. Thật ra, anh hy vọng cô có thể khóc to ra, bởi vì Kỳ Hinh khóc như này lại càng khiến anh thêm đau lòng! Thật lâu sau, Kỳ Hinh đã khóc mệt, cũng phát tiết xong, cô tùy ý để Lăng Thiệu Đường ôm mình vào lòng, ánh mắt không biết đã phiêu đến nơi đâu. - Hinh Nhi, nhìn vào mắt anh! Lăng Thiệu Đường nhẹ giọng nói. Anh không muốn thấy Kỳ Hinh như thế này. Rõ ràng cô đang ở trong lòng anh, vậy mà thần trí như đang ở nơi đâu vậy! Kỳ Hinh ngoan ngoãn ngước mắt lên nhìn Lăng Thiệu Đường, đôi mắt đẹp đầy đau thương. Hơi thở nóng bỏng của Lăng Thiệu Đường bao vây lấy cô, anh đau lòng nói với Kỳ Hinh: - Hinh Nhi, thật ra không phải là anh không dám đối mặt với chuyện này, mà là... anh không biết phải nói với em như thế nào! Giọng nói đè nén có thể nghe ra anh đang ẩn giấu sự đau khổ trong lòng. Kỳ Hinh hơi run lên, cô yên lặng nhìn vào đôi mắt đau khổ của Lăng Thiệu Đường, bàn tay nhỏ bé đặt lên khuôn mặt anh tuấn, nhẹ nhàng lên tiếng: - Đường, anh không cần nói nữa. Em... em không cần thiết phải biết

chuyện này, nó sẽ ảnh hưởng không tốt đến chúng ta, phải không? Một câu hỏi, như đang hỏi Lăng Thiệu Đường, cũng như đang hỏi chính bản thân cô. Giọng nói của cô khiến Lăng Thiệu Đường càng thêm yêu thương, vậy mà không hiểu sao hôm nay anh lại phá vỡ bầu không khí ôn hòa giữa hai người chứ? Lăng Thiệu Đường nở nụ cười khổ, anh lắc đầu, nhìn vào mắt Kỳ Hinh rồi nói: - Không, chúng ta đã bị ảnh hưởng, không phải sao? Đôi mắt Kỳ Hinh mờ lung như bị một lớp sương mù bao phủ khiến trái tim người khác phải dao động. Cô nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Thiệu Đường, tự lừa mình dối người, tìm cách trốn tránh: - Nếu anh không muốn cho em biết thì em không muốn biết, chỉ cần anh ở bên cạnh, em... em... Lòng ngực Kỳ Hinh đập phồng, giọng nói nghẹn ngào. Cô thật sự rất hối hận, nếu hôm nay cô không gặng hỏi chuyện này thì trong lòng sẽ không đau đớn đến thế. Cô sợ sẽ phải nghe thấy Lăng Thiệu Đường nói ra hiện thực đáng sợ, cô sợ chính miệng Lăng Thiệu Đường thừa nhận rằng anh vẫn còn yêu An Vũ Ân. Tại sao trong lòng cô lại khủng hoảng như vậy?

Lăng Thiệu Đường lắc đầu, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh lên: - Không, anh vốn không muốn giấu diếm em chuyện năm đó. Chỉ là anh không tìm được cơ hội thích hợp mà thôi! Hôm nay, sở dĩ anh nói với em là vì anh cảm thấy làm vậy mới công bằng với em, anh không muốn em đau lòng. Đúng! Vừa rồi anh đã ở trong phòng sách suy nghĩ rất lâu, so với sự đau khổ và nước mắt của Kỳ Hinh, những chuyện cũ này quan trọng được đến đâu chứ? Kỳ Hinh cắn môi, cố gắng đè nén sự bất an trong lòng. Cô không biết Lăng Thiệu Đường sẽ nói chuyện gì với cô, chẳng lẽ anh thật sự muốn nói cho cô biết năm đó vì đám cưới với cô mà khiến cho anh và An Vũ Ân đang yêu nhau nhưng phải bất đắc dĩ chia lìa sao?

Xem thêm: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?f=142&t=326684>

Mái tóc dài của cô xoa trên giường, dường như không còn vẻ mềm mại, đáng yêu và phong tình thường ngày mà trong bóng tối lại mang một nét đẹp cô đơn khiến cô càng thêm cô tịch...

Ánh trăng kéo dài bóng cô, hai hàng nước mắt tuôn rơi, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại!

Khi Lăng Thiểu Đường nặng nề kéo bước chân trở lại phòng ngủ, anh thấy Kỳ Hình đang nằm trên giường.

Cơ thể bé bỏng của cô ôm chặt lấy chiếc gối ôm, dường như một đứa trẻ mất đi cảm giác an toàn, đang cố gắng kiếm tìm sự ấm áp.

Chiếc đèn trên tường bị tắt đi, không còn tỏa ra ánh sáng dịu dàng lãng mạn nữa, chỉ còn ánh trăng chiếu vào phòng, tinh tế như giọt nước mắt của Kỳ Hình.

Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng ngồi xuống giường, Kỳ Hình đang nhắm chặt hai mắt, trên gò má trắng trẻo còn lưu lại vệt nước mắt, mà thông qua chiếc gối bị ướt, anh biết khi anh đi, cô đã khóc.

Anh đau lòng, định giơ tay vuốt nhẹ má cô, nhưng bàn tay lơ lửng giữa không trung rồi lại chậm rãi buông xuống.

Anh chậm rãi nằm xuống, vươn tay vòng qua người Kỳ Hình, để cô ôm lấy anh.

Hàng lông mi cô khẽ run lên, Lăng Thiểu Đường biết cô chưa ngủ.

Phần lưng của Kỳ Hình vừa tiếp xúc với vòm ngực ấm áp của Lăng Thiểu Đường, cô cảm thấy cực kì đau xót, người đàn ông dịu dàng này tại sao lại không thuộc về cô?

Lăng Thiểu Đường chống khuỷu tay lên, tay kia nhẹ nhàng xoay người Kỳ Hình lại, để cô đối mặt với anh.

- Hình Nhi, em giận à?

Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, giọng điệu mềm nhẹ đầy trù mến.

Kỳ Hình chậm rãi mở to mắt ra, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên từng đường nét góc cạnh trên khuôn mặt Lăng Thiếu Đường, đôi mắt đen như màn đêm của anh khiến cô hơi sợ.

- Không có!

Cô đáp lại có phần giận dữ, giọng nói hơi khàn khàn.

Nói xong, cô cắn chặt răng, cố nén bi thương trong lòng.

Lăng Thiếu Đường nhìn cô, sau đó đưa tay lên môi cô để cô không cắn môi nữa.

- Em đừng vì anh mà khóc! Ngốc ạ!

Một giọt nước mắt trào ra, chảy xuống gò má, sau đó chảy đến lòng bàn tay của Lăng Thiếu Đường.

Cô nắm chặt lấy bàn tay to của anh, dùng răng cắn ngón tay anh, nước mắt không ngừng chảy xuống, cô khóc mà không hề có tiếng động nào.

Lăng Thiếu Đường không hề nhú mày lại dù chỉ một cái, dĩ nhiên anh chấp nhận sự phát tiết của cô.

Thật ra, anh hy vọng cô có thể khóc to ra, bởi vì Kỳ Hình khóc như này lại càng khiến anh thêm đau lòng!

Thật lâu sau, Kỳ Hình đã khóc mệt, cũng phát tiết xong, cô tùy ý để Lăng Thiếu Đường ôm mình vào lòng, ánh mắt không biết đã phiêu đến nơi đâu.

- Hình Nhi, nhìn vào mắt anh!

Lăng Thiếu Đường nhẹ giọng nói. Anh không muốn thấy Kỳ Hinh như thế này. Rõ ràng cô đang ở trong lòng anh, vậy mà thần trí như đang ở nơi đâu vậy!

Kỳ Hinh ngoan ngoãn ngược mắt lên nhìn Lăng Thiếu Đường, đôi mắt đẹp đầy đau thương.

Hơi thở nóng bỏng của Lăng Thiếu Đường bao vây lấy cô, anh đau lòng nói với Kỳ Hinh:

- Hinh Nhi, thật ra không phải là anh không dám đối mặt với chuyện này, mà là... anh không biết phải nói với em như thế nào!

Giọng nói đè nén có thể nghe ra anh đang ẩn giấu sự đau khổ trong lòng.

Kỳ Hinh hơi run lên, cô yên lặng nhìn vào đôi mắt đau khổ của Lăng Thiếu Đường, bàn tay nhỏ bé đặt lên khuôn mặt anh tuấn, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đường, anh không cần nói nữa. Em... em không cần thiết phải biết chuyện này, nó sẽ ảnh hưởng không tốt đến chúng ta, phải không?

Một câu hỏi, như đang hỏi Lăng Thiếu Đường, cũng như đang hỏi chính bản thân cô.

Giọng nói của cô khiến Lăng Thiếu Đường càng thêm yêu thương, vậy mà không hiểu sao hôm nay anh lại phá vỡ bầu không khí ôn hòa giữa hai người chứ?

Lăng Thiếu Đường nở nụ cười khổ, anh lắc đầu, nhìn vào mắt Kỳ Hinh rồi nói:

- Không, chúng ta đã bị ảnh hưởng, không phải sao?

Đôi mắt Kỳ Hinh mờ lung như bị một lớp sương mù bao phủ khiến trái tim người khác phải dao động.

Cô nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Thiệu Đường, tự lừa mình dối người, tìm cách trốn tránh:

- Nếu anh không muốn cho em biết thì em không muốn biết, chỉ cần anh ở bên cạnh, em... em...

Lồng ngực Kỳ Hinh phập phồng, giọng nói nghẹn ngào.

Cô thật sự rất hối hận, nếu hôm nay cô không gặng hỏi chuyện này thì trong lòng sẽ không đau đớn đến thế.

Cô sợ sẽ phải nghe thấy Lăng Thiệu Đường nói ra hiện thực đáng sợ, cô sợ chính miệng Lăng Thiệu Đường thừa nhận rằng anh vẫn còn yêu An Vũ Ân.

Tại sao trong lòng cô lại khủng hoảng như vậy?
die&nd&anlequ&ydonnn

Lăng Thiệu Đường lắc đầu, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh lên:

- Không, anh vốn không muốn giấu diếm em chuyện năm đó. Chỉ là anh không tìm được cơ hội thích hợp mà thôi! Hôm nay, sợ dĩ anh nói với em là vì anh cảm thấy làm vậy mới công bằng với em, anh không muốn em đau lòng.

Đúng! Vừa rồi anh đã ở trong phòng sách suy nghĩ rất lâu, so với sự đau khổ và nước mắt của Kỳ Hinh, những chuyện cũ này quan trọng được đến đâu chứ?

Kỳ Hinh cắn môi, cố gắng đè nén sự bất an trong lòng.

Cô không biết Lăng Thiếu Đường sẽ nói chuyện gì với cô, chẳng lẽ anh thật sự muốn nói cho cô biết năm đó vì đám cưới với cô mà khiến cho anh và An Vũ Ân đang yêu nhau nhưng phải bắt buộc chia lìa sao?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Năm Ấy An Vũ Ân Mười Tám Tuổi

Lăng Thiếu Đường dựa cơ thể cao lớn vào đầu giường, thềm thở dài một hơi, dường như đang nhớ lại câu chuyện cũ, sau đó anh chậm rãi mở miệng nói: “An Vũ Ân, bọn anh đã ở bên nhau bốn năm, lúc đó cô ấy mới chỉ có mười tám tuổi!”

Kỳ Hình đột nhiên run lên.

Cô biết quan hệ giữa An Vũ Ân và Lăng Thiếu Đường không hề bình thường, nhưng cô không ngờ bọn họ lại ở bên nhau lâu như vậy. Cô cũng không ngờ Lăng Thiếu Đường lại nói câu mở đầu như vậy, trái tim cô đau đớn không thôi.

Lăng Thiếu Đường liếc nhìn Kỳ Hình, ánh mắt có chút gì đó không đành lòng nhưng vẫn nói tiếp.

Theo lời nói của anh, Kỳ Hình dường như cũng theo dòng thời gian trở về năm An Vũ Ân

Mười tám tuổi ấy...

Trên sàn diễn, đèn flash không ngừng lóe lên, các người mẫu cố gắng tạo dáng theo những cách duyên dáng nhất.

Đây là buổi biểu diễn thời trang để tung ra sản phẩm mới của Lăng Thị, trong đó, quy tụ rất nhiều phóng viên. Bọn họ đến không chỉ đưa tin rầm rộ về sự kiện này, mà quan trọng hơn cả là lần này sẽ được diện kiến tổng giám đốc Lăng Diêu Hồng và con trai cả Lăng Thiếu Đường.

Trên sàn diễn, những cô gái xinh đẹp đi qua đi lại liên tục, nhưng dù là vậy nhưng không hề khiến Lăng Thiếu Đường ngồi dưới quan tâm lắm.

Mái tóc dài chấm vai được buộc bằng một sợi dây màu đen, đôi môi nhếch lên ý vị cười nhạt, Lăng Thiếu Đường như vậy toát lên vẻ mê người, vừa anh tuấn, vừa phóng khoáng.

Nhưng không bao lâu sau, trên khuôn mặt tuấn tú của anh lại lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, nhưng lại không thể đứng lên rời đi.

Đúng vào lúc này, tiếng cảm thán đột nhiên vang lên.

Lăng Thiếu Đường lễ nhú mày, liếc mắt về phía sàn diễn hình chữ T

Trên đó là một cô gái mặc áo cưới màu trắng xinh đẹp chậm rãi bước đi.

Khác những cô gái phương tây khác trên sàn diễn, cô gái này có mái tóc đen, khuôn mặt xinh xắn có thể nhận ra cô là người châu Á, làn da trắng như tuyết, đôi mắt to đen, dáng người cao khiến chiếc váy cưới mặc trên người cô được thể hiện ra ở mức độ tuyệt đỉnh.

Bên dưới không ngớt tiếng cảm thán. Cô gái trên sân khấu bình tĩnh biểu thị các loại tư thế, mỗi động tác đều hết sức tao nhã. Cô gái hơi xoay người, làn lụa mỏng bay phất phơ trong không trung.

Đây là một bộ lễ phục được làm bằng loại lụa cực phẩm, nửa trên được thêu tơ lụa, phía dưới là những lớp lụa mỏng chiffon tạo nên dải lụa màu trắng như mây tạo nên cảm giác như đang bước vào thế giới ảo mộng

Cô gái cực kỳ duyên dáng, hai gò má như hoa, nụ cười mềm mại yêu kiều.

Lăng Thiếu Đường nhìn cô không rời mắt, có chút thất thần. Cô không sở hữu một vẻ đẹp tuyệt sắc nhưng điều khiến anh kinh ngạc là từ người cô tỏa ra nét hấp dẫn mê người.

Bên cạnh anh không thiếu phụ nữ, nhưng chưa từng có cô gái nào có khí chất như vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên Lăng Thiếu Đường gặp An Vũ Ân, điều anh không ngờ chính là hai người lại có lần gặp mặt thứ hai.

Anh nhìn An Vũ Ân trên sàn diễn, đây là sàn diễn hình chữ T lộ thiên, hơn nữa chỉ liếc mắt thôi cũng thấy đây chỉ là một show catwalk rẻ tiền của giới thương mại.

Lăng Thiếu Đường không tự dừng mà dừng xe ở đây, chẳng qua là vì chờ đèn đỏ, anh nhàm chán đưa mắt nhìn ra bên ngoài liền bắt gặp một cảnh tượng.

Cô gái quen thuộc nhanh chóng đập vào mắt anh, anh hơi kinh ngạc. Nhưng thấy cô gái đang lạnh run người, anh không nghĩ ngợi nhiều, lập tức mở cửa xe.

Cơ thể ngang tàng của Lăng Thiếu Đường đi về phía sàn diễn, anh thô lỗ không coi ai ra gì, nhảy lên sân khấu.

Khi tất cả còn đang bối rối, Lăng Thiếu Đường nắm lấy bờ vai đang run rẩy của cô gái.

Đi theo tôi- anh cường ngạnh, không cho cô gái chút thời gian nào mà ôm cô đi về phía xe.

“Này thưa anh, anh không thể nào đưa cô ấy đi được, cô ấy còn chưa biểu diễn xong, quần áo cô ấy đang mặc...”

Người quản lý vội vàng đuổi theo, hung tợn hô to với Lăng Thiểu Đường.

Nhưng anh ta còn chưa nói xong, Lăng Thiểu Đường đã ném tờ chi phiếu vào mặt anh ta.

“đây là hai trăm vạn, bồi thường cho cái anh gọi là tổn thất” giọng nói lạnh lùng mang theo khí chất vương giả trời sinh.

Anh biết thừa mấy loại sân khấu rẻ tiền này không đáng với số tiền đó, nhưng mục đích của anh là không muốn những người này quấy rối đến cô gái.

Người quản lý hớn hờ ra mặt, cầm chặt tờ chi phiếu, gật đầu liên tục.

Lăng Thiểu Đường khinh thường đảo mắt qua anh ta, sau đó anh nhét cô gái vào trong xe, sau đó, đi vòng qua đầu xe, ngồi vào vị trí ghế lái, nhấn mạnh ga, sau khi đi được một đoạn liền dừng xe bên đường.

Cô gái mở to đôi mắt đầy kinh ngạc và nghi hoặc

Lăng Thiểu Đường cong môi lên: “Em tên là gì?”

Sự anh tuấn và hơi thở mạnh mẽ của anh đã khiến mặt cô gái đỏ lên, cô hơi mất tự nhiên rồi lên tiếng: “An Vũ Ân!”

An Vũ Ân? Vũ Ân?

Lăng Thiểu Đường tiến đến trước mặt cô, ánh mắt đầy nóng cháy

“Anh rốt cuộc là ai?”

Rõ ràng An Vũ Ân cực kỳ sợ người đàn ông đột nhiên xuất hiện này.

Anh nở nụ cười nhạt, sau đó lấn người lên.

Khuôn mặt tuấn mỹ mà tà ác càng ngày càng lấn sát lại gần...

Hơi thở nguy hiểm phả vào mặt cô...

Quá gần!

Gần đến mức cô có thể nhìn rõ bóng hình mình trong đôi mắt sâu không thấy đáy của anh...

“tôi là người đã cứu em, cho nên sau này em phải đi theo tôi!” anh nở nụ cười ngông cuồng.

Năm đó, An Vũ Ân mới chỉ có 18 tuổi, trái tim cô nhanh chóng bị Lăng Thiếu Đường nắm gọn

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Một Thời Trẻ Tuổi Đầy Ngông Cuồng Của Lăng Thiếu Đường

An Vũ Ân không phải là một người mẫu chuyên nghiệp, được tham dự vào buổi ra mắt trang phục mới của Lăng thị cũng chỉ là ngẫu nhiên, vì hôm đó một người mẫu chuyên nghiệp xảy ra chút chuyện nên mới để người mới lên diễn, chuyện này sau này Lăng Thiếu Đường mới biết.

- An Vũ Ân, đây là lần thứ mấy em trốn học để đi làm thêm rồi hả? Em nói đi, chẳng lẽ em không biết nội quy trường học hay sao?

Người nói là hiệu trưởng của một trường đại học, điển hình của mẫu người đàn ông trung niên, nho nhã nhưng nghiêm khắc, chiếc mắt kính dày cộp càng tôn lên sự kính trọng cho ông ta.

An Vũ Ân không nói một câu nào, chỉ cúi gằm đầu, hai tay đan vào nhau.

- An Vũ Ân, thầy chủ nhiệm đã nói, em đã mắc lỗi hai lần rồi, hơn nữa lần này là lần thứ ba, xem ra tôi chỉ có thể đình chỉ việc học của em thôi!

Hiệu trưởng uống một ngụm trà, đôi mắt dưới chiếc kính lóe sáng.

- Không, không, thầy hiệu trưởng, em không thể bị đình chỉ học được, em xin thầy đấy!

An Vũ Ân nghe xong, gấp gáp ngẩng đầu lên, nước mắt chỉ chực rơi xuống.

- Nhưng không thể chỉ vì một mình em mà làm hỏng nội quy nhà trường, nếu ai cũng như em, không học mà chạy ra ngoài kiếm tiền thì còn ra thể thống gì nữa? – Hiệu trưởng nhìn An Vũ Ân từ trên xuống dưới rồi nói.

An Vũ Ân ra sức lắc đầu.

- Thầy hiệu trưởng, em xin thầy hãy cho em một cơ hội, không có lần sau nữa đâu!

- Ôi... Vũ Ân à, thực ra thầy cũng muốn giúp em lắm, di ✧ e » nda » nlequyyyyydon chẳng lẽ em nghĩ rằng thầy muốn bắt em thôi học sao?

Hiệu trưởng chậm rãi đứng lên, ánh mắt lóe lên tia say đắm. Ông ta đến bên cạnh An Vũ Ân, bàn tay to béo đặt lên eo cô, vuốt ve.

An Vũ Ân run lên, cô nén sự ghê tởm trong lòng xuống, bất giác trốn tránh bàn tay của ông ta.

- Hiệu... hiệu trưởng, em cam đoan đây là lần cuối cùng, thầy hãy cho em một cơ hội nữa đi!

- Haha, Vũ Ân à, em cam đoan kiểu gì? Trừ khi em phải làm gì để tôi tin tưởng!

Ánh mắt đầy mê đắm và tham lam của ông ta đảo đi đảo lên qua dáng người đầy đặn của cô, hai tay đặt lên đùi cô.

- Thầy hiệu trưởng, xin thầy tự trọng một chút!

An Vũ Ân không nhìn được nữa, cô nghe nói hiệu trưởng là người háo sắc, rốt cuộc hôm nay cũng đã biết rõ.

Không ngờ cô lại gặp phải chuyện này!

Bố! Ông hiệu trưởng bỗng trở nên dữ tợn, ông ta túm tóc An Vũ Ân rồi tát cho cô một cái, sau đó ghé sát mặt vào, nói một câu khiến người ta sợ hãi:

- Đồ gái điếm thối tha, đến lượt cô giáo huấn tôi đấy à? Không ngại nói cho cô biết, hôm nay nếu cô không hầu hạ tôi chu đáo, tôi sẽ không để yên cho cô tốt nghiệp đâu. Nếu không làm theo ý tôi thì đừng mơ tưởng gì nữa!

Lúc này, ông hiệu trưởng như hóa thành cầm thú, hoàn toàn không phải là một tấm gương sáng cho người khác noi theo.

- Ông mau buông tôi ra...

An Vũ Ân nóng giận, sắc mặt trở nên tái nhợt, cô cố gắng vận vẹo cơ thể.

- Chắc, chắc, tôi rất thích bộ dạng này của em, hôm nay em theo thì phải theo, không theo cũng phải theo, tôi nhất định phải có được em!

Ông hiệu trưởng cất tràng cười dâm dăng, bàn tay bỗng kéo cổ áo của An Vũ Ân ra...

- Không...

An Vũ Ân đẩy ông hiệu trưởng ra, vội vàng chạy về phía cửa, di»en. d»anle»eeq»uydooon không muốn phải quy phục “con heo mập” này!

- Tôi thấy cô đúng là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt rồi!

Đúng lúc này, cửa phòng hiệu trưởng bị đá ra...

Rầm một tiếng vang lên, hai người vệ sĩ đầy khí thế đứng ở hai bên.

- Các người... các người là ai? Ai cho các người vào?

Ông hiệu trưởng thấy hai người vệ sĩ, nhất thời có chút khiếp đảm.

- Tôi cho bọn họ vào, nhân tiện giáo huấn kẻ cầm thú một chút!

Giọng nói lạnh lẽo đột nhiên vang lên, sau đó bóng dáng cao lớn của Lăng Thiệu Đường xuất hiện ở cửa phòng, bên môi là nụ cười ngông cuồng, ánh mắt lạnh như băng.

Ông hiệu trưởng thấy người bước vào là một người đàn ông trẻ tuổi, vẻ mặt có chút bướng bỉnh, lý lợm nhưng lại đầy khí chất khiến ông ta nhụt chí.

- Cậu... cậu là ai? Đây là phòng làm việc của tôi, ai cho cậu xông vào? – Ông ta cố nén sợ hãi, lớn tiếng kêu lên.

Lăng Thiệu Đường nở nụ cười quỷ dị, bước lên trước, ấn xuống bả vai ôn gta.

Bàn tay mạnh mẽ của anh kéo lấy vạt áo ông ta, giọng điệu tuy nhẹ nhưng lại khiến người ta cực kỳ sợ hãi.

- Ông không cần biết tôi là ai, nhưng tôi nói cho ông biết, ông đắc tội với An Vũ Ân chính là đắc tội với tôi, nên trừng phạt thế nào đây?

Lăng Thiệu Đường cố ý nói.

Ông hiệu trưởng toát đầy mồ hôi lạnh, diendó-anlequ. yedon giọng nói hơi run run:

- Cậu dám... đây là trường đại học, nếu cậu dám làm xằng làm bậy ở đây, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát bắt cậu!

Lăng Thiếu Đường cười ha ha:

- Được, tôi cũng sẽ nói cho cảnh sát biết bộ mặt thật của ông chú đây!

Anh cất tràng cười đầy ngông cuồng, nhưng ngay sau đó nụ cười tắt đi, ánh mắt lạnh đến thấu xương:

- Tôi ghét nhất là kẻ khác uy hiếp tôi, ngài hiệu trưởng tôn kính à, ông đừng trách tôi!

- Cậu... cậu muốn làm gì?

Giọt mồ hôi chảy cả vào mắt ông ta, nhưng ông ta không dám động đậy, cơ thể mềm nhũn từ lâu.

Khuôn mặt điển trai như được điêu khắc của Lăng Thiếu Đường vụt qua tia lạnh lẽo, sau đó anh đẩy ông hiệu trưởng ra, lớn tiếng nói: “Đánh ông ta cho tôi!”

Hai người vệ sĩ không nói lời nào, lập tức tiến lên, bóng dáng cao lớn hoàn toàn che khuất thân hình mập mạp của ông ta.

An Vũ Ân sợ tới mức đứng bần thần một chỗ, sau đó tùy ý để Lăng Thiếu Đường dắt ra ngoài. Cửa phòng vừa đóng lại, bên trong vang vọng tiếng hét thất thanh như heo nái bị giết của ông hiệu trưởng.

Từ phòng làm việc của hiệu trưởng đến chỗ để xe của Lăng Thiếu Đường, các học sinh sinh viên náo nhiệt đứng xem đến mức chật ních, mọi người đều tò mò thảo luận xem người đàn ông cao lớn anh tuấn này là ai, ai lại lớn mật đến mức dám động vào hiệu trưởng.

Có ánh mắt hâm mộ, có ánh mắt ghen tị và cả sùng bái.

An Vũ Ân đè chặt một tay trước ngực, một tay bị Lăng Thiếu Đường lôi đi đến bên một chiếc xe thể thao xa hoa, cực kỳ nổi bật trong vườn trường.

- Tôi giải vây cho em một phen, sao mặt em còn ủ dột thế kia? – Lăng Thiểu Đường cười nhạo, tiến sát lại gần An Vũ Ân, còn nâng cằm cô lên, buộc cô phải nhìn anh.

- Anh Lăng, hôm nay cảm ơn anh, nhưng anh làm vậy, sau này tôi... - An Vũ Ân tối sầm mặt lại, nói xong, cô cup mắt xuống, không nhìn vào anh nữa.

Lăng Thiểu Đường buồn cười nhìn An Vũ Ân, rồi ngắt lời cô.

- Thì ra em thường xuyên trốn học hả?

- Hả? – An Vũ Ân nghe vậy liền ngượng ngùng, cô nói khẽ: “Tôi... tôi không còn cách nào khác”.

- Tại sao?

Lăng Thiểu Đường thấy An Vũ Ân đỏ bừng mặt, trong lòng lại thấy ấm áp.

An Vũ Ân muốn nói lại thôi, cuối cùng than nhẹ một tiếng:

- Anh Lăng, tôi thật sự rất cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi, tôi... tôi phải xuống xe đây!

Cô còn muốn đến trường, hôm nay cùng Lăng Thiểu Đường như vậy, diện★nnnndannnnnleq★uydon xem ra sau này con đường ngày càng khó đi rồi.

Cô vừa định nhích người, bàn tay bỗng bị Lăng Thiểu Đường nắm lấy.

- Tôi cho phép em xuống xe à?

Giọng nói biếng lười của Lăng Thiểu Đường truyền đến, sau đó, anh lần cơ thể cao lớn lại gần phía cô.

- Anh... Anh Lăng...

An Vũ Ân hoảng loạn trước hành động lớn mật của anh, hơi thở của anh khiến cô choáng váng.

- Chúng ta quen nhau lâu như vậy, em còn khách khí với tôi sao?

Lăng Thiếu Đường nhẹ giọng nói.

An Vũ Ân run run, cụp mắt xuống:

- Anh là cậu chủ nhà giàu, tôi... tôi không thể trèo cao, làm bạn với anh được!

- Nói dối!

Lăng Thiếu Đường bật cười, sau đó bàn tay to của anh nâng cằm cô lên, bá đạo phủ môi lên môi cô.

Nụ hôn của anh có thể hủy diệt ý thức của người con gái, đầu lưỡi nóng bỏng cùng sự ngông cuồng của tuổi trẻ đầy nhanh nhẹn và dũng mãnh.

- Ừm...

An Vũ Ân kinh hãi, hai bàn tay không biết phải đặt đâu, cuối cùng tùy ý để Lăng Thiếu Đường dẫn dắt.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên ngắt màn triền miên của hai người trong xe, An Vũ Ân run lên, vội vàng đẩy Lăng Thiếu Đường ra rồi tìm điện thoại của mình.

Lăng Thiếu Đường miễn cưỡng dựa người vào cửa xe, đôi mắt thâm thúy lóe lên ý cười khi thấy khuôn mặt đỏ ửng của An Vũ Ân.

- Alo? Đúng, tôi là An Vũ Ân, xin hỏi...

An Vũ Ân cố gắng đè nén rung động trong lòng, nhẹ giọng nói.

Thật ra cô muốn xuống xe để nghe cuộc điện thoại này bởi vì cô không chịu nổi ánh mắt nóng rực của Lăng Thiếu Đường, nhưng eo cô bị tay Lăng Thiếu Đường giữ chặt, cô chẳng thể nhúc nhích.

- Cái gì? Anh nói cái gì?

Đột nhiên, giọng nói của An Vũ Ân trở nên sửng sốt và căng thẳng, diennnnnda☆nleq☆uydonnnn lồng ngực lên xuống phập phồng đầy kích động.

Lăng Thiếu Đường cũng nhận ra tính nghiêm trọng, anh lẳng lặng nhìn An Vũ Ân, chờ cô nghe xong điện thoại.

- Xảy ra chuyện gì vậy? – Anh nhẹ giọng hỏi.

Sắc mặt An Vũ Ân tái nhợt, nước mắt chảy xuống, hai bờ vai run lên.

- Vũ Ân? Sao thế? Đừng sợ, nói với tôi xem có chuyện gì?

An Vũ Ân bỗng nắm chặt lấy cánh tay rắn chắc của Lăng Thiếu Đường, giọng nói run run: “Phiền anh... phiền anh đưa tôi đến bệnh viện An Nguyên!”

- Bệnh viện An Nguyên?

Lăng Thiếu Đường tìm cái tên của bệnh viện này trong đầu, nhưng tiếc là không hề có chút ấn tượng nào. Từ nhỏ nếu có việc gì anh cũng đều đến bệnh viện tư nhân chuyên phục vụ cho nhà họ Lăng, chưa bao giờ đến mấy bệnh viện thông thường.

Cuối cùng, dưới sự chỉ dẫn của An Vũ Ân, Lăng Thiếu Đường lái xe đi như điên đưa hai người tới bệnh viện.

Trên hành lang là những bệnh nhân đi lại, rõ ràng đây không phải là bệnh viện quý tộc, nước sơn trên tường bị xỉn đi đã nói lên sự hèn mọn của nơi này.

Mùi thuốc nồng nặc khiến Lăng Thiểu Đường không quen, từ nhỏ anh đã ghét mùi này, nhưng hôm nay anh chỉ có thể cố nén lại.

Rõ ràng An Vũ Ân rất thông thuộc đường đi, d»ie*nda*nnnle*eequy»d»on cô điên cuồng chạy về phía cuối hành lang, Lăng Thiểu Đường bám sát theo sau.

Đợi khi hai người xông vào một phòng bệnh, An Vũ Ân đột nhiên đứng lại, run run, nhìn bác sĩ đắp ga trải giường trắng toát phủ kín một người phụ nữ đang nằm trên giường, rốt cuộc cô cũng không chịu nổi, ngất đi.

Người qua đời là mẹ của An Vũ Ân, tất cả hậu sự đều do Lăng Thiểu Đường giúp đỡ, bao gồm cả chuyện sắp xếp phần mộ. Lúc này, An Vũ Ân khóc đến mức nước mắt khô cạn, khi hai người đứng trước mộ, khuôn mặt tươi cười vốn có của An Vũ Ân giờ càng trở nên nhợt nhạt.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Lăng Thiếu Đường Tỏ Tình

An Vũ Ân quỳ xuống đất, ánh mắt đầy nỗi sợ hãi và ưu thương, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên tấm ảnh trên bia mộ.

- Vũ Ân... - Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng đỡ An Vũ Ân đứng dậy, bàn tay to của anh đặt lên eo cô, chống đỡ cơ thể sắp ngã quỵ của cô.

- Anh biết không, tôi thật sự rất vô dụng, tôi không thể kiếm nhiều tiền để chữa bệnh cho mẹ, là tôi, là tôi đã hại chết bà! – An Vũ Ân đau khổ hét to.

- Vũ Ân, em đừng tự trách mình, em đã cố gắng hết sức rồi, không phải sao? Giờ tôi mới biết, hóa ra tất cả mọi chuyện em làm đều là vì bác gái! – Lăng Thiếu Đường đau lòng ôm cô.

An Vũ Ân khóc thút thít: “Là tôi không tốt, là tôi không tốt...”

Cô không kiên trì nổi, bật khóc trong lòng Lăng Thiếu Đường.

An Vũ Ân cũng có một gia đình hạnh phúc, nhưng sau này khi người bố mà cô hết mực kính yêu đi ngoại tình, bỏ mặc gia đình thì hai mẹ con cô nương tựa vào nhau sống qua ngày. Sau khi An Vũ Ân lên đại học, cô mới biết tin mẹ mình bị mắc bệnh ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Khi Lăng Thiểu Đường nghe xong, anh đau lòng. Trải nghiệm của An Vũ Ân cũng khá giống với câu chuyện của anh.

Thật ra, mẹ anh cũng vì bố anh ngoại tình mà buồn bực rồi chết. Tuy rằng anh không phải sống trong cuộc sống nghèo khổ nhưng dù vậy, tinh thần anh lúc nào cũng trong sự bần cùng thì còn khổ sở hơn.

Anh ôm chặt lấy An Vũ Ân, trong lòng càng thêm đau xót.
diendddd*anlequ*ydon Cô bất lực càng khiến anh có ý muốn bảo vệ cô.

- Vũ Ân, làm bạn gái anh đi! Để sau này anh sẽ bảo vệ em, có được không? – Bàn tay to của Lăng Thiểu Đường mơn trớn khuôn mặt cô, nhẹ giọng nói.

Giọt nước mắt còn vương trên má An Vũ Ân, cô ngước mặt lên, kinh ngạc mở to mắt, nhìn nét mặt Lăng Thiểu Đường, sau đó cười khổ:

- Thật ra em rất cảm kích mấy ngày nay anh luôn ở bên cạnh em, nhưng anh đừng đùa như vậy, chúng ta... căn bản là chúng ta không hề xứng đôi!

Lăng Thiểu Đường giữ chặt vai cô, bắt cô phải nhìn vào mắt anh, cất giọng đầy khẳng định:

- Anh không đùa! Vũ Ân, anh hoàn toàn nghiêm túc! Anh muốn được ở cùng với em! – Ngữ khí đầy kiên định, không cho phép người khác thương lượng gì thêm.

- Tại sao? Tại sao lại là em? Bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như vậy...

An Vũ Ân cảm thấy mình đang mơ, cô tuyệt đối không thể ngờ cậu chủ Lăng Thiểu Đường lại có vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

- Bởi vì anh chỉ muốn em! – Lăng Thiểu Đường giống như đang tuyên thệ, hôn lên môi An Vũ Ân.

An Vũ Ân nắm chặt tay lại, nước mắt tuôn rơi.

Cô biết trái tim mình trầm luân rồi. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, cô đã bị lạc mất phương hướng. Lời tỏ tình của anh khiến cô kinh ngạc, cả đời này cô sẽ nắm tay người đàn ông này sao? Mặc kệ, chỉ cần có anh ở bên cạnh, cô không quan tâm đến chuyện gì khác.

die*n*danlequ*y*don

Từ ngày hôm đó, An Vũ Ân với thân phận bạn gái của Lăng Thiệu Đường xuất hiện cùng anh. Vì cô còn nhỏ tuổi nên Lăng Thiệu Đường đề nghị cô yên tâm học.

Khi đó, Lăng Thiệu Đường đã vào làm việc tại Lăng thị, anh cố gắng hết sức để trở thành một trợ thủ đắc lực bên cạnh Lăng Diêu Hồng.

- Thiệu Đường, em phải đến trường nữa à? – An Vũ Ân dựa người vào ngực Lăng Thiệu Đường, cất giọng đầy tội nghiệp.

- Đương nhiên rồi! – Lăng Thiệu Đường buồn cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

An Vũ Ân cụp mắt xuống, hơi hoảng sợ: “Nhưng... nhưng hiệu trưởng bị người của anh đánh thành ra dạng đó...”

- Anh có bảo em học tiếp trường đó đâu! – Lăng Thiệu Đường mỉm cười nói.

- Hả? Vậy em đi đâu học? – An Vũ Ân không hiểu.

Lăng Thiệu Đường thân thiết vuốt ve mặt cô, nói: “Đương nhiên là Havard rồi, hơn nữa anh đã nhờ người giúp em làm thủ tục nhập học rồi!”

- Cái gì? Havard? – An Vũ Ân kinh ngạc, suýt nữa thì nhảy cẫng lên, trước giờ cô chưa từng nghĩ mình sẽ được học ở đại học Havard.

- Nhưng... thành tích của em cũng chỉ bình thường, anh làm thế nào mà làm được? – Cô kinh ngạc, không biết phải nói gì.

Lăng Thiểu Đường cúi đầu cười: “Thành tích của em tốt lắm, anh đã xem bảng điểm của em rồi!”

- Thật ư? Em thật sự có thể đến đó học ư? – An Vũ Ân vui sướng nói.

- Đương nhiên! – Lăng Thiểu Đường thấy cô như vậy, trùi mền hôn lên trán cô.

- Nhưng... nhưng em qua đó học, chúng ta phải rời xa nhau sao? Em không thích!

Khi nghĩ đến điều này, ánh mắt An Vũ Ân tối sầm lại, cô dựa hẳn người vào trong lòng Lăng Thiểu Đường. Nếu như vậy thì cô thà không đi nữa còn hơn.

Lăng Thiểu Đường thấy rất ấm áp, bàn tay to của anh yêu thương vỗ về tóc cô: “Thời gian học của em cũng vừa hay là khoảng thời gian anh phụ trách công việc bên Mỹ, cho nên em không thể rời khỏi tầm mắt của anh đâu!”

An Vũ Ân nghe xong liền ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy vui mừng: “Thật không? Thật không?” ♠iễn♣nnn♣đànlllêq♣qquýđô♣n

Lăng Thiểu Đường cười ha ha: “Đương nhiên rồi, ngốc ạ!”

- Thiểu Đường, anh đúng là đồ đáng ghét, sao anh không nói sớm, hại em lo lắng mãi! – An Vũ Ân hạnh phúc ôm chầm lấy cổ Lăng Thiểu Đường. Có đôi khi cô cảm thấy ông trời thật là ưu ái mình, sau khi mẹ qua đời, cô không còn nơi nương tựa, Lăng Thiểu Đường liền xuất hiện, ở ngay bên cạnh cô.

- Vũ Ân, anh đưa em đến một nơi! – Lăng Thiểu Đường hôn cô rồi nói.

- Đi đâu?

An Vũ Ân ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn Lăng Thiểu Đường rồi hỏi. Cô rất thích nhìn vào đôi mắt thâm thúy của anh, bởi vì trong mắt anh, cô có thể nhìn thấy bản thân mình.

Lăng Thiểu Đường yêu chiều vuốt mũi cô: “Đi rồi biết!”

Hạnh phúc tràn đầy, Lăng Thiểu Đường lái xe đi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Cần Phải “Môn Đăng Hộ Đối”

An Vũ Ân được Lăng Thiệu Đường đưa đến một biệt thự xa hoa, nơi này cách xa sự ồn ào của khu vực nội thành, khắp nơi tràn ngập hương vị của tự nhiên.

An Vũ Ân sợ đến ngậy người, bởi vì cô nhìn thấy một căn phòng ngập tràn hoa hồng.

- Sinh nhật vui vẻ, Vũ Ân! – Lăng Thiệu Đường ôm cô từ sau lưng, nhẹ giọng nói.

- Sao anh biết được?

An Vũ Ân vui mừng hỏi. Từ sau khi mẹ bệnh nặng, lâu lắm rồi không có ai chúc mừng sinh nhật cô.

Lăng Thiệu Đường mỉm cười: “Hôm nay đến đây để chúc mừng sinh nhật em, quan trọng là cái này!”

Anh mở bàn tay ra, bên trong là một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, được gói rất cẩn thận, nhìn qua cũng biết xa xỉ đến mức nào.

- Đây là gì vậy? – An Vũ Ân căn môi không hiểu.

- Mở ra xem đi! – Lăng Thiếu Đường đưa chiếc hộp đến trước mặt An Vũ Ân.

An Vũ Ân dè dặt cầm lấy chiếc hộp, rồi từ từ mở ra...

Trái tim cô đập thịch một tiếng, một chiếc nhẫn xa hoa xuất hiện ngay trước mắt.

Anh tặng nhẫn cho cô, chẳng lẽ anh muốn...

An Vũ Ân ngẩng phắt đầu lên, nhìn người đàn ông trước mặt.

- Thiếu Đường... anh... – Cô hỏi mà hơi run run.

- Anh muốn dùng chiếc nhẫn này để trói buộc em một đời một kiếp, em đồng ý không? – Lăng Thiếu Đường nhìn ra sự hoảng loạn trong mắt cô, anh cất giọng đầy kiên định.

Hạnh phúc như cơn hồng thủy bao phủ lấy khắp trái tim An Vũ Ân, cô vui sướng nhìn Lăng Thiếu Đường, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt dây, rơi tí tách.

Cô gật đầu, ôm chặt lấy Lăng Thiếu Đường.

- Vũ Ân, đợi khi nào em tốt nghiệp, chúng ta sẽ lập tức cử hành hôn lễ!
– Lăng Thiếu Đường thì thào bên tai cô.

An Vũ Ân kích động nói không nên lời, nước mắt của cô làm ướt một khoảng áo sơ mi của anh.

Năm nay là sinh nhật khó quên nhất của cô. Cô mất đi người mẹ yêu thương, nhưng đồng thời lại có được người đàn ông yêu mến.

Màn đêm buông xuống, An Vũ Ân nằm trong ngực Lăng Thiệu Đường, để mặc bàn tay anh vuốt tóc mình. Hai người không bị ai làm phiền, anh anh em em suốt cả một ngày.

Bữa tối qua đi, An Vũ Ân then thùng nói với Lăng Thiệu Đường: “Thiệu Đường, thật ra em cũng có một món quà muốn tặng anh!”

- Hôm nay là sinh nhật em, em còn muốn tặng anh quà gì? – Câu nói của cô khiến anh cảm thấy ngứa ngáy, dục vọng trong lòng nhất thời dâng lên.

- Ủm, em có một món quà đặc biệt muốn dành tặng anh! – Cô càng nói càng nhỏ.

- Cái gì cơ? – Anh nghe không rõ, mà sự say mê của cô lại càng khiến anh thích thú.

- Em nói là, em muốn dùng bản thân mình làm quà tặng cho anh! – Nói xong, cô cúi gằm mặt xuống, hai má nóng như lửa.

Lăng Thiệu Đường chấn động, ★ienda★nlequydo★n trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà anh kích động, không nói ra lời.

- Em... em thật sự nguyện ý? Vũ Ân?

Anh nói rất nhẹ, cẩn thận ôm lấy cô từ sau lưng, giọng nói mang theo tình cảm mãnh liệt.

- Vũ Ân...

Dường như có thiên quân vạn mã đang nhiệt tình càn quét, dục vọng bị nhốt ngàn năm bỗng được phóng thích, điên cuồng quét tới.

Anh không kìm lòng được, hôn lên môi cô, má cô, mũi cô, rồi chậm rãi xuống đến cổ cô, bộ ngực trắng nõn của cô, nhẹ nhàng cởi quần áo ra, hai

người lại càng tiếp xúc thân mật hơn...

- Đừng sợ, anh sẽ thật dịu dàng, thật dịu dàng, Vũ Ân...

- Ừm...

Màn đêm dịu nhẹ như thế, càng tăng thêm sự nhiệt tình của hai người yêu nhau, mãi đến khi ánh hừng đông lấp ló...

* * *

Thanh Vận Viên, biệt thự của nhà họ Lăng.

- Cái gì? Thiếu Đường, con nói lại lần nữa đi! – Giọng nói của Lăng Diêu Hồng cao lên, đầy uy nghiêm.

Lăng Thiếu Đường lười nhác duỗi hai chân ra, không hề sợ hãi lửa giận của bố mình.

- Con vừa nói rất rõ ràng rồi, con và Vũ Ân sẽ kết hôn! – Anh lặp lại một lần nữa.

- Làm càn! Con đúng là liều lĩnh! Con còn trẻ không hiểu chuyện, nhưng bố không ngờ lại nghe mấy lời linh tinh này từ chính miệng con nói ra! – Lăng Diêu Hồng lớn tiếng nói.

- Bố, bố đừng nóng giận, anh cả thật sự rất yêu Vũ Ân, bố cũng đừng... – Lăng Thiếu Nghi vội giảng hòa.

- Im miệng! Bố còn chưa nói đến con đâu. Anh cả con đưa An Vũ Ân đến Havard để học, có phải con cũng nhúng tay vào giúp đỡ phải không? – Lăng Diêu Hồng chuyển hướng sang Lăng Thiếu Nghi.

- Bố, việc này không liên quan đến Thiếu Nghi, đi ăn uống đi ngủ con tất cả đều là do con sắp xếp, con nói rồi, đợi An

Vũ Ân tốt nghiệp, bọn con sẽ cử hành hôn lễ!

Lăng Thiếu Đường liếc mắt ra hiệu cho Lăng Thiếu Nghị, bảo anh ta không được nói thêm gì nữa.

- Con dám? Nếu con thật sự muốn kết hôn thì cũng phải tìm một gia đình môn đăng hộ đối. Bố nói cho con biết, bố kiên quyết không đồng ý để An Vũ Ân bước chân vào nhà họ Lăng này! – Lăng Diêu Hồng tức giận đến mức râu dựng ngược cả lên.

- Môn đăng hộ đối? Hừ, được lắm, con xin rửa tai lắng nghe, bố muốn con dâu của nhà họ Lăng phải là ai? – Lăng Thiếu Đường cười lạnh, thẳng thắn hỏi Lăng Diêu Hồng.

- Cô con gái Kỳ Hình của nhà chú Kỳ hiện đang học ở trường Cambridge, đợi con bé tốt nghiệp, con phải lấy con bé ấy làm vợ! – Lăng Diêu Hồng cũng nói thẳng.

- Hừ! Đây là cái mà bố gọi là môn đăng hộ đối ư? Theo con được biết, sản nghiệp nhà họ Kỳ không bằng một góc nhà họ Lăng đâu!

Lăng Thiếu Đường cất giọng khinh miệt. Môn đăng hộ đối là giả, bắt anh cưới người khác mới là thật.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Đưa Ra Lời Chia Tay

Con... con mà dám qua lại với cái con bé họ An đó nữa, bố sẽ miễn mọi chức vụ của con trong Lăng thị, biến con thành một kẻ nghèo hèn, xem con bé đó có còn ở bên cạnh con nữa hay không?

Lăng Diêu Hồng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Ông bị con trai làm cho tức chết, còn nỗi khổ tâm của ông thì nào có đứa nào biết. Nó là người thừa kế Lăng thị trong tương lai, sao có thể bát nháo như vậy được chứ? Ông không hiểu rốt cuộc Thiếu Đường bị ma xui quỷ khiến thế nào nữa.

Lăng Thiếu Nghị liên tục nói với Lăng Diêu Hồng:

- Bố, sao bố phải khổ vậy chứ? Bố đừng bắt ép anh cả!

- Thiếu Nghị, không cần phải cầu xin giúp anh!

Lăng Thiếu Đường giận dữ đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo chống lại Lăng Diêu Hồng:

- Bố, tùy bố muốn đuổi con ra khỏi Lăng thị hay thế nào cũng được, nhưng con nhất quyết sẽ cưới An Vũ Ân! Những lời này con sẽ không nói lại nữa! – Nói xong, Lăng Thiếu Đường không hề quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa.

- Thiếu Đường, con quay lại đây ngay! – Lăng Diêu Hồng tức giận quát lên.

- Bố, thôi mà, bố cũng biết tính của anh cả rồi mà!

Cuối cùng, Lăng Thiếu Đường vẫn liều lĩnh chống đối, cùng An Vũ Ân đến Mỹ.

Nhớ đến đây, Lăng Thiếu Đường đột nhiên ngừng lại, bóng đêm đen như mực bủa vây khắp nơi, dường như vây cả vào lòng của Kỳ Hình.

Cô cảm thấy lòng mình trĩu xuống, nỗi đau khó có thể diễn tả bằng lời. Lăng Thiếu Đường nói rất nhẹ nhàng, bình thản, nhưng cô vẫn cảm nhận được tình yêu say đắm trước kia của anh.

- Hình Nhi...

Lăng Thiếu Đường đau lòng, ôm chặt Kỳ Hình hơn nữa. Anh biết những chuyện trước đây làm cô bị tổn thương, lúc này anh chỉ có thể dùng lồng ngực ấm áp của mình để hóa giải nỗi muộn phiền của cô mà thôi.
di✱endanleqqquyd✱n

Kỳ Hình biết mình không nên ghen tị như vậy, dù sao đây cũng là đoạn đường đã qua của Lăng Thiếu Đường, nhưng trái tim cô vẫn rất đau.

- Rốt cuộc giờ em cũng đã biết tại sao trước kia anh lại hận em như vậy. Chính vì sự xuất hiện của em nên anh mới phải rời xa An Vũ Ân, đúng không?

Cô ngẩng mặt lên, đôi mắt đen long lanh nước nhìn Lăng Thiếu Đường.

- Không, không phải, Hình Nhi, mọi chuyện không liên quan đến em...

Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hình, trong lòng đầy căng thẳng, anh cúi người, đau lòng hôn lên mắt cô.

Thật ra, anh muốn nói cho Kỳ Hinh biết, ngoại trừ cô ra, trên đời này không có nước mắt của người phụ nữ nào có thể khiến anh đau lòng như vậy, bất lực đến thế. Dù là An Vũ Ân của năm ấy cũng không khiến anh cảm thấy thế này.

Kỳ Hinh ghen ngào, bàn tay nhỏ bé đặt lên khuôn mặt cương nghị của Lăng Thiếu Đường: “Sao hai người lại chia tay?”

Lăng Thiếu Đường thở dài một hơi. Thật ra anh không muốn nói rõ mọi chuyện với Kỳ Hinh, sợ cô không chịu đựng nổi, nhưng khi nhìn ánh mắt cô như vậy, anh biết nếu mình không nói rõ, cô nhất định sẽ nghĩ nhiều.

Vì thế, Lăng Thiếu Đường lại siết vòng tay ôm Kỳ Hinh, để cô biết anh quan tâm cô đến mức nào.

Lăng Thiếu Đường và An Vũ Ân bên nhau rất yên ổn, còn Lăng Diêu Hồng cũng không có động thái gì. Chỉ mỗi lần Lăng Thiếu Đường đưa An Vũ Ân về biệt thự nhà họ Lăng, thì ông lại luôn bày ra vẻ mặt lạnh như băng.

Có lẽ là do tuổi sà sà nhau, An Vũ Ân cũng rất thân thiết với Lăng Thiếu Nghi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, Lăng Thiếu Đường đã cùng An Vũ Ân bên nhau ba năm rưỡi, đồng thời, cũng đã đến thời điểm hai người tổ chức hôn lễ.

Nhưng một ngày... dieee💔endanleeeequydstar on

Lăng Thiếu Đường đang trong phòng họp thảo luận về công việc đột nhiên nhận được điện thoại của An Vũ Ân. Anh nhìn đồng hồ, đây là thời gian An Vũ Ân đi thử áo cưới, vì anh bận rộn quá nên không đi cùng với cô.

- Vũ Ân, sao thế? Không có chiếc váy cưới nào đẹp à? – Lăng Thiểu Đường vừa nghe điện thoại vừa lật giờ tài liệu.

Anh không biết tại sao An Vũ Ân lại gọi điện tới, cũng không rõ cô bị làm sao, để lựa chọn chiếc váy cưới đẹp nhất, anh đã thuê nhà thiết kế hàng đầu, nhưng vẫn không hợp ý của cô.

Điện thoại ở đầu bên kia truyền đến tiếng nghẹn ngào, An Vũ Ân đang khóc.

- Vũ Ân, xảy ra chuyện gì rồi sao?

Lăng Thiểu Đường cảm thấy mơ hồ, vội vàng hỏi.

- Thiểu Đường... em muốn gặp anh... – An Vũ Ân nghẹn ngào.

- Vũ Ân, em đừng khóc, nói cho anh nghe rốt cuộc đã có chuyện gì? Bên anh còn một cuộc họp quan trọng, sau khi xong việc anh sẽ lập tức đến tìm em có được không? – Lăng Thiểu Đường hơi sốt ruột.

- Thiểu Đường... trong lòng anh, em quan trọng hơn hay công việc quan trọng hơn? Em ở Kope chờ anh, nếu anh không tới, em sẽ lập tức nhảy lầu! – An Vũ Ân lớn tiếng khóc.

Lăng Thiểu Đường nghe xong, cảm thấy tình hình nghiêm trọng, lập tức cúp máy rồi lái xe đến Kope.

Kope là một nhà hàng cao cấp, nhắm vào đối tượng là những người có địa vị xã hội cao, vậy nên ở đây hoàn toàn yên tĩnh, hơn nữa sẽ không bị ai quấy rầy.

Khi Lăng Thiểu Đường nhìn An Vũ Ân ngồi đối diện, anh mới phát hiện cô rất tiêu tụy, bàn tay nhỏ của cô nắm chặt lấy áo trước ngực.

- Vũ Ân... – Lăng Thiếu Đường nhẹ giọng gọi tên cô, sắc mặt cũng trở nên nặng nề hơn.

Cô đã xảy ra chuyện gì rồi?

An Vũ Ân nước mắt lưng tròng, gằn từng tiếng nói với Lăng Thiếu Đường:

- Thiếu Đường, chúng ta... chúng ta không thể kết hôn, chúng ta... chia tay đi!

- Cái gì? Em nói cái gì? – Lăng Thiếu Đường kinh ngạc trước những lời nói của An Vũ Ân.

An Vũ Ân dần buông lỏng tay đang túm lấy áo mình, cổ áo cô không bị lực nào kìm giữ, bị mở toang.

Lăng Thiếu Đường kinh ngạc, khi nhìn xuống phần cổ trắng như tuyết, xương quai xanh của cô, anh mới phát hiện ra...

Trên làn da trắng mịn ấy, rõ ràng đã xuất hiện những vết đỏ chói.

Là dấu hôn!

Nhìn những vết hôn trên người An Vũ Ân, Lăng Thiếu Đường có thể tưởng tượng ra kẻ đã chạm vào An Vũ Ân tùy ý đến mức nào.

Vô liêm sỉ!

Lăng Thiếu Đường đứng bật dậy, siết chặt tay lại, đôi mắt thâm thúy đầy dữ tợn.

- An Vũ Ân, chuyện này là sao? Em nói đi!

Chưa bao giờ anh cảm thấy nhục nhã như vậy. Anh chưa từng nghĩ rằng người phụ nữ của mình lại bị một người đàn ông khác lưu lại dấu hôn trên người.

An Vũ Ân đau khổ chảy nước mắt, ra sức lắc đầu: “Thiếu Đường, không phải như vậy, em không biết gì cả, em...”. Cô không nói được nữa, đôi môi run rẩy, giọng nói khàn khàn.

- Là ai? Là thằng nào? – Lãng Thiếu Đường đập bộp xuống bàn, đôi mắt như muốn giết người.

An Vũ Ân nhìn Lãng Thiếu Đường, từng giọt nước mắt chảy xuống.

Cô nói từng tiếng với anh: “Lãng Diêu Hồng, bố của anh!”

Lãng Thiếu Đường mở to hai mắt, anh bỗng chốc ngã ngời xuống ghế.

Sao bố của anh lại có thể cùng bạn gái của anh...

- Tại sao lại như vậy? Sao lại thế này? – Trong giây lát, anh đứng dậy, bóp chặt hai vai An Vũ Ân rồi hỏi.

An Vũ Ân đầy đau buồn, cô khóc đến không còn chút sức lực nào.

- Thiếu Đường, chúng ta chia tay đi! Em không xứng, không thể ở bên cạnh anh nữa rồi!

Lãng Thiếu Đường lúc này chỉ muốn giết người, anh nắm chặt lấy một tay An Vũ Ân: “Đi theo anh!”

- Không... Thiếu Đường, anh muốn đưa em đi đâu? – An Vũ Ân lắc đầu nguầy nguậy, cô chỉ muốn ngất xỉu ngay tại đây.

Lãng Thiếu Đường không nhiều lời, lập tức bế cô lên, đi eee★endanlee eequyd★on đi ra khỏi nhà hàng.

Anh mở cửa xe ra, đẩy cô vào trong.

- Anh muốn em nói cho anh rõ ngọn ngành, tại sao lại thế này? – Rốt cuộc Lăng Thiếu Đường cũng không chịu nổi, điên cuồng gào lên.

Lửa giận có thể cắn nuốt lý trí của con người ta trong phút chốc, anh siết chặt tay thành nắm đấm, cố nén ý nghĩ vung nắm đấm lên.

An Vũ Ân khóc: “Hôm nay bác Lăng... Bác ấy gọi điện cho em, nói muốn cùng em nói chuyện. Ai ngờ, khi đến nhà anh, bác ấy bảo người làm ra ngoài, sau đó... em đã chống cự nhưng không được... Thiếu Đường... Em không ngờ... Huhu...”

Lăng Thiếu Đường như nghe thấy một tin động trời, anh không ngờ bố của mình lại làm ra chuyện như vậy.

Thời gian như ngưng đọng lại, khi nghe đến đó, Kỳ Hình kinh ngạc ngồi dậy, nhìn vào mắt anh, rồi lắc đầu.

- Không thể, bác Lăng sẽ không làm như vậy, bác ấy... sao bác ấy có thể làm ra chuyện như vậy chứ... – Cô cảm thấy cả người mình đang run lên.

Lăng Thiếu Đường cũng ngồi dậy, lúc này anh phát hiện ra bản thân mình không hề muốn Kỳ Hình rời khỏi vòng tay anh một chút nào.

- Hình Nhi, lại đây, ôm anh! – Anh nhẹ giọng nói.

Kỳ Hình thở hổn hển. Cô không thể tiếp nhận sự thật này, cơ thể mềm mại dịu dàng lại một lần nữa ôm lấy Lăng Thiếu Đường, rồi cô ngẩng đầu, khẽ hỏi anh:

- Tất cả là hiểu lầm, đúng không?

Lăng Thiếu Đường yêu thương hôn lên môi Kỳ Hình, sau đó trong ánh mắt hỗn độn xen lẫn chút bất đắc dĩ, anh thấp giọng nói: “Em hy vọng là

hiếu lầm?”

- Đường nhiên, em tuyệt đối không tin bác Lăng lại làm như vậy! – Kỳ Hình khó tin và cũng có chút hoài nghi.

Lăng Thiếu Đường thở dài một hơi: “Anh cũng hy vọng chỉ là hiếu lầm, nhưng khi anh về nhà chất vấn, chính ông ấy... đã thừa nhận!”

Dường như bầu trời sụp xuống, Kỳ Hình hít sâu một hơi, cô cảm thấy như có bàn tay ai đó đang bóp cổ mình vậy.

Cô che chặt miệng lại, không muốn kêu to lên.

Thì ra sự thật là như vậy! Kỳ Hình cảm thấy toàn thân lạnh toát, cô theo bản năng ôm chặt lấy Lăng Thiếu Đường hơn.

- Về sau thế nào? An Vũ Ân đâu? – Tuy cô ghen tị với An Vũ Ân, nhưng đồng thời cô lại cảm thấy cô ấy rất đáng thương.

- Sau khi chuyện đó xảy ra, An Vũ Ân liền rời đi mà không nói câu nào, có lẽ là cô ấy không thể đối mặt với chuyện đó! – Giọng nói của Lăng Thiếu Đường chứa đựng sự thê lương.

Kỳ Hình kinh hãi, cô nhìn chăm chăm anh: “Chẳng lẽ... anh không đi tìm cô ấy ư?”

Chuyện này là chuyện cô không thể ngờ. Với năng lực của Lăng Thiếu Đường, muốn tìm một người rất đơn giản, trừ khi là... anh không muốn tìm.

Lăng Thiếu Đường cười khổ: “Anh cũng thử đi tìm một thời gian, nhưng không có tin tức gì. Đừng nói là An Vũ Ân, đến cả chính bản thân anh cũng không chấp nhận nổi chuyện đó!”

Kỳ Hình không hỏi tiếp nữa, vì cô biết câu nói cuối cùng của anh mới là mấu chốt.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, Kỳ Hình không nói gì, Lăng Thiếu Đường cũng im lặng, bầu không khí có chút âu sầu.

Cuối cùng, Kỳ Hình phá vỡ sự im lặng.

Cô đã biết rõ mọi chuyện, đáng tiếc đã quá muộn, mọi chuyện không thể cứu vãn.

- Đường, rốt cuộc em cũng hiểu tại sao hai năm trước anh lại nghi ngờ quan hệ giữa em và bác Lăng rồi!

Ngữ khí mềm nhẹ đầy bất đắc dĩ.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Giải Thoát

Hai con người đã chịu quá nhiều tổn thương, như đôi chim đơn độc trên bầu trời...

Chỉ có thể sải cánh bay lượn...

Liệu đây có phải là thế giới lý tưởng không?

Mưa gió qua đi, chim gãy cánh, lao thẳng xuống dưới...

Màn mưa rơi cả vào trong mắt...

Cái xoay người của em...

Đã quá xa để anh có thể chạm vào.

* * *

Bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hình đặt nhẹ lên cổ Lăng Thiệu Đường, khuôn mặt nhỏ nhắn dán chặt vào lồng ngực ấm áp của anh, cảm nhận nhịp đập trái tim anh.

- Đường, anh có tin em không? Trong lòng anh liệu có cho rằng em không chung thủy với anh không? – Giọng nói của cô nhẹ nhàng như đóa hoa rớt cánh xuống mặt nước.

Trái tim Lăng Thiểu Đường như bị ai bóp nghẹn, câu nói ấy của Kỳ Hinh khiến anh cảm thấy rất đau khổ, cũng cảm nhận được sâu sắc tội ác của mình.

Kỳ Hinh chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen mê người lóe sáng, thâm thúy như vũ trụ bao la.

Cô đau lòng vuốt ve gương mặt anh, dịu dàng và ấm áp.
di✧e»nda»nlequyyyyydon

Người đàn ông trước mặt là người đàn ông cô yêu thương nhất, vậy nên sự vui vẻ hay đau khổ của anh cũng là của cô, sao cô có thể không cảm nhận được tâm trạng của anh chứ?

Lăng Thiểu Đường yên lặng không nói gì, anh cúi người, hôn thật sâu lên môi Kỳ Hinh, tựa như muốn che giấu hết nỗi đau khổ đi...

- Hinh Nhi, sinh cho anh một đứa con, có được không? – Giọng nói trầm thấp đầy ẩn nhẫn bi thương.

Câu nói ấy đã bộc lộ hết tình cảm từ sâu tận đáy lòng Lăng Thiểu Đường...

Nước mắt như những hạt trân châu rơi xuống không ngừng...

Kỳ Hinh nghẹn ngào, nhìn Lăng Thiểu Đường qua làn nước mắt.

Khi thấy ánh mắt bi thương của Lăng Thiểu Đường, rốt cuộc cô cũng hiểu anh tin cô, đồng thời anh đang dẫn vật và hối hận vì những hành động trước đây của mình.

Đúng, cô biết, cô hiểu Lăng Thiểu Đường đang nghĩ gì. Có lẽ anh đã sớm hối hận rồi. Người đàn ông kiên nghị này sao có thể dễ dàng gỡ bỏ lớp áo giáp bên ngoài xuống chứ?

Sự đau lòng như cơn đại hồng thủy chôn sâu trái tim Lăng Thiểu Đường, anh ôm chặt lấy Kỳ Hinh, tùy ý để cô khóc trong lòng mình.

Lúc này, dù Kỳ Hinh có bảo anh nhảy lầu, anh cũng sẽ không do dự làm theo.

- Hinh Nhi, xin lỗi em...

Giọng nói trầm thấp của Lăng Thiểu Đường hơi khàn khàn, anh đau lòng ôm lấy cô, cảm nhận nhiệt độ cơ thể ấm áp quen thuộc, cảm nhận mùi hương của cô quanh quẩn bên mũi anh.

Từ ghen ngào, nước nỡ, Kỳ Hinh đột nhiên khóc to lên:

- Đường, anh có biết anh tàn nhẫn đến thế nào không? Ngay ngày đầu tiên kết hôn, anh đã bắt em gánh vác thù hận của anh, anh bỏ mặc em một mình, để em khóc một mình trong đêm tối, anh có biết không? Có biết không?

Lăng Thiểu Đường đau lòng đến mức chỉ muốn ôm chặt Kỳ Hinh hơn nữa: diϕenda/nleq/uydooon “Biết, anh biết!”

Anh có thể tưởng tượng ra hai năm trước, đêm nào Kỳ Hinh cũng chờ đợi anh về nhà, từ ngày đến tối, tối đến khuya. Anh đi rồi, lòng cô cũng chết đi, nhưng vẫn gượng cười và ra vẻ kiên cường.

Nghĩ đến đây, trái tim anh nát tan. Nếu thời gian có thể quay trở lại, anh nhất định sẽ hôn hết những giọt nước mắt của cô, ôm chặt cô vào lòng, không thể cô bị tổn thương nữa, không dẫm đạp lên tình yêu và tôn nghiêm của cô.

Đây chính là Kỳ Hinh! Dù có ấm ức đến thế nào, ở trước mặt anh, cô luôn kiên cường, mục đích chính là không muốn để anh nhìn thấy nỗi buồn thương của cô đằng sau cái vẻ vui vẻ ấy.

Kỳ Hình ghen ngào:

- Đường, anh có biết em yêu anh nhiều đến thế nào không? Khi em mang thai con anh, lại thấy anh ở cùng người phụ nữ khác, anh có biết trái tim em... trái tim em...

- Anh biết... – Lăng Thiệu Đường hôn cô, giọng nói đầy nghiêm túc.

Lần đó là anh cố tình. Anh không chịu nổi sự lạc quan và kiên cường của Kỳ Hình nên mới tùy tiện gọi điện cho một người phụ nữ để đạt được mục đích của mình. Anh muốn thông qua cách này để phá nát gương mặt tươi cười của cô.

Nhưng, lúc đó anh đã nhận ra anh sai rồi, vì khi nhìn thấy sự đau đớn và bất lực của cô, trái tim anh như muốn vỡ ra.

Ngữ khí dịu dàng của Lăng Thiệu Đường khiến Kỳ Hình càng thêm yếu đuối, cô nấc lên:

- Em rất sợ vì An Vũ Ân nên anh mới hận em. Thật ra em rất ghen tỵ với cô ấy, khi biết anh yêu cô ấy, em ghen tỵ đến mức phát điên. Khi biết anh liều lĩnh muốn kết hôn với cô ấy, em ghen tỵ đến mức trái tim đau đớn. Thật ra, ngay từ đầu em đã thua rồi, em bại trận trước cô ấy, thua trước thời gian!

Lăng Thiệu Đường nhẹ nhàng nâng mặt Kỳ Hình lên, dịu dàng hôn lên giọt nước mắt của cô rồi nhẹ giọng nói:

- Hình Nhi, không phải, em không thua ai hết, không hề thua An Vũ Ân, cũng không hề thua trước thời gian! die~nda~nlequ~ydon

Kỳ Hình ghen ngào, cô như đang nghe một chuyện khó tin:

- Anh nói gì cơ? – Giọng nói ghen ngào khiến người ta trù mến.

Lăng Thiếu Đường nhìn sâu vào mắt cô:

- Hình Nhi, thật ra từ trước khi kết hôn với em, anh và An Vũ Ân đã kết thúc rồi. Anh không chấp nhận được chuyện như vậy, tuy biết cô ấy vô tội nhưng ít nhất cô ấy đã đi rồi, anh luôn trốn tránh chuyện này. Anh biết làm vậy là ích kỷ, người anh yêu vẫn chỉ là bản thân anh!

Lồng ngực Kỳ Hình phập phồng lên xuống, cô kinh ngạc nhìn Lăng Thiếu Đường.

Bàn tay to của Lăng Thiếu Đường vuốt nhẹ tóc cô, chậm rãi nói:

- Em phát tiết mọi thù hận lên bố của mình, cũng vì vậy nên mới làm tổn thương em. Hình Nhi, em có biết không? Khi anh nghi ngờ em và bố anh có quan hệ mập mờ, khi em muốn ly hôn, suy nghĩ duy nhất của anh chính là phải giữ lại em, dù có dùng cách gì, thủ đoạn thế nào đi chăng nữa.

- Vì sao...

Cô khẽ nói. Nếu An Vũ Ân không phải người Lăng Thiếu Đường yêu nhất, chẳng lẽ...

Cô bắt đầu kinh hoàng, hơi thở dồn dập.

- Bởi vì ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, nụ cười của em như một loại mê dược khiến anh lạc lối, khó có thể nắm giữ! – Lăng Thiếu Đường cất giọng dịu dàng như người yêu.

- Lần đầu tiên? Trong hôn lễ? – Kỳ Hình giật mình hỏi.

Lần đầu tiên mà anh nói chắc là trong hôn lễ. Vì lần đầu tiên cô gặp anh, anh căn bản là chưa từng nhìn cô.

Lăng Thiếu Đường lắc đầu cười, bên môi cong lên nụ cười yêu chiều:

- Lần đầu tiên anh thấy em chính là bữa tiệc của tập đoàn Kỳ thị.

Anh vẫn nhớ mãi ngày hôm đó...

Xung quanh ngập tràn mùi rượu, ăn uống linh đình, Kỳ Hình lại dường như không chân thực, như một đám mây trắng trong u cốc, đẹp đến động lòng người.

Nụ cười bên môi cô như ánh rạng đông, chiếu rọi cả vào trái tim Lăng Thiệu Đường, khiến sương mù nhiều năm trong lòng anh tan đi, làm tan chảy cả trái tim băng đá.

Kỳ Hình run run, cô che miệng lại, ánh mắt không thể tin:

- Sao có thể chứ? Đường, lúc đó anh căn bản không hề chú ý tới em, sao có thể...

- Hình Nhi, em đúng là ngốc khiến người ta không biết phải làm sao. Em có biết không, chỉ có mình em mới có thể khiến anh điên cuồng và mất lý trí!

Lăng Thiệu Đường không đợi Kỳ Hình nói xong, anh không kìm chế nổi liền ôm cô vào lòng.

Trái tim Kỳ Hình đập thịch một tiếng, die~nda~nlequ~ydo~n cô tùy ý để anh ôm mình.

Đừng đập loạn lên nữa! Mau yên tĩnh đi! Cô không ngừng ra lệnh cho bản thân mình, nhưng trái tim cô vẫn rất thành thật, hưng phấn mãi không thôi.

- Hình Nhi, Hình Nhi của anh...

Anh thì thầm lên tiếng bên tai cô.

* * *

Mọi chuyện lại khôi phục quỹ đạo như bình thường.

Càng gần tới ngày đầu thầu, Kỳ Hình càng bận rộn, còn Lăng Thiệu Đường cũng luôn chân luôn tay, từ cách sắp xếp bố trí công việc, có thể thấy anh đều cố gắng dành thời gian cho Kỳ Hình.

Văn phòng của Kỳ Hình ngập tràn hương hoa, đây là thói quen của Lăng Thiệu Đường.

Mỗi buổi sáng, dù anh có ở đâu thì cũng đều sai người đem một bó hoa tươi đến văn phòng của cô. Vậy nên ngày nào cô cũng đắm chìm trong hạnh phúc.

Cuối cùng cũng xử lý xong tài liệu, Kỳ Hình miễn cưỡng đuổi cái lưng mỏi, sau đó dựa hẳn người vào ghế.

Mệt quá! Cô day day huyết thái dương, sau đó nhìn qua cửa chớp, lên nhìn Lăng Thiệu Đường làm việc.

Anh lúc làm việc hoàn toàn không còn vẻ ngông cuồng mà trông hết sức thâm kín.

Kỳ Hình nhìn anh không rời mắt, nhìn mãi, mặt cô chợt đỏ lên.

Trong phòng tổng giám đốc, như có tâm linh tương thông, Lăng Thiệu Đường ngẩng đầu lên, đôi mắt chim ưng nhìn chuẩn xác về phía cửa chớp, đập thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của Kỳ Hình.

Sau đó, khóe miệng anh nhếch lên, ý cười đầy trong ánh mắt.

Trái tim Kỳ Hình đập loạn, cô vội vàng cúi đầu xuống, dường như cô có thể nghe ra cả sự rối loạn trong lòng mình.

Đúng là ngượng chết mấy!

Reng! Reng! Tiếng chuông điện thoại bàn vang lên.

- Alo!

Kỳ Hinh vội vàng nghe điện thoại, cô muốn nhanh chóng thoát khỏi ánh mắt nóng như lửa từ bên phòng tổng giám đốc.

- Hinh Nhi...

Giọng nói trầm ấm đầy từ tính của Lăng Thiệu Đường vang lên.

Kỳ Hinh ngẩng đầu nhìn qua lớp cửa kính, rõ ràng thấy Lăng Thiệu Đường đang cong môi cười.

Khuôn mặt cô đỏ ửng, hơi mất tự nhiên hỏi: “Sao thế?”

Điện thoại từ đầu kia truyền đến tiếng cười: dieηndaηnleqηuydηη
“Hinh Nhi, vào văn phòng anh!”

Kỳ Hinh đặt điện thoại xuống, đi ra ngoài như có ma xui quỷ khiến.

- Lại bên cạnh anh!

Lăng Thiệu Đường vẫy tay với Kỳ Hinh, rồi vỗ vỗ lên đùi mình, ý bảo cô ngồi xuống.

Kỳ Hinh ngoan ngoãn ngồi lên đùi anh, hai tay ôm cổ anh.

- Công việc chuẩn bị thế nào rồi? – Lăng Thiệu Đường hôn lên mũi cô rồi hỏi.

Kỳ Hinh cau mũi, cố ý nói:

- Tổng giám đốc của Lăng thị thích dùng cách này để nghe nhân viên báo cáo công việc à?

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường đầy ý cười:

- Cô bé, em đúng là vu oan giá họa rồi, em thấy anh ôm ai nghe báo cáo như vậy chứ? – Nói xong, anh cười sang sảng.

Kỳ Hình mím môi cười, sau đó nói:

- Công việc chuẩn bị vẫn tốt, nhưng mà... Đường...

Cô khéo léo gọi tên anh khiến trái tim Lăng Thiếu Đường rung động.

- Sao? Có chuyện gì thế? – Lăng Thiếu Đường ôm cô rồi hỏi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Hạnh Phúc

Kỳ Hinh căn môi, ánh mắt toát lên vẻ điềm đạm đáng yêu, cô ngẩng đầu nhìn Lăng Thiệu Đường, giọng nói đầy nũng nịu:

- Hôm đấu thầu còn có phần phải thuyết minh ý tưởng, em hơi sợ. Đường, hôm đó đổi sang người khác được không?

Ngữ khí nhẹ nhàng lại có chút sợ hãi.

Lăng Thiệu Đường thấy rất ấm áp, anh buồn cười khi thấy sự sợ hãi trong mắt Kỳ Hinh, anh hôn nhẹ lên môi cô rồi nói:

- Hinh Nhi, em sợ à?

Anh hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng căng thẳng của Kỳ Hinh, bởi vì lần đấu thầu này được chiếu trực tiếp qua vệ tinh, trong đó người thuyết minh ý tưởng sẽ tương đương với việc đối diện với toàn bộ người xem trên thế giới, Kỳ Hinh lo lắng cũng là chuyện đương nhiên.

Kỳ Hinh chọc chọc ngón tay vào người Lăng Thiệu Đường, sau đó bị anh nắm chặt lại.

- Hinh Nhi, hôm đó anh sẽ tạm dừng mọi công việc, đến đó cùng em. – Lăng Thiệu Đường nở nụ cười nói với cô.

- Thật không? – Ánh mắt Kỳ Hinh bỗng sáng ngời, cô ôm lấy cổ Lăng Thiệu Đường, vui mừng nói.

Lăng Thiệu Đường mỉm cười gật đầu.

Chụt! Kỳ Hinh cao hứng hôn chụt lên mặt anh một cái.

- Hai ngày nay em mệt lắm rồi đúng không? – Lăng Thiệu Đường đau lòng hỏi.

Mấy ngày nay Kỳ Hinh phải tăng ca, làm thêm giờ, anh lại thấy đau lòng. Giờ anh thấy hơi hối hận vì bảo cô đến Lăng thị làm việc, vì Lăng Thiệu Đường hy vọng sau khi về đến nhà sẽ được Kỳ Hinh ôm chầm lấy anh như một con chim bé nhỏ.

Nhưng... nghĩ đến đây, ánh mắt Lăng Thiệu Đường tối sầm lại, tạm thời anh chỉ có thể làm như vậy!

- Đúng thế! Cơ thể lúc nào cũng thấy mệt, anh làm ông chủ, định bổ sung dinh dưỡng cho em thế nào đây!

Cô duỗi cái lưng mỏi, ngáp một cái, rồi lười biếng dựa vào lòng Lăng Thiệu Đường, cơ thể mềm mại như nước.

Lăng Thiệu Đường mỉm cười, anh biết mấy ngày vừa qua cô rất mệt.

Thấy cô như một con mèo nhỏ nằm trong lòng mình, trái tim anh lại không khỏi phiêu du. Anh cúi người, nói thầm bên tai cô:

- Tối nay anh sẽ đền bù cho em thật tốt!

Ngôn ngữ mờ ám của anh khiến trái tim Kỳ Hinh đập rộn ràng. Cô lập tức gơ bàn tay trắng như phấn lên đánh vào ngực anh.

- Anh đáng ghét, nói linh tinh gì vậy?

Lăng Thiếu Đường cười ha ha, cố tình trêu cô:

- Ý của anh là, tối nay có một vị đầu bếp siêu đẳng từ Pháp bay sang đây, anh đã đặt chỗ rồi, sau khi tan làm, anh dẫn em tới đó. Em cho rằng anh có ý gì thế?

Mặt Kỳ Hinh đỏ bừng, cô ra vẻ tức giận: di💩endan👑lequy👑d💩n
“Anh... anh đang trêu em! Không cho phép, còn cười...”

Cô lấy bàn tay nhỏ bé bịt miệng anh lại, nhưng lại tạo cho anh cơ hội hôn lên đó.

- Đồ đáng ghét! – Kỳ Hinh run tay về, rồi lập tức muốn thoát ra khỏi lòng Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường giữ chặt cô lại: “Đi đâu? Giận rồi à?”

Kỳ Hinh vui vẻ: “Em còn có thể đi đâu được chứ? Đương nhiên là phải đi làm việc rồi, nếu không sẽ bị anh trừ tiền lương mất!”

Lăng Thiếu Đường buồn cười, nhướn mày. Cô bé này đúng thật là, sao có thể bị trừ tiền lương chứ? Chỉ cần cô nói, anh có thể đem toàn bộ tài sản của mình cho cô mà chẳng hề nhúu mày. Sao trong mắt cô, anh lại biến thành Hoàng Thế Nhân rồi?

Những lời của cô khiến anh dở khóc dở cười, chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

- Đường, không phải tối nay anh có việc sao? – Kỳ Hinh nghĩ tới điều này.

Lăng Thiếu Đường vuốt cái mũi nhỏ của cô, nhẹ giọng nói: “Không quan trọng, có thể từ chối!”

- Đường, anh thật tốt! – Kỳ Hinh cực kỳ hạnh phúc, cô rất thích loại cảm giác này.

Lăng Thiểu Đường nhìn dáng vẻ hài lòng thỏa mãn của Kỳ Hinh, anh cũng thấy vô cùng hạnh phúc.

- Đường! – Kỳ Hinh dịu dàng dựa vào người anh.

- Hả? – Anh yêu thương hôn lên cổ cô.

- Nếu lúc ăn tối, em bảo anh tắt di động thì có phải là quá đáng không?
– Kỳ Hinh hỏi.

- Đường nhiên là không! – Lăng Thiểu Đường cũng không muốn thế giới của hai người bị người khác làm phiền.

Kỳ Hinh lại cười: “Thật đấy, bữa tối anh đừng mở điện thoại nữa!”. Cô nũng nịu, hết như một cô bé đang làm nũng.

- Được rồi! Toàn bộ đều theo ý em, cô bé ạ!

Làm nũng là một hành động thường thấy ở các bé gái còn nhỏ tuổi, nhưng anh chưa từng thấy Kỳ Hinh làm vậy.

- Một lời đã định, ngoắc tay đi! – Ánh mắt cô lóe lên ý cười.

Anh thật sự nghe thấy tiếng đập của trái tim mình.

- Ừ, nhưng mà ngoắc ở đây đi! – Anh cúi xuống hôn lên môi cô.

- Đường, anh đừng đối xử tốt với em như vậy, anh sẽ làm hư em đấy.
Em sợ... em sợ...

Khi Lăng Thiểu Đường lưu luyến buông Kỳ Hinh ra,
die④ndanle④quyyyydon cô vùi khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào trong

lồng ngực anh.

Thời gian dài như vậy, Lăng Thiểu Đường rất yêu thương cô, chuyện gì cũng chiều theo ý cô. Cô thật sự sợ sẽ có một ngày không còn cảm nhận được loại cảm giác này nữa. Nếu thật sự có ngày đó thì cô sẽ ra sao? Nhất định sẽ đau khổ đến chết!

Lăng Thiểu Đường căng thẳng, sự lo lắng của Kỳ Hinh khiến anh càng thêm đau lòng:

- Ngốc ạ, đương nhiên anh phải yêu chiều em rồi. Không chỉ như vậy, anh còn muốn yêu thương em cả đời!

Trái tim Kỳ Hinh như bị va chạm, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ánh mắt đầy hạnh phúc.

Lúc này, Kỳ Hinh hoàn toàn đắm chìm trong bể tình, không hề biết... tập đoàn Kỳ thị đang đứng trước một mối nguy rất lớn..

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Kế Hoạch Thu Mua Kỳ Thị 1

Ngày nào đó

Ta bồi hồi ở cũng vụng cũng huyền phòng

Không vì tìm hoan

Chỉ vì tập trung người chăm chú nhìn phương hướng

Kia một tháng

Ta bồn ba ở lịch sử vô tận tang thương

Không vì cảm hoài

Chỉ vì ôn lại người từng ưu thương

.....

Không khí buổi sáng sớm tản ra hơi thở lạnh lùng kiên định khiến người khác bất an, mặc dù rất nhẹ nhưng vẫn hiện rõ sự mệt mỏi vẫn chưa tiêu tan.

Sau khi từ nước ngoài trở về, Lăng Thiệu Đường có thói quen không về nhà mà đến thẳng công ty.

“ Anh, Kỳ Thị xảy ra chuyện rồi!” Lãng Thiếu Nghị vừa thấy bóng dáng Lãng Thiếu Đường xuất hiện ở cửa thang máy liền tiến đến trực tiếp báo cáo.

Lãng Thiếu Đường luôn vẫn giữ phong thái lạnh lùng, vẻ mặt có đôi chút mệt mỏi không dừng lại, vừa đi vừa trả lời:

“Đến văn phòng anh rồi nói.”

Vừa đến văn phòng đã nghe tiếng Kelly đi vào:

“Lãng tiên sinh, đây là những văn kiện cần ngài xem qua.”

“ Để đó đi, lấy cho tôi tách cà phê đen.”

Lãng Thiếu Đường ra hiệu bảo Lãng Thiếu Nghị ngồi, rồi quay ra phân phó Kelly.

“ Vâng, Lãng phó tổng còn ngài?” Kelly hỏi.

“ Tôi không cần, cảm ơn!” Lãng Thiếu Nghị mỉm cười đáp.

Kelly mỉm cười đi ra ngoài.

Lúc này, Lãng Thiếu Đường nhíu mày nói: “Ở nước ngoài anh cũng nghe qua tình hình của Kỳ Thị, cụ thể là có chuyện gì xảy ra?”

“ Anh còn nhớ trước đây Kỳ Thị bỏ vốn tham gia đấu thầu mảnh một mảnh đất không phải sao? Tất cả đều là một cái bẫy được tính toán sắp đặt sẵn!”

Khuôn mặt tuần dật của Lãng Thiếu Nghị anh lên vẻ tức giận hướng Lãng Thiếu Đường nói:

Lăng Thiếu Đường xoa mi tâm: “ Cái bầy? Vậy bây giờ tình hình Kỳ Chấn Đông thế nào?”

Đưa tập văn kiện đang cầm trên tay cho Lăng Thiếu Đường.

“Anh Hai, anh xem đi.”

Lướt qua tập văn kiện, đôi mày kiếm của Lăng Thiếu Đường khẽ cau lại hỏi:

“ Đây là chuyện gì?”

Đây là thông tin của báo chí sẽ đăng vào ngày mai mà Lăng Thiếu Nghi đã ngăn lại được, trên đó có đưa thông tin liên quan đến Kỳ Thị.

Ném phần văn kiện lên bàn, trong đó có chứa thông tin khiến Kỳ Thị rơi vào cảnh lao đao.

“ Theo đó, Tập đoàn Kỳ Thị bị điều tra do nghi ngờ phạm pháp.”

“Trong quá trình điều tra đóng băng mọi tài sản liên quan, kéo theo đó cổ phiếu của Kỳ Thị rớt giá mạnh. Chủ tịch Kỳ Chấn Đông bị tạm giam để điều tra, trong quá trình thẩm tra bệnh tim tái phát nhập viện.”

Đó là tin tức được đăng trên trang nhất!

Mà tin tức này đã được ngăn lại không phát tán ra, một khi bị tiết lộ thì Tập đoàn Kỳ Thị có thể bị phá sản trong nháy mắt.

“ Anh Hai, tin tức lần này lấy danh nghĩa tập đoàn Lăng Thị mà phong tỏa với giới truyền thông. Nhưng mấu chốt vẫn là vấn đề từ Kỳ Thị, nếu để Kỳ Hình biết chuyện này” Lăng Thiếu nghi thần nhiên nói.

Lăng Thiếu Đường khoát tay nói: “ Kỳ Hình sớm muộn gì cũng biết, chuyện này không thể giấu được cô ấy, nên anh sẽ nói cho Kỳ Hình biết

toàn bộ.”

Lăng thiếu nghị gật gật đầu.

“ Cốc, cốc, cốc”

“ Vào đi!” tiếng trầm ồm của Lăng Thiếu Đường vang lên.

“ Lăng tiên sinh, Cà phê đen của ngài.”

Kelly bưng tách cà phê tỏa mùi thơm nồng đi vào.

“ Đúng rồi, Kelly! Kỳ Hình đâu? Tại sao không thấy bóng dáng cô ấy?”

Lăng Thiếu Đường từ lúc vào văn phòng đã không thấy Kỳ Hình đâu.

Kelly lắc lắc đầu:

“ Thực xin lỗi, Lăng tiên sinh, Kỳ tiểu thư sáng nay đã đến công ty, sau đó vội vã đi khỏi, tôi cũng không rõ là có chuyện gì.”

Lăng Thiếu Đường gật đầu: “ Được rồi, cô ra ngoài đi.”

“ Vâng, Lăng tiên sinh!” Kelly nhẹ nhàng ra ngoài.

Trên mặt anh lên vẻ suy nghĩ thoáng qua rất nhanh khiến người khác không thể nắm bắt được, miệng nhấp nhẹ cà phê, Lăng Thiếu Đường khẽ nói: “ Có lẽ Hình Nhi đã biết rồi.”

Đáy mắt của Lăng Thiếu Nghị ánh lên một tia ẩn nhẫn: “ Anh Hai, anh xem lần này Kỳ Chấn Đông thực sự rơi vào đường cùng rồi, ông ấy đem toàn bộ vốn đầu tư vào miếng đất kia, muốn lợi dụng miếng đất này để lôi kéo đầu tư từ nước ngoài. Đương nhiên, không hề nghĩ tới các khoản đầu tư nước ngoài rót vào với mục đích rửa tiền... Kết quả gây ông đập lưng ông,

còn có nguy cơ hầu tòa. Hiện tại, cổ phiếu công ty rớt giá, bản thân thì nhập viện.”

Lăng Thiếu Đường dựa thân hình ngang tàng vào ghế tay day day thái dương, đưa điệu xì gà Cuba hảo hạng cho Lăng Thiếu Nghị rồi tự châm cho mình một điếu.

“Trong làm ăn buôn bán, với cái bầy như thế này phải rất tinh ý mới có thể nhận ra được. Với tâm lý kém và năng lực không đủ chắc chắn sẽ bị kéo rơi vào, khi đã bị kéo vào thì chỉ có nước nguyện chịu thua. Mà Kỳ Chấn Đông luôn cho rằng mình khôn khéo trong kinh doanh, lần này mất nhiều như vậy, không chịu nổi đả kích là bình thường!”

Lăng Thiếu Đường thản nhiên nói, trong giọng nói không lộ ra chút cảm xúc nào.

“ Anh Hai, ba mà biết thì sẽ giận như thế nào? Dù sao Kỳ Chấn Đông cũng là thông gia.” Lăng Thiếu Nghị lo lắng nói.

Lăng Thiếu Đường nhếch môi: “ Anh không lừa ông ấy”

“ Anh Hai, Vậy anh định làm gì? Lăng Thiếu Nghị hỏi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Kế Hoạch Thu Mua Kỳ Thị (2)

Không khí trong phòng ngột ngạt đến khó thở, hơi lạnh phả ra từ điều hòa cái lạnh trong lòng khiến người khác cảm thấy rùng mình.

Lăng Thiệu Đường khi nghe Lăng Thiệu Nghị hỏi như vậy, nhếch miệng gằn từng tiếng nói:

“ Bắt đầu từ bây giờ, Tập Đoàn Quốc Tế Lăng Thị tiến hành kế hoạch thu mua toàn bộ Tập Đoàn Kỳ Thị.”

“Cái gì?”

Lăng Thiệu Nghị giật mình đứng phắt dậy, quả nhiên quyết định của Lăng Thiệu Đường làm cho anh kinh ngạc không thôi.

“ Anh, anh điên rồi! Thu mua toàn bộ Kỳ Thị? Như vậy, chẳng phải là ôm bất lợi cho Lăng Thị sao?”

Vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Lăng Thiệu Đường bật thốt.

“ Ân? Có gì bất lợi?”

Lăng Thiệu Đường nhàn nhã, nhưng thái độ kiên định không hề giảm khi đưa ra quyết định quan trọng này.

Gương mặt Lăng Thiệu Nghị lộ ra tia lo lắng: “ Hiện tại, tình hình Kỳ Thị nhưng thế nào trong giới làm ăn ai cũng biết. Anh Hai, anh cũng biết giá cổ phiếu của Kỳ Thị cũng xuống đáy rồi, dù bán ra cũng không được bao nhiêu, kết cục duy nhất là phá sản. Anh, chúng ta không cần mang tiền đồ của Lăng Thị ra mạo hiểm như thế. Nếu anh thu mua Kỳ Thị, thì sẽ ăn nói sao với các cổ đông? Còn ba nữa, giải thích như thế nào? Và Kỳ Hình phải làm thế nào?”

Lăng Thiệu Đường cười lạnh lùng, hướng thân mình về phía trước, đôi mắt ánh lên tia sắc lạnh như chim ưng

“ Lăng Thiệu Đường anh làm việc chưa bao giờ để ý đến bất kì ý kiến của một ai, cho nên không cần em phải lên tiếng nhắc nhở anh nên làm việc thế nào.”

“ Anh Hai, em không có ý đó. Chỉ là không đành lòng nhìn Lăng Thị mạo hiểm! Nếu anh muốn giúp Kỳ Chấn Đông chúng ta có thể dùng danh nghĩa Lăng Thị tìm ra công ty rửa tiền lừa đảo kia, chứ không nhất thiết phải thu mua.”

“ Tìm ra công ty rửa tiền kia?”

Lăng Thiệu Đường khoát tay, nhíu mày, môi mỏng khẽ động cất tiếng lạnh lùng:

“ Thiệu Nghị, em hãy nhớ kỹ một điều quan trọng này, anh là thương nhân, trách nhiệm của thương nhân chính là lợi nhuận. Về việc điều tra tội phạm kinh tế như thế này không phải việc của một thương nhân cần làm, đó là việc của cơ quan chấp pháp anh không quan tâm. Nếu thương nhân mà phải điều tra cả tội phạm như em nói, vậy chẳng phải lãng phí tiền thuế của dân sao?”

Lăng Thiệu nghị bị Lăng Thiệu Đường giáo huấn một hồi, anh thầm thở dài dường như còn có điều muốn nói nhưng bị Thiệu Đường ngăn lại.

“ Thiếu Nghị, em bây giờ chỉ cần tập trung làm một việc duy nhất, đó là thu mua Tập Đoàn Kỳ Thị, đó là quyết định của anh, chuyện khác không cần em lo.”

Giọng trầm thấp của Lăng Thiếu Đường khiến cho người ta không dám phản đối.

“ Ách? Anh, Anh nói cái gì? Một mình em thực hiện kế hoạch thu mua Kỳ Thị? Đây...?”

Vẻ mặt kinh ngạc không tin nổi, Lăng Thiếu Nghị không hề nghĩ tới Thiếu Đường sẽ giao kế hoạch lần này cho mình phụ trách.

Lăng Thiếu Đường nhàn nhã nâng tách cà phê đen lên miệng nhấp một ngụm, khuôn mặt lạnh lùng không đổi sắc: “ Thế nào? Đừng nói là em không làm được, đơn giản chỉ cần mua lại toàn bộ cổ phiếu của Kỳ Thị, không phải em đã từng làm sao? Giống như lần em thu mua Tập Đoàn Thụy Dương, tốc độ cũng rất nhanh mà!”

“ Anh Hai, việc thu mua Tập Đoàn Thụy Dương lần trước đáng ra em phải bàn bạc với anh trước, nhưng thời gian cấp bách mà em không muốn thua đối thủ, cho nên mới....” Lăng Thiếu Nghị vội vàng giải thích.

Lăng Thiếu Đường khoát tay không muốn nghe giải thích: “ Anh nói rồi, anh là thương nhân, cho nên hết thấy mọi chuyện liên quan đến lợi ích có thể bàn bạc, anh nghĩ em cũng suy nghĩ giống anh, chỉ cần có lợi cho Lăng Thị em có thể làm nhưng anh muốn nhắc nhở em..... Trăm ngàn lần không nên có ý đồ bất chính sau lưng anh, nếu không, mọi bất lợi em không gánh nổi đâu.”

Lăng Thiếu Nghị hướng Lăng Thiếu Đường, nhẹ giọng: “ Anh Hai, đã nói. Em sẽ nhớ kỹ!”

Lăng Thiếu Đường môi mỏng khẽ nhấc cười như không cười: “ Anh hoàn toàn tin vào năng lực của em, lần trước anh gặp nạn ở khu vực thiên tai, dẹp mọi dèm pha và bất ổn trên thị trường chứng khoán của Lăng Thị đều nhờ em ra tay, cho nên anh tuyệt đối tin tưởng kế hoạch lần này em sẽ thực hiện tốt.”

Lăng Thiếu Nghị khẽ thở dài không nói gì thêm.

Lăng Thiếu Đường nâng cổ tay nhìn đồng hồ, gương mặt tuấn mỹ đẹp như điêu khắc cùng với giọng nói lạnh lùng cất lên không hề có độ ấm: “ Bây giờ, là chín giờ sáng, nửa giờ nữa anh muốn mở họp báo công bố mọi thông tin với truyền thông. Trước 12 giờ trưa đưa ra tuyên bố hoàn thành giai đoạn một của kế hoạch. Cho em từ đây thời gian, có vấn đề không?”

Mặc dù là hỏi nhưng giọng điệu của Lăng Thiếu Đường khiến người khác không thể có ý kiến.

“ Anh Hai, anh thực sự quyết định làm như vậy?”

Lăng Thiếu Nghị tận lực muốn cản lại.

“ Thiếu Nghị, em đã biết quyết định của anh!”

Lăng Thiếu Đường nhú mày mất kiên nhẫn.

Lăng Thiếu Nghị bất đắc dĩ gật đầu: “ Được, em nhanh chóng thực hiện!”

Lăng Thiếu Đường gật đầu, như nhớ ra chuyện gì liền nói: “ Đúng rồi Thiếu Nghị, về việc em đem sản nghiệp của Tập Đoàn Thụy Dương hoạt động độc lập, anh không đồng ý! Đây là công ty em thu mua, anh kiến nghị gom toàn bộ tài sản về công ty mẹ bán toàn bộ công ty con cùng với nghiệp vụ.”

“ Bán công ty con và Nghiệp vụ sao?”

Lăng Thiếu Nghị không nghĩ tới Lăng Thiếu đường sẽ làm như vậy.

“ Đúng, Anh muốn xem qua tất cả các báo cáo tài chính của Thụy Dương trong vài năm gần đây, nếu đã dùng danh nghĩa của Lăng Thị để thu mua. Thì em hãy nhanh chóng chính đốn toàn bộ từ trên xuống dưới, thiết lập hệ thống quản lý toàn bộ tài sản có liên quan.”

Đáy mắt Lăng Thiếu Nghị ánh lên sự kinh ngạc: “ Anh Hai, Anh có ý định tiến hành cải tổ điều chỉnh toàn bộ Thụy Dương sao?”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Kỳ Hình Kinh Sợ

Lăng Thiếu Đường gật đầu một cái: " Không sai, nhưng khi thu mua Kỳ thị phải áp dụng cách tương phản, anh muốn giữ lại chức năng hoạt động độc lập của Kỳ thị."

"Vâng, em hiểu rồi anh cả!"

Lăng Thiếu Nghị hơi run sợ một chút, sau đó gật đầu nói.

"Ừ, ra ngoài làm việc đi, về phần cổ đông bên kia, chắc em cũng biết mình phải làm gì rồi!" Lăng Thiếu Đường hơi mệt mỏi nói.

"Yên tâm đi, em biết phải làm sao rồi, em đi ra ngoài đây!" Lăng Thiếu Nghị đáp.

Sau khi Lăng Thiếu Nghị đi ra khỏi văn phòng, Lăng Thiếu Đường thầm thở dài một hơi, đưa mắt sang nhìn về hướng văn phòng của Kỳ Hình, con người dần dần tan biến đi những tảng băng lạnh.

dien-dan-le-quy-don-com

"Hình Nhi, em cũng biết anh chỉ để ý đến suy nghĩ của mình em, anh biết làm như vậy sau này em sẽ cảm thấy rất mệt, nhưng không sao cả, có anh ở đây, bên cạnh em là được rồi!" Lăng Thiếu Đường nói thì thào, ánh mắt sâu thẳm có vẻ đắm chiêu.

Cho là cô đã biết rõ mọi việc đi, liệu cô có thể hiểu được nỗi khổ tâm của anh sao? Hay là lại cho rằng bản thân anh sẽ là người có được lợi ích lớn nhất? dđđ☆L☆qđđ

Sau đó, Lăng Thiểu Đường bất đắc dĩ nở một nụ cười tươi, dịch chuyển thân hình to lớn của mình, ấn máy nội bộ: "Kelly, lập tức tra bệnh viện hiện tại Kỳ Chấn Đông đang nằm!"

☆☆☆☆☆

Bệnh viện Ái Nhân

Ở trong phòng bệnh, Kỳ Chấn Đông nằm ở trên giường bệnh, vẻ mặt ông tiêu tụy, trong một đêm ông đã già đi không ít, mà vợ ông - Chúc Bích Doanh luôn ở bên cạnh ông từng phút, hốc mắt chứa đựng nước mắt.

"Chấn Đông, ông không cần nghĩ quẩn như vậy, tiền không có cũng không quan trọng, quan trọng là thân thể của ông, nếu ngay cả ông cũng - - thì ông nói xem về sau tôi phải sống thế nào đây?"

Kỳ Chấn Đông vô lực xoay đầu về hướng Chúc Bích Doanh, kéo tay bà, âm thanh run rẩy nói: "Ở bên ngoài mọi người đang bàn tán xôn xao về Kỳ thị đúng không?"

Chúc Bích Doanh lắc đầu: dđđ☆L☆qđđ "Hiện tại ông còn lo lắng việc này làm gì, ông nên để ý đến thân thể của mình thì hơn!"

Bà vừa nhớ đến tình cảnh lúc đó trong lòng đã kinh khiếp, may mắn lúc đó bác sĩ kịp thời cứu chữa nên ông ấy mới có thể tỉnh lại, bằng không, hậu quả như thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi - -

"Aiz- - tôi không lo lắng sao được, Kỳ thị là tâm huyết của tôi, nếu Kỳ thị thật sự phá sản, tôi - - tôi thà rằng không sống nữa!" Kỳ Chấn Đông vô cùng đau đớn nói.

Ông tuyệt đối không nghĩ tới, bản thân đã đến cái tuổi này rồi nhưng lại khó giữ được mọi thứ, không những không bảo đảm được cho Kỳ thị, còn bị tổ thanh tra điều tra về việc buôn bán của công ty, lại bị người nghi ngờ có dính dáng tới tổ chức rửa tiền, cái này bảo ông làm sao cho phải

"Ông nói cái gì vậy? Ông không sống, tôi phải làm sao bây giờ? Kỳ Hình phải làm sao bây giờ? Ông không vì chúng tôi mà lo lắng một chút sao? Sao ông có thể ích kỉ như vậy được?" Chúc Bích Doanh khóc nói.

"Hình Nhi? Đúng rồi, Hình Nhi có biết chuyện này hay không?" Kỳ Chấn Đông cả kinh, vội vàng hỏi.

Chúc Bích Doanh hơi mất tự nhiên trả lời: "Vừa rồi tôi hoang mang lo sợ quá, mới gọi điện thoại cho Hình Nhi, nó nói bây giờ nó đang đi đến bệnh viện!"

"Aizz! Hồ đồ! Sao bà có thể để cho Hình Nhi lo lắng thay tôi chứ? Bà thật là - - "

Kỳ Chấn Đông gấp đến độ muốn vùng vẫy ngồi dậy, nhưng thân mình mới nhoáng lên một cái, lại ngã xuống giường, lập tức ngất đi. diển. đàn. lê. quý. đôn

"Chấn Đông, ông đừng làm tôi sợ - - Chấn Đông - - "

Chúc Bích Doanh choáng váng, luống cuống tay chân đứng dậy.

"Mẹ, xảy ra chuyện gì? Bố bố - - "

Kỳ Hình vội vàng tới đây, vừa mới tới đã thấy một màn như vậy, lập tức chạy vội về phía trước, cô thấy Kỳ Chấn Đông đã hôn mê, lập tức ấn cái nút gọi cấp cứu ở đầu giường!

"Mẹ, con đi gọi bác sĩ, mẹ đừng có gấp - - "

Sau khi bác sĩ vội vàng đi tới, xem qua bệnh tình cho Kỳ Chấn Đông, thoáng cả kinh, vội vàng dặn dò y tá đẩy ông đến phòng cấp cứu.

Kỳ Hinh và Chúc Bích Doanh đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu, trong lòng bất an, lo lắng không yên.

"Mẹ, tại sao đột nhiên bố lại bị như vậy?"

Kỳ Hinh sốt ruột nhìn chăm chăm đèn đỏ trên cửa, hỏi Chúc Bích Doanh.

Chúc Bích Doanh nghẹn ngào đem hết những chuyện đã xảy ra kể hết cho Kỳ Hinh, cuối cùng lo lắng nói: "Hiện tại mẹ rất sợ truyền thông bên ngoài sẽ viết loạn, bố con mà biết bệnh tình lại nặng thêm!"

Đôi mắt đẹp của Kỳ Hinh thoáng qua vẻ nghi hoặc: "Nhưng ở bên ngoài không hề có tin tức gì của Kỳ thị, nếu không nhất định con đã biết rồi!"

Chúc Bích Doanh nghe cô nói như vậy, cũng cảm thấy kinh ngạc.

"Mẹ, người cũng mệt rồi, con đi lấy cho mẹ cốc nước! Mẹ đừng suy nghĩ lung tung nữa !"

Kỳ Hinh đỡ Chúc Bích Doanh ngồi ở ghế chờ, nhẹ nhàng nói.

Chúc Bích Doanh gật gật đầu, vụng trộm lau đi giọt nước mắt đọng lại ở khóe mắt.

Kỳ Hinh cảm thấy trong lòng loạn lên, hiện tại chuyện cô lo lắng không phải là tình huống của Kỳ thị lúc này như thế nào, mà là thân thể của bố, chỉ cần thân thể của ông không việc gì, tất cả mọi chuyện đều không quan trọng.

Vẻ mặt cô tiều tụy, nhét một đồng tiền xu vào máy, tiếp nhận đồ uống, theo bản năng cô đưa ánh mắt nhìn vào màn hình LED truyền đi tin tức đầu tiên, bản tin tức này hoàn toàn khiến tâm tình của Kỳ Hình rối loạn hơn - -

"Theo bản tin mới nhất, buổi sáng ngày hôm nay vào lúc 9 giờ 30 phút Lăng thị chính thức tuyên bố với bên ngoài sẽ thu mua tập đoàn Kỳ thị, có tin tức nói rằng ngoài việc thu mua công ty này, tất cả công ty con dưới cờ cũng sẽ tiến hành mua, làm xong, vào buổi trưa ngày hôm nay Lăng thị sẽ hoàn thành giai đoạn thứ nhất công việc hợp mua. . ."

Đồ uống trên tay Kỳ Hình bỗng chốc rơi xuống, trong nháy mắt khuôn mặt của cô tái nhợt, cô cảm thấy máu không ngừng chảy, tay cũng bắt đầu run run.

Lăng thị - -

Lăng Thiệu Đường thu mua tập đoàn Kỳ thị rồi sao ?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Tình Huống Hồn Loạn Tình

Kỳ Hinh không biết bản thân mình đã đi như thế nào để đến được cửa phòng cấp cứu, giữa lòng mây của cô hiện lên vẻ lo lắng không yên khiến Chúc Bích Doanh phải chú ý.

"Hinh Nhi, con làm sao vậy?" Chúc Bích Doanh lo lắng hỏi.

Thật sự bà không muốn sẽ lại có chuyện gì đó xảy ra nữa, hiện tại chồng bà đang nằm đây đã là đả kích rất lớn với bà, bà không muốn nhìn thấy con gái của mình gặp thêm khó khăn nào nữa.

Kỳ Hinh miễn cưỡng tươi cười, cô muốn thả lỏng bản thân một chút, nhưng cô cảm thấy việc này thật khó đối với mình.

"Hinh Nhi, con không cần dọa mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải chuyện liên quan đến Kỳ thị không?"

Trong lòng Chúc Bích Doanh vô cùng bất an, bà sốt ruột hỏi.

Kỳ Hinh giật mình, cô không muốn đem toàn bộ sự thật nói cho mẹ biết, nhưng hành động của Lăng thị lớn như vậy nhất định sẽ không lừa được bà bao lâu, vì thế cô thở dài một hơi, lời ít nhưng ý nhiều nói với Chúc Bích Doanh một câu: "Lăng thị tài phiệt vừa mới bắt đầu thu mua Kỳ thị rồi !"

"Cái gì? Kỳ thị bị Lãng thị thu mua rồi hả ?"

Thân thể Chúc Bích Doanh nhoáng lên một cái, suýt chút nữa thì té ngã.

"Mẹ - -" Sắc mặt Kỳ Hình hiện lên vẻ kinh hãi, cô vội

vã tiến lên đỡ lấy Chúc Bích Doanh.

"Người mau ngồi xuống!" Cô đỡ Chúc Bích Doanh ngồi xuống ghế, lo lắng nói.

Chúc Bích Doanh chậm chạp thở một hơi, vẻ mặt bi thương nói: "Nếu bố con mà biết Kỳ thị bị thu mua, mẹ sợ ông ấy..."

"Mẹ, chuyện này không thể lừa gạt bố được, hơn nữa lần này Lãng thị đã đem toàn bộ sự tình tuyên truyền khắp nơi!" Mắt Kỳ Hình lộ ra vẻ buồn rầu nói.

"Lãng thị, đúng rồi, Hình Nhi, không phải hiện tại con cũng có cổ phần ở Lãng thị sao? Vì sao Lãng Thiếu Đường làm như vậy cũng không nói với con một tiếng? Không phải con cùng cậu ta đã..." Chúc Bích Doanh vội vàng hỏi.

"Mẹ, con nghĩ Thiếu Đường làm vậy hẳn là có nguyên nhân của anh ấy, trước hết người không nên gấp gáp, con nhất định sẽ hỏi anh ấy rõ ràng xem chuyện gì đã xảy ra!"

Trong lòng Kỳ Hình cũng bất ổn, bởi vì cô không biết rốt cuộc Kỳ thị sẽ tổn thất bao nhiêu tiền, hay thật sự không có cách gì để bù đắp lại, cho nên cô khó có thể biết được Lãng Thiếu Đường làm như vậy là có lợi hay có hại cho Kỳ thị.

"Mẹ nghi ngờ tất cả mọi chuyện là do Lãng Thiếu Đường giở trò, lúc trước cậu ta cũng có tham dự buổi đấu thầu cạnh tranh mảnh đất này, nhất

định là do cạnh tranh không được, tìm người để hãm hại bố con!” Chúc Bích Doanh tức giận, bà hung hăng nói.

“Mẹ, chúng ta hoàn toàn không biết gì về tình hình trước mắt, mẹ không thể nói người ta như vậy, Thiếu Đường tuyệt đối không làm như vậy! Anh ấy không phải là người như thế!” Kỳ Hình khuyên giải, nói vài câu an ủi Chúc Bích Doanh.

“Hừ, cậu ta không phải là người như thế thì cậu ta là loại người gì? Lúc trước cậu ta đối xử với con như thế nào? Tuy rằng lúc con gặp tai họa cậu ta đã cứu con, nhưng Hình Nhi con đừng quên, vì Lăng thị con mới lâm vào khốn cảnh này, cậu ta làm như vậy là đạo lý hiển nhiên, hiện tại vừa đúng lúc, con còn nói giúp cậu ta. Cậu ta biết rõ rành rành bố con và bố cậu ta là thế giao (quan hệ nhiều đời), còn xuống tay độc ác như thế, cậu ta thật không coi ai ra gì rồi!” Chúc Bích Doanh dùng ngôn ngữ thâm sâu, nghiền răng nghiền lợi nói.

“Mẹ...” Kỳ Hình còn muốn nói gì, đúng lúc này, đèn phòng cấp cứu tắt.

“Mẹ, bố ra rồi, trước tiên mẹ không nên nói chuyện này với bố!” Kỳ Hình vội vàng nói với Chúc Bích Doanh.

Chúc Bích Doanh cố nén lửa giận trong lòng gật đầu.

Bác sĩ đẩy Kỳ Chấn Đông ra ngoài, Kỳ Hình và Chúc Bích Doanh lập tức đi về phía trước.

“Bác sĩ, bố tôi sao rồi?” Kỳ Hình sốt ruột lập tức hỏi.

Chúc Bích Doanh ở một bên cũng sốt ruột nhìn bác sĩ.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, mỉm cười nhìn thoáng qua hai người, nói: “Trước mắt bệnh tình của ông Kỳ tạm thời đã ổn định lại, không có vấn đề gì lớn!”

Kỳ Hình chau mày, nhanh chóng hỏi tiếp: “Tạm thời ổn định? Bác sĩ, rốt cuộc bố tôi bị làm sao?”

Bác sĩ than nhẹ một chút, sau đó nhìn Kỳ Hình nói: “Lúc ban đầu chúng tôi nghi ngờ ông Kỳ do chịu kích thích quá độ khiến cho trái tim co bóp không đều, nhưng hôm nay ông Kỳ lại té xỉu một lần nữa, thì đây không đơn giản chỉ là kích thích khiến cho tim co rút lại nữa rồi!”

“Xảy ra chuyện như vậy thì sẽ như thế nào thưa bác sĩ?”

Kỳ Hình thở gấp, cô sốt ruột truy vấn bác sĩ.

Mắt bác sĩ lộ ra vẻ lo lắng, thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Có khả năng sẽ dẫn đến bệnh suy tim!”

Thân thể Chúc Bích Doanh run lên, bà vội vã tiến lên: “Cái gì? Suy tim? Làm sao có thể? Chấn Đông rất coi trọng việc chăm sóc bản thân!”

Bác sĩ lắc đầu: “Bà Kỳ, thực sự có rất nhiều yếu tố dẫn đến bệnh suy tim, bình thường nếu không để ý sẽ không phát hiện bản thân có gì đó khác lạ, nhưng một khi bệnh phát tác thì rất nguy hiểm, may mắn bệnh tình của ông Kỳ không có gì nghiêm trọng, tôi vừa mới tiến hành kiểm tra lại nhịp tim của ông ấy, chờ đến khi có kết quả tôi sẽ thông báo lại cho hai người.”

Kỳ Hình vô lực gật đầu, đỡ Chúc Bích Doanh qua một bên nhường bác sĩ đi trước.

“Hình Nhi, tại sao bố con lại bị như vậy? Làm sao có thể?” Chúc Bích Doanh kéo tay Kỳ Hình, nghẹn ngào nói.

Kỳ Hình cố gắng ép bản thân mình phải kiên cường một chút, kỳ thực cô cũng sắp té xỉu: “Mẹ, người phải kiên cường chút, chúng ta trở về phòng xem bố sao rồi đi!”

Chúc Bích Doanh gặt đầu.

Kỳ Hình cảm thấy rất mệt, vào giờ phút này cô muốn Lăng Thiệu Đường ở bên cạnh mình, vào giờ phút này cô mới biết được bản thân mình yếu ớt ra sao, đồng thời, cô cũng cảm thấy sợ hãi, cô thực sự không rõ tại sao Lăng Thiệu Đường lại quyết định làm như vậy, hiện tại thân thể của bố cô đã thành như vậy, nếu nói cho ông biết mọi chuyện, thì hậu quả sẽ là gì đây?

Trong lòng Kỳ Hình khẽ rùng mình.

Không được, tuyệt đối cô không thể để cho bố mình xảy ra chuyện gì được!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Ra Lệnh Đuổi Khách

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ phòng bệnh chiếu vào bên trong phòng, nhìn qua cảm thấy thật ấm áp, nhưng trong lòng Kỳ Hình lại rất lạnh.

Cô và Chúc Bích Doanh luôn luôn ngồi trước giường Kỳ Chấn Đông, không dám rời đi nửa bước.

Kỳ Chấn Đông nằm trên giường bệnh, từ khi ra khỏi phòng cấp cứu ông vẫn mê man cho đến bây giờ, ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào khuôn mặt ông, dđđ☆L☆qđđ khiến ông càng thêm tiêu tụy và già nua.

Kỳ Hình nhìn ông, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót.

Cô cảm thấy bản thân rất vô dụng, không thể giúp được bố bất cứ việc gì, ngay cả lúc bố mê man như vậy, bản thân cô cũng không có cách nào khiến bố tỉnh lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Kỳ Chấn Đông cũng dần dần tỉnh lại.

"Chấn Đông, ông tỉnh rồi à!" Chúc Bích Doanh vui mừng, lớn tiếng nói.

"Bố bố - -" Kỳ Hình cũng vui vẻ, lập tức đi lên phía trước

Đôi môi Kỳ Chấn Đông động một chút, chậm rãi nói: "Hinh Nhi, con đã đến rồi, vừa lúc này bố bị làm sao vậy?" Giọng nói của ông cũng hơi khàn khàn.

Chúc Bích Doanh vội vàng cầm cốc nước lên, đưa đến miệng Kỳ Chấn Đông sau đó nhẹ nhàng nói dđ☆L☆qđđ: "Mới vừa rồi ông té xỉu, khiến tôi và Hinh Nhi rất sợ hãi!"

"Bố, con là con gái của người, xảy ra sự việc như vậy tại sao người lại muốn gạt con?" Kỳ Hinh oán trách nói.

Kỳ Chấn Đông nỗ lực cười: "Bố không muốn con phải lo lắng, nên không để mẹ nói cho con biết!"

"Bố- -" Kỳ Hinh kéo tay bố, trong lòng rất khổ sở.

"Hinh Nhi, có phải bên ngoài đã có tin tức gì về Kỳ thị rồi đúng không?" Kỳ Chấn Đông lo lắng hỏi.

Kỳ Hinh nao nao, lập tức, cô rất nhanh che giấu đi sự hoảng loạn trong lòng nói: dđ☆L☆qđđ "Bố, lúc này người đừng quan tâm đến sự tình của công ty nữa, hiện tại không có gì so với thân thể của bố quan trọng hơn!" Miu điểnn. đàn. lê. quý. đôn

Kỳ Chấn Đông thở dài một hơi, không nói nữa, trong một đôi con người già nua chứa đầy vẻ tiêu tụy, đục ngầu, ông lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết lại nghĩ đến cái gì.

"Chấn Đông, ông nghe lời con gái nói đi, dưỡng sức thật tốt, nếu như ngay cả ông cũng ngã xuống, thì ai sẽ quản lý công ty đây?" Chúc Bích Doanh nhẹ giọng an ủi.

Kỳ Hinh nhìn bộ dáng của bố, nỗi đau trong lòng càng tăng thêm.

Chính vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa lễ phép- -

"Cốc cốc cốc - - "

Kỳ Hinh hơi sững sờ, có thể là ai đây?

Cô đi đến cạnh cửa, nhẹ nhàng mở cửa phòng - -

Dáng người cao lớn đột nhiên che ở trước mắt Kỳ Hinh.

Cô cả kinh, lập tức ngẩng đầu - - ngũ quan anh tuấn vô cùng giống như là sử dụng đá cẩm thạch để điêu khắc nên, đường nét góc cạnh rõ ràng, ánh mắt thâm thúy sắc nhọn.

"Đường!" Thời điểm Kỳ Hinh thấy người tới đây là Lăng Thiếu Đường, bỗng chốc vui mừng kêu lên. diễn. đàn. lê. quý. đôn

Vẻ lạnh lùng từ trước đến nay trên mặt Lăng Thiếu Đường dần dần chuyển thành ý cười triu mến, anh nhẹ nhàng mở miệng nói: "Anh đến thăm chú Kỳ!"

Kỳ Hinh sững sờ một chút, lập tức nở một nụ cười tươi: "Đường, mau vào đi!"

"Bố, người xem ai tới này!" Cô quay đầu nhìn về phía giường bệnh Kỳ Chấn Đông nói.

Lăng Thiếu Đường đi vào, cầm trong tay bó hoa tươi đặt ở đầu giường Kỳ Chấn Đông, nhẹ giọng nói một câu: "Bác Kỳ, mong bác mau chóng bình phục!"

Kỳ Chấn Đông gật đầu: "Thiếu Đường có lòng, nghe nói hiện tại thân thể của bố con cũng không tốt cho lắm, bây giờ ông ấy đang trị liệu như thế nào rồi?"

Lăng Thiếu Đường mỉm cười, đáp: "Trước mắt bố con vẫn đang phải trị liệu, nhưng dù sao bệnh tình của ông ấy cũng đã ổn định lại, bác Kỳ không cần quá mức lo lắng!"

"Ừ, nếu có cơ hội bác sẽ đi thăm bố con!" Kỳ Chấn Đông gật đầu, nhìn Lăng Thiếu Đường nói.

Cậu thanh niên này ông rất xem trọng, tuy rằng trước kia cậu ta đối xử với Hình Nhi rất quá đáng, nhưng thời gian gần đây những gì cậu ta làm ông cũng nghe nói được ít nhiều, hơn nữa vừa rồi khi cậu ta đến về mặt Hình Nhi vui sướng như vậy, lòng ông cũng trùng xuống rồi. diễn. đàn. lê. quý. đôn. Miu.

Lăng Thiếu Đường vừa mới nhìn vào ánh mắt Kỳ Hình, ánh mắt kiên nghị khiến những người đứng xem vừa nhìn thấy đã hiểu.

Nhưng mà, Chúc Bích Doanh lại không nghĩ như vậy, khi bà nhìn thấy Lăng Thiếu Đường trong phút chốc, lửa giận cũng tăng dần lên.

"Lăng Thiếu Đường, cậu còn tới đây làm gì? Chẳng lẽ cậu muốn nhìn thấy chú Kỳ bị cậu chọc giận đến chết cậu mới cam tâm?" Bà tức giận quát lên.

"Mẹ - - người đừng như vậy!" Kỳ Hình phát hoảng, bước lên phía trước ngăn cản bà.

Thái độ của Lăng Thiếu Đường cũng không có gì khác thường, anh không tức giận, chỉ là khóe môi hơi hơi mím lại, giống như anh là người ngoài cuộc, giống như không phải đang nói đến anh.

Trong mắt Kỳ Chấn Đông hiện lên một tia kinh ngạc, ông nhìn nhìn Chúc Bích Doanh, lại nhìn Lăng Thiếu Đường, không hiểu hỏi: "Sao lại thế này?"

Lúc này Chúc Bích Doanh mới phản ứng kịp, nhưng cũng không còn kịp nữa rồi, hiển nhiên Kỳ Chấn Đông nhìn ra có điều gì không đúng.

Kỳ Hình cũng ngăn người không biết nên mở miệng như thế nào.

Lăng Thiệu Đường nhẹ giọng cười, rất bình tĩnh nói: "Bác Kỳ, bác gái nói cháu như vậy cũng là chuyện bình thường, bởi vì, hôm nay giữa, trước 12 giờ, Lăng thị tài phiệt sẽ tiến hành xong về mọi mặt công tác thu mua Kỳ thị vòng thứ nhất!"

Ngôn ngữ bình tĩnh khiến Chúc Bích Doanh hít vào một hơi.

Mà Kỳ Hình cũng theo bản năng kéo cánh tay Lăng Thiệu Đường, nhẹ giọng ngăn cản nói: "Đường, không cần nói nữa, thân thể của bố sẽ chịu không nổi!" Nói xong, cô hơi lo lắng nhìn phản ứng của Kỳ Chấn Đông.

Trên mặt Kỳ Chấn Đông không hề có biểu cảm gì, chỉ lẳng lặng nhìn Lăng Thiệu Đường, không thể nhìn ra giữa đôi con người tiêu tụy đang có ý nghĩ gì.

Lăng Thiệu Đường quay sang, cười dịu dàng với Kỳ Hình, nhẹ giọng nói: "Yên tâm đi, anh nghĩ sau khi bác Kỳ nghe xong, sẽ có cách nghĩ khác với hai người, có phải không, bác Kỳ?"

Anh đưa mắt nhìn sang giường bệnh của Kỳ Chấn Đông, giữa con người thâm thúy chứa đầy sự khôn khéo.

"Lăng Thiệu Đường, cậu quá đáng rồi đấy, cậu đi ra ngoài cho tôi, nơi này không chào đón cậu - - "

Chúc Bích Doanh cảm thấy khí thế của Lăng Thiệu Đường có phần bức người, bà lập tức ra lệnh đuổi khách.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Có Biển Số Cũng Có Kỳ Ngộ

(Chuyện xảy ra theo chiều hướng xấu đi nhưng vẫn đang còn cơ hội)

"Bích Doanh, bình tĩnh một chút chờ vội nóng nảy!"

Kỳ Chấn Đông ngắt lời Chúc Bích Doanh, nhưng ánh mắt vẫn đặt ở trên người Lăng Thiệu Đường.

Nhìn anh thật lâu, sau đó Kỳ Chấn Đông mở miệng nói:

"Cháu đã nắm rõ hết tình hình tài chính của Kỳ thị rồi sao?"

Khoé miệng Lăng Thiệu Đường nhẹ nhàng nâng lên, anh đến gần Kỳ Chấn Đông, nhàn nhạt nói:

"Từ nửa năm trước cháu đã chú ý đến tình hình thực tế của Kỳ thị rồi, có thể là nói như vậy, bản báo cáo thành tích và sản nghiệp thực tế của Kỳ thị gần hai năm qua cháu đều rất rõ!"
"diễn đàn. lê. quý. đôn.. Miu

Đột nhiên thân thể Kỳ Chấn Đông chấn động, ông dùng ánh mắt khó tin nhìn Lăng Thiệu Đường, trong ánh mắt ông ngập tràn vẻ kinh ngạc và khó có thể tin, ông không nghĩ cậu thanh niên này sẽ tìm hiểu kỹ càng như vậy.

"Ba - -"

Kỳ Hinh lo lắng không yên gọi Kỳ Chấn Đông một tiếng.

Trong lòng cô cảm thấy hoảng sợ, cô không rõ vì sao Lăng Thiệu Đường muốn nói những lời này, chẳng lẽ anh không biết nói những lời này không chỉ khiến bố kinh ngạc mà ngay cả cô cũng vậy sao? diễn. đàn. lê. qđ quý. đôn.. Meo

Trời ạ, anh đã sớm chú ý đến Kỳ thị từ trước, hơn nữa toàn bộ hoạt động của Kỳ thị anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay, người đàn ông này — vì sao anh chưa từng nói với cô những điều này?

Kỳ Hinh cũng giống như bố dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lăng Thiệu Đường, cô bày ra vẻ mặt khó hiểu.

Ai biết - -

Đột nhiên Kỳ Chấn Đông cười ha ha, ông vỗ vào tay Lăng Thiệu Đường nói:

"Tốt, tốt! So với cha của cậu, cậu thật sự giỏi hơn ông ấy rồi [Nguyên bản là 青出于蓝胜于蓝 (thanh xuất vu lam thắng vu lam) = "trò giỏi hơn thầy" nhưng mình thấy dịch như này hay hơn mà nghĩa vẫn đúng nên để như này nha mn. Miudợđ☆L☆qđđ], quả nhiên không hổ là vương giả trời sinh trong hoạt động thương nghiệp, xem ra bác thật sự già đi rồi! Không chịu thua cũng không được !" diễn. đàn. lê. qđ quý. đôn... Ciu

Trong giọng nói thẳng thắn chứa đầy hàm ý khen ngợi!

Lăng Thiệu Đường hờ hững, khoé miệng gợi lên ý cười:

"Nào có, dù sao cháu vẫn là thế hệ sau, còn muốn học hỏi rất nhiều thứ từ bác Kỳ, về sau những chuyện có liên quan đến hoạt động của Kỳ thị, bác Kỳ còn phải nhắc nhở nhiều mới tốt!"

Kỳ Chấn Đông cười lắc đầu:

"Thiếu Đường, có cháu quản lý Kỳ thị, bác thật sự yên tâm, dù sao bác Kỳ cũng già rồi, ý tưởng và hành động cũng không được như những người trẻ tuổi!"

Lăng Thiếu Đường khẽ mỉm cười, không nói gì.

Kỳ Hình thấy Kỳ Chấn Đông phản ứng như vậy. Kinh ngạc nói không ra lời. Đồng thời. Hiển nhiên Chúc Bích Doanh cũng kinh sợ, làm sao có thể như thế này?

Kỳ Chấn Đông hoàn toàn nhìn thấy phản ứng của hai người, ông nhẹ giọng nói:

"Kỳ thực Thiếu Đường làm như vậy là vì muốn trợ giúp Kỳ thị, chẳng phải hành vi bỏ một viên đá xuống giếng.

"Tại sao có thể như vậy, Chấn Đông? Hiện tại Kỳ thị bị cậu ta thu mua rồi !"Chúc Bích Doanh dường như không thể tin vào tai của mình.

Kỳ Chấn Đông nhàn nhạt cười:

"Sau khi Kỳ thị trải qua lần này, căn bản sẽ không thể trở mình, trừ phi có thể kiếm được thật nhiều tiền trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng thực tế điều này không thể làm được, hơn nữa hiện tại Kỳ thị còn đang dính đến chuyện buôn bán lừa đảo, giá cổ phiếu rớt xuống, đang lúc này nếu Lăng thị thu mua Kỳ thị, tương đương với việc kéo Kỳ thị đứng lên, như vậy đến nay, Kỳ thị sẽ không phải đóng cửa! Nhưng mà - - "

Nói tới đây, Kỳ Chấn Đông ngừng lại, nhìn Lăng Thiếu Đường.

Trong lòng Kỳ Hình cả kinh. Sau khi cô hiểu chuyện, lập tức nhìn về phía Lăng Thiếu Đường. Tiếp lời của bố:

"Nhưng mà nếu làm như vậy, Lãng thị tài phiệt sẽ gặp rất nhiều vấn đề, thậm chí sẽ kéo theo việc Lãng thị có thể suy sụp, rối loạn, thứ nhất, Lãng thị phải hoàn toàn tiếp nhận các món nợ của Kỳ thị, nhưng vẫn không thể cứu vớt được giá cổ phiếu đang rớt của Kỳ thị trở về như trước; thứ hai, Lãng thị còn phải trả lời các câu hỏi đối ngoại thật thoả đáng, hơn nữa Kỳ thị còn liên quan đến việc buôn bán lừa đảo, Đường, anh làm như vậy sẽ rất nguy hiểm!"

Cô vội vàng nói.

Cô biết cục diện hiện tại của Kỳ thị đã không thể cứu vớt được nữa, tuy rằng lòng rất đau, nhưng cô cũng không muốn nhìn thấy Lãng thị vì Kỳ thị mà lấy mình ra làm vật thử hiểm.

Buôn bán là buôn bán. ㄟ☆L☆ㄟ Nó tồn tại làm người ta khó có thể tính ra những tình huống xấu sẽ ập đến. Cô thật sự sợ Lãng Thiếu Đường sẽ bị loại chuyện xấu này cuốn vào muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Mà Chúc Bích Doanh cũng dần dần ầm chứa nước mắt:

" Thiếu Đường, hoá ra cháu - - hoá ra cháu muốn trợ giúp bác Kỳ, vừa này bác - - bác còn - - " Bà nói đến đây, trên mặt tràn đầy vẻ áy náy.

Lãng Thiếu Đường lạnh nhạt trả lời:

"Các người không cần nghĩ sự tình phức tạp như vậy, bởi vì cái gọi là chỗ có người thì sẽ có chuyện xấu, thời điểm có biến số cũng có kỳ ngộ, Kỳ thị còn được giúp đỡ, cho nên cháu mới làm như vậy!"

" Đường - - "

Nước mắt Kỳ Hinh chảy xuống, cô căn môi nhìn anh, trong mắt chứa đầy cảm tạ cùng lo lắng.

"Cô bé ngốc, đừng khóc, bằng không hai bác sẽ cảm thấy lo lắng nếu giao em cho anh đấy!"

Lăng Thiếu Đường cứng chiều nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Cô bé đáng yêu, chẳng lẽ cô không biết nước mắt của cô khiến anh rung động như thế nào sao? Chỉ cần có thể nhìn thấy nụ cười rục rỡ của cô, anh chẳng ngại nhường hết toàn bộ mọi thứ cho cô!

Chúc Bích Doanh thấy thái độ của Lăng Thiếu Đường đối với Hình Nhi, cũng cảm động rơi nước mắt, còn Kỳ Chấn Đông cũng vui mừng cười.

Lúc này, đột nhiên di động của Kỳ Hình vang lên.

"Cô bé, ngoan, đừng khóc, nghe điện thoại đi.

Lăng Thiếu Đường không e dè ánh mắt của hai người khác, tròng mền hôn một cái lên trán cô, nhẹ giọng nói.

Trong lòng Kỳ Hình xao động tràn đầy hạnh phúc, cô khóc thút thít, nhưng với động tác vô cùng thân thiết của Lăng Thiếu Đường cô say đắm như những dải lụa màu đang tung bay, dđđ☆L☆qđđ cô gạt đầu, cầm lấy di động đi ra khỏi phòng bệnh.

Kỳ Chấn Đông vui mừng thở dài một hơi, từ đáy lòng nói với Lăng Thiếu Đường:

"Thiếu Đường, hôm nay cháu giúp Kỳ thị, bác thật sự không biết nên nói như thế nào, nhưng bác không nhịn được muốn hỏi cháu một câu, về sau nếu Kỳ thị phát triển cháu đã có kế hoạch chi tiết gì chưa?"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Thay Đổi Cách Xưng Hộ

Lăng Thiếu Đường mỉm cười, giữa lông mày tràn ngập vẻ tự tin, anh nói: "Bác Kỳ, cháu nghĩ bác hiểu lầm rồi !"

"Là sao?" Kỳ Chấn Đông nghe Lăng Thiếu Đường nói như vậy, thắc mắc tăng lên gấp bội.

Rất nhanh Lăng Thiếu Đường giải thích điều Kỳ Chấn Đông thắc mắc: "Tuy rằng Lăng thị thu mua Kỳ thị, nhưng mà cháu định để cho Kỳ thị kinh doanh độc lập."

"Thiếu Đường, cháu - - "

Kỳ Chấn Đông không nghĩ Lăng Thiếu Đường sẽ có quyết định như vậy, ngay sau đó, ông thở dài một hơi, nhìn Lăng Thiếu Đường nói: "Thiếu Đường. Cháu vì Kỳ thị như vậy, bác sợ sẽ liên lụy đến các hoạt động bình thường của Lăng thị!"

Đáy mắt Lăng Thiếu Đường lộ ra ý cười, anh hơi hột nhưng lại lộ ra tác phong nhìn xa trông rộng:

"Bác Kỳ, cháu chưa bao giờ quyết định làm chuyện gì nếu chưa nắm chắc sự tình, lại nói, cháu tin tưởng Hình Nhi sẽ đưa công ty trở lại hoạt động bình thường !"

Những lời này khiến Kỳ Chấn Đông kinh ngạc, thân mình ông hơi hơi nghiêng về phía trước: "Cái gì? Hình Nhi?"

Lăng Thiếu Đường rất bình tĩnh gật đầu:

"Bác Kỳ. Kỳ thực cháu nghĩ bác cũng nắm rõ tình hình hoạt động của Kỳ thị nửa năm qua. Thời điểm cháu nhìn thấy tờ báo cáo đó. Liền sắp đặt cho Hình Nhi đến làm ở Lăng thị để tích lũy kinh nghiệm về việc buôn bán, Hình Nhi rất thông minh, hơn nữa cháu thật sự tin tưởng vào năng lực của cô ấy."

Đáy mắt Kỳ Chấn Đông lộ ra ý khen ngợi thật sau: "Thiếu Đường, cháu suy nghĩ thật kỹ càng, Diêu Hồng có đứa con trai như cháu, thật sự rất có phúc!"...

Đáy mắt Lăng Thiếu Đường tối sầm lại. Ngay sau đó, anh chậm rãi mở miệng nói: "Lúc đầu cháu tính toán muốn để Kỳ Hình trở thành chủ tịch tập đoàn Kỳ thị tập, nhưng hiện tại cháu sẽ thay đổi dự tính ban đầu."

"Thiếu Đường ý của cháu là - -" Kỳ Chấn Đông đoán không ra ý nghĩ của anh.

Lăng Thiếu Đường cười nói: "Cháu muốn bác Kỳ sẽ đảm nhiệm chức vụ chủ tịch tập đoàn Kỳ thị một lần nữa, còn Hình Nhi, cháu sẽ để cô ấy tạm thời thay bác đảm nhiệm chức vụ chủ tịch trong thời gian bác dưỡng bệnh!"

Thân mình Kỳ Chấn Đông chấn động, ông cảm thấy không thể tin nổi nhìn Lăng Thiếu Đường.

Mà Chúc Bích Doanh cũng dùng ánh mắt vui sướng nhìn Lăng Thiếu Đường ngồi ở ghế đối diện.

"Thiếu Đường, Kỳ thị bị chính tay bác huỷ hết, cháu có thể hỗ trợ Kỳ thị vượt qua cửa ải khó khăn này, bác rất cảm kích, bây giờ cháu còn muốn bác tiếp tục đảm nhiệm chức vụ chủ tịch, chẳng lẽ cháu không sợ chuyện này sẽ xảy ra một lần nữa sao?" Môi Kỳ Chấn Đông phát run nói.

"Bác Kỳ, tập đoàn Kỳ thị là tâm huyết cả đời của bác, do một tay bác sáng lập, vài năm nay Kỳ thị huy hoàng như thế nào chúng cháu có mắt đều có thể thấy được, không thể chỉ vì chút sai lầm lúc này mà phủ nhận hoàn toàn nỗ lực của bác, trong giới buôn bán ai ai cũng biết bác Kỳ là người tinh thông vận tác, cháu làm như vậy không phải vì tình cảm, mà vì cháu hoàn toàn lo lắng với tình hình thực tế! Lăng thị sẽ mời dự họp để tuyên bố tin tức. Cháu hoàn toàn có biện pháp để thị trường chứng khoán của Kỳ thị từ chết đến sinh!"...

Lăng Thiếu Đường nói trôi chảy, mỗi một câu đều để lộ ra hiểu biết chính xác của mình.

Kỳ Chấn Đông vui mừng cười, ông vỗ vào tay Lăng Thiếu Đường, nói: "Tâm tư của cháu bác Kỳ hiểu rất rõ, cảm ơn cháu!"

Ngay sau đó, dường như ông lại nhớ tới chuyện gì đó, hỏi: "Bác muốn biết vì lý do gì cháu lại thay đổi dự định ban đầu?"

Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Chấn Đông, quả thực gờng càng già càng cay, ngay sau đó khước miệng anh nhếch lên, chậm rãi mở miệng: "Đúng thật là không có chuyện gì có thể qua mắt bác Kỳ!"

Anh dừng một chút, ngay sau đó còn nói thêm: "Cháu chỉ không muốn sau này khi Hình Nhi gả cho cháu, còn phải ra ngoài làm việc vất vả!"

Trong lòng Kỳ Chấn Đông và Chúc Bích Doanh đồng thời sửng sốt, hai người hai mặt nhìn nhau, một lát sau, Chúc Bích Doanh cố nén tâm tình kích động hỏi: "Thiếu Đường, cháu vừa mới nói cái gì?"

Kỳ Chấn Đông cũng khẩn trương nhìn Lăng Thiểu Đường.

Lăng Thiểu Đường nghiêm trang nhìn Kỳ Chấn Đông, lại nhìn Chúc Bích Doanh, ngôn ngữ kiên định nói:

"Cháu sẽ cùng Hình Nhi cử hành hôn lễ lần nữa, cháu muốn cưới cô ấy làm vợ, mong hai người giao Hình Nhi cho cháu!"

Tiếng nói trầm thấp ngập tràn vẻ kiên định và chút khẩn cầu.

Nước mắt Chúc Bích Doanh chảy xuống, bà vội vã lau đi những giọt nước mắt.

Mắt Kỳ Chấn Đông cũng sáng như đuốc nhìn Lăng Thiểu Đường:

"Thiểu Đường, nếu trước kia cháu nói vậy, bác tuyệt đối không bao giờ tin, nhưng mà, hôm nay rốt cuộc bác cũng biết cháu đối với Hình Nhi là thật tâm, bác và bác gái cũng an tâm, về sau cháu phải đối xử với Hình Nhi thật tốt!"

Trong lời nói chứa đựng sự chúc phúc và dặn dò.

Bên môi Lăng Thiểu Đường xao động nâng lên nụ cười kiên định, anh gật đầu, càng giống như một lời hứa hẹn.

"Thiểu Đường, vì sao Hình Nhi chưa từng đề cập với bác chuyện này?" Chúc Bích Doanh nghĩ đến chuyện này nhẹ giọng hỏi.

Kết hôn là chuyện lớn như vậy, Kỳ Hình không thể không nói với bà.

"Hình Nhi cũng chưa biết quyết định này của cháu, đợi đến khi cạnh tranh đầu thầu công trình địa chấn của thế giới kết thúc, cháu lập tức cầu hôn Hình Nhi! Hai người là cha mẹ của Hình Nhi, là trưởng bối, về lý cháu nên thông báo trước với hai người một tiếng!"

Lăng Thiếu Đường cười nói, lúc này anh nghĩ đến bộ dáng của Kỳ Hình, đáy mắt hiện lên vẻ dịu dàng.

"Tốt, tốt, chúng ta chỉ cần Hình Nhi vui vẻ, cái gì cũng không quan trọng nữa, Thiếu Đường, về sau ngàn vạn lần cháu không được để cho Hình Nhi phải chịu ủy khuất!" Kỳ Chấn Đông vui mừng cười, đồng thời cũng không quên dặn dò.

Lăng Thiếu Đường đứng dậy, khẽ khom người, với thái độ cung kính của một văn bối (thế hệ sau) nói với Kỳ Chấn Đông và Chúc Bích Doanh:

"Bố, mẹ. Hai người yên tâm!"

Anh hoàn toàn thay đổi cách xưng hô, một câu ngắn gọn lại khiến cho người ta cảm thấy an tâm.

Kỳ Chấn Đông và Chúc Bích Doanh nghe anh xưng hô với mình như vậy, đều vui mừng cười toe tóe.

Mà Kỳ Hình vừa đi tới cửa phòng bệnh, bỗng chốc nghe được câu nói cuối cùng của Lăng Thiếu Đường, tim nhảy dựng lên.

Bố? Mẹ? Vì sao Lăng Thiếu Đường lại xưng hô như vậy- -

Lòng của nàng bắt đầu kinh hoàng không chỉ, chẳng lẽ hẳn muốn -

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Bệnh Tình

Ánh mặt trời lằng lằng chiếu rọi vào văn phòng Bác sĩ - -

"Bác sĩ, rốt cuộc bố cháu đã xảy ra vấn đề gì!"

Kỳ Hinh lo lắng hỏi, Lãng Thiếu Đường ngồi ở bên cạnh cô, bàn tay to nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé hơi hơi lạnh của cô.

Bác sĩ cầm một tấm phim chụp X-quang đưa ra trước mặt bọn họ, giải thích:

"Theo như quan sát, chúng tôi phát hiện cơ tim của Kỳ tiên sinh dày hơn, bởi vậy, cơ tim của ông ấy dần yếu đi khiến trái tim không thể bơm máu. Hoặc bởi vì cơ tim cứng nhắc khi khiến trái tim không thể hoạt động bình thường, triệu chứng lâm sàng bao gồm ngực đau, hô hấp ngắn ngủi, mắt cá chân sưng đến choáng váng đầu óc, loại bệnh này thường gọi là 'Bệnh cơ tim' "... (Giải thích một chút là QT dịch bệnh này ra là 'Nguyên phát tính cơ tim bệnh biến' thì bệnh này ở Việt Nam gọi là bệnh cơ tim, hay là một loại bệnh tim không hiểu rõ nguyên nhân)

" Bệnh cơ tim?" Thân thể Kỳ Hinh run lên, quá sợ hãi nói.

"Hinh Nhi - -" Lãng Thiếu Đường vỗ nhẹ vào bờ vai cô, ý bảo trước tiên cô không nên kích động như vậy.

Ngay sau đó, anh chuyển hướng nhìn Bác sĩ, bình tĩnh hỏi: "Mắc phải loại bệnh này thì bệnh nhân sẽ ra sao??"

Hiển nhiên Bác sĩ cũng biết người ngồi đối diện với mình là tổng giám đốc Lăng thị - Lăng Thiếu Đường, cho nên không dám trả lời hàm hồ, vội vàng nói:

"Bệnh tình tiến triển sẽ nảy sinh những vấn đề nghiêm trọng. Tim đập thất thường hoặc ứ máu khi đó sẽ dẫn đến suy tim, sau một thời gian dài sự sống còn của bệnh nhân ngày càng thấp, tình huống tệ nhất là dẫn đến đột tử."

"Cái gì? Không, làm sao có thể như vậy?" Kỳ Hinh cả kinh, thân thể run run, theo bản năng cô nắm chặt khuỷu tay Lăng Thiếu Đường, giống như đang tìm một phần sức lực. Có ở lee quý đ. ôn. Nếu truyện được đăng ở trang khác mong mọi người không ủng hộ vì ăn cắp là hành vi xấu.

Lăng Thiếu Đường cũng nhú mày, hỏi Bác sĩ: "Bệnh tình của Kỳ tiên sinh đã tiến triển đến mức độ này sao?"

Bác sĩ nhẹ nhàng cười:

"Hai người không cần lo lắng quá, bệnh tình của Kỳ tiên sinh được phát hiện sớm, còn đang ở giai đoạn đầu, bởi vậy, nếu có thể chuẩn đoán bệnh cùng giải phẫu, các triệu chứng của cơ tim có sự khống chế, hơn nữa trong mấy năm có thể tránh nảy sinh bệnh suy tim."

Kỳ Hinh nghe thấy Bác sĩ như vậy nói, trong lòng được an ủi một chút, cô vội vàng hỏi: "Loại bệnh này nên làm phẫu thuật như thế nào? Chúng tôi cần chuẩn bị những gì?"

"Tiểu thư Kỳ, nếu như phẫu thuật, chủ yếu chúng tôi sẽ phải thay van tim, đây là phương thức trị liệu hàng đầu, nếu người nhà của tiểu thư đều đồng ý, chúng tôi sẽ sắp xếp để phẫu thuật!"

Bác sĩ nhìn Kỳ Hình giải thích...

☆☆☆☆☆

Kỳ Hình không biết bản thân mình đã đi ra khỏi văn phòng Bác sĩ, cô tùy ý để Lăng Thiểu Đường ôm mình vào trong ngực, hướng về phía cửa bệnh viện chuẩn bị đi ra.

"Reng - -" Tiếng điện thoại vang lên.

Một tay Lăng Thiểu Đường cầm di động, một tay vẫn gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hình như cũ.

"Chuyện gì?" Trong giọng nói không hề có một chút nhiệt độ.

"Lăng tiên sinh, ở cửa bệnh viện có rất nhiều phóng viên, đề nghị ngài hãy đi ra ngoài theo hướng khác, ở bên ngoài tôi sẽ cố gắng dẫn đám phóng viên này rời đi!"

Trợ lý ở bên ngoài luôn luôn đứng canh ở cổng bệnh viện gọi điện thoại thông báo tình hình.

"Được rồi, tôi biết rồi!" Lăng Thiểu Đường nói xong thì cúp máy.

Kỳ Hình cũng hiểu được một ít. Cô mờ mịt nhìn Lăng Thiểu Đường. Nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô, nói: "Không có gì, đi, chúng ta ra ngoài theo đường bên kia!"

Anh hơi hốt đi đường khác giấu đi việc có phóng viên đang đứng ngoài cửa.

Chẳng phải Lăng Thiểu Đường cố tình giấu diếm, mà anh cảm thấy lúc này không cần phải để Kỳ Hình lo lắng những chuyện nhỏ nhặt này, bây

giờ Lăng Thiểu Đường cũng không muốn đối mặt với đám phóng viên đó.

Bọn chúng đúng là Thần Thông Quảng Đại, có thể tra được hành tung của mình, kỳ thực không hề đơn giản. Truyện này được đăng tải duy nhất ở l. ê qu, ý đồ. n nếu được đăng ở chỗ khác đồng nghĩa với việc ăn cắp mong mọi người không ủng hộ hành vi ăn cắp vì đó là hành vi xấu không thể chấp nhận. Chắc cũng bởi vì muốn biết cụ thể nội tình chuyện Lăng thị thu mua Kỳ thị, mà chuyện này, Lăng Thiểu Đường sẽ tự tuyên bố và thuyết minh trong buổi dự họp tới.

Một lòng Kỳ Hình luôn nghĩ đến bệnh tình của Kỳ Chấn Đông bệnh, vì quá nhập tâm nên không chú ý lời nói của Lăng Thiểu Đường, rồi sau đó Lăng Thiểu Đường kéo mình vào trong xe.

"Hình Nhi - - "

Sau khi Lăng Thiểu Đường ổn định chỗ ngồi, thấy vẻ mặt vô hồn của Kỳ Hình, tự mình cúi người xuống giúp cô cài dây an toàn xong, đem thân thể của lật lại hướng về phía mình, nhẹ giọng kêu.

"Ách?"

Ánh mắt Kỳ Hình nao nao, khi cô nhìn thấy sự quan tâm trong mắt Lăng Thiểu Đường, cô chậm rãi mở miệng nói:

"Đường, em thật lo lắng cho bệnh tình của bố!"

Lăng Thiểu Đường gật đầu, nói

"Hình Nhi, anh hiểu tâm tình của em lúc này, cho nên anh nghĩ hẳn là em đang lo lắng về lời đề nghị của bác sĩ!"

Kỳ Hình ngẩng đầu, nhìn Lăng Thiểu Đường, trong đôi mắt có những gợn sóng đang dao động, cô hơi nhăn mày: diễn. đàn. lê. qquý. đôn Miu

"Phẫu thuật tim? Nhưng mà bác sĩ cũng nói, nếu phẫu thuật cũng có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng! Em sợ - - "

Ngón tay thon dài của Lăng Thiệu Đường nhẹ nhàng xoa nhẹ gó má của Kỳ Hình, trù mẩn nói:

"Hình Nhi, thừa dịp bệnh tình của bác Kỳ đang ở giai đoạn đầu, chúng ta phải kịp thời chữa trị cho tốt, bằng không bệnh tình kéo dài càng lâu, nguy hiểm lại càng cao, hơn nữa, vừa này bác sĩ cũng có ý nói dùng phương pháp này có thể nguy hiểm nhưng khả năng chữa khỏi cũng rất lớn!"

Giọng nói của Kỳ Hình có chút cứng rắn, cô nhú mày, nhẹ giọng đáp:

"Em cũng biết rõ việc này, nhưng trong lòng em luôn cảm thấy bất an, em rất sợ giải phẫu sẽ xảy ra vấn đề gì!"

Bàn tay nhỏ bé của cô lạnh lạnh, vừa nhìn cũng biết trong lòng cô kinh hoảng và bất an như thế nào.

Ngay sau đó, Lăng Thiệu Đường liền nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô ở trong lòng bàn tay mình, bàn tay to truyền sự ấm áp cho bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh của Kỳ Hình, anh đau lòng nhìn sự bất an trong mắt cô, anh cảm thấy hận chính bản thân mình không thể xoá bỏ nỗi bất an trong lòng cô.

"Hình Nhi, không cần sợ, anh sẽ nhờ người mời bác sĩ William qua bên này để tiến hành trị liệu cho bác Kỳ!" Ánh mắt anh dịu dàng nhìn Kỳ Hình nói...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 136

Tất Cả Điều Là Của Anh

Kỳ Hinh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lăng Thiểu Đường:

"Bác sĩ William? Chính là chuyên gia quốc tế William nổi danh chuyên chữa trị các bệnh tim mạch sao?"

Giọng nói của cô hơi run run, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ.

Bác sĩ William là chuyên gia về tim mạch trên thế giới, chỉ cần ông đồng ý cứu người nào, như vậy nhất định sẽ cứu chữa thành công cho người đó, nhưng mà tính cách của người này luôn kỳ quặc, người bình thường rất khó mời được ông ấy đến, nếu thật sự Lăng Thiểu Đường có thể mời được ông ấy, như vậy bệnh tình của bố cô nhất định sẽ không thành vấn đề...

Lăng Thiểu Đường cười nhạt, anh trả lời Kỳ Hinh: "Không sai, bác sĩ William chính là người mà em đang nói!"

"A - -" Vẻ mặt lo lắng ban đầu của Kỳ Hinh bỗng chốc tươi cười hẳn lên, cô kích động nói:

"Thật tốt quá, nếu thật sự có thể mời được ông ấy đến, như vậy - - như vậy thân thể của bố nhất định có thể bình phục!"

Lăng Thiếu Đường mỉm cười nhìn nụ cười trên môi Kỳ Hinh, trong lòng cũng cảm thấy thật nhẹ nhàng.

Kỳ Hinh nhìn khóe môi anh nhếch lên nụ cười tim đập nhanh, hai cánh tay quàng qua cổ anh, cô ngửa đầu, giọng điệu hơi ngượng ngừng nhưng lại tràn ngập sự cảm kích từ đáy lòng:

"Đường, cảm ơn anh, nếu không

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Quốc Gia Lãng Mạn

Khi mùi hoa oải hương lãng mạn tràn ngập, là có thể biết người đó yêu mình nhiều bao nhiêu!

Say mê trong biển hoa màu tím, tình yêu ngọt ngào như thế.

Lúc gió nổi lên, mùi hoa oải hương cũng lay động theo chiều gió đến bên mình

Dưới ánh mặt trời, mùi hương tràn ngập nổi nhớ.

Ký ức cũng như mùi hoa oải hương. Cùng nhau vượt qua tình yêu không thể quên!

Hít lấy mùi hoa oải hương, không khí có mùi hương khác lạ...

☆☆☆☆☆☆☆☆

Địa điểm cạnh tranh đấu thầu công trình địa chấn thế giới là Provence ở miền Nam nước Pháp, bên trong tôn lên vẻ đẹp mơ mộng. Là địa điểm thích hợp để bàn bạc những công việc trọng đại.

Máy bay tư nhân bay lượn trên không trung cao vạn thước mạnh mẽ như

chim ưng, khí thể duy ngã độc tôn quét ngang không khí.

Ở trong cabin xa hoa mùi thơm của rượu đỏ tỏa ra bốn phía. Lăng Thiểu Đường lười nhác dựa lưng vào chiếc ghế mềm mịn, ở trong tay cầm một ly thủy tinh có chân dài, hời hợt uống vào một ngụm rượu trong ly...

Chờ anh xử lý tốt việc này xong, sau đó, anh đem ánh mắt của mình nhìn Kỳ Hình cách đó không xa.

Trên ghế sofa to như vậy, Kỳ Hình chỉ giống như một chú mèo nhỏ khiến người ta phải trù mến, cô đang ngủ.

Trên người đắp một cái chăn màu trắng, sắc mặt của cô cũng trắng như vậy, hàng mi cong cong thật dài, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng hơi mở ra, khiến ham muốn trong lòng người khác trỗi dậy, cho dù cô đang ngủ say, cũng đẹp không gì sánh nổi.

Bước chân Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng, anh thông thả đi đến trước mặt cô, ngồi xuống. Cúi người, tham lam nhìn bộ dáng mỹ lệ của cô.

Dần dần, trong đôi mắt anh ta đi sự lạnh lẽo, nụ cười cứng chiều chậm rãi hiện lên trên môi anh, bàn tay to lướt nhẹ qua gò má trơn bóng mềm mại của Kỳ Hình, đáy lòng cũng cảm thấy áy náy.

Mới lên máy bay, anh liền xử lý công việc của mình, không để ý đến cô, nhất định vì cảm thấy buồn chán quá nên cô mới ngủ say như vậy. Xem ra anh cần phải quan tâm tới cô nhiều chút nữa, cô mới không cảm thấy cô đơn.

Cúi đầu, đáy mắt hiện lên ý cười, anh dịu dàng che chở cô như che chở cho một đứa bé để cô dựa vào người mình, hít sâu một hơi, ngửi toàn bộ mùi hương thơm ngát trên người cô.

"Ừm --"

Theo bản năng Kỳ Hình thì thầm một tiếng, hai mắt mở ra hơi mông lung, lại nhắm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại ru rú ở lồng ngực cường tráng của Lăng Thiệu Đường giống như đang ý lại, tùy ý cọ cọ vài cái, tìm kiếm tư thế dễ chịu nhất để ngủ.

"Đúng là một bé mèo lười!" Lăng Thiệu Đường cúi đầu, khẽ cười ở bên tai cô nói.

Cánh tay bền chắc ôm chặt lấy thân thể mềm mại của cô, giờ này khắc này thân thể của cô như mặt nước xao động ở trên người anh, mà cô lại như một con vật nhỏ đáng yêu khiến anh lòng anh rung động không thôi, anh có thể cảm nhận được dự vọng nguyên thủy của mình đang rục rịch ngóc đầu dậy.

Không biết bản thân mình bị gì, mỗi khi Kỳ Hình ở bên cạnh, vẻ kiêu ngạo lâu nay của anh bỏ chạy lên chín tầng mây, bản thân giống như một tên háo sắc, lần lượt đoạt lấy cô không biết mệt mỏi.

Hơi thở nam tính nóng bỏng phả vào vành tai mẫn cảm của Kỳ Hình, khiến cô run rẩy phản kháng.

"Đừng -- đáng ghét!"

Kỳ Hình hồn dỗi, toàn thân tản ra hơi thở lười nhác mê người lười nhác.

Lăng Thiệu Đường cười ha ha, kỳ thực cô giống như một cô bé ham ngủ, chỉ cần khi ngủ say, nếu kêu cô rời giường, kiểu gì cô cũng sẽ làm nũng.

"Đường -- người ta rất mệt rất mệt mà!"

Kỳ Hình đem cánh tay của mình quấn lên cổ Lăng Thiệu Đường, mắt buồn ngủ mông lung bộ dáng rất mê người, cô làm nũng thường kêu tên của anh, thanh âm nhẹ nhàng ngọt ngào giống nước đường.

Lăng Thiếu Đường trù mẩn hôn lên cái trán trơn bóng của cô, bất đắc dĩ lắc đầu, quả nhiên giống như anh nghĩ, cô bé này lại không chịu tình rồi...

Lập tức, anh xấu xa nói ở bên tai cô: "Tối hôm qua anh chỉ muốn em hai lần, mà em đã mệt thành như vậy rồi hả?"

Kỳ Hinh mở choàng mắt, cô ngẩng đầu lên:

"Cái gì mà hai lần, rạng sáng hôm nay anh còn bắt buộc người ta"

Cô bĩu môi nói lý lẽ với Lăng Thiếu Đường, thấy ánh mắt cười nhạo của Lăng Thiếu Đường, giống như một đóa sen yên tĩnh nhưng đẹp dễ bỗng chốc mặt cô đỏ ửng: "Anh thật đáng ghét" Cô giơ đôi bàn tay nhỏ nhỏ trắng như phấn lên đánh vào ngực anh.

Lăng Thiếu Đường cười lớn, đem bàn tay nhỏ bé của cô thu vào trong bàn tay to lớn của mình.

"Đường, còn bao lâu thì chúng ta đến nơi?"

Kỳ Hinh trẻ con ngáp một cái. Sau đó lười biếng nằm trên khuỷu tay Lăng Thiếu Đường.

"Ừ, đại khái còn một giờ nữa!"

Anh trù mẩn hôn lên cổ cô, nói.

"Thật sao?"

Ánh mắt Kỳ Hinh sáng ngời, vẻ mặt vui sướng nhìn Lăng Thiếu Đường.

Rốt cục cô cũng có thể đến nơi mà mình yêu thích rồi!

Provence, nơi này rất lãng mạn giống như thế giới thần tiên, cô luôn ảo tưởng có thể ở đây một ngày, cùng với người đàn ông mà mình yêu nhất bước vào biển hoa Tanaka màu tím hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp, mà người đàn ông đó chính là Lăng Thiếu Đường, hôm nay, rốt cục cô cũng thực hiện mong ước bấy lâu của mình rồi!

Lăng Thiếu Đường gật đầu, nhìn cô nhảy nhót, trong lòng cũng cảm thấy hạnh phúc.

Kỳ thực còn hai ngày nữa mới đến buổi cạnh tranh đấu thầu, nhưng anh quyết định đến Provence trước, ngoài việc muốn xem xét hoạt động của các chi nhánh ở nước Pháp, quan trọng nhất là vào hai ngày này, anh muốn mang Kỳ Hinh đi hưởng thụ khung cảnh lãng mạn và ấm áp ở đây.

"Đường, hai ngày này anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em sao?"

Kỳ Hinh ngửa đầu, đáng yêu hỏi...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 138

Không Muốn Nghe Đến Tên

Lăng Thiếu Đường chạm nhẹ vào gương mặt của cô, cười nói:

"Đương nhiên rồi! Hai ngày này anh sẽ dành toàn bộ thời gian cho em, nhưng trước tiên đêm nay anh phải đến công ty để mở cuộc họp, Hình Nhi, em muốn đi theo anh hay là ở lại khách sạn chờ anh?"

Kỳ Hình biết Lăng Thiếu Đường đã sắp xếp thời gian để có thể ở bên cạnh cô, trong lòng cô ấm áp, cô nằm ru rú ở trong lòng anh nhẹ nhàng nói:

"Em ở khách sạn chờ anh là được rồi!"

Cô khôn khéo và dịu dàng khiến lòng anh ấm áp, bàn tay to vỗ nhẹ lên mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng nói:

"Anh sẽ cố gắng kết thúc hội nghị thật nhanh, sẽ không để cho em phải đợi quá lâu!"

Tiếng nói trầm thấp khiến Kỳ Hình cảm thấy ấm áp và an tâm.

Kỳ Hình cười dịu dàng, cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới vì được Lăng Thiếu Đường cưng chiều, trân trọng như vậy.

"Hình Nhi, ngày mai em muốn đi đâu trước? Anh sẽ bảo lái xe chuẩn bị!" Lăng Thiệu Đường hỏi ý kiến Kỳ Hình.

"Ừm - -" Kỳ Hình suy xét, một lát sau, cô ngẩng đầu lên, nhìn Lăng Thiệu Đường, cười nói:

"Ngày mai chúng ta đi kinh đô của hoa lavender - thị trấn Sault nhé, em muốn đi đến đó!"

"Được, cứ theo lời em nói đi!" Lăng Thiệu Đường trêu mếu nhéo cái mũi nhỏ của Kỳ Hình cười nói.

Kỳ Hình nhẹ nhàng cười, sau đó khẽ thở dài một cái nói:

"Hiện tại em rất muốn ở LavendeSault, để lại có thể cảm nhận được vẻ đẹp của những bông hoa!"

Lăng Thiệu Đường ôm eo cô, dịu dàng hỏi: "Em đã từng đến đó rồi à?"

Kỳ Hình hưng phấn gật đầu, cô không cần nghĩ ngợi buột miệng nói ra:

"Bởi vì không có thời gian nên em chỉ mới đến đó một lần, Đường, nơi đó rất đẹp, lần trước em cùng Tử Dương - -"

Nói tới đây, cô bỗng chốc dừng lại, vội vàng lấy tay che miệng...

Khi hai chữ "Tử Dương" bật ra từ miệng Kỳ Hình, vẻ mặt dịu dàng của Lăng Thiệu Đường bỗng trở nên lạnh lẽo vô cùng, anh híp mắt lại, Miud♡đ☆L☆q♡đ giọng nói cũng trở nên lạnh cứng:

"Em đi cùng Tuyên Tử Dương đến đó?"

Một câu hỏi chứa đầy hàm ý.

Thân mình Kỳ Hinh run lên, cô biết Lăng Thiếu Đường không thích nghe mình nhắc đến cái tên Tuyên Tử Dương, kỳ thực vừa nãy chỉ vì nói quá trôi chảy nên cô buột miệng nói ra thôi.

"Đường - - anh tức giận!"

Kỳ Hinh sợ hãi nhìn khuôn mặt hờn giận của Lăng Thiếu Đường, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng mà kéo lấy cánh tay của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hối lỗi dán lên ngực anh.

Hành động đáng yêu này của Kỳ Hinh khiến lửa giận trong lòng Lăng Thiếu Đường tiêu tan không ít, bàn tay to của anh tìm tòi, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh lên, ra lệnh:

"Nói yêu anh!"

Trong giọng nói ẩn nhẫn sự tức giận như một mệnh lệnh chứa đầy sự độc chiếm bá đạo.

Kỳ Hinh chỉ có thể là của anh, hơn nữa cả đời này cô chỉ có thể thuộc về anh, lúc anh biết Kỳ Hinh cùng Tuyên Tử Dương đã từng đi tới nơi này, trong lòng anh luống cuống đến độ muốn giết người, bởi vậy, anh cần phải nghe được chính miệng Kỳ Hinh nói yêu mình, trong lòng mới thoáng bình ổn được. dๅđ☆L☆qๅđ

Ánh mắt Kỳ Hinh dịu dàng, trong suốt như nước: "Đường, em yêu anh!"

Tình cảm chân thành tha thiết và say đắm đều được biểu lộ hết trong ánh mắt của cô.

Trong lòng Lăng Thiếu Đường thoáng trùng xuống, Miudๅđ☆L☆qๅđ ngay sau đó, anh lại ra lệnh cho cô: "Nói, cả đời này em chỉ yêu anh!"

Hơi thở thơm mát đầy nam tính đảo qua gương mặt cô, mang theo khí phách mãnh liệt...

Người đàn ông này thật bá đạo, nhưng mà - -

Cô rất thích!

Kỳ Hinh mỉm cười, cô nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chủ động hôn lên môi Lăng Thiếu Đường, nói:

"Đường, cả đời này em chỉ yêu một mình anh! Em yêu anh, thật sự rất yêu anh!"

Ngay sau đó, thân thể mềm mại của cô liền bị Lăng Thiếu Đường hung hăng kéo vào trong lòng. diễn❀đàn-lê-quý❀đôn

"Hinh Nhi. . . Hinh Nhi của anh, em bảo anh phải yêu em như thế nào mới đúng đây!" Tiếng nói của của Lăng Thiếu Đường nặng nề như là anh đang nói thầm với cô.

Kỳ Hinh cảm thấy xao động trong thứ tình cảm đó.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Khách sạn ChateauDeLaPi-oli-ne ở tỉnh Aix-en-Provence, đã sớm cho người chuẩn bị phòng Tổng Thống từ trước, mục đích là nghênh đón tổng giám đốc tài phiệt Lăng thị quốc tế - Lăng Thiếu Đường, đối với vị khách quý nổi tiếng trong giới thương nhân như vậy, bọn họ không dám chậm trễ. diễn❀đàn-lê-quý❀đôn

Ba chiếc xe xa hoa chậm rãi đậu trước cửa khách sạn sang trọng, tổng giám đốc khách sạn đã đứng ở trước cửa từ sớm để nghênh đón.

d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn

Hai người đàn ông ăn mặc chỉnh tề vội vàng chạy đến, đứng ở hai bên trước cửa xe, mở cửa xe cho Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hình.

Bởi vì thân phận của Lăng Thiếu Đường rất đặc biệt, cho nên mới vừa đến đây đã phải có người đi theo bảo vệ, dưới tình huống này, Lăng Thiếu Đường ngồi ở trong xe, phía trước và phía sau xe đều có thêm một chiếc xe bảo vệ. d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn

Kỳ thực đối mặt với những tình huống nguy hiểm Lăng Thiếu Đường luôn có chuẩn bị từ trước, một phần cũng vì muốn ngăn cản giới truyền thông đến quấy nhiễu.

"Lăng tiên sinh, ngài khoẻ chứ!"

Tổng giám đốc khách sạn lập tức đi lên phía trước, cung kính vươn tay ra.

Mặt Lăng Thiếu Đường không có một chút biểu cảm, gật đầu, lập tức, kéo cánh tay nhỏ bé của Kỳ Hình qua.

Tổng giám đốc khách sạn mỉm cười, còn nói thêm:

"Lăng tiên sinh, chúng tôi đã chuẩn bị phòng Tổng Thống cho ngài rồi, mời đi bên này!"

Ông ta cung kính dẫn đường, đi qua thang máy thông dụng đến căn phòng đã được chuẩn bị tốt...

p. s: Chương sau nghe cái tựa có vẻ ngọt ngào lắm: v ai ai hóng nhớ bấm thks cho ta cảm thấy được ủng hộ. Tên chương sau là " Từng giây từng phút cảm nhận được hơi thở của anh"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Từng Giây Từng Phút Cảm Nhận Được Hơi Thở Của Anh

Khách sạn ChateauDeLaPi-oline xây dựng vào thế kỷ 16, nơi này là sự dung hợp giữa lịch sử văn hoá và công trình hiện đại hoá, nhìn qua thì thấy rất xa hoa nhưng nó lại mang nhân khí (hơi thở của con người), đồ trang trí cao quý không lỗi thời, đẳng cấp cao đã được xem xét và chọn lọc rất kĩ mang lại cảm giác thoải mái cho mọi người.

Vì ở gần khách sạn có bờ sông Arc. Bởi vậy, xuyên qua mặt đất được lát bằng đá cẩm thạch màu vàng nhạt, Kỳ Hinh còn có thể nghe thấy tiếng nước chảy của sông Arc.

Xuyên qua cửa sổ sát đất xa hoa, Kỳ Hinh còn có thể ngắm cảnh đẹp ở ngoài vườn hoa.

Nơi này khí phái tao nhã, khung cảnh tuyệt đẹp, khiến cô thật sự yêu thích.

Đêm, nhẹ nhàng trang điểm cho Aix-en-Provence, nơi này sáng rực như những ngôi sao, có lẽ là do không khí ở đây rất trong sạch, ngọn đèn xa hoa loé ra những tia sáng rực rỡ nhẹ nhàng bao bọc lấy cả khách sạn.

Kỳ Hinh đứng ở trước cửa sổ sát đất, từ trên cao nhìn xuống ngắm cảnh đẹp nơi đây. Cô phát hiện, không biết từ lúc nào, bản thân thực sự đã không

còn sợ độ cao rồi...

Lăng Thiếu Đường đi đến sau lưng cô, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô, đem cả thân thể của cô ôm vào trong lòng mình.

Áo sơ mi màu đen, hai cúc áo tùy ý mở ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc, nhưng ở trong bóng đêm lại hết sức gợi cảm khiến người ta phải u mê.

Anh nhìn Kỳ Hình, lại phát hiện cô vẫn đang ngẩn người.

Vì thế, anh cúi đầu gọi một tiếng: "Hình Nhi, nghĩ cái gì vậy?"

Anh dịu dàng hỏi cô, cô bé này có thói quen thường xuyên mất hồn như người đang ở cõi tiên khiến anh không cảm thấy sự tồn tại của mình trong căn phòng này.

Anh không cho phép cô xem nhẹ sự tồn tại của mình như vậy.

Khuôn mặt cương nghị anh tuần hiện lên trên tấm cửa kính. Lộ rõ khí phách vương giả và khí chất mãnh liệt nóng nảy.

Kỳ Hình mỉm cười, cô chỉ về nơi mộng ảo ở phía dưới chân, nói

"Nếu những đứa trẻ không may mắn kia... có thể đứng ở trên đây nhìn ngắm cảnh đẹp chúng sẽ rất vui đấy!"

Mấy ngày nay, ở trong đầu cô đều tồn tại ánh mắt và bóng dáng của những đứa trẻ có cuộc sống không được may mắn, d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn bọn chúng rất hiểu chuyện, rất kiên cường, cho dù ông trời đối bọn chúng không công bằng, bọn chúng cũng sẽ dùng thân thể nhỏ nhỏ và ý chí mạnh mẽ của mình để chống lại.

Lăng Thiếu Đường cúi người, dán sát mặt mình vào mặt cô, động tác càng thêm thân mật, anh thấp giọng nói:

"Hinh Nhi, yên tâm đi, Lăng thị sẽ nghĩ cách trợ giúp những đứa trẻ đó!"

"Nếu chúng ta cạnh tranh đấu thầu thua thì sao? Ba tài phiệt khác có làm điều mà anh vừa nói không?." Kỳ Hinh vội vàng xoay người lại, nhìn Lăng Thiệu Đường sốt ruột nói...

Kỳ thực điều cô lo lắng là có căn cứ, lần cạnh tranh đấu thầu này Lăng Thiệu Đường phải tự mình tới tham gia, như vậy ba tài phiệt khác cũng sẽ đến đúng hẹn, cứ như vậy, cạnh tranh đến cùng.

Ánh mắt Lăng Thiệu Đường lộ ra vẻ kiên nghị, khước môi anh hơi nhếch lên nói: "Từ khi anh sinh ra cho tới bây giờ trong từ điển của anh không bao giờ có hai chữ 'thất bại', một người thất bại là một người chỉ biết buông tha cho mọi thứ, Hinh Nhi, em cho rằng anh sẽ dễ dàng buông tha sao?"
_đ♥iễn_đàn_♥_l♥ê_♥_quý_♥_đ♥ôn

Hai tròng mắt của anh càng ngày càng sáng còn sáng hơn cả những vì sao đêm, tiếng nói trầm ổn, bình tĩnh.

Kỳ Hinh tươi cười. Cô chống lại con người kiên định của Lăng Thiệu Đường nói: "Em biết chỉ cần anh nghĩ muốn làm việc gì, thì nhất định sẽ thành công!"

Cô không lầm khi yêu người đàn ông này, một người có thể thành công chỉ khi người đó biết điều hoà thể lực của mình, Lăng Thiệu Đường là người như vậy, anh kiên nghị tự tin và có khả năng vượt trội khác xa so với người bình thường.

Bên môi Lăng Thiệu Đường nở nụ cười, bàn tay vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói: "Vì thế, Hinh Nhi, em không cần cảm thấy áp lực gì hết, biết không?"

Kỳ Hinh dùng sức gật đầu: "Chỉ cần có anh ở bên cạnh em, em không sợ gì cả!"

Lăng Thiếu Đường nhìn thấy cô tin tưởng mình như vậy, trong lòng cũng có chút đau khổ.

"Hinh Nhi, anh thường xuyên đi công tác không thể ở bên cạnh em, chẳng lẽ em không trách anh sao?" Anh nhẹ giọng hỏi.
d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn

Kỳ Hinh cười lắc đầu, cô dùng sức ôm Lăng Thiếu Đường, nói: "Sẽ không đâu, kỳ thực anh cũng đã sắp xếp nhiều thời gian cho em rồi! Hơn nữa, cho dù anh không có ở bên cạnh em, từng giây từng phút em vẫn có thể cảm nhận được hơi thở và nhịp đập tim anh !"

"A?" Đôi lông mày rậm của Lăng Thiếu Đường vặn vẹo, khuôn mặt anh tuấn lộ vẻ xúc động.

Kỳ Hinh ngẩng đầu, nhìn Lăng Thiếu Đường, sau đó xoay người, chỉ ra bên ngoài.

"Đường, ở Provence em có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, ở đây anh đầu tư thành lập cảng thương mại mạo dịch chủ yếu bằng đường du lịch xuyên Châu Âu, hơn nữa, anh còn xây dựng mạng lưới vận chuyển bốn phương thông suốt, ở đây Lăng thị cũng được xem là cổ chủ (chủ thuê) lớn nhất rồi, cung cấp 12400 cơ hội cho những người cần việc làm, cùng với 20 triệu Dollar giá trị sản lượng hàng năm. Truyện được chuyển ngữ ở diễn đàn l. ê quý đôn mong mọi người không đem truyện ra khỏi diễn đàn. Tất cả những chuyện anh làm, còn không thể chứng minh hơi thở của anh đang tồn tại ở nơi đây sao? Cho nên, em không cảm thấy cô đơn, ngược lại em nên cảm tạ trời xanh vì đã để cho em gặp anh, yêu anh!"

Giọng nói của cô mềm nhẹ chứa đựng tình cảm sâu nặng đối với Lăng Thiếu Đường, nhìn thế giới nhỏ bé bên dưới cô tin tưởng Lăng Thiếu

Đường sẽ dùng hai bàn tay cùng năng lực sáng tạo của mình tạo ra một vương quốc có sức hút. diễ~đàn~le~quý~đôn

Con người thâm thúy, âm trầm hiện lên một tia xúc động, xoay thân mình Kỳ Hình lại, đặt một nụ hôn ngọt ngào lên môi cô, Hình Nhi của anh đã khơi dậy tình cảm mãnh liệt trong lòng anh...

"Hình Nhi... Bé ngốc..." Giọng nói của anh khàn khàn mê hoặc, khi nghe thấy còn cảm thấy nó nồng đậm, mê say hơn cả rượu.

Đang lúc chìm đắm trong giây phút lãng mạn của riêng hai người, chuông điện thoại thúc giục họp báo của Lăng Thiếu Đường vang lên. Rời vào đường cùng, Lăng Thiếu Đường chỉ có thể lưu luyến rời khỏi đôi môi non mềm của Kỳ Hình. diễ~đàn~le~quý~đôn

"Hình Nhi, anh đi một lúc rồi về, chờ anh!" Hắn lướt nhẹ qua môi cô nói.

Kỳ Hình đỏ mặt, mỉm cười gật đầu.

Lăng Thiếu Đường vừa mới đi ra khỏi cửa phòng, lại quay đầu lại.

"Hình Nhi, cầm lấy này!" Anh lấy ra một tờ chi phiếu đã kí tên đưa cho Kỳ Hình.

Kỳ Hình nghi ngờ xem qua, sau đó nói: "Đường, anh - - "

Lăng Thiếu Đường cười nhéo mũi cô, cưng chiều nói qua: "Một lúc nữa khách sạn sẽ tổ chức bán đấu giá một số vật trưng bày, em xem có thứ gì muốn mua thì mua đi, chỉ cần điền trực tiếp số tiền lên trên đây là có thể mua rồi !"

Nói xong, anh đến gần Kỳ Hình hơn, hôn lên cái trán trơn bóng của cô rồi đi ra khỏi cửa phòng.

"Đường - -" Kỳ Hình nhìn Lăng Thiếu Đường đã biến mất, lảng lảng
đứng ở nơi đó.

HẾT HỒI 9

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 140

Gặp Gỡ Người Đàn Ông "Yêu Nghiệt"

Ban đêm ấm áp, không ồn ào sôi nổi, cảm giác nhẹ nhàng này khiến Kỳ Hình thoải mái hẳn lên.

Cửa sổ sát đất to như vậy phản chiếu bóng dáng tao nhã của Kỳ Hình lúc dùng cơm.

Cô tựa vào ghế, nhẹ nhàng nói với hai vệ sĩ luôn đi theo mình: "Các người ra ngoài đi, không cần đi theo tôi nữa !"

Tuy rằng trong ánh mắt của hai người vệ sĩ không hề mang theo chút cảm xúc, nhưng cũng có thể thấy họ hơi ngần ra, ngay sau đó, một vệ sĩ trong đó nói:

"Tiểu thư Kỳ. Lãng tiên sinh đã căn dặn chúng tôi luôn luôn phải đảm bảo sự an toàn cho cô !"

Tuy rằng âm thanh có vẻ lạnh lùng, nhưng có thể nghe thấy sự kính trọng của họ đối với Kỳ Hình.

Kỳ Hình biết bọn họ cũng chỉ là vâng lời làm việc. Nhưng nếu cứ như vậy, cô cảm thấy bản thân mình như một chú chim nhỏ bị nhốt trong lồng, một chút tự do cũng không có...

Cô không hề động, cũng không hề giận, chỉ nhẹ cười, nói: "Các người cứ chăm chú nhìn tôi như vậy, tôi không biết các người đang bảo vệ hay là theo dõi tôi nữa!"

Khuôn mặt của hai vệ sĩ co rúm lại một chút, vội vàng nói: "Tiểu thư Kỳ, cô hiểu lầm, chúng tôi - - chúng tôi chỉ sợ tiểu thư Kỳ sẽ gặp nguy hiểm!"

Kỳ Hình lắc đầu cười, cô giơ tay lên, ngắt lời bọn họ nói:

"Tôi có gặp nguy hiểm gì đâu? Hơn nữa ở đây nơi nào cũng có gắn camera mà! Tôi biết hai người chỉ làm theo lời căn dặn của Lăng tiên sinh, như vậy đi, hai người đứng ở xung quanh đây, nếu tôi có chuyện gì, sẽ hô to cho hai người biết, cứ như vậy, tôi sẽ không cảm thấy mất tự nhiên mà hai người cũng không sợ không làm tròn bổn phận của mình, như thế nào?"

Hai vệ sĩ cũng nhìn thấy bộ dáng mất tự nhiên của Kỳ Hình, hơn nữa nụ cười của cô bây giờ rất chân thành và hấp dẫn, bọn họ cũng không muốn cô phải khó xử, vì thế liền gật đầu rời đi.

Sau khi thấy bọn họ đã đi, Kỳ Hình thở phào nhẹ nhõm, cô cũng thoải mái hơn nhiều.

Xem ra cô có thể tự do làm gì mình muốn rồi. Cô thật sự không thích ai đó cứ nhìn chăm chăm vào từng hoạt động của mình.

Mà Kỳ Hình không biết, ở một chỗ không xa mọi hành động của cô đều rơi vào tầm mắt của một người đàn ông.

Kỳ Hình tươi cười, một nụ cười thuần khiết so với ánh sáng của đèn điện còn chói mắt hơn.

Ánh sáng bao phủ quanh cô, khiến cô trở nên ấm áp hơn. . .

Nhìn nụ cười hồn nhiên trên mặt cô, người luôn luôn bất cần đời như hắt lại cảm thấy có chút ấm áp. . .

Chỉ thấy khoé môi hắt hơi nâng lên, nâng ly rượu trên tay lên, thong thả bước đến trước mặt Kỳ Hình, cũng không đợi cô ý, liền tự động ngồi xuống đối diện với cô.

Đột nhiên đối diện có thêm một người, Kỳ Hình cũng phát hoảng.

Cô nhìn thấy một người đàn ông xa lạ!

Một người đàn ông xa lạ nhìn rất đẹp mắt!

Chỉ thấy khuôn mặt tươi cười xấp xỉ của hắt, hai lông mày như sóng gợn lúc nào cũng mang theo ý cười, cong cong như trăng lưỡi liềm...

Người này và Lăng Thiếu Đường đều có dáng người cao lớn, ngũ quan tuấn mỹ, khuôn mặt hoàn mỹ. Bề ngoài thoát nhìn có vẻ phóng khoáng không câu nệ (so đo tính toán Miu) , nhưng trong mắt vô tình phát ra ánh sáng khiến người ta không thể xem nhẹ.

Tóc trên đầu đen thui rậm rạp, cái mũi cao thẳng, độ dày môi vừa phải, đôi môi đỏ mọng lúc cười khiến người khác phải xao động, có lúc lại tràn ngập vẻ đa tình, khiến cho người khác phải say mê.

"Anh - -" Kỳ Hình kinh ngạc tròn tròn mắt, mắt đẹp nhú lại.

Người này là ai vậy? Mình biết anh ta sao? Nhưng mà không có ấn tượng gì cả!

Người đàn ông cười, dễ dàng nghe thấy giọng nói không hề có địch ý (thái độ thù địch) : "Chắc tiểu thư rất hối hận vì đã đuổi hai vệ sĩ đi!"

Kỳ Hình lẳng lẳng nhìn hắt, trời ạ, người đàn ông này có đôi mắt trong suốt như nước, nghĩ đến đây, theo bản năng cô cười cười.

Nụ cười của cô rất thanh nhã (thanh lịch tao nhã), cũng không nhìn hăn nữa, vì thế hăn thích thú hỏi: "Có vẻ tôi đã khiến tiểu thư sợ? Thật có lỗi quá!"

Kỳ Hinh nhún vai, nói: "Kỳ thực tôi chỉ đang suy nghĩ tại sao trên đời này lại có thể có người như vậy - -" Cô ngừng một chút.

"Tôi là người như thế nào?" Người đàn ông nhướng mi, hỏi.

"Yêu nghiệt!" Kỳ Hinh nhàn nhạt nói ra hai chữ.

Chính xác, diện mạo của người đàn ông ngồi trước mặt tuần mỹ khác thường, đừng nói là đàn ông, phụ nữ cũng phải cảm thấy ghen tị. (Ừa sao có thể thấy thằng khác đẹp hơn anh Đường vậy chị >, <)

"À? Khà khà - - "

Người đàn ông hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Kỳ Hinh, hăn cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy cô gái này thật thú vị.

"Gọi tôi là Kanve, không biết tôi nên gọi tiểu thư là gì?" Hăn nở nụ cười mê người, vươn tay ra trước mặt cô, lấy tư thế không cho cự tuyệt.

Kỳ Hinh cười nhẹ, nói:

"Gọi tôi là Kỳ Hinh được rồi!" Nói xong, cô cũng vươn tay, chuẩn bị đáp trả lại hăn.

Khi bàn tay nhỏ bé của cô tiếp xúc với lòng bàn tay to lớn của hăn, đột nhiên bàn tay to của Kanve nắm chặt lại, tay dùng lực rất bá đạo.

"Anh - - muốn làm cái gì?"

Trong lòng Kỳ Hinh cả kinh, cô luôn luôn lễ phép không hề đề phòng nên cũng không nghĩ hăn sẽ làm như vậy.

Kanve cười nói:

"Không cần khẩn trương, chúng ta đang ở nước Pháp, tôi muốn dùng lễ nghi của nước Pháp với tiểu thư Kỳ!"

Nói xong, hân liền cúi người, giữ chặt bàn tay nhỏ nhỏ của cô, bá đạo bao vây, đôi môi gợi cảm dừng trên mu bàn tay của Kỳ Hình, rồi sau đó, nói ra - -

Miệng hân nhếch lên không tính là đang cười. Quả nhiên rất ấm áp đúng như hân tưởng tượng. . .

Sắc đẹp tuyệt trần, cả người toả ra mùi hương thơm ngát, không giống mùi nước hoa nồng đậm của những người phụ nữ khác.

Đáy mắt hân dần dần hiện lên ý cười...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 141

Sự Càn Quấy Trong Hội Đấu Giá (1)

Theo bản năng Kỳ Hinh vội vàng rút tay lại, người đàn ông không đành lòng này khiến trong lòng cô hoảng sợ, tuy biết rằng đây chỉ là phép lịch sự cơ bản, nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Kanve còn muốn nói cái gì đó nhưng lúc này một người ăn mặc như vệ sĩ đi tới, ghé vào lỗ tai hắn nói cái gì đó, chỉ thấy khóe môi hắn nhếch lên, hắn phất tay, bảo vệ sĩ lui xuống.

Ngay sau đó, hắn đi đến bên cạnh Kỳ Hinh bên, cúi người xuống, mùi nước hoa nhàn nhạt cùng hơi thở nam tính vây quanh cô.

"Kỳ Hinh, sau này chúng ta còn phải gặp lại nhau nữa rồi."

Tiếng nói dễ nghe mang theo ý cười xấu xa vang ở bên tai Kỳ Hinh, khiến cô không khỏi ngẩn ra, sau khi cô bắt đầu có phản ứng thì Kanve đã đi ra khỏi nhà ăn.

Kanve?

Kỳ Hinh không khỏi nhú mày, người này nhìn rất quen, giống như là đã gặp ở đâu đó, rốt cuộc hắn là ai?

☆☆☆☆☆☆☆☆

Tầng thượng khách sạn ChateauDeLaPi-oli-ne, phòng triển lãm là nơi chuyên dùng để tổ chức hội đấu giá, những người có thể tham gia đấu giá là những người phải có thân phận, địa vị tương xứng.

Kỳ Hình cũng không biết đến buổi đấu giá này thì phải ăn mặc sang trọng một chút, bởi vậy cô chỉ mặc một cái áo T-shirt màu trắng phối với quần bò màu đen. Lúc cô đi đến cửa thì tự nhiên bị người phục vụ ở đó ngăn lại.

"Tiểu thư, thực xin lỗi, cô ăn mặc như vậy thì không thể tham gia buổi đấu giá hôm nay!" Một phục vụ trong số đó mang theo ánh mắt hèn mọn nhìn cô nói.

Kỳ Hình nhìn những người ăn mặc sang trọng bên trong, khẽ cười một cái, cô cũng không muốn giải thích gì vì thật lòng cô cũng không có ý định tham gia buổi đấu giá, chính vì thấy nhàm chán nên cô mới tới nơi này.

Nếu trang phục không phù hợp với quy định vậy thì đi về thôi.

Lúc Kỳ Hình vừa mới xoay người chuẩn bị rời đi, phía sau vang lên tiếng quả trách dồn dập: dᄁđ☆L☆qᄁđ

"Các người bị làm sao vậy, ngay cả tiểu thư Kỳ cũng dám chặn đường. Lãng tiên sinh trách tội xuống dưới. Ai trong số các người có thể đảm đương nổi?"diễn❀đàn-lê-quý❀đôn

Tổng giám đốc khách sạn vừa đi đến nơi thì thấy một màn như vậy, lập tức răn dạy hai nhân viên phục vụ.

Kỳ Hình quay đầu lại, nhận ra ông ta, cô cười nhẹ: "Xin chào"

Trên trán tổng giám đốc khách sạn toát mồ hôi lạnh vội vàng cúi đầu khom lưng nói: "Cô khỏe, tiểu thư Kỳ thật ngại quá, mời cô vào, mời vào!"... dᄁđ☆L☆qᄁđ

Kỳ Hinh khẽ gật đầu tiến vào trong.

Hai nhân viên phục vụ sợ tới mức tái cả mặt, dợm☆L☆qđđ cô - - hóa ra cô chính là Kỳ Hinh, ở trong ấn tượng của bọn hắn, Lăng tiên sinh là kẻ có tiền sẽ thích những loại đàn bà hay lên mặt nạt người, trang điểm thật dày lau cũng không hết, họ không nghĩ Lăng tiên sinh sẽ thích cô gái giản dị như một cô sinh viên đại học này.

Kỳ Hinh tìm vị trí ngồi thích hợp, cô ngồi xuống nhìn quanh bốn phía xa hoa, xem những món đồ cổ có giá trị bày ở hai bên phòng triển lãm, không khỏi cảm thán những thế lực sau lưng này.

Các cô gái xinh đẹp liên tiếp chào đón những người đàn ông sang trọng, tuy rằng cô chỉ mặc một bộ quần áo đơn giản, không son không phấn như những cô gái khác, nhưng cô tao nhã ngồi ở chỗ kia, đôi mắt đẹp đảo quanh khiến người khác bị hút vào trong đó.

Hội đấu giá bắt đầu, chính vào lúc này, Kỳ Hinh bắt đầu phát hiện ở hướng cửa mọi người bàn tán nhao nhao, thậm chí còn có người phải đứng lên tiến về phía cửa.

Kỳ Hinh nghi hoặc nhìn về phía cửa - -

Là hắn?...

Là người đàn ông tự xưng Kanve.

Chỉ thấy hắn mặc một bộ quần áo màu đen bó sát người tôn lên vóc dáng hoàn mỹ của mình, bên môi vĩnh viễn treo lên một nụ cười xấu xa tà ác, ở trong vòng tay hắn còn có một cô gái xinh đẹp với bộ váy màu hồng quyến rũ, cô ta kiêu ngạo đem thân thể đầy đặn của mình dính sát vào người Kanve, khuôn mặt xinh đẹp cũng lộ ra vẻ kiêu ngạo không ai bì nổi.

Kỳ Hình bất đắc dĩ lắc đầu, xoay đầu trở về, chắc hẳn cô gái này là một minh tinh, hình như có chút ấn tượng, chắc lại là vụ tai tiếng tình dục gì đó, cô không có hứng thú tìm hiểu mấy chuyện này.

Bản thân người đàn ông chính là một loại động vật ương bướng, nhất là những người đàn ông có tiền và có quyền. Lúc nào cũng muốn nhiều phụ nữ vây quanh mình.

"Kỳ Hình, chúng ta lại gặp mặt!" Tiếng nói của Kanve đột nhiên vang ở bên tai Kỳ Hình, giọng mềm nhẹ mang theo chút vui vẻ. diễn❀đàn-lê-quý❀đôn

Kỳ Hình ngẩng đầu, liếc mắt một cái nhìn vào đôi con ngươi như hố sâu không đáy của hắn.

Kanve cười, hắn cúi người xuống, đem khuôn mặt tuần tú của mình sát lại gần Kỳ Hình, gần đến mức có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người hắn. Bàn tay to của hắn đột nhiên vòng qua vai Kỳ Hình, thì thào nói:

"Thế nào? Tôi đáng sợ như vậy sao?" Ở giữa cổ họng của hắn không khỏi bật ra tiếng cười trầm thấp.

Hắn chăm chú nhìn cô, từ trên cao nhìn xuống, không hề chớp mắt...

Kỳ Hình ngửa đầu, bắt gặp cặp mắt cùng tiếng cười của hắn, con ngươi sáng rõ, càng nhìn càng thấy đẹp.

Hành động bất cần đời của hắn khiến cô nhúu mày.

Cô không biểu lộ cảm xúc đẩy tay hắn ra, nhìn cô gái phía sau đang nhìn mình với đôi mắt oán hận, nhẹ giọng cười nói:

"Nếu anh tiếp tục nói những lời như vậy, bạn gái của anh sẽ ôm hận mà rời đi!"

Đôi môi mỏng của Kaven gợi lên nụ cười nhạt. Đôi mắt sâu lắng nhìn cô chăm chú. Hắn đem toàn bộ phản ứng của Kỳ Hình thu vào trong đáy mắt.

Hắn nói nhỏ ở bên tai cô:

"Nếu tôi muốn cô làm người phụ nữ của tôi thì sao?"

Bỗng chốc Kỳ Hình đứng dậy. Một đôi mắt đẹp giận dữ nhìn thẳng vào đôi mắt gian ác kia - -

Ánh đèn xa hoa đang chiếu khắp nơi, đôi mắt hắn sâu thẳm, tựa như dòng chảy có màu sắc kỳ lạ, bên trong đôi mắt giống như đang có hai lỗ xoáy...

Hai ánh mắt giao nhau, cùng trầm lắng, cùng tuyệt mỹ.

"Đáng tiếc tôi không có hứng thú!" Trong lời nói của Kỳ Hình có chút lạnh lùng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Sự Càn Quấy Trong Hội Đấu Giá (2)

"Một cô gái thú vị!

Cho tới bây giờ Kanve vẫn chưa gặp qua người phụ nữ nào có thể lạnh lùng cự tuyệt hẳn như vậy, hẳn không hề động cũng không hề giận, mà càng thêm vui vẻ ngắm nhìn Kỳ Hình.

Bàn tay to ấm áp đột nhiên đặt ở cái eo nhỏ bằng phẳng của cô.

" Tôi sẽ luôn theo đuổi cô đến khi cô có hứng thú mới thôi - - " Hơi thở hỗn độn phả vào bên tai cô, trêu chọc vành tai mẫn cảm của cô...

Kỳ Hình hít một hơi. Lui về phía sau, trên đời này làm sao có thể có người đàn ông bất cần đời như vậy?

Kanve cười gian. Hắn ngồi ở chỗ cách Kỳ Hình không xa, con người kiêu ngạo nhìn chăm chăm bóng xinh đẹp của Kỳ Hình.

Cô gái này khiến hắn đặc biệt hứng thú.

Kỳ Hình ngồi ở chỗ kia cảm thấy rất kỳ quái, giống như đang ngồi trên hàng vạn cây kim. Cô vừa định rời đi, lúc này tiếng nói của người chủ trì vang lên.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể quay về vị trí của mình.

Buổi bán đấu giá chính thức bắt đầu, lần bán đấu giá này đều trưng bày những vật quý giá có một không hai trên thế giới, bởi vậy cái giá phải

trả rất cao người bình thường không thể chịu nổi...

Từng vật phẩm quý giá được bán đấu giá, Kỳ Hinh không tìm được thứ gì vừa ý, mà Kanve ở sau lưng cô cũng không có ra giá mua món đồ nào hết.

"Kanve, anh muốn mua cái gì cho người ta không?" Bạn gái Kanve nũng nịu nói với hắn.

Kỳ thực lúc này chứng kiến những cử chỉ thân mật của hắn cùng với cô gái kia cô đã không thoải mái rồi, ánh mắt của hắn nói cho cô biết, nhưng cô không dám làm gì quá đáng vì cô biết đối với những người đàn ông như hắn thì phải thận trọng.

Kanve lười nhác cười, bàn tay to cũng tùy ý ôm eo cô bạn gái: "Em thích cái gì cứ nói để anh mua!"

"Thật sao? Ừm..." Đôi mắt cô sáng lên, lập tức đưa đôi môi của mình tiến lại gần môi của hắn.

Chính vào lúc này, màn hình lớn bày ra một chuỗi dây chuyền chói mắt, sắc màu long lanh khiến tất cả mọi người ở đây đều rung động.

"Các vị, thứ mọi người đang thấy là kim cương vàng được chế tạo thành dây chuyền. Đây là một trong hai vật phẩm đấu giá có giá cao nhất ngày hôm nay. Viên kim cương này nặng 4318 carat. Nói về giá trị thì kim cương thiên nhiên có màu có giá cao hơn kim cương trắng. Bởi vì sản lượng kim cương có màu cực ít. Mà kim cương vàng sẫm nặng tới 4318 carat là cực

kỳ hiếm thấy. Màu sắc của nó được đánh giá là Fancy Intense Yellow." Giá khởi điểm là 50 vạn Euro. Bây giờ bắt đầu đấu giá!"

Kanve không cảm xúc đem ánh mắt di chuyển đến chỗ Kỳ Hình đang ngồi. Ngay sau đó, hắn đưa mắt nhìn lên trên sân khấu. Nói với trợ lý đang đứng bên cạnh: "Bill, theo!"

"Vâng!" Trợ lý của hắn vội trả lời, ngay sau đó, hắn ta nâng tay lên.

"Vị tiên sinh này ra giá đến 650 vạn, có ai trả cao hơn 650 vạn không?" Người chủ trì trầm ổn hỏi.

Trên mặt bạn gái Kanve xao động cô ta cười thật tươi, đem thân thể của mình dán chặt lên thân thể của hắn, mở cờ trong bụng, cô ta liếc mắt nhìn chuôi dây chuyền, không nghĩ Kanve sẽ quan tâm mình như vậy. Ai cũng có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô ta.

"750 vạn!" Giọng nói lạnh lạnh của một người đàn ông vang lên.

Kanve quay đầu lại híp mắt nhìn về phía người vừa ra giá kia...

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên, tuy rằng trên người mặc tây trang nhưng cả người hắn ta lại có vẻ thô tục, trên cổ còn đeo một chiếc vòng vàng to, ngay cả trên cổ tay hắn ta cũng có một chiếc vòng to, đeo nhiều như vậy vì sợ người khác không nhận ra hắn ta là người có tiền.

Nhìn cũng biết hắn ta là người giàu có, Kanve không vui nhíu mày, hiển nhiên hắn cũng không thích để khác cướp đoạt thứ mình muốn.

Bill nhìn về phía sau, lập tức nhấc tay lần nữa.

"Vị tiên sinh này ra giá đến 800 vạn. Có ai trả giá cao hơn không?" Người chủ trì lại hỏi.

"Một ngàn vạn!" Người đàn ông trung niên lúc này lại kêu ngạo hô to lên.

Bốn phía ồ lên một tiếng.

"Vị tiên sinh này ra giá đến một ngàn vạn, có ai ra giá cao hơn một ngàn vạn không?"

"Hai ngàn vạn!" Bỗng chốc giọng nói lười nhác của Kanve vang lên, hẳn nghĩ muốn cái gì thì nhất định phải có cái đó.

Tất cả mọi người đang ngồi đều nhìn về phía Kanve, có người hiển nhiên cũng đã nhận ra người này là ai rồi. Bắt đầu âm thầm tiếc nuối cho người đàn ông trung niên kia.

Mà Kỳ Hình cũng nghi hoặc quay đầu nhìn, chỉ là một chuỗi dây chuyền thôi, cho dù vô giá, cũng không đến mức phải trả hai ngàn vạn Euro.

Hiển nhiên, người đàn ông trung niên cũng sợ run lên, hẳn ta không nghĩ tới người thanh niên trẻ tuổi này lại đáng sợ như vậy, bởi vậy hẳn ta cắn răng một cái, lại nhấc tay lên tăng thêm 50 vạn.

Kanve không vui, hẳn nhú mào: "Bill --"

Bill hiểu rõ ý của hẳn, lập tức nói: "Yên tâm, tôi lập tức làm!"

Nói xong, hẳn ta cầm lấy di động, gọi một cú điện thoại: "Lập tức điều tra tư liệu của một người trong buổi đấu giá hôm nay cho tôi!"

Không đến năm phút đồng hồ, hẳn ta tắt máy, nói thần bên tai Kanve: "Người này có một mỏ than, nói trắng ra hẳn là ông chủ bán than đá!" (ủa bán than mà giàu vậy Bill vội vàng gọi điện thoại).

Không đến 2 phút, sau khi người đàn ông nhận được một cú điện thoại, sắc mặt bỗng chốc trở nên khó coi, vội vàng vàng rời khỏi hội trường.

Chuỗi dây chuyền xa hoa thuộc quyền sở hữu của Kanve.

Mà hết thảy mọi chuyện đều được Kỳ Hình để ở trong mắt, trong lòng cô càng thêm nghi ngờ.

Kanve là ai? Làm sao có thể có năng lực như vậy, người đàn ông trung niên kia rời đi như vậy nhất định là do hắn có dụng tay dụng chân.

Trong lòng cô âm thầm kinh ngạc, người này và Lăng Thiểu Đường đều cuồng ngạo và tự tin như nhau, người này tuyệt đối không phải loại đơn giản.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 143

Không Ai Dám Ra Giá Để Mua "Khuyneh Quốc Nhan"

Ban đêm lúc nào cũng là lúc chứa đựng nhiều loại cảm tình đặc biệt, phòng triển lãm nhẹ nhàng tỏa ra mùi thơm, những ngọn đèn loé ra các tia sáng bắt mắt.

Kỳ Hinh không cần quay đầu lại cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng sau lưng mình, càng lúc cô càng cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Kanve cười quỷ dị, con người sâu thẳm nhìn chằm chằm bóng dáng xinh đẹp của cô, hắn đem vẻ mặt không được tự nhiên của cô thu hết vào trong mắt, trong lòng hắn cũng có chút ấm áp.

Hắn thừa nhận cô gái này khiến lòng hắn trùng xuống, mà từ trước đến giờ cái cảm giác này hắn chưa từng cảm nhận được ở trên người những cô gái khác.

Trợ lý Bill cũng nhìn về phía Kỳ Hinh, sau đó nói vào tai Kanve:

"Cô gái phía trước tên là Kỳ Hinh, cô ấy là đại biểu của tài phiệt quốc tế Lăng thị đến để cạnh tranh đấu thầu công trình chấn động thế giới! Nói cách khác, nói cách khác cô ấy là vợ của tổng giám đốc Lăng!"

Kanve hơi ngẩn ra, lập tức trong ánh mắt lại hiện ra vài tia hứng thú: "Người phụ nữ của Lăng Thiệu Đường? Khà khà, càng lúc càng thú vị hơn rồi !"

"Lăng Thiệu Đường đâu?"Hắn hỏi trợ lý.

Bill lập tức nói: "Tổng giám đốc Lăng vừa đến khách sạn không lâu đã phải tham dự một cuộc họp ngay!"

"Chật chạt! Thật

đáng tiếc, để một cô gái xinh đẹp như vậy ở chỗ này, đúng là không biết quý trọng!" Kanve ra vẻ tiếc nuối nói.

Cùng với tiếng nhạc du dương, phân đoạn cuối cùng của buổi đấu giá đã đến.

Chỉ thấy trên màn hình lớn hiện ra một vật phẩm là một hộp trang sức bằng gỗ khắc hoa vô cùng tinh xảo, ở miệng chiếc hộp được khảm một viên phi thúy (đá màu lục, ai muốn xem hình về nó thì lên gg tìm nhé), khiến chiếc hộp càng thêm chói mắt.

Khi người mẫu đưa vật phẩm trưng bày trên bàn đấu giá, thân thể Kỳ Hình hơi run, hộp trang sức này bất kể ở đâu cũng không có, nó không hề xuất hiện trên thị trường.

Hộp trang sức này có ma lực khiến người ta phải mê mẩn, tầm mắt của cô luôn hướng về nó.

"Các vị, vật phẩm cuối cùng này là một thứ rất quý giá - Khuynh quốc nhan, đây không phải là một hộp trang sức đơn giản, nó được tạo thành từ gỗ giáng hương của cây đàn hương, từ lâu loại gỗ này đã không còn nữa, đây là loại gỗ được sùng bái vào thời nhà Minh và thời nhà Thanh ở Trung Quốc, bởi vì loại cây này rất hiếm, cho nên dù là cái rễ cây nho nhỏ cũng

rất đắt, nó luôn tỏa ra mùi hương thoang thoảng thơm ngát của gỗ, mà ở phía miệng hộp còn có "Tình nhân chi lệ" gọi là phỉ thúy, nặng 25 carat, hộp trang sức này có giá trị lịch sử trọng đại, theo nghiên cứu, chiếc hộp này có xuất xứ từ hậu cung thời nhà Minh ở Trung Quốc. Giá khởi điểm của "khuy nh quốc nhàn" là 500 vạn euro, mỗi một lần gọi sẽ là 50 vạn Euro, bây giờ bắt đầu đấu giá!"

Khuy nh quốc nhàn --

Kỳ Hình thì ào gọi tên chiếc hộp, một cái tên thật đẹp!

"600 vạn!" Hiển nhiên đối với "Khuy nh quốc nhàn" người cảm thấy có hứng thú với nó không chỉ có mình Kỳ Hình.

"Vị tiên sinh này ra giá 600 vạn, có ai trả cao hơn 600 vạn không?" Người chủ trì nói.

Kỳ Hình giơ tay lên.

Mắt người chủ trì sáng ngời, lập tức nói: "Vị tiểu thư này ra giá 650 vạn, còn ai trả cao hơn 650 vạn không?"

Đáy mắt Kanve mỉm cười nhìn Kỳ Hình, lại nhìn vật phẩm quý giá trưng bày trên kia, "khuy nh quốc nhàn" không sai, thật sự rất thích hợp với cô!

Lập tức, đột nhiên, thân mình cường tráng của Kanve đứng lên, ánh mắt đảo qua mọi người, con người sâu thẳm sắc bén mang theo ý lạnh.

Người đàn ông đang chuẩn bị gọi giá, khi tiếp xúc với ánh mắt lạnh lẽo của hân lập tức buông tay xuống -- ai chọc được, ai không thể trêu vào, điểm này dĩ nhiên hân ta cũng biết!

Nhìn thấy được tác dụng của việc uy hiếp, Kanve bật cười, miễn cưỡng ngồi trở lại vị trí của mình, đem ánh mắt đặt ở trên người Kỳ Hình.

Mà người chủ trì thấy một màn như vậy hẳn vẫn tỏ ra như không thấy gì lớn tiếng nói: "650 vạn lần đầu tiên, 650 vạn lần thứ hai, 650 vạn lần thứ ba, xong thủ tục mua bán! Khuynh quốc nhan chính thức thuộc về vị tiểu thư này."

Hắn nặng nề nói ra.

Kỳ Hình cũng không biết Kanve ở phía sau đã làm gì, cô chỉ chăm chú nhìn "khuynh quốc nhan", mọi sự chú ý của cô đều dồn lên chiếc hộp.

"Kanve, anh thật tốt, em rất thích chuỗi dây chuyền này!"

Bạn gái Kanve cố ý lắc lắc thân thể đầy đặn của mình, khi cô ta nhìn thấy chuỗi dây chuyền lóe sáng, tim cô ta như muốn nhảy ra ngoài.

Kanve nhướn mày, khóe miệng xấu xa hơi nâng lên, hắn nhìn cô bạn gái bên cạnh, nhún vai, chỉ đơn giản nói một câu: "Thật có lỗi!"

Nói xong, thân thể ngang tàn bước đến gần Kỳ Hình.

"Kanve --"

Bị đối xử như vậy cô bạn gái hỗn hển kêu tên của hắn.

Thật đáng giận, đang đi nửa đường lại muốn chạy đi tìm người phụ nữ khác, cô ta hung tợn nhìn Kỳ Hình, lửa giận trong mắt như muốn thiêu đốt đối phương, cô ta không phục, Kanve là cô tìm sức của chín trâu hai hổ mới câu tới tay!

"Tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong, bây giờ tôi đưa cô trở về!" Trợ lý Bill không cảm xúc nói với bạn gái Kanve.

Gọi là tiểu thư vừa nghe đã biết ý tứ trong lời nói của Bill, cái gì mà đưa mình trở về, cô ta liền hiểu Kanve đã không còn hứng thú đối với mình, hừ! Cô ta hung hăng dậm chân một cái, phẫn uất đi ra khỏi hội đấu giá.

Kanve khẽ đi ở phía sau Kỳ Hinh, cô đang làm thủ tục, sau khi cô làm xong xuôi, theo bản năng cô xoay người lại, cô không nghĩ Kanve đang đứng ở phía sau mình, hấn đứng gần đến nỗi có thể ôm cô vào trong lòng ngay lúc này.

"Anh -- buông tôi ra!"

Kỳ Hinh cả kinh hơi thở của người đàn ông này đột nhiên tiến vào hòa lẫn với hơi thở của cô.

Kanve buồn cười nhìn cô gái đang trang bị cho mình như một con nhím, cô rất nhỏ, rất mềm mại, cái đầu nho nhỏ của cô đang đặt trên ngực mình.

"Thật vất vả mới được thưởng thức hương thơm trên người mỹ nhân, làm sao tôi có thể buông tay được đây?"

Cánh tay Kanve cố định vòng quanh cái eo mảnh mai của Kỳ Hinh.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 144

Cướp Đoạt Người Phụ Nữ Của Lăng Thiếu Đường

"Anh- - buông tôi ra, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ!"

Kỳ Hinh cố gắng né tránh hơi thở nam tính của hắn, cô giãy dụa nói.

Kanve cúi đầu xuống gần sát bên tai Kỳ Hinh, giọng nói tuy mềm nhẹ nhưng hơi thở nguy hiểm của hắn khiến người ta phải sợ:

"Gọi bảo vệ? Tôi nhớ cô đã đuổi hai vệ sĩ của mình đi rồi mà!"

Kỳ Hinh hít một hơi, cô trừng mắt thật lớn nhìn thẳng về phía người đàn ông cao lớn kia - -

Rốt cuộc hắn là ai? Vì sao giọng điệu của hắn lại ngông cuồng giống Lăng Thiếu Đường lúc trước?

Kanve nhìn đôi mắt trong suốt mang theo sự sợ hãi của Kỳ Hinh, trong lòng hắn khẽ rung động.

Sau đó, hắn buông tay ra. Cố ý hít một hơi dài, giọng nói của hắn làm cho người nghe cảm thấy như hắn đang uất ức.

"Aiz! Chẳng lẽ cô chán ghét tôi đến vậy sao? Tôi chỉ muốn làm bạn bè với cô mà thôi!"

Giọng nói của hắn đầm đìa đáng yêu, lời nói chân thành tha thiết khiến Kỳ Hình cảm thấy ngượng.

Bản thân cô là một người hồn nhiên lương thiện, không có nhiều kinh nghiệm để nghiên ngẫm nghiên cứu tâm tư của đàn ông, cô vừa thấy bộ dáng của Kanve như vậy, trong lòng cũng cảm thấy khó xử, vội vàng nói:

" Kanve, anh - - anh không cần nghĩ như vậy, tôi không có ý đó!"

Đúng là một cô gái đơn thuần! Một chút đề phòng cũng không có!

Đáy lòng Kanve rung động, vẻ mặt đầm đìa đáng yêu biến mất, sắc mặt hắn biến đổi giống như lật sách, hắn nở nụ cười tà ác.

"Anh - - "

Kỳ Hình phản ứng kịp thời, người đàn ông này quả thực rất kỳ quái, hắn gian ác khiến cô khó nắm bắt.

Cô dứt khoát sẽ không để ý đến hắn nữa, xoay người rời đi.

"Kỳ Hình, đừng đi!"

Kanve vươn bàn tay to nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, ngay sau đó, hắn đem chuỗi dây chuyền vừa mới mua được với giá trên trời tặng cho cô.

"Tôi thích sự hoàn mỹ, tôi nghĩ chiếc vòng này chỉ đẹp khi đeo vào cổ một người xinh đẹp như cô! Kỳ Hình, tặng cho cô!" Kanve tham lam nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, hắn nhẹ nhàng nói với cô.

Kỳ Hình ngẩng đầu lên, đối mặt với chuỗi dây chuyền có giá cao như vậy lại vô cảm nói:

"Lần này anh sẽ gặp phiền phức lớn rồi đấy, tôi nghĩ anh nên đem chiếc vòng này tặng cho những người phụ nữ ở bên cạnh anh đi! Tạm biệt!"

Từ đầu Kanve đã không muốn buông Kỳ Hình ra, hấn nhếch miệng, bàn tay to vừa thu lại, Kỳ Hình liền lao vào trong lòng hấn:

"Cũng chỉ có cô mới dám lạnh lùng cự tuyệt tôi như vậy, càng ngày tôi càng cảm thấy có hứng với cô!

Nói xong, hấn cười chế nhạo, cúi người áp mặt lại gần.

Khuôn mặt tuần mỹ tà ác càng ngày càng gần...

Hơi thở nguy hiểm, đập vào mặt cô...

Gần đến nỗi cô có thể ngửi được hơi thở nguy hiểm của hấn...

Kỳ Hình né tránh: " Anh - - buông tôi ra - - Ừm - - "

Môi hấn bá đạo chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, đoạt lấy ngọt ngào từ cô...

Vội vàng yêu cầu, tận tình giữ lấy...

Hơi thở nam tính nồng đậm xông vào từng góc miệng của cô.

Bàn tay to tà ác đem thân thể mềm mại của cô dính sát vào thân thể cường tráng của mình.

Kỳ Hình sợ tới mức hoàn toàn không thể tự chủ nổi, hơi thở nam tính xalạ khiến cô sợ, không giống với mùi hương của Lăng Thiếu Đường, tuy rằng cũng cuồng nhiệt khiến người ta hít thở không thông, lại có thể khiến tâm trí cô trở nên hỗn loạn.

Cô hung hăng cắn môi hấn!

"Ừm- - "Kanve chau mày, ngay sau đó, đáy mắt lướt qua vẻ đau đớn.

Hắn kéo cô ra, chớp mắt nhìn chăm chăm vào phản ứng của cô, ánh mắt dịu dàng như đang thôi miên người khác, nói:

" Kỳ Hình, biết không? Tôi thích em... Ngay lần đầu nhìn thấy em, tôi đã thích em..."

Kỳ Hình khẩn trương theo dõi hắn, bởi vì cô không thể thoát khỏi cánh tay rắn chắc của hắn, cô chỉ có thể đề phòng từng động tác của hắn.

"Tôi đã có người ở trong lòng rồi !" Cô muốn hắn tự rút lui.

Kanve nhìn cô thật lâu, con ngươi đen láy rực sáng như có một ngọn lửa đang cháy mãnh liệt, như muốn hung hăng cắn nuốt cô...

Hắn nhẹ nhàng nói với cô một câu:

"Lăng Thiệu Đường cho cô bao nhiêu lợi ích để cô trở thành người phụ nữ của hắn? Tôi có thể cho cô gấp đôi số đó!"

Kỳ Hình ngẩng đầu: "Rốt cục anh là ai?"

Không sai, người này tuyệt đối không phải người đơn giản, hắn biết cô và Lăng Thiệu Đường có quan hệ nhưng vẫn muốn làm theo ý mình.

Kanve chán nản cười, nụ cười có vẻ tà ác nhưng lại cực kì hấp dẫn, đôi mắt sáng rực, khuôn mặt hoàn mỹ, ngũ quan tinh xảo so với Satan ở dưới địa ngục còn tuấn mỹ hơn ba phần, nguy hiểm nhưng dịu dàng, hắn có sức hấp dẫn độc đáo khiến người ta mê muội.

Hắn không trả lời Kỳ Hình, chỉ chăm chú nhìn cô, trên người cô có mùi hương thơm mát, giống như một đóa hoa sen khiến hắn không kiềm chế được.

Nếu - - hắn thật sự... có được cô thì sao? !

Ý nghĩ như vậy khiến bụng hắn xuất ra một luồng nhiệt - -

"Trở thành người của tôi không tốt sao? Lăng Thiếu Đường có thể cho em cái gì, tôi cũng có thể cho em cái đó, thậm chí sẽ cho em nhiều hơn những thứ đó!"

Giọng nói của hắn khàn khàn mà gợi cảm, dịu dàng mê hoặc lòng người, giống như có chút lưu luyến cùng một chút bá đạo:

"Chỉ cần tôi muốn, em sẽ là của tôi!"

"Anh! Anh nằm mơ đi!" Kỳ Hình thốt ra.

"A? Về sau tôi sẽ thường xuyên nằm mơ! Ha ha!"

Hắn cười "thân thiết" như vậy, thân thiết đến mức khiến cô không nhận được mà run:

"Tôi sẽ nằm mơ thường xuyên, nhất định đó sẽ là những giấc mơ đầy ấm áp!?"

Hắn vươn ngón trỏ ra, tà ác trêu chọc cái cằm nhỏ của cô.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Phải Nhớ Kỹ Tên

Kỳ Hinh thở gấp, cô vung tay hất tay hăn ra.

"Anh biết tôi là người phụ nữ của Lăng Thiệu Đường mà còn dám nói chuyện như vậy sao?" Cô thật sự không còn biện pháp nào cả, chỉ có thể đem Lăng Thiệu Đường ra làm lá chắn cho mình.

Kanve cười gian: "Em cho rằng chỉ vì một người phụ nữ bình thường hăn sẽ nổi giận với tôi sao? Đàn bà bên cạnh hăn không thiếu, so với tôi chỉ có hơn chứ không bao giờ kém!"

Tuy rằng ngoài miệng hăn nói như vậy, nhưng trong lòng lại hoang mang, bởi vì Kỳ Hinh có thể làm đại biểu cho Lăng thị trong buổi cạnh tranh đấu thầu công trình địa chấn thế giới, có thể thấy được cô gái này rất có địa vị ở trong lòng Lăng Thiệu Đường.

Nhưng mà hăn muốn đánh cược một lần, bởi vì cô gái này khiến hăn phải mê muội.

Kỳ Hinh hoàn toàn sợ ngây người, vì lời nói vừa rồi của hăn đồng thời cũng vì hăn rất hiểu biết về Lăng Thiệu Đường.

Kanve thừa dịp Kỳ Hinh đang khiếp sợ đứng yên tại chỗ, hăn đeo dây chuyền lên trên chiếc cổ mảnh khảnh của cô, cảm giác mềm mại trong tay

khiến hần hơi khó kiềm chế mình.

"Bây giờ em cứ tuyệt tôi hay không cũng vậy, nhưng - - tôi nhất định phải có được em!"

Kanve khép hờ ánh mắt, nhìn không ra là thật là giả, hần cười không đứng đắn, kế tiếp hần nói một câu: "Còn nữa, tôi muốn em nhớ kỹ tên của tôi, tôi gọi là - - Cung - Quý - Dương!"

Nói xong, hần cười ha ha đi ra khỏi phòng triển lãm.

Thân thể Kỳ Hình chấn động mạnh một cái, cô kinh hãi nhìn người đàn ông vừa đi khỏi phòng triển lãm - -

Khó trách tại sao cô lại có cảm giác quen quen!

Cung Quý Dương!

Tổng giám đốc công ty tài phiệt quốc tế Cung Thị - - Cung Quý Dương!.

Lavender - loài hoa bé nhỏ màu tím mang ý nghĩa " chờ đợi tình yêu", không biết đã làm chao đảo bao nhiêu người.

Một chiếc xe xa hoa đi trên nền gạch đá màu trắng xuyên từng vườn hoa hướng dương màu vàng, rốt cục cũng chịu dừng lại trên một mảnh đất.

Kỳ Hình không đợi xe dừng hần đã sốt ruột mở cửa xe, triều này phiến màu tím hải dương chạy vội đi qua.

"Hình Nhi - - "Lăng Thiệu Đường từ chỗ điều khiển xe cũng vội vàng bước xuống, biểu cảm tức giận hiện lên trên mặt, anh lớn tiếng quát Kỳ Hình.

Kỳ Hình phát hoảng, sợ hãi quay đầu nhìn Lăng Thiệu Đường.

Cách đó không xa anh đã nhìn thấy biểu cảm trên mặt của người mình yêu, trong lòng cũng mềm hẳn đi, anh đưa tay qua, ra lệnh: "Đi lại!"

Kỳ Hinh bấu môi quay trở lại bên cạnh Lăng Thiệu Đường.

Bàn tay nắm chặt tay cô, giọng nói khàn khàn mang theo sự trù ẻo nói: "Vừa mới dừng xe còn chưa ổn định đã nhảy xuống, em có biết như vậy sẽ nguy hiểm lắm không?"

Một nụ cười xuất hiện trên môi Kỳ Hinh, cô vươn cánh tay, kéo đầu Lăng Thiệu Đường xuống sau đó kiễng chân lên, đôi môi mềm mại đặt lên trên đôi môi lý lợm bướng bỉnh của anh.

Hơi thở nam tính quen thuộc khiến cô an tâm, nhất là ở tại nơi lãng mạn này khiến cô càng thêm say mê.

"Đường - - đừng tức giận! Lần sau em không dám nữa!"

Con người của Kỳ Hinh trong suốt như giọt nước, cô ngửa đầu, bàn tay nhỏ bé vuốt lên hàng lông mày đang nhú lại của anh.

Lăng Thiệu Đường cúi đầu cười, hai tay của anh đặt trên cái eo nhỏ của cô, anh cúi người đặt lên trên trán của cô một nụ hôn: "Vật nhỏ xảo quyệt!"

Kỳ Hinh cười dịu dàng.

Anh kéo tay cô đi đến vườn hoa màu tím, thân hình cao lớn rắn rỏi của anh đối lập với thân hình bé bỏng nhu nhược của cô, biển hoa màu tím biến họ trở thành một cặp xứng đôi vừa lứa.

"Đường, nơi này đẹp quá! Anh có thấy vậy không?" Từ đáy lòng Kỳ Hinh vội tán thưởng, trong mắt ngập tràn vẻ kinh ngạc.

Một biển hoa màu tím thuần khiết, vào ngày hè, hoa ở trong gió tạo nên khung cảnh lãng mạn, giống như buổi đêm trầm tĩnh đầy suy tư, một buổi tối đầy ngọt ngào, giống như một tình yêu đang ẩn náu ở trong lòng nhưng vĩnh viễn không thể nắm bắt hết sự ấm áp tỏa ra từ thứ tình cảm đó mà đôi khi còn có chút cảm giác ưu thương...

Con người thâm trầm dần dần lộ ra vẻ cứng chiều: "Đúng, rất đẹp!"

Thời điểm nói ra những lời này, con người sâu thẳm của anh luôn luôn đặt ở trên người Kỳ Hình.

Chẳng lẽ vật nhỏ này không biết, ở trong lòng anh, cô mới là người đẹp nhất!

Ánh mặt trời chiếu vào những bông hoa Lavender, trong không khí, tóc Kỳ Hình và Lăng Thiệu Đường cùng tung bay, cơ thể của hai người đều nhiễm mùi thơm của hoa Lavender.

Bầu trời Provence xanh thẳm sáng rõ, không khí tươi mới giống như cốc nước chanh lạnh thấm vào trong phổi, ở sâu trong lòng Kỳ Hình có một dòng nước chảy qua, vang lên một giọng hát.

Lăng Thiệu Đường nhìn bóng hình xinh đẹp vui vẻ trước mặt, trong lòng anh cũng cảm thấy vui sướng, xem ra lựa chọn lần này của anh không hề sai, đã đem lại niềm vui lớn cho cô gái xinh đẹp này.

Hôm nay anh dặn dò tất cả các vệ sĩ đều ở lại khách sạn, bởi vì anh biết Kỳ Hình không thích người khác đi theo mình, lại nói, anh cũng tham lam rất muốn hưởng thụ thế giới riêng của hai người.

"Lăng tiên sinh, ngài đã tới! Rượu của tôi đã mở ra để chào đón ngài và tiểu thư xinh đẹp này rồi!"

Một ông cụ tao nhả đi đến bên cạnh Lăng Thiếu Đường, ông ta nói tiếng Pháp, theo như giọng điệu và cách nói chuyện của ông ấy, có vẻ ông ấy là một người thú vị và vô cùng lãng mạn.

Lăng Thiếu Đường mỉm cười nhìn ông, đồng thời cũng dùng tiếng Pháp đáp trả lại:

"Ông cụ Jean, đã lâu không gặp, ông vẫn khoẻ chứ?"

Ông cụ Jean cười ha ha, ngay sau đó, ông nhìn Kỳ Hinh, nói với Lăng Thiếu Đường:

"Xem ra hôm nay rượu của tôi sẽ không cô đơn như mấy năm trước nữa rồi, rất khó để cậu có thể đem theo một cô gái đến đây đấy!"

"Đường - -"

Kỳ Hinh nhìn Lăng Thiếu Đường nói chuyện cùng một ông cụ già, cô rất tò mò, sôi nổi chạy đến bên cạnh Lăng Thiếu Đường.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Màu Tím Lãng Mạn Động Lòng Người

Người Kỳ Hinh bị nhiễm toàn bộ mùi hương thơm ngát của hoa Lavender, cô đi đến Lãng Thiếu Đường.

"Nhìn em chơi đùa mồ hôi chảy đầy đầu rồi này!"

Lãng Thiếu Đường cứng chiều vươn tay ra nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên trán Kỳ Hinh, ngay sau đó, anh nhẹ giọng nói: "Hinh Nhi, vị này là ông Jean !"

Ông cụ dùng lễ nghi của người Trung Quốc với cô, sau đó nói: "Xin chào, tiểu thư Hinh Nhi !" Ông ấy nói tiếng Hoa không được rõ, hơi khó nghe khiến người ta nghe không hiểu lắm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được thành ý của ông ý.

Kỳ Hinh khẽ mỉm cười, ngay sau dùng tiếng Pháp nói với ông: "Ông Jean, xin chào !"

Jean trong tiếng Pháp có nghĩa là "Thượng Đế nhân từ cho" Bởi vậy, Kỳ Hinh có thể biết ông là một tín đồ Phật Giáo

Bàn tay to của Lãng Thiếu Đường đặt lên vai Kỳ Hinh, sau đó nói: "Ông Jean, Kỳ Hinh biết nói tiếng Pháp, cho nên, ông không cần nói tiếng Hoa khó nghe như vậy!"

Ông Jean cười ha ha.

Kỳ Hinh ngạc nhiên nhìn Lăng Thiểu Đường, nhìn cách nói chuyện của bọn không khó nhận ra bọn họ đã quen biết nhau từ lâu.

Lăng Thiểu Đường nhìn thấy phản ứng của Kỳ Hinh, anh tốt bụng giải thích:

"Anh và ông Jean đã quen biết nhau nhiều năm, mỗi lần đến nước Pháp anh đều giành một chút thời gian để tới nơi này gặp ông, em cũng không nên coi thường ông ấy, ông Jean là ông chủ của một trang viên. Rượu của ông có lượng cực kì tốt, trong đó có 20% thuộc loại rượu cao cấp nhất."

Kỳ Hinh ngưỡng mộ nhìn ông, tuy cô không hiểu về rượu cho lắm, nhưng cô biết Lăng Thiểu Đường có sở thích đặc biệt về rượu, cho nên, có thể để anh khẳng định đây là loại rượu tốt, nhất định nó sẽ là loại rượu ngon nhất nhì thế giới

Nếu hoa Lavender là chiếc áo xinh đẹp của Provence thì rượu vang là máu của Provence.

Ông Jean dẫn hai người đi thăm quan, Lăng Thiểu Đường và Kỳ Hinh cùng đi tới vườn nho, vừa đi vào trang viên, Kỳ Hinh lập tức bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp lãng mạn và hương vị thơm ngon của những quả nho.

Toàn bộ trang viên không chỉ mang màu tím của hoa Lavender, hơn nữa một chuỗi các dây nho dài kết lại với nhau tạo nên khung cảnh tuyệt đẹp rung động lòng người...

Chiếc bàn cách điệu dài và hẹp, ông Jean mở một chai rượu vang màu hồng ra.

Lập tức mùi rượu tỏa ra bốn phía, chất lỏng màu đỏ trong ly chậm rãi thu hút ánh nhìn của Lăng Thiểu Đường và Kỳ Hinh, ánh sáng lấp lánh trên

chiếc ly hòa với màu đỏ của rượu khiến người ta mê mẩn, chỉ nhìn thôi cũng thấy say mê.

Lăng Thiếu Đường nhẹ lay động ly rượu, mùi thơm của rượu quanh quần bên mũi, anh cười khiêu gợi:

"Rượu đỏ năm 1953, xem ra hôm nay tôi thật có phúc để hưởng rồi!"

Kỳ Hinh không hiểu về rượu, cô chỉ cảm thấy ly rượu này rất đẹp mắt, cô nghi hoặc ngẩng đầu hỏi Lăng Thiếu Đường:

"Đường, rượu đỏ năm 1954 với các loại rượu ở các năm khác có gì đặc biệt?"

Lăng Thiếu Đường tao nhã lắc lắc ly rượu trong tay, con người thâm thúy nhẹ nhàng đảo qua chất lỏng màu đỏ trong ly.

"Thật ra thì nó có liên quan đến một câu chuyện tình lãng mạn về Evita ở Saint Tropez."

Môi anh đào của Kỳ Hinh hơi nâng lên:

"Một chai rượu đỏ lại có thể cất giấu một câu chuyện tình cảm thời xưa sao? Evita? Hinh như đây là tên một ca sĩ nổi tiếng!" Cô hứng trí hỏi.

Lăng Thiếu Đường nhìn bộ dáng ngạc nhiên của cô mỉm cười đáp:

"Đúng vậy, Evita là người làm rượu của một trang viên trồng nho tại Saint Tropez, bởi vì cô đam mê ca hát, cho nên giọng hát của cô thường hay vang vọng trong vườn nho, sau này Allen Rayner - đạo diễn nổi tiếng của nước Pháp đã mời cô đóng một bộ phim "Đường ven biển", sau khi quay xong phim, Philip Luther - nam chính trong phim đã đem lòng yêu mến Evita."

Anh chậm rãi uống một ngụm rượu, giọng nói cực kì tao nhã giải thích về câu chuyện tình lãng mạn ngày xưa.

"Về sau thì sao?" Ánh mắt Kỳ Hình sáng lấp lánh như vì sao thần đêm tràn ngập vẻ tò mò.

"Dân bản xứ ghi lại như vậy: Dọc theo đường đi Philip Luther bị tiếng hát của Evita hấp dẫn nên đã đi đến vườn nho, lúc đó Evita đang hái nho, Philip Luther chạy đến trước mặt Evita quỳ xuống cầu hôn cô, Evita cảm động trước thành ý của Philip Luther, trước mặt mọi người cô tuyên bố sẽ đính hôn với Philip Luther."

Đáy mắt Lăng Thiểu Đường chứa ý cười, bàn tay to nhẹ nhàng sờ trớn sợi tóc của Kỳ Hình.

"Thật lãng mạn! Người đàn ông ấy rất thâm tình, hẳn có thể đi ngàn dặm xa xôi đến vườn nho để theo đuổi Evita!"

Đôi mắt Kỳ Hình hiện lên vẻ dịu dàng, cô thích nhất những câu chuyện tình yêu viên mãn ngày xưa.

Ông Jean ngồi ở bên cạnh cũng cười ha ha, ông thấy Kỳ Hình đúng là mang dòng máu Á Châu, cô nhóc này còn đi hâm mộ người khác, chẳng lẽ cô không biết bản thân mình cũng đang có hạnh phúc khiến người ta phải ngưỡng mộ sao?

Ông và Lăng Thiểu Đường đã quen biết nhiều năm nhưng từ trước đến nay ông chưa thấy Lăng Thiểu Đường có thể nhẫn nại giải thích một việc gì đó cho một cô gái nghe.

Hiển nhiên hôm nay cậu ấy còn có tâm trạng thoải mái đến trang viên nghỉ ngơi, tâm tình của cậu ấy thoải mái như vậy chứng tỏ người con gái này ở trong lòng cậu ấy chiếm địa vị rất quan trọng, thậm chí ông còn thấy cậu ấy cưng chiều, cười với cô gái nhỏ kia.

Kỳ Hình không biết ông Jean đang suy nghĩ cái gì, cô vẫn đang mở đôi mắt to tròn chờ đợi Lăng Thiếu Đường tiếp tục giải thích.

Lăng Thiếu Đường nhìn vẻ mặt đầy tò mò của cô, cảm thấy vô cùng uất ức, anh tiếp tục nói:

"Năm 1953, vào thời khắc lãng mạn này, nho đã chín, đây cũng là lúc gặt hái tình yêu. Ở Saint Tropez người ta cho rằng, cho đến tận bây giờ các vùng ở Provence, nho thu hoạch không còn tốt như những quả nho năm 1953."

Kỳ Hình nhìn ly rượu đỏ trong tay, hóa ra ly rượu đỏ này xuất hiện trong bối cảnh lãng mạn như vậy...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 147

Bởi Vì Có Anh Mới Có Lãng Mạn

Ông Jean đứng ở một bên cười nói:

"Đúng rồi, bởi vì mùa này trong năm thường rất nóng, nhiệt độ bình quân cao tới 40 độ. Hơi ẩm ở Địa Trung Hải đặc biệt phong phú, hơn nữa một năm nay hiếm khi có thể thấy bình minh ở Provence, vì rạng sáng thường đổ mưa, sau đó cả một ngày đều nắng ẩm. Thời tiết như vậy giúp nho có thể sinh trưởng tốt. Đương nhiên tình yêu của Evita đã đem lại một vườn ngập tràn nho cho Saint Tropez"

Ông dừng một chút, sau đó nói với Kỳ Hinh:

"Nếu không ngại thì cô nếm thử xem, rượu vang năm 1953 ở Provence vô cùng quý đấy!"

Kỳ Hinh mỉm cười, đưa ly rượu lên miệng nhẹ nhàng nhấp một chút, một mùi thơm trực tiếp thấm vào trong lòng cô.

Kỳ Hinh uống một ngụm, hình như rượu này mới ủ hôm qua, có vị chua nồng đậm như lại ngọt lành tươi mới.

Thậm chí cô còn cảm thấy vị cam thảo hòa cùng với mùi vị của hoa Violet. Cả khoang miệng của cô đều tràn ngập mùi rượu.

Dưới ánh đèn, ly rượu có màu hồng nhạt lãnh mạn.

Cô sắp chìm đắm trong sự lãnh mạn này, vì thế, cô tựa đầu vào ngực Lăng Thiệu Đường, nhẹ giọng nói:

"Đường, uống này rượu bỗng nhiên em nhớ tới một câu danh ngôn của Roman Roland!"

Bàn tay to của Lăng Thiệu Đường đặt trên lưng Kỳ Hinh, môi của anh cuồn cuộn chạy đến bên tai: "Câu danh ngôn gì?"

Kỳ Hinh nhẹ nhàng cười, nói:

"Sở dĩ người Pháp lãnh mạn, là vì ở đây có Provence! Mà em được hạnh phúc như vậy, là vì - - em có anh!"

Bên môi Lăng Thiệu Đường gợi lên một nụ cười, anh yêu thương vuốt tóc cô, nhẹ giọng nói:

"Anh mới chỉ nghe qua nửa câu đầu!"

Kỳ Hinh ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên, con ngươi dịu dàng trong như nước, đôi môi anh đào của cô hé mở:

"Câu sau - - là do em thêm vào!"

Nói xong, cô chủ động hôn lên môi Lăng Thiệu Đường.

Mùa hạ như càng thích hợp để yêu thương hơn, không chỉ ngập tràn mùi thơm của hoa Lavender, mà còn có cả những mảnh màu tím cực kì lãnh mạn, ai đang yêu nhau lại càng yêu nhau hơn, ai nuôi tiếc nhau lại càng nuôi tiếc hơn...

Khí nóng vây quanh, cảnh xuân xao động trước mắt, ái muội mà lại kiều diễm.

Thân thể của Kỳ Hinh mềm mại như nước, ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên làn da trắng mịn của cô càng khiến người ta phải mê muội, ở ngoài trời hai ngày liền cũng không thể cướp đi làn da trắng mịn của cô.

Kỳ Hinh cực kì yêu thích Provence, hai ngày nay cô đi chơi nhiều đến muốn phát điên luôn rồi, vườn hoa Lanveder mộng ảo, rượu đỏ thơm ngát, Provence đẹp long lanh, thậm chí cô còn tự tay chế tạo nước hoa.

Quả thực cô cảm thấy rất vui sướng!

Hôm nay là buổi tối cuối cùng cho cuộc cạnh tranh đấu thầu, Lăng Thiệu Đường mới mang cô trở về khách sạn ChateauDeLaPi-oli-ne.

Kỳ Hinh ngửa đầu, lẳng lặng hưởng thụ cảm giác những giọt nước tạt vào mặt.

"Hinh Nhi, lâu như vậy anh chờ không được!"

Chẳng biết từ lúc nào, Lăng Thiệu Đường đã xuất hiện trong phòng tắm, tiếng nói trầm thấp tà mị lộ vẻ khó nhịn được khát vọng của bản thân.

Đôi mắt anh dán chặt trên thân thể mê người của cô, cô giống như một nữ thần khiến người ta phải si mê.

"A - - "

Bỗng chốc Kỳ Hinh mở mắt, kinh ngạc quay đầu lại - -

Lồng ngực rắn chắc mê người của Lăng Thiệu Đường lộ ra ngoài, mặt Kỳ Hinh đỏ lên, cô ngượng ngùng nhìn xuống đất.

"Đường - - anh đáng ghét, anh mau đi ra ngoài!" Cô vội vàng nói.

Khóe miệng Lăng Thiệu Đường nhếch lên nụ cười quỷ dị, trong mắt đều chứa đựng vẻ cứng chiều - -

"Vật nhỏ đáng yêu, em đã là người phụ nữ của anh rồi, mà vẫn còn thẹn thùng như vậy sao?"

Ngay sau đó, anh tiến về phía trước vài bước, bàn tay to duỗi ra, anh ôm Kỳ Hình ra khỏi phòng tắm.

"Đường..."

Kỳ Hình cảm thấy tim mình đập rất nhanh, cô đem khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng lên của mình dấn sát vào ngực anh, nhịp tim vững vàng của Lăng Thiệu Đường truyền đến bên tai cô.

Lăng Thiệu Đường đặt cô lên trên giường, anh mỉm cười cúi đầu, bỗng nhiên anh hôn lên đôi môi non mềm của cô, nhắm nháp hương vị ngọt ngào của cô.

"Đường..." Trong lòng Kỳ Hình cảm thấy ấm áp.

Lăng Thiệu Đường bá đạo giữ chặt cô, thừa lúc cô đang nói chuyện, chiếc lưỡi ấm áp xâm nhập vào bên trong cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Anh bừa bãi đùa bỡn bốn phía, dùng sức hút lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô, hấp thu toàn bộ mật ngọt của cô, MiuMeoCiulê. quý. đôn khiến cô bất lực chỉ có thể thì thào rên rỉ.

Kỳ Hình mở đôi mắt mê ly ra, đôi mắt nhiễm một tầng sương mù, cực kì mê hoặc nhìn anh.

"Đường... em rất yêu anh..."

Cô nhỏ giọng nỉ non, giống như giọt nước thấm thấu vào chỗ sâu nhất trong nội tâm của Lăng Thiệu Đường.

"Cô bé ngoan... để anh yêu thương em thật tốt..."

Cô gái nằm ở bên dưới đẹp như vậy khiến dự vọng của anh đã đạt đến điểm cao nhất.

Thân thể của Kỳ Hình dần dần bị hòa tan, cánh tay trắng mịn không tự chủ được đặt lên cổ anh, cô mê loạn đáp lại, trầm luân trong thứ tình cảm điên cuồng mà Lăng Thiếu Đường đem lại...

Tình cảm mãnh liệt tạm dừng, Kỳ Hình lười nhác ghé vào khuôn ngực nóng bỏng của Lăng Thiếu Đường, từng đợt chiến đấu hăng hái khiến cô như người bị gây mê.

"Vật nhỏ, mới như vậy đã mệt mỏi?"

Lăng Thiếu Đường hôn lên tấm lưng trắng nõn của cô, anh nỉ non hỏi, bàn tay to nhẹ vỗ về lên da thịt trơn nhẵn của cô giống như muốn đòi hỏi thêm thứ gì đó.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Người Thọc Gậy Bánh Xe

"Không cần!" Cô mệt mỏi không còn chút sức lực chỉ có thể phẩy nhẹ qua bàn tay tà ác của anh, nhưng giọng nói của cô lại như chú chim non đang hoảng sợ.

Kích tình kịch liệt vừa mới qua, giống như muốn cướp đi mạng sống của cô khiến trong lòng cô vẫn đang còn sợ hãi.

Lăng Thiếu Đường bắt được tay cô, nụ hôn không ngừng từ mu bàn tay dọc đến cánh tay trắng nõn của cô.

"Không cần như vậy! Anh xấu lắm!" Kỳ Hinh mắc cỡ đỏ mặt, muốn thu tay trở về.

"Anh rất hư sao? Vừa đúng lúc lại có người bày ra bộ dáng đang hưởng thụ đấy!"

Ngón tay thon dài của Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi đỏ mọng của cô, nó hơi sưng lên, nhưng lại rất mê người, anh nhanh chóng hôn trộm lên môi cô rồi cười ha ha nhìn biểu cảm của Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh trừng mắt nhìn anh.

Lăng Thiếu Đường ôm cô vào trong ngực, biết cô đã mệt muốn chết rồi, cho nên quyết định để cho cô nghỉ ngơi một chút.

"Buổi cạnh tranh đấu thầu ngày mai chắc cũng không căng thẳng lắm đâu!" Anh tỉ mỉ giúp cô lau đi những giọt mồ hôi trên trán.

Nhất thời trong lòng Kỳ Hinh cảm thấy ấm áp, bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ lên ngực anh: "Đường, cảm ơn anh!"

Cô biết vì muốn mình giảm bớt áp lực nên Lăng Thiếu Đường mới dẫn cô ra ngoài hai ngày, tuy rằng ngoài miệng anh không nói nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được.

Lăng Thiếu Đường tròng mền hôn cô một cái: "Đúng rồi, đêm đó em tham dự buổi đấu giá có mua được gì không?"

Khuynh quốc nhan - -

Bỗng chốc Kỳ Hinh nghĩ tới thứ vật phẩm quý giá đó, nhưng lập tức, cô nhả mảy lại bởi vì đồng thời cô cũng nhớ ra chuỗi dây chuyền!

Đây là vòng cổ Cung Quý Dương tặng cho cô!

Vừa nghĩ đến đây, đầu cô muốn nổ tung!

"Hinh Nhi, sao thế?" Tâm tư kín đáo của Kỳ Hinh bị Lăng Thiếu Đường thu hết vào trong đáy mắt, anh thấp giọng hỏi.

Kỳ Hinh thở dài một hơi, sau đó cô mặc chiếc váy ngủ màu trắng lên, đi đến ngăn tủ bên cạnh, từ bên trong cô lấy ra một chiếc hộp tinh xảo.

"Đường - -" Giọng nói của cô ngọt như đường, cô đưa cái hộp đến trước mặt anh.

Kỳ thực cô đã do dự không muốn nói vụ này cho Lăng Thiệu Đường nghe, cuối cùng cô vẫn quyết định nói cho anh nghe, bằng không nếu sau này bị anh phát hiện, với tính cách của anh nhất định anh sẽ giận dữ.

Lăng Thiệu Đường nhượng mi, anh cảm thấy vẻ mặt của Kỳ Hinh có chút kì quái, vì thế, liền mở chiếc hộp ra - -

Một chuỗi dây chuyền màu vàng đính kim cương lóe sáng, ánh sáng trong phòng càng làm chuỗi dây chuyền nổi bật hơn, mà những khối kim cương này được chế tác rất khéo léo, nhìn chỉ số Carat cũng biết chuỗi dây chuyền này rất đắt tiền.

“Hinh Nhi, em thật có mắt nhìn! Sắc màu của chuỗi dây chuyền này được quốc tế đánh giá là ‘Fancy Intense Yellow’ đấy!”

Lăng Thiệu Đường cười nói, kỳ thực anh cảm thấy có chút kì quái, bởi vì Kỳ Hinh không bao giờ có hứng thú với các loại trang sức đắt tiền.

Nhưng anh không thể không thừa nhận, chuỗi dây chuyền này cực kì có giá trị.

Kỳ Hinh cúi đầu, cắn môi, không nói câu nào.

“Hinh Nhi, em có chuyện gạt anh!” Lăng Thiệu Đường liếc mắt nhìn vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi của cô, bàn tay to nhẹ nhàng kéo thân thể của cô qua, vây cô ở trong ngực mình, nhẹ nhàng hỏi.

Kỳ Hinh nhẹ thở một hơi, cô ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt của Lăng Thiệu Đường: “Đường, chuỗi dây chuyền này là người khác đưa cho em, em chỉ thích hộp trang sức chứ không phải chuỗi dây chuyền này!”

Lăng Thiệu Đường nhún vai không ngắt lời cô, anh chỉ lẳng lặng nhìn chằm Kỳ Hinh, chờ cô nói xong.

“Người đưa cho em sợi dây chuyền này là - - Cung Quý Dương!” Kỳ Hình nhỏ giọng nói.

Lăng Thiếu Đường nhăn mày lại!

Cung Quý Dương! Hóa ra là hắn! Không ngờ hắn đã đến Provence từ trước!

Trên môi anh xẹt qua một nụ cười như có như không, giống đang tự hỏi, lại giống như đang tìm tòi một điều gì đó.

Lăng Thiếu Đường đùa bỡn chuỗi dây chuyền trong tay, Cung Quý Dương, kiểu chơi đùa của cậu càng ngày càng khác người, bây giờ lại muốn đào khoét từng xó nhà của mình, ngay cả người phụ nữ của Lăng Thiếu Đường cũng không buông tha.

Kỳ Hình thấy Lăng Thiếu Đường thật lâu không nói một câu, lại nhìn sắc mặt không chút biểu tình của anh, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

“Đường - -” Cô nhẹ nhàng gọi tên của anh.

Đôi mắt nghiêm nghị của Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hình, rồi dần dần ánh mắt của anh cũng trở nên dịu dàng, anh cúi đầu nhìn vào đôi mắt trong như nước của Kỳ Hình.

Cô là vật báu quý báu anh kiếm tìm cả đời, làm sao anh có thể chấp tay nhường cho người khác được đây? Thật buồn cười!

“Đường, có phải anh đang tức giận không? Kỳ thực em không thích chuỗi dây chuyền này, là do hắn nhét vào tay em- - em nhất định sẽ tìm cơ hội trả lại cho hắn!”

Kỳ Hình cho rằng Lăng Thiếu Đường đang tức giận nên cô vội vàng giải thích.

Lăng Thiểu Đường nhìn sắc mặt lo lắng của Kỳ Hình, anh mỉm cười nhẹ nhàng kéo Kỳ Hình qua, để cô tựa lên bả vai của mình - -

“Hình Nhi, anh không tức giận, anh tin em!” Lăng Thiểu Đường xoa đầu cô nói.

“Thật vậy sao? Thật tốt quá, Đường, em rất sợ anh sẽ tức giận!” Giọng nói của Kỳ Hình giống như mật ngọt rót vào trong lòng Lăng Thiểu Đường.

Đáy mắt hay vẻ mặt của Lăng Thiểu Đường đều không có một tia hờn giận, anh khẽ cười nói: “Đối với phụ nữ Cung Quý Dương luôn như vậy, hẳn thích dùng thủ đoạn cứng rắn, cho nên anh có thể tưởng tượng được em là bị ép buộc!”

Trong lòng Kỳ Hình căng thẳng! Anh thật sự có thể tưởng tượng được sao? Nếu bị anh phát hiện tại buổi đấu giá Cung Quý Dương đã cưỡng hôn mình thì sẽ như thế nào? Cùng lúc đó, cô nhớ đến một câu nói khác của Cung Quý Dương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên bi thương: “Đường, Cung Quý Dương nói với em, phụ nữ ở bên cạnh anh chỉ có hơn chứ không có kém hẳn! Đây là sự thật sao?”

Sự ghen tị tràn ngập trong lòng Kỳ Hình.

Lăng Thiểu Đường nắm chặt tay - - Cung Quý Dương, nhất định tôi sẽ bẻ gãy xương cốt của cậu!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Chủ Nhân Trước Của "Khuyhnh Quốc Nhan"

Kỳ Hinh nhìn Lăng Thiệu Đường, đáy mắt có một chút ghen tuông nhưng lập tức bị cô thu lại, cô cúi thấp đầu xuống, theo bản năng hai bàn tay bé nhỏ xoắn lấy nhau.

Lăng Thiệu Đường thấy bộ dáng như vậy của Kỳ Hinh, trong lòng cũng cảm thấy đau.

Cung Quý Dương!

Bàn tay to của Lăng Thiệu Đường xiết chặt làm cho người ta phải sợ hãi, anh hận không thể lập tức tóm cổ tên Cung Quý Dương này lại đánh cho một trận.

Nhưng mà Kỳ Hinh cũng không biết được trong lòng Lăng Thiệu Đường đang suy nghĩ cái gì, tâm của cô vẫn trở nên hỗn lại vì câu nói lúc đó của Cung Quý Dương.

"Đường - - anh thật sự - - thật sự có rất nhiều người phụ nữ ở bên cạnh sao?" Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên, kỳ thực cô cũng không muốn hỏi anh như vậy, sự việc này không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Không phải cô không có mắt để nhìn thấy có rất nhiều người phụ nữ say đắm Lăng Thiệu Đường. dien-dan-le-quy-don-com

Lăng Thiếu Đường - anh có một khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ, anh mạnh mẽ khiến người phụ nữ nào ở bên cạnh anh cũng cảm thấy an tâm, anh cũng là người có quyền lực, người đàn ông như vậy, nhiều người phụ nữ quanh quần bên người cũng là chuyện bình thường.

Tuy rằng Kỳ Hình tự an ủi bản thân mình như vậy, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy rất đau.

Ngón tay dài nhẹ vuốt ve mặt cô: "Hình Nhi, em ghen tị!"

Giọng nói nhẹ nhàng êm ái nghe không hề cảm thấy như anh đang giận, con người sâu thẳm của Lăng Thiếu Đường nhìn cô, ánh mắt chứa đựng sự nuông chiều.

Hoá ra yêu một người sẽ thay đổi nhiều như vậy, ngay cả ý nghĩ và hành động cũng thay đổi luôn. Nếu đổi lại là một người phụ nữ khác nói những lời như vậy, anh có thể khẳng định anh không nói quá hai lời đã xoay người rời đi, ~~dien+dan+le+quy+don+com~~ nhưng mà những lời này là do chính miệng Kỳ Hình nói ra khiến anh cảm thấy ấm áp vô cùng.

Kỳ Hình không nói gì, chỉ đem khuôn mặt nhỏ nhỏ của mình chui vào trong ngực Lăng Thiếu Đường, cô muốn nghe chính miệng anh nói cái gì đây? Nếu anh muốn lừa cô, cô có hỏi cũng chỉ là lừa mình dối người thôi.

Cô đang hoài nghi anh, không phải sao?

Động tác của cô khiến trong lòng Lăng Thiếu Đường cảm thấy yêu thương cô nhiều hơn, anh cười nhẹ rồi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, hôn nhẹ lên môi cô nói:

"Hình Nhi, không sai, bên cạnh anh thật sự có rất nhiều người phụ nữ!"

Kỳ Hình run lên, nhưng đôi mắt vẫn sáng như sao nhìn Lăng Thiếu Đường, lòng cô vô cùng đau đớn, tuy rằng cô biết đây là sự thật.

Lăng Thiều Đường mỉm cười, đem bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên tim mình, để cô cảm nhận được nhịp tim của anh lúc này. dQđ☆L☆qđđ

"Nhưng mà, Hình Nhi, chỉ có em là người duy nhất có khả năng chiếm giữ vị trí quan trọng nhất trong lòng anh!"

Tiếng nói trầm thấp, cực kì có sức hút.

"Thật vậy sao?"

Kỳ Hình chớp mắt, cô nhẹ nhàng hỏi người đàn ông cô yêu đến tận xương tủy.

Lăng Thiều Đường cưng chiều cười: "Đương nhiên rồi!"

Trong lòng Kỳ Hình cảm thấy ấm áp:

"Đường, em rất yêu anh!"

Giọng nói của cô giống như một cô gái say tình, khiến trái tim băng lạnh cũng phải tan chảy.

Bàn tay to nhẹ phẩy những sợi tóc mềm mại trên mặt cô, động tác dè dặt cẩn trọng và vô cùng nhẫn nại, anh cúi người hôn lên mặt cô.

Trái tim đập bất quy tắc, anh rất quan tâm tới mình, chuyện này cô vẫn biết, nhưng anh----

Sao anh chưa từng nói lời yêu với mình...

Cảm giác đau nhói xẹt qua lòng Kỳ Hình, cô không dám hỏi, bởi vì, cô sợ câu trả lời sẽ khiến cô không tiếp nhận nổi.

"Đường, em cho anh xem cái này, rất tuyệt đó!"

Một lát sau, Kỳ Hinh rời khỏi ngực Lăng Thiểu Đường, giống như một đứa con nít đang phấn khởi nói.

Thôi, cô không muốn nghĩ gì thêm, chỉ cần ở trong lòng Lăng Thiểu Đường cô chiếm một vị trí quan trọng, như vậy cô cũng thoả mãn rồi.

Lăng Thiểu Đường gật đầu, buồn cười nhìn khuôn mặt đầy nhiệt tình của Kỳ Hinh.

Là thứ gì mà khiến cô vui vẻ như vậy?.

Kỳ Hinh dè dặt cẩn trọng đem " Khuynh quốc nhan " đến trước mặt anh.

"Đường, anh xem, có đẹp không?" Cô giống như đang khoe một vật báu gì đó, nhưng ngay sau đó anh nhìn thấy thứ đang ở trên tay cô - -

Nụ cười dịu dàng trong đáy mắt đông cứng lại, đôi con ngươi xẹt qua tia ngạc nhiên.

Làm sao có thể?

"Đường?" Kỳ Hinh thấy vẻ mặt Lăng Thiểu Đường thì hơi giật mình, cô lo lắng khẽ gọi anh.

Lăng Thiểu Đường lại nở nụ cười, không nhìn ra vẻ sững sờ và kinh ngạc lúc nãy, anh luôn biết cách cất giấu cảm xúc của bản thân.

"Rất đẹp!" Anh nhẹ giọng nói, ngay sau đó, bàn tay to kéo Kỳ Hinh qua:

"Chỉ cần em thích là được rồi!"

Đối với phản ứng vừa rồi của Lăng Thiểu Đường, Kỳ Hinh cũng không để ý lắm, quan trọng là cô đã nghe được lời khen ngợi "Khuynh quốc nhan" của anh. dợđ☆L☆qợđ

"Đường, anh cũng thấy đẹp sao, kỳ thực ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em đã thích nó, không phải vì nó có đính viên ngọc lục bảo đắt tiền, mà chính vì thời đại thiết kế ra nó khiến em bị hấp dẫn!"

Cô cẩn thận cầm chiếc hộp trang sức trong tay, yêu thích nó đến nỗi không muốn buông nó xuống.

Ngọc lục bảo lạnh lùng chiếu sáng, là ánh sáng của đèn thuỷ tinh chiếu vào nó, đồng thời cũng là ánh mắt rực sáng của Lăng Thiệu Đường đang hướng về phía nó.

Đáy mắt anh tối sầm lại, giọng nói trầm thấp không mang theo cảm xúc: "Không sai, nó thực sự rất có giá trị!"

Đáy lòng Lăng Thiệu Đường cười khổ, làm sao anh không biết hộp trang sức này được chứ, bởi vì, anh đã từng đưa hộp trang sức vô giá này cho An Vũ Ân!

Vì sao hộp trang sức này lại xuất hiện ở khách sạn? Lại còn được Kỳ Hình mua về, nếu cô biết chủ nhân trước của hộp trang sức này, nhất định trong lòng cô sẽ rất đau.

Bởi vậy, anh quyết định không nói cho sự thật cho Kỳ Hình biết.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 150

Không Sợ Tiêu Lang Thành Người Xa Lạ

Kỳ Hình lười biếng dựa đầu vào khuỷu tay của Lăng Thiếu Đường.

"Đằng sau hộp trang sức này chắc hẳn có một đoạn kí ức đau buồn nhưng đẹp đẽ. Khi xưa, phi tần chỉ quan tâm tới việc tranh sủng đa phần đều cảm thấy tịch mịch. Nhưng em nghĩ người phụ nữ này nhất định là rất xinh đẹp. "

" Vì sao?" Lăng Thiếu Đường hơi khó hiểu.

Kỳ Hình mỉm cười:

"Là trực giác. Anh xem, kỳ thật nguyên liệu này rất quý giá ở thời Minh. Hơn nữa, ở chỗ mỗi nối kia của hộp là hạt phi thủy thật đẹp, đủ để thấy được người phụ nữ cũng rất được Hoàng thượng yêu thích, nếu không phải là diện mạo xinh đẹp thì sao mà có được vinh hạnh đặc biệt đến như vậy."

Lăng Thiếu Đường không nói gì, kì thật, lúc trước nhận được hộp trang sức này, anh chỉ nghĩ nó là một vật phẩm đấu giá thuộc hạng xa xỉ. Mặt khác, anh mua món đồ này từ cuộc đấu giá, đơn giản chỉ bởi giá trị của bản thân nó, không suy nghĩ quá nhiều về chuyện xung quanh.

Mà anh nghĩ đương nhiên phải tặng món trân phẩm này cho An Vũ Ân.

Không ngờ quanh đi quẩn lại cái hộp này lại rơi vào tay Kỳ Hinh.

Từ môi anh đào của Kỳ Hinh bật ra một tiếng than nhẹ, đôi mắt của cô cũng ánh lên vẻ bi thương:

"Em nghĩ phi tần này nhất định cũng cô đơn, bởi vì cái gọi là 'Thâm cung như biển sâu, từ nay về sau Tiêu lang chỉ là người qua đường!'"

Trong lòng Lăng Thiệu Đường vô cùng chấn động. Bởi vì, anh nhớ rất rõ, lúc An Vũ Ân nhìn vào hộp trang sức này cũng nói ra những lời như thương tiếc này.

Anh nhớ rất rõ lúc đó mình đã hỏi cô, nếu cô là người phụ nữ sâu thẳm này thì sẽ như thế nào? Lăng Thiệu Đường nhớ rõ là An Vũ Ân đã nhìn thẳng về phía mình, nói: "Em sẽ rất hận người đàn ông di tình biệt luyện (có mới nới cũ) này."

Mà thật ra anh còn làm như vậy thì An Vũ Ân đã biến mất không một chút tin tức.

"Đường..." Kỳ Hinh nhẹ nhàng gọi Lăng Thiệu Đường, trong lòng cảm thấy ấm áp rồi dựa vào anh.

Lăng Thiệu Đường thôi nghĩ về hồi ức, nhìn cô khẽ cười hỏi:

"Làm sao vậy? Chỉ là một hộp trang sức mà thôi, không cần thương cảm như vậy!"

Kỳ Hinh ngẩng đầu lên rồi nhẹ nhàng dùng tay phác họa bộ dáng cương nghị của Lăng Thiệu Đường:

"Đường, em suy nghĩ, nếu như ở thời cổ đại, anh nhất định sẽ là một vị hoàng đế cao cao tại thượng."

Lăng Thiệu Đường cười tà mị, sau đó, theo bản năng anh hỏi:

"Nếu anh là hoàng đế thì em chính là vị phi tần kia, em cũng sẽ than thở vì cô đơn sao? Hoặc là sẽ hận anh?"

Kỳ Hinh nhắm mắt, rồi nhẹ nhàng cười, lắc đầu.

Đáy mắt Lăng Thiệu Đường hiện lên chút kinh ngạc.

Đôi mắt Kỳ Hinh sáng ngời nhìn về phía Lăng Thiệu Đường, nếu có một ngày phải ly biệt với anh, thì nhất định cô sẽ không hề oán hận, bởi vì anh chính là người đàn ông mà cô yêu nhất, hơn nữa, đã cùng nhau tạo ra nhiều kỉ niệm đẹp, cô không thể bỏ lại chúng mà hận anh được?

Trong lòng Lăng Thiệu Đường căng thẳng. Anh phát hiện đối với phản ứng như vậy của An Vũ Ân anh sẽ không quá để tâm nhưng còn đối với Kỳ Hinh, anh lại cảm thấy sợ, anh sợ có một ngày cô thật sự sẽ mang theo ý nghĩ như vậy mà rời bỏ anh.

Không!

Anh tuyệt đối sẽ không để cho ngày này xảy ra!

Cuộc cạnh tranh đấu thầu diễn ra ba lần, thời hạn hoàn thành là nửa tháng, trong nửa tháng này, toàn bộ tình hình sẽ được tiến hành và phát sóng trực tiếp.

Vòng thứ nhất chủ yếu là xí nghiệp có liên quan hoặc là người phụ trách hạng mục của các tập đoàn sẽ diễn thuyết về dự án của mình để ủy ban tiến hành lập kế hoạch tổng thể. Ở giai đoạn này, ban giám khảo sẽ xem xét kĩ càng về giá thầu mà mỗi xí nghiệp đưa ra.

Vòng thứ hai là phần mở rộng sự phát tán. Trong vòng đấu thầu này, ban giám khảo sẽ tham khảo giá thầu phù hợp với tài chính được cung cấp bởi các ngân hàng lớn trên thế giới, đồng thời ban giám khảo sẽ xem xét

kinh phí của từng hạng mục và sẽ được các tổ chức tài chính trên thế giới đồng bộ hóa trực tiếp, mỗi một số liệu sẽ được công khai trực tiếp.

Vòng cuối cùng nhìn qua có vẻ đơn giản, thực chất là vòng khó khăn nhất, bởi nó có thể phân thắng bại chỉ trong một trận đấu.

Chỉ trong vòng 1 ngày, lần lượt từng người phụ trách hạng mục sẽ phải tận dụng 15 phút ngắn ngủi để trình bày chi tiết về dự án của công ty mình, nhưng đối thủ của người này không phải chỉ là các xí nghiệp có mặt trong buổi đấu thầu mà còn là tất cả khán giả trên thế giới đang dõi theo buổi đấu thầu.

Hôm nay chính là ngày đấu thầu, các phương tiện truyền thông lớn trên thế giới đều trông chờ vào ngày này. Từ sáng sớm, họ đã tới buổi đấu thầu vô cùng xa hoa, ngoài ra họ còn tích cực đưa tin ở khu vực ngoài, các thiết bị chuyên nghiệp đã sớm được sắp xếp tốt để quay tất cả các góc độ.

Kỳ thật, điều làm cho truyền thông cảm thấy hứng thú nhất không phải là kết quả cuối cùng như thế nào, thực lực cùng phạm vi ảnh hưởng của tứ đại tài phiệt đều ngang ngửa nhau, hơn nữa cũng có thể là mối quan hệ đôi bên cùng có lợi.

Dù có nói như vậy, tứ đại tài phiệt cùng cạnh tranh trong giới kinh doanh khiến cho tình hình trở nên tốt đẹp một cách ấn tượng.

Có thể tạo ra một môi trường cạnh tranh tốt như vậy chỉ cần quyết định của tứ đại tài phiệt, bốn người đàn ông này vừa là bạn bè vừa là đối thủ cạnh tranh, họ vẫn luôn duy trì mối quan hệ tốt đẹp.

Mà hôm nay, toàn bộ thế giới sôi sục bởi --

Tứ đại tài phiệt sẽ tụ họp lại cùng cạnh tranh, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho các phương tiện truyền thông tranh nhau chỗ ngồi trong buổi đấu thầu.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 151

Công Khai Tranh Giành - Tứ Đại Tài Phiệt Tụ Hợp Tại Buổi Đấu Thầu

Editor: Tiểu Huyền

Làm người ta chú ý tới tứ đại tài phiệt chính là: tập đoàn quốc tế Lăng thị, tập đoàn quốc tế Lãnh thị, tập đoàn quốc tế Hoàng Phủ và tập đoàn quốc tế Cung thị.

Ngoại trừ tập đoàn quốc tế Hoàng Phủ tập trung hướng tới độc quyền tài chính kinh tế thế giới về ngành sản xuất, còn ba tài phiệt kia đều là trực tiếp theo đuổi buôn bán từ sản nghiệp dây chuyền tới các ngành công nghiệp khác.

Còn năm phút mới bắt đầu nhưng các thành viên trong ban giám khảo đã muốn ngồi ngay vào vị trí của mình. Khi bọn họ vừa có mặt tại hội trường thì truyền thông đều tập trung ở phía sau họ, bởi vì không có thời gian phỏng vấn cho nên hội trường đã bắt đầu có vô số ánh đèn flash gây nhiều sự chú ý.

Chủ tịch ban giám khảo nhìn đồng hồ -

Trong toàn bộ hội trường, ông chưa thấy tứ đại tài phiệt xuất hiện nhưng trên mặt ông không tỏ ra có một chút lo lắng cùng tức giận gì hết, bởi vì

ông biết, tứ đại tài phiệt luôn luôn đúng giờ!

Quả nhiên, khi kim đồng hồ điểm đúng thời gian qui định, tên độ cao bốn vạn thước ngoài hội trường xuất hiện bốn chiếc máy bay tư nhân giống như chim ưng quét qua bầu trời trong xanh của Provence -

Giới truyền thông hét chói tai họ chạy ngay ra ngoài, giống như đàn bướm ùa ra, nhân viên an ninh của hội trường bắt buộc phải tăng cường lực lượng để hỗ trợ.

Bên cạnh hội trường đấu thầu có một sân bay tư nhân riêng, trước đó các nhân viên nghiệp vụ cũng đem theo thảm đỏ trải dài theo bốn phương cho các địa điểm chính, cuối cùng thảm đỏ tập trung lại ở trung tâm hội trường.

Tài lực cùng thế lực của tứ đại tài phiệt không phân cao thấp, bởi vậy nhân viên nghiệp vụ tuyệt đối không dám tự tiện vì họ bỏ qua trình tự trước sau.

Toàn bộ không khí ở thảm đỏ còn nóng hơn so với lễ trao giải của Hollywood.

Bốn chiếc máy bay vững vàng đáp xuống, từ phía sau cabin vừa mở ra là đội vệ sĩ được đào tạo kỹ càng. Bốn nhân vật cấp ngôi sao làm nổi bật cả hội trường!

Trong nháy mắt, khi họ bước xuống từ cabin tới thảm đỏ, toàn bộ trong ngoài hội trường ngập tràn tiếng hét chói tai của phụ nữ -

Bốn người này chính là bốn người đàn ông mà mọi phụ nữ trên thế giới đều muốn kết hôn, so với người mẫu thì đáng người cao ngạo của họ còn đẹp hơn, vẻ mặt tuấn mỹ động lòng người, con người sạch trơn sâu thẳm nhìn xa trông rộng, đủ để thấy quyền thống trị kinh tế của họ. Trong mắt truyền thông đây chính là tin tức nổi bật nhất.

Bọn họ giống như bốn vị vua của bốn phương khác nhau, ngạo mạn chiếm từng góc của toàn bộ thế giới.

Bốn người này là "Tổng giám đốc Lăng thị - Lăng Thiệu Đường, Tổng giám đốc đương nhiệm của Lãnh thị - Lãnh Dục, Tổng giám đốc đương nhiệm của Cung thị - Cung Quý Dương và Tổng giám đốc Hoàng Phủ quốc tế - Hoàng Phủ Ngạn Tước".

Cũng có thể phân biệt bọn họ bằng tính cách cùng đặc điểm của mỗi người: Cung Quý Dương gian tà, Lãnh Dục lạnh lùng, Hoàng Phủ Ngạn Tước ngang ngạnh, còn Lăng Thiệu Đường mãnh liệt!

Những người vệ sĩ đi trước mở đường, bốn người đàn ông dáng người cao ngạo, tự tin vững vàng bước tới trung tâm hội trường từ bốn hướng của thảm đỏ.

May mắn trong một tháng các công tác phòng bị đã được thực hiện tốt, nếu không, các phóng viên truyền thông đã vây kín xung quanh họ!

Chủ tịch ủy ban cùng với các thành viên khác từ vị trí ngồi bước xuống, cùng nhau tạo nên cảnh tượng vô cùng hòa hợp!

Kì Hình với chức vụ làm người phụ trách của hạng mục đi phía sau Lăng Thiệu Đường, kỳ thật, lúc cô nhìn thấy chiếc máy bay quá sang trọng, trong lòng cô có chút bất ổn.

Cho đến hôm nay, cô mới chính thức hiểu được sức ảnh hưởng của tứ đại tài phiệt trên thế giới, phong thái mãnh liệt như vậy, bị phóng viên truy đuổi hay tán tụng mà vẫn có thể bình tĩnh nói chuyện, cũng chỉ có bốn người này mới có thể thể hiện sâu sắc như vậy.

Cô hít một hơi sâu rồi thở hắt ra, theo bản năng khống chế chính mình tránh khấn trương.

Ngay sau đó, tay nhỏ bé của Kì Hinh nhanh chóng nắm được bàn tay to lớn ấm áp.

"Hinh nhi, không cần khẩn trương! Có anh!" Giọng nói sâu thẳm vang bên tai Kì Hinh khiến cô an tâm lạ thường.

Kì Hinh ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt kiên nghị của Lăng Thiệu Đường, trái tim "Thịch" đập một cách mãnh liệt

Hiển nhiên các phóng viên không thể bỏ qua một hành động nhạy cảm như vậy, ánh sáng từ máy ảnh nháy liên tục đều tập trung vào hai người bọn họ, không ngừng vang lên âm thanh rắc rắc rắc của tiếng chụp ảnh.

Nhưng Lăng Thiệu Đường không hề để ý đến nó, anh giống như muốn tuyên bố với toàn bộ thế giới Kì Hinh thuộc về riêng mình anh, bàn tay to lớn lại nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Kì Hinh!

Lăng Thiệu Đường khiến trong lòng Kì Hinh cảm thấy hạnh phúc vô cùng!

Đúng lúc này, một giọng nói dễ nghe nhưng mang theo ác ý vang lên -

"Kì Hinh, tôi cùng với cô thật có duyên, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt rồi!"

Cung Quý Dương đi tới hướng mà Lăng Thiệu Đường và Kì Hinh đang đứng, luôn luôn nở nụ cười tà mị trên môi.

Kì Hinh ngạc nhiên, cô vội ngẩng đầu nhìn Lăng Thiệu Đường, trong lòng không ngừng cầu nguyện, trăm ngàn lần đừng xuất hiện những tình huống như hôm trước, nếu hôm không cả thế giới sẽ thấy được.

Con người Lăng Thiệu Đường hiện lên vẻ lạnh lẽo -

Cung Quý Dương cười ha ha: "Thiếu Đường, đã lâu không gặp, có nhớ mình không? Đúng là mình rất nhớ cậu, còn có..... của cậu - " Hắn dừng lại một chút, ánh mắt nhìn thẳng vào Kì Hình.

Sự bất an cùng sợ hãi thiếu chút nữa đã giết chết Kì Hình.

Đáy mắt Cung Quý Dương tràn lên vẻ trêu ghẹo, ngay sau đó anh nói ra đằng sau: "Rượu đỏ!"

Kì Hình âm thầm thở một hơi nhẹ nhõm.

Tiểu tử giỏi, dám chơi trò này với mình!

Bên môi Lăng Thiếu Đường cười lạnh lùng, đáy mắt sắc xảo càng thêm vẻ chính trực mãnh liệt, hơi thở nam tính dũng mãnh, anh cố ý cười to sang sảng: "Quý Dương, thật sự là chúng ta đã lâu không gặp!"

Ngay sau đó, trước vệ tinh truyền hình trực tiếp, anh một tay kéo Cung Quý Dương lại gần mình, đập phía sau lưng Cung Quý Dương khiến cho anh cúi gập người giống như thể hiện lễ độ, giống như bộ dạng luyện tiết vì đã lâu không gặp của hai người đàn ông lớn này.

Cung Quý Dương bị Lăng Thiếu Đường vỗ vài cái độc ác, thiếu chút nữa ho mạnh -

"Thiếu Đường mình nói mình, cậu không cần suy đoán mình như vậy!" Bởi vì lo lắng chương trình đang được truyền hình trực tiếp, cho nên anh dùng giọng nói chỉ đủ cho người kia nghe thấy, kháng nghị nói với Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường vẫn cười mặt không đổi sắc, dùng giọng điệu lạnh lùng giống như ở Âm phủ truyền đến nói bên tai Cung Quý Dương:

"Mình rất nhớ cậu, là muốn cậu - chết!"

Một bàn tay lớn đang nắm lấy tay Cung Quý Dương giống như một cái bắt tay bình thường.

Cung Quý Dương cũng không luyện võ từ nhỏ giống Lăng Thiểu Đường, anh cố nén đau đớn ở tay, nụ cười trên mặt cũng không thay đổi:

"Thiểu Đường, vì một người phụ nữ, cậu xác định muốn bạn bè phải chết, thật quá độc ác!"

Lăng Thiểu Đường nở nụ cười rạng rỡ nhìn thẳng vào máy ảnh, khẩu khí càng hung ác nói tiếp:

"Xem ra sau khi cuộc đấu thầu kết thúc, chúng ta cần tính sổ với nhau. Nếu cậu không muốn chết sớm như vậy, hiện tại nên làm mình cười -"

Nói xong, bàn tay của anh lại vỗ lần nữa, người bên ngoài xem hành động đó giống như anh em trong nhà đã lâu không gặp.

Trong lòng Cung Quý Dương than khóc một trận -

Nhưng hành động này của hai người làm cho các phóng viên giới truyền thông hết sức cảm động, họ không nghĩ tới tình cảm của tứ đại tài phiệt lại tốt như vậy, giống như anh em một nhà.

Kì Hình trừng lớn đôi mắt, tay nhỏ bé mảnh khảnh che môi.

Tình bạn bè của hai người họ thăm thiết vậy sao? Vì sao khi cô nhìn qua, biểu hiện trên mặt Cung Quý Dương lại có chút dờ khóc dờ cười nhỉ?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Tranh Giành Không Hề Kiêng Nể (2)

Em không đánh giá hạnh phúc qua nụ cười,
Cũng không dựa vào khát vọng mãnh liệt của bản thân đối với anh,
Hạnh phúc của em là khi anh bắt đầu biết đau lòng,
Cùng với trái tim đau nhức đập trật nhịp.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Cung Quý Dương nhún vai, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa:

"Thiếu Đường, không cần dùng thái độ như vậy để tiếp đón bạn bè, tôi vượt ngàn dặm xa xôi cố ý chạy tới đây để thăm cậu đấy!"

Lăng Thiếu Đường lộ ra nụ cười lạnh: "Quý Dương, cậu thật có lòng!"

Hoàng Phủ Ngạn Tước không

Kiểm chế được nụ cười ở trên môi, hắn không nói gì, chỉ cười rồi nhìn Kỳ Hình.

Kỳ Hình bị hắn nhìn trong lòng có chút sợ hãi.

“Hóa ra cô chính là Kỳ Hinh!”

Bởi vì Lãnh Thiên Dục không nhìn về phía Kỳ Hinh, nên ánh mắt thâm sâu đã bị hắt che đi—

Người đàn ông này rất lạnh! Giống như trên người không hề có nhiệt độ! Giống ~~ một khối băng!

Theo bản năng Kỳ Hinh gật đầu, không biết tại vì sao cô lại nhìn Lãnh Thiên Dục rồi lại nhìn sang Lăng Thiệu Đường.

Hôm nay là ngày gì đây? Vì sao mọi người đều nhìn mình?

Lăng Thiệu Đường không nói gì, chỉ cười nhạt.

“Thiệu Đường, Quý Dương, quả nhiên Kỳ Hinh là một mỹ nhân hiếm có, quan trọng là cô ấy không hề đơn giản!” Lãnh Thiên Dục dùng giọng nói lạnh ngắt nói một câu nhưng mang hai nghĩa.

Lăng Thiệu Đường không thiếu phụ nữ bên cạnh mình, nếu thật sự anh coi trọng cô gái này thì dĩ nhiên Quý Dương sẽ thất bại, nhưng nếu Lăng Thiệu Đường chỉ coi người phụ nữ này là khách qua đường, như vậy, việc hắt lo lắng hoàn toàn là điều dư thừa.

Kỳ Hinh không thể hiểu được hàm ý trong lời nói của Lãnh Thiên Dục, nhưng cô vẫn rung mình một cái.

Lăng Thiệu Đường nở nụ cười cực kỳ bắt mắt, giọng điệu cũng thỏa mãn vô cùng.

“Kỳ Hinh là người phụ nữ của Lăng Thiệu Đường, ohair có bản lĩnh mới tốt!”

Hôm nay Hoàng Phủ Ngạn Tước đến đây vì muốn xem kịch hay, hẳn là người ít nói, nhưng sự thích thú trong mắt lại không che giấu được, hẳn

nhìn Lăng Thiếu Đường và Cung Quý Dương.

Thật sự đã thật lâu không được thoải mái như vậy, không có việc gì thì lấy bạn bè ra làm trò đùa quả không sai.

“Thiếu Đường, có khi tôi rất hâm mộ cậu vì cậu thật có điểm phúc vì bên cạnh cậu có rất nhiều cô gái xinh đẹp!”

Cung Quý Dương luôn là người thích làm chuyện mờ ám, mục đích hẳn mở tiệc chiêu đãi ngày hôm nay là muốn giành tình yêu.

“Đúng như lời cậu nói, phụ nữ ở bên cạnh tôi nhiều lắm.”

Anh không hề lưỡng lự nhìn thẳng vào mắt Cung Quý Dương nói. Anh bưng ly rượu lên, che đi ý cười ở trên môi.

Cung Quý Dương nghe ra hàm ý trong câu nói của Lăng thiếu Đường, hẳn nâng ly rượu lên, không hề cố kỵ đưa đến trước mặt Kỳ Hinh:

“Phụ nữ bên cạnh Thiếu Đường nhiều lắm, không bằng ~ ~”

“Tôi chưa nói là sẽ nhường cho cậu.” Lăng Thiếu Đường không khách khí đánh gãy lời hẳn.

“Cậu...”

Một câu nói của Lăng Thiếu Đường khiến Cung Quý Dương biến sắc, hẳn biết Lăng Thiếu Đường đang dùng những lời nói này để đùa giỡn mình, nhưng chỉ trong chớp mắt, nụ cười lại hiện trên môi hẳn.

“Ở bên cạnh tôi, không thiếu những vật phẩm quý giá, cũng không thiếu những thứ đẹp khuynh quốc, chỉ thiếu một cô tiên giáng trần. Thiếu Đường, tứ đại tài phiệt chúng ta luôn hòa hợp, cậu kllhoong nên vì một cô gái mà không nể mặt bạn bè!”

“Quý Dương, so với những người phụ nữ ở bên cạnh tôi trước kia, Hình Nhi còn kém xa. Tôi thật sự không rõ cậu thích cô ấy ở điểm nào?”

Lăng Thiếu Đường cũng không tức giận, anh chỉ nhìn về phía Kỳ Hình, lắc lắc cái ly.

Trong lòng Kỳ Hình khẽ xao động, nhưng cô không nói gì, cô hiểu ý anh. Cô lặng lẽ rót rượu cho anh.

Rót rượu xong, anh không hề chạm vào ly, cô liếc nhìn anh một cái, cô hiểu rõ ý tứ trong đôi mắt anh. Cô nâng ly rượu đưa đến bên môi anh.

“Phụ nữ xinh đẹp trên thế giới này tôi đã có được nhiều lắm rồi. Kỳ Hình có khí chất trong sạch giống như một viên trân châu, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã khiến tôi yêu mến khó quên, Thiếu Đường, tôi và cậu đã quen biết từ lâu, sao không thuận nước đẩy thuyền đi?”

Cung Quý Dương không hề bận tâm, hẳn không bận tâm đây là người phụ nữ của Lăng Thiếu Đường, điều này không quan trọng. Đồng thời ánh mắt hắn cũng nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đang hầu hạ Lăng Thiếu Đường.

“Không nghĩ tới người phụ nữ của Lăng Thiếu Đường lại có mị lực lớn thu hút Cung Quý dương như vậy.”

Lăng Thiếu Đường lộ ra nụ cười gian, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của người đẹp lên.

Cung Quý Dương không chồn tránh, trong mắt cực kì kiên định:

“Không sai! Không biết Thiếu Đường sẽ làm như thế nào?”

Đáy mắt Lăng Thiếu Đường lộ ra ý cười, anh ra vẻ tiếc nuối lắc đầu:

“Đáng tiếc! Đáng tiếc! Cô gái này...”

Lăng Thiều Đường vươn tay ra, để lên cằm của Kỳ Hình - -

“Là của Lăng Thiều Đường”

Nói xong, anh hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Mặt Cung Quý dương biến sắc, đột nhiên hắt đứng dậy, kinh động đám vệ sĩ trong quây rượu, bọn chúng ồn ào tiến lên.

Lăng Thiều Đường ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hình đang vùi trong ngực mình, ánh mắt nổi lên một ngọn lửa chuyển hướng sang Cung Quý Dương, khắp người anh tỏa ra hơi thở khát máu - -

Cứ cho là Cung Quý Dương thích Kỳ Hình, cũng là đàn ông, anh hiểu rất rõ dục vọng chiếm hữu của Cung Quý Dương, nhưng đáng tiếc, Kỳ Hình là của anh, chỉ có thể là của anh!

“Các người tới đây làm cái gì? Lui ra!”

Cung Quý Dương không nghĩ hành động của mình khiến bọn vệ sĩ cảnh giác, vội vàng lớn tiếng quát.

Bọn vệ sĩ vội lui xuống.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Không Hề Kiên Kì Tranh Giành (3)

Em không nuôi tiếc

Sinh mệnh khiến em đến càn xanh cũng năm lấy,

Hiện tại,

Thanh xuân cùng thân thiết đều rời đi,

Khiến tình yêu em dành cho anh tồn tại.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Lúc này, Lãnh Thiên Dục đứng dậy, anh luôn luôn coi phụ nữ xem phụ nữ là phiền toái, giờ đây, ý nghĩ này càng thêm nặng trĩu trong lòng anh, anh thản nhiên nói:

"Thật sự mình không nghĩ sẽ cùng các cậu trở thành mục tiêu của truyền thông, tạm biệt!"

Vừa nói xong, chân dài duỗi ra, liền mang theo vệ sĩ của mình ra khỏi phòng rượu, với anh, việc yêu đương không hề có bất cứ hứng thú cùng ý kiến gì.

Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng đứng dậy, không kìm chế được tươi cười như khi mặt trời buổi ban trưa, anh nhìn Kỳ Hinh, nói một câu:

"Kỳ Hinh, cô có quyền lựa chọn!"

Nói xong, anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh tái nhợt đi, cười đùa.

Đột nhiên, Lăng Thiệu Đường chuyển ánh mắt sang Hoàng Phủ Ngạc Tước, kết bạn với người xấu quả nhiên sẽ làm hại mình nhiều!

"Tước, cậu chán sống!"

Âm thanh lạnh lẽo của Lăng Thiệu Đường đột nhiên vang lên.

Hoàng Phủ Ngạn Tước không hề tức giận, có thể khiến Lăng Thiệu Đường không thể khống chế như vậy anh cho rằng chỉ xuất phát từ một việc.

Nhưng để phòng thân, anh vỗ vai Cung Quý Dương, nhin ý định muốn cười, cố ý nói lời sâu xa:

"Lần này cậu chạm phải đá ngầm, người ta rung động thật sự, cậu vẫn nên rút lui!"

Nói xong, Ngạn Tước học cách giống Lãnh Thiên Dục, chuồn mất.

Kỳ Hinh càng ngày cảm thấy không khí nơi này càng áp lực, cô đứng dậy không thoải mái, đỏ mặt thấp giọng nói:

"Đường, em - em đi vệ sinh"

Cô vội vàng chạy trốn khỏi chỗ ngồi, nhanh chóng đi tới hướng nhà vệ sinh.

Bản thân Lăng Thiệu Đường đúng là một người kì dung, điều Kỳ Hình không nghĩ tới là, ba người kia cũng như nhau đều là người quái dị.

Cô không thể nói rõ cảm giác cụ thể trong lòng, bốn người này khi tụ lại, tuy rằng họ đều anh tuấn khiến phụ nữ trên toàn thế giới khuynh đảo nhưng không thể thoát ra khỏi một chữ: quái!

Sau khi khóa chặt bóng hình xinh đẹp kia biến mất, đáy mắt cứng chiều của Lăng Thiệu Đường dần dần biến mất.

Cung Quý Dương nhìn toàn bộ vẻ mặt của Lăng Thiệu Đường, anh thông dong ngồi xuống một lần nữa, nhâm nhi ly rượu:

"Nơi này chỉ còn lại mình với cậu, không còn gì phải che giấu, Thiệu Đường, mình nói thẳng cho cậu biết, mình thích người phụ nữ này, mình nghĩ mình muốn cô ấy, đây chính là ý tứ của mình! "

Anh nói ngắn gọn dứt khoát như vậy cũng không khiến cho Lăng Thiệu Đường tức giận, ngược lại, anh lại tươi cười liêu lĩnh:

"Cậu muốn cô ấy? Cậu hiểu rõ cô ấy bao nhiêu?"

Cung Quý Dương ngả người ra sau, khép đôi chân lại, hơi hơi mở rộng cổ áo để lộ ra vòm ngực cường tráng, anh nhẹ nhàng cười:

"Hiểu rõ bao nhiêu có thể kết luận mình không thể mang lại cho cô ấy hạnh phúc sao? Mình nghĩ cậu vừa mới kết thân với Kỳ Hình thôi, cũng chưa chắc đã hiểu rõ hết về cô ấy"

Một câu hỏi nhẹ nhàng lại hời hợt, khiến biểu hiện của hắn vô cùng tự tin.

Lăng Thiệu Đường dù nóng giận nhưng không biểu lộ trên mặt, hỏi một đấng đáp một nẻo, anh thản nhiên nói một câu: "Kỳ Hình chính là con gái

của Kỳ Chấn Đông!"

Nháy mắt, Cung Quý Dương vô cùng kinh ngạc, kí ức vụn vặt chợt hiện lên trong đầu anh, lập tức anh cười tà mị:

"Chỉ có nói rõ ràng cô ấy từng kết hôn với cậu, nhưng hiện tại - các cậu không có giấy chứng nhận kết hôn, cô ấy có quyền lựa chọn cuộc sống của mình! Thiếu Đường, chúng ta đều hiểu rõ, Kỳ hình có thể trở lại bên cạnh cậu, nhất định là bị cưỡng ép!"

Nhẹ nhàng cười, đối với tính cách Lăng Thiếu Đường, anh nắm rõ, đúng vậy, Lăng Thiếu Đường chính là một người như vậy, có lẽ cũng là một người có tính cách đặc biệt khác với ba người kia, thì phải là - Muốn cái gì thì nhất định sẽ đạt được cái đó, bất kể dùng thủ đoạn gì, trừ khi chủ động buông tha!

Sau lời của Quý Dương vừa nói, Lăng Thiếu Đường liền đưa cho anh một thứ.

Cung Quý Dương vừa nhìn thấy, đó là một tờ chi phiếu, trên đó ghi số tiền năm trăm ngàn Euro!

Đáy mắt hiện lên tia tức giận: "Thiếu Đường, mục đích của cậu là gì?"

Buồn cười thật, làm bạn bè nhiều năm như vậy, chưa bao thấy biểu hiện của Lăng Thiếu Đường như thế!

Lăng Thiếu Đường tao nhã uống một ngụm rượu, thản nhiên nói:

"Cậu đưa dây chuyền cho Kỳ Hình, mình dựa theo giá tiền đấu giá trả lại cậu gấp đôi!"

Cung Quý Dương nao nao, lập tức cười to:

"Thiếu Đường, mình thừa nhận cậu làm như vậy thực sự sỉ nhục mục đích của mình, nếu mình kiên quyết không muốn bán dây chuyền này cho cậu, vậy cả đời này của cậu sẽ canh cánh trong lòng ư?"

Lăng Thiếu Đường hừ lạnh - anh đứng dậy, không thể đồng ý với lý do thoái thác của Cung Quý Dương:

"Vậy thật sự cậu đã tính sai nước cờ này rồi, nếu thật sự nói như vậy, mình phải cảm ơn cậu vì đã mang đến tiền mừng trỉ giá vạn Euro cho hôn lễ của mình với Kỳ Hình! "

Đột nhiên Cung Quý Dương kinh hãi: "Cái gì?"

Những lời này của Lăng Thiếu Đường khiến anh giật mình! Cậu ấy muốn kết hôn ư? Muốn kết hôn với Kỳ Hình!

"Thiếu Đường, cuối cùng ở trong lòng cậu Kỳ Hình là loại phụ nữ nào? Cậu sẽ không thực sự động tâm với cô ấy chứ? "

Cung Quý Dương chưa từ bỏ ý định hỏi như cũ, anh cảm thấy tim như bị khoét hố sâu.

Lăng Thiếu Đường nhíu lông mày lộ ra vẻ cương quyết mãnh liệt, môi anh gợi lên, cúi thân xuống, đối với Cung Quý Dương nói từng chữ:

"Cậu đoán đúng rồi, Kỳ Hình trong lòng mình từ trước tới nay vẫn là - Lăng phu nhân!"

Một câu đơn giản trong lời nói ấy dứt khoát chặt đứt ý tưởng đoạt tình của Cung Quý Dương, Thiếu Đường dùng toàn bộ vẻ kiên quyết nói cho Quý Dương, Kỳ Hình thuộc về mình.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 155

Vòng Cạnh Tranh Thứ Hai

Từ công trình có phạm vi địa chấn thuộc về hoạt động tài chính lớn, ở năm thứ nhất tiền đầu tư chia lần lượt làm ba giai đoạn, vì vậy, các xí nghiệp cạnh tranh phải có bối cảnh hoạt động tài chính lớn cùng với những yêu cầu nghiêm khắc về việc phân chia tiền đầu tư phù hợp của người phụ trách hạng mục chuyên nghiệp.

Kỳ Hình tách tổ cạnh tranh chuyên nghiệp ra, đặc biệt đi tới Provence.

Bọn họ tập trung các chuyên gia về đầu tư tài chính, mà Tam đại tài phiệt kia cũng điều đến đây những nhân viên chuyên nghiệp.

Ở đợt cạnh tranh thứ hai, ngoại trừ toàn bộ cuộc đấu thầu được truyền hình trực tiếp - những truyền thông quan trọng như: AFP, Reuters, Tân Hoa Xã cùng với tạp chí tài chính và kinh tế uy tín trên thế giới được giữ lại ở bên trong, còn các truyền thông khác trên cơ bản đều bị từ chối.

Trận này, đối với mỗi người, cạnh tranh mà nói không chỉ đơn giản là cạnh tranh, mà tại đây là chiến trường không có thuốc súng, mọi sự chú ý đều tập trung hết vào chỗ này!

Tứ đại tài phiệt đều muốn tận dụng tối đa quyền uy tài chính cùng các chuyên gia chuyên nghiệp của mình, dựa vào ngân hàng tài chính thế giới

làm tiêu chuẩn quy hoạch đầu tư, mỗi một phút mỗi một giây đều tràn ngập thách đấu cùng năng lực quyết định, hơn nữa, các truyền thông sẽ không bỏ qua cơ hội học hỏi tốt như lần này.

Ở giữa đợt cạnh thứ hai, hạng mục của bốn vị tài phiệt cùng người phụ trách sắp xếp công việc tiến hành độc lập.

Âm điệu trầm thấp xa hoa trong phòng đều có hệ thống trực tiếp toàn cầu, vì vậy, từng động tác bọn họ phải trực tiếp đối mặt với giới tài chính quốc tế, mỗi lần điều động vốn đều có thể ảnh hưởng trực tiếp đến biến động của thị trường chứng khoán.

Lúc này, các nơi giao dịch trên toàn cầu, thị trường chứng khoán đều sôi động khác thường, các nơi đều đông nghẹt người, người chuyên nghiệp hay không đều muốn nhân cơ hội này kiếm lời.

Trong lúc tập trung làm việc, Kỳ Hình bình tĩnh chỉnh TV trên tường, hình ảnh to như vậy bị phân tách thành các cửa sổ khác nhau, ở từng cái là bảng phân tích tài chính hiện nay.

"Kỳ Hình, số liệu đã có, khả năng tận dụng của chúng ta là năm ngân hàng tài chính hoạt động, cô xem nên lựa chọn như thế nào?"

Một trong các nhân viên tài chính nhanh chóng thấy số liệu của năm ngân hàng đặt tại các thành phố lớn, nhìn Kỳ Hình nói.

Kỳ Hình nhìn kỹ, sau đó phân tích tình hình của đối thủ cạnh tranh, cuối cùng nhẹ nhàng cười:

"Thụy Sĩ! Chúng ta sẽ dựa vào ngân hàng may mắn này!"

Cười như hương cúc nhưng lại có cơ trí bình tĩnh.

Trong phòng khách xa hoa, Lãnh Thiên Dục, Cung Quý Dương, Hoàng Phủ Ngạn Tước cùng Lăng Thiếu Đường biếng nhác ngồi trên sofa, hoàn cảnh hoàn toàn không tương xứng với khói thuốc súng tràn ngập trong không khí kia.

Hoàng Phủ Ngạn Tước thấy Kỳ Hình quyết định như vậy, đáy mắt hiện lên ý cười, nụ cười này mang theo sắc thái không thể không bội phục.

"Thiếu Đường, thực sự không biết đời trước cậu đã làm chuyện tốt gì mà lại có thể có được may mắn như vậy, tôi không nghĩ lúc trước cậu khai thông đường hàng không Thụy Sĩ, toàn bộ hành động này hoàn toàn mang đến lợi ích cho buổi cạnh tranh hôm nay."

Lăng Thiếu Đường cười, dùng tay nhẹ nhàng cầm cốc cà phê đen, tao nhã uống một ngụm:

"Tước, nếu không như vậy, mình làm sao có thể đấu với tập đoàn Hoàng Phủ của cậu! Dù sao cậu mục tiêu chính của giới tài chính, phương diện này Hoàng Phủ các cậu chiếm ưu thế!"

Cung Quý Dương khẽ cười nói: "Mình thấy Thiếu Đường may mắn nhất là tìm được người phụ nữ như Kỳ Hình kia! Thật sự đáng tiếc."

Hắn ra vẻ tiếc nuối thở dài.

Lăng Thiếu Đường giãn mi, đón nhận vẻ mặt cười xấu xa của Cung Quý Dương:

"Tôi biết, cậu chưa từ bỏ qua ý định với Kỳ Hình, không liên quan, tất cả mọi người đều biết, nếu cậu thực buồn cần chỗ phát tiết, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, tôi nghĩ ngoài cửa sẽ có rất nhiều phụ nữ thích hiến thân!"

"Lăng Thiếu Đường, cậu cũng quá thâm độc, từ khi nào Cung Quý Dương mình lại trở thành người đàn ông không có khẩu vị như vậy? Cung

Quý Dương miễn cưỡng phản bác nói.

Ở trong lòng hắn, sau khi gặp Kỳ Hinh, làm sao còn có thể đặt người phụ nữ khác ở trong lòng!

Trên mặt Lãnh Thiên Dục không chút biểu tình, anh đem vật cầm trong tay đặt lên bàn, lạnh lùng nói một câu:

"Thiếu Đường, hiển nhiên vòng này Lãng thị các cậu chiếm lợi thế, ba người chúng mình đã thua!"

Hoàng Phủ Ngạn Tước cùng Cung Quý Dương đều không tức giận, khi bọn anh biết Kỳ Hinh lựa chọn Thụy Sĩ, thực sự kết quả đã rõ ràng rồi.

Tuy rằng Lãng thị không thể đuổi kịp Hoàng Phủ ở giới tài chính nhưng Lãng Thiếu Đường lại khai thông đường hàng không ở Thụy Sĩ, nơi đó trở thành khu tài chính mới của Lãng thị, con số lợi nhuận hàng năm của Lãng thị đều tăng trưởng vượt bậc, cho nên một bước này Kỳ Hinh rất chuẩn xác.

Lãng Thiếu Đường miễn cưỡng cười, đôi mắt thâm sâu như biển đen khóa lại hình ảnh xinh đẹp lại chuyên nghiệp của Kỳ Hinh trên màn ảnh, sau đó cười tràn ngập sức quyến rũ:

"Buổi tối mời các cậu ăn cơm, coi như bồi thường!"

Ở trong phòng làm việc, Kỳ Hinh không biết mình có năng lực đánh bại đối thủ, tới giây phút cuối cùng cô vẫn không thể thả lỏng.

Lúc này, cơn choáng váng xuất hiện

“Rầm -” Kỳ Hinh lập tức chống tay lên bàn, thân thể có chút lay động.

"Kỳ Hinh, cô làm sao vậy?"

Một đồng nghiệp ngồi bên cạnh cô lập tức phát hiện Kỳ Hình khác thường, quan tâm hỏi.

"Không có việc gì, tiếp tục làm việc đi"

Mình bị làm sao?

Kỳ Hình dùng tốc độ nhanh nhất che dấu thân thể không khỏe, cô tươi cười như trước, nhẹ giọng nói.

Đầu thật choáng váng, thiếu chút nữa đã ngã xuống, nếu thực sự như vậy, mình đã là trò cười cho cả thế giới rồi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Kỳ Hình Bị Choáng (1)

Vẫn nhìn chăm chăm hình bóng xinh đẹp của Kỳ Hình, hiển nhiên Lăng Thiệu Đường đã phát hiện ra điều này, anh nhú mày lại, đáy mắt lộ ra sự lo lắng không nói cũng rõ.

Ở phòng Tổng thống của khách sạn, Kỳ Hình miễn cưỡng dựa thân mình vào sofa, cầm trên tay tư liệu chuẩn bị cho ngày cạnh tranh tiếp theo, trong ánh mắt có một phần tự tin.

Cô vừa mới tắm qua, toàn thân đều tỏa ra hương vị biếng nhác nhàn nhạt, cô chỉ đơn giản mặc trên người áo sơ mi của Lăng Thiệu Đường, vừa thanh nhã lại vừa ấm áp trong lòng.

Cửa phòng mở ra, bóng dáng cao lớn của Lăng Thiệu Đường xuất hiện ở phòng khách.

Sau khi thấy anh trở về, Kỳ Hình lập tức cười đuổi cái run sợ đi, buông tư liệu trong tay ra, chạy đến trước mặt Lăng Thiệu Đường.

Lăng Thiệu Đường mang áo khoác trong tay mình treo trên giá, sau đó duỗi bàn tay to ra, vững vàng ôm lấy thân thể Kỳ Hình đang chạy tới.

Anh cao lớn cùng với cô nhỏ xinh tạo nên bức tranh hoàn mỹ nhất.

Hương thơm của dầu tắm cứ quanh quẩn bên người Lăng Thiểu Đường, anh tham lam hưởng thụ phần ấm áp mà Kỳ Hinh mang đến.

"Đường..." Kỳ Hinh đặt cánh tay trắng nõn của mình bên hông Lăng Thiểu Đường, khuôn mặt nhỏ nhắn áp chặt vào lồng ngực ấm áp của anh, giống như người vợ nhỏ chờ đợi người chồng trở về nhà.

"Hử?"

Bàn tay to lớn của Lăng Thiểu Đường trườn mền vuốt mái tóc của cô, đã nhận ra cô đang mặc áo sơ của mình, trong lòng cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

Bởi vì Lăng Thiểu Đường cao lớn, thân hình Kỳ Hinh lại nhỏ bé khiến cho áo sơ mi của anh che lấp hết phần hông tới đùi.

Chăm chú nhìn đôi chân nhỏ mềm mại trên tấm thảm trắng, cô tựa như rừng cây sâu hút, khiến trong lòng Lăng Thiểu Đường nảy sinh lưu luyến không thôi.

Anh mỉm cười, ôm Kỳ Hinh, sau đó đi đến sofa, ngồi xuống, giữ cô gái bé nhỏ ở trong ngực của mình.

"Đường, anh xem tình hình đến hôm nay thế nào rồi?"

Đáy mắt Lăng Thiểu Đường lộ ý cười: "Anh đương nhiên thấy tốt, Hinh Nhi, em thực sự rất tuyệt!"

"Thật sự ư?"

Kỳ Hinh nghe thấy anh nói như vậy, trong lòng cảm thấy vui vẻ ngay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng cười thật tươi.

Lăng Thiểu Đường hôn trán cô, sau đó ánh mắt không cần thật lướt qua áo, ánh mắt chăm chú vào thân hình hoàn mỹ trắng nõn của cô.

Bên hông đột nhiên sít chặt khiến trong lòng Lăng Thiểu Đường không khỏi rên rỉ, xem ra khả năng khống chế của anh ngày càng kém, đứng trước Kỳ Hình, anh luôn biểu hiện giống như dã thú.

Nhưng Kỳ Hình dường như không hiểu chuyện một chút nào, lúc này tâm tư của cô tập trung hết vào phần đấu thầu, không biết vào lúc này chính mình rất mê người, cô khiến người khác muốn phạm tội.

"Đường, em thật sự lo lắng, em sợ mình bất cẩn quyết định sai lầm!"

Kỳ Hình nhẹ nhàng ôm lấy cổ của Lăng Thiểu Đường, ngẩng đầu nhìn anh nói, giọng nói nũng nịu, tuy ánh mắt lộ ra sự lo lắng nhưng lại đánh một đòn trí mạng lên người khác.

"Không cần lo lắng, em đã làm tốt lắm!"

Âm thanh của anh trở nên khàn khàn, nguyên do bởi Kỳ Hình nâng cánh tay lên, bộ đồ lót bên trong vạt áo hướng về phía trước di chuyển một chút, mắt anh dừng lại ở cặp đùi trắng trẻo của cô.

"Đường, chúng ta đang bàn chuyện công việc, anh lại phá hỏng!"

Tay Lăng Thiểu Đường phát ra cái nóng rực khiến Kỳ Hình hoảng sợ, cô thấy trong ánh mắt của anh hiện lên dục cảm quen thuộc nên mặt cô nhanh chóng ửng đỏ mê người.

Lăng Thiểu Đường cúi đầu cười, dịu dàng hôn môi cô, rồi ghé sát tai cô khẽ nói:

"Em là tiểu yêu tinh, ăn mặc như vậy tới mê hoặc anh, bảo anh làm sao có thể bàn chuyện công việc đây?"

Nói xong, anh để đầu lưỡi nóng bỏng của mình bên tai cô, khéo léo ngậm vành tai cô trong miệng, khẽ mút trêu đùa cô, bàn tay to lại không

nhìn được lần xuống xuống dưới vạt áo tìm kiếm phần lộ ra lúc này.

"Không phải mà, váy ngủ của em giặt hết rồi, này.... Đường -"

Kỳ Hình yêu kiều trốn tránh sự tấn công của Lăng Thiểu Đường, dáng người nhỏ nhắn linh hoạt nhanh chóng thoát khỏi anh, chạy sang bên kia trốn đi.

"Hình Nhi, lại đây - "

Lăng Thiểu Đường sao có thể buông tha cô anh cười lớn, vươn bàn tay to kéo Kỳ Hình, ra lệnh nói, giọng điệu tuy dịu dàng nhưng có thể thấy giọng nói của anh đang tản ra ham muốn mãnh liệt.

"Không được đâu!" Kỳ Hình cười gian xảo nói.

Đang nói, bỗng nhiên đầu choáng váng lần nữa, bởi vì lần này có vật chống đỡ, nên cô hơi hơi nghiêng ngã rồi ngã xuống sô pha.

Lăng Thiểu Đường sải bước tiến tới, một tay ôm chặt thân thể Kỳ Hình vào trong lòng, lo lắng nói:

"Bảo bối, em còn chạy đi đâu?" Nói xong, anh cúi xuống, đang chuẩn bị hôn cô -

"Hình Nhi, em làm sao vậy?"

Lăng Thiểu Đường thấy trên trán Kỳ Hình lấm tấm mồ hôi, nhíu lông mày, vội hỏi.

Đột nhiên anh nhớ tới buổi sáng hôm nay Kỳ Hình cũng có chút khác thường.

Mệ muội chợt biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hình ngẩng cao, mỉm cười đáp lại ánh mắt lo lắng của Lăng Thiểu Đường, nhẹ giọng nói:

"Không có việc gì, em nghĩ mình cần nghỉ ngơi nhiều một chút chắc sẽ ổn thôi!"

"Không được, Hình Nhi, anh lập tức sắp xếp bác sĩ tới khám cho em!"

Lăng Thiếu Đường nói là làm, lập tức đứng lên, cầm lấy di động.

"Đường, không cần" Kỳ Hình vội vàng đứng lên, ngăn cản hành động của anh.

"Hình Nhi, ngoan, đừng để cho anh lo lắng có được không?" Lăng Thiếu Đường không hoàn toàn dễ dàng Kỳ Hình nói.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 157

Kỳ Hình Bị Choáng (2)

Kỳ Hình áp vào lồng ngực của Lăng Thiếu Đường, đôi tay bé nhỏ khéo léo nắm lấy bàn tay của anh:

"Đường, không phải sáng mai anh phải bay sang Mỹ xử lý một số chuyện hay sao? Vì thế không cần vì em mà làm lỡ thời gian nghỉ ngơi, cơ thể của em tốt lắm, thực sự không có việc gì, không cần lo lắng!"

Lăng Thiếu Đường dùng cả hai tay ôm lấy cô, sắc mặt vẫn lo lắng như cũ, anh dịu dàng nói:

"Hình Nhi, buổi sáng hôm nay anh thấy em như vậy anh cũng rất lo lắng, hiện tại nếu em không lập tức đi khám bác sĩ, ngày mai anh sẽ càng lo lắng!"

Trong lòng Kỳ Hình ấm áp, cô biết người đàn ông trước mặt có bao nhiêu khẩn trương vì mình, như vậy là đủ rồi, không phải sao?

Cô cười xinh đẹp khiến má lúm đồng tiền xuất hiện, làm nũng với Lăng Thiếu Đường nói:

"Đường, còn có hai ngày nữa thôi là chính thức đầu thầu, dù sao em cũng có thời gian, chờ anh từ Mỹ trở về, anh cùng em đi khám bác sĩ được không?"

"Không được!"

Lăng Thiểu Đường dứt khoát từ chối, nói đùa, anh không muốn vì công việc mà chậm trễ việc khám bệnh của Kỳ Hinh.

"Đường..."

Kỳ Hinh nũng nịu gọi tên anh, âm cuối kéo thật dài, giống như một cô gái ngây thơ.

Trong mắt Lăng Thiểu Đường hiện lên một tia bất đắc dĩ, chỉ cần Kỳ Hinh làm nũng hoặc rơi lệ, anh dù kiên trì đến mấy cũng trở nên dao động. Cô nhóc này rất biết cách uy hiếp anh.

Bàn tay to lớn của anh nhẹ nhàng vuốt mặt cô, trong giọng nói tràn ngập tình yêu nồng đậm:

"Hinh Nhi, chẳng lẽ em không biết anh lo lắng cho em nhiều lắm sao? Vì thế, nghe lời được không, anh mời bác sĩ đến!"

Lăng Thiểu Đường không nghĩ bây giờ mình lại phải dùng giọng điệu cầu xin để nói chuyện với một người phụ nữ.

Đôi mắt giao hoạt của Kỳ Hinh chuyển động, đôi mắt trong sáng thoáng chốc mê người, cô nghe thấy giọng nói của Lăng Thiểu Đường đã mềm mại đôi chút, lập tức nói:

"Đường, em đảm bảo, chờ anh trở về, em sẽ ngoan ngoãn đi theo anh kiểm tra thân thể, được không?"

Cô quần lấy Lăng Thiểu Đường, tay nhỏ bé cũng không an phận chạy dọc trên lồng ngực của anh, liều mạng nhón chân, dịu dàng dùng môi phác họa đường nét khêu gợi của anh, cố ý phân tán sự chú ý.

Lăng Thiểu Đường cười nhạt, xem ra cô nhóc này muốn sử dụng sắc đẹp để dụ dỗ mình, anh không phải không thừa nhận, chiêu này thật sự rất hữu hiệu.

Kỳ Hình thấy con người Lăng Thiểu Đường bắt đầu nồng đậm, ngầm đồng ý không hề lên tiếng, trong lòng vui mừng, xem ra chiêu này dùng thật tốt!

"Làm sao vậy?"

Thấy Kỳ Hình lui lại, Lăng Thiểu Đường ngay lập tức giữ chặt thân thể cô. ๔๐๔☆L☆๑๐๔

Kỳ Hình hé miệng cười:

"Sáng mai anh phải bay rồi, đêm nay tất nhiên phải nghỉ ngơi thật tốt!"

Trong mắt Lăng Thiểu Đường hiện lên ý cười, thân hình cường tráng của anh lập tức đặt Kỳ Hình ở trên sô pha, từ bị động chuyển thành bị động:

"Không sai, đêm nay của anh tất nhiên phải 'nghỉ ngơi' tốt một chút!"

Nói xong, bàn tay to lớn liền phanh cổ áo sơ mi, cúc áo liền rơi xuống sàn.

"Áo sơ mi của anh -" Kỳ Hình giật mình, môi Lăng Thiểu Đường hôn lên cổ cô, sau đó là xương quai xanh kêu gợn

"Không cần lo cho cái áo !"

Lăng Thiểu Đường khó chịu muốn tìm lấy càng nhiều mềm mại từ cô, không kiên nhẫn xé toạc áo sơ mi trên người cô!

Kỳ Hình bị hơi thở nam tính của anh bao quanh người, cô thở gấp nói:

"Đường, ngày mai anh còn phải dậy sớm mà - không cần -"

"Hình Nhi, em hẳn là người biết rõ 'năng lực' của anh nhất! Chẳng lẽ em chưa quen với khẩu vị của anh sao?" Anh cười tà, trong giọng nói hàm chứa ý nghĩ ám muội.

Anh lúc hôn lúc không, lúc ngừng rồi lại hôn, muốn tra tấn cô.

"Ừm... Đường... Đừng... " Kỳ Hình vận veo eo nhỏ, lưỡi anh đã dẫn dắt ngọn lửa nóng rực trong cô bùng cháy.

"Hình Nhi, hương vị của em ngọt ngào đến độ anh không cưỡng lại được !"

Mùi vị ngọt ngào hoàn toàn làm tim anh mê loạn, mắt anh rực lửa, người phụ nữ này làm anh có cảm giác muốn chinh phục nhất từ trước tới nay.

"Đường..." Giọng nói của Kỳ Hình càng giống như sắp khóc.

Thân thể cô như nước mùa xuân, ngồi trên sofa, đợt tấn công của người đàn ông này thật điên cuồng, lửa nóng như vậy, cô thật sự không hề biết mình đang làm cái gì.

"Hình Nhi, cả đời này đừng rời bỏ anh - "

Trên mặt Lăng Thiệu Đường tràn đầy dục cảm, nhìn phản ứng mềm mại đáng yêu của cô khắc sâu vào tận xương tủy mình, anh thở dốc rồi càng dùng thêm sức! Anh muốn người phụ nữ này hòa vào tận cốt tủy bên trong của mình.

"Đường..." Kỳ Hình run rẩy nhìn anh, vì môi anh mang đến sự rung động, cũng bởi anh dành những lời cảm động như vậy cho cô.

"Em vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ anh -" Cô ngửa đầu, âm thanh càng thêm phần ngây thơ.

Cô hoàn toàn run rẩy, bao phủ cả thân thể không mảnh vải che chắn là màu hồng đào sáng bóng.

"Hình Nhi - ngoan"

Bộ dạng ngây thơ cũng như ý lại của cô khiến anh bị thuyết phục mạnh mẽ, dục hỏa đầu đốn làm anh không thể chờ đợi thêm một phút nào, bàn tay to lớn nhanh chóng giữa chặt hông của cô, vật nhỏ của anh kiêu ngạo dựng thẳng, giữ lấy cô thật chặt.

"Đường -" Không kịp nghĩ nhiều, anh càng tấn công điên cuồng, nhanh nhẹn, dũng mãnh.

Kỳ Hình không tự chủ được dùng hai chân ôm lấy thắt lưng anh, cô hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì, chỉ biết ở đây cuộn cuộn ham muốn, anh là cái cây nổi trên mặt nước duy nhất của cô!

Mắt đen của anh yên lặng khóa chặt hình ảnh của cô, cặp môi thơm hé mở, động tác càng điên cuồng, một lần rồi lại một lần, đưa cô lên tới đỉnh tuyệt vời...

Dây dưa cả một đêm cho đến rạng sáng, anh mới ôm cô đang mơ màng ngủ say, mãi cho tới khi cô tiến sâu vào mộng đẹp thì niềm kiêu hãnh của anh vẫn ở sâu trong cơ thể cô, không thể rút lui ngay được.

Lăng Thiếu Đường nhìn đồng hồ, vô cùng quyến luyến nhìn Kỳ Hình đang mê man gối đầu lên khuỷu tay của mình, bàn tay to lớn trùi mền lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô, mỗi buổi sáng khi phải rời xa thân thể này, thực sự anh không hề muốn một chút nào.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 158

Hạnh Phúc Vây Quanh

Mãi đến giữa trưa, Kỳ Hinh mới tỉnh lại, con người nhẹ đảo quanh, hơi thơ của Lăng Thiệu Đường đã biến mất trong không khí, ở bên cạnh cũng không có một bóng người.

Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng mơn trớn chỗ Lăng Thiệu Đường nằm, hình như vẫn đang còn chút hơi ấm.

Cô miễn cưỡng đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình dán lên chiếc gối mà Lăng Thiệu Đường gối đầu, nụ cười nhẹ nhàng hiện ở trên môi, cô cảm thấy như mình đang nằm trong lòng anh.

Ánh mắt lơ đãng quét qua góc bàn, trên mặt thủy tinh trơn bóng có lưu lại một tờ giấy.

Kỳ Hinh hồi hộp, cô cầm tờ giấy lên.

"Hinh Nhi, anh biết em rất mệt, cho nên anh không nỡ đánh thức em, nhìn em ngủ say thật giống như một thiên sứ vậy, hôn em thật sâu! Ngoan ngoan ăn cơm, ngoan ngoan chờ anh trở lại!"

Là tờ giấy Lăng Thiệu Đường đã viết trước lúc rời đi, Kỳ Hinh cười, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Cô - - thật sự bị tình cảm nồng nhiệt của anh hành hạ mệt muốn chết rồi, cái tên xấu xa này, bản thân mình đã bị anh dạy hỏng rồi sao?

Kỳ Hinh ngượng ngùng nghĩ, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn từng chữ trên giấy, mỗi nét chữ đều thể hiện sự cứng cáp, mạnh mẽ của anh, chính cô cũng có thể thấy được bàn tay của Lăng Thiệu Đường to và đầy sức lực.

Cửa kính trong phòng tắm phản chiếu thân thể trắng nõn Kỳ Hinh cùng những dấu hôn màu đỏ, mặt cô đỏ lên, xương quai xanh khiêu gợi, bộ ngực đầy đà với những dấu hôn màu đỏ nhạt thực mê người.

Kỳ Hinh nghĩ đến chiếc áo sơ mi ngày hôm qua, cô mỉm cười, chiếc áo sơ mi đó đã bị Lăng Thiệu Đường xé nát, đúng là một người đàn ông bá đạo.

Lăng Thiệu Đường, thật sự anh rất yêu cô! Tuy rằng anh không bao giờ nói ra, nhưng Kỳ Hinh có thể cảm nhận được, cảm giác được anh

Bao dung, được anh nuông chiều thật hạnh phúc!

Cô cười hạnh phúc, rồi đột nhiên cảm giác choáng váng ập đến....

Tay Kỳ Hinh chống đỡ trên gương, mãi cho đến khi cảm giác choáng váng biến mất, cô mới thở phì phò, đi ra ngoài, cô quyết định phải đi đến bệnh viện một chuyến, bởi vì cô thực sự không muốn vì chăm sóc mình mà Lăng Thiệu Đường tốn thời gian, nhất là trong khoảng thời gian này.

Chuông phòng vang lên, Kỳ Hinh đang đắm chìm trong hạnh phúc của bản thân, cô vội vã khoác áo ngủ đi ra ngoài.

“Tiểu thư Kỳ, đây thức ăn do Lăng tiên sinh dặn dò chúng tôi chuẩn bị, cô thử nhìn xem còn thiếu món gì mà cô muốn ăn nữa không?”

Phục vụ khách sạn nghiêm chỉnh đem thức ăn đến cho cô, sau đó đứng ở một bên cung kính hỏi.

Kỳ Hình kinh ngạc lấy tay che miệng: “Từ sáng sớm Lăng tiên sinh đã dặn dò khách sạn làm những món này sao?”

“Vâng!”

Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, cô không ngờ Lăng Thiếu Đường lại chu đáo như vậy.

“Tốt lắm, tôi không cần thêm món gì nữa, cô đi ra ngoài trước đi!” Kỳ Hình nhẹ giọng nói.

Người phục vụ của khách sạn đi ra ngoài, Kỳ Hình nhìn qua những món ăn, bất đắc dĩ cười, chỉ một bữa cơm trưa mà thôi, cần gì phải xa hoa như vậy.

Kỳ Hình đang nghĩ lung tung, đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên.

“Alo, Đường?” Cô vui vẻ nhấc máy.

“Đã rời giường rồi sao?”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ấm áp, trầm thấp của Lăng Thiếu Đường.

“Vâng, em vừa mới dậy!” Kỳ Hình không hề xấu hổ nói.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười của Lăng Thiếu Đường:

“Cơm trưa anh đã cho người chuẩn bị tốt, ăn xong rồi phải ngoan ngoãn uống hết bát nước yến, biết chưa hả?”

Trong giọng nói hàm chứa sự quan tâm tha thiết.

“Vâng!” Kỳ Hình ngoan ngoãn đáp, đột nhiên vào lúc này cô cảm thấy rất nhớ Lăng Thiếu Đường.

“Đường, anh.... anh...chừng nào thì anh trở về?” Cô hơi chần chờ hỏi.

Kỳ thực cô không muốn làm chậm trễ thời gian công tác của Lăng Thiếu Đường, nhưng trong lòng cô thực sự muốn anh mau trở về với cô.

“Hình nhi, anh sẽ nhanh chóng xử lý hết mọi việc, cho nên em phải ngoan ngoãn chờ anh trở về, có được không?”

Lăng Thiếu Đường mềm nhẹ nói, trong giọng nói lộ ra chút đau lòng.

“Vâng, em sẽ đợi! Anh đang bận, không cần lo lắng cho em!”

Kỳ Hình đem điện thoại di động dí sát vào tai, nhẹ giọng nói.

Kỳ Hình ngoan ngoãn làm anh muốn bá đạo chiếm lấy, qua điện thoại anh nói:

“Hình nhi, nói yêu anh!”

“Đường, em yêu anh!” Cô hướng tới microphone nói.

“Ngao!”

Nghe Kỳ Hình nói xong, Lăng Thiếu Đường mới lưu luyến tắt điện thoại.

Ánh mặt trời buổi trưa thật ấm áp, miễn cưỡng, ở một con hẻm đầy mùi hương thơm ngát, trong không khí luôn ngập tràn mùi hương của hoa Lavender...Loại cây này có mùi hương độc đáo, ở những nơi khác không thể tìm thấy nó được.

Một chiếc xe hơi xa hoa đang đi đến ngã tư.....

“Dừng xe!”

Kỳ Hình nhìn khung cảnh mỹ lệ nơi đây, trong lòng không khỏi rung động, cô vội vàng nói với lái xe.

Cô nhẹ nhàng xuống xe. Hít sâu một hơi, quả thật không hổ là Provence, ngay cả trong không khí cũng chứa đựng sự lãng mạn không đâu có được.

Kỳ Hình vui vẻ cúi người nhìn lái xe nói:

“Anh lái xe về khách sạn trước đi, tôi muốn đi một mình!”

Lái xe vừa nghe, trên mặt lập tức lộ ra vẻ lo lắng:

“Tiểu thư Kỳ, như vậy không được, Lãng tiên sinh đã dặn...”

“Yên tâm đi, nếu Lãng tiên sinh biết, tôi sẽ giải thích với anh ấy, tôi thật sự muốn đi dạo phố một chút!” Kỳ Hình ngắt lời lái xe nói.

“Vậy được rồi, tiểu thư Kỳ, cô cẩn thận một chút, nếu muốn dùng xe thì gọi điện thoại cho tôi!”

Lái xe suy nghĩ một chút nói, hắn không dám đắc tội với Lãng tiên sinh, vị tiểu thư này hắn cũng không thể đắc tội được!

Kỳ Hình gật đầu.

Ở Provence, hoạt động của mọi người diễn ra đều đặn khiến người khác không kịp nhìn. Lễ hội chanh (Lễ hội chanh (hay còn gọi là Lễ hội cam)) ở Menton miền Nam Pháp bắt đầu vào giữa tháng hai hằng năm, được tổ chức ở Menton, thủ phủ vùng Alpes Maritimes, miền Nam nước Pháp, thu

hút hàng trăm ngàn du khách tới thăm quan, thưởng ngoạn) từ đầu tháng hai tới Festival d'Avignon tháng 7-8.

Lễ hội hoa oải hương đến lễ hội huân y thảo vùng núi Provence tháng 8, bốn mùa phối hợp hài hòa thành năm tháng vô âu vô lo. Sắc thái tự do tạo thành linh cảm sáng tác cho các nhà nghệ thuật.

Kỳ Hình đi trên đường dành riêng cho người đi bộ, cô hoa cả mắt, kỳ thực bình thường cô rất ít khi đi bộ mà Lăng Thiếu Đường cũng vậy.

Con đường dành riêng cho người đi bộ này được ánh mặt trời chiếu sáng, ở đây được thiết kế rất nghệ thuật, hai bên phòng ốc, quán bar, nơi nào cũng có hình dạng độc đáo.

Kiến trúc cổ đại thời La Mã, đây là tác phẩm của một nhà nghệ thuật, bao quát xã hội văn minh hiện đại, ở đây mọi thứ đều hài hòa, yên tĩnh tốt đẹp.

Cô quên cả thời gian, nhìn ngắm lung tung, cứ đi một chút lại dừng lại một chút.

Mà cô không hề biết, vẻ đẹp Á Châu của mình đang thu hút ánh nhìn của mọi người bên đường.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 159

Gặp Được Cung Quý Dương Khi Bị Làm Nhục

Ánh nắng mặt trời giữa buổi trưa càng làm nổi bật dáng người hoàn mỹ của Kỳ Hinh.

Cô đang chú ý nhìn một vật nhỏ đặc sắc, ba gã đàn ông cao lớn chăm chú nhìn

cô, thân hình nhỏ nhắn của Kỳ Hinh được họ thu hết vào trong tầm mắt.

sau khi Kỳ Hinh thanh toán tiền, mới phát hiện ba gã đang ở ngay sau lưng mình.

“ Các người- -” Cô hơi giật mình.

Ngay sau đó, ba gã tiến lên kéo cô đi.

Trong một cái ngõ nhỏ hẻo lánh, Kỳ Hinh hoảng sợ nhìn ba gã đàn ông cao lớn đang đứng ở trước mắt, nhìn những ánh mắt mê đắm kia, cô có thể đoán ra ý đồ của bọn chúng.

Nơi này là một chỗ sắp bị phá bỏ và hầu hết mọi người đã rời đi nơi khác ở, cho nên ở đây cũng giống như một bãi đất hoang.

“ Mỹ nữ Á Châu, nhìn cô ta đi. Không biết là người Trung Quốc? Người Hàn Quốc hay là người Nhật Bản? Nhìn cũng không tệ!”

Một gã mặc áo T-shirt màu đỏ bước lên, hắc cười đậm đặng, nói chuyện bằng tiếng Pháp.

Hai gã khác cũng cười đậm đặng, bọn chúng nhìn về phía Kỳ Hinh từ từ tiến đến, một gã kéo thân thể mềm mại của cô ôm vào trong ngực.

“ Các người - - - các người muốn làm gì?”

Kỳ Hinh dùng sức giấy dựa, kinh hoàng hô to.

“ Cô nói xem bọn tôi muốn làm cái gì? Mỹ nữ, chỉ cần cô ngoan ngoãn đi theo bọn tôi, chúng tôi cam đoan sẽ dịu dàng một chút - - -”

Nói xong, một gã mặc áo màu trắng cười to thích thú.

“ Ha ha, mỹ nhân có dáng người thật đẹp. Chúng tôi còn chưa được nếm qua mùi vị của con gái Á Châu, hôm nay phải nếm thử một chút!”

Nói xong, ba gã đó không để ý đến sự phản kháng của Kỳ Hinh, đẩy cô ngã trên mặt đất.

“ Các người buông tôi ra!” Kỳ Hinh sợ hãi, cô liều mạng giấy dựa, hơi thở của những người đàn ông xa lạ càng làm cho cô hoảng sợ.

Đường, anh ở đâu?

Ánh mắt đậm đục lóe sáng, hắc cười dữ tợn, thân thể của hắn nói cho hắn biết dự vọng của mình đối với Kỳ Hinh nhiều như thế nào.

Hai gã khác cố định thân thể đang không ngừng giấy dựa của Kỳ Hinh, một cánh tay duỗi ra, dễ dàng xé rách áo của Kỳ Hinh- -

Thân thể trắng nõn làm bọn chúng mê mẩn.

“ Thật đẹp, giống như một tác phẩm nghệ thuật, khả khả - - đến đây, hôn một cái nào!”

Một trong ba gã đó không kìm nén nổi, dục vọng lấp đầy hai mắt, hấn tham lam cắn cổ Kỳ Hinh, gần xương quai xanh lưu lại một vết răng - -

“ Mỹ nhân, da thịt của mỹ nhân thật mềm mịn, hương vị thật ngọt ngào. Chờ tao hưởng thụ xong rồi sẽ cho hai chúng mày nếm thử mùi vị ngọt ngào này.”

Nói xong, hấn vội cúi người xuống, bàn tay to thô lỗ kéo khóa quần của mình ra - -

“ Không thể - -” Kỳ Hinh cảm thấy trời như muốn sập xuống, có cái gì đó đè nặng lên người mình, hai tay của cô đang bị giữ chặt!

Ngay tại lúc này - - -

Một bàn tay to lớn giữ chặt bàn tay lưu manh đang đặt trên người Kỳ Hinh, một bàn tay khác ra sức dấm vào miệng hấn!

“ Con gái nhà người ta nói không muốn, mày còn cố tình làm?”

“ A - -”

Hấn rất muốn mở miệng mắng chửi người, nhưng bởi vì cú dấm lúc nãy dùng lực rất mạnh, hấn muốn cử động cũng khó.

Hai gã còn lại cũng hoảng sợ, ngẩng đầu lên thì thấy có người đang tới gần, hơi thở nguy hiểm của hấn làm bọn chúng khiếp sợ.

Bọn chúng đứng dậy, liếc mắt nhìn nhau, run sợ buông tay Kỳ Hinh ra.

“ Mày là ai?”

Bọn chúng không coi ai ra gì lớn tiếng kêu gào.

Bọn chúng cảm thấy người đàn ông trước mắt không phải dạng vừa.

Hắn nở nụ cười tươi, tỏ ra bất cần đời nói.

“ Tao là Cung Quý Dương “

Nói xong, tay phải của hắn chọt giờ lên cao - - -

Bốp!

Nói thì chậm mà làm thì nhanh, Cung Quý Dương bắt được một gã, vật hắn ngã trên mặt đất, sau đó bàn tay to duỗi ra, xách hắn đứng lên ép vào góc tường - -

Bàn tay to ấn hắn áp sát lên bờ tường, bỗng dùng lực rất mạnh, âm thanh của tiếng gãy xương truyền ra bên ngoài.

“ A - -” Tiếng hét thê thảm quanh quẩn trong cái hẻm nhỏ.

Tóc đen che nửa con mắt, nụ cười tà mị xao động ở trên môi, ngay sau đó, hắn quay người một cái đá một quyền vào tên lưu manh cuối cùng, xương cốt như muốn vỡ vụn ra, cánh tay của kẻ lưu manh còn lại bị trật khớp.

Ba gã không thể phản kháng ngay cả hơi cũng không hỏi được, vết thương chồng chất vết thương.

Cung Quý Dương!

Cung Quý Dương thu lại nụ cười tàn nhẫn trên mặt, nhìn Kỳ Hình đang run sợ nép ở kia, hắn vội vàng sỏi bước tiến lên,, đem áo khoác của mình

choàng lên người cô.

Sắc mặt của ba gã xanh mét, hăn chính là Cung Quý Dương – Tổng giám đốc Cung thị?

Cung Quý Dương thoải mái phúi bụi ở tay áo, lười nhác cười:

“ Bọn mày còn chưa đi? Hay bọn mày muốn tao “ đưa” bọn mày đi? ”

“ Chúng tôi - - chúng tôi sẽ tự đi, không cần phiền đến ngài- Tổng giám đốc Cung !”

Hai gã trong số đó cố nén đau đớn trên người, vội vàng nói.

“ Tốt lắm, vậy thì đi nhanh đi, lần sau nếu tao còn gặp chúng mày làm chuyện này một lần nữa, tao cũng không dám cam đoan chúng mày còn có thể nhìn thấy mặt trời nữa không đấy !”

Tuy rằng hăn đang cười, nhưng nụ cười của hăn làm người ta lạnh xương sống.

Ba người đỡ nhau, vội vàng chạy đi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 160

Vạn Kiếp Bất Phục

"Kỳ Hinh, cô sao rồi?" Hắc đi từ từ tới, thấy Kỳ Hinh hoảng sợ, nhẹ giọng hỏi.

Môi Kỳ Hinh run lên,

một mặt vì sợ hãi, mặt khác, bởi Cung Quý Dương ra tay quá tàn nhẫn.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đáng lẽ tôi nên tới sớm một chút!" Cung Quý Dương đau lòng nhìn Kỳ Hinh hoang mang lo sợ, hắc áy náy nói.

Nói thật, hắc luôn luôn chú ý tới Kỳ Hinh, vừa mới nghe một cuộc điện thoại, đã không thấy bóng dáng cô ở đâu nữa. Hắc cảm thấy có cái gì không đúng, liều mạng tìm kiếm ở mỗi con phố.

Nước mắt Kỳ Hinh lăn dài: "Cung...Cung Quý Dương..."

Giờ khắc này, cô cảm thấy hắc giống như người thân của mình, cô nắm chặt cánh tay của hắc.

Hắc đau lòng ôm lấy thân thể của cô, quyết định không hỏi ý kiến của cô, trực tiếp bế bổng cô lên, đi tới xe của mình ở đằng kia.

Cung Quý Dương biết Kỳ Hinh sợ hãi!

Ngồi ở vị trí tay lái phụ, Kỳ Hình dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh, cô gặt gao ôm lấy cánh tay mình, nhằm tìm kiếm một chút ấm áp và an toàn.

Trên người cô khoác chiếc áo tràn ngập hơi thở nam tính của Cung Quý Dương, cô vẫn xem người đàn ông này là người xấu, nhưng hôm nay hẳn lại có một mặt tàn nhẫn, ngay thẳng, mạnh mẽ, tàn ác rất giống với Lăng Thiếu Đường.

Quả nhiên bọn họ cùng là một loại người!

“Cung tiên sinh, cảm ơn ngài!”

Âm thanh run rẩy, Kỳ Hình nhẹ giọng nói lời cảm ơn xuất phát từ đáy lòng, nếu hôm nay không có hắn, thì cô sớm đã –

Cô thật sự không dám nghĩ tới!

Cung Quý Dương buồn cười nhìn Kỳ Hình: “Nhất định phải đối xử với tôi như người lạ sao? Gọi một tiếng Quý Dương cũng không quá khó khăn chứ! Dù sao tôi cũng là ân nhân cứu mạng của cô đấy!”

Kỳ Hình hơi mất tự nhiên cười: “Quý Dương!” Cô nhẹ giọng nói.

Cung Quý Dương định nói một câu, hắn cũng không muốn lái xe tiếp, hắn dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn cô –

Một lúc lâu sau, đột nhiên hắn cúi gằm xuống chỗ Kỳ Hình khiến cô không khỏi ngạc nhiên, hai tay che chắn trước ngực giống như đang tự bảo vệ mình.

Thật ra, hắn muốn giúp cô cài dây an toàn.

“Cảm ơn!” Kỳ Hình hơi ngượng ngùng thấp giọng nói, vừa nãy mình đã hiểu nhầm hắn.

“Hình như cô rất sợ tôi?” Cung Quý Dương tươi cười, khiến Kỳ Hình hơi thất thần.

Hắn quả là yêu nghiệt!

“Không, không có!” Kỳ Hình ấp úng nói.

Kỳ thật, cô không biết phải ở chung với hắn như thế nào, người đàn ông ba phần tốt, bảy phần xấu, khiến cô không hiểu được suy nghĩ trong lòng của hắn.

Cung Quý Dương nhẹ giọng cười nói: “Cô yên tâm, tôi không phải sắc lang!”

“Không, anh thật sự hiểu lầm, tôi không nghĩ anh như vậy, nói thật tôi rất cảm ơn anh đã cứu tôi!”

Kỳ Hình sợ hắn hiểu nhầm nên vội vàng giải thích, dù sao hắn là người cứu mình, cô nhớ lại cảnh tượng kia là lại cảm thấy sợ hãi.

Cung Quý Dương giúp cô kéo chặt áo khoác trên người, nhẹ giọng nói: “Kỳ Hình, thực sự tôi không muốn lời cảm ơn của em, mà là lòng em...”

Trong mắt Kỳ Hình hiện lên một tia bối rối.

“Kỳ Hình, em không cần khẩn trương, nghe tôi nói hết đã!” Cung Quý Dương thấy bộ dạng trốn tránh của Kỳ Hình vội vàng nói.

Cô ngẩng đầu nhìn hắn.

Một cảm giác thất bại hiện lên trong đáy mắt Cung Quý Dương, hắn khẽ thở dài một tiếng: “Chỉ là, tôi không thể không buông tay, em là người phụ nữ Lăng Thiếu Đường yêu sâu nhất, tôi không thể động vào người phụ nữ của Thiếu Đường hoặc Tước hay Dục.”

Những lời này khiến Kỳ Hinh ngạc nhiên!

Theo như lời hăn nói, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được tình bạn của bốn người này có đủ các nguyên tắc sâu sắc cùng những mâu thuẫn.

Bọn họ là bạn bè tốt, đằng sau tình bạn đó, họ còn là đối thủ cạnh tranh buôn bán của nhau.

Cung Quý Dương mỉm cười, nhìn đôi mắt xinh đẹp của Kỳ Hinh: “Kỳ Hinh, nếu em chỉ là một người phụ nữ bình thường bên cạnh Lăng Thiệu Đường, tôi sẽ không từ một thủ đoạn nào giữ em ở bên người, hơn nữa tôi tin tưởng có một ngày em sẽ yêu tôi!”

Kỳ Hinh không ngờ hăn sẽ nói như vậy, cô cúi đầu xuống, nhất thời không biết nói cái gì.

Cảm giác ấm áp truyền đến lòng bàn tay, hăn cầm lấy tay cô, cô chìm trong một ánh mắt dịu dàng, trái tim khẽ rung động.

Không sai, cô không thể không thừa nhận là Cung Quý Dương đang nói thật, hăn có thể khiến phụ nữ điên cuồng yêu hăn.

“Kỳ Hinh, em...yêu Lăng Thiệu Đường sao?” Cung Quý Dương quay đầu, nhìn Kỳ Hinh không chớp mắt hỏi.

Kỳ Hinh không chút do dự gật gật đầu: “Tôi yêu anh ấy!”

Một chút bi thương lướt qua đôi mắt của Cung Quý Dương, hăn giấu đi tình cảm của mình rất nhanh, lại hỏi: “Yêu tới mức độ nào?”

Kỳ Hinh mỉm cười, nụ cười xinh đẹp, giống như đóa hoa nở rộ: “Yêu đến tận xương tủy, yêu đến...vạn kiếp bất phục!”

Thân hình cao lớn của Cung Quý Dương ngấn ra, hăn nhìn cô một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Tôi thực sự bắt đầu hâm mộ Lăng Thiệu Đường, có

điều...chân thành chúc phúc hai người!”

Kỳ Hinh vô cùng cảm động, cô nở nụ cười thanh nhã, nói: “Cảm ơn anh, Quý Dương!”

Cung Quý Dương cũng thả lỏng rồi cười to, trầm thấp mà lại sang sảng: “Có thể nghe những lời xuất phát từ đáy lòng em, cuối cùng tôi cũng cảm thấy em đã không còn sợ tôi!”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 161

Kỳ Hình Ngất Xiu

Mặt Kỳ Hình hơi đỏ: “Nói thật, tôi thực sự cũng hơi sợ anh! Bộ dạng anh lúc này thực đáng sợ!”

“Ồ? Phải không?” Cung Quý Dương từ chối cho ý kiến, hắc hắc cười thành tiếng, nói tiếp: “Thực ra tôi muốn hạ thủ lưu tình, nhưng nếu hôm nay, người nhìn thấy cảnh này là Thiếu Đường, em có biết cậu ta sẽ như thế nào không?”

Kỳ Hình lắc đầu, sẽ như thế nào? Chẳng lẽ sẽ đánh chúng thảm hại như Cung Quý Dương đã làm ư? Bộ dạng vừa rồi của Cung Quý Dương rất giống Lăng Thiếu Đường mà.

Cung Quý Dương thu lại khuôn mặt tươi cười, nhìn Kỳ Hình, nghiêm túc nói: “Kỳ Hình, tôi rất hiểu tính cách Lăng Thiếu Đường, em chính là người mà cậu ấy coi trọng nhất, cho nên cậu ấy tuyệt đối không cho phép ai làm tổn thương em, nếu hôm nay cậu xuất hiện như trong lời tôi nói, chắc chắn ba người kia sẽ không thể sống sót mà ra khỏi chỗ đó được nữa.”

Kỳ Hình kinh ngạc thở gấp, ngực bắt đầu phập phồng: “Cái kia...vậy bọn họ sẽ như thế nào?”

Cô cảm thấy toàn bộ máu trong người như đông lại.

Cung Quý Dương cười tà mị, nói từng chữ từng câu: “Em sẽ nhìn thấy – ba thi thể!”

Kỳ Hinh kinh hãi, vì lời nói của Cung Quý Dương mà mắt cô trừng thật to.

Cô nhìn vẻ tuấn dật của Cung Quý Dương – xem lại ba người kia, Đường, Lãnh Thiên Dục, Hoàng Phủ Ngạn Tước, bốn người này đều có hơi thở tương tự nhau, như vậy họ sẽ không bao giờ tha cho những kẻ ngỗ ngược hay phản bội!

Rốt cuộc bọn họ là người như thế nào, có thể xem thường tính mạng con người đến vậy sao?

Kỳ Hinh đang nghĩ tới đó, đột nhiên xuất hiện một cơn choáng váng, ngay sau đó, bụng bắt đầu đau âm ỷ.

“Đừng...” Cô nhíu mi, một tay ấn bụng.

Đang lái xe, Cung Quý Dương đột nhiên phát hiện ra, lập tức đỡ Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên tái nhợt! Cô cũng không biết tại sao, thực sự rất đau!

“Kỳ Hinh, chịu đựng một chút, tôi lập tức đưa em tới bệnh viện!”

Cung Quý Dương không nói hai lời, lập tức nhấn ga, chạy xe thẳng tới bệnh viện.

Kỳ Hinh vào bệnh viện, được đưa ngay vào phòng chăm sóc đặc biệt, cô ngất đi, không còn tri giác.

Cung Quý Dương ở ngoài phòng cấp cứu chờ đợi, khuôn mặt ẩn nhẫn của hắn cũng lộ ra vẻ lo lắng từ tận đáy lòng.

Thật lâu sau, Kỳ Hình được các y tá đẩy ra, trực tiếp đẩy vào phòng bệnh tư nhân.

“Bác sỹ, cơ thể của cô ấy sao rồi? Vì sao lại bị như vậy?” Cung Quý Dương vừa nhìn thấy bác sỹ đi ra, lập tức tiến đến hỏi.

Bác sỹ nhận ra người đứng trước mặt mình là Tổng giám đốc Cung thị - Cung Quý Dương, ông cung kính nói: “Chúc mừng Cung tiên sinh, bạn gái của ngài đã mang thai!”

Ông hiểu nhầm sự lo lắng trong mắt Cung Quý Dương, nghĩ Kỳ Hình là bạn gái của hắn, lập tức báo tin vui.

Trong lòng dâng lên cảm giác mất mát nhàn nhạt, đã lập tức được hắn che giấu đi.

“Tại sao cô ấy lại đau như vậy?” Cung Quý Dương lười giải thích với bác sỹ, mặc kệ sự hiểu nhầm đó!

Bác sỹ vội vàng nói: “Huyết áp của vị tiểu thư này rất thấp, cho nên sau khi mang thai thường xuyên cảm thấy chóng mặt, cô ấy đau bụng như vậy, bởi vì cô ấy có dấu hiệu sinh non!”

“Cái gì?” Trái tim Cung Quý Dương đập nhanh liên hồi.

Ở phòng bệnh, Kỳ Hình dần tỉnh lại, vì quá đau nên cô ngất đi.

Đây là đâu?

Cô dịu dàng ôm trán nghĩ lại, phát hiện mình đang truyền nước.

Đây là bệnh viện ư? Cô nhíu mày lại, cẩn thận nhớ lại mọi chuyện.

Một người đàn ông cao lớn bước vào phòng bệnh.

“Kỳ Hinh, em tỉnh rồi à?”

Kỳ Hinh rên rỉ một tiếng rồi ngẩng đầu: “Quý Dương, bây giờ tôi đang ở bệnh viện à?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Cung Quý Dương đi đến bên người Kỳ Hinh, ngồi xuống, nhẹ nhàng cười: “Đúng vậy, cơ thể em vừa mới xuất hiện điều khác lạ, tôi liền đưa em tới bệnh viện!”

Kỳ Hinh vô lực gật đầu, cô lại nhìn tới bình nước đang truyền, vẻ mặt nghi hoặc: “Quý Dương, bác sỹ có nói gì về tình hình của tôi không?”

Cung Quý Dương nhất thời khó nói, che giấu vẻ lo lắng nơi đáy mắt: “Kỳ Hinh, em mang thai!” Hắn nhẹ giọng nói.

“Cái gì? Quý Dương, anh vừa nói cái gì?” Kỳ Hinh kinh ngạc, vội vàng hỏi lại Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương chạy nhanh đỡ lấy cô dựa vào thân mình, chân thành lặp lại một lần nữa: “Bác sỹ vừa nói cho tôi biết, em mang thai! Em có cục cứng rồi, Kỳ Hinh!”

Kỳ Hinh dùng tay kia nhẹ nhàng che môi lại, cô hơi khó tin nhìn Cung Quý Dương.

“Quý Dương, anh nói tôi – tôi mang thai ư?” Cô runn rẩy nói.

Trong lòng Cung Quý Dương sinh ra sự ghen tuông nhàn nhạt nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, hắn nhẹ giọng cười lắc đầu nói: “Không sai, em làm mẹ rồi, con bé ngốc!”

Kỳ Hinh kinh ngạc trừng mắt, đôi mắt dần dần trở nên đỏ, ẩm ướt, sau đó ngân ngấn nước mắt.

Có thật không?

Đây là sự thật đúng không?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 162

Che Giấu

Hạnh phúc, giống như triều cường ập vào trong lòng Kỳ Hinh.

Trên mặt Kỳ Hinh nở một nụ cười xinh đẹp như Hoa cúc.

Đúng vậy, sự việc diễn ra bất ngờ khiến cô không thể tin tưởng nổi.

Mỗi lần Lăng Thiểu Đường làm chuyện đó đều không sử dụng biện pháp tránh thai, nhất là sau lần anh phát hiện cô dùng thuốc tránh thai, không chỉ mạnh mẽ cưỡng chế cô bằng một thứ tương tự được vật

(thuốc kích dục ý), hơn nữa chuyện đó về sau ngày càng nhiều hơn, thật giống như - -

Giống như anh muốn cô mang thai đứa nhỏ của anh.

Nghĩ đến đây, trong lòng Kỳ Hinh. khẽ rung động, sắc mặt chuyển sang màu đỏ ửng mê người, chẳng lẽ anh thật sự muốn mình - - mang thai sao?

" Hinh Nhi, sinh cho anh một đứa con, không được sao?"

Những lời này của Lăng Thiểu Đường đột nhiên quanh quẩn ở trong đầu Kỳ Hinh, cô lấy tay đè lên ngực, sợ trái tim sẽ nhảy ra ngoài.

" Kỳ Hinh, em làm sao vậy? Chẳng lẽ - - chẳng lẽ em không muốn đứa nhỏ này?"

Cung Quý Dương thấy biểu cảm phức tạp trên mặt Kỳ Hinh, hần hiều lắm ý tứ của cô, hần hơi lo lắng hỏi.

" không! Quý Dương, tôi - - tôi rất vui sướng!" Kỳ Hinh vội vàng nói.

Cung Quý Dương yên tâm, nhưng lập tức, hần lại nghĩ tới lời nói của bác sĩ:

" Kỳ Hinh, sau khi kiểm tra, hiện tại em đã mang thai được 40 ngày, bởi vì em bị thiếu máu, cho nên - - "Hần dừng một chút vì không biết nên nói như thế nào.

Trời ạ! Hần đã lớn đến từng này rồi nhưng chưa từng trải qua những chuyện mâu thuẫn như vậy! Cũng chưa từng bị một cô gái làm cho khó xử như vậy!

"Cho nên cái gì?"

Kỳ Hinh cũng cảm thấy sự tình có cái gì đó không thích hợp, có thể khiến một người luôn luôn bất cần đời như Cung Quý Dương khẩn trương như vậy, nhất định sẽ không phải là chuyện nhỏ!

Theo bản năng cô đưa tay đặt lên bụng, giống như nghĩ bản thân mình phải bảo vệ cục cưng.

Cung Quý Dương nhìn bộ dáng của Kỳ Hinh, cũng cảm thấy không đành lòng:

"Cho nên em có xuất hiện triệu chứng sinh non!"

Đột nhiên thân thể Kỳ Hinh chấn động, trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài, đầu ngón tay cô run run, tất cả sự vui sướng lúc này giờ phút này đều biến

thành lo lắng!

"Quý Dương, anh nói cái gì?" Theo bản năng cô lấy tay che bụng.

Cung Quý Dương thấy đáng vẻ khẩn trương của Kỳ Hinh, trong lòng cũng rất khó chịu, hần tỏ ra tươi vui, nói:

"Kỳ Hinh, cô không cần khẩn trương như vậy, Bác sĩ nói chỉ cần em an tâm tĩnh dưỡng, cam đoan huyết áp của em sẽ trở lại bình thường, sau đó sẽ không có vấn đề gì!"

Kỳ Hinh thở ra nhẹ nhõm một hơi, cảm giác khẩn trương lúc nãy dần dần biến mất.

"Quý Dương, hôm nay thật sự cảm ơn anh, may có anh ở đây, bằng không tôi sẽ không chịu nổi nữa!" Cô nói ra lời nói từ trong đáy lòng mình.

"Tôi sẽ đợi để làm cha nuôi của cục cưng!" Cung Quý Dương mê muội nhìn cô mỉm cười.

Kỳ Hinh hé miệng cười: "Được, không thành vấn đề!".

"Một lời đã định nhé, em đã đáp ứng tôi, cho nên phải an tâm tĩnh dưỡng, không cần nghĩ lung tung, để sinh ra một cục cưng khỏe mạnh cho Thiếu Đường!" Cung Quý Dương nói.

Kỳ Hinh mỉm cười gật đầu, bỗng chốc cô nhớ tới cái gì, khẩn trương nói với Cung Quý Dương:

"Quý Dương, anh có thể đáp ứng với tôi một việc không?"

"chuyện gì?" Cung Quý Dương hỏi.

Kỳ Hinh rũ mắt xuống, cắn môi, lập tức cô đón nhận hai ánh mắt nghi ngờ của Cung Quý Dương:

"Chuyện tôi mang thai tạm thời đừng nói cho Thiếu Đường biết!"

"Cái gì? Tạm thời không nói cho Thiếu Đường biết? Kỳ Hình cô - - "

Cung Quý Dương nhú mày, hắn không di chuyển tầm mắt nhìn chăm chăm Kỳ Hình, một lát sau, hắn mở miệng lần nữa nói:

"Là vì vòng cuối cùng của buổi cạnh tranh đấu thầu?"

Cô không nghĩ Cung Quý Dương có thể biết được ý đồ của mình, cô kinh ngạc một chút, sau đó dùng sức gật đầu

Dù sao, trên thực tế, Cung Quý Dương vẫn là đối thủ cạnh tranh của Lăng thị, cô muốn hắn trợ giúp mình như vậy, thật là đang làm khó người khác.

Cung Quý Dương bất đắc dĩ lắc đầu: "Kỳ Hình, tôi chỉ có thể quyết định này của em thật không có lý trí! Tôi cũng không tán thành việc làm này của em!"

"Quý Dương, chỉ còn một vòng mấu chốt, Lăng thị không thể chỉ vì mình tôi mà kéo dài thời gian, uống phí tâm huyết được!" Kỳ Hình hơi sốt ruột nói.

"Kỳ Hình, hắn là em rất hiểu về thực lực của Lăng thị, Thiếu Đường hoàn toàn có thể cạnh tranh đấu thầu, hắn có thể giao việc cho các thành viên khác đảm nhiệm, hiện tại em đã mang thai, hơn nữa trước mắt để làm mọi chuyện sẽ rất vất vả!" Cung Quý Dương có ý muốn thuyết phục ý tưởng cố chấp của Kỳ Hình.

Kỳ Hình hiểu rõ Cung Quý Dương đang lo lắng cho thân thể của mình, cô cười nhẹ, nói:

"Quý Dương, anh yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc bản thân thật cẩn thận, dù sao đây cũng là đứa nhỏ của tôi và Thiếu Đường, làm sao tôi dám lơ là đây?"

Cung Quý Dương nhìn Kỳ Hình, biết lời khuyên nhủ của mình là vô dụng, cho nên than nhẹ, nói:

"Vậy em tính khi nào nói cho Thiếu Đường biết?"

Kỳ Hình trầm tư một chút, sau đó nói:

"Cạnh tranh đấu thầu kết thúc, tôi sẽ lập tức nói cho Thiếu Đường biết! Cho nên, Quý Dương, anh nhất định phải đáp ứng tôi, trong thời gian này không được nói cho Thiếu Đường biết tôi đang mang thai, được không?"

Con người xảo động cùng vẻ mặt khổ sở động lòng người khiến Cung Quý Dương thật sự không đành lòng cự tuyệt cô, cho nên, hẳn chỉ có thể gật đầu đồng ý.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 163

Bộ Phận Chiến Đấu Ban Đêm Của Lăng Thị

New York - thủ đô nước Mỹ, phân bộ ở tài phiệt Lăng thị.

Đã gần đến rạng sáng, tòa nhà này như không có buổi đêm lúc nào cũng sáng rực, ngoài cửa sổ là một mảnh phồn hoa rất nổi bật, mà phân bộ bên trong của tài phiệt Lăng thị còn đang rất bận rộn.

Ngôi sao lấp lánh, các nhân viên ở tài phiệt Lăng thị đang phải làm tăng ca.

Bên ngoài, nhiệt độ rất nóng bức, nhưng chỉ cần bước vào Lăng thị, trong nháy mắt nhiệt độ cơ thể sẽ được hạ xuống, thậm chí máu trong người sẽ trở nên lạnh như băng.

Một giọng nói nghiêm khắc, lạnh như băng mang theo ý trách móc của vị tổng giám đốc nào đó truyền ra:

"Đây là thành quả sau một tuần của các người sao? Quả thực chỉ là đồ bỏ đi! Lập tức sửa lại!"

"Nếu còn vấp phải sai lầm một lần nữa, anh có thể nghỉ việc được rồi! Đi ra ngoài!"

Tập hồ sơ bị ném ra phía sau, mặt mày trưởng phòng Vương xám như tro, sắc mặt trắng bệch như không có một giọt máu.

Ở văn phòng này mọi người nhìn nhau, ai cũng sợ tới mức thở cũng không dám thở ra tiếng.

Trên trán mỗi người đều đổ mồ hôi lạnh, kỳ thực, trong tay bọn họ thật sự có rất nhiều việc phải làm, nhưng mà bọn họ tình nguyện bị mết chết, cũng không muốn trở thành người bị tổng giám đốc Lăng khai đao!

Buổi trưa hôm nay đột nhiên tổng giám đốc Lăng đi máy bay tư nhân đến phân bộ ở Mỹ, tham gia hội nghị lâm thời khẩn cấp, làm toàn bộ nhân viên đều phải kêu khổ với trời.

Tất cả mọi người đều biết tổng giám đốc Lăng là người điên cuồng trong công việc, hơn nữa dù đã tới, tuy rằng trên danh nghĩa nói là tham gia hội nghị lâm thời, nhưng trong lòng bọn họ đều rõ, có thể khiến tổng giám đốc Lăng bay đến Mỹ ngay lúc này, sự tình sẽ phải rườm rà một chút, mà bọn họ cũng đừng mơ tưởng sẽ có khoảng thời gian thoải mái cho mình.

Mỗi người chỉ có thể nói thầm với nhau, nhưng công việc trên tay vẫn phải làm, cho dù tăng ca đến nửa đêm cũng không dám lơ lửng, bởi vì Lăng thị có chế độ đãi ngộ khiến người người phải ca ngợi, bọn họ cũng không muốn đánh mất chén cơm vàng này.

Bọn họ luôn luôn biết tổng giám đốc Lăng rất lạnh lùng và hung dữ, đôi khi điên cuồng. Nhưng hôm nay lại phá lệ làm mọi người phải dè dặt cẩn trọng hơn!

Chính là không đến một ngày, anh đã như gió bão muốn nhấn sập cả tòa nhà lớn, tuy rằng không mắng chửi người, nhưng ngôn ngữ nghiêm khắc cùng con người lạnh như băng khiến người khác sợ muốn chết.

Từ ban ngày đến ban đêm, giống như anh thấy ai cũng không vừa mắt, kể cả thư ký mang trà cũng không thoát khỏi, đều bị anh chém gọt đến nỗi thương tích đầy mình!

Phòng tổng giám đốc lại truyền ra một tiếng vang, sau đó, thư ký MIKI mang về mặt cầu xin đi ra ngoài.

"MIKI, cô cũng bị Lăng tiên sinh trách móc sao. Tôi nghe thấy tiếng gầm gừ của ngài ấy!" Một nhân viên trong đó dè dặt cẩn trọng hỏi cô ta.

"Đúng đó, MIKI, cô không nghĩ giống chúng tôi sao? Tôi thấy cho dù cô có bị mắng cũng vẫn thích thú đó"! Một nhân viên khác nói.

MIKI hung hăng trừng mắt nhìn đám người đang vui sướng khi đồng nghiệp gặp nạn, sau đó hắng giọng một cái, nói với mọi người: "Tôi nghĩ mấy người nên lo lắng cho chính mình trước đi, chuẩn bị cho tốt vào, vừa nãy Lăng tiên sinh nói năm phút sau mọi người vào họp!"

Tất cả nhân viên thở dốc vì kinh ngạc, mặt mày của mọi người xám như tro tàn...

Không thể nào? Bây giờ đã gần rạng sáng, năm phút sau còn muốn họp sao? Chẳng lẽ thân mình của tổng giám đốc Lăng thật sự làm bằng sắt hay sao?

Trong lòng mỗi người muốn khóc thét! Nhưng mà không có cách nào, ở Lăng thị, hiệu suất làm việc là điều quan trọng cần chú ý đến, bởi vậy, bọn họ không nói hai lời, lập tức chuẩn bị tư liệu, báo cáo để dùng trong cuộc họp.

Phòng họp phát ra các tia sáng lạnh lùng, cửa sổ to như vậy, bọn họ có thể nhìn thấy cảnh đêm phồn hoa ở New York.

Nhưng mà mỗi người đều không rảnh để thưởng thức cảnh đêm gì đó, bọn họ ngồi nghiêm chỉnh, cố nén lại sự bối rối.

Lăng Thiếu Đường ngồi ở đó, mày rậm nhú lại, con người đảo quanh tất cả những người tham dự hội nghị, trên người mặc bộ tây trang màu đen, biểu cảm lãnh khốc có thể khiến người ta chết lạnh.

Trong lòng mỗi người đều giống như con thỏ nhỏ, rất sợ tổng giám đốc Lăng sẽ hạ câu ở chỗ mình.

Ngay tại lúc người người cảm thấy bất an, đột nhiên lại nghe được tiếng nói của Lăng Thiếu Đường.

"Phân bố ở nước Mỹ trên nửa năm nay đã lập công vượt qua tỉ lệ phần trăm. dành cho cả năm, tốt lắm, không tồi!" Giọng nói trầm thấp nghe không ra nửa điểm vui sướng

Tiền tài đối với Lăng Thiếu Đường mà nói, đã trở thành chữ số bình thường!

Khi mọi người nghe được câu cuối cùng của tổng giám đốc Lăng, trên mặt lộ ra biểu cảm vui mừng, tốt lắm, không tồi! Đây là sự đánh giá rất cao mà bọn họ nhận được!

Lăng Thiếu Đường thu hết biểu cảm của mỗi người vào trong đáy mắt, anh bất động thanh sắc, nhàn nhạt nói một câu:

"Hiện tại đến phần báo cáo tổng kết cuối tháng và kế hoạch cuối năm!"

Đám nhân viên lại bắt đầu nơm nớp lo sợ.

Trong máy tính hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Thiếu Đường, bộ mặt nghiêm nghị lạnh như băng, từ trên mặt anh không thể nhìn ra bất cứ biểu cảm gì.

Anh là một người chú trọng thời gian và hiệu suất làm việc, thật hiển nhiên, bản quy hoạch và báo cáo của mọi người không thể làm anh vừa lòng.

Lăng Thiếu Đường ném cái bút trong tay, ngón tay gõ trên mặt bàn có tiết tấu.

Con người thâm thúy, tuy rằng khép hờ nguy hiểm, nhưng dần dần tâm tư bắt đầu phản bội ánh mắt.

Không biết hiện tại Hình Nhi như thế nào?

Hắn lo lắng thân thể của cô.

Lo lắng bởi vì không có mình bên cạnh cô sẽ không ngoan ngoãn ăn cơm.

Trong lòng dần dần nảy lên cảm giác lo lắng, Hình Nhi, cô gái khiến anh đau lòng.

Chỉ cần cạnh tranh đấu thầu vừa kết thúc, anh sẽ lập tức cầu hôn cô, anh đã cho người làm nhả cầu hôn dựa theo sở thích của Kỳ Hình, anh muốn cô bất ngờ và hạnh phúc tột cùng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 164

Không Thể Chờ Được

Nghĩ đến đây, trong lòng Lăng Thiệu Đường ấm áp, nói thật, anh không thể chờ đợi đến lúc cuộc đấu thầu kết thúc, bởi vì anh muốn Kỳ Hinh nhanh chóng thuộc về mình, nhưng nếu làm như vậy, Lăng Thiệu Đường tưởng tượng trên mặt Kỳ Hinh sẽ lộ ra vẻ vui mừng cũng như không vui, nếu không cho cô làm xong từ đầu đến cuối một việc, so với giết cô còn đau khổ hơn!

Những đường cong trên khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Thiệu Đường bắt đầu trở nên nhu hòa, Hinh Nhi, mình cầu hôn cô ấy thì cô sẽ như thế nào, hai mắt cô nhất định sẽ xuất hiện tầng nước mắt mê người!

Lăng Thiệu Đường vội vã muốn nhìn con người trong suốt không một tia gợn sóng của Kỳ Hinh.

Cô duyên dáng giống như bông hoa mai nở giữa trời đông giá rét.

Không ước ao hoa hồng xinh đẹp, không ghen tị mẫu đơn được cưng chiều...

Không giống như muôn hoa khoe sắc thắm, mà lặng lẽ tỏa ra hương thơm của riêng mình...

Lúc này, anh cảm thấy mùi hương thanh nhàn ấy đang mạnh mẽ thấm vào đáy lòng mình.

Anh không khỏi hít sâu một cái -

Vì thế, mùi này, theo mũi anh đi vào lục phủ ngũ tạng, thấm qua trái tim anh, cũng quấy nhiễu chỗ sâu nhất nơi đáy lòng anh...

Tim của anh, không khỏi đập từng đợt tê dại...

Nâng mắt lên, dĩ nhiên ánh mắt thay đổi -

Con người sâu thẳm, tràn đầy khí phách

Đột nhiên, anh đảo mắt sang cấp dưới đang làm báo cáo, lạnh lùng nâng mày rậm bên trái lên, nhìn sang MiKi bên cạnh: "MiKi, tôi còn công việc nào không?"

MiKi nhìn Lăng Thiệu Đường che kín đôi mắt lạnh lẽo, sợ tới mức lập tức đứng lên, cung kính trả lời: "Báo cáo Lăng tiên sinh, đã hết công việc."

Làm ơn, bây giờ đã là rạng sáng, ai còn tốt đến mức muốn làm việc nữa? Tìm được người như vậy cũng chỉ có thể là người ngoài hành tinh, cô không khó tưởng tượng chỉ có tổng giám đốc Lăng mới có thể dồn công việc trong một tuần hạn không thể hoàn thành trong một ngày! Mỗi ngày giống như kẻ điên làm việc đến nửa đêm...

Nghe vậy, Lăng Thiệu Đường nhíu mày, ngũ quan đã nghiêm khắc giờ càng thêm vẻ dọa người, quả thật là đáng đáng sát khí!

Xem xét kĩ nét mặt và lời nói, MiKi nhanh chóng nói:

"SDT-FLY tiên sinh vẫn muốn gặp ngài, hi vọng có thể dùng bữa với ngài, nếu hiện tại Lăng tiên sinh có rảnh, tôi... tôi... Lập tức gọi điện thoại liên lạc" Bởi vì sợ hãi, ngay cả ngữ điệu của cô cũng hơi run.

Toàn thân Lăng Thiểu Đường toát ra vẻ lạnh lẽo liếc cô một cái.

"Tôi nói với cô tôi không rảnh ư? Cô làm thư kí kiểu gì vậy? Nói cho SDT-FLY biết, nếu hần muốn hợp tác với tôi như trong lời nói, mười phút sau lập tức xuất hiện ở Lăng thị! Nếu không, không cần bàn gì nữa!"

Giọng nói lạnh lùng và không có kiên nhẫn.

Ngay sau đó, ánh mắt anh lạnh lẽo nói: "Hội nghị đến đây kết thúc! Còn có -"

Lăng Thiểu Đường nhìn chăm chăm vào cấp dưới, con người lạnh lẽo nhìn thẳng.

"Trưởng phòng Tần, lúc này ông báo cáo sai, là cao lên 5. 61% không phải 5. 16%, nhầm lẫn một chút, tôi chỉ tha thứ một lần !"

Sau khi nói xong, anh xoay người sai bước rời khỏi phòng họp.

Trưởng phòng đáng thương ngồi trước máy tính, sắc mặt trắng bệch một màu.

"... Thực xin lỗi! Lăng tiên sinh... tôi, tôi..."

Chưa kịp nói xong, ông liền xui lơ trong lòng người đồng nghiệp bên cạnh: "Đưa.. tôi đi bệnh viện, tôi, tôi bị trúng gió !"

Có tổng giám đốc đáng sợ như vậy, bốn mươi tuổi trúng gió, cũng không phải là không có khả năng!

Cũng bị ánh mắt tổng giám đốc đảo qua, người đồng nghiệp ôm ngực chạy tới.

"Ông không tồi, vừa rồi làm tôi sợ muốn chết! Tôi còn tưởng ông chủ phải làm thịt mình, bảo tôi ngày mai không cần đi làm nữa!"

Vừa mới bị mắng, trưởng phòng Vương sợ tới mức ngồi phịch xuống ghế, lau mồ hôi lạnh nói.

"Tôi cũng vậy."

Vừa nghe sấm nổ bên tai, nghĩ lại MiKi vẫn còn thấy sợ hãi, đôi mắt lam tràn ngập khủng hoảng.

"Tôi ở Lăng thị lâu như vậy, tuy rằng đã sớm biết tính tình Lăng tiên sinh rất xấu, nhưng chưa từng gặp bộ dạng đáng sợ như vậy, dọa chết người, tôi sợ không lĩnh được lương hưu đã..."

"Ôi, cũng không biết hôm nay Lăng tiên sinh làm sao vậy? Tôi nghe nói anh ta cùng Kỳ Hinh đang ở Provence, ai biết được hôm nay đột nhiên lại chạy tới đây!" Một viên chức nam nói.

"Đúng rồi, đúng rồi, mọi người thấy Kỳ Hinh có thể trở thành phu nhân của Tổng giám đốc Lăng không? " Một viên chức nữ trong bát quát nói.

"Ngoại trừ Kỳ Hinh còn có ai có thể khiến cho Lăng tiên sinh để tâm như vậy? Một thời gian trước, nếu không phải tổng bộ Lăng thị ra tay, Kỳ thị trong truyền thuyết đã sớm phải tuyên bố phá sản, có thể lúc đó Lăng tiên sinh vì Kỳ Hinh mà phải mạo hiểm liều mạng một phen!" MiKi ở một bên vội vàng nói.

Cô còn muốn nói thêm đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên.

"Là, Lăng tiên sinh!" MiKi vừa tiếp xúc với điện thoại đã sợ tới mức nhảy dựng lên, sắc mặt cũng trở nên quái dị khác lạ.

"A? Ngài quyết định không gặp SDT-FLY tiên sinh? Phải... A? Ngài lập tức đi Provence? Được, tôi sẽ chuẩn bị máy bay đầy nhiên liệu cho ngài! Phải... Không có vấn đề, không có vấn đề..."

Ngoài miệng MiKi đáp lời "Không vấn đề" nhưng cúp điện thoại xong trên mặt đầy vẻ tang thương: "Lăng tiên sinh nói muốn lập tức bay đến Provence!"

"Thật sự?" Lời vừa nói ra, toàn bộ văn phòng phát ra tiếng hoan hô vang như sấm, giống như mỗi người vừa sống sót sau tai nạn, vui mừng khôn siết!

"MiKi, vậy cô cũng nhanh chuẩn bị máy bay đầy nhiên liệu đi, mau mau!"

"Đúng, nhanh một chút, công việc của cô tôi thay cô chỉnh sửa, trăm ngàn lần không cần kéo dài!"

"Tôi nhanh thế nào được? "MiKi chán nản nói.

"Mấy người không biết ngày mai là ngày nghỉ liên tục sao? Hiện tại là rạng sáng, tôi làm sao tìm người lái máy bay cho Lăng tiên sinh đây, tôi nhất định sẽ bị Lăng tiên trạch mắng, làm sao bây giờ?"

"Mi-Ki, cô không cần phải gấp, tôi có bạn làm việc ở sân bay, anh ta sẽ có biện pháp giúp cô, hiện tại tôi liền gọi điện cho người đó."

"Thật tốt quá, mau! Mau!"

Các viên chức khác sôi nổi ồn ào khác thường, chỉ cần vị mặt lạnh này rời khỏi Mỹ, bọn họ cho dù chém giết người cũng sẽ khiến cho vị tổng giám đốc đó thuận lợi ngồi trên máy bay! thienbinh2388 thích bài này. Nữ Lâm - Hôm qua, lúc 23: 21 Hồi 10: Công khai tranh giành

Chương 165: Dấu hôn trước ngực

Gần giữa trưa, một chiếc xe thể thao chạy vững vàng ngừng ở trước cửa khách sạn.

"Cảm ơn anh đã đưa tôi trở lại đây, Quý Dương!" Kỳ Hình mỉm cười nói với Cung Quý Dương.

Môi mỏng của Cung Quý Dương nâng lên một nụ cười, đáy mắt cũng lộ ra một tia lo lắng:

"Kỳ Hình, em thật sự không có gì đáng ngại?"

Kỳ Hình gật đầu, tối qua cô ở lại bệnh viện một đêm, giống như đang ngồi tù vậy, khiến cô không được tự nhiên.

"Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, chính là - - "

Cô nói qua nói lại, ngừng lại một chút, ánh mắt hơi không được tự nhiên nhìn khe hở ở cổ áo mình.

Một cúc áo bị đứt, quần áo không được chỉnh tề cho lắm, bởi vì không có thời gian đi mua quần áo mới, cho nên cô vẫn khoác áo khoác của Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương hiểu cô đàn nghĩ gì, hần cười, giúp Kỳ Hình cởi dây an toàn, nhẹ giọng nói:

"Không sao, em cứ khoác áo khoác của tôi đi!"

Kỳ Hình cảm kích nở nụ cười, sau đó chào tạm biệt hẳn.

Cửa thang máy đóng lại, nàng khẽ vuốt bụng, tình cảm trong lòng phức tạp, Kỳ Hình nhớ tới lần Lăng Thiểu Đường mạnh mẽ xoá sạch đứa nhỏ, trái tim vẫn đau như cũ.

Khi đó Lăng Thiểu Đường đối xử lãnh khốc tàn nhẫn với cô, hiện tại anh dịu dàng, đa tình, khiến cô cảm nhận được tình yêu của anh và sự cưng chiều của.

Với tình cảm chân thành đó, thì chắc hẳn lúc cô nói mình mang thai, anh sẽ vui biết mấy, chắc chắn anh sẽ là một ông bố xuất sắc.

Nghĩ đến đây, Kỳ Hình mỉm cười, cảm giác hạnh phúc hiện lên trên khuôn mặt cô, không cần nói cũng biết.

Cô nhẹ tay vặn nắm cửa, mở cửa phòng ra- -

"Em đi đâu về?" Giọng nói quen thuộc mang theo hơi thở nguy hiểm vang lên.

Cô xoay người sang chỗ khác, thân thể đột nhiên chấn động, chìa khóa rơi xuống đất thay, đồng thời áo khoác của người nọ cũng rơi xuống luôn- -

"Đường? Anh đã trở lại?"

Đáy mắt Kỳ Hình xẹt qua một tia vui sướng, cô vừa muốn tiến lên, lại phát hiện sắc mặt của Lăng Thiệu Đường rất lạnh.

Anh sao vậy? Tại sao vẻ mặt của anh lại như vậy? Anh lúc này thật giống với anh của hai năm trước, khiến cô- - không rét mà run!

Theo bản năng Kỳ Hình nâng tay bảo vệ bụng mình.

Lăng Thiệu Đường mặc một bộ quần áo màu đen, những khối băng được chạm khắc lên mặt anh, dáng người cao to che đi ánh mặt trời, lúc này toàn thân anh tản ra hơi thở nguy hiểm của một cơn lốc xoáy.

Bàn tay to rồi đột nhiên nắm chặt, anh đi từng bước từng bước một lại gần Kỳ Hình.

"Tối hôm qua, tại sao không về khách sạn ngủ?"

Tiếng nói trầm thấp làm cho người ta sợ hãi, một đôi mắt sâu bị sự tức giận che hết giấu đi sự dịu dàng.

Anh đau lòng nhìn cô gái trước mắt, đẹp không gì sánh nổi nhưng lại xa lạ với anh, thời điểm lòng anh nóng như lửa đốt chạy về Provence, anh cho là có thể nhìn thấy cô như một thiên sứ đang ngủ say, ai biết được trong phòng lại rỗng tuếch, anh hỏi qua những người khác mới biết được, tối hôm qua cô không trở về đây ngủ!

Điều càng làm anh chán nản hơn là, lúc này cô mới trở lại khách sạn, trên người còn khoác áo khoác của người đàn ông khác, trên mặt còn có nụ cười tươi mơ mộng!

Rất đáng giận! Thật là đáng chết!

Cô - - không hề đặt mình ở trong mắt!

Kỳ Hình bị Lăng Thiếu Đường dọa sợ, đã từ lâu rồi cô không còn nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ này của anh!

"Đường, ngày hôm qua em- - ngày hôm qua - -" Kỳ Hình không biết nên nói như thế nào cho phải, cô như bị cà lăm.

Đôi mắt nguy hiểm của Lăng Thiếu Đường híp lại, lúc tầm mắt của anh lơ đãng đảo qua cổ áo Kỳ Hình, đột nhiên thấy cả kinh.

Anh mạnh mẽ sải bước tiến lên, khỏe mạnh giống như một người thợ săn.

"Đường, không - -" Kỳ Hình kêu không ra tiếng, cổ áo của cô bị bàn tay to của Lăng Thiếu Đường xé rách.

Ở nơi đầy đà của cô có một dấu hôn màu hồng nhạt, màu hồng ái muội.

Lăng Thiếu Đường nắm chặt tay thành nắm đấm, các đốt ngón tay như đang rung động.

Kỳ Hinh giật mình nhìn sự biến hóa của Lăng Thiệu Đường, theo bản năng cô nhìn về phía trước ngực mình - -

Bàn tay nhỏ bé che môi lại, phòng ngừa bản thân bật ra tiếng thét chói tai, ngực cũng phập phồng bất định, vào lúc này, sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt vô lực.

Là dấu hôn! Là dấu hôn ba người kia lưu lại trên người cô! Bản thân cô lại không biết được sự tồn tại của nó! !

Trời ạ! Không!

"Đường, không như anh nghĩ đâu, anh nghe em giải thích - -" Kỳ Hinh hoảng sợ nhìn cặp mắt muốn giết người của Lăng Thiệu Đường, toàn thân anh tản ra hơi thở lạnh lẽo, lập tức cô lùi kéo cánh tay của anh nói.

Từ đầu đến cuối, Lăng Thiệu Đường không hề muốn nghe Kỳ Hinh giải thích, lúc anh nhìn thấy dấu hôn trước ngực cô, trong nháy mắt, lòng của anh như bị con dao găm vào, chỉ có cảm giác đau và đau! Thật giống như lịch sử lại tái diễn lần nữa, Kỳ Hinh mang theo dấu hôn của người khác để lại trở về đây!

Chẳng qua cô và An Vũ Ân có một điểm khác, đó là dấu hôn trên người Kỳ Hinh khiến tim anh đau muốn chết.

"Hắn là ai vậy?" Bàn tay to của Lăng Thiệu Đường hung hăng nắm lấy hàm dưới của Kỳ Hinh, đáy mắt lạnh lẽo cùng sự bi thương vô tận!

Đây là người phụ nữ anh yêu thương sao?

Cô, dùng phương thức này để phản bội mình!

Kỳ Hinh liều mạng lắc đầu, hàm dưới truyền đến cảm giác đau đớn khiến cô nhú chặt mày, mà khi cô nhìn thấy sự tổn thương trong đáy mắt

Lăng Thiếu Đường, cô lại càng hít thở không thông.

"Đường... anh hiểu lầm rồi... Ngày hôm qua em gặp gỡ - -" Kỳ Hinh gian nan nói chuyện, cô muốn giải thích chuyện đã xảy ra ngày hôm qua với Lăng Thiếu Đường, nhưng câu nói tiếp theo đã bị động tác khẩn cấp của anh chặn lại.

Vì tức giận nên từ đầu đến cuối Lăng Thiếu Đường không nghe rõ từ nào, ở trong lòng anh, Kỳ Hinh đã phản bội anh, bàn tay to của anh chuyển hướng đến gáy Kỳ Hinh, lực bàn tay ngày một tăng, anh nắm rất chặt - -

"Ừm - - Đường - -" Kỳ Hinh cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, bàn tay nhỏ bé theo bản năng lôi kéo tay áo của anh, anh, muốn bóp chết cô sao?

Thân hình cao to của Lăng Thiếu Đường dính sát vào người Kỳ Hinh, giọng nói trở nên nguy hiểm: "Hinh Nhi, tôi đã nói, em sinh là người của Lăng Thiếu Đường, chết đi cũng phải làm ma của Lăng Thiếu Đường, tôi tuyệt đối không để cho em có cơ hội. đến với người đàn ông khác!"

Nói xong, anh cúi người, mang theo sự điên cuồng, dùng một chút sức lực, mạnh mẽ hôn Kỳ Hinh.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 165

Dấu Hôn Trước Ngực

Gần giữa trưa, một chiếc xe thể thao chạy vững vàng ngừng ở trước cửa khách sạn.

"Cảm ơn anh đã đưa tôi trở lại đây, Quý Dương!" Kỳ Linh mỉm cười nói với Cung Quý Dương.

Môi mỏng của Cung Quý Dương nâng lên một nụ cười, đáy mắt cũng lộ ra một tia lo lắng:

"Kỳ Linh, em thật sự không có gì đáng ngại?"

Kỳ Linh gật đầu, tối qua cô ở lại bệnh viện một đêm, giống như đang ngồi tù vậy, khiến cô không được tự nhiên.

"Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, chính là - - "

Cô nói qua nói lại, ngừng lại một chút, ánh mắt hơi không được tự nhiên nhìn khe hở ở cổ áo mình.

Một cúc áo bị đứt, quần áo không được chỉnh tề cho lắm, bởi vì không có thời gian đi mua quần áo mới, cho nên cô vẫn khoác áo khoác của Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương hiểu cô đàn nghĩ gì, hần cười, giúp Kỳ Hinh cởi dây an toàn, nhẹ giọng nói:

"Không sao, em cứ khoác áo khoác của tôi đi!"

Kỳ Hinh cảm kích nở nụ cười, sau đó chào tạm biệt hần.

Cửa thang máy đóng lại, nàng khẽ vuốt bụng, tình cảm trong lòng phức tạp, Kỳ Hinh nhớ tới lần Lăng Thiểu Đường mạnh mẽ xoá sạch đứa nhỏ, trái tim vẫn đau như cũ.

Khi đó Lăng Thiểu Đường đối xử lãnh khốc tàn nhẫn với cô, hiện tại anh dịu dàng, đa tình, khiến cô cảm nhận được tình yêu của anh và sự cưng chiều của.

Với tình cảm chân thành đó, thì chắc hẳn lúc cô nói mình mang thai, anh sẽ vui biết mấy, chắc chắn anh sẽ là một ông bố xuất sắc.

Nghĩ đến đây, Kỳ Hinh mỉm cười, cảm giác hạnh phúc hiện lên trên khuôn mặt cô, không cần nói cũng biết.

Cô nhẹ tay vặn nắm cửa, mở cửa phòng ra- -

"Em đi đâu về?" Giọng nói quen thuộc mang theo hơi thở nguy hiểm vang lên.

Cô xoay người sang chỗ khác, thân thể đột nhiên chấn động, chìa khóa rơi xuống đất thay, đồng thời áo khoác của người nọ cũng rơi xuống luôn- -

"Đường? Anh đã trở lại?"

Đáy mắt Kỳ Hinh xẹt qua một tia vui sướng, cô vừa muốn tiến lên, lại phát hiện sắc mặt của Lăng Thiểu Đường rất lạnh.

Anh sao vậy? Tại sao vẻ mặt của anh lại như vậy? Anh lúc này thật giống với anh của hai năm trước, khiến cô- - không rét mà run!

Theo bản năng Kỳ Hình nâng tay bảo vệ bụng mình.

Lăng Thiếu Đường mặc một bộ quần áo màu đen, những khối băng được chạm khắc lên mặt anh, dáng người cao to che đi ánh mặt trời, lúc này toàn thân anh tản ra hơi thở nguy hiểm của một cơn lốc xoáy.

Bàn tay to rồi đột nhiên nắm chặt, anh đi từng bước từng bước một lại gần Kỳ Hình.

"Tối hôm qua, tại sao không về khách sạn ngủ?"

Tiếng nói trầm thấp làm cho người ta sợ hãi, một đôi mắt sâu bị sự tức giận che hết giấu đi sự dịu dàng.

Anh đau lòng nhìn cô gái trước mắt, đẹp không gì sánh nổi nhưng lại xa lạ với anh, thời điểm lòng anh nóng như lửa đốt chạy về Provence, anh cho là có thể nhìn thấy cô như một thiên sứ đang ngủ say, ai biết được trong phòng lại trống tuếch, anh hỏi qua những người khác mới biết được, tối hôm qua cô không trở về đây ngủ!

Điều càng làm anh chán nản hơn là, lúc này cô mới trở lại khách sạn, trên người còn khoác áo khoác của người đàn ông khác, trên mặt còn có nụ cười tươi mơ mộng!

Rất đáng giận! Thật là đáng chết!

Cô - - không hề đặt mình ở trong mắt!

Kỳ Hình bị Lăng Thiếu Đường dọa sợ, đã từ lâu rồi cô không còn nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ này của anh!

"Đường, ngày hôm qua em- - ngày hôm qua - -" Kỳ Hinh không biết nên nói như thế nào cho phải, cô như bị cà lăm.

Đôi mắt nguy hiểm của Lăng Thiểu Đường híp lại, lúc tầm mắt của anh lơ đãng đảo qua cổ áo Kỳ Hinh, đột nhiên thấy cả kinh.

Anh mạnh mẽ sải bước tiến lên, khỏe mạnh giống như một người thợ săn.

"Đường, không - -" Kỳ Hinh kêu không ra tiếng, cổ áo của cô bị bàn tay to của Lăng Thiểu Đường xé rách.

Ở nơi đây của cô có một dấu hôn màu hồng nhạt, màu hồng ái muội.

Lăng Thiểu Đường nắm chặt tay thành nắm đấm, các đốt ngón tay như đang rung động.

Kỳ Hinh giật mình nhìn sự biến hóa của Lăng Thiểu Đường, theo bản năng cô nhìn về phía trước ngực mình - -

Bàn tay nhỏ bé che môi lại, phòng ngừa bản thân bật ra tiếng thét chói tai, ngực cũng phập phồng bất định, vào lúc này, sắc mặt cô đột nhiên tái nhợt vô lực.

Là dấu hôn! Là dấu hôn ba người kia lưu lại trên người cô! Bản thân cô lại không biết được sự tồn tại của nó! !

Trời ạ! Không!

"Đường, không như anh nghĩ đâu, anh nghe em giải thích - -" Kỳ Hinh hoảng sợ nhìn cặp mắt muốn giết người của Lăng Thiểu Đường, toàn thân anh tản ra hơi thở lạnh lẽo, lập tức cô lùi kéo cánh tay của anh nói.

Từ đầu đến cuối, Lăng Thiểu Đường không hề muốn nghe Kỳ Hinh giải thích, lúc anh nhìn thấy dấu hôn trước ngực cô, trong nháy mắt, lòng của

anh như bị con dao găm vào, chỉ có cảm giác đau và đau! Thật giống như lịch sử lại tái diễn lần nữa, Kỳ Hình mang theo dấu hôn của người khác để lại trở về đây!

Chẳng qua cô và An Vũ Ân có một điểm khác, đó là dấu hôn trên người Kỳ Hình khiến tim anh đau muốn chết.

"Hắn là ai vậy?" Bàn tay to của Lăng Thiệu Đường hung hăng nắm lấy hàm dưới của Kỳ Hình, đáy mắt lạnh lẽo cùng sự bi thương vô tận!

Đây là người phụ nữ anh yêu thương sao?

Cô, dùng phương thức này để phản bội mình!

Kỳ Hình liều mạng lắc đầu, hàm dưới truyền đến cảm giác đau đớn khiến cô nhú chặt mày, mà khi cô nhìn thấy sự tổn thương trong đáy mắt Lăng Thiệu Đường, cô lại càng hít thở không thông.

"Đường... anh hiểu lầm rồi... Ngày hôm qua em gặp gỡ - -" Kỳ Hình gian nan nói chuyện, cô muốn giải thích chuyện đã xảy ra ngày hôm qua với Lăng Thiệu Đường, nhưng câu nói tiếp theo đã bị động tác khẩn cấp của anh chặn lại.

Vì tức giận nên từ đầu đến cuối Lăng Thiệu Đường không nghe rõ từ nào, ở trong lòng anh, Kỳ Hình đã phản bội anh, bàn tay to của anh chuyển hướng đến gáy Kỳ Hình, lực bàn tay ngày một tăng, anh nắm rất chặt - -

"Ừm - - Đường - -" Kỳ Hình cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, bàn tay nhỏ bé theo bản năng lôi kéo tay áo của anh, anh, muốn bóp chết cô sao?

Thân hình cao to của Lăng Thiệu Đường dính sát vào người Kỳ Hình, giọng nói trở nên nguy hiểm: "Hình Nhi, tôi đã nói, em sinh là người của

Lăng Thiếu Đường, chết đi cũng phải làm ma của Lăng Thiếu Đường, tôi tuyệt đối không để cho em có cơ hội. đến với người đàn ông khác!"

Nói xong, anh cúi người, mang theo sự điên cuồng, dùng một chút sức lực, mạnh mẽ hôn Kỳ Hình.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 166

Hiếu Lâm Bị Phản Bội

Mang theo sự điên cuồng và sức lực mạnh mẽ, đáy mắt Lăng Thiệu Đường trở nên sâu thẳm khác thường, anh ôm lấy Kỳ Hinh, sau đó sải bước đi vào phòng ngủ.

Thân hình bé bỏng của Kỳ Hinh giống như một đóa hoa xinh đẹp nở rộ trên giường, lúc cô còn chưa kịp phản ứng, thân thể cao to của Lăng Thiệu Đường đã bổ nhào lên người cô.

"Đường - - "

Trong lòng Kỳ Hinh sợ hãi, cô cảm thấy Lăng Thiệu Đường như thú dữ muốn cắn nuốt con mồi, mà cô thì không có khả năng phản kháng, cô vừa định mở miệng nói chuyện, Lăng Thiệu Đường đã hôn lên môi cô.

Bàn tay to thô lỗ xé rách áo của cô, thân thể trắng nõn của Kỳ Hinh bại lộ trong không khí, nơi đầy đà của cô không hề được che chắn, hiện lên trước mắt anh.

"Hinh Nhi... Vì sao? Vì sao em phản bội tôi?" Lăng Thiệu Đường nhìn cô,, con người đen sâu thẳm tản mát tia sáng lạnh lẽo- -

Cánh tay rắn chắc vòng qua cái eo mảnh khảnh của cô, hơi thở nguy hiểm quanh quẩn bên lỗ tai cô.

Cô là người phụ nữ duy nhất có thể chiếm giữ trái tim lạnh như băng của anh, cũng là người phụ nữ duy nhất có thể đem lại sự ấm áp cho anh.

Bởi vì sợ cô buồn, sợ cô cảm thấy cô đơn, anh hận không thể bay đến đây trong vòng vài giây, mục đích chính là có thể mau chóng trở về Provence với cô, nhưng mà anh không nghĩ tới lúc anh kích động chạy về khách sạn, lại thấy cảnh tượng này xảy ra!

Làm sao anh có thể tha thứ cho sự phản nà này đây?

Kỳ Hinh ưỡn thẳng sống lưng, cảm giác sự run rẩy dọc theo lưng chạy thẳng lên đỉnh đầu- -

"Đường..." Cô thì thào nói nhỏ, lại vô lực tránh khỏi sự nắm bắt của anh.

"Đau... Đau quá..."

Kỳ Hinh kêu lên khiến sự điên cuồng của Lăng Thiếu Đường dần dần lắng xuống.

Anh hơi rũ mắt xuống, mới phát hiện mình quá tức giận nên mất khống chế.

Bàn tay to đang nắm lấy cổ tay trắng nõn của cô nổi gân xanh, các đốt ngón tay trở nên trắng. Móng tay đâm thật sâu vào da thịt non mềm của cô.

Anh ảo não nói lỏng ta- -

Vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này? !

Trong lúc vô ý anh thường như vậy!

Đôi mắt đẹp của Kỳ Hinh dần dần xuất hiện hơi nước, cô biết Lăng Thiếu Đường đang tức giận, cô cũng không còn sợ anh như lúc nãy nữa rồi.

Cô đau lòng nâng bàn tay nhỏ bé của mình lên vuốt ve khuôn mặt cương nghị của Lăng Thiệu Đường, môi anh đào khẽ mở, giọng nói nhẹ nhàng làm tan chảy trái tim băng giá: "Đường, thật sự... em không phản bội anh - - "

Kỳ Hình ghen ngào nói, bộ dáng diễm đạm đáng yêu của cô làm giảm bớt sự tức giận trong lòng Lăng Thiệu Đường, anh sững sờ một chút, ở trong tiềm thức, anh vẫn luôn tin tưởng Kỳ Hình.

"Đường, ngày hôm qua em... Ngày hôm qua em gặp phải ba tên háo sắc, bọn họ... Bọn họ động tay động chân với em, dấu hôn này là do một người trong số đó lưu lại... Em..." Nước mắt cô chảy xuống, cô khóc không thành tiếng.

Thân mình Lăng Thiệu Đường chấn động mạnh một cái, lập tức, một ngọn lửa giận dữ nổi lên trong ngực anh:

"Bọn họ đã làm gì em?" Giọng nói sốt ruột mang theo hơi thở lạnh lẽo, nguy hiểm.

Kỳ Hình lắc đầu: "May lúc đó Quý Dương kịp thời đến cứu em, bằng không em thật sự đã bị..." Cô không nói được nữa, cảnh tượng kia khiến cô nghĩ đến mà sợ.

Ngay sau đó, cô khóc to như giải tỏa hết sự kìm nén từ hôm qua tới giờ.

Lăng Thiệu Đường càng nghe sắc mặt càng khó coi, cuối cùng biến thành xanh mét sắc, bàn tay to nắm chặt, anh hận không thể lập tức tìm đến ba kẻ bại loại kia, chém chúng thành trăm mảnh!

Kỳ Hình hơi run, ngay sau đó cô được anh ôm vào trong lòng, anh lau nước mắt cho cô: "VẬt tối hôm qua em ở lại bệnh viện à?"

Cô gật đầu.

"Bác sĩ nói sao?" Giọng nói trầm thấp tràn ngập sự lo lắng.

Kỳ Hình liếc mắt một cái nhìn con người sâu như biển của anh, tâm hoảng hốt, lập tức nhẹ giọng nói:

"Bác sĩ em bị choáng là do thiếu máu, tụt huyết áp, cũng không có gì đáng ngại!"

Cô giấu toàn bộ chân tướng, chỉ nói về một phương diện trong đó.

"Thật sao?"

Lăng Thiếu Đường hỏi lại, anh nhìn về phía Kỳ Hình, giống như đang muốn nhìn thấu nội tâm của cô.

Kỳ Hình run nhè nhẹ, cô gật đầu theo bản năng: "Thật sự!"

Lăng Thiếu Đường nhìn cô thật lâu, sau đó than nhẹ một tiếng:

"Hình Nhi, vì sao em không biết nghe lời vậy? Vì sao không đợi anh về rồi chúng ta cùng đi bệnh viện?"

Lúc anh nghe Kỳ Hình kể lại mọi chuyện, tim của anh đau như muốn nứt, anh hận bản thân mình đã không cho người đi theo bảo vệ cô!

Kỳ Hình nức nở một chút, ngẩng đầu nhìn đôi mắt thoáng mệt mỏi của Lăng Thiếu Đường, tâm, lòng cô rất đau, nhất định là vì muốn sớm trở về đây nên anh mới thức khuya làm việc.

"Đường, em không muốn làm ảnh hưởng đến thời gian công tác của anh, lại càng không muốn anh phải lo lắng cho thân thể của em!"

Trong lòng Lăng Thiếu Đường căng thẳng, anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng, giống như muốn che chở một thứ quý báu, anh thì thào nói nhỏ ở bên tai cô: "Hình Nhi, con bé ngốc này!"

Cô thiện lương như vậy, khiến anh muốn khám cô vào trong lòng mình.

"Hình Nhi... Thực xin lỗi... Vừa rồi anh hơi mất lý trí..."

Lăng Thiếu Đường hôn lên môi cô, anh nói lời xin lỗi, anh đau lòng vuốt ve cổ tay trắng nõn bị anh nắm tới đỏ của cô.

Kỳ Hình nhẹ nhàng lắc đầu:

"Đường, em không trách anh, bởi vì em rất yêu anh, rất rất yêu anh..."
Cô đem gò má của mình dính sát vào lồng ngực cường tráng của anh, thâm tình nói.

Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, sự tức giận trong mắt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là ánh mắt dịu dàng quen thuộc với Kỳ Hình:

"Hình Nhi, anh hi vọng từ giờ trở đi em hãy ngoan ngoãn chăm sóc tốt cho thân thể của mình, khi kết thúc cạnh tranh đấu thầu, anh sẽ thay em chăm sóc nó!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 167

Cái Giá Phải Trả Cho Việc Làm Nhục

Trong lòng Kỳ Hinh run lên, vội vàng kéo nhanh ống tay áo Lăng Thiểu Đường:

"Đường, như vậy em sẽ không an lòng !"

"Anh chỉ quan tâm thân thể của em, so với bất cứ chuyện gì, chuyện này đều quan trọng hơn!" Lăng Thiểu Đường thoáng tăng thêm âm lượng trong giọng nói.

Trong lòng Kỳ Hinh ấm áp, cô biết đây là phương thức khẩn trương của Lăng Thiểu Đường, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua cổ của anh, bấu môi, làm nũng nói:

"Đường, em đáp ứng anh, chỉ cần cuộc đấu thầu này kết thúc, nhất định em sẽ tỉnh dưỡng thật tốt, cái gì cũng không làm, được không?"

Trong lòng Lăng Thiểu Đường bị động tác nhỏ của Kỳ Hinh làm cho ngứa ngứa, hơn nữa anh vừa mới xé rách áo của cô nên không thể che đi vẻ thanh tú của cô.

Con người đen của anh tập trung vào bầu ngực trắng muốt, đẩy đà mê người kia tạo nên hình ảnh xinh đẹp kia, thân thể lại co rút.

"Hinh Nhi, anh có thể đáp ứng em, nhưng đây là lần cuối cùng em tham gia chuyện của công ty, nghe thấy không?"

Thanh âm trầm thấp của Lăng Thiếu Đường cũng vì dục vọng của bản thân mà trở nên khàn khàn.

Hiển nhiên Kỳ Hinh không thể biết lúc này mình mê người đến cỡ nào, cô dần dần xao động như hoa cúc tươi cười, giọng nói trở nên mềm mại:

"Được, chỉ cần là anh nói, em đều nghe !"

Không sai, đây là lần cuối cùng, bởi vì cô muốn an tâm chăm sóc Bảo Bảo của cô và Lăng Thiếu Đường - người đàn ông mình yêu nhất!

Trong bụng của cô, đang hình thành Bảo Bảo ngũ quan cũng giống hệt như Lăng Thiếu Đường!

Nghĩ đến đây, trong lòng Kỳ Hinh tràn ngập hạnh phúc! Chỉ cần cuộc đấu thầu kết thúc, cô sẽ nói cho Lăng Thiếu Đường biết tin tốt này.

Lăng Thiếu Đường cũng không biết suy nghĩ trong lòng Kỳ Hinh, anh gắt gao ôm cô, trong lòng cũng kích động vạn phần.

Ở trong lòng của anh, còn có một việc sẽ phải làm, chỉ cần cuộc đấu thầu kết thúc, anh sẽ cầu hôn Kỳ Hinh.

Anh thừa nhận mình là một người có ham muốn sở hữu mạnh mẽ, cho nên anh sẽ không cho Kỳ Hinh đi công tác hay xuất đầu lộ diện ra bên ngoài, vẻ đẹp của cô chỉ anh mới có thể hưởng thụ.

Hiện tại, anh mong muốn mỗi lần vừa về tới nhà, Kỳ Hinh tựa như một chú chim nhỏ xinh đẹp nhào vào trong ngực của mình!

"Hinh Nhi... Hinh Nhi. . ."

Lăng Thiếu Đường khó có thể kiềm chế, nhẹ nhàng mơn trớn cơ thể Kỳ Hinh, môi anh như lửa nóng đặt bên tai cô lưu lại hơi thở nóng rực, ở trong đáy mắt, dục vọng càng ngày càng đậm.

Cơ thể Kỳ Hinh run rẩy, cô cười duyên né tránh nụ hôn tra tấn mà nồng nhiệt của Lăng Thiếu Đường, có chút ngượng ngùng nói:

"Đường. Đờng. . . Em nghĩ nên đi tắm trước!"

Đôi mắt Lăng Thiếu Đường tràn ngập cuồng nhiệt chống lại con người ngượng ngùng của Kỳ Hinh, dần dần mắt anh di chuyển mọi nơi, cuối cùng chăm chú vào nơi đầy đà cùng dấu hôn kia, đáy mắt phát ra ngọn lửa.

Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh lên, khẽ hôn một cái, áp vào trán của cô nói:

"Đi thôi, nhưng đừng để anh chờ lâu, nếu không -" Môi gợi cảm bướng bỉnh nói ra một câu nói tà mị, bàn tay to dọc theo da thịt mềm mại của cô đi một đường xuống dưới.

"Thật đáng ghét !"

Mặt Kỳ Hinh đỏ bừng, cô đẩy bàn tay to có thể đốt lửa của Lăng Thiếu Đường ra, ngay sau đó cô chạy vào phòng tắm.

Hai tròng mắt anh nhìn chăm chăm bóng lưng cô, đợi cô vào phòng tắm xong, vẻ mặt mỉm cười của anh liền biến mất, con người thâm thúy hiện lên -

Anh đứng dậy, thân hình cao to đứng sát cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống thế giới nhỏ ở dưới chân.

Qua lớp thủy tinh, vẻ điên cuồng và tàn nhẫn của anh dần hiện lên, trên môi nở nụ cười vừa thờ ơ vừa quỷ quyệt, cầm di động bấm một dãy số -

"Dục, giúp tớ tìm ra ba người trong thành phố này!" Anh lạnh lùng nói.

Anh sẽ khiến cho ba tên không biết trời cao đất rộng này phải trả giá thật đắt!

Đây chính là bản tính của anh!

Nói chuyện xong, môi anh nhếch lên lạnh lẽo, bàn tay to duỗi ra, đặt điện thoại ở ghế sofa.

Cởi bỏ thắt lưng, sau đó là áo sơ mi, quần dài, dáng người rắn chắc, khỏe đẹp, so với người mẫu nam còn đẹp hơn, anh duỗi chân dài, đi về hướng phòng tắm.

Hương lan thoang thoảng, hơi nước dày trắng ngà chung quanh bồn tắm khảm vàng.

Toàn bộ thân hình của Kỳ Hình chìm vào trong nước, cô dịu dàng xoa dầu tắm lên cơ thể, mùi hương thơm ngát tràn ngập trong phòng tắm.

Bàn tay to của Lăng Thiếu Đường xoay nắm cửa, mở cửa ra. Lúc anh vào, cô xoay đầu nhìn thấy anh, đôi mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Ánh mắt ung dung, lông mày anh tuấn, mũi cao thẳng, cùng thân thể và khí phách tuấn tú, người đàn ông trước mắt kêu gọi chết người, pha lẫn một tà mị làm người ta không thể hô hấp!

Kỳ Hình xấu hổ phát hiện mình đang nhìn chăm chăm vào cơ thể của anh, thân thể rắn chắc, vòm ngực rộng lớn, rồi tới vòng eo, rồi đi xuống. . .
...

Cô không có dũng khí nhìn.

"Đường, anh ra ngoài đi mà!" Tim Kỳ Hình đập thành thịch, cô làm nũng nói.

Khuôn mặt khêu gợi hiện lên nụ cười khê, con người thâm tình càng tô thêm vẻ đẹp không tả xiết, không ai có thể đẹp hơn anh.

Hai tay của cô nhẹ nhàng hắt nước lên mặt anh, da thịt đã nhuốm màu hồng đậm.

Ánh mắt cô sáng trong như ngôi sao, nơi đây đà non mềm khiến người ta thêm khát.

Bỗng nhiên anh tới gần.

"Cô bé không ngoan, em bắt anh chờ lâu !"

Hai tròng mắt Lăng Thiểu Đường híp lại, giữa mặt ần hiện sự trầm bổng thật sâu.

"Không có mà, em -"

Kỳ Hình chưa nói xong, thân hình nhỏ nhắn của cô bị Lăng Thiểu Đường ôm lấy, sau đó thân thể cường tráng ép cô vào sát tường.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 168

Yêu Sâu

“Cô bé, em thật mê người! Chẳng lẽ em không biết, hiện tại anh... rất đói bụng sao?” Giọng nói của người đàn ông gợi cảm, trầm thấp, vang bên tai người phụ nữ lại càng tăng thêm mùi vị dục vọng.

Đôi môi đỏ mọng của cô muốn nói gì đó nhưng lại thôi, anh cúi đầu, cô xinh đẹp mê người, vẻ đẹp thanh thuần không ai sánh bằng.

Thân hình cao lớn và thân hình nhỏ nhắn mỏng manh tạo nên hình ảnh vô cùng hài hòa, thân thể nóng như lửa của anh khóa chặt thân hình xinh đẹp của cô, càng tô đậm thêm dáng người nhỏ nhắn của cô.

Hô hấp của Kỳ Hinh càng thêm hỗn loạn, tóc quần thật dài, giống như nước chảy nhẹ nhàng xoã xuống, chạm vào cánh tay của Lăng Thiệu Đường, như là hạt ngọc trai lăn trên da thịt trơn bóng của cô.

Lăng Thiệu Đường trầm tĩnh giống như hố sâu thăm thẳm, trong nháy mắt, anh cúi đầu, Kỳ Hinh ngượng ngùng khẽ nhắm mắt, nhẹ nhàng nâng cằm, đón nhận môi anh, hé mở môi hồng.

Anh cười khẽ, giọng nói càng thêm trầm thấp, ánh mắt tối tăm sâu thẳm, môi mỏng hôn lên môi hồng của Kỳ Hinh, sau đó đi một đường thẳng tới nụ hoa mê người của cô.

Kỳ Hình kinh ngạc thở gấp, trong lòng giống như có một đợt sóng xâm nhập, theo bản năng cô muốn đẩy Lăng Thiểu Đường ra, lại phát hiện thân thể mình đã sớm hòa tan bên trong lồng ngực rộng lớn của anh.

"Đường. . . ."

Thân thể cô run nhẹ, Lăng Thiểu Đường hôn mãnh liệt, lại rất bá đạo, lưu lại một dấu hôn trên người cô.

"Đừng. . . ." Cô thì thào nói nhỏ, khoái cảm mãnh liệt không ngừng dâng lên trong chính cơ thể cô.

Theo bản năng, cánh tay trắng muốt quàng qua ôm chặt lấy cổ anh.

"Nói cho anh biết, em cần anh!" Lăng Thiểu Đường nói, con người đen láy giống như muốn ăn thịt người!

Anh biết rất rõ, biết giờ phút này cô rất khó chịu! Bởi vì thân thể cô đang tiếp nhận cơ thể anh, hoặc có thể nói, cơ thể này là do một tay anh khai phá. . . .

Cô không khỏi giật mình, tiếp theo cô không nhận được "ừm" một tiếng: "Anh. . . Anh xấu xa! Ừm ừm. . . ."

Hàm răng trắng như tuyết cắn chặt đôi môi phẫn hồng, kìm lòng không nổi thấp giọng lẩm nhẩm: "Anh biết mà. . ."

Anh biết mà, vì cô ngượng ngùng, nên đây là sự nhượng bộ lớn nhất rồi!

Anh, không làm khó cô nữa -

"Hình Nhi, Hình Nhi của anh. . . ." Anh gầm nhẹ một tiếng, không thể chịu đựng được nữa, mạnh mẽ kiêu ngạo tiến vào thân thể ấm áp của cô.

"Đừng - Đường -" Lực quá mạnh khiến Kỳ Hình phải nhăn mày, bàn tay nhỏ bé lại không có lực của cô đặt trên ngực Lăng Thiếu Đường.

"Làm sao vậy, Hình Nhi?" Lăng Thiếu Đường khó khăn dừng lại một chút, trên mặt anh hiện thứ tình cảm mãnh liệt.

Kỳ Hình vòng tay qua cổ anh, nhìn gương mặt vô cùng đẹp trai của anh, đôi mắt của cô trở nên mờ mịt.

"Đường. . . Xin anh nhẹ chút, nhẹ hơn chút có được không?"

Cô sợ Lăng Thiếu Đường kích động sẽ ảnh hưởng tới Bảo Bảo.

Lăng Thiếu Đường tưởng lực của mình quá mạnh làm đau cô, vì thế liền dịu dàng nói: "Thực xin lỗi, Hình Nhi, anh sẽ nhẹ hơn!" Nói xong, anh trù mến hôn lên môi cô -

Bên ngoài là cảnh hoàng hôn đẹp đẽ, bên trong, qua lớp kính thủy tinh phản chiếu hình ảnh một đôi nam nữ đang dây dưa.

Cánh tay cường tráng của Lăng Thiếu Đường nắm chặt vòng eo thon nhỏ của Kỳ Hình, dùng sức nắm giữ lý trí của cô, khơi lên dục vọng trong cô!

Tóc ngắn dể mỗ hôi (ý là tóc anh chứ không phải tóc chị dâu)), đôi mắt đỏ lên, sự xâm chiếm mãnh liệt, khí chất nguy hiểm của người đàn ông lại mang theo vẻ gợi cảm, da màu lúa mạch, nổi lên sự khỏe mạnh mà ngang ngược trời sinh.

Cặp đùi trắng như tuyết của Kỳ Hình quần bên hông Lăng Thiếu Đường.

Nơi đây đã, trắng nõn lại ngẩng cao, theo sự tấn công của anh mà lay động tạo ra độ cong mê người -

Ở nơi cao nhất, trong tiếng thở gấp giống như mãnh thú, đóa hoa dần dần nở rộ.

Bóng đêm rực rỡ, ánh trăng mát rượi như nước, làn gió dịu mát, trăng hình lưỡi liềm, đẹp đẽ nơi cửa sổ, lụa mỏng nhẹ nhàng, ánh trăng sáng xuyên thấu qua màn che thủy tinh dừng lại ở nơi có bóng hình của một đôi nam nữ gấn bó chặt chẽ với nhau.

Lăng Thiếu Đường nằm trên chiếc giường size lớn, nhắm chặt đôi mắt, còn Kỳ Hinh ngủ say giống như mèo con ngoan ngoãn, anh thấy trong lòng ấm áp.

Muốn cô không biết bao nhiêu lần, thẳng đến đêm mới dừng lại, ánh trăng chiếu qua cửa sổ, anh mới rời khỏi thân thể cô, vè mặt ủ rũ, đôi mắt sáng nhắm lại.

Đột nhiên tiếng di động vang lên, Lăng Thiếu Đường mở mắt, giữa con người tản ra sự cảnh giác cùng tinh anh.

Nhẹ nhàng xuống giường, sợ quấy rầy giấc ngủ của Kỳ Hinh, anh cầm di động ra phòng khách.

"Này, Dục, thế nào?" Âm thanh trầm thấp dần dần tăng lên cao khiến người khác phải sợ hãi.

"Ba tên ngu ngốc cậu muốn, tìm được rồi!"

Giọng nói không cảm xúc của Lãnh Thiên Dục vang lên trong điện thoại, giống như âm thanh từ địa ngục.

"Cảm ơn!" Lăng Thiếu Đường cười lạnh một tiếng rồi cúp điện thoại, lập tức ấn lại dây số.

"Quý Dương, mình rất muốn gặp cậu, mình ở trong xe đợi cậu!"

Mọi việc đều hoàn tất, Lăng Thiểu Đường thay quần áo, vẻ mặt mệt mỏi đã sớm không còn -

Áo sơ mi màu đen khiến anh càng lạnh lùng hơn, mạnh mẽ hơn, nếu người khác nhìn sẽ hồng con mắt!

Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, nhìn Kỳ Hình đang ngủ say, trên mặt hiện lên ý cười dịu dàng, giúp cô điều chỉnh lại tư thế ngủ một chút, bàn tay to lướt qua phần ngãng cao trước ngực.

Ngón tay thon dài lướt qua dấu vết kia rồi đột nhiên dừng lại -

Ánh mắt trở nên tàn nhẫn vô cùng!

Dám làm nhục Hình Nhi!

Anh cúi người xuống, tham lam, dịu dàng hôn môi cô, ngón tay nhẹ nhàng bao phủ cánh môi giống như hoa của cô.

"Hình Nhi, anh sẽ không bỏ qua cho những người muốn làm tổn thương em!"

Nói xong, anh đứng lên, đi ra ngoài.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 169

Trong Bóng Đêm Lạnh Lùng

Thời gian

Nếu như là tảng đá nặng nề

Lấp đầy đêm

Thật sự phải di chuyển

Sẽ tạo ra một lỗ nhỏ trong màn đêm

Tò mò nhìn bình minh

Sau khi Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng đóng cửa phòng, Kỳ Hinh chậm rãi mở mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp bắt đầu xuất hiện sự lo lắng và khẩn trương.

Xác định Lăng Thiểu Đường đã ra ngoài, cô cố chịu đựng sự mệt mỏi ở trong người, lập tức mặc quần áo tử tế, đi theo Lăng Thiểu Đường.

Cô mơ hồ nghe được nội dung cuộc trò chuyện qua điện thoại của Lăng Thiểu Đường, nhất là trước khi đi anh còn nói nhỏ vào tai mình câu nói kia, làm trong lòng cô rung lên một hồi chuông cảnh báo.

Rất rõ ràng, ba gã trêu chọc cô đã bị tìm thấy rồi, cô cũng không quan tâm đến ba người kia, cô chỉ cho rằng vì người như vậy mà Lăng Thiệu Đường gây chuyện là không đáng.

Khi cô tới đại sảnh, qua cửa sổ cô lập tức nhận ra Lăng Thiệu Đường lạnh lùng chạy xe như bay, trong nháy mắt, cô có thể nhìn thấy vẻ âm u lạnh lẽo cùng con mắt tàn nhẫn trên gương mặt anh!

Lòng cô run lên, dùng tốc độ nhanh nhất để đuổi theo ——

"Bác lái xe, mau — mau giúp tôi đuổi kịp chiếc xe con phía trước!"

Vấy một chiếc taxi đang chạy nhanh về phía cô, cô vội vàng kêu ngừng xe, vội vàng ngồi vào, lo lắng nói với người lái xe.

Hai chiếc xe chạy cực nhanh trên đường rồi dần dần bị đêm tối nuốt chửng!

Tất cả ánh sáng cũng dần biến mất.

Bóng đêm, đen đến đáng sợ, ở một nơi tối tăm nào đó, tất cả mọi thứ đều mờ ảo không rõ, vô hình tạo nên cảm giác đáng sợ, xung quanh chìm vào một nơi mênh mông không biết thời gian.

Tới gần núi hẹp, yên tĩnh không một tiếng động, trong một căn nhà cũ nát, trên mặt đất bẩn thỉu trói ba tên mặt mũi hèn mọn, bọn chúng chính là những kẻ đã đùa giỡn Kỳ Hình vào hôm đó.

Cánh cửa cũ nát, đột nhiên bị một bàn tay to đầy sức mạnh đẩy ra, ánh trăng chiếu vào, hai người đàn ông cao lớn giống nhau cùng xuất ở sau cánh cửa, ánh trăng mờ hồ phác họa nên khuôn mặt anh tuấn của bọn họ, hai người là Lăng Thiệu Đường và Cung Quý Dương.

Lăng Thiếu Đường mặc trang phục màu đen, từ đầu tới chân tỏa ra sự điên cuồng và sức hấp dẫn thâm sâu, toàn thân tản ra khí chất giống như vương giả, nhưng sắc mặt lạnh như băng khiến con người ta vô cùng sợ hãi.

Mà Cung Quý Dương lại mặc quần áo màu trắng, tao nhã như vương tử, bên môi vĩnh viễn là nụ cười tà mị, mắt cũng như vẻ mặt đều cùng một màu đen sâu thẳm không đàng hoàng.

"Chính là ba người này ư?" Lăng Thiếu Đường híp con người đen lại, từng bước đi về phía trước, giọng nói tuy nhỏ, nhưng dường như lại giống thuốc nổ... muốn bầu không khí nơi này nổ tung.

Ba người đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt cũng trở nên hết sức rối loạn, khuôn mặt hiện lên sự sợ hãi càng khiến người ta cảm thấy chán ghét!

Bởi vì cả ba gã đều bị bịt mồm không thể phát ra tiếng, nên chỉ có thể bất chấp tất cả trốn tránh ở phía chân tường.

Cung Quý Dương cười, cố ý thương tiếc nói: "Chắc chắc, ba đứa chúng mày thật đúng là có học không có ngoan, hôm đó đã muốn cảnh báo cho bọn mày là phải thành thật, ai ngờ bọn mày —— thật sự đáng tiếc, đáng tiếc!"

Ở một chỗ khác trong phòng cũng có ba người đứng đó, một người là Lãnh Thiên Dục, hai người còn lại là vệ sĩ của hắn.

Lãnh Thiên Dục không nói gì, hắn giống như một pho tượng lạnh lùng nhìn người bên cạnh duỗi tay ra, một người vệ sĩ đưa tới tay hắn một khẩu súng lục.

"Thiếu Đường ——"

Giọng nói lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục vang lên, bàn tay to vung lên, sung bay lên giữa trời theo đường cong tuyệt đẹp đã được Lăng Thiếu

Đường vững vàng bắt được.

Đáy mắt tàn nhẫn nhìn về phía kia, họng súng đen lập tức nhắm thẳng vào một trong những kẻ đùa giỡn Kỳ Hình ——

"Đừng —— đừng ——"

Những kẻ kia vừa thấy một khẩu súng lạnh lùng nhắm thẳng mình, sợ tới mức lập tức kêu lớn, còn to hơn cả tiếng đại bác. Mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống, không những thế, còn mất mặt đi tiểu ra quần.

"Thật đúng là đồ bỏ đi!"

Lăng Thiếu Đường cười lạnh một tiếng, châm chọc nói, khi anh nghĩ tới ba tên vô dụng này mơ tưởng chiếm tiện nghi của Kỳ Hình thì hận không thể khiến bọn chúng tan xác!

Cung Quý Dương cũng khẽ cười một tiếng: "Thiếu Đường, hình như tên kia có chuyện muốn nói!"

Lãnh Thiên Dục chỉ vào một người vệ sĩ nói: "Cậu!"

"Vâng, Lãnh tiên sinh!"

Người vệ sĩ này hiểu ý rồi trả lời, cất bước tiến lên, hung hăng giật miếng vải đang bịt mồm tên kia ra.

Gã này thở phì phò, một mặt là bởi vì miệng tạm thời đã có được tự do, về phương diện khác, cũng bị sự việc trước mắt dọa sợ.

"Bọn mày là người nào? Nói cho chúng mày biết, ba người chúng tao là người của ‘Thủ lĩnh’, hẳn là đại ca của nơi này!" Hắn kiểm chế sợ hãi trong lòng cố ý rêu rao nói.

Những người ở trước mắt hắn, hắn nhận ra một trong số đó là Cung Quý Dương, nhưng hai người kia là ai, hắn cũng không biết.

Nghe thấy hắn tự giới thiệu xong, Lãnh Thiên Dục cười lạnh một tiếng, bên môi lộ vẻ châm biếm, ‘Thủ lĩnh’? Nhìn ba tên kia cũng biết đại ca của bọn chúng là người như thế nào! Dùng những kẻ kia để dọa nạt bọn họ, đúng là không biết tự lượng sức mình!

Con người của Lăng Thiệu Đường giống như chim ưng chăm chú nhìn ba kẻ kia, đáy mắt lướt qua một chút làm người ta khó có thể nắm bắt suy nghĩ của anh——

"Ồ, đại ca của mày là ‘Thủ lĩnh’, vậy mày nhất định phải nói cho tao biết chỗ của hắn!"

Lăng Thiệu Đường từng bước đi đến bên người bọn chúng, nhẹ nhàng nói.

Không có cách nào khác, tên kia không nghe ra giọng nói của Lăng Thiệu Đường đã trở nên nguy hiểm và hơi thở cũng trở nên thâm độc, hắn cười hề tiện: "Sợ rồi sao, nếu mày sợ thì lập tức thả bọn tao ra, sau đó tự mình đi tìm ‘Thủ lĩnh’ mà hối cải, việc này coi như xong, nếu không bọn mày sẽ chết rất thảm!"

Hắn không sợ chết cười to, hai kẻ còn lại cũng tươi cười nắm chắc phần thắng, trong lòng dần bình tĩnh lại.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 170

Giết Người Là Phạm Pháp

Tất cả quá khứ, hiện tại cùng tương lai

Hãy khiến nó dừng lại, lập tức nhìn thấy ánh hoàng hôn trên khuôn mặt em

Không hề kiểm tìm mối quan hệ với anh

Được sống, có tình yêu, mọi thứ đều khiến tâm mắt hạ xuống.

Khiến ánh sáng rực rỡ vỡ vụn bất kể sông xanh chảy vào địa ngục tối tăm.

Lăng Thiều Đường lại cười thâm sâu u ám: "Không sai, tao sẽ phải thuộc hạ đến nơi mà bọn mày gọi là ‘ thủ lĩnh ’, bởi vì —— tao muốn đưa thi thể của bọn mày qua đó!"

Ba người đều quá sợ hãi, mồ hôi lạnh chảy dọc theo sống lưng!

"Mày dám —— đừng ——"

Kẻ này vẫn chưa nói xong, hàm dưới của hắn đã bị bàn tay tàn nhẫn của Lăng Thiều Đường nắm chặt lấy——

"Mày thử xem tao có dám không! Có trách thì trách bọn mày đã đụng phải người phụ nữ của Lăng Thiểu Đường tao!"

Nói xong, Lăng Thiểu Đường còn cười mỉa mai, chợt nụ cười biến mất, con ngươi sâu thẳm khép hờ, mang theo ba phần cực tàn nhẫn và bảy phần tàn bạo.

Bàn tay to vung lên, dùng tốc độ nhanh chóng mặt đặt súng ở trước ngực bọn chúng, hòng súng tối đen như ánh mắt của ác quỷ, lập tức dừng lại ở ót của hắn!

Ba gã đó đồng thời nhận ra... Lăng Thiểu Đường???

Chẳng lẽ trước mắt bọn chúng là tứ đại tài phiệt ư?

Kia là Cung Quý Dương, đây là Lăng Thiểu Đường, đằng kia là Hoàng Phủ Ngạn Tước còn người kia là —— Lãnh Thiên Dục?

Bọn chúng không kịp nghĩ, bởi vì vận mệnh của chúng đang nằm trong tay bốn người ấy! Chọc giận bọn họ có nghĩa là không còn hi vọng tồn tại, mà hiện tại người chọc giận họ chính là ba gã đó.

Ngay lúc Lăng Thiểu Đường sắp nổ súng, cửa lập tức mở ra ——

"Đường, anh đang làm gì thế?"

Giọng nói mềm mại nhưng lộ ra vẻ khó tin.

Toàn bộ sự chú ý của mọi người trong căn phòng đều phướng về phía người vừa mở cửa, đầu tiên là Lăng Thiểu Đường, nghe được giọng nói dịu dàng phía sau mình, đột nhiên cơ thể cao lớn ngẩn ra.

Chỉ thấy Kỳ Hình mang trên mình ánh trăng thanh khiết nhẹ nhàng, giống như nữ thần mặt trăng tĩnh lặng duyên dáng.

Con mắt xinh đẹp đang nhìn một cách kinh ngạc, đẹp như nước mùa thu, mây hơi hơi nhú lại, mà môi anh đào đỏ cũng hé mở vì cảm thấy kinh ngạc không thể tin.

"Hình Nhi, sao em lại tới đây?"

Lăng Thiếu Đường nhanh chóng bỏ súng xuống, anh không muốn cô phải nhìn thấy cảnh đầm máu này.

Kỳ Hình không nói gì, thực sự kinh ngạc nhìn Lăng Thiếu Đường, sau đó, đôi mắt đẹp của cô lại lướt qua Cung Quý Dương và cả Lãnh Thiên Dục.

"Đường, lúc này anh muốn làm gì?" Kỳ Hình cắn môi, trong lòng hoảng sợ, tim đập loạn lên.

Đúng vậy, cô nhìn thấy, đã nhìn thấy Lăng Thiếu Đường chĩa súng vào đầu của kẻ kia, cô nhìn thấy khuôn mặt nham hiểm cùng khát máu của Lăng Thiếu Đường, chỉ cần anh di chuyển một ngón tay, ngay lập tức có thể kết thúc một mạng người!

Lăng Thiếu Đường không ngờ Kỳ Hình sẽ theo mình tới nơi này, trong lòng hơi hồi hận, anh đi đến trước mặt Kỳ Hình, nhẹ nhàng nói: "Hình Nhi, em không nên đến nơi này!" Giọng nói trầm thấp không hề chứa đựng sự tức giận, chỉ có đau lòng và thương tiếc!

Kỳ Hình nhẹ nhàng đi đến bên người Lăng Thiếu Đường, bàn tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay to của Lăng Thiếu Đường, nhìn khẩu súng trong tay anh, đôi mắt đẹp ngay lập tức nổi lên gợn sóng: "Đường, anh —— muốn giết bọn họ?"

Giọng nói chứa đựng sự kinh hoàng và sợ hãi!

Giết người? Đường của cô muốn giết người?

"Hình Nhi, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho những kẻ đã dám làm hại em!"

Hàm ý trong lời nói của anh rất rõ ràng và cũng đầy sức mạnh làm cho người ta thêm phần sợ hãi.

Thân thể Kỳ Hình run lên, cô cao giọng nói: "Đường, ba người này đã bị Cung Quý Dương dạy dỗ không nhẹ, anh đâu cần phải lấy mạng của họ chứ? Anh có biết như vậy là phạm pháp không?"

Cô đau lòng, anh không nên vì ba gã lưu manh kia mà chôn vùi vận mệnh của bản thân.

Mọi người ở đây nghe xong câu nói cuối của Kỳ Hình đều thể hiện những phản ứng khác nhau.

Lãnh Thiên Dục giật mình, lập tức trong đáy mắt hiện lên ý cười bất đắc dĩ khó phát hiện ra.

Cung Quý Dương thì không né tránh chỉ cười nhẹ, cuối cùng lấy tay đặt trên đầu, đề phòng mình phát ra tiếng cười to.

Ba gã háo sắc kia vừa nhen nhóm hi vọng mình được cứu, bọn chúng đều mong chờ nhìn Kỳ Hình sẽ xin Lăng Thiệu Đường tha cho chúng, nhưng lúc bọn chúng nghe được câu nói cuối, hi vọng trong mắt cũng dần dần tan biến, bọn chúng biết không ai có thể cứu được mạng sống của chúng.

Lăng Thiệu Đường có quy tắc của mình, anh cúi đầu cười một tiếng, bàn tay to của anh kéo cô lại, tròng mắt ôm Kỳ Hình, không nói gì.

Người phụ nữ này thật đơn giản, đi theo mình tới đây, chính vì muốn ngăn không cho mình phạm tội ư? Thương trường như chiến trường, cho nên, mạng sống đối với những người như bọn họ mà nói, so với con kiến

còn không bằng, với thể lực của tứ đại tài phiệt, muốn một người biến mất quả thực là một chuyện quá dễ dàng!

Tất nhiên Kỳ Hình không thể biết được điều này, bởi vì kiến thức của cô chỉ tồn tại ở sách vở và thực tiễn, chỉ tồn tại chính nghĩa, bởi vậy, hành động hôm nay của Lăng Thiểu Đường thực sự rất khó hiểu.

Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nói với Lăng Thiểu Đường: "Đường, em biết anh quan tâm em, rất tốt với em, ba người này đã nhận được một bài học thích đáng, đừng lấy mạng của họ, được không anh ?"

Tay nhỏ bé nắm chặt ống tay áo của Lăng Thiểu Đường, đôi mắt long lanh đầy quan tâm và an ủi nhìn anh.

Mắt Lăng Thiểu Đường đen láy nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của Kỳ Hình, chìm sâu vào đôi mắt trong veo ấy, dần dần, anh buồn cười nhìn Kỳ Hình, con người sâu thẳm cong lên tạo thành hình trăng non đẹp mắt.

Cô bé này tinh khiết trắng trong như thế, cô thật sự rất đơn giản, sao anh có thể nhẫn tâm lộ ra lòng người hiểm ác và đẫm máu như vậy ở trước mặt cô được?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 171

Người Đàn Ông Như Thế Nào

Anh là vua của em, bước ra từ cung đình của năm tháng

Bầu trời trước mắt của anh, là để em nhìn lên

Hoặc là nghe, sau đó tiến lên, yêu

Rồi đến tương tư, thậm chí bỏ mạng

Cũng trong đêm tối cùng nhau, dây dưa không rõ.

Lăng Thiếu Đường nghĩ đến đây, anh hơi quay đầu, thân thể cao to che khuất tầm mắt Kỳ Hinh, bàn tay to của anh nâng lên, nhanh chóng ném súng đang cầm trong tay cho Lãnh Thiên Dục một lần nữa.

Trên mặt Lãnh Thiên Dục hiện lên một tia kinh ngạc không dễ dàng phát hiện, lập tức thu lại, giọng nói lạnh như băng: “Trước tiên đưa Kỳ Hinh đi đi!”

Lăng Thiếu Đường nhìn Lãnh Thiên Dục, lại nhìn Cung Quý Dương đang đứng ở một bên.

Cung Quý Dương cười đen tối, chuẩn bị bắt tay vào công việc nói: "Đi đi, cậu không phải Lăng Thiếu Đường bọn mình biết!"

Đúng vậy, bọn họ biết Lăng Thiểu Đường là người tàn nhẫn, toàn thân tỏa ra sự điên cuồng làm cho người ta sợ hãi, hiện tại anh chỉ là người đàn ông hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu thôi!

Lăng Thiểu Đường không nói gì, chỉ lạnh nhạt cười, đáy mắt xuất hiện sự cảm ơn không cần nói cũng biết, một câu cũng không nói, lập tức kéo Kỳ Hình ra khỏi căn phòng đó.

"Đường, anh quyết định bỏ qua cho ba người kia sao?"

Một mặt Kỳ Hình bị anh lôi đi, mặt khác lại tò mò hỏi.

Cô cảm thấy vẻ mặt Lăng Thiểu Đường khác lạ, không chỉ có anh, còn có Lãnh Thiên Dục và Cung Quý Dương, lời nói vừa rồi của bọn họ là có ý gì?

Lăng Thiểu Đường không nói gì, một tay to lớn giống như gọng kìm kéo cô, đi tới xe của mình.

"Đường!" Trong lòng Kỳ Hình bất ổn, dù sao cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

Đột nhiên, Lăng Thiểu Đường dừng bước, thân hình cao lớn dừng lại không báo trước, khiến thân thể mềm mại của Kỳ Hình nhanh chóng đụng phải ngực anh.

Bàn tay lập tức đỡ lấy thân thể cô, khẽ thả lỏng tay, nắm chặt hàm dưới mềm mại của Kỳ Hình, con ngươi đen tối so với ban đêm còn đen hơn, "Hình Nhi, em phát hiện ra anh là người khát máu và tàn nhẫn khác xa với sự tưởng tượng của em, em còn có thể yêu anh không?"

Đúng thế, anh sợ sau khi cô phát hiện ra chuyện kia cô sẽ rời bỏ mình! Ngay như Quý Dương, cậu ta cũng cho rằng, đây mới là con người thật của anh!

Cho tới bây giờ, anh vẫn không thể hiện bộ mặt vô tình khát máu của mình ở trước mặt cô, anh tình nguyện để lại ấn tượng tốt đẹp về mình trong mắt cô!

Kỳ Hình hơi giật mình, ánh mắt có chút nghi hoặc, cô không hiểu ý tứ trong lời nói của Lăng Thiệu Đường, bất an trong lòng lại giống như cơn sóng dâng lên ngày càng cao.

Lúc cô đang giật mình, từ đằng xa, phía trong căn phòng đột nhiên có tiếng súng vang lên ——

Ngay lập tức máu ngừng chảy.

Theo bản năng Kỳ Hình nhìn về phía căn phòng đổ nát, sắc mặt trở nên tái nhợt vô cùng.

"Anh."

Môi cô run run quay sang nói với Lăng Thiệu Đường, chưa nói hết, một cơn buồn nôn không thể nhịn trào ra!

"Oe ——" Cô vội vàng chạy đến một gốc cây, tay nhỏ bé ôm thân cây, không ngừng nôn khan.

Kỳ Hình không biết lần nôn khan này là vì phản ứng mang thai hay là vì ba người kia đã trở thành xác chết!

"Hình Nhi!" Lăng Thiệu Đường nhanh chóng tiến đến, đợi Kỳ Hình dần bình phục, anh đau lòng kéo cô vào trong lòng, bàn tay to không ngừng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô.

Kỳ Hình kinh hãi nhìn Lăng Thiệu Đường, giọng nói run run: "Các anh —— các anh rốt cuộc là người như thế nào? Vì sao trong mắt các anh mạng sống của con người lại rẻ mạt như vậy?"

Giọng nói mềm mại nhưng đau thương vô cùng, mặc dù cô rất hận ba người kia, nhưng có nhiều cách giải quyết khác nhau, không nhất thiết phải lấy mạng sống của họ!

Trăm ngàn lần cô không nghĩ Lăng Thiệu Đường sẽ làm như vậy!

Nhìn vẻ mặt Kỳ Hình thay đổi liên tục, từ kinh ngạc đến sợ hãi, sau đó thành trốn tránh, nhìn cô không ngừng lùi bước ra phía sau, nụ cười của Lăng Thiệu Đường không còn nữa, giờ chỉ còn lại lửa giận ngút trời.

"Hình Nhi, em phải nhớ kỹ, em là người phụ nữ của Lăng Thiệu Đường, cho nên, bất kì thằng đàn ông nào dám làm nhục em, anh cũng sẽ không buông tha, nhẹ thì khuynh gia bại sản, nặng thì —— cửa nát nhà tan!"

Tư thế Lăng Thiệu Đường đầy thách thức, khuôn mặt anh tuần dưới ánh trăng mờ ảo lại càng thêm rõ nét, toàn thân để vương trong đêm đen tối lại sáng rõ không thể nghi ngờ, anh điên cuồng cùng với giọng nói ngang ngược làm cho Kỳ Hình tin tất cả sẽ trở thành hiện sự!

Đột nhiên cô nhớ lại từng lời từng chữ Lăng Thiệu Đường nói với cô lúc ở nhà thờ lớn Milan: "Nhớ kỹ, em nhà người phụ nữ của tôi, đối với những kẻ có ý định quấy rối em nếu bị tôi nhìn thấy, kết quả chỉ có một —— giết không tha!"

Âm thanh lạnh lùng trầm thấp của anh giống như cái roi, giọng nói càng khê, lại càng làm người ta sợ hãi, rất giống với hiện tại, điên cuồng và lạnh lẽo!

"Sao vậy? Sợ anh ?"

Lăng Thiệu Đường dùng hết sức lực khê hỏi cô. Anh biết đêm nay mọi việc xảy ra đã dọa cô sợ, con người đơn thuần này, sao cô có thể tiếp xúc với những điều đen tối như thế này được?

Bỗng nhiên, Kỳ Hình tỉnh táo lại, cô nhìn gương mặt anh tuấn của Lăng Thiếu Đường, giờ phút này nó lại tràn đầy sự phấn nộ, đáy lòng dâng lên nhiều cảm xúc khác nhau.

"Cuối cùng anh là người đàn ông như thế nào?" Thở dài một tiếng, trong lòng cô giống như những bông hoa đào trôi nổi trên mặt nước, bỗng bênh chầy trôi đi.

Anh nghe vậy cười nhạt, con ngươi thâm sâu, ánh lên vẻ gợi tình mập mờ. Ánh trắng nhàn nhạt che lấp khuôn mặt tuấn tú của anh, tạo nên sự dịu dàng sinh động.

"Anh là người đàn ông thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là _____"

Môi mỏng cười nhẹ, toát lên vẻ gợi cảm không kìm được: "Em phải nhớ kỹ, anh là người đàn ông của em!"

Nụ hôn của anh ngang ngược nhưng dịu dàng, khiến trong lòng Kỳ Hình cảm thấy ấm áp.

Có đôi khi, cô ghen với anh vì luôn được làm những điều mình thích theo ý của mình.

"Đường, em rất sợ!" Kỳ Hình nhẹ nhàng tựa vào lồng ngực của anh, cảm nhận nhịp đập vững vàng từ con tim anh.

Lăng Thiếu Đường đau lòng vỗ về phía sau lưng cô, cô không quen với sự tàn nhẫn này là chuyện bình thường, về sau anh càng phải chú ý hơn, sẽ không để việc này làm vấy bẩn tâm hồn trong sáng của cô

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 172

Trình Bày Chi Tiết Xuất Sắc

Tùng ở Vence, chỗ này khiến con người không thể không tới, vì nơi đây đã lưu lại chuyện cũ khó quên hay những việc đã từng trải qua.

Kỳ Hình chính là người như vậy, mùi hoa nồng đậm của nơi này quẩn quanh thân thể cô, tâm tư lúc nào cũng thế, trải qua việc này nhiều ngày, có lẽ thật sự cô sẽ nhớ đến tận nửa đời sau.

Vòng cạnh tranh cuối cùng cũng bắt đầu, dựa theo quy định của ban giám khảo từng người phụ trách hạng mục của mỗi tài phiệt sẽ có 15 phút trình bày chi tiết, không chỉ vậy, từng người trong tổ phụ trách hạng mục còn bị sắp xếp để trả lời những câu hỏi nhanh của phóng viên.

Nơi này chưa bao giờ nóng như thế, cả quá trình được truyền hình trực tiếp, trên thế giới chưa từng có cuộc đấu thầu được truyền hình trực tiếp như vậy.

Bởi thế, toàn bộ cuộc đấu thầu đều trong sạch, công bằng.

Kỳ Hình hơi bất an, bàn tay nhỏ bé xuất hiện vài giọt mồ hôi, ngay sau đó, tay nhỏ bé của cô được Lăng Thiệu Đường nắm chặt, bàn tay cứng rắn nắm trọn đôi tay nhỏ bé đặt lên đùi anh.

Cô ngược mắt lên, nhìn Lăng Thiểu Đường đang ngồi ở bên cạnh mình, trong lòng cũng dần cảm thấy an tâm.

Người đàn ông này, giống như một người có đầy đủ phẩm chất tốt đẹp, tự tin ngạo mạn, trí tuệ, ngang ngược và một chút dịu dàng, chỉ cần có anh ở bên, thì vấn đề gì cũng có thể giải quyết một cách dễ dàng, giống như được uống thuốc an thần vậy.

Lăng Thiểu Đường vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Kỳ Hinh, con người tập trung nhìn mọi thứ xung quanh mang theo nụ cười ấm áp: "Anh sẽ đứng cùng em, không phải sợ!" Giọng nói trầm thấp mang theo một loại ngôn ngữ quái dị không thể hiểu được.

Kỳ Hinh gật đầu, nhìn trong mắt Lăng Thiểu Đường tràn ngập sự dịu dàng, cô cười hạnh phúc, giống như một giọt mực đơn giản, rơi vào nước, rồi sau đó chậm rãi lan rộng ra, khiến nước trở thành màu đen.

Thời gian trôi rất nhanh, cuối cùng đã đến lượt Kỳ Hinh.

Những người có mặt ở đây, người nào có máy ảnh thì đều tập trung chụp từng khoảnh khắc của cô khiến cô càng thấy căng thẳng hơn, theo bản năng cô kiểm tra gương mặt quen thuộc kia.

Lăng Thiểu Đường mỉm cười nhìn Kỳ Hinh, nâng mày lên cao, tăng thêm vài phần kiêu ngạo và khí phách.

Kỳ Hinh không nói ngay, cô nhìn xung quanh một lượt, trái tim cũng dần trở nên yên tĩnh.

Toàn bộ người ở buổi đấu thầu đều yên lặng, bởi vì ở hai vòng cạnh tranh trước, người phụ nữ này không thua hề thua kém đáng mày râu, khiến bọn họ phải nhìn cô với con mắt khác xưa.

Cô giơ tay nhắc chân đầy tự tin, giọng cô mềm nhẹ lại rất kiên định, cô giống như bông cúc, lạnh nhạt nở rộ, khiến tất cả mọi người phải ngưỡng mộ.

Kỳ Hình cũng không biết vào lúc này mình đã khiến rất nhiều đại gia sinh ra sự ham muốn trong lòng lớn như thế nào, cô chỉ cho rằng, cố gắng lâu như vậy, cuối cùng đi tới hôm nay, nhất định cô sẽ cho chính mình, cho Lăng Thiếu Đường, cho Lăng thị một câu trả lời đầy thuyết phục.

Theo bản năng bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa bụng, cục cứng, chúc mẹ may mắn đi!

Nghĩ đến đây, Kỳ Hình cầm bản kế hoạch đã sớm chuẩn bị tốt, khẽ xé rách——

Toàn bộ đổ mồ hôi, trong lòng bọn họ không khỏi nghi ngờ, tại sao cô lại xé bản kế hoạch trình bày chi tiết? Chẳng lẽ cô làm không giống những người khác sao?

Lại ngẩng đầu, con người của cô tràn ngập ánh sáng——

"Con người chưa từng trải qua tai họa phía trước, thì rất khó để hiểu được ý nghĩa của sự sinh tồn hay tính mạng của bản thân, cũng rất ít khi nghĩ xem phải làm cách nào để kiên trì hay cố gắng tồn tại. Thông thường, mạng sống không chỉ do tai nạn bên ngoài gây ra, mà còn do tình cảm giữa con người với nhau."

Kỳ Hình chậm rãi nói, âm thanh rõ ràng giống như đóa hoa nhẹ nhàng cho nước đầy trôi đi.

Toàn bộ khán giả đều tập trung sự chú ý trên người cô.

Rõ ràng cả thế giới đều tập trung vào cuộc đấu thầu, nhưng giờ phút này, Kỳ Hình dừng dừng không tranh sự đời.

Cô tạm dừng một chút, nhìn quanh bốn phía một chút.

Ý nghĩa của mạng sống đối với mỗi người đều rất quý giá, bất chợt, cô nhớ tới ba kẻ kia tối hôm qua đã kết thúc mạng sống.

Than nhẹ một tiếng, một lần nữa nói:

"Trong cuộc sống có rất nhiều điều quan trọng, ai đã từng chịu đựng sự đau khổ giày vò mới hiểu được cái gọi là: "Có đôi khi, phải trải qua sự đau khổ tột cùng, mới có thể nói lên được cảm giác chân thật của thứ được gọi là tình yêu, mới có thể thức tỉnh bản tính lương thiện vốn có trong mỗi con người. Con người phải có can đảm, phải dũng cảm chịu đựng đau khổ, mới có thể rèn luyện ý chí kiên cường không có gì là không thể hoàn thành, mới có thể tăng thêm dũng khí và đạo đức sống, chỉ như vậy bản thân mới không cảm thấy sợ hãi khi phải đối mặt với cái chết." "

Kỳ Hình nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ở trong đầu cô lại xuất hiện hình ảnh những người đó.

"Trong số các nhóm đang ngồi ở đây, nhiều người đã nói tôi chính là đối thủ cạnh tranh cuối cùng trong vòng trình bày chi tiết, trong sâu thẳm tôi hiểu được, tôi cũng không muốn dùng thời gian 15 phút để làm trang hoàng cho lời nói của mình, 15 phút đối với một người đang sống chỉ là hạt cát trên sa mạc, nhưng đối với người sắp rời xa thế giới này lại là sự hưởng thụ xa xỉ, cảm ơn những công ty cạnh tranh ngày hôm nay đã đưa ra những bản kế hoạch hay, cảm ơn mọi người!"

Kỳ Hình nhẹ nhàng nói xong, tự tin, ung dung và bình tĩnh.

Trong suốt quá trình Kỳ Hình nói, mọi người trong hội trường đều không nói một lời. Nhưng khi cô nói xong câu cuối cùng, cúi người chào thì mọi người nhiệt liệt vỗ tay!

Lúc cô ngược mắt lên, lập tức thấy được Lăng Thiếu Đường nhắc mày cười.

Vẻ cương nghị trên mặt được che kín bởi thứ tình cảm dành cho cô gái trên sân khấu kia.

Kỳ Hình, nếu anh không biết cô chỉ là một người phụ nữ vô cùng đơn giản, thì nhất định anh sẽ cho rằng cô là một người phụ nữ khôn ngoan.

Lúc trình bày tuy ngắn nhưng lại cực kỳ xuất sắc, mỗi câu mỗi từ đều ngấm vào sâu trong người cô để chứng minh rằng cô là một người hiểu biết rộng.

Anh biết, những lời vừa nói đều xuất phát từ sâu trong nội tâm của cô, có lẽ, chỉ có tâm hồn trong sáng và tài năng mới có thể làm được như vậy! Xem ra, trận này chắc chắn thành công.

Kỳ Hình, cuối cùng em đã làm được!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 173

Thi Thế Ngoài Ý Muốn

Beta: Meo Miu Ciu

Trời buộc tiếng nói của em, chịu khuất phục một loại hành động

Anh có biết về tình yêu, em đã quên mà sợ hãi

Nếu như xuất hiện suy nghĩ thương mến nhau

Chìm đắm trong lời nói một người

Hơn nữa vẽ bóng dáng của anh

Tình, giống như biển, lại tạo nên sóng gió.

Lúc Kỳ Hình đang trả lời câu hỏi của phóng viên, Cung Quý Dương, Lãnh Thiên Dục cùng Hoàng Phủ Ngạn Tước đồng thời đi đến bên Lăng Thiệu Đường, Hoàng Phủ Ngạn Tước dùng bàn tay to vỗ vai Lăng Thiệu Đường: "Mình nghĩ thương trường với tình trường đều vừa ý, nói đúng lời của cậu chứ?"

Lăng Thiệu Đường cười to: "Tước, mình nghe lời của cậu có mùi chua thì phải ?"

Cung Quý Dương lại nhếch mép, cười đen tối, nói: "Thiếu Đường, việc vui xem ra không còn xa nữa!"

"Đúng là chỉ có các cậu hiểu mình! Thật ngại quá, cuối cùng cũng đã cướp được của các cậu!"

Lăng Thiếu Đường nhếch môi, giọng nói trầm thấp vẫn mang theo vẻ điên cuồng như trước.

Lúc này, Lãnh Thiên Dục cũng đi lên phía trước, nhưng lại nói một câu khác: "Thiếu Đường, cho cậu này!"

Một viên thạch anh xuất hiện trong lòng bàn tay của Lãnh Thiên Dục.

Lăng Thiếu Đường khép hờ mắt, cầm lấy viên thạch anh, bàn tay to nắm chặt: "Đã điều tra ra rồi?"

Hai người kia cũng biết ít nhiều chuyện Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hình gặp phải sát thủ ở khu khảo sát thực tế, cũng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lãnh Thiên Dục.

Lãnh Thiên Dục than nhẹ một chút, ánh mắt lạnh lùng khẽ nhăn lại:

"Sự việc so với suy đoán của cậu không giống nhau!"

"Ồ?" Lăng Thiếu Đường hơi nhú mày.

"Cậu nhìn qua thi thể sẽ biết, nhưng đề nghị cậu đừng cho cô ấy nhìn _____"

Giọng nói của Lãnh Thiên Dục lạnh như băng, khi nói đến ‘ cô ấy ’ thì đôi mắt lạnh lùng không có độ ấm quét qua Kỳ Hình đang đứng trên sân khấu.

Lăng Thiếu Đường không hỏi lại, bạn bè nhiều năm như vậy, tự nhiên sẽ có sự ăn ý với nhau, vì thế, anh cầm điện thoại, ấn một dãy số:

"Chad, cậu lập tức bay đến Provence giúp Kỳ Hình giải quyết sự việc!"

Bình tĩnh ra mệnh lệnh bí mật, anh cất điện thoại, nói với Lãnh Thiên Dục: "Ở đâu?"

"Italy —— Milan!" Lãnh Thiên Dục nhàn nhạt nói ra từng từ.

Máy bay vững chắc vượt qua nghìn thước trên trời cao!

Tòa nhà cao vút xa hoa nhất của khu công nghiệp thủy tinh đứng vững ở Milan, nhưng cũng không hề khiến con người lạnh như băng kia dừng bước.

Nơi này là MX—CL, cũng là căn cứ bí mật của tổ chức Mafia.

Máy bay tư nhân của Lãnh Thiên Dục trực tiếp đáp xuống đỉnh chóp toà kiến trúc này, đi qua đường riêng, cùng Lăng Thiếu Đường đi vào thang máy.

Bởi vì nơi này là tổ chức đặc biệt, bởi vậy, mỗi một cao ốc đều là đỉnh cao của khoa học kỹ thuật.

Bốn phía thang máy đều là gương phản chiếu hình ảnh của Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiếu Đường, đây không phải là thang máy bình thường, chung quanh đều sáng bóng, nhưng không hề có nút để bấm.

Chỉ thấy Lãnh Thiên Dục vững vàng đứng ở đó, lúc này, một luồng sáng trực chiếu trên người hắn, hắn khẽ ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia sáng chói loá ——

Thang máy chậm rãi đi xuống, hóa ra đây là thang máy cần mật mã, mà mật mã đó là —— đồng tử của con người!

Lăng Thiếu Đường không hề ngạc nhiên với việc này, rất rõ ràng, anh là khách quen của nơi này!

Thang máy trong nháy mắt đã dừng lại, cửa thang máy sáng bóng từ từ mở ra ——

Trước mặt bọn họ là hành lang chỉ có thể dành cho hai người đi, nói là hành lang, nhưng thật ra nên gọi là cầu thủy tinh thì đúng hơn.

Nó là kiến trúc cho cao ốc ở giữa không trung, phía dưới là độ cao của 50 tầng.

Lãnh Thiên Dục cùng Lăng Thiếu Đường lập tức đi trên hành lang thủy tinh, trang bị công nghệ cao, các hệ thống làm việc lập tức được khởi động, ánh sáng quét qua.

Bằng tốc độ nhanh nhất các số liệu chính xác đã được truyền tới hệ thống bên trong, trên thực tế hành lang thủy tinh này chính là thiết bị ghi lại tự động tối tân nhất trên thế giới.

Cả tòa nhà lớn yên tĩnh.

Lãnh Thiên Dục đi đến một phòng, hẩn thoáng dừng bước: "Đến!"

Nói xong, tiến hành kiểm tra vân tay xong, cửa thủy tinh từ từ mở ra.

Phòng không lớn, cũng không có gì vật gì trang trí, chỉ có màu đen lạnh lùng, ở chính giữa phòng một thi thể nằm trên chiếc giường trắng, toàn thân bọc vải trắng.

Lãnh Thiên Dục dừng bước, bước vào phòng, bình tĩnh đứng ở một bên.

Còn Lăng Thiếu Đường lại nhanh chóng đi lên, bàn tay to vươn ra, giật tấm vải trắng trên thi thể ra ——

Mày kiếm, mắt sáng, cho dù nhắm chặt hai mắt, vẫn lộ ra hào khí, toàn bộ khuôn mặt có nét vương tử trông rất tao nhã và bình thản.

Cả thi thể không có bất cứ một vết thương bên ngoài nào, im lặng giống như đang ngủ.

Sao lại là anh ta?

Trong lòng Lăng Thiếu Đường kinh hãi, vì nguyên nhân này mà mày nhúu chặt lại.

Thi thể trước mắt anh dĩ nhiên là ——

Tuyên Tử Dương!

"Dục? Anh ta ——" Lăng thiếu đường dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lãnh Thiên Dục.

"Đây không phải là do mình động tay, khi mình nhìn thấy hắn thì hắn đã là một thi thể!"

Lãnh Thiên Dục sáng khoái trả lời bác bỏ nghi ngờ của Lăng Thiếu Đường.

Nói xong, hắn đi đến dưới giường, nhẹ nhàng ấn một nút, từ bên trong hiện ra một phần tư liệu.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 174

Chờ Đợi

Lãnh Thiên Dục không biểu cảm nhìn vào ánh mắt của Lăng Thiếu Đường:

"Thiếu Đường, tất cả những tư liệu điều tra được về Tuyên Tử Dương, nói trắng ra, báo cáo cho thấy, hắn cùng MCN có quan hệ mật thiết, không chỉ vậy, hắn còn giết Boss MCN !"

Sau khi nói xong, ánh mắt Lãnh Thiên Dục lạnh như băng quét qua thi thể trước mặt.

"Cậu tin?" Lăng Thiếu Đường hỏi ngược lại.

"Mình không tin!" Lãnh Thiên Dục nói một câu:

"Báo cáo này cung cấp thông tin rất chính xác nên dù người này chết cũng không có cách nào để minh oan!"

Lăng Thiếu Đường quay lại nhìn kỹ thi thể Tuyên Tử Dương, tuy rằng hắn và Kỳ Hình có quan hệ với nhau nên anh chán ghét hắn, nhưng mà ở trong thương trường, Tuyên Tử Dương vẫn là một tuổi trẻ đầy hứa hẹn.

Lăng Thiếu Đường tự kiểm chế con mắt nhìn người rất chuẩn, anh còn nhớ Tuyên Tử Dương rất phong độ khi nhướn mày, con ngươi đen sâu thẳm

không thấy đáy như con sông tĩnh lặng, người như vậy, lại có bối cảnh phức tạp vậy sao?

Khách sạn, trong phòng tổng thống, ánh nắng ấm áp qua cửa sổ chiếu tới mọi nơi, cũng chiếu lên bóng dáng mệt mỏi trên ghế sofa.

Kỳ Hình có tính trẻ con ôm đầu dựa vào ghế sofa to, lông mi thật dài che giấu đôi mắt xinh đẹp, sự mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt cô, cô thức suốt một đêm, thực sự đã không chịu được nữa mới ngủ thiếp đi.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, thân hình cao lớn của Chad xuất hiện ở trong phòng khách, đôi mắt màu lam nhìn thấy Kỳ Hình thì trở nên tức giận.

Hắn nhìn Kỳ Hình rồi chuyển sang nhìn những người vệ sĩ: "Vì sao các cậu không nói sớm cho tôi biết?"

Một trong những vệ sĩ khó xử nói:

"Chad tiên sinh, thật sự chúng tôi không có cách, tiểu thư Kỳ nhìn thấy ngài vội vàng lo chuyện kí hợp đồng với ủy ban đấu thầu, thì nói với chúng tôi không cần làm phiền ngài, tuy nhiên, từ tối hôm qua đến sáng sớm nay, tiểu thư luôn ngồi chờ Lăng tiên sinh trở về, chúng tôi đã khuyên nhủ, nhưng không lay chuyển được cô ấy!"

Chad bất đắc dĩ gật đầu, sau đó, ánh mắt chuyển sang nhìn Kỳ Hình đang ngủ trên ghế sofa, haiz! Sao có thể ngủ như vậy?

Hắn nhẹ nhàng tiến tới, nhìn cô ngủ say, trên mặt hiện lên vẻ khó xử.

Không ôm cô lên giường ngủ, hắn lo lắng cô sẽ khó ngủ, ôm cô đến giường, trong lòng hắn cũng sợ hãi, dù sao cô cũng là người phụ nữ Lăng tiên sinh, ai dám chạm vào!

Vì thế, hắn than nhẹ một tiếng, thuận tay lấy một cái gối đầu, để Kỳ Hinh có thể ngủ với tư thế thoải mái.

"Ừm —— Đường?"

Kỳ Hinh đang thiu thiu ngủ, ở giữa ánh nắng mờ ảo cảm thấy một đôi tay đang đỡ đầu mình, theo phản xạ, cô lập tức tỉnh lại.

"Kỳ Hinh, là tôi!" Chad thấy Kỳ Hinh tỉnh lại, rút tay lại, nhẹ nhàng nói.

Kỳ Hinh lập tức tỉnh lại, cô nhanh chóng vui mừng hỏi Chad: "Lăng tiên sinh đã trở lại sao?"

Chad lắc đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang vui sướng của Kỳ Hinh lập tức trở nên im bật:

"Còn chưa về!" Âm thanh mềm mại như có lại như không, mi tâm nhíu lại, vẻ mặt ngờ ngàng.

Lập tức, cô lại ngẩng đầu: "Chad, anh có biết anh ấy đi đâu không ?"

Chad thấy bộ dạng nghi ngờ của Kỳ Hinh, trong lòng cũng dâng lên một tia không đành lòng:

"Kỳ Hinh, lần này Lăng tiên sinh không nói lịch trình của ngài ấy cho tôi biết!"

Đáy mắt Kỳ Hinh càng ngày càng mờ mịt, cô co thân thể, ôm đầu gối thật chặt, cắn chặt môi, sau khi cô nhận phỏng vấn của phóng viên, cô đã không thấy bóng hình của Lăng Thiếu Đường đâu, Kỳ Hinh trở lại khách sạn, chờ đợi anh một ngày một đêm trong phòng khách, hiện tại đã là giữa trưa, nhưng vẫn chưa thấy anh trở lại.

Cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra? Sao Thiếu Đường có thể đi vội vàng như vậy?

Trái tim của cô, bất chợt đập loạn.

"Chad, công ty sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Kỳ Hinh cố nén ý nghĩ muốn khóc, nói với Chad.

Chad nhẹ nhàng cười:

"Kỳ Hinh, cô yên tâm đi, Lăng tiên sinh không có việc gì, nếu tính toán chính xác thì bây giờ là thời điểm ngài ấy trở về!"

Hắn còn chưa nói xong, phía cửa phòng vang lên tiếng mở cửa ——

Kỳ Hinh đột nhiên giật mình, hình ảnh Lăng Thiếu Đường xuất hiện ở cửa phòng, cô giống như chú chim nhỏ hạnh phúc nhào tới ——

"Đường!" Kỳ Hinh vui mừng gọi tên anh.

Con người Lăng Thiếu Đường hiện lên vẻ mệt mỏi nhưng nhìn thấy bóng dáng củ Kỳ Hinh lập tức tươi cười, anh vươn hai tay ra dang trước, mạnh mẽ ôm thân hình mảnh khảnh của Kỳ Hinh vào trong ngực.

"Lăng tiên sinh đã trở lại, chúng ta lui đi!" Trên mặt Chad cũng mang ý cười, nhanh chóng nói với vệ sĩ.

Đợi bọn họ ra khỏi phòng, Kỳ Hinh từ trong lòng Lăng Thiếu Đường nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ra vẻ tức giận nói: "Anh vừa đi đâu về?"

Lăng Thiếu Đường yêu thương hôn nhẹ lên mũi Kỳ Hinh, nhỏ giọng nói:

"Sự việc hơi gấp gáp, thấy em đang trả lời phóng viên nên chưa kịp nói với em một tiếng! Anh xin lỗi!"

Thật ra, phần lớn thời gian của anh dành ra là để di chuyển từ nơi này sang nơi khác, vì Kỳ Hình, anh dùng tốc độ nhanh nhất bay từ Milan về đây.

Kỳ Hình cười lắc đầu, giọng nói tràn đầy tình cảm nồng thắm: "Chỉ cần anh không có việc gì là tốt rồi, em chỉ sợ anh xảy ra chuyện!"

Một chút đau lòng lướt qua đôi mắt Lăng Thiểu Đường, bàn tay to của anh xoa nhẹ mặt cô: "Cho nên, cả đêm em không ngủ chỉ vì chờ anh ư?"

Khi anh vừa vào cửa đã thấy bộ dạng Kỳ Hình ôm gối ngủ, anh biết ngay cô bé ngốc này vẫn chờ đợi mình.

Trong lòng Lăng Thiểu Đường cảm thấy khó xử, về chuyện của Tuyên Tử Dương, anh không biết có nên nói cho Kỳ Hình hay không.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 175

Khó Xử

Lăng Thiểu Đường ôm Kỳ Hinh ngồi trên sofa mềm mại, trên người Kỳ Hinh tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt làm anh cảm thấy trong lòng ấm áp.

Anh hoàn toàn không ngờ Lãnh Thiên Dục lại điều tra ra Tuyên Tử Dương, tư liệu anh cũng xem qua, mọi chuyện đều do Tuyên Tử Dương gây ra, tuy rằng anh không tiếp xúc với Tuyên Tử Dương nhiều, nhưng dựa vào ấn tượng đầu tiên của anh, người này chắc sẽ không có bản lĩnh như vậy, nhưng nếu không phải là Tuyên Tử Dương, vậy, người ở đằng sau hẳn là ai?

Lăng Thiểu Đường tự hỏi mình điều này, cũng dẫn nhúu mày lại.

Ngón tay giống như làn nước trong xanh mịn màng khẽ đặt lên lông mày anh, đôi mắt long lanh chứa đựng sự ấm áp mỉm cười.

Lăng Thiểu Đường cúi đầu cười, anh nhìn vào con mắt dịu dàng như nước mùa xuân của Kỳ Hinh, hôn lên đôi môi mềm.

Kỳ Hinh, người phụ nữ như trong nước này, khiến anh phải yêu thương cô từ tận đáy lòng.

Lưu luyến buông môi cô ra, buồn cười nhìn cánh môi bị hôn nồng nhiệt nên ửng đỏ mê người của cô.

"Chuyện khó giải quyết lắm sao?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Có thể khiến Lăng Thiệu Đường vội vàng rời khỏi buổi đầu thâu, chuyện này quả thật rất nghiêm trọng, hơn nữa nhìn bộ dạng trầm tư suy nghĩ của anh, trong lòng của cô cũng âm thầm cảm thấy chút bất an.

Lăng Thiệu Đường thấy sự dịu dàng của Kỳ Hinh, nếu cho cô biết chuyện Tuyên Tử Dương đã chết, cô sẽ phản ứng thế nào? Anh cũng muốn biết, người đàn ông kia chiếm vị trí gì trong lòng cô?

"Hinh Nhi ——"

Anh muốn nói lại thôi, con người thâm sâu như biển, vẻ mặt anh do dự. Anh cảm thấy mình chưa bao giờ khó xử như lúc này, vì Kỳ Hinh nên anh mới rơi vào tình cảnh như vậy.

"Sao ạ?" Kỳ Hinh ngược mắt, vẫn dừng lại nhìn đôi mắt anh tuần của Lăng Thiệu Đường:

"Đường, anh có chuyện muốn nói với em à?"

Nói thật, có đã cảm thấy có điều gì không đúng.

Lăng Thiệu Đường than nhẹ, bàn tay to cứng chiều cần thận xoa nhẹ hai gò má nõn nà của Kỳ Hinh, ôm cô thêm chặt:

"Hinh Nhi, nói yêu anh!"

Kỳ Hinh nao nao, lập tức nở nụ cười giống như bông cúc nở rộ, trong veo và tinh khiết, lại mê hoặc người khác người, hai tay mềm mại vươn lên vòng qua gáy của Lăng Thiệu Đường, ngọt ngào nói:

"Đường, em yêu anh !"

"Lặp lại lần nữa!" Lăng Thiệu Đường xúc động ra lệnh nói.

"Em yêu anh, em yêu anh."

Ngay sau đó, lời nói ngọt như mật của Kỳ Hinh liền hòa tan trong nụ hôn của Lăng Thiệu Đường.

Nụ hôn này Lăng Thiệu Đường thể hiện sự chiếm hữu bá đạo và xâm chiếm, đồng thời cũng mang theo sự run rẩy, đúng vậy, anh rất sợ, sợ lúc mình thấy cảnh Kỳ Hinh rơi nước mắt vì Tuyên Tử Dương, anh sẽ ghen tỵ chết mất.

"Hinh Nhi. Hinh Nhi. Em có biết anh rất muốn em không."

Lăng Thiệu Đường thấp giọng nói, giọng nói trầm thấp thể hiện tình cảm sâu đậm và nồng nàn.

Trong lòng Kỳ Hinh cảm thấy ngọt vô cùng, tuy rằng cô rất muốn biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu anh không muốn hỏi, cô cũng không miễn cưỡng anh.

"Đường, em yêu anh, trong lòng em, anh còn quan trọng hơn cả mạng sống của em! Em rất yêu anh, rất yêu anh."

Kỳ Hinh nâng cánh tay nhỏ bé bao bọc gương mặt cương nghị của anh, nhìn khuôn mặt khôi ngô kia, đôi mắt trở nên mờ mịt.

Nghe cô nói như vậy, Lăng Thiệu Đường mới chính thức thả lỏng, anh quyết định sẽ không giấu diếm Kỳ Hinh sự việc xảy ra, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nói:

"Hinh Nhi, em còn nhớ rõ lần chúng ta đi khảo sát ở khu gặp nạn đã đụng phải mấy kẻ... sát thủ không?"

Kỳ Hinh vội vàng gật đầu, làm sao cô có thể quên được? Một cảnh chấn động lòng người như vậy, cả đời cô cũng không thể quên.

Lăng Thiếu Đường nhìn cô, trong sáng như cô, vốn chỉ nên tiếp xúc với chuyện ngoài ánh sáng, nếu có thể, anh tuyệt đối không cho những chuyện trong bóng tối này làm vấy bẩn đôi mắt thuần khiết của cô.

Anh mở miệng nhàn nhạt nói: "Mấy kẻ... sát thủ kia là người của tổ chức mafia !"

Kỳ Hinh lập tức trừng mắt lớn, cái miệng nhỏ nhắn vì kinh ngạc hơi mở ra!

Mafia? Trời ạ!

Bàn tay nhỏ bé nhanh chóng nắm chặt lấy ống tay áo của Lăng Thiếu Đường, đôi mắt xinh đẹp từ kinh ngạc chuyển sang hưng phấn:

"Đường, là người của Mafia thật ư? Rất giỏi !"

Phản ứng khác thường của Kỳ Hinh làm Lăng Thiếu Đường phải mở rộng tầm mắt, giỏi lắm cô bé không tim không phổi, lúc trước suýt nữa chết trong tay những kẻ kia, hôm nay lại phản ứng như vậy.

Kỳ Hinh cũng ý thức được mình có phản ứng hơi quá, gian trá lè lưỡi, hơi ngượng ngùng nhìn Lăng Thiếu Đường:

"Rất xin lỗi, thật ra em chỉ thấy Mafia qua phim ảnh thôi, không nghĩ ở hiện thực này cũng có thể trải qua những việc như thế!"

Trong lòng Lăng Thiếu Đường đang kêu than, anh lắc đầu bất đắc dĩ, anh vươn ngón tay thon dài, trong giọng nói mang theo cưng chiều như trách cứ:

"Cô bé ngốc, em tưởng tượng Mafia đơn giản quá !"

Kỳ Hình ngây ngốc, cười cười, rồi đột nhiên nhớ tới điều gì, trên mặt dần tỏ ra lo lắng:

"Đường, vì sao Mafia lại phái người giết anh? Anh còn gặp nguy hiểm không?"

Lăng Thiệu Đường cười nhạt, xem ra người phụ nữ của anh vẫn chưa hiểu hết, nên anh giải thích kĩ càng với cô:

"Hình Nhi, nếu đúng là người của Mafia, bọn họ tuyệt đối sẽ không động tới tứ đại tài phiệt, cho nên anh nghi ngờ những kẻ sát thủ kia là có kẻ chỉ huy phía sau !"

Kỳ Hình kinh ngạc dùng tay nhỏ bé che môi, sau đó ngây người hỏi:

"Vậy ngày hôm qua anh ——"

"Dục luôn điều tra giúp anh chuyện này, ngày hôm qua cũng vì chuyện này nên anh mới vội vàng rời đi !"

Lăng Thiệu Đường nhìn Kỳ Hình đang kinh ngạc, nói từng câu từng chữ.

"Lãnh Thiên Dục? Rốt cuộc anh ấy là người như thế nào?"

Kỳ Hình kinh hãi hỏi, dần dần cô cảm thấy tứ đại tài phiệt không chỉ là hoạt động buôn bán giản như vậy.

Lăng Thiệu Đường nhẹ nhàng cười, giải đáp thắc mắc của Kỳ Hình:

"Cậu ấy, là người phụ trách cấp cao của một tổ chức gia tộc Mafia !"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 176

Sóng Gió Lại Nổi Lên

Beta: Meo Miu Ciu

Kỳ Hình hít một hơi lạnh, hân --

Trong đầu cô nhớ ngay tới người đàn ông lạnh như băng kia, không khỏi phát lạnh toàn thân, cuối cùng cô cũng biết nguyên nhân vì sao mạng sống con người không hề quan trọng trong mắt họ.

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy ống tay áo của Lăng Thiệu Đường, giọng nói có chút lo lắng và khẩn trương:

"Đường, có phải anh cũng thế hay không --"

Cô không hỏi nổi nữa, bởi vì cô không biết mình có thể hỏi gì.

Mắt Lăng Thiệu Đường thâm sâu và ẩn nhẫn, anh đau lòng nắm lấy hàm dưới của cô, giọng nói cực kì dịu dàng:

"Hình Nhi, là người thừa kế tứ đại tài phiệt, mỗi ngày phải đối mặt với áp lực không chỉ trên thương trường, từ một nơi bí mật nào đó, có rất nhiều người nhìn chăm chăm rồi muốn lấy mạng bọn anh, bởi vậy, từ khi bọn anh còn rất nhỏ, đã được sắp xếp phải thâm nhập vào bên trong thế giới của các bang phái, thực hiện các khóa huấn luyện nghiêm ngặt, từ nhỏ anh với Dục

đã được sắp xếp vào các tổ chức Mafia, đó cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng khiến các bang phái trên thế giới không dám động tới người thừa kế tứ đại tài phiệt."

Kỳ Hình nghe vậy thì sửng sốt, cô cố hết sức đè nén sự kinh hoàng trong lòng, bởi vì ở thế giới của cô, dường như mọi chuyện xảy ra đều ở bên ngoài ánh sáng, tràn ngập hi vọng, không hề phức tạp như vậy.

Có lẽ trước những chuyện như thế, bởi vì cô là một đứa con gái, nên cho tới bây giờ bố vẫn không hề đề cập với cô những chuyện như thế.

"Đường, có phải hôm qua các anh đã điều tra ra kẻ chủ mưu phía sau không?" Kỳ Hình vội vàng hỏi.

Đôi mắt đẹp ẩn chứa sự nghi vấn, chăm chú nhìn anh --

Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp, được ánh sáng ấm áp bao quanh, khiến cô càng thêm dịu dàng.

Loại dịu dàng này vốn sống động, như nước chảy róc rách, tiếng nước chảy kích thích chỗ sâu nhất trong lòng anh.

Con người đen sâu thẳm, có vẻ như trốn tránh rồi lại xuất hiện một tia khó xử --

"Không sai, nhưng khi bọn anh nhìn thấy hắc đã là một thi thể!" Anh vững vàng mở lời nói.

"Vì sao lại như vậy?" Kỳ Hình hết sức kinh ngạc.

Lăng Thiếu Đường than nhẹ một tiếng, nhìn bộ dạng khờ khạo của Kỳ Hình, nói từng câu từng chữ:

"Hình Nhi, ngày hôm qua lúc anh nhìn thấy thi thể này, trong lòng vô cùng khiếp sợ, bởi vì -- chủ sở hữu thi thể là người em quen biết!"

"Cái gì?" Kỳ Hình lại giật mình, cô biết người đó ư?

"Là ai?"

Trong giọng nói của cô ẩn chứa sự run rẩy, theo bản năng bàn tay nhỏ bé càng nắm chặt góc áo của Lăng Thiệu Đường.

Lăng Thiệu Đường hít một hơi thật sâu, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô:

"Người này chính là --"

Anh mới nói được thế, đột nhiên chuông điện thoại vang lên, âm thanh dồn dập, một hồi lại một hồi, cho thấy người gọi điện thoại không chỉ nhẫn nại mà còn cố chấp.

Lăng Thiệu Đường buộc phải cầm lấy di động, đi tới cửa sổ phía trước, cách đó không xa.

Kỳ Hình giống như chú mèo con ngoan ngoãn, hai tay vòng qua hai đầu gối, nhẹ nhàng nghiêng đầu, suy nghĩ điều gì rồi nhìn đàn ông to cao đứng ở cửa sổ phía trước.

Người cô biết ư? Là ai nhỉ? Trong ấn tượng của cô, những người mà cô đã từng tiếp xúc qua, tất cả đều có bối cảnh giống như tờ giấy trắng, rất đơn giản, đâu có ai có bối cảnh phức tạp như vậy đâu? Có nhầm lẫn gì hay không?

Đôi mắt xinh đẹp luôn tĩnh lặng hàm chứa sự nghi ngờ nhàn nhạt, mang theo nghi ngờ đó quay sang nhìn --

Thân hình cao lớn của Lăng Thiệu Đường vững vàng đứng bên cửa sổ, phong thái lạnh lùng phóng túng, giống như con chim đại bàng ngạo mạn

nhất thế gian, ngăn cách ánh mặt trời chiếu vào, điên cuồng và thâm sâu, khiến con mắt Kỳ Hình muốn đui mù!

Nhưng ngay sau đó, cô đã phát hiện cơ thể cường tráng của Lăng Thiệu Đường rõ ràng đang ngấn ra.

Làm sao vậy? Trong lòng Kỳ Hình cảm thấy có gì đó không đúng.

Sau khi Lăng Thiệu Đường chậm rãi tắt điện thoại, nhìn kỹ Kỳ Hình, xoay người lại, khuôn mặt anh tuần cổ tỏ ra lạnh lẽo và còn tràn ngập cảm giác mất mát, đáy mắt lại ẩn giấu sự lo lắng --

Kỳ Hình lập tức đi đến trước mặt Lăng Thiệu Đường, giọng nói êm ái hỏi:

"Đường, ai gọi điện tới vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói rất mềm nhẹ, cũng có chút sợ hãi, thật giống như lá cây nhẹ nhàng rơi xuống và trôi theo mặt nước.

Nhìn thấy vẻ mặt Lăng Thiệu Đường, trong lòng Kỳ Hình đã cảm thấy có điều gì không bình thường, giống như có chuyện gì đã thật sự xảy ra.

Thân hình cao lớn của Lăng Thiệu Đường thoáng lung lay, anh đi đến phía trước ghế sofa, cả người tựa như bị tê liệt lập tức ngồi xuống, vẫn không động đậy, ánh mắt tinh anh cũng ngấn ra như người mất hồn.

"Đường."

Kỳ Hình ôm chặt ngực, cô cũng đi đến trước ghế sofa, nhẹ nhàng quỳ gối trên thảm mềm mại, ngẩng đầu nhìn bộ dạng khác thường của Lăng Thiệu Đường, trong giọng nói cũng chứa vài phần lo lắng.

Trong ấn tượng của cô, Lăng Thiệu Đường luôn tự tin, không có gì có thể làm khó anh, vậy vì sao hôm nay anh lại có vẻ mặt bất lực như thế?

Điều đó khiến cô vô cùng đau lòng!

Cô vươn bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng vỗ về hai gò má cương nghị của anh, dùng chính sự dịu dàng của mình vượt lên hàng lông mày đầy sự lo âu:

"Đường, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Nói cho em biết có được không?" Trong mắt Kỳ Hình chứa đựng tình cảm dạt dào, cô nhẹ giọng nói.

Lăng Thiều Đường kinh ngạc nhìn Kỳ Hình dịu dàng như nước, trong tiếng nói trầm thấp có chút khàn khàn:

"Hình Nhi --" Anh khó khăn mở lời nói.

Kỳ Hình dùng ánh mắt kiên định cổ vũ anh nói tiếp.

Lăng Thiều Đường nhú mày lại, nói tiếp:

"Vừa rồi là Thiều Nghị gọi đến, hắn nói -- đột nhiên bệnh tình của cha thêm nặng, có khả năng -- sẽ nguy hiểm tới tính mạng !"

"Cái gì?"

Kỳ Hình cũng thoáng ngơ ngẩn, trái tim thắt lại.

Lăng Thiều Đường không nói gì nữa, lời vừa nói của Lăng Thiều nghị tựa như một cây châm sắc nhọn, không ngừng đâm vào trái tim anh.

Nhưng anh lại cố chấp không di động đôi chân, ở sâu trong nội tâm của anh, cũng tràn đầy những cảm xúc phức tạp khó giải quyết.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 177

Thù Hận Luôn Là Thứ Rất Phiền Toái

Lúc này, Lăng Thiệu Đường không biết tâm trạng của mình như thế nào.

Một bên, anh oán hận bố của mình sâu sắc, nhưng mà, ở phương diện khác, anh cũng đau lòng vì bệnh tình của bố đang chuyển biến xấu. Anh không biết tại sao mình lại có phản ứng như thế, bởi vì ở trong đầu anh, sau khi nhận cuộc gọi của Lăng Thiệu Nghị, tất cả đều trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì hết!

Kỳ Hinh đứng lên, bàn tay nhỏ bé cũng giữ chặt bàn tay to của Lăng Thiệu Đường:

"Đường, chúng ta phải nhanh chóng trở về!"

Trong mắt cô ẩn chứa sự lo lắng và không cho phép bản thân chờ đợi, sau đó cô xoay người, bắt đầu thu dọn hành lý chuẩn bị xuất phát.

Lăng Thiệu Đường nghe những lời nói này của Kỳ Hinh, đột nhiên cơ thể run lên, trở về ư? Chăm sóc bố anh sao?

Nghĩ như vậy anh nắm chặt bàn tay, cả khuôn mặt và ánh mắt đều toát lên sự mâu thuẫn.

Trong chốc lát, Kỳ Hình đã thu xếp xong, phát hiện người phía sau không có bất cứ động tĩnh gì, cô khó hiểu nhìn về phía Lăng Thiểu Đường vẫn đang bất động trên ghế sofa, trong lòng cũng thấy căng thẳng.

Đến bây giờ anh vẫn không chịu tha thứ cho bố anh sao?

Nhẹ nhàng đi đến trước mặt Lăng Thiểu Đường, giọng nói đầy nữ tính nhưng cũng không kém phần kiên cường: “Đường, nếu Thiểu Nghị gọi điện tới nói cho anh biết chuyện này, có nghĩa tình trạng của bác Lăng đã rất xấu, chẳng lẽ anh thật sự muốn đợi đến một ngày mình phải hối hận mới chịu hiền hay sao?”

Ánh mắt Lăng Thiểu Đường dần dần khôi phục thần sắc, anh nhìn thẳng vào con mắt đang lo lắng của Kỳ Hình, theo bản năng hỏi: “Em thực sự quan tâm ông ấy?”

“Đường, trong lòng em, bác Lăng cũng giống như một người bố của em, sao lại có thể không quan tâm bác ấy chứ?”

Kỳ Hình trả lời kiên định.

Lăng Thiểu Đường không nói gì thêm, dùng vẻ mặt xúc động nhìn cô.

“Đường, chúng ta nhanh chóng đến bệnh viện thăm bác Lăng thôi, được không anh?” Kỳ Hình đau lòng nói với Lăng Thiểu Đường.

Vốn mọi hoạt động của Lăng Thiểu Đường đang bị đình trệ bây giờ đã có thể bình thường trở lại, anh tiện tay lấy điện thoại:

“Chuẩn bị máy bay cho tốt, mười phút sau tôi và Kỳ Hình sẽ lên đường về nước!”

Lúc Lăng Thiểu Đường và Kỳ Hình vội vàng đi tới bệnh viện, thì thấy Lăng Thiểu đứng ở trước cửa phòng phẫu thuật.

“Thiếu Nghị, bác Lăng thế nào rồi?”

Kỳ Hình nhìn thấy đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng như cũ, vội vàng tiến lên hỏi.

Lăng Thiếu Nghị nhìn Kỳ Hình và Lăng Thiếu Đường cách đó không xa gương mặt anh hiện lên tia vẻ sốt ruột:

“Bố đã vào đó một ngày một đêm, nhưng bây giờ vẫn chưa thấ ra”

Lăng Thiếu Đường nghe thấy Lăng Thiếu Nghị nói như vậy, đột nhiên cơ thể dao động, anh không nói gì, theo bản năng anh chỉ rút ra một điều thuốc, muốn châm lửa.

Kỳ Hình nhìn biểu cảm và động tác của Lăng Thiếu Đường, bề ngoài lạnh lùng và miễn cưỡng quá mức, rõ ràng là rất quan tâm bố của mình, nhưng vẫn bị hận thù làm mờ mắt.

Cô than nhẹ một tiếng rồi tiến lên, kiễng chân nhỏ, nhẹ nhàng rút điều thuốc trên tay anh.

“Đường, đây là bệnh viện!” Đôi mắt dịu dàng, bao hàm tình yêu và sự thấu hiểu dành cho anh.

Lăng Thiếu Đường buồn bực lấy tay gãi đầu, sau đó chống hai tay trên cửa sổ, dáng người cao lớn có một chút mệt mỏi.

“Đường, yên tâm đi! Nhất định bác Lăng sẽ không xảy ra chuyện gì!”

Kỳ Hình nhẹ nhàng vòng tay ôm anh từ phía sau, dịu dàng an ủi.

Trải qua thời gian chờ đợi dài đằng đẳng, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra, Lăng Thiếu Hồng được các bác sĩ và y tá đẩy ra, được đưa đến phòng bệnh tư nhân.

Bác sĩ nói rõ với Lăng Thiếu Nghị và Kỳ Hình, cơ thể Lăng Thiếu Hồng đã xuất hiện biến chứng rất nghiêm trọng, hơn nữa tuổi cũng đã cao, muốn đứng dậy bình thường hơi khó khăn, trước mắt, tạm thời không thể rời bình thở ô xy. Bọn họ sẽ theo dõi và chữa trị cho bệnh của Lăng Thiếu Hồng một cách chu đáo.

Kỳ Hình nghe bác sĩ nói như vậy, đôi mắt đẹp đầy lo lắng, sau đó, lập tức vội vàng chạy đến phòng bệnh nhân Lăng Thiếu Hồng.

Bởi vì Lăng Thiếu Hồng chịu tác dụng của thuốc mê, vẫn ngủ say như trước, miệng cũng được gắn bình thở ô xy, ban đầu Kỳ Hình muốn Lăng Thiếu Nghị về nhà trước để cậu ấy nghỉ ngơi một chút, nhưng mà Lăng Thiếu Nghị kiên trì muốn ở lại chăm sóc bố, Kỳ Hình đành phải thôi.

“Thiếu Nghị, vậy anh ở lại chăm sóc bác Lăng, nhân tiện tôi mang chút điểm tâm với thuốc bổ qua đây!”

Kỳ Hình nhẹ nhàng nói.

Lăng Thiếu Nghị nhìn Kỳ Hình, khóe môi thoáng nở nụ cười nhàn nhạt:

“Được, cảm ơn em, Kỳ Hình!”

Hắn nói tôi đây, ngau sau đó, nhìn thấy không có ai ở phía sau, “Anh cả đâu?”

Kỳ Hình kinh ngạc, đang lúc vội vàng cũng không phát hiện ra Lăng Thiếu Đường không bước vào phòng bệnh, vì thế cô nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Đường---” Ở chỗ ngã rẽ hành lang Kỳ Hình lơ đãng nhìn thấy một bóng người.

Lăng Thiểu Đường từ trong góc đi ra, dáng vẻ của anh xem ra có chút nhếch nhác và tiêu tụy.

“Hình Nhi!” Anh hoảng hốt đôi chút đi về phía cô, ngay sau đó ôm cơ thể mềm mại vào trong ngực.

Nhìn thấy bộ dáng lần này của anh, trong lòng Kỳ Hình cảm thấy chua xót, cơ đau lòng nói với anh:

“Hiện tại bác Lăng đã được cứu rồi, tạm thời không có gì đáng ngại, cho nên anh không quá lo lắng.”

“Ông a sống hay chết không liên quan tới anh!” Đột nhiên Lăng Thiểu Đường gào thét lỗ mãng, sự giá lạnh trong đôi mắt dường như có thể giết chết người.

Kỳ Hình không nói gì thêm, cô chỉ dịu dàng đứng ở nơi đó, dùng ánh mắt bao dung và thấu hiểu nhìn anh, nhìn người đàn ông mình yêu nhất!

“Không cần dùng loại ánh mắt đó nhìn anh! Anh cho em biết, anh hận ông ta! Trách ông ta! Em có hiểu không?”

Giọng nói của Lăng Thiểu Đường càng lúc càng nhỏ, biểu cảm trên mặt cũng ngày càng bi thương.

“Anh hận ông ta! Hận mọi việc ông ta gây ra!”

Trái tim Kỳ Hình đau đớn bởi vì cô hiểu nguyên nhân tại sao mà trong mắt của anh lại hiện lên vẻ bi thương, cô nhẹ nhàng ôm Lăng Thiểu Đường đang run nhè nhẹ:

“Đường, anh muốn lừa gạt chính mình tới khi nào nữa?”

Một tiếng than nhẹ giống như bông hoa lay động làn nước, lại khe khẽ tạo nên gợn sóng...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 178

Mất Hồn Mất Vía

Đột nhiên cơ thể Lăng Thiểu Đường run lên, anh ngẩng đầu lên, sự lạnh lẽo phủ kín hai tròng mắt.

"Đường ——"

Kỳ Hinh bị ánh mắt của anh làm cho hoảng sợ. Giọng nói có chút sợ sệt.

Thân hình cao lớn của Lăng Thiểu Đường dần dần đi về phía Kỳ Hinh, từng bước một, mang theo hơi thở nguy hiểm chết người, bức Kỳ Hinh đến góc tường thì anh vươn hai tay, vây chặt cô trong không gian nhỏ hẹp.

"Em —— nghĩ mình rất hiểu anh sao?" Lời nói vừa nãy của cô tuy rằng khe khẽ, nhưng đã đâm thật sâu vào trái tim đau đớn của anh, lý trí dần dần biến mất, giọng nói của anh càng trở nên lạnh lẽo, miễn cưỡng.

Kỳ Hinh dừng cảm chống lại ánh mắt lạnh lùng của anh, ngược lại trong lòng cô lại vô cùng bình tĩnh, đôi môi anh đào hé mở:

"Đường, anh không cần như vậy, em biết anh hận bác Lăng, hận mọi chuyện bác ấy làm năm ấy, nhưng anh đã bao giờ tự hỏi lòng mình xem anh có quan tâm bác ấy một chút hay không chưa? Chẳng lẽ trong lòng anh chỉ có hận thù thôi sao? Đường, không có yêu thì làm sao có hận được?"

"Không phải! Không phải! !" Lăng Thiếu Đường đau đớn cố gắng phản bác.

"Anh nói rõ ràng cho em biết, anh hận ông ta! Hận ông ta!"

Ở chỗ ngã rẽ của hành lang bệnh viện, câu gào thét của anh không ngừng vang vọng, tiếng nói trầm thấp thể hiện sự mệt mỏi không chịu nổi.

Kỳ Hình không nói gì thêm, chỉ dùng ánh mắt dịu dàng nhìn anh, nhìn anh, giống như một người mẹ hiền từ bao dung đứa con cứng đầu khó bảo.

Đáy mắt tràn ngập sự nhẫn nại và đau lòng.

Một lúc lâu sau, Kỳ Hình mới dịu dàng nói:

"Đường, anh mệt mỏi, đúng lúc em đang muốn về nhà một chuyến, anh trở về cùng em được không?"

Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng phủ lên khuôn mặt anh.

Lăng Thiếu Đường hoàn toàn mệt mỏi, anh gật đầu.

Kỳ Hình mỉm cười, lấy điện thoại của anh, bấm số điện thoại của lái xe riêng:

"Anh về trước đi, Lăng tiên sinh sẽ tự lái xe về!"

"Được, đúng rồi, tiểu thư Kỳ, hiện tại bên ngoài có rất nhiều phóng viên, tốt nhất cô và Lăng tiên sinh nên dùng thang máy riêng thì hơn!" Lái xe dặn dò.

"Được, tôi đã biết, cảm ơn anh!"

Kỳ Hình khẽ nói, vào lúc này, cô tuyệt đối sẽ không cho giới truyền thông đến làm phiền Lăng Thiếu Đường.

Dặn dò mọi chuyện xong, Kỳ Hình kéo tay Lăng Thiếu Đường, đi đến bãi đỗ xe.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Sau Kỳ Hình ngồi vào chỗ của mình, cô mới phát hiện Lăng Thiếu Đường vẫn đang ngồi ngẩn người ở chỗ lái xe, không khỏi than nhẹ một tiếng.

"Đường —— Đường!"

"Hả?"

Lăng Thiếu Đường như người vừa trong mộng tỉnh lại, khi anh nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Kỳ Hình đang nhìn mình thì nở nụ cười miễn cưỡng, giúp Kỳ Hình thắt dây an toàn.

Định nhẹ nhàng rút bàn tay to lại thì bị Kỳ Hình giữ chặt, cô nhìn Lăng Thiếu Đường chăm chú:

"Đường, em nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút, được không?"

Lăng Thiếu Đường nao nao, liếc nhìn con mắt tinh lạng xinh đẹp của Kỳ Hình, mở miệng nói khẽ:

"Em muốn nói với anh chuyện gì?"

Kỳ Hình mỉm cười, cô dịu dàng áp khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong lòng Lăng Thiếu Đường, làm nũng nói:

"Ừm —— vậy trước hết anh phải đồng ý với em, lát nữa bất kể em nói đến chuyện gì, anh cũng không được tức giận với nổi giận!"

Nói xong, ngẩng đầu lên, cô tinh nghịch nháy mắt.

Lăng Thiểu Đường đã trải qua khả năng làm nũng của cô, nhìn bộ dạng cô đáng yêu như vậy, trong lòng cũng nổi lên một tia ấm áp, tâm tình lập tức tốt hơn chút, anh buồn cười lắc đầu, ngón tay thon dài thân mật vuốt mũi cô:

"Được rồi, em ngoan như vậy, sao anh có thể nổi giận được? Em muốn anh nói chuyện gì?"

Kỳ Hinh cười ngọt ngào, đôi mắt mang ý cười khiến người ta yêu mến.

"Anh nói đấy nhé, không được nuốt lời đâu!"

Bộ dáng đáng yêu của Kỳ Hinh khiến trong lòng Lăng Thiểu Đường ngứa ngáy, không nhịn được thoáng cười:

"Nói đi, cô bé!"

Bàn tay to yêu chiều vuốt đầu cô, làm cô cảm thấy mình giống như chú mèo nhỏ.

Kỳ Hinh cắn môi, rất cẩn thận nói:

"Đường, thực ra chuyện đã xảy ra lâu như vậy, vì sao anh vẫn không thể tha thứ cho bác Lăng?"

Lăng Thiểu Đường vừa nghe, vốn trên mặt đang xuất hiện tình cảm dạt dào lập tức trầm xuống, rồi lập tức hiện lên sự lạnh lẽo.

"Hinh Nhi, chúng ta nói sang chuyện khác được không?"

Anh nén sự nóng nảy lại, liếc nhìn cô nói.

Kỳ Hinh nhìn ra con mắt đang ngầm chịu đựng tức giận của Lăng Thiểu Đường, nhưng cô vẫn cố chấp như cũ lắc đầu nói:

"Đường, em muốn anh nói về những chuyện đã xảy ra!"

Ý của cô chính là không phải chuyện này thì không nói chuyện.

Lăng Thiếu Đường nhú mày lại, có chút tức giận cao giọng nói:

"Chúng ta sẽ không nói chuyện đó, đối với ông ta, anh không muốn nói nhiều! Những chuyện nên biết không phải em đã biết rồi sao?"

"Đường ——"

Kỳ Hình mềm mại gọi tên của anh, tay nhỏ bé kéo ống tay áo anh, giống như đứa bé nhìn anh.

"Anh hận ông ta, nói như vậy em nghe rõ rồi chứ!"

Đột nhiên Lăng Thiếu Đường cao giọng, lớn tiếng gào thét, trên mặt tràn ngập sự lạnh lẽo và thù hận!

Kỳ Hình lắc đầu:

"Anh nói dối, nếu anh thật sự hận bác Lăng giống trong lời anh nói, vậy khi anh nghe được tin bệnh tình của ấy chuyển biến xấu, vì sao phải mất hồn mất vía như thế? Rõ ràng anh quan tâm bác ấy!"

Kỳ Hình không sợ chết quay sang gào thét với Lăng Thiếu Đường! Vẻ mặt trở nên kiên định khác thường.

Đôi mắt đẹp của cô cũng đầy sự mềm mại nữ tính.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 179

Năm Ấy Lăng Thiểu Đường Bốn Tuổi

Lăng Thiểu Đường khàn giọng.

Rồi đột nhiên, cơ thể đang có khí thế bùng bùng nhanh chóng tựa vào ghế ngồi. Đáy mắt lộ vẻ khó coi và bất đắc dĩ.

Kỳ Hình nhìn bộ dạng như vậy của anh, trong lòng cũng thấy chua xót.

Nếu có thể, cô tuyệt đối sẽ không làm Lăng Thiểu Đường khó xử như vậy, anh ấy là người đàn ông cô yêu nhất, sao cô có thể cam lòng khiến trái tim anh đau đớn?

Nhưng, cô không muốn cả đời anh phải mang trên lưng mối thù nặng nề để nó sẽ trở thành gánh nặng cuộc sống.

Sự kìm nén của anh quá lớn, vì sao cô không thể giúp anh thoát khỏi bóng ma tâm lý, bởi vậy, cô nhất định phải thông qua phương thức tàn nhẫn như vậy mới khiến Lăng Thiểu Đường nhìn thẳng vào lòng mình.

Kỳ Hình kéo bàn tay to của Lăng Thiểu Đường, nhẹ nhàng áp vào mặt mình, nói bằng sự chân thành và tình cảm sâu đậm:

"Thật ra bác Lăng rất quan tâm anh, hơn nữa anh còn biết rất rõ, vì sao anh không cho bác ấy một cơ hội xin lỗi? Nếu nán lại thêm một chút ông ấy

biết anh quan tâm tới bệnh tình của ông, ông ấy sẽ rất vui! Đường, anh nhất định phải cho người còn sống cơ hội, nếu không anh thật sự sẽ hối hận !"

"Tha tội?"

Lăng Thiều Đường lạnh lùng cười, giọng nói lại không hề yếu ớt, càng giống như đang cúi đầu khóc, trong mắt tồn tại sự đau đớn không tả nổi:

"Trên thế giới này, có một số việc khi đã xảy ra thì không thể xoay chuyển lại, không thể bù đắp lại! Giống như mọi người đều biết rõ. việc giết người là sai trái, bất kể sám hối và cầu nguyện như thế nào, người hắn đã giết chết cũng không có thể sống lại!"

"Tại sao anh có thể coi bác Lăng giống như một kẻ giết người như thế?"

Kỳ Hình phản bác nói, đôi con ngươi cũng đã tràn ngập vẻ khó tin.

"Em cho rằng hành vi của ông ta không giống như kẻ giết người ư?"

Lăng Thiều Đường lớn tiếng gào thét, trong giọng nói ngập tràn sự mỉa mai sâu sắc.

Một câu nói lập tức khiến Kỳ Hình nghẹn lời.

Cô hiểu được trong lòng Lăng Thiều Đường đang rất đau đớn. Hóa ra, trong lòng anh ẩn chứa mối thù sâu sắc như vậy, chẳng lẽ ở trong lòng anh, cô ấy quan trọng đến như vậy sao?

Kỳ Hình thầm than một tiếng, thần sắc cũng dần tối sầm lại, giọng nói mềm mại vang lên lần nữa, nhưng lại chất chứa sự đau thương nhàn nhạt:

"Đường, em biết anh không quên được chuyện bác Lăng đã gây ra với —— An Vũ Ân, nhưng sự việc xảy ra cũng đã qua lâu rồi, trong lời nói của anh còn mang thù hận và cố chấp như vậy, chính là anh tự tra tấn bản thân mình thôi!"

Lăng Thiếu Đường nghe xong lời vừa nói của Kỳ Hinh, trên mặt hiện lên nụ cười khổ bất đắc dĩ, anh vươn bàn tay to, vuốt ve trùi mền gò má của cô:

"Hinh Nhi, không ——em hiểu lầm! Không phải anh không quên được sự việc của An Vũ Ân, mà là, ông ta làm tổn thương người mẹ mà anh yêu quý nhất!"

Kỳ Hinh kinh ngạc nhìn Lăng Thiếu Đường, chăm chú nghe từng câu của anh, về mẹ anh cô cũng biết một chút, thì ra, điều anh để ý nhất trong lòng vẫn là chuyện bác Lăng làm tổn thương bác gái.

Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hinh, than nhẹ một tiếng:

"Từ nhỏ anh đã coi bố mình là thần tượng trong lòng, bởi vì ông ấy rất tài giỏi, ông ấy dạy anh rất nhiều điều. Ở trong mắt của anh, không có điều gì có thể làm khó ông ấy, là người bố xuất sắc nhất trên thế giới, không chỉ vậy, khi đó mỗi ngày trên mặt mẹ anh đều mang theo sự tươi cười, Hinh Nhi, mẹ của anh rất đẹp, thật sự rất đẹp, bởi vì có người chồng luôn yêu thương mình, bà ấy càng thêm phần xinh đẹp!"

Anh chậm rãi nói tới đó, khi anh nói tới mẹ của mình, Kỳ Hinh có thể cảm nhận trọn vẹn cảm xúc của Lăng Thiếu Đường lúc ấy. Anh có được một gia đình khiến bao người hâm mộ!

"Nhưng năm ấy anh bốn tuổi, bố anh biết người phụ nữ đó, làm thư kí cho bố anh lại còn quyến rũ ông ấy, cuối cùng sinh ra Thiếu Nghị! Sau khi mẹ anh biết được, đau khổ cầu xin bố anh rời khỏi người phụ nữ đó, nhưng, đối mặt với khuôn mặt đầy nước mắt của mẹ anh, ông ấy chỉ thờ ơ.

c cuối cùng ông ấy dứt khoát chuyển ra ngoài sống cùng người phụ nữ đó, mỗi ngày mẹ anh buồn bực không vui, nụ cười trên mặt anh cũng không xuất hiện nữa, việc bà ấy có thể làm chỉ là lẳng lặng chờ đợi ở cửa nhà, mong ngóng xe bố anh trở về, tình trạng cứ tiếp diễn liên tục nửa năm, sau

đó, bà ấy thường xuyên rời giường lúc nửa đêm, thậm chí còn lấy dao cắt tay mình. Cuối cùng bác sĩ chuẩn đoán mẹ anh bị chứng tâm thần phân liệt, một năm sau, bà ấy rời bỏ thế gian này!"

Kỳ Hình nghe Lăng Thiệu Đường kể lại, nước mắt giống như sợi trân châu đứt đoạn, một viên lại một viên rơi xuống, trái tim, cũng trở nên đau quá.

"Em biết không? Trong lễ tang của mẹ anh, ông ta đi cùng người phụ nữ đề tiện kia, cả con của bọn họ đang đến thắp hương cho mẹ anh, đây là cảnh tượng mà cả đời anh không thể quên được, lúc ấy anh cảm thấy mình là người dư thừa, anh hận ông ta! Hận ông ta đối xử tàn nhẫn với mẹ của anh, thậm chí hận lúc trước vì sao ông ta muốn sinh ra anh! Sau đó, ông ta còn liêu lĩnh cung cấp nhà cửa cho mẹ con bọn họ, thật sự rất buồn cười!"

Lăng Thiệu Đường nói tới đây, đột nhiên bàn tay to nắm chặt thành quyền, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Sao lại thế chứ. Mẹ của Thiệu Nghị. . . ."

Kỳ Hình nhin không được hỏi, bởi vì thời điểm cô gả vào Lăng gia, cô không nhìn thấy mẹ của Thiệu Nghị.

"Bà ta?"

Bên môi Lăng Thiệu Đường hiện lên chút trào phúng:

"Kẻ hèn hạ chính là kẻ hèn hạ. Người bi ối mà thôi, mạng sống thật ti tiện, sau khi bà ta chuyển vào sống ở vườn Thanh Vận, không đến một năm sau, lại đột nhiên mắc bệnh nặng, sau đó đã chết! Thật sự đúng là báo ứng!"

Thân thể Kỳ Hình run lên, cô nhìn thẳng vào hai tròng mắt tàn nhẫn của Lăng Thiệu Đường, đã chết?

Cơ thể ngang tàn của Lăng Thiếu Đường đột nhiên tới gần Kỳ Hinh, liếc nhìn sự kinh ngạc trong đôi mắt của cô:

"Rất ngạc nhiên đúng không? Thậm chí em còn nghi ngờ anh, không biết anh có phải là kẻ giết bà ta không?"

"Không —— em không nghĩ vậy ——"

Kỳ Hinh không nghĩ Lăng Thiếu Đường chỉ liếc cô một cái đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, cô vội vàng phủ nhận nói.

"Không, em nghĩ thế. Em vừa nghi ngờ anh có liên quan tới cái chết của bà ta !"

Đáy mắt Lăng Thiếu vô cùng đau đớn, lập tức cười lạnh, kế tiếp cười điên cuồng, ánh mắt ấy khiến lòng người khốn khổ.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 180

Kỳ Hình Mang Tới Sự Ấm Áp

Cô nhìn thấy đáy mắt Lăng Thiếu Đường hiện lên vẻ đau đớn ——

"Không, Đường, em tin tưởng anh, anh không phải là người như thế!"

Kỳ Hình lập tức phản ứng lại, nhanh chóng nắm chặt cánh tay của anh nói.

Cô rất thất vọng với biểu hiện vừa nãy của mình! Làm sao cô có thể như vậy được?

Sao cô có thể nghi ngờ Lăng Thiếu Đường là hung thủ chứ? Khi đó anh chỉ mới là một cậu bé, lấy đâu ra can đảm mà giết người chứ?

Đáy mắt Lăng Thiếu Đường hiện lên vẻ bi thương, anh cười, giọng nói cũng trở nên mệt mỏi:

"Hình Nhi, thật ra anh là người như vậy, lúc trước nếu anh không rời vườn Thanh Vân, nhất định anh sẽ tìm giết người phụ nữ đó!" Đột nhiên khuôn mặt anh trở nên lạnh lùng, trong ánh mắt cũng tràn ngập vẻ khát máu trước sau như một.

Anh nhìn đôi mắt bình tĩnh yên lặng của Kỳ Hình, rồi mở miệng nói:

"Chưa đầy sáu tuổi anh đã bị bố đưa đến Italy, bắt đầu cuộc sống đen tối nhất, huấn luyện với ma quỷ đen tối không có nhân tính, quy tắc của bọn họ chính là như vậy, lúc đó anh còn chưa học được toàn bộ bản lĩnh của họ. Người ở đó thấp hèn tới mức không bằng loài chó, không có tự trọng, không có tự do, thậm chí là không có hi vọng, chỉ có tàn nhẫn và lạnh lẽo, khi ấy anh may mắn biết Dục cũng là người cùng hoàn cảnh với anh, cứ như vậy sống với nhau, gian khổ của ngày mới sẽ không quá khó khăn đối với bọn anh! Mãi đến khi anh tốt nghiệp trường Havard, cũng là đặt dấu chấm hết cho cuộc sống khát máu đó!"

Nhớ tới cuộc sống ở nơi đó, Lăng Thiệu Đường nhanh chóng cảm thấy lạnh giá, nhưng, cho dù là như thế, anh cũng phải cắn răng trải qua.

Thậm chí anh còn cảm thấy cho dù ở nơi đó, so với ở vườn Thanh Vận còn tốt hơn một ngàn một vạn lần! Ít nhất ở nơi đó, anh có thể nhìn thấy cái thế giới lạnh lùng này từ sớm, ở nơi đó, anh được học để trở thành một nhà tư bản!

Đúng vậy, trái tim này của anh đã sớm đóng băng. Lúc sáu tuổi đã thật sự trở nên lạnh lẽo đông cứng!

Nước mắt Kỳ Hình đã rơi từ lâu, khi còn chưa đủ sáu tuổi anh đã bị tra tấn như thế.

Trong ấn tượng của cô, thời thơ ấu thật đẹp.

Từ khi cô được sinh ra, giống như chiếc thìa vàng lớn lên, bố và mẹ hết mực yêu thương nhau, cô giống như một nàng công chúa vô ưu vô lo.

Sáu tuổi?

Thậm chí cô còn nhớ rõ năm ấy mình sáu tuổi, bố mẹ tổ chức bữa tiệc sinh nhật cho mình, có bánh gato nhiều tầng cao lắm, xung quanh bốn phía đều là hoa tươi, cô cùng với một số bạn nhỏ vui vẻ tận hưởng.

Thiếu Đường, đều không có những thứ đó ư?

Khi ấy anh đang trải qua khóa huấn luyện nghiêm khắc và tàn nhẫn trong tổ chức mafia, anh nhỏ tuổi nhưng hiếu thắng, muốn nhanh chóng tiếp nhận những chuyện đen tối nhất!

"Đường —"

Kỳ Hinh nghĩ đến đây, trái tim lại muôn phần đau đớn hơn, cô ôm chặt lấy Lăng Thiếu Đường, giống như đang ôm chặt báu vật quý giá nhất trên thế giới.

"Hiện tại, cuối cùng em cũng biết anh đã phải chịu đựng đau khổ như thế nào, thù hận của anh, oán hận của anh, em đều thấu hiểu, đều rõ ràng rồi. Nếu e ở trong hoàn cảnh của anh, nhất định em cũng sẽ hận, nhất định không thể tha thứ dễ dàng cho những việc bác Lăng đã gây ra. Nhưng mà, Đường, buông hận thù xuống đi, mọi chuyện đều đã qua rồi, anh còn muốn gánh mối thù này đến bao giờ nữa? Dù sao hai người cũng là bố con, quan hệ huyết thống này vĩnh viễn không thể chối bỏ được! Đường, em sẽ yêu anh cả một đời, dùng tình yêu của em, dùng cuộc đời của em để bù đắp lại những điều đã khiến anh bị tổn thương, được không? Em hi vọng người đàn ông em yêu có thể vui vẻ và hạnh phúc, em sẽ vĩnh viễn là của anh, Đường!"

"Hinh Nhi ——"

Giọng nói của Lăng Thiếu Đường trở nên hơi nghẹn ngào, anh xúc động dùng một tay ôm chặt Kỳ Hinh vào trong lòng, bàn tay to cũng khẽ run.

"Đường, em yêu anh, yêu anh."

Kỳ Hinh nói một lần lại một lần, giọng nói cũng nghẹn ngào, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cô cũng đau lòng giống anh, cô ôm Lăng Thiếu Đường thật chặt.

Người đàn ông này luôn luôn mạnh mẽ trên thương trường hỗn tạp. Anh tự tin ngay cả lông mày cũng không nhăn lại chút nào, khi đối mặt với bọn sát thủ thì anh chỉ lạnh lùng kiên cường, mĩa mai chúng, lúc đối mặt với cái chết, anh quyết tâm đoạt thời gian từ trong tay Tử Thần, cuối cùng đến Tử Thần cũng phải lùi bước!

Đây chính là anh —— Lăng Thiếu Đường, người đàn ông cô yêu nhất, người đàn ông cứng như thép!

Nhưng, thời điểm đối mới với chuyện xưa không dám nhớ lại thì anh tiều tụy và yếu ớt đến vậy, làm trời dậy suy nghĩ mãnh liệt muốn bảo vệ anh trong lòng cô.

Ai nói anh tàn khốc?

Ai nói anh không có tình cảm?

Nếu thực sự anh không phải là người nặng về tình cảm, thì hôm nay ở trên mặt của anh cũng sẽ không hiện lên vẻ đa cảm đến như thế.

Cô không yêu lầm người, thật sự, cô không nhầm!

Hai người vẫn không ngại ngần ôm chặt lấy nhau, giống như chỉ cần thả lỏng tay, hạnh phúc trong tay sẽ theo gió bay đi mất.

Không biết qua bao lâu, Lăng Thiếu Đường mới khàn giọng hỏi:

"Hình Nhi, bệnh tình của ông ấy rất nghiêm trọng sao?"

Kỳ Hình vất vả lắm mới ngừng khóc được, ngay lập tức nước mắt lại tuôn rơi, cô vui sướng nói:

"Không, Đường, bác sĩ nói bác Lăng đã qua thời kì nguy hiểm, bọn họ sẽ thường xuyên theo dõi và điều trị cho ông ấy. Hiện tại, Thiếu Nghi không chịu rời bác Lăng nửa bước!"

Lăng Thiếu Đường không nói gì nữa, anh lại ôm Kỳ Hình thật chặt.

Đối với anh mà nói, Kỳ Hình tựa như ánh mặt trời ấm áp. Luôn mang tới cho anh thứ tình cảm vô cùng ấm áp và mềm mại trong sáng, làm cho trái tim lạnh lẽo khô cứng của anh cảm thấy hạnh phúc, thỏa mãn, mỗi ngày chỉ cần nhìn cô, mọi thứ đè nén trên người hoàn toàn biến mất, chỉ còn lưu lại cảm giác hạnh phúc và vui sướng.

Cô là cục cưng anh muốn yêu thương cả đời, không phải sao?

Trong lòng Kỳ Hình cũng ấm áp, Lăng Thiếu Đường có thể hỏi thăm bệnh tình của bác Lăng, điều này thật khó khăn khác thường, ít nhất những chuyện hôm nay cô làm đều không phí công, về sau cô sẽ đối xử tốt với anh từng chút từng chút một, khiến anh cảm nhận được từng khoảnh khắc hạnh phúc trong tình yêu!

Cô sẵn lòng chờ đợi, hơn nữa cô hoàn toàn tin tưởng, không lâu sau, quan hệ giữa anh và bác Lăng sẽ chuyển biến rõ rệt, sau này toàn sự mong đợi của cô sẽ trở thành hiện thực, tất cả mọi chuyện cứ để thời gian sắp đặt đi!

Hiện tại, cô thầm nghĩ sẽ yêu Thiếu Đường thật nhiều, yêu anh thật nhiều!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 181

Cục Cứng Khỏe Mạnh

Thời gian qua thật nhanh, thoáng một cái, một tháng đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, bóng dáng Kỳ Hình luôn xuất hiện ở vườn Thanh Vận và bệnh viện, kể từ sau ngày đó Lăng Thiếu Đường cũng không nhắc tới hoặc là hỏi qua về bệnh tình của Lăng Diệu Hồng, nhưng cũng không vì nguyên nhân này mà Kỳ Hình sốt ruột, cô đang kiên nhẫn và chờ đợi, cô tin tưởng không lâu sau đó, nhất định anh sẽ chủ động đến bệnh viện để thăm Lăng Diệu Hồng.

Kỳ Hình đã từng ở trước mặt Lăng Diệu Hồng nhắc đến chuyện Lăng Thiếu Đường chủ động hỏi thăm về bệnh tình của ông, Lăng Diệu Hồng tỏ ra vô cùng vui vẻ và cảm động, bởi vì ở trong lòng ông, đứa con lớn nhất này luôn coi mình là kẻ thù, mà ông cũng biết mình đã gây ra chuyện có lỗi với Thiếu Đường, bởi vậy, anh có biểu hiện như vậy, thực sự ông cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi, không dám hy vọng xa vời nhiều hơn nữa.

Kỳ Hình nhìn qua Lăng Diệu Hồng, rồi cô đi sang một phòng khác.

"Bác sĩ, tình hình thế nào rồi?" Kỳ Hình nằm trên giường để siêu âm, kiểm tra. Cô hồi hộp hỏi bác sĩ.

"Tiểu thư Kỳ, cô cứ thả lỏng, không việc gì phải lo lắng" Bác sĩ mỉm cười nhìn Kỳ Hình đang run nhè nhẹ.

Kỳ Hình khe khẽ thở phào nhẹ nhõm, ép bản thân mình phải thoải mái chút.

Dụng cụ nhẹ nhàng lướt qua phần bụng bằng phẳng của Kỳ Hình, bác sĩ nhẹ giọng nói:

"Tiểu thư Kỳ, hiện tại em bé phát triển rất tốt, cho nên cô phải thường xuyên duy trì trạng thái thư giãn thoải mái mới được!"

Trái tim Kỳ Hình vừa buông sự căng thẳng xuống thì nó lại trào lên, đợi kiểm tra xong, cô bắt đầu sửa sang lại quần áo.

"Tiểu thư Kỳ, cô nhìn đi, đây chính là cục cưng của cô!" Bác sĩ chỉ vào hình ảnh nho nhỏ hiển thị trên màn hình nói.

Con người đen nhánh, lập tức sáng lên giống như sao ban đêm.

Trên khuôn mặt tĩnh lặng xinh đẹp nhỏ nhắn cũng ánh lên vẻ vui sướng và nụ cười tươi, cô sợ hãi vươn bàn tay nhỏ bé chạm vào màn hình, hành động này giống như ngón tay mình đang nhẹ nhàng vỗ về cái bóng hình nho nhỏ kia.

Thực ra, hiện tại vì thời gian mang thai còn chưa dài, cục cưng còn chưa thành hình, nhưng ở trong mắt Kỳ Hình nó chính là đứa bé đẹp nhất.

Đây là đứa bé của cô và Đường sao? Thật đáng yêu!

Cục cưng, con có thấy mẹ đang nhìn con không?

Ý cười ngập tràn trong mắt Kỳ Hình hạnh phúc.

"Tiểu thư Kỳ, bây giờ cô có phản ứng gì của việc mang thai không ?"
Bác sĩ điềm đạm hỏi.

Kỳ Hinh lắc đầu, đôi mắt đẹp, trong veo như giọt nước nhìn bác sĩ chăm chú, theo bản năng, bàn tay nhỏ bé đặt lên bụng.

"Ha ha, xem ra tiểu thư Kỳ là người có phúc, có rất nhiều phụ nữ mang thai bị ốm nghén, cái gì cũng không muốn ăn, đối với em bé điều đó không hề có lợi!"

Bác sĩ nhìn Kỳ Hinh căng thẳng như vậy, giảng giải cho cô hiểu.

"Bác sĩ, tôi có ăn, chỉ cần cái gì có lợi cho cục cưng, tôi sẽ ăn!" Kỳ Hinh lập tức lo lắng nói.

Bác sĩ cười tới mức hai mắt giống như sợi chỉ, thật sự là một người mẹ đáng yêu!

"Đúng rồi, bác sĩ, tôi từng đến bệnh viện kiểm tra qua một lần, khi đó bác sĩ nói tôi có dấu hiệu của việc sinh non, hơn nữa lúc ấy tôi còn thường xuyên xuất hiện hiện tượng chóng mặt, tôi sợ ——"

Trong lòng Kỳ Hinh lo lắng nhìn về phía thầy thuốc dò hỏi.

Bác sĩ nhẹ nhàng cười:

"Tiểu thư Kỳ, cô không cần lo lắng, lúc này cô cũng thấy em bé khỏe mạnh như vậy, phụ nữ mang thai ở thời kì đầu nếu có dấu hiệu sinh non, chứng tỏ ngày thường ăn uống không đủ dinh dưỡng hoặc do mệt mỏi quá mức, cô chóng mặt cũng là điều bình thường, hiện tại, xem ra tiểu thư Kỳ đã không còn xuất hiện những dấu hiệu này, chỉ cần cô chú ý đến bệnh viện khám thai định kỳ, là được rồi!"

"Thật vậy sao? Cục cưng của tôi thật sự rất khỏe mạnh?" Kỳ Hinh vui sướng hỏi.

Bác sĩ lại cười gật đầu.

Cuối cùng bất an trong lòng Kỳ Hinh cũng được buông xuống, thực ra, nguyên nhân cơ thể của cô có thể hồi phục nhanh như vậy, tất cả đều nhờ công của Lăng Thiếu Đường, khi anh còn tưởng cô thiếu máu thì anh tiếp tục bổ sung cho cô các loại dinh dưỡng, sau khi đấu thầu công trình chấn động thể giới thành công và đoạt giải, anh thực hiện lệnh cấm nghiêm ngặt, không cho cô làm việc, cứ như vậy, ngoài nghỉ ngơi và ngủ cô chẳng làm gì cả, cơ thể cũng hồi phục nhanh hơn.

"Đúng rồi, bác sĩ, tôi muốn in ảnh của cục cưng!"

"Được, chờ!"

Lúc Kỳ Hinh đi ra cửa chính bệnh viện thì lái xe riêng của nhà họ Lăng đã yên lặng đứng đó chờ đợi từ lâu.

Ngồi vào chỗ của mình xong, trên mặt cô còn vương lại nụ cười nhàn nhạt.

"Tiểu thư Kỳ, về nhà sao?" Lái xe nhẹ giọng hỏi

Kỳ Hinh vừa định nói đúng vậy, lập tức nghĩ ra một ý, trên mặt hiện lên nụ cười tươi:

"Đưa tôi tới Lăng thị đi!"

"Vâng, tiểu thư Kỳ !"

Xe chạy nhanh như bay ở trên đường cái.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh luôn có nụ cười rạng rỡ, giống như những chùm pháo hoa sáng rực trên bầu trời đêm! Con người đen lại càng khiến người ta cảm thấy chói mắt!

Hiện tại cô cực kỳ muốn gặp Lăng Thiếu Đường, nhớ cái ôm thật chặt của anh, hơi thở trên người anh thật ấm áp, thật quen thuộc.

Cực cưng, mẹ đưa con đi gặp bố!

Nụ cười hạnh phúc vẫn mãi ở trên môi cô.

Đêm nay, cô muốn nói tin này cho Thiếu Đường!

Nói cho anh biết anh đã được làm bố!

Khi anh biết tin tức này thì bộ dáng của anh sẽ như thế nào nhỉ?

Vui mừng?

Kinh ngạc?

Hay là phẫn khởi?

Thật là khó nghĩ!

Kỳ Hinh cười cười, dường như cô vừa nhớ tới điều gì, nụ cười ngưng lại một chút——

Anh có mất hứng. hay không.

Không! Sẽ không!

Lúc trước là do anh hiểu lầm mình, nếu khi đấy anh biết mình sắp được làm bố, vui

mừng còn không kịp ấy chứ!

Kỳ Hình tự trách mình có phần hay suy nghĩ lung tung.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 182

Chiếc Hộp Thần Bí

Lúc này ở trong mắt Kỳ Hình, tòa nhà cao trăm tầng của Lăng thị trở nên đáng yêu vô cùng, cô thoải mái đi vào đại sảnh, đi thẳng tới thang máy riêng.

Vẻ đẹp của cô có thể làm con sóng dâng cao.

Có những nhân viên đi lướt qua Kỳ Hình, ánh mắt ngập tràn vẻ hâm mộ, ghen tị, kinh hãi nhìn Kỳ Hình.

"Haiz, cô xem, cô ấy chính là Kỳ Hình !" Một nhân viên nữ nhẹ giọng nói với một người đồng nghiệp.

"Oa —— Cô ấy đẹp quá! Sao trên thế giới này lại có người phụ nữ đẹp đến như vậy ?"

Trong mắt người đồng nghiệp kia lộ ra vẻ hâm mộ trong đó còn mang theo cả sự chua xót, ghen tị.

"Nếu không thì tại sao cô ấy có thể trở thành người phụ nữ của Lăng tiên sinh chứ?"

Đúng rồi, nghe nói cô ấy rất giỏi, cô ấy đã lãnh đạo tổ cạnh tranh đấu thầu quốc tế giành được công trình chấn động thế giới từ trong tay ba tài

phiệt khác!"

"Haiz! Cho nên người ta mới có thể đạt được địa vị cao như vậy, cô và tôi, vĩnh viễn chỉ có thể làm chức nhân viên nhỏ! Đi thôi !"

Đợi khi tiếng xì xào bàn tán biến mất, Kỳ Hình bất đắc dĩ cười, không để ý đến những điều mấy cô gái kia vừa nói.

Hiện tại trong cảm nhận của cô điều quan trọng nhất đã không còn là công trình chấn động thế giới, bởi vì cô tin tưởng nhân tài của Lăng thị, nhất định sẽ tiến hành rất tốt hạng mục này! Đó cũng là tầm nhìn độc đáo của Lăng Thiệu Đường đối với các hoạt động thương mại!

"Kelly? !"

Khi Kỳ Hình ra khỏi thang máy thì thấy phía Kelly - thư kí tổng giám đốc đang bận rộn, cô ngạc nhiên nhẹ giọng tên cô ấy.

Kelly vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc ở đằng sau, lập tức quay người lại, vui vẻ nở nụ cười tươi:

"Kỳ Hình? Đúng là cô !"

Cô ấy thả văn kiện trong tay xuống, chạy đến bên cạnh Kỳ Hình, nhiệt tình kéo tay cô.

"Kỳ Hình, cô thật là xấu, lâu như vậy rồi mà vẫn không đến công ty, người ta rất nhớ cô." Kelly cố ý oán giận nói.

Kỳ Hình ngượng ngùng lè lưỡi: "Kelly, nói thật, tôi cũng rất nhớ cô đấy!"

"Hừ! Nói một đằng làm một nẻo! Tôi thấy cô giống như trọng sắc quên bạn thì có, có Lăng tiên sinh là quên luôn tôi!" Cái miệng nhỏ nhắn của Kelly co quắp, tức giận nói.

"Ô kìa Kelly! Là tôi muốn tốt cho người bạn như cô thôi, làm sao tôi có thể có Lăng tiên sinh mà quên đi cô được?" Kỳ Hình làm nũng ôm Kelly nói.

"Được rồi, được rồi. Tha thứ cho cô. Lần này thiếu không nhiều lắm, nếu không, tôi thực sự nghĩ Lăng tiên sinh ——"

Kelly nói tới đây, lập tức kinh hoàng mở to miệng: "Lăng tiên sinh?"

"Làm sao thế Kelly ?" Kỳ Hình cũng kinh ngạc nhìn xung quanh một chút, đâu có bóng dáng của Lăng Thiếu Đường?

Kelly vỗ vào đầu một cái:

"Trời ơi, Kỳ Hình, thấy cô là tôi quên luôn, Lăng tiên sinh muốn tôi mang một phần tài liệu sang phòng họp quốc tế."

"Hử? Lăng tiên sinh đang họp à ?" Kỳ Hình hơi mất mát hỏi.

"Đúng vậy, Lăng tiên sinh muốn họp tới trưa! Không nói nữa, tôi phải mang tài liệu đến phòng họp, nhân tiện, cô có muốn tôi báo với Lăng tiên sinh là cô đã đến không ?" Kelly vội vàng nói.

"À, không cần, tôi ở đây chờ anh ấy là được, không cần làm phiền anh ấy, anh ấy đang phải họp mà!" Kỳ Hình vội vàng nói.

Kelly gật đầu, bận rộn cầm tài liệu vội vàng chạy ra ngoài.

Kỳ Hình đi vào phòng làm việc của Lăng Thiếu Đường, từ nơi này, cô vẫn có thể nhìn thấy căn phòng ngập tràn ánh mặt trời kia.

Rồi đột nhiên cô cười, bởi vì cô nhớ tới thời gian trước kia của mình. Thông qua từng tấm rèm, cô luôn luôn nhìn lén bộ dạng khi làm việc của Lăng Thiếu Đường!

Cảm giác thật kỳ lạ!

Nhưng, hiện tại nhớ tới nó lại thấy rất hạnh phúc!

Trên móc áo vẫn còn treo áo khoác của Lăng Thiệu Đường, đây chính là bộ âu phục sáng nay cô lựa chọn kỹ lưỡng cho anh, ngón tay nhẹ nhàng sờ trơn chất liệu xa xỉ đắt tiền, tham lam kề sát khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ở trên bề mặt của chiếc áo,

Hơi thở thật ấm áp!

Cuối cùng, thân thể nhỏ nhắn của Kỳ Hinh ngồi trên chiếc ghế da màu đen của Lăng Thiệu Đường, cô bắt đầu cảm thấy như đang được anh ôm trong lòng, đôi mắt trong như nước cười thầm, ở trên bàn làm việc của anh, cô nhìn thấy là bức ảnh chụp hình cô.

Trái tim, được tình yêu sâu đậm bao vây thật chặt.

Theo bản năng, bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hinh mở ngăn kéo dưới bàn làm việc ra——

Ngay lập tức tầm mắt cô bị hấp dẫn bởi một chiếc hộp tinh xảo, cái hộp đẹp như vậy, bên trong chứa cái gì nhỉ?

Cô tò mò nhìn chăm chú, không tự chủ được cầm chiếc hộp kia lên

Không được!

Xem lén đồ của anh —— như vậy là không tốt.

Dù sao đây cũng là phòng làm việc của anh!

Nhưng, cô thật sự rất muốn biết bên trong là cái gì!

Chiếc hộp tinh xảo như vậy, nhất định là quà tặng!

Là món quà anh muốn tặng cho người khác? Hay là quà người khác tặng anh?

Chiếc hộp tinh xảo giống như thiên sứ xinh đẹp nhất cuốn hút ham muốn của Kỳ Hình, trong lòng cô phân vân, không biết có nên mở ra xem không, chiếc hộp giống như liều thuốc độc mê hoặc cô.

Kỳ Hình nghi ngờ nhú mày, sau đó nặng nề quyết tâm!

Mặc kệ. Dù sao chỉ liếc mắt một cái, anh sẽ không biết!

Cô tự an ủi mình như vậy, bàn, tay nhỏ bé cầm chiếc hộp lên, lập tức mở ra ——

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 183

Chiếc Nhẫn Kim Cương Xa Hoa

"A ——" Kỳ Hinh kinh ngạc, theo bản năng cô lấy tay che miệng, đôi mắt đẹp trừng lớn!

Trong chiếc hộp không phải là một con quái thú hung dữ, mà là một chiếc nhẫn cực kì xa hoa——

Nhẫn!

Hiếm khi thấy viên kim cương màu hồng nào lớn như vậy, nó như toát ra màu sắc mơ mộng. Xung quanh nó, chính là viên kim cương màu trắng trong suốt, sáng long lanh và đá quý màu lam nhạt, tựa như những vì sao bao quanh vàng trắng sáng, đẹp lạ thường, khiến người ta muốn đui mù con mắt.

Chiếc nhẫn này —— là dành tặng ai?

Theo bản năng Kỳ Hinh vội vàng đóng chiếc hộp lại, cô thở gấp, lập tức, cô nhìn thấy một bảng số liệu.

Hóa ra chiếc nhẫn này được đặt làm riêng bởi bậc thầy trong ngành thiết kế trang sức quốc tế, đúng lúc nhìn lên, thì ra nó mới được chuyển đến vào buổi sáng ngày hôm

nay.

Chiếc nhẫn này. Là Lăng Thiểu Đường đặc biệt đặt riêng cho cô sao?

Kỳ Hinh dừng cảm suy đoán như vậy, trái tim đập từng hồi, không sai, lập tức cô nghĩ tới lúc trước khi bố cô đang nằm viện, lúc đó Lăng Thiểu Đường đã gọi bọn họ là "Bố mẹ"?

Anh, chuẩn bị cầu hôn cô ư?

Bàn tay nhỏ bé ôm chặt ngực đè nén cảm giác hoảng sợ, đây là sự thật sao? Nhưng anh chưa bao giờ nói với cô ba chữ "Anh yêu em" mà!

Tâm trạng của Kỳ Hinh rất phức tạp. Cô khẳng định Lăng Thiểu Đường cũng yêu mình. Về phương diện khác, cô lại sợ rằng mình đang tưởng tượng, nhờ chiếc nhẫn này không phải tặng cho cô thì sao?

Mang theo sự hồi hộp, Kỳ Hinh thật cẩn thận đặt chiếc hộp về chỗ cũ, đặt giống như lúc ban đầu, sau khi đóng ngăn kéo lại, ngồi một lúc lâu nhưng cô vẫn chưa thể bình tĩnh.

Đường, yêu cô! Cô tin chắc điều này là sự thật, bởi vì ánh mắt của anh không thể lừa người! Tình cảm của anh dành cho cô, sự lo lắng anh dành cho cô, sự dịu dàng của anh với cô...

Tất cả những điều này đều khiến cô không thể nào nghi ngờ trái tim chân thành của anh!

Đường, rất yêu mình! Rất yêu mình!

Trong lòng Kỳ Hinh nói lên những lời ngọt ngào này, cô nhớ bóng hình của anh quá...

Khẽ đi đến cửa phòng họp quốc tế, sau khi xác định anh không thể nhìn thấy chỗ mình đang đứng, xuyên qua cửa thủy tinh xa xỉ sáng bóng, cô dịu dàng nhìn Lăng Thiểu Đường đang ngồi ở vị trí chủ tịch.

Cô nhẹ cười, dáng người cao 185cm và thẳng tắp của Lăng Thiểu Đường lại ngồi ở chỗ kia, ngay lập tức khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Đường nét ngũ quan sâu sắc giống như dùng con dao tỉ mỉ điêu khắc từng chút một, mỗi một đường cong đều thể hiện vẻ tao nhã và cao quý.

Đôi mắt tinh mịch, vẻ mặt không quan tâm, lạnh nhạt, sắc xảo, sâu xa giống với phong cách của một con chim ưng, dường như trên đời này không gì có thể lọt vào tầm mắt của anh, tạo cho người ta cảm giác cao cao tại thượng, không kim chế được phải lạnh run người.

Hơi thở vua chúa trời sinh, đây là người đàn ông cô yêu!

Không nén nổi tình cảm của mình, bỗng nhiên cô dỗi theo khuôn mặt cương nghị kia, rồi trừng mắt nhìn, lại cảm thấy hai má mình nóng rực.

Không nên! Tốt hơn là nên tránh đi!

Kỳ Hình cắn môi, lập tức rời khỏi cửa phòng họp.

Ai mà biết được, Lăng Thiểu Đường ngồi trong phòng họp nhưng lại có linh cảm ai đó đang nhìn mình, tầm mắt của anh lập tức lướt qua bốn phía một lượt, nhanh chóng dừng lại ở cánh cửa, anh không hề nhìn lầm, tầm mắt khóa chặt bóng hình xinh đẹp đang chuẩn bị rời đi của cô ——

Hình Nhi?

Vốn dĩ anh đang nghiêm mặt khép chặt môi, lại chậm rãi gợi lên ý cười bất thường.

Chỉ mới không gặp một buổi sáng. Nhưng anh lại phát hiện mình rất nhớ cô! Chắc cô cũng vậy, nếu không sao có thể đến Lăng thị vào giờ này?

Không biết hiện tại các đồng nghiệp ở tổ cạnh tranh thế nào rồi? Đúng, đi thăm bọn họ!

Kỳ Hình đi thang máy xuống tầng trệt, mới bước ra khỏi cửa, lập tức mọi người đều phát hiện ra cô.

"Kỳ Hình ——"

Một đồng nghiệp nữ vui sướng hô to, rồi tiến tới ôm Kỳ Hình thật chặt!

"Cô đã đến rồi, Kỳ Hình, tất cả mọi người đều rất nhớ cô!" Toàn bộ đồng nghiệp ở tổ cạnh tranh đều tiến lên, đồng thanh nói.

Trong lòng Kỳ Hình cảm thấy ấm áp: "Tôi cũng rất nhớ mọi người. Xem này, tôi mang cái này đến cho mọi người đây!"

Cô lấy món điểm tâm đã chuẩn bị từ trước ra, thực ra cô cũng rất muốn đến thăm họ, cho nên lúc này đã đi mua cho mỗi người một loại điểm tâm mà họ thích.

"Hu hu — Kỳ Hình, cô tốt quá, đây là món bánh trứng ‘CC’ mà tôi yêu thích nhất !" Một đồng nghiệp nữ nói.

"Đây là bánh ngọt tôi thích ăn, trời ạ, Kỳ Hình, tôi yêu cô chết mất!" Một đồng nghiệp khác vui mừng nói.

"Uh, cà phê thơm quá, Kỳ Hình, cô đúng là người vợ tốt mà đàn ông chúng tôi ước ao !" Một đồng nghiệp nam nói.

"Này. Cần thận sau khi nghe được câu này, Lăng tiên sinh sẽ đối xử tàn nhẫn với cậu đó K!" Có người chân thành nhắc nhở nói.

"Đúng vậy, cậu muốn kết hôn với Kỳ Hình sao? Kiếp sau nhé !" Một đồng nghiệp nam khác cười trêu chọc nói.

Các đồng nghiệp được đà cười to hơn.

"Này, các anh thật đáng ghét, các anh nói cái gì thế ?" Kỳ Hình bị bọn họ trêu, mặt cô ửng đỏ.

"Kỳ Hình, chúng tôi nói vậy cũng không sai, Lăng tiên sinh thực sự rất quan tâm cô đấy! Khi nào thì cô cho chúng tôi ăn kẹo cưới đây?"

Mỗi người một câu, có đồng nghiệp nữ còn dùng phương thức thọc lét bức Kỳ Hình "thú nhận".

Đối với Lăng tiên sinh, bọn họ luôn vừa kính vừa sợ, nhưng với Kỳ Hình, bọn họ lại luôn thân thiết.

Trong thời gian cô dẫn dắt mọi người, ở trước mặt bọn họ cô cũng không có thái độ kiêu căng ngạo mạn, hơn nữa năng lực làm việc của cô rất xuất sắc khiến tất cả bọn họ đều phải nhìn cô với con mắt khác xưa, nhất là khi cô thành công giành được chiến thắng ở vòng đấu đầu tiên, vừa đánh đã thắng, lời phát biểu sâu sắc của Kỳ Hình cũng thật tuyệt vời! Làm toàn bộ tổ cạnh tranh muốn kiêu ngạo một chút cũng không được!

Toàn bộ văn phòng ngập tràn tiếng cười đùa.

Đúng lúc này ——

"Hình Nhi ——" Một tiếng nói trầm thấp vang lên từ phía cửa.

Ngay lập tức căn phòng trở nên tĩnh lặng, tất cả mọi người nhìn về phía tiếng nói vừa được phát ra.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 184

Thần Tài

với bộ dạng ra vẻ vô tội.

"Đường ——"

Khi Kỳ Hinh thấy Lăng Thiểu Đường xuất hiện ở nơi này thì kinh ngạc, nhanh chóng nhào vào trong lòng anh.

Hai mắt vốn đang lạnh lùng, tĩnh mịch của Lăng Thiểu Đường dần hiện lên tia dịu dàng, bàn tay to của anh duỗi ra, ôm cô vào trong ngực.

"Cô bé, nhìn em ăn này !"

Lăng Thiểu Đường vươn bàn tay to ra. Ngón tay dịu dàng chạm vào gò má trắng như tuyết và đôi môi anh đào của cô, lau nhẹ phần điểm tâm còn sót lại bên miệng cô.

Một động tác rất đơn giản, nhưng tuyên bố quyền sở hữu của anh.

Toàn bộ người ở trong văn phòng mở to hai mắt, đây là tổng giám đốc lạnh lùng của bọn họ ư?

Kỳ Hinh hơi thè cái lưỡi ra, ngượng ngùng cười.

"Nhanh chóng chào tạm biệt các đồng nghiệp, rồi đến phòng làm việc của anh, biết chưa?"

Lăng Thiều Đường cúi đầu mỉm cười với cô bé ở trong ngực mình, giọng nói thể hiện sự cưng chiều, giống như một người chồng yêu chiều cô vợ nhỏ của mình.

Lại là âm thanh hít thở vang lên trong văn phòng.

"Em biết rồi! Em sẽ lập tức đi lên tìm anh!" Kỳ Hinh nở nụ cười quyến rũ nói.

Lăng Thiều Đường cười nhẹ, ngay sau đó đôi mắt sắc bén lướt qua cấp dưới của mình đang giả vờ bận rộn nhưng thực chất lại đang xem "kịch hay".

Những người kia, mỗi một người đều là những người giỏi giang hàng đầu trên thế giới, giờ đây lại giống như mấy đứa trẻ vô cùng hiếu kỳ!

Thời điểm anh nhanh chóng rời đi, giọng nói lạnh lùng lại vang lên ở văn phòng:

"Mọi người đã vất vả vì công trình chấn động thế giới, cuối tháng mỗi người sẽ được nhận tiền thưởng gấp ba!"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc sửng sốt, lúc bóng dáng Lăng Thiều Đường dần biến mất ở văn phòng thì mọi người nhanh chóng có phản ứng, toàn bộ văn phòng vang vọng tiếng hò reo.

Bọn họ đều vây quanh Kỳ Hinh: "Kỳ Hinh, quả thật cô là thần tài của chúng tôi!"

Tiền thưởng gấp ba!

Tiền thưởng ở Lăng thị luôn hậu hĩnh, bây giờ là gấp ba!

Bọn họ nhớ tới điều này thì sung sướng như sắp bay lên.

"Kỳ Hinh, tôi rất hâm mộ cô, Lăng tiên sinh thật dịu dàng với cô!"

"Đúng rồi, Kỳ Hinh, chuyện tốt của hai người sắp tới rồi, ha ha!"

Lại lần nữa tiếng hò reo trở lại trong văn phòng này!

☆☆☆☆☆☆☆☆

Khi khoảng cách bên trong càng ngày càng xa

Thường cảm thấy hơi mất mát

Tăng thêm một chút

Mặc kệ xoắn càng xoắn, thấm thấu vào từng tế bào

Một góc kí ức, mỗi khi nhớ tới lại đắm lẹ

Cũng từ nơi nào truyền đến tiếng kêu tí tách.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Ánh mặt trời dừng lại trên người Lăng Thiếu Đường, khiến cơ thể anh càng ấm áp hơn rất nhiều.

Khi tiếng mở cửa vang lên cũng là lúc sự lạnh lẽo trong mắt anh dần dần tan biến.

"Hinh Nhi, lại đây!"

Sau khi Lăng Thiếu Đường nhìn thấy Kỳ Hinh đi vào phòng làm việc của mình, giọng nói khàn khàn, gọi cảm vang lên.

Trên khuôn mặt dịu dàng của Kỳ Hinh là nụ cười thật tươi, cô đi đến bên cạnh Lăng Thiểu Đường, sau đó bị bàn tay to của anh nhẹ nhàng kéo qua, ngồi trên đùi rắn chắc của anh.

"Đường, thả em ra, bị người khác nhìn thấy thì không tốt đâu!"

Động tác hết sức mờ ám của hai người làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh hơi phiếm hồng.

Đáy mắt Lăng Thiểu Đường ẩn chứa ý cười, cứng chiều khẽ chạm vào gáy trắng nõn mềm mại của cô. Sau đó cái mũi thẳng tắp đặt nhẹ trên mũi của cô:

"Không có sự cho phép của anh, ai dám bước vào!"

Sau đó, môi mỏng quyến rũ phủ lên cánh môi mềm mại của cô.

Hương thơm dịu mát của cô quanh quẩn, bao vây hai người, dần dần kích thích dục vọng mãnh liệt của Lăng Thiểu Đường, ban đầu dịu dàng, chỉ hôn lướt qua, nhưng tràn ngập cảm xúc mãnh liệt, dần dần trở nên cuồng dã, ẩm ướt.

"Hinh Nhi."

Lúc anh ý thức được bụng dưới của mình bắt đầu rục rịch dựng thẳng, căng cứng và nóng rực thì anh buông cô ra. Ôm thân hình nhỏ nhắn vào trong ngực, cái cằm ngay thẳng khẽ đặt trên đỉnh đầu cô, cố gắng đè nén dục vọng của mình.

Kỳ Hinh then thưng áp khuôn mặt nhỏ nhắn vào ngực Lăng Thiểu Đường, tim anh đập từng nhịp mạnh mẽ, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, làm rung màng nhĩ của cô.

Bởi vì đang trên ngời đùi của anh, cô có thể cảm nhận rõ ràng thứ nào đó trên cơ thể của anh đang ngẩng đầu đầy kiêu hãnh, trái tim đập liên hồi, mặt đỏ ửng vẫn không thể tiêu tan hết.

Cô hơi vùng vẫy, muốn thoát khỏi người anh.

"Hình Nhi, không nên cử động. Cứ để anh lắng lắng ôm em như vậy !"

Lăng Thiếu Đường cất tiếng nói khô khốc, nhưng lời nói như một mệnh lệnh dịu dàng.

Kỳ Hình ngoan ngoãn ở trong ngực của anh, yên lặng cảm thụ sự vui sướng từ tình yêu mà anh mang đến.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 185

Quà Tặng

"Sao hôm nay lại rảnh rồi đến ‘kiểm tra giờ làm’ của anh thế ?"

Người đàn ông cúi đầu cười, trong đôi mắt chan chứa tình yêu dịu dàng.

"Không phải đâu, người ta tới thăm đồng nghiệp! Không phải tới gặp anh đâu!" Kỳ Hinh nghiêng đầu, nũng nịu nói.

Ngón tay thon dài nắm chặt phần dưới mềm mại của Kỳ Hinh, đôi mắt sáng như sao lấp lánh, trong con ngươi sâu thẳm hiện lên một tia trêu chọc.

"Ồ? Đúng vậy không ?"

Anh buộc cô phải nhìn thẳng vào mắt mình, một bên mày rậm đen tối khiêu khích.

Khuôn mặt tuần tú, tới gần cô một chút ——

Hơi thở nóng rực giống như lửa cháy dữ dội, nhuộm đỏ cả khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô.

"Cô bé nói dối!"

Anh khẽ nắm cái mũi thon của cô, thậm chí giọng nói cũng tràn ngập sự nuông chiều:

"Để anh nhìn xem cái mũi này có dài ra không?"

Động tác vừa rồi vô cùng ấm áp và thân thiết.

Kỳ Hinh tươi cười khẽ dựa vào khuỷu tay anh, sau đó làm nũng đưa hai tay lên giống như cái móc quàng qua cổ anh:

"Được rồi! Hôm nay chỉ là người ta đột nhiên rất nhớ anh, nhớ... quá nên muốn nhìn thấy anh thôi!"

Khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn tràn ngập tình yêu sâu đậm, ánh mắt như thủy tinh tỏa sáng lấp lánh, như khối băng trong suốt nhưng tràn ngập sự ấm áp và hạnh phúc.

Lăng Thiều Đường hài lòng, nhẹ nhàng hôn môi cô.

Câu trả lời này vẫn làm anh vừa lòng nhất!

Thật ra, lúc ở phòng họp khi nhìn thấy bóng lưng của Kỳ Hinh, anh đã ổn định lại trái tim đang rối loạn, cho nên mới phá lệ kết thúc hội nghị sớm hơn mọi khi, tưởng rằng cô có thể ngoan ngoãn ở phòng làm việc chờ mình, ai ngờ trở lại phòng làm việc lại không thấy bóng dáng cô đâu, sau đó anh thăm dò mới biết cô đã chạy tới tổ cạnh tranh đấu thầu.

Trong lòng còn chút tức giận, nhưng khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Kỳ Hinh thì trái tim của anh lại mềm nhũn——

"Đúng rồi, Đường, anh phải đồng ý với em một việc!"

Kỳ Hinh nghiêng đầu, mắt đẹp tràn đầy ý cười nói.

"Nói đi, chuyện gì?"

Ánh mắt Lăng Thiều Đường càng trở nên dịu dàng, tràn ngập sự cưng chiều nhìn cô chăm chú. Giống như khoan dung với một đứa trẻ bướng

bình.

"Đừng ——" Đôi mắt to của Kỳ Hình nhanh chóng đảo quanh, ranh mãnh nhưng rất xinh đẹp.

"Hôm nay sau khi tan việc, anh đến bệnh viện, em ở cửa bệnh viện đợi anh !"

Bất kể như thế nào, cô cũng quyết định bắt Lăng Thiếu Đường phải đối mặt với Lăng Diệu Hồng.

"Để làm gì?"

"Chúng ta cùng đi thăm bác Lăng, đến lúc đó chỉ sợ anh sẽ chạy trốn mất!"

"Cô bé, em dám chỉ huy anh sao ?"

Bất ngờ, giọng nói của Lăng Thiếu Đường lắng xuống nhưng nghe vẫn êm tai khiến Kỳ Hình không quá lo lắng và cũng không hề nổi giận.

"Đúng, nếu anh không nghe lời của em, về sau em cũng không để ý tới anh nữa !" Kỳ Hình ngây thơ nói.

"Cô bé. Xem anh trừng phạt em thế nào !"

Nói xong, môi mỏng gian tà của anh bắt đầu làm loạn ở cổ thơm ngát và vành tai trắng nõn của cô, dao động từ nơi này đến nơi khác, tạo nên từng đợt tê dại lạ lẫm —

Đột nhiên, anh ngậm vành tai trắng nõn của cô, hơi thở nóng rực. Khiêu khích nơi sâu nhất trong tâm hồn cô. Mang đến cảm giác như thoải mái lại như đau khổ tê dại.

"Đường, không cần, người ta rất ngứa!"

Kỳ Hình cười duyên, run run lo nghĩ muốn chạy trốn, lại bị anh trói chặt.

Thời điểm anh hôn thêm một lần nữa, cô dùng bàn tay nhỏ bé chặn miệng anh lại.

Lăng Thiếu Đường hiện lên nụ cười tràn ngập tiếc nuối, nâng cổ tay nhỏ phiểm hồng của cô đến bên môi mình, in một nụ hôn lên đó.

"Đường, em sẽ luôn ở cửa bệnh viện chờ anh, còn nữa, chờ anh thăm bác Lăng xong, em sẽ nói cho anh biết một tin tốt !"

Trong lòng Kỳ Hình run rẩy, tỏ ra vô tội, một ngón tay nhỏ bé khác của bàn tay vẫn nhẹ nhàng đặt lên ngực Lăng Thiếu Đường.

"Vẫn còn tức sao?"

Lăng Thiếu Đường thật sự không muốn thay đổi bộ dạng đáng yêu kia của Kỳ Hình, trái tim, giống như được mở lối.

Kỳ Hình hé miệng vui mừng: "Chờ anh thăm bác Lăng xong sẽ nói cho anh biết, anh không cần phải chơi xấu nữa !"

"Cô bé, học được cách uy hiếp anh từ bao giờ thế hả?"

Lăng Thiếu Đường cố ý thấp giọng, thương tiếc nheo cái mũi nhỏ xinh đẹp của cô.

"Là người phụ nữ của anh đương nhiên phải học một chút thủ đoạn !" Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Cô biết Lăng Thiếu Đường đã gỡ bỏ được thành kiến với bác Lăng, đây là điều cô mong đợi nhất, cô đợi một cái kết cuối cùng, cô muốn một Lăng

Thiếu Đường hoàn toàn mới, muốn một Lăng Thiếu Đường không có hận thù trong lòng!

Dưới tình huống như thế, cô sẽ nói cho anh biết tin anh đã làm cha, song hỷ lâm môn!

Lăng Thiếu Đường cười rất vui vẻ, bất tri bất giác ôm Kỳ Hình vào trong lòng, ôm cô chặt một chút.

"Đúng rồi, Hình Nhi, anh tặng em món quà này, em thích không?"

Lập tức, bàn tay to của Lăng Thiếu Đường tìm đến vị trí ngăn kéo ở dưới bàn làm việc ——

Tâm tư Kỳ Hình nhanh chóng nhảy dựng lên, anh muốn tặng mình ——

Cái nhẫn kia sao?

Trái tim bắt đầu đập loạn nhịp, Kỳ Hình cắn chặt môi, hô hấp cũng dần dần trở nên hỗn loạn.

Đôi mắt cô không hề chớp nhìn chăm chăm vào từng cử chỉ hành động của bàn tay to kia, mở to mắt nhìn anh lấy vật từ trong ngăn kéo ra, nhìn về phía thấp nhất——

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 186

Lăng Thiếu Đường Mất Tự Nhiên

Trong lòng có chút mất mát!

Hóa ra, món quà anh muốn tặng cho cô không phải là nhẫn.

Chiếc nhẫn kia, anh muốn tặng cho ai?

Chút cảm giác đau xót lướt qua trái tim!

Một chiếc hộp được gói tinh xảo đặt ở trước mặt Kỳ Hinh.

"Hinh Nhi, mở ra xem đi, đây là một thiết kế đặc biệt của nhà thiết kế hàng đầu Paris!"

Lăng Thiếu Đường khẽ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng nói.

Như đang đi vào cõi tiên, tất nhiên Kỳ Hinh không nghe thấy những lời Lăng Thiếu

Đường vừa nói!

"Hinh Nhi?"

Anh lại khẽ gọi, sau đó bàn tay to nhẹ nhàng dùng sức, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang nghĩ lung tung của cô nhìn thẳng vào mắt anh, anh muốn

nắm bắt tâm tư biến hóa, khi tỏ khi mờ của cô, không cho cô phân tâm một phút nào hết.

"Hử?" Kỳ Hinh nhanh chóng có phản ứng, vội vàng che dấu sự mất mát trong lòng mình, nhìn chăm chú vào chiếc hộp ở trên bàn.

"Đường, đây là gì?" Cô tò mò hỏi.

Căng thẳng trong lòng Lăng Thiệu Đường dần buông xuống, anh nở nụ cười: "Phải mở ra thì mới biết được chứ, đúng không?"

Kỳ Hinh mang theo nghi hoặc mở chiếc hộp ra, một chiếc váy thủy tinh trắng như tuyết, sáng lóa giống như ánh mặt trời.

Bất kể là kiểu dáng thiết kế hay chất liệu thiết kế, thì đây vẫn là một chiếc váy đẹp, nổi bật, khó có thể tìm được chiếc thứ hai trên thế giới này.

"Đường, đây là...?"

Trong giọng nói của Kỳ Hinh chứa đựng sự khó hiểu, đôi mắt như nước cũng thể hiện sự nghi ngờ nhìn Lăng Thiệu Đường vẫn đang mỉm cười.

Lăng Thiệu Đường ôm Kỳ Hinh, sau đó nói: "Đây là lễ phục em phải mặc vào tiệc tối ngày mai!"

"Tiệc tối ngày mai? Tiệc nào kia?" Kỳ Hinh lại lúng túng.

"Bữa tiệc ăn mừng công trình chấn động thế giới, ngoài chúc mừng hạng mục cạnh tranh này đã thành công tốt đẹp, còn phải công bố với truyền thông suy nghĩ về kế hoạch hoạt động của hạng mục, là người phát ngôn được tuyển chọn, em góp rất nhiều công sức trong lần cạnh tranh này, sao có thể thiếu em được chứ!" Lăng Thiệu Đường dịu dàng nhìn Kỳ Hinh nói.

Thật ra, bắt Kỳ Hình tham gia bữa tiệc này, anh còn cố ý muốn thể hiện một mục đích khác nữa.

"Ồ, thực ra em chỉ đưa ra giá thầu thôi, những việc phức tạp sau đó em hoàn toàn không giúp được gì, anh nói em như vậy, em sẽ ngại lắm!" Kỳ Hình cười đáp.

"Về sau em chỉ cần chuyên tâm làm người phụ nữ của anh là tốt rồi, dù chỉ là một phần nhỏ trong công việc cũng không được tham gia !" Lăng Thiệu Đường nghiêm mặt cố ý dọa nạt nói.

"Được rồi, được rồi! Thật là một người đàn ông bá đạo !" Trong lòng Kỳ Hình cảm thấy ngọt ngào.

Lăng Thiệu Đường cười, nâng bàn tay nhỏ bé của cô lên đặt ở trên môi.

"Ngày mai anh sẽ dành cho em một ngày đáng nhớ nhất!"

Anh nói thầm chỉ anh mới có thể nghe được.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Kỳ Hình đứng ở cửa bệnh viện, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào các phương tiện đang tiến vào cửa bệnh viện, nóng lòng muốn Lăng Thiệu Đường nhanh chóng xuất hiện trước mắt mình.

Trên thực tế, cô cũng biết lúc này trùng với giờ cao điểm, người tham gia giao thông rất nhiều, Lăng Thiệu Đường sẽ không có khả năng đến bệnh viện nhanh như vậy, nhưng cô vẫn không thể kiềm chế được sự căng thẳng trong lòng mình, cô đã đứng đây chờ từ rất sớm rồi.

Ai ngờ, cô nhìn chung quanh cũng không thấy bóng dáng Lăng Thiệu Đường đâu, trong lòng càng thêm căng thẳng và lo lắng.

Đúng lúc cô đảo mắt nhìn qua một góc thì hình bóng to lớn xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

"Đường?" Cô đi tới phía trước, nhẹ nhàng gọi tên của anh.

"Hình Nhi!"

Vẻ cương nghị trên khuôn mặt Lăng Thiểu Đường chuyển thành mất tự nhiên. Đây là Kỳ Hinh lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt này của anh.

Kỳ Hinh hé miệng cười: "Anh đến đây từ lúc nào vậy?"

Rất rõ ràng, giống như anh đã ở chỗ này được một thời gian dài.

"Lúc năm giờ!" Trong giọng nói của anh thiếu đi sự bá đạo điên cuồng.

Kỳ Hinh bất đắc dĩ lấy tay đỡ cái trán, thật sự sắp ngất rồi, thời tiết nóng bức như vậy, nhưng anh lại đứng đây, một tay cầm hoa tươi một tay cầm cái giỏ giống như người bị "phạt đứng" ở chỗ này gần hai tiếng đồng hồ.

"Hình Nhi ——anh nghĩ mấy thứ này nên để em mang vào, anh ——"

Kỳ Hinh không đợi Lăng Thiểu Đường nói xong, liền kiễng chân, hôn nhẹ lên gò má của anh, sau đó thay anh cầm hoa tươi, cô hiểu lúc này trong lòng anh hơi bất an.

"Đường, em nghĩ bác Lăng thấy anh tới thăm bác ấy, nhất định sẽ vui mừng lắm, đi theo em!"

Cô vui vẻ nói. Còn kéo cánh tay của Lăng Thiểu Đường.

Trên đường đến phòng bệnh, Lăng Thiểu Đường còn có chút do dự, nhưng sau khi anh thấy khuôn mặt tươi cười của Kỳ Hinh thì bất an trong lòng vơi đi một nửa.

☆☆☆☆☆☆☆☆

"Bác Lãng, bác đoán đi, hôm nay ai sẽ tới thăm bác?" Sau khi Kỳ Hinh đi vào phòng bệnh tư nhân, gấp rút nói.

"Ngoài cô bé đáng yêu như cháu ra còn có thể là ai!" Lúc Lãng Diệu Hồng vừa nhìn thấy Kỳ Hinh, vẻ mặt tươi hân lên nói.

Nhờ bác sĩ hết lòng chăm sóc, ông đã qua thời kì nguy hiểm, tinh thần cũng hồi phục rất nhanh.

"Không phải, bác nhìn này!" Kỳ Hinh dùng sức kéo Lãng Thiếu Đường đang đứng ngoài cửa vào, rồi nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Lãng Diệu Hồng nhìn thấy tay anh cầm giỏ hoa quả, đứng sừng sững ở trước mặt ông nhưng không nói gì thì kinh ngạc không nói nên lời.

Ông mở to mắt nhìn, còn tưởng là mình bị hoa mắt, trước mắt mình là Thiếu Đường thật sao? Hay là do ngày đêm thương nhớ nên sinh ra ảo giác?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 187

Vui Vẻ Báo Đáp

Ngồi ở bên cạnh giường bệnh, Lăng Thiểu Nghị nhìn thấy Lăng Thiểu Đường đến thì có chút kinh ngạc, hắn cũng giật mình một cái, trên khuôn mặt anh tuần lập tức xuất hiện nụ cười tươi, cười mở nói:

"Anh cả, anh đã đến rồi!"

Lăng Thiểu Đường đứng ở một bên, nhìn Lăng Thiểu Nghị nói chuyện, anh như đầu gỗ gật đầu.

Lăng Diệu Hồng lại chuyển tầm mắt sang Kỳ Hình.

Kỳ Hình hiểu ý cười: "Bác Lăng, Đường cố ý đến từ trước giờ tan ca để thăm bác!"

"Đúng vậy không?"

Lăng Diệu Hồng cho rằng mình đã nghe nhầm, giọng nói già nua cũng đầy sự vui mừng, trong mắt lại ngân ngấn nước.

Kỳ Hình đẩy Thiểu Đường lại gần, Thiểu Đường hít một hơi thật sâu, mới nhẹ nhàng nói: "Mong ông sớm bình phục!"

"Đứng gần đây một chút, Thiếu Đường, để bố nhìn con rõ hơn!" Giọng nói của Lăng Diệu Hồng đầy phấn chấn, nhưng ông đã bị ngạt vì nước mắt từ lâu.

Lăng Thiếu Đường bị động bước từng bước đến bên giường bệnh của Lăng Diệu Hồng, vẻ lạnh lẽo cứng nhắc trên mặt anh dần dần tan chảy, chậm rãi, anh quỳ một gối xuống ——

"Bố!" Trong giọng nói của Lăng Thiếu Đường mang theo sự nghẹn ngào.

Lần đầu tiên, anh chủ động gọi người đàn ông trước mặt này là "bố", cho tới nay, anh luôn lạnh nhạt với "người bố" này của mình.

"Con trai ngoan, bố rất xin lỗi con, đã khiến con phải chịu khổ nhiều năm như vậy!" Lăng Diệu Hồng run run vươn bàn tay già nua vuốt đầu của anh, hai mắt đầm lệ nói.

Lăng Thiếu Đường không nói gì, anh chỉ ghé đầu vào hai vai đang run run ở bên giường.

Đối Lăng Thiếu Đường mà nói, kể từ khi mẹ anh qua đời, đây là lần đầu tiên anh cảm nhận được tình cảm cha con thiêng liêng, từ bé đã bị đưa vào tổ chức Mafia, bao nhiêu năm anh hy vọng có thể cảm nhận được chút tình thân, được người thân yêu thương.

Hôm nay, cuối cùng anh cũng đã cảm nhận được thứ tình cảm đó. Trải qua bao nhiêu hận thù và đau khổ, vào giờ phút này dường như nó đã dần biến mất, bức tường đã dựng trong tim anh gần ba mươi năm nhanh chóng sụp đổ, hận thù trong lòng cũng như khối băng, tan chảy dần. . . .

Đáy mắt Kỳ Hinh đầm lệ rồi cô nở nụ cười, lặng lẽ đi ra ngoài, lưu giữ lại khoảnh khắc ấm áp bên trong phòng bệnh.

Cuối cùng, Lăng Thiếu Đường đã buông bỏ được hận thù, khi cô nhìn thấy mọi việc xảy ra vào giây phút đó, trong lòng cảm thấy vui sướng không gì sánh bằng, cô chỉ cần người đàn ông cô yêu được hạnh phúc cả đời, mỗi ngày đều có thể sống vui vẻ.

"Kỳ Hinh ——" Giọng nói trầm thấp vang lên ở đằng sau Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh nhanh chóng lau đi giọt nước mắt xúc động, xoay người, nhìn Lăng Thiếu Nghị, nở cười yếu ớt.

Sau khi cô đi ra không lâu, hắn cũng nhanh chóng đi ra theo.

Lăng Thiếu Nghị đi đến bên cạnh Kỳ Hinh, nói giọng dễ nghe:

"Kỳ Hinh, lần này thật sự cảm ơn em, nếu không có em, không biết lúc nào mới cải thiện được mối quan hệ giữa anh cả và bố!"

Kỳ Hinh mỉm cười: " Đây là việc em nên làm!"

Lăng Thiếu Nghị nhìn gương mặt hạnh phúc của Kỳ Hinh, một lát sau, nhẹ giọng nói:

"Anh thường xuyên suy nghĩ, người lạnh lùng cứng đầu như anh cả, có thể tìm được em thật sự anh ấy rất may mắn. Em cười giống như ánh mặt trời, có lúc lại rất kiên cường khiến mọi người phải động lòng!"

Một cảm giác khác thường vụt qua trong lòng Kỳ Hinh, nhưng lại rất mơ hồ, ngay sau đó, cô cười nhạt:

"Thiếu Nghị, anh nhầm rồi, thực ra trong lòng em, Thiếu Đường giống như một chiến thần, tuy rằng toàn thân anh ấy ngập tràn hơi thở lạnh lùng, kiên cường và có chút điên cuồng, nhưng lại mang đến cho em dũng khí rất lớn !"

Cô nhẹ nhàng thở dài, sau đó xoay người, tầm mắt nhìn ra thế giới bên ngoài cửa sổ, ánh mắt nhìn thật xa xăm:

"Sau khi quen biết Thiếu Đường, em mới biết hóa ra thế giới này còn có nhiều thứ rất tuyệt vời, em rất cảm ơn anh ấy vì có thể thường xuyên ở bên cạnh em, luôn can đảm, luôn chú ý bảo vệ em, vui vẻ dẫn em đi xem hoa nở, cho em biết tình yêu đích thực là gì. Một người đàn ông quý trọng em như thế thì em phải dùng cách gì đó để báo đáp anh ấy chứ, có đúng không?"

Kỳ Hinh cười dịu dàng, cô quay lưng về phía Lăng Thiếu Nghị, không thể nhìn ra ánh mắt đau đớn của người ở phía sau đã được gạt đi.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Đêm đã khuya, lúc Lăng Thiếu Đường trở lại biệt thự thì thấy Kỳ Hinh đang ngủ trên ghế sofa ở phòng khách, cô giống như một chú mèo nhỏ cuộn tròn trên chiếc giường mềm mại, ngủ ngon vô cùng.

Lăng Thiếu Đường nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, anh đến gần để ngắm nhìn cô. Hàng mi cong đen ở trên khuôn mặt trắng mịn tạo điểm nhấn, chóp mũi xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng, cô duyên dáng như nàng tiên bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Lông mày anh giãn ra, sau khi thăm Lăng Diệu Hồng, anh quay lại công ty xử lý nốt công việc đến tận đêm khuya mới về, không nghĩ cô bé này sẽ ở đây đợi anh tới khuya.

Bàn tay to ôm cô lên không tốn sức, anh bế cô đi lên phòng ngủ trên tầng.

"Ừm ——" Kỳ Hinh thì thầm một tiếng, thân thể lắc nhẹ.

"Là anh! Ngủ đi!" Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống chiếc giường mềm mại, khẽ nói.

Giọng anh trầm xuống, dịu dàng, chứa đầy cảm giác an toàn, Kỳ Hình lại ngủ thật say.

Lăng Thiểu Đường ngồi ở bên giường, bàn tay to yêu thương xoa nhẹ hai má mịn màng của cô. Đôi mắt đã nhuộm đầy sự dịu dàng.

Anh tuyệt đối không nghĩ đến việc ngày hôm nay có thể giải quyết hết tất cả khúc mắc ở trong lòng chỉ nhờ vào công sức của cô gái này, cô sẽ dùng chính nụ cười ấm áp để bao dung anh, cô chưa bao giờ biết sự vui vẻ của cô chính là thứ dùng để thu hút người khác, một cô gái như vậy, sao anh có thể không động lòng với cô được chứ?

Anh nhẹ nhàng lấy chiếc hộp từ trong túi áo ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương màu hồng lấp lánh, dưới ánh trăng nó tỏa ra ánh sáng khiến con người ta phải sợ hãi!

Đây chính là chiếc nhẫn anh đặt làm để cầu hôn cô, từ đó trở về sau, cô sẽ trở thành vợ anh, hoàn toàn thuộc về anh.

Anh đã quyết định, trong tiệc tối ngày mai, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, anh sẽ cầu hôn Kỳ Hình, anh muốn tạo cho cô sự ngạc nhiên lớn nhất, đó cũng là lời hứa cả cuộc đời này sẽ mang lại hạnh phúc cho cô.

Cho nên, ngày mai, sẽ là ngày đáng nhớ của anh cũng như của cô!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 188

Buổi Đêm Không Bình Thường

Bóng đêm rực rỡ, ánh trăng mát lạnh như nước, gió thổi dịu dàng, mặt trăng hình lưỡi liềm, rời xa thành phố sôi động, một biệt thự màu xanh với kiến trúc cổ xưa pha lẫn chút hiện đại nằm ở vùng ngoại ô, kiến trúc của biệt thự là sự hòa hợp giữa cái lãng mạn và phong cách trang nghiêm, chọn trần nhà cao, cửa chính lớn, cửa sổ hình tròn với các viên đá nhỏ đính ở đường viền, tất cả đều thể hiện sự ung dung lộng lẫy.

Đằng sau biệt thự là một khu rừng trúc hiểm thấy, cây trúc um tùm xanh tốt xen vào nhau, dọc theo con đường nhỏ tạo thành hai hàng, lá trúc xanh biếc bao quanh hình thành một cái chóp, tạo nên một "nóc nhà" hình vòm, đi dọc theo rừng trúc, còn có một ngọn núi cao, cây mọc xanh tốt trên núi, bên cạnh là một suối nước nóng thiên nhiên, bốn mùa ở đây đều như mùa xuân.

Biệt thự rất lớn, phòng cũng nhiều, cửa sổ tinh xảo, rèm cửa nhẹ nhàng tung bay.

Trên chiếc thảm xa hoa màu trắng mềm mại, đôi nam nữ quấn lấy nhau như dây leo, tiếng thở dốc đứt quãng của người đàn ông, đan xen với tiếng rên rỉ quyến rũ của người phụ nữ, đèn tường dịu êm chiếu rọi khiến căn phòng mập mờ và kiêu diễm.

Hồi lâu, chỉ nghe thấy tiếng găm đầy giận dữ và âm u của người đàn ông. Rồi sau đó, người đàn ông tách khỏi cơ thể người phụ nữ, đẩy cô ta ra.

Tất cả, khôi phục trạng thái yên tĩnh.

Ánh trăng mát rượi xuyên qua tấm kính thủy tinh dừng ở bộ tóc đen của người đàn ông, ánh mắt ung dung lười nhác, hần vô cùng tuần tú, khuôn mặt sắc nét giống như được điêu khắc mà ra.

"Anh đang suy nghĩ cái gì?"

Giọng nói người phụ nữ mang theo sự kiêu my mềm yếu, ẩn trong đó là tình cảm mãnh liệt và hơi thở có chút gấp gáp, ngón tay dài, nhỏ vô cùng xinh đẹp, thật cẩn thận phủ lên khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông.

Nhưng ngay sau đó, người đàn ông lại hơi nhú mào, người phụ nữ nhanh chóng rút tay về.

Hắn nhìn người phụ nữ với ánh mắt nhàn nhạt mờ ám, người đàn ông cười, nụ cười gợi cảm xuất hiện trên khuôn mặt anh tuấn.

"Tôi đang suy nghĩ, không biết ngày mai Lăng Thiệu Đường sẽ như thế nào!" Bàn tay to của hắn đang phác họa đường nét kiêu my của người phụ nữ ở trong lòng.

"Ừm."

Thân thể người phụ nữ nhanh chóng xụi lơ, hóa thành một dòng nước mùa xuân, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn sâu ở trong lòng người đàn ông, người phụ nữ khẽ ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, tóc quăn dài như nước nhẹ nhàng chảy xuống, trải dài tới tận cánh tay người đàn ông.

"Anh —— thật sự muốn tôi làm như vậy?" Con người đen của người phụ nữ như nước xuân mềm mại, nhưng giọng nói lại có phần đau thương.

"Như thế nào? Cô không muốn?"

"Ừm..." Đôi môi hé mở, tình cảm mãnh liệt được đốt nóng, người phụ nữ đắm chìm trong thứ tình cảm ấy, hô hấp trở nên hỗn loạn, trái tim cũng đập loạn lên...

"Kỳ thực..." Người phụ nữ thở gấp nói, muốn nói cái gì đó lại thôi.

"Hả?" Người đàn ông khẽ nhú mào, bàn tay to không hề nể nang nắm lấy khối thịt mềm mại kia.

Người phụ nữ cắn cắn môi, chủ động đem thân mình cọ lên lồng ngực của người đàn ông, ngón tay thon dài di chuyển trên thắt lưng của hắn: "Kỳ thực, chúng ta cứ sống như bây giờ không phải tốt hơn sao? Không nhất định phải đối phó với Lăng Thiếu Đường - - "

Còn chưa đợi người phụ nữ nói hết, người đàn ông đã hung hăng nắm lấy bộ tóc dài của cô ta, khiến cô ta không thể không ngửa đầu nhìn hắn.

Khuôn mặt tuần dật lập tức trở nên u ám: "Cô vừa nói cái gì?"

Người phụ nữ không khỏi giật mình.

Bàn tay to dọc theo gáy đi đến cái cổ non mềm, ngón tay vuốt ve như có như không

"Cô nên nhớ rõ thân phận của mình, nếu cô còn có ý nghĩ như vậy, cũng đừng trách tôi không nể mặt!"

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng nhưng lại khiến người ta phải rét run.

Ngực người phụ nữ phập phồng, lạnh lùng nói:

"Không nể mặt? Đúng vậy, người như anh thì làm gì biết nể mặt ai? Kể cả Tuyên Tử Dương, đến cuối cùng hắn cũng phải chết thay anh đấy thôi- - "

"

"Bốp - - "

Người đàn ông giơ tay lên tát cô ta một cái, hấn dùng lực vừa đủ, không lưu lại bất kỳ dấu vết gì trên mặt cô ta.

"Nếu cô không muốn tham gia bữa tiệc tối mai, đêm nay tôi tuyệt đối sẽ cho cô nếm thử cái gì gọi là không nể mặt! Cho nên tôi cảnh cáo cô, ngoan ngoãn ngậm miệng lại!" Hấn hung hăng nói.

Người phụ nữ ngẩng đầu lên nhìn, nhìn vào đôi mắt âm hiểm của hấn: "Nhiều năm như vậy, ở trong lòng anh, tôi vẫn chỉ là công cụ báo thù thôi sao?"

"Đối với tôi, quan hệ với phụ nữ cũng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, thế nào? Không phải cô đã yêu tôi rồi chứ? Ở trong lòng cô không phải chỉ có Lăng Thiếu Đường thôi sao? Tôi muốn cho Lăng Thiếu Đường biết, người phụ nữ của hấn, tôi chạm không lầm người!" Người đàn ông cuống đã cười to.

"Anh- - không biết xấu hổ!" Người phụ nữ nghiêng răng nghiêng lợi nói to.

"Tôi không biết xấu hổ? Đúng, tôi không biết xấu hổ xấu hổ, nhưng tôi nói cho cô biết, so với tôi, Lăng Thiếu Đường còn không biết xấu hổ gấp một nghìn một vạn lần, tôi đã từng thề với trời, thứ tôi muốn có được không chỉ là Lăng thị, mà còn có cả mạng sống của Lăng Thiếu Đường, sẽ có một ngày, hấn sẽ phải nằm dưới chân tôi!"

Người đàn ông cười lớn, bàn tay to đặt trên cổ người phụ nữ đột nhiên nắm chặt.

"Anh- - ừm - - buông ra - - " Người phụ nữ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, hai tay của cô ta không ngừng giãy dụa.

"Tôi cảnh cáo cô, nếu ngày mai cô dám phá hỏng chuyện tốt của tôi, tôi sẽ lấy mạng con trai cô!" Người đàn ông dùng tay nắm chặt hai tay đang giãy dụa của người phụ nữ, rống lớn nói.

Sau đó hắn h19ung hăng nâng cô ta lên, đặt thân thể mềm mại của cô ta lên trên cửa sổ sát đất lạnh như băng, khoe miệng tà mị nhếch lên, bàn tay to dùng sức xoa nắn nơi đầy đặn của cô ta, không hề có một tia thương tiếc.

Ở trong mắt hắn, phụ nữ chính là công cụ dùng để ấm giường mà thôi, hắn cũng không muốn giao tình cảm của mình vào tay người phụ nữ nào hết, hắn không để ý đến cái gọi là nữ quyền (quyền của người phụ nữ), hắn sẽ hung hăng đập nát nó, trên thế giới này, phụ nữ là thứ có thể dùng tiền để mua!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 189

Người Phụ Nữ Tôi Yêu Nhất

Bàn tay của người đàn ông vừa buông ra, người phụ nữ vội vàng hô hấp không khí, giọng nói cũng trở nên cuồng loạn: "Anh đúng là kẻ điên! Sao anh có thể lấy đứa nhỏ ra uy hiếp tôi?"

Người đàn ông hừ lạnh một tiếng: "Thế nào? Biết sợ rồi hả? Có phải cô sợ sau này khi nó lớn lên, nó biết được mẹ nó là dâm phụ, gặp ai cũng có thể coi là chồng đúng không?"

Nói xong, hắn hung hăng xuyên qua thân thể của cô ta.

"Anh- - " Người phụ nữ thở gấp, theo bản năng, hai tay quàng qua ôm cổ hắn.

"Người phụ nữ của Lăng Thiệu Đường tôi đều phải chinh phục được! Bất kể là cô hay Kỳ Hinh, đều không thể trốn thoát!"

Người đàn ông cười khê, giọng nói càng trở nên trầm thấp, ánh mắt u ám thâm thúy, môi mỏng di chuyển đến vành tai của người phụ nữ.

"Anh thật hèn hạ!" Người phụ nữ rên rỉ, thân thể bị người đàn ông ác ý đoạt lấy.

Cô ta trần truồng, thân mình tuyết trắng nhẹ nhàng bị đè ép ở trên cửa sổ sát đất, thủy tinh lạnh lẽo là một loại kích thích cảm giác sâu bên trong cơ thể cô ta, cô ta hét lớn, cảm thụ vật to lớn của người đàn ông đang tiến vào.

Đặt người phụ nữ trên cửa thủy tinh không nhiễm một hạt bụi, hai tròng mắt của người đàn ông híp lại, dục vọng lấp đầy hai mắt, hấn dùng lực tiến sâu vào, nghe tiếng hò hét của người phụ nữ ở dưới thân, trên khuôn mặt xuất hiện vẻ thỏa mãn.

... ..

Đây là một bữa tiệc lớn nhất từ trước đến nay, đồng thời cũng là một bữa tiệc cao cấp, thời thượng, tiếng nhạc du dương, mềm mại như dòng nước vang vọng ở một góc.

Cảnh bố trí trên sân khấu không phải là cảnh thật, cũng không phải phun vẽ, mà toàn bộ được tạo nên từ các loại đèn LED tiên tiến nhất, tạo nên các hình ảnh sống động, đẹp mắt khiến con người ta cảm thấy phấn khích.

Tới tham dự bữa tiệc lần này ngoại trừ các doanh nhân thế giới, các nhân vật quý tộc nổi tiếng, các ông trùm giàu có ở nước ngoài, còn có ba tài phiệt đến chúc mừng Lăng thị.

Buổi tiệc bắt đầu là lúc toàn bộ những người có mặt ở đây cầm trong tay ly rượu đỏ, rời khỏi ghế đệm thoải mái bước lên phía trên. Đứng ở một bên là giới truyền thông. Bọn họ luôn cầm sẵn máy ảnh trong tay, mỗi người đều đang khẩn trương, vui vẻ làm công việc của mình.

Ở chỗ ngồi dành cho khách quý, có Lãnh Thiên Dục, Cung Quý Dương, Hoàng Phủ Ngạn Tước, Lăng Thiệu Nghị, điều tra viên, còn Lăng Thiệu Đường thì luôn ngồi cạnh Kỳ Hinh.

Bàn tay to của Lăng Thiệu Đường gắp gao nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hình, nói thì thầm bên tai cô: "Hôm nay em sẽ là chủ nhân của bữa tiệc!".

Kỳ Hình còn chưa kịp suy nghĩ gì, bữa tiệc đã bắt đầu.

Chỉ thấy một khối băng khắc hình chậm rãi được nâng lên, ánh thủy tinh phản xạ bốn phía khiến người ta cảm thấy chói mắt.

"Đẹp quá, là một khối băng khắc hình trái tim!" Kỳ Hình trừng lớn hai mắt, từ đáy lòng tán thưởng nói.

Ngắm nhìn những bông hoa nở rộ là chủ đề của bữa tiệc ngày hôm nay, làm nổi bật chủ đề là khối băng khắc hình trái tim chứa đựng một loại tình yêu sâu đậm chậm rãi xoay tròn ở trên sân khấu.

" Xin mời tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Lăng thị - Lăng Thiệu Đường tiên sinh tự mình đốt lửa tình yêu!" người chủ trì chân thành tuyên bố.

Mọi người vỗ tay hoan hô, Lăng Thiệu Đường mặc một bộ âu phục màu đen kiên nghị bước lên sân khấu. trong nháy mắt phần đông đèn flash đều tập trung về phía anh.

Sau khi anh nâng cánh tay, ngọn lửa thiêng liêng của tình yêu từ trên trời giáng xuống, bao vây khối băng khắc hình trái tim, khối băng dần tan ra, toàn bộ sân khấu biến hóa huyền ảo thành thủy hỏa tương dung (khả năng tương thích giữa lửa và nước) vô cùng mỹ lệ.

" Cảm ơn mọi người!" Lăng Thiệu Đường đứng ở chỗ người chủ trì hội nghị, nhẹ nhàng băng quơ nói.

Tất cả mọi người áo ào giơ rượu đỏ trong tay lên chúc mừng, một nhóm các cô gái xinh đẹp nhìn chăm chăm Lăng Thiệu Đường, phần đông truyền thông cũng trở nên sôi nổi đứng lên.

" Lãng tiên sinh, ngài khỏe chứ! Tôi là phóng viên ATP, xin hỏi sau khi đoạt được công trình chấn động thế giới, bước tiếp theo Lãng thị sẽ đặt ra kế hoạch gì? Khu vực không may mắn nào sẽ là mục tiêu chú ý đầu tiên của Lãng thị?" Một kí giả nữ ân cần thăm hỏi, trong mắt cô ta tỏa ra sự si mê điên cuồng đối với Lãng Thiếu Đường.

Lãng Thiếu Đường rất bình tĩnh nói:" Về vấn đề kế hoạch tiếp theo của Lãng thị, một lát nữa sẽ có tổ người phụ trách đấu thầu của Lãng thị trả lời cụ thể!"

" Lãng tiên sinh, ngài khỏe, tôi là phóng viên báo The New York Times, nghe nói ở vòng thứ nhất cuộc cạnh tranh đấu thầu, vì muốn khảo sát hiện trường khu vực xảy ra tai họa, ngài đã bị vây lại ở khu vực đó mấy ngày cùng với một người phụ nữ, sau này hai người còn cứu sống một đứa bé đang hấp hối, xin hỏi chuyện này có phải là sự thật không?" Một phóng viên khác lập tức vượt lên hỏi trước.

Các truyền thông khác cũng dùng ánh mắt khẩn trương nhìn Lãng Thiếu Đường đang đứng trên sân khấu, khiến cho phóng viên báo The New York Times toát mồ hôi, khi hẳn đề cập đến vấn đề riêng tư của Lãng Thiếu Đường, tất cả bọn họ đều rất muốn biết nhưng lại sợ anh tức giận, các truyền thông nổi tiếng trên thế giới đều biết, nhóm tổng giám đốc tứ Đại Tài Phiệt đều là những người quái dị và lạnh lùng.

Ai biết - -

Lãng Thiếu Đường giận quá hóa cười, anh khẽ mở miệng nói: " Không sai, đây là sự thật!"

Dưới sân khấu mọi người hô lên thán phục, đèn flash nhấp nháy điên cuồng.

" Xin hỏi - - người phụ nữ đó là ai?" Một phóng viên báo AP phát hiện Lãng Thiếu Đường thay đổi như vậy thì hét lên hỏi.

Toàn trường lập tức an tĩnh lại, ánh mắt của tất cả mọi người tập trung ở trên người Lăng Thiệu Đường, giống như muốn biết đáp án ngay bây giờ.

Lăng Thiệu Đường không để lộ vẻ mặt đang cân nhắc của mình, theo lý thuyết anh có thể không trả lời vấn đề này, bởi vì, vấn đề này không phải chủ đề của bữa tiệc.

Con người thâm thúy của anh lướt qua đám người, nhìn thẳng tắp về phía Kỳ Hình đang ngồi ngay ngắn ở chỗ khách quý, ánh mắt trở nên dịu dàng, sau đó lại chuyển hướng đối mặt với giới truyền thông, anh cười nhẹ, kiên định nói: " Cô ấy là một người phụ nữ quan trọng trong cuộc đời tôi!"

Vì sự phối hợp ngoài ý muốn của Lăng Thiệu Đường mà giới truyền thông vừa mừng vừa lo:" Xin hỏi quan trọng đến mức nào?"

Lăng Thiệu Đường không hề do dự đáp: Cô ấy là người phụ nữ tôi yêu nhất, cho nên cô ấy quan trọng đến mức tôi có thể dùng cả cuộc đời này để che chở và bảo vệ cho cô ấy!"

Dưới sân khấu mọi người đều ồ lên, mà Kỳ Hình thiếu chút nữa bật dậy, bàn tay gắt gao đè lên ngực, anh vừa nói cái gì?

Cô là người phụ nữ anh yêu nhất!!

Rốt cuộc anh cũng đã nói ra điều này!!!

Nước mắt dần dần che kín hai mắt cô, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Lăng Thiệu Đường.

Mà Lăng Thiên Dục ngồi kế bên nhường mày, kính mát che lấp đi ánh mắt của hắn, tuy rằng không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng có thể cảm nhận được hơi thở lạnh như băng đang tản ra bên ngoài.

Chỉ thấy hần nghiêng thân hình cao lớn của mình nói thầm vào tai HOàng Phủ Ngạn Tước ngồi bên cạnh: " Lãng Thiếu Đường bị điên rồi sao?"

Tuy giọng nói lạnh lùng, nhưng cũng có phần vui mừng chúc phúc cho người bạn tốt.

Hoàng Phủ Ngạn Tước nhẹ nhàng cười:" Sớm muộn gì cũng có ngày cậu sẽ thay đổi vì một người phụ nữ!"

" Tớ thà tự sát còn hơn!" Lãnh Thiên Dục lạnh lùng nói.

Cung Quý Dương cười tà mị, cũng lên tiếng:" Trước khi tự sát nhớ nói với tớ một tiếng! Tớ sẽ tiện thể thu mua Lãnh thị, như vậy cũng không phải chịu tổn thất gì!"

Lãnh Thiên Dục hận không thể đánh một quyền lên khuôn mặt tươi cười vô hại của hần.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 190

Phân Đoạn Bất Thường

Các phân đoạn trong bữa tiệc được tiến hành từng bước, Lăng Thiểu Đường đi về chỗ ngồi bên cạnh Kỳ Hinh, còn trong lòng cô vẫn chưa hết bàng hoàng.

"Đường - - " Cô khẽ tựa đầu trên bờ vai anh, không biết nói cái gì cho phải.

"Hinh Nhi, ở phân đoạn cuối cùng của bữa tiệc, em và anh cùng đi lên sân khấu!" Lăng Thiểu Đường nhẹ giọng nói, một tay đặt ở eo nhỏ của Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh nao nao, cô ngẩng đầu, tràn đầy nghi hoặc nhìn anh.

"Cô bé ngốc, ở thời khắc quan trọng như vậy, anh muốn cả hai chúng ta cùng vượt qua! Bởi vì, anh muốn tặng cho em một niềm vui lớn!" Lăng Thiểu Đường trìu mến dùng ngón tay xoa nhẹ chóp mũi cô.

Nội tâm Kỳ Hinh chấn động, cái miệng nhỏ nhắn hơi hé ra, bỗng chốc trong đầu lơ đãng nhớ đến chiếc nhẫn kim cương xa hoa, trái tim như muốn nhảy ra ngoài.

Thậm chí cô còn có dự cảm, dự cảm là - - Lăng Thiểu Đường sẽ cầu hôn cô!.

Sẽ không phải là vọng tưởng chứ?? Mình không đoán lầm chứ?

Thế nhưng vì suy nghĩ này mà trong lòng Kỳ Hình sinh ra cảm giác bất an.

Tay nhẹ nhàng mơn trớn bụng, kỳ thực ngày hôm qua cô đã muốn nói cho Lăng Thiệu Đường biết mình mang thai, nhưng phải chờ đợi quá lâu, cô thật sự không chịu được, không kiên trì nổi mới ngủ thiếp đi.

Cô không nghĩ Lăng Thiệu Đường cũng có tin vui muốn tặng cho mình!

"Đường, kỳ thực anh đã tặng cho em một niềm vui lớn rồi!" Kỳ Hình tràn đầy hạnh phúc nói.

Lúc này anh đứng trên sân khấu trả lời câu hỏi của các phóng viên cô đã cảm thấy mình thật hạnh phúc rồi.

"Hử? Phải không?" Lăng Thiệu Đường mỉm cười nhìn vào đôi mắt trong veo của Kỳ Hình.

Kỳ Hình cười, tình yêu dành cho Lăng Thiệu Đường lấp đầy hai mắt: "Tình yêu anh dành cho em chính là niềm vui lớn nhất của em rồi!"

Cô không còn có cố kị, cô rất thương anh, rất yêu anh! !

Lăng Thiệu Đường sang sảng cười, cúi người hôn má Kỳ Hình, thì thầm bên tai cô nói: "Bé ngốc, anh còn muốn cho em nhiều niềm vui hơn nữa, chỉ cần em muốn, anh sẽ cho em, anh sẽ cho em hứa hẹn cả đời!"

Trong giọng nói trầm thấp tràn ngập cảm tình kiên định, bá đạo nhưng lại rất dịu dàng.

Tim Kỳ Hình đập nhanh hơn một nhịp, cả đời hứa hẹn! Tình cảm ngọt ngào giống như bông hoa nở rộ trong lòng, mật ngọt ngấm vào từng tế bào.

"Đường, cảm ơn anh!" Con người linh hoạt của Kỳ Hinh dần dần xuất hiện từng hơi nước, cô ru rú ở trong lòng Lăng Thiếu Đường, nói những lời từ đáy lòng mình.

Người đàn ông này đáng giá để cô thương yêu hết cả cuộc đời này.

"Đường, kỳ thực em cũng có một việc muốn nói cho anh biết, cũng là một tin vui đấy!" Giọng nói của cô đầy ghen ngào.

Đáy mắt Lăng Thiếu Đường mỉm cười: "Đúng rồi, ngày hôm qua đi công tác về muộn, không nghe được tin vui em muốn nói cho anh biết, bây giờ em nói đi!"

Kỳ Hinh hít sâu một hơi, nhìn Lăng Thiếu Đường đắm đuối, trên mặt xuất hiện nụ cười nhợt nhạt, chậm rãi nói: "Đường, sau đó không lâu, anh sẽ - - "

Kỳ Hinh còn chưa nói xong, điện thoại của Chad vang lên ngắt lời cô.

"Lăng tiên sinh, khâu đoạn của bữa tiệc có chút thay đổi! Là về người phát ngôn của hội từ thiện!" Hắc vội vàng nói.

Lăng Thiếu Đường hơi chau mày, trong ánh mắt cũng có một tia không kiên nhẫn: "Hội từ thiện Đại Ngôn Nhân? Xảy ra vấn đề gì rồi?"

Về người phát ngôn của hội từ thiện, anh không đặc biệt chú ý, là tổng giám đốc tập đoàn quốc tế, anh không có khả năng tự thân tự lực làm hết tất cả mọi việc, huống hồ đây chỉ là một vấn đề nhỏ, người phát ngôn của hội từ thiện luôn luôn đi truyền bá tư tưởng trong các bữa tiệc quốc tế, lần này cũng không ngoại lệ.

"À, là như vậy, lần này Lăng thị đặc biệt mời tiểu thư Rayne vì hiện nay cô ấy là người phát ngôn rất hoan nghênh trên thế giới, vốn người phụ trách tổ truyền bá của Lăng thị sẽ giao quyền lại cho tiểu thư Rayne, nhưng

mà bên đó cho rằng nếu tự tay Lăng tiên sinh giao quyền và ký ước thì có ý nghĩa hơn!" Chad giải thích nói.

Sau khi Kỳ Hình nghe xong thì có chút kinh ngạc: "Tiểu thư Rayne? Lúc trước chẳng phải tôi đã chọn tiểu thư Glona, tại sao lại thay đổi người?"

"À, là như vậy, người phụ trách tổ truyền bá nói, khi bọn họ liên lạc với Glona vừa hay cô ấy bệnh nặng, bởi vậy, sau khi suy nghĩ tường tận, bọn họ lại phải đi tìm người phát ngôn mới, cuối cùng họ đã chọn tiểu thư Rayne!"

Kỳ Hình gật đầu, hoá ra là như vậy.

Tuy Lăng Thiệu Đường không có kiên nhẫn, nhưng cũng không thể hiện ra bên ngoài, dù sao tổ phụ trách cũng vì lợi ích của Lăng thị, sau đó anh gật đầu đồng ý.

Chad vội vàng nói từng việc làm cụ thể cho Lăng Thiệu Đường nghe.

Kỳ Hình ngồi ở chỗ kia, không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Lăng Thiệu Đường, Chad xuất hiện ngắt lời cô đang định nói, nhưng cũng không có cách nào, dù sao cũng là công việc, vẫn phải xử lý thỏa đáng xong rồi nói sau.

Ngay sau đó nghi thức ký ước giữa tổng giám đốc Lăng thị và người phát ngôn chính thức bắt đầu, không biết vì sao, khi nghe những tiếng vỗ tay ủng hộ, trong lòng Kỳ Hình dâng lên cảm giác bất an.

"Anh cả - - " Vừa mới tiếp điện thoại xong, Lăng Thiệu Nghi đi vài bước đến chỗ Lăng Thiệu Đường và Kỳ Hình ngồi, trên khuôn mặt tuấn đạt lộ ra vẻ khẩn trương và sốt ruột.

"Em trai - - xảy gì chuyện gì?" Lăng Thiếu Đường thấy vẻ mặt của Lăng Thiếu Nghị như vậy, con người đen hơi giật mình.

"Lát nữa giao quyền anh đừng đi lên!" Lăng Thiếu Nghị vội vàng tung ra một câu nói như vậy.

Lăng Thiếu Đường nhú mày, anh nhìn thẳng tắp về phía Lăng Thiếu Nghị: " vì sao?"

Lăng Thiếu Nghị tiến lên một bước, rất gian nan nói: "Bởi vì, người này là - - "

Chính vào lúc này, người chủ trì đứng ở trên sân khấu tươi cười nói:

"Phía dưới, xin mời người phát ngôn của hội từ thiện đại diện cho tập đoàn quốc tế Lăng thị - tiểu thư Rayne, đồng thời, cũng xin kính mời tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Lăng thị - Lăng Thiếu Đường lên tiến hành nghi lễ giao quyền!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 191

Sóng Gió Bất Ngờ Ấp Đến

Yên lặng để tôi cho em một đôi tay

Tuỳ em khoá lại xiềng xích tình cảm

Cho dù chìm đắm trong hạnh phúc của một nô lệ

Trong gông cùm xiềng xích mà em tạo ra

Nhảy rất nhiều rất nhiều điệu múa xinh đẹp

Nhịp trống cuối cùng cũng ngừng lại

Tôi mệt mỏi rồi nhẹ nhàng như thường

Buồn bã cách biệt em

☆☆☆☆☆☆☆☆

Người chủ trì vừa dứt lời, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn lên trên - -

Nơi đó là chỗ ngồi của nóm doanh nhân ở dưới sân khấu, chỗ ngồi của khách quý có Lãnh Thiên Dục, Hoàng Phủ Ngạn Tước, Cung Quý Dương, Chad, Lăng Thiểu Nghị, Kỳ Hình.

Đương nhiên, còn có cả - - Lăng Thiếu Đường!

Chỉ thấy một cô gái có dáng người cao tuý tiện bước lên trên sân khấu, cách ăn mặc của cô ta khiến người khác nhầm tưởng cô ta là người mẫu, áo màu tím nhạt siêu ngắn phối với áo choàng không tay, cùng với

Chiếc váy ngang gối có màu sắc nhẹ nhàng, bộ tóc xoăn dài màu vàng óng ánh khiến người ta cảm thấy chói mắt, kính mắt màu đen tạm thời che đi khuôn mặt của cô ta, nhưng có thể khẳng định cô ya là một cô gái rất xinh đẹp, xinh đẹp kinh người! Bởi vì hình dáng của cô ta là một đường cong hoàn mỹ.

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường tùy tiện quét qua sân khấu, đột nhiên trong lòng dâng lên cảm giác khác thường, lập tức, mi tâm bắt đầu nhú lại, người này, có chút quen thuộc!

“Đường...” Kỳ Hình kéo tay Lăng Thiếu Đường, bởi vì người chủ trì đã mời Lăng Thiếu Đường lên sân khấu hai lần.

Lăng Thiếu Đường hơi giật mình rồi nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, anh cười nhìn Kỳ Hình, lập tức tiến lên trên sân khấu.

Nổi bất an giống như một cái lưới, chậm rãi bao vây Kỳ Hình, ánh mắt của cô đặt trên người cô gái kia, cẩn thận đánh giá cô ta, trực giác của phụ nữ nói cho Kỳ Hình biết, người này không hề đơn giản.

Bóng dáng rất quen thuộc, cô xác định đã từng nhìn thấy cô gái này ở đâu đó!

Kỳ Hình cẩn thận nhớ lại, nỗ lực suy xét, rồi đột nhiên, hai tròng mắt của cô bỗng chốc trừng lớn, nghĩ ra cô gái này - -

Chính là lúc cô rời khỏi đảo tây lý, khi đang ở trên máy bay cô đã từng gặp qua cô gái này! Tình cảnh lúc đó đột nhiên hiện ra rành rành trước mắt:

“Tôi chỉ muốn đến nhìn xem người phụ nữ có khả năng chói buột trái tim bướng bỉnh lý lợm của Lăng Thiếu Đường là ai thôi! Tiểu thư Kỳ, quả nhiên cô rất xinh đẹp, nhìn thấy mà giật mình!”

“Hình như cô hiểm lắm rồi, nếu giống như lời cô nói, thì hiện tại tôi chỉ là tình nhân của Lăng Thiếu Đường, tình nhân, thì gọi là yêu được sao?”

“Dù như thế nào, rất hân hạnh được biết tiểu thư Kỳ! Quên nói một câu, thay tôi gửi lời hỏi thăm đến Thiếu Đường!”

Lời đối thoại của mình với cô gái này khi ấy, đột nhiên xuất hiện trong đầu cô!

Không sai, chính là cô ấy! Cô ấy quen biết Lăng Thiếu Đường, đã quen biết nhau ngay từ lúc đầu rồi!

Cô ấy - - thật ra là ai?

Kiểm chế nổi kinh hoàng trong lòng, Kỳ Hinh xoay đầu sang chỗ Lăng Thiếu Nghi đang ngồi: “Thiếu Nghi, cô gái này là ai? Có phải cô ấy và Thiếu Đường đã quen biết nhau từ trước rồi đúng không?”

Tuy giọng nói của cô mềm nhẹ, nhưng cũng không thể lảng tránh được sự sợ hãi trong lòng.

Khuôn mặt tuấn dật của Lăng Thiếu Nghi trở nên hơi tái nhợt, hấn vô lực ngã ngồi trên ghế, mà hành động ấy của hấn cũng gây nên sự chú ý với mấy người khác.

“Kỳ Hinh - -”

Hấn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt sốt ruột của Kỳ Hinh, chậm rãi nói: “Tiểu thư Rayne đang đứng ở trên sân khấu, tên tiếng Trung của cô ấy là - - An Vũ Ân!”

“Cái gì?” Kỳ Hình giật mình nói, ba chữ kia giống như sấm sét giữa trời quang, trái tim cô muốn nổ tung, trong nháy mắt trái tim cô vỡ nát, mãi đến khi từng mảnh từng mảnh rơi xuống đất!

Rayne – dựa theo âm phát ra (phát âm) chính là “Vũ Ân!”

Không sai, cô gái này chính là An Vũ Ân, cô ấy khinhể Lăng Thiệu Đường mang theo nghi hoặc bước lên trên sân khấu, lúc này Rayne nhẹ nhàng tháo kính ra- -

Con người trong suốt, lông mày cong cong, lông mi dài hơi rung động, làn da trắng nõn, đôi môi mỏng manh như cánh hoa hồng mềm mại ướt át.

An Vũ Ân!

Thân thể cao lớn của Lăng Thiệu Đường đột nhiên chấn động, sự kinh ngạc trong mắt được biểu lộ không bỏ sót chút nào, cô ấy - - đã biến mất lâu như vậy, tại sao hôm nay lại đứng ở trước mặt mình?

Chỉ thấy cặp đùi thon dài của An Vũ Ân tiến lên phía trước vài bước, tất cả đèn flash rơi lên người cô ta, cô ta mỉm cười vươn cánh tay dài trắng nõn ra: “Lăng tiên sinh, xin chào! Đã lâu không gặp!”

Lăng Thiệu Đường hơi run sợ một chút, lập tức giấu đi sự kinh ngạc trong đôi mắt, sau đó bàn tay to chậm rãi vươn ra, lịch sự nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô ta.

“Hóa ra tiểu thư Rayne và Lăng tiên sinh có quen biết nhau?” Không hề phát hiện ra sự khác thường, người chủ trì còn đứng trên sân khấu tạo ra không khí châm ngòi thổi gió (thêm dầu vào lửa) nói.

Ánh mắt không vui của Lăng Thiệu Đường đột nhiên chuyển hướng sang người chủ trì lẩm miệng, sự lạnh lùng trong mắt vô tình có thể giết chết người.

Người chủ trì run lên, khi nhìn thấy con mắt sắc lạnh như băng kia, toàn thân hần không rét mà run! Sao vậy? Chẳng lẽ mình nói sai sao?

An Vũ Ân cười, cô đến bên cạnh Lăng Thiểu Đường, nhìn sắc mặt cứng nhắc của người chủ trì nói: “Đúng vậy, tôi và Lăng tiên sinh không chỉ quen biết mà còn là bạn bè lâu năm! Đúng không Lăng tiên sinh?”

Cô ta nở nụ cười thật tươi, nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Lăng Thiểu Đường, nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt của Lăng Thiểu Đường đảo quanh, giờ phút này, người anh muốn nhìn thấy là Kỳ Hình, nhưng mà, thứ anh thấy lại là đôi con ngươi như khóc như oán giận.

Cô ấy đã biết rồi sao?

Trái tim như muốn vỡ ra, đau đớn như bị dao rạch.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 192

Dự Tính Sai Lầm

eta: Meo Miu Ciu

Thế giới này có rất nhiều hạn chế như những điều cấm kỵ và những bí mật,

Có quá nhiều người không thể đoán trước được những biến cố sẽ xảy ra với mình và họ tự nguyện buông bỏ.

Xoay người một cái, có lẽ bạn đã bỏ lỡ một đời,

Cần tới rất nhiều năm về sau, mới có thể hiểu thấu tất cả, chỉ cần ra sức thực hiện và nỗ lực hoàn thành,

Có lẽ mọi thứ sẽ tốt hơn, nhưng số phận lại như một trò đùa mà chúng ta không thể chống lại được

Thượng Đế chỉ cần chớp mắt một cái, một cái chớp mắt duy nhất sau những đám mây.

Tất cả mọi kết cục,

Đều đổi thay hoàn toàn...

☆☆☆☆☆☆☆☆

An Vũ Ân xuất hiện giống như một loại vũ khí hạt nhân, nháy mắt biến tất cả mong muốn tốt đẹp của Kỳ Hình thành tro tàn, đau, chuyện kia đã đạt được, còn lại chỉ có chết lặng.

Cô kinh ngạc đứng ở nơi đó, tâm hồn cũng dần dần phiêu du, vô số lần, cô đều nghĩ tới rất cuộc hình dáng của An Vũ Ân như thế nào, mà hôm nay, cô nhìn thấy cô ấy cao ngạo đứng chung một chỗ với Lăng Thiệu Đường, hoàn mỹ giống như đang đứng cùng với người yêu, trái tim, không phải đổ kị, không phải ghen, mà là đau đớn như bị rạch nát ra, chỉ đau và rất đau!

Không chỉ có Kỳ Hình, mà ngay cả Lãnh Thiên Dục, Hoàng Phủ Ngạn Tước và Cung Quý Dương cũng kinh ngạc đứng dậy!

Mà giờ khắc này, Lăng Thiệu Đường đứng ở trên sân khấu, trong lòng quay cuồng, cơ thể cường tráng của anh trở nên cứng đờ.

"Mời Lăng tiên sinh giao quyền cho cho tiểu thư Rayne !" Người chủ trì cũng phát hiện không khí có gì không đúng, vội vàng giảng hòa nói.

Mắt Lăng Thiệu Đường vô tình nhìn ký hiệu từ thiện trong tay, anh cũng không tiến lên, chỉ cứng ngắc đứng ở đó, đáy mắt sâu nghe theo ý nghĩ trong lòng anh.

"Lăng tiên sinh?" Người chủ trì tiến lên nhẹ nhàng nhắc nhở Lăng Thiệu Đường.

An Vũ Ân nhìn Lăng Thiệu Đường cười khanh khách, tình cảm trong mắt không cần nói cũng biết, cô chủ động đi lên trên, nhẹ giọng nói vào microphone trước mặt: “ Tôi rất vui mừng vì có thể trở thành người phát ngôn từ thiện của công trình chấn động thế giới càng khiến tôi vui hơn, cuối cùng tôi cũng gặp được người bạn cũ, có phải không, Thiệu Đường?”

Giọng nói mềm nhẹ giống như nước ấm, nói xong, cô ta đi tới bên cạnh Lăng Thiệu Đường, bàn tay nhỏ bé nắm lấy cánh tay anh, động tác vô cùng

thân mật khiến mọi người ở đây nghi ngờ mối quan hệ giữa hai người.

Hành động kia của cô hoàn toàn tạo ra sóng to gió lớn ở trước mặt truyền thông, ngay sau đó, ánh đèn flash bắt đầu điên cuồng, không ngừng chớp nháy.

Kỳ Hinh cách đó không xa cũng sợ ngây người, môi cô run run nhìn mọi thứ diễn ra trên sân khấu, bàn tay nhỏ bé không tự giác nắm chặt lại, trái tim, đau quá đau quá.

“ Kỳ Hinh, em ----- không sao chứ?”

Vẫn đứng ở phía sau Kỳ Hinh, Lăng Thiếu Nghị tiến lên từng bước, nhẹ giọng hỏi, trên khuôn mặt anh tuần lộc ra vẻ quan tâm sâu sắc.

Lúc này Cung Quý Dương cũng đã đi tới, hẩn hơi nhíu mi lại, đáy mắt cũng lướt qua một chút đau lòng nhìn cô, nhẹ giọng nói: “ Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Kỳ Hinh, em phải tin Thiếu Đường! Nhưng anh nghĩ bây giờ em nên trở về khách sạn nghỉ ngơi trước, sắc mặt của em cực kì khó coi!”

Trong tất cả những người ở nơi này, chỉ có một mình Cung Quý Dương biết Kỳ Hinh mang thai, bởi vậy, hẩn có chút lo lắng chuyện xảy ra bất ngờ này sẽ ảnh hưởng tới thân thể khoẻ mạnh của Kỳ Hinh.

“ Anh yên tâm đi, tôi không sao!” Kỳ Hinh cố gắng thể hiện vẻ mặt tươi cười rục rịch, lại không thể che giấu được đôi môi đag khẽ run, cô cố gắng hết sức để mình thả lỏng một chút, thoải mái chút, sự kiên định ẩn trong đôi mắt đẹp nhìn về phía Lăng Thiếu Đường đang đứng.

Không sai, lời nói vừa rồi của Cung Quý Dương đã nhắc nhở cô, Thiếu Đường cũng kinh ngạc khi thấy An Vũ Ân xuất hiện, không phải sao? Cô đag lo lắng cái gì thế? Cô phải tin tưởng Thiếu Đường chứ, đúng không?

Nhưng khi cô nhìn thấy hai người đứng trên sân khấu tỏ ra vô cùng thân mật như vậy thì cô vẫn có cảm giác tức giận.

“ Kỳ Hinh, anh lập tức đưa em quay về khách sạn!” Lăng Thiểu Nghi không nhịn được, hần không nói hai lời, lập tức kéo bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hinh, cương quyết nói.

“ Thiểu Nghi!” Kỳ Hinh muốn nói gì nhưng lại thôi, cô liếc mắt nhìn Lăng Thiểu Đường đang đứng trên sân khấu, thực ra cô còn có rất nhiều lời muốn nói với anh.

Cô muốn nói cho Lăng Thiểu Đường biết, cô rất yêu thương anh, cô muốn nói cho Lăng Thiểu Đường biết, cô tin tưởng anh yêu cô, cô muốn nói cho Lăng Thiểu Đường biết, sau đó không lâu anh sẽ được làm bố -----

Nhưng đối mặt với tình huống như vậy, đứng trước sự xuất hiện của An Vũ Ân, làm sao cô có đủ dũng khí để nói ra?

Nếu Lăng Thiểu Đường thật sự yêu cô, như vậy cho dù An Vũ Ân có xuất hiện, cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của cô, nhưng nếu trong lòng Lăng Thiểu Đường vẫn không thể quên được An Vũ Ân, như vậy, chuyện cô mang thai chỉ khiến Thiểu Đường càng thêm khó xử mà thôi.

Cô thương anh, cho nên, cô không muốn nhìn thấy anh khó xử!

Nghĩ đến đây, Kỳ Hinh than nhẹ một tiếng, cố nén tất cả đau đớn trong lòng, nói:

“ Thiểu Nghi, đưa em trở về khách sạn đi!”

Hành động kia của An Vũ Ân cũng không khiến cho Lăng Thiểu Đường có phản ứng gì, ngược lại khi bóng lưng Kỳ Hinh rời đi, trái tim Lăng

Thiếu Đường như bị khoét rỗng, anh hận không thể lập tức tiến lên giữ chặt Kỳ Hình, ôm chặt cô vào lòng.

Nhìn bóng dáng Kỳ Hình biến mất ở tởm tầm mắt của mình, đáy mắt anh đột nhiên tối sầm lại.

Chỉ thấy Lăng Thiếu Đường nhanh chóng khôi phục vẻ mặt trước sau như một, hất bàn tay nhỏ bé của An Vũ Ân đang đặt ở trên cánh tay mình ra.

“ Tôi nghĩ nhi thức giao quyền này tạm thời phải huỷ bỏ, sau ngày hôm nay, tổ truyền thông của Lăng thị sẽ cho mọi người một câu trả lời thoả đáng!”

Giọng nói trầm thấp mà lạnh lẽo vang lên ở microphone, vẻ mặt cương nghị, hoàn toàn tìm không thấy bộ dạng kinh ngạc vừa rồi, bình tĩnh giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Tất cả khách quý đứng phía dưới và truyền thông nhanh chóng hít một hơi lạnh, hôm nay, cuối cùng bọn họ cũng đã nhìn thấy Lăng Thiếu Đường điên cuồng và thay đổi thất thường trong truyền thuyết, lúc này vừa nhóm lên ngọn lửa tình yêu vừa ôn hoà nhã nhặn, hiện tại lại nhanh chóng thay đổi thành người khác, điểm quan trọng ở đây là, anh mạnh mẽ ép buộc thay đổi quy trình của bữa tiệc.

“ Thiếu Đường, anh -----“ Nụ cười xinh đẹp trên khuôn mặt An Vũ Ân hoàn toàn biến mất thay vào đó là sự kinh ngạc, cô tuyệt đối không ngờ Lăng Thiếu sẽ hành động như vậy.

“ Rất xin lỗi!” Sau khi nói ba chữ ngắn gọn này với cô, Lăng Thiếu Đường lững thững đi xuống phía dưới.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 193

Hạnh Phúc Ngọt Ngào

Edit: Tiểu Huyền

Beta: Miu

Kỳ Hình đứng ở trước cửa sổ, lẳng lặng, giống như một bức tượng thủy tinh xinh đẹp, tóc quăn dài mềm mại bao trùm cả cơ thể nhỏ nhắn của cô, giống như người yêu đang bảo vệ tâm hồn yếu ớt của cô.

Đường, anh yêu em, phải không?

Cắn chặt cánh môi đỏ mọng, chịu đựng cảm giác trống rỗng trong lòng.

Một cánh tay lớn khẽ phủ lên đầu vai Kỳ Hình, mang theo sự an ủi.

"A?" Kỳ Hình kinh ngạc thiếu chút nữa kêu thành tiếng, vẫn đắm chìm trong thế giới của mình nên cô không nghe thấy tiếng mở cửa phòng.

Ngón tay thon dài của người đàn ông nhẹ nhàng lướt qua vết cắn trên cánh môi mềm mại của Kỳ Hình, trong mắt chứa đựng sự luyện tiếc và yêu thương thật sâu: "Cô bé không nghe lời, không phải anh đã nói em làm như vậy anh sẽ đau lòng sao?"

"Đường? !"

Kỳ Hình không thể tin, nhìn người đàn ông bên cạnh mình, lập tức, ánh mắt sáng ngời, nỗi u buồn trong lòng liền biến mất, cô nhanh chóng nhào vào trong ngực của anh: "Đường!"

Trong giọng nói dịu dàng mang theo sự vui mừng, làm cho trái tim của Lăng Thiệu Đường co rút.

"Cô bé ngốc, sao lại chạy về khách sạn trước?" Anh đắm chìm trong sự cưng chiều vỗ về tóc cô, trong giọng nói không hề có ý trách cứ.

Mặt Kỳ Hình hơi đỏ lên: " Rất xin lỗi, Đường, em ——"

Cô không biết nên nói như thế nào.

"Hình Nhi ——" Lăng Thiệu Đường nhìn thấy sự bi thương ở trong đôi mắt Kỳ Hình, nhẹ nhàng mở miệng nói.

Kỳ Hình ngẩng đầu

nhìn Lăng Thiệu Đường, trong đôi mắt dạt dào tình cảm dường như có thể làm tan chảy tất cả những thứ lạnh lẽo cứng nhắc.

"Hình Nhi, em có tin anh không?" Lăng Thiệu Đường nhìn Kỳ Hình trìu mến, chậm rãi nói.

Kỳ Hình nhìn khuôn mặt cương nghị của người đàn ông trước mắt, cô có thể nhìn thấy tình yêu nồng đậm trên gương mặt anh.

Cô nặng nề gật đầu: "Đường, anh không cần giải thích với em cái gì, bởi vì bất kể anh làm gì, em đều tin tưởng anh!" Một câu ngắn ngủn thể hiện tình yêu không hề hối hận.

Trái tim Lăng Thiệu Đường nhanh chóng bị hạnh phúc bao vây. Kỳ Hình dịu dàng và luôn tin tưởng anh, cô gái như vậy, làm sao anh có thể không yêu được chứ!

Ôm cô vào trong lòng, nâng niu quý trọng giống như sợ rằng buông lỏng tay cô sẽ biến mất.

“A....” Mất một lúc lâu sau, Kỳ Hình dường như nhớ ra điều gì, thấp giọng kêu một chút.

“Làm sao thế?” Lăng Thiệu Đường khẩn trương hỏi.

Kỳ Hình bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, vội vàng hỏi: “Đường, sau khi anh trở về, bữa tiệc vẫn chưa kết thúc phải không?”

Trên lông mày của cô xuất hiện sự sầu lo nhàn nhạt, nếu thật sự là như vậy, Lăng thị sẽ trở thành chủ đề của giới truyền thông.

Lăng Thiệu Đường giả vờ giận dỗi nhún mày một chút, vươn tay chỉ chỉ vào chóp mũi của cô: “Cô gái, hiện tại điều em nên quan tâm không phải chuyện này!”

“Vậy là cái gì?” Kỳ Hình khó hiểu hỏi, chẳng lẽ còn có chuyện quan trọng hơn việc này sao?

Lăng Thiệu Đường cười, lập tức chỉ vào chính mình.

“Làm sao vậy?” Kỳ Hình lại nghi ngờ.

“Cô bé, em chưa nói câu nào đã rời hội trường trở về khách sạn, chẳng lẽ không biết anh sẽ lo lắng ư? Em không chịu trách nhiệm vì hành vi làm tổn thương anh à!” Lăng Thiệu Đường tỏ vẻ đau đớn nói.

Thực ra, lời của anh không giả một chút nào, thời điểm anh nhìn thấy Kỳ Hình xoay người bỏ đi, cũng không tự chủ được, đi theo cô, cho dù anh ở lại bữa tiệc, trong lòng cũng không hề cảm thấy vui mừng.

Kỳ Hình nhìn bộ dạng của Lăng Thiệu Đường, buồn cười đánh anh một cái: “Thật là, rất giống một cậu bé! Rốt cuộc là ai làm cho ai tổn thương

đây? Là ai thấy tình nhân cũ ngay lập tức đã mất hồn mất vía?”

Cô đứng dậy, giả bộ như ghen tuông xoa thắt lưng nói.

Lăng Thiểu Đường cũng đứng lên, thân hình cao lớn hoàn toàn che lấp cô, anh thích nhìn bộ dáng ghen tuông của cô, bởi vì ít nhất lúc cô như vậy anh có thể thả lỏng tâm trạng một chút, nếu Kỳ Hình không có phản ứng gì, ngược lại anh sẽ sợ hãi.

“Cô bé, lại biến bị động thành chủ động, xem ra anh chưa dạy dỗ em thật tốt!” Lăng Thiểu Đường nhanh chóng khiêng Kỳ Hình trên vai, sang sáng cười to.

“Đường, thả em xuống! Rất cao, rất chóng mặt!” Giọng nói phản kháng của Kỳ Hình đã biến mất ngay sau đó vì đôi môi nóng rực của Lăng Thiểu Đường đã phủ lên môi cô.

Không khí lập tức thoải mái hẳn lên.

Một lát sau, vẻ mặt Kỳ Hình ửng hồng, cô nằm trong ngực Lăng Thiểu Đường, ôm lấy cổ của anh, hỏi: “Thật sự không nghĩ hóa ra An Vũ Ân chính là người mẫu thế giới –Rayne! Đúng rồi, về chuyện cô ấy trở thành người phát ngôn từ thiện là như thế nào?”

Bàn tay to của Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng vỗ trên lưng cô, chỉ thản nhiên nói một câu: “Tổ truyền thông quốc tế đã thay người khác!”

“Vì sao?” Kỳ Hình nhẹ nhàng đứng dậy, khó hiểu hỏi.

Tuy rằng sau khi cô nghe tin tức ấy, trong lòng trào lên cảm giác vui sướng nho nhỏ, nhưng dù sao An Vũ Ân cũng là người mẫu quốc tế nổi tiếng, tiếng nói của cô vẫn có trọng lượng tương đối thích hợp.

“Như vậy có thể khiến em quan tâm!” Lăng Thiểu Đường cố ý trêu Kỳ Hinh nói, anh suy nghĩ tinh tế hoàn toàn thấu hiểu tâm sự trong lòng cô.

“Anh thật sự rất đáng ghét, em đang nói chính sự với anh mà!” Kỳ Hinh đỏ mặt trừng mắt liếc anh một cái, nói:

Đáy mắt Lăng Thiểu Đường mỉm cười: “Được rồi, được rồi!” Anh vòng tay ôm Kỳ Hinh trở lại trong lòng, giống như cưng chiều cô gái nhỏ, nói.

“An Vũ Ân làm người đại diện cũng là mối lo ngại với Lăng thị, bởi vì, hình tượng của cô ta không thích hợp.”

Kỳ Hinh khẽ gật đầu, thực ra lúc ban đầu cô định chọn người phát ngôn từ thiện là Glona, bởi vì hình tượng của cô ấy rất trong sáng, quan trọng hơn là, cô ấy có sự kết hợp trời sinh, mà An Vũ Ân thì quá nóng bỏng, không thích hợp với hình tượng này.

Lăng Thiểu Đường nhìn bộ dáng như đang nghĩ ngợi của Kỳ Hinh, lập tức cười xấu xa: “Như vậy em yên tâm rồi chứ! Cả đời này sẽ không có người nào có thể theo bên cạnh em cướp anh đi rồi nhé!”

Kỳ Hinh nghe xong, trong nháy mắt cô cảm thấy xúc động và hạnh phúc vô cùng, cô tươi cười nói: “Có người nào yêu thích anh à!”

“Cô bé nói dối!” Lăng Thiểu Đường cưng chiều hôn lên môi của cô.

Thực ra, anh không nói cho Kỳ Hinh một việc, đó chính là, An Vũ Ân mất tích lâu như vậy sau đó đột nhiên lại xuất hiện, điều này khiến anh có cảm giác nghi ngờ.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 194

Ước Hẹn Bên Bờ Biển

Beta: Meo Miu Ciu

Nếu như đã có cuộc gặp gỡ trong thơ

Nên giống như kết thúc ảo mộng

Không cần nói em

Làm sao để nén nước mắt khi vẫy tay

Hãy để tất cả ——

Em giả bộ mỉm cười mạnh mẽ trong giấc mơ của anh.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Đêm, đã rất khuya, yên tĩnh, chỉ còn ánh trăng tỏa ra ánh sáng, những ngôi sao phát ra ánh sáng nhàn nhạt êm dịu chiếu vào người đang nằm trong phòng khách sạn.

Kỳ Hình thật sự không nở ngủ, lông mi thật dài run rẩy theo hô hấp nhợt nhạt, tựa như cánh bướm xinh đẹp xào xạc giữa gió mùa thu, giống như đang chìm trong mơ.

Lăng Thiếu Đường xử lý xong công việc, trở lại phòng ngủ, khi anh phát hiện Kỳ Hình cuộn tròn trên giường giống như chú mèo thì cố ý bước nhẹ chân.

Gần đây Kỳ Hình ngày càng ham ngủ, cứ đến buổi tối đã buồn ngủ không chịu được, nhìn dáng ngủ của cô đáng yêu như vậy, anh muốn quấy rầy cô cũng không đành lòng.

Sau khi tắm xong, ngay khi Lăng Thiếu Đường muốn lên giường đi ngủ, lúc này, tiếng

Di động lập tức vang lên.

Anh nhủ mày lại, xong nhìn Kỳ Hình ngủ say trên giường sợ làm phiền cô, đi tới phòng khách nghe điện thoại.

“Ai vậy?” Giọng nói trầm thấp không một chút tình cảm.

“Thieu Đường!” Giọng nói mềm mại từ đầu dây bên kia vang lên.

Giọng nói quen thuộc làm cho thân hình cao lớn của Lăng Thiếu Đường cứng nhắc, một lát sau, anh mở miệng nói: “Vũ Ân_____”

Ban đêm có chút hanh khô, Kỳ Hình chảy nhiều mồ hôi nên tỉnh lại từ giấc mơ, cô hít từng ngụm khí, hoảng sợ vì vừa gặp cơn ác mộng, sau đó mới buông lỏng một chút.

Đêm nay cô ngủ không ngon, liên tiếp gặp ác mộng.

Theo bản năng tầm mắt cô lướt xung quanh, anh còn chưa trở về à, Kỳ Hình nhìn đồng hồ, đã qua mười hai giờ, chắc anh còn xử lý công việc.

Nhẹ nhàng xuống giường, khi cô đi vào phòng khách liếc mắt một cái nhìn thấy trên móc áo có treo áo khoác và caravat của anh, trong lòng ngạc

nhiên, đây là trang phục mà Thiếu Đường mặc hôm nay, chẳng lẽ anh đã về nhà rồi lại ra ngoài sao?

Cơn buồn ngủ hoàn toàn chấm dứt, Kỳ Hình mặc quần áo tử tế, đi vào quán cà phê tao nhã dưới khách sạn, vừa ngồi xuống không lâu, người phục vụ nhiệt tình, nhanh chóng đi tới.

“Tiểu thu Kỳ, cô dùng gì?”

Kỳ Hình ẩn chứa nụ cười nhàn nhạt gọi một chút điểm tâm và đồ uống, thực ra, chủ yếu cô không có tâm trạng ăn uống, không nhìn thấy Lăng Thiếu Đường, trong lòng cô luôn hoang mang và rối bời.

“Sao hôm nay chỉ có một mình cô tới? Vừa nãy tôi nhìn thấy Lăng tiên sinh đi cùng một người mà!” Người phục vụ bưng đồ lên nói, dù sao ở trong này, ít ai có khả năng không biết Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hình là ai.

Trong mắt Kỳ Hình hiện lên một tia nghi ngờ, cô nhẹ giọng hỏi:” Anh-- - vừa mới nhìn thấy Lăng tiên sinh?”

Người phục vụ gật đầu:” Đúng vậy, tôi vừa nhìn thấy Lăng tiên sinh đi về phía bờ biển!”

Kỳ Hình nghe xong, tay run run, không cầm chắc chén trà thủy tinh khiến chén trà rơi xuống đất, vỡ tan...

Đêm, bờ biển càng thêm tĩnh lặng, trong không khí còn xen lẫn cả mùi vị của nước biển, mang theo chút cảm giác bất an.

Ánh trăng kéo dài thêm thân hình cao lớn của Lăng Thiếu Đường trên bờ cát, khi anh thấy người phụ nữ đang ngồi trên bãi cát thì đột nhiên trái tim đập mạnh.

“Vũ Ân?” Giọng anh vang lên, rồi nhanh chóng bị tiếng sóng biển hút đi.

Bỗng nhiên người phụ nữ xoay người, ánh trăng trong sang chiếu thẳng lên người cô ta, vừa xinh đẹp lại tràn ngập sự quyến rũ.

“Thiếu Đường ----” Giọng của cô ta hơi run rẩy, lập tức đứng dậy, chậm rãi đi về phía Lăng Thiếu Đường đang đứng cách đó không xa.

Lăng Thiếu Đường nhìn thấy An Vũ Ân càng ngày càng lại gần mình, tình cảm trong lòng vốn phức tạp, nay gặp lại cô, tự nhiên trong lòng thấy xúc động, đồng thời, trái tim anh lại thấy áy náy, bởi vì, với việc cô mất tích, anh hầu như chẳng quan tâm tới, người này, không phải là người lúc trước anh từng yêu cuồng nhiệt.

Anh thật không ngờ rằng đêm nay An Vũ Ân lại chủ động gọi điện thoại cho anh, đã ngồi ở bờ biển đợi anh lâu như vậy, suy nghĩ lại dù sao mình cũng nên đồng ý hẹn gặp, tuy rằng anh không biết cuối cùng mình nên lấy thân phận gì và tình cảm nào để đối mặt với người phụ nữ này.

“ Nhiều năm không gặp, em ---- có khỏe không?” Lăng Thiếu Đường khó khăn tìm cách nói ra một câu như thế, dù sao hai người đã từng thích nhau, sao có thể nói quên là quên ngay được.

Chỉ là, gặp lại cô, anh lại phát hiện trái tim mình đã có thể đập chậm rãi yên ổn trở lại.

An Vũ Ân đi đến bên cạnh Lăng Thiếu Đường, đôi mắt dạt dào tình cảm nhìn anh không hề chớp mắt, dần dần trong mắt bắt đầu chứa đầy nước mắt.

“ Đã không còn anh bên cạnh, sao em có thể khỏe mạnh được?” Cô ta nhẹ nhàng mở miệng nói, giọng nói chứa đầy sự thê lương và đau buồn.

Lăng Thiếu Đường nhìn bộ dạng hai mắt đăm lệ của An Vũ Ân, trong lòng thấy hơi chua xót, anh cúi đầu nói: “Nhiều năm như vậy, em đã đi đâu?”

An Vũ Ân buồn bã cười, nước mắt rơi đến bên môi. “Em đi đến nhiều nơi, giống như một người lang thang, nhưng mỗi khi đi qua một nơi, trong lòng lại nhớ đến anh nhiều hơn một chút, em ----- từ trước đến nay em không quên được anh!”

Lăng Thiếu Đường nghiêm mặt, một lát sau, anh nhẹ nhàng nói: “Vũ Ân, mọi chuyện đều qua rồi, quan trọng là về sau em có tính toán gì không?”

An Vũ Ân không trả lời câu hỏi của anh, mà chỉ nhẹ giọng hỏi: “Thiếu Đường, anh ghét bỏ em à? Anh vẫn không chịu tin lời nói lúc trước của em, ở trong lòng anh, em thực sự vẫn là người như thế ư?”

Giọng cô vang lên mang theo chút kích động.

“Em hiểu nhầm rồi, anh không ghét bỏ em, chỉ là sự việc lúc trước xảy ra quá đột ngột, anh ---“ Lăng Thiếu Đường than nhẹ một tiếng, muốn giải thích, nhưng lại không biết làm thế nào để an ủi cô.

Dù sao nhà họ Lăng cũng có lỗi với cô.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 195

Âm Mưu

Beta: Meo Miu Ciu

Em chỉ là lông mi ở dưới tròng chùng cho anh

Tất cả cảm giác của anh là vui sướng hay là bi thương

Trong sự cô độc, em cầu nguyện cho anh

Ban ngày nhớ nhung, ban đêm rơi lệ

Trong gió lớn thoáng qua bóng hình

Hi vọng cầu xin nó mãi mãi đừng trở lại.

☆☆☆☆☆☆☆☆

An Vũ Ân nhẹ nhàng xoay người, quay mặt về phía biển rộng lớn, lau đi giọt nước mắt trên khóe mi, tỏ ra vui vẻ nói: "Thiếu Đường, anh còn nhớ rõ khung cảnh lần đầu tiên anh đưa em đến bờ biển không? Đó là lần duy nhất em cảm thấy hạnh phúc!"

Nói xong, cô quay sang, con người tràn đầy hạnh phúc nhìn Lăng Thiếu Đường đứng ở phía sau.

Lăng Thiểu Đường không nói gì, chỉ gật đầu.

"Anh còn nhớ rõ lần đấy anh nói gì với em không?" An Vũ Ân ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi.

Cơ thể cường tráng của Lăng Thiểu Đường ẩn đi vẻ cứng đờ, đáy mắt lưu lại hình ảnh An Vũ Ân xinh đẹp, anh mở miệng lần nữa nói: " Nhớ rõ!"

An Vũ Ân nghe thấy anh nói câu này thì vô cùng hạnh phúc, cô ta nhẹ nhàng cười, tiến lên trước, chậm chậm kéo bàn tay to của Lăng Thiểu Đường, nhìn thẳng vào ánh mắt của anh nói: "Ở bờ biển, anh từng nói với em ——"

"Vũ Ân, anh muốn em làm cô dâu của Lăng Thiểu Đường, từ nay về sau, anh sẽ là toàn bộ hạnh phúc của em!" Lăng Thiểu Đường lặp lại trôi chảy không sót một từ nào lời nói mà năm đó anh đã nói với cô ta, biểu cảm trên mặt cũng chăm chú.

An Vũ Ân chậm rãi nở nụ cười, giống như một đóa hoa đêm xinh đẹp, diễm lệ: " Thiểu Đường, anh nhớ rõ, thật sự anh nhớ rất rõ!" Trong lòng Lăng Thiểu Đường có chút không ổn: "Đúng, những việc xảy ra trong quá khứ của chúng ta, anh đều nhớ rõ!"

Làm sao anh có thể quên tất cả những việc ấy, nói chính xác hơn anh đã ghi nhớ ở trong lòng, lúc đó An Vũ Ân mất đi người thân duy nhất, anh cảm thấy bất lực và thông cảm cho cô, vì thế anh đưa cô tới bờ biển, nói ra những lời kia.

"Thiểu Đường, cảm ơn anh vì vẫn còn nhớ rõ tất cả, nhưng bây giờ, ở bên cạnh anh lúc này là một người phụ nữ xinh đẹp, cô ấy sẽ là người tiến vào trong trái tim anh ——"

An Vũ Ân không nói được nữa, đôi mắt tràn ngập nước mắt ở dưới ánh trăng lại càng thêm xinh đẹp, duyên dáng và bi thảm.

"Vũ Ân, rất xin lỗi, là anh đã phụ em!" Trên khuôn mặt lạnh lùng

kiên định của Lăng Thiếu Đường hiện lên sự ngấm ngấm chịu đựng, dù sao đây đã từng là người phụ nữ mà anh yêu thương, ít nhất trong khoảng thời gian trước kia, ở trong tim của anh, cô cũng là người đặc biệt.

"Không, Thiếu Đường, không cần nói xin lỗi em, thực ra, em đã sớm biết kết quả sẽ như vậy, tại em vẫn cứ không cam tâm, đêm nay, em chỉ muốn ngấm anh, cũng không phải muốn quấy rầy cuộc sống của hai người, là em nên xin lỗi anh mới đúng..."

Giọng nói của An Vũ Ân nhe nhào, cô ta chậm chậm ngồi xuống bờ cát, bờ vai mềm mại run run trong vô vọng.

"Vũ Ân..." Lăng Thiếu Đường nhìn thấy bộ dạng An Vũ Ân như vậy, trong lòng tự nhiên cũng thấy rất khó chịu, anh đi tới trước mặt cô ta, ngồi xuống, bàn tay to cứng đờ ôm lấy bờ vai cô ta, ý muốn an ủi cô ta.

"Thiếu Đường..." Hơi thở quen thuộc của Lăng Thiếu Đường khiến An Vũ Ân xúc động nhào vào trong ngực anh.

"Vũ Ân!" Lăng Thiếu Đường lập tức kéo thân thể cô ta ra khỏi ngực mình: "Đã khuya rồi, anh đưa em về, được không?"

Anh lại không có thói quen thân thiết với cô ta như vậy.

An Vũ Ân nhìn Lăng Thiếu Đường lạnh nhạt với mình, vừa định nói cái gì đó, khóe mắt nhanh chóng nhìn thấy một bóng hình cách đó không xa, bởi vì Lăng Thiếu Đường quay mặt ra biển rộng lớn, tất nhiên anh sẽ không thể nhìn thấy bóng dáng đó.

Lập tức, An Vũ Ân lau nước mắt, ngẩng đầu cố gắng tìm cách mỉm cười, vì vừa mới khóc nên giọng nói trở nên khàn khàn: "Thiếu Đường, có

thể cho em cảm nhận hơi ấm từ lồng ngực của anh được không? Chỉ một lần thôi, một lần thôi là được rồi!”

Bộ dáng đau đớn đáng thương của cô ta khiến Lăng Thiệu Đường đau lòng một lúc, vì trong lòng còn áy náy với cô ta, cho nên đồng ý.

An Vũ Ân nằm ở trong ngực anh, hai tay ôm chặt gáy của Lăng Thiệu Đường, thân thể mềm mại dán vào phía trên ngực của anh: “Thiệu Đường, ôm chặt em được không, xin anh?”

Đôi mắt Lăng Thiệu Đường lướt qua một tia do dự, sau đó, từ từ vươn cánh tay, cứng ngắc ôm lấy thân thể của cô ta.

“Thiệu Đường, Thiệu Đường!” An Vũ Ân tham lam hưởng thụ hơi thở dễ chịu trên người Lăng Thiệu Đường, cô ta phát hiện bóng dáng đứng cách đó không xa đang cảm thấy kinh sợ không thôi, thì đôi mắt hiện lên một chút sáng khoái.

Kỳ Hình!

Không sai, dựa vào trực giác của phụ nữ, cô ta chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra bóng dáng kia là Kỳ Hình! Đúng là đại tiểu thư con nhà có giáo dục, chỉ dựa vào cô mà dám đấu với tôi à? Cô lấy gì để đấu với tôi?

Một lát sau, Lăng Thiệu Đường nhẹ nhàng đẩy An Vũ Ân ra: “Em ở đâu? Đêm đã khuya, anh đưa em về!”

Dù sao cô ta cũng là một cô gái, đã trẻ thế này, anh cũng không yên lòng.

An Vũ Ân nghe lời gật đầu, giữ cánh tay Lăng Thiệu Đường đứng lên.

“Đi thôi, anh đi lấy xe!” Nói xong, Lăng Thiệu Đường bước về phía trước.

An Vũ Ân đi theo phía sau, nhìn bóng lưng cao lớn của Lăng Thiệu Đường!

“A....” Cô ta khẽ kêu một tiếng.

“Làm sao vậy?” Lăng Thiệu Đường đi phía trước quay đầu lại, nhìn khuôn mặt đau đớn của An Vũ Ân.

“Chân của em... đau quá!” An Vũ Ân đưa tay chỉ vào chỗ mắt cá chân, giọng nói mềm mại khiến người ta đau lòng.

Lăng Thiệu Đường hơi nhíu mày lại, anh dừng một chút, sau đó đi đến bên cạnh cô ta: “Đến đây, dựa vào cánh tay của anh, đi thử xem!” Ngay sau đó, anh vươn bàn tay to về phía cô ta.

An Vũ Ân nhìn bàn tay to đầy mạnh mẽ của Lăng Thiệu Đường: “Cảm ơn anh, Thiệu Đường!” Sau đó bàn tay nhỏ bé cầm lấy bàn tay to lớn của anh, thử bước đi hai bước, nhưng vì đau đớn mà mày nhíu lại thành nếp uốn.

“Đau lắm à?” Lăng Thiệu Đường nhăn nải hỏi, khuôn mặt giống như điêu khắc hiện lên sự quan tâm nhàn nhạt.

An Vũ Ân ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt Lăng Thiệu Đường như biển sâu, gật đầu, tay nhỏ bé không ngừng xoa mắt cá chân, vẻ mặt rất đau khổ.

Lăng Thiệu Đường nâng cổ tay nhìn đồng hồ, trong ánh mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn, cứ theo tình huống này, không biết sẽ chậm trễ đến bao giờ, bởi vì anh nghĩ tới thói quen ngủ của Kỳ Hình, cô bé này đã tạo thành thói quen ngủ ở trong ngực của anh, nếu tỉnh lại mà không thấy anh khẳng định sẽ không ngủ được.

Nghĩ đến đây, tim anh sẽ dâng trào cảm giác yêu thương.

Ngay sau đó, anh nhẹ nhàng kéo thân thể An Vũ Ân, nâng lên cao: “Sau khi trở về dùng nước nóng chườm một chút, nếu vẫn không khỏi thì nhớ phải đi gặp bác sĩ!”

Tiếng nói trầm thấp vang lên, mang theo sự điềm tĩnh làm cho lòng người phụ nữ nào đó kinh sợ.

Nói xong, anh ôm cô ta đi về phía ô tô.

An Vũ Ân nằm ở trong lòng anh dùng sức gật đầu, hai tay vòng qua cổ anh lại thông qua bờ vai của Lăng Thiếu Đường nhìn về phía bóng dáng đang đứng ở trong bóng tối kia.

Môi, đang tỏ ra ưu buồn đột nhiên nhếch lên.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 196

Gãy Cánh

Edit: Tiểu Huyền

Mỗi người phụ nữ là một thiên sứ, khi thiên sứ rơi vào lưới tình, thì sẽ bị gãy cánh rơi xuống trần gian, một lòng một dạ yêu thương người đàn ông cô ấy yêu, yêu đến mức không có đường lui, yêu đến vạn kiếp bất phục, dù cho bị tổn thương, cũng không oán không trách, bởi vì, các cô đã không còn cánh để bay lên thiên đường.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Kỳ Hình không biết mình trở lại khách sạn như thế nào, cô chỉ biết, sau khi nhìn thấy những gì xảy ra ở bên bờ biển, lập tức toàn thân trở nên lạnh ngắt như băng.

Cô rất hận đôi mắt của mình, bởi vì cô không nghĩ mình sẽ phải chứng kiến cảnh tượng ấy, cô thấy Lăng Thiệu Đường ôm Vũ Ân, thấy Lăng Thiệu Đường không ôm chặt An Vũ Ân, thấy Lăng Thiệu Đường đưa An Vũ Ân nghênh ngang rời đi...

Dường như anh sẽ mãi mãi không trở về...

Máu từ từ đông lại, trái tim, giống như bị bàn tay mạnh mẽ bóp nghẹn, đôi mắt Kỳ Hình mịt mờ nhìn đêm đen, không khóc, nhưng từ đầu tới chân

đều lạnh toát, thậm chí cái lạnh đi tới từng tế bào bên trong cơ thể cô.

Cô không khóc, bởi vì cô nghe được âm thanh của trái tim mình đang rỉ máu...

Kỳ Hình trở nên yên lặng, cứ ngây người ngồi bên giường như vậy, chờ, một mực chờ đợi, chờ Lăng Thiệu Đường trở về, chờ cái ôm quen thuộc mà ấm áp của anh!

Cô, cần phải tin tưởng anh đúng không?

Đêm càng khuya, hình như màn sương cũng trở nên dày hơn.

Lúc Lăng Thiệu Đường trở lại khách sạn, đã khoảng hai giờ sáng, trên khuôn mặt anh tuần vương chút mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng bước nhẹ vào phòng ngủ.

“Hình Nhi...” Lăng Thiệu Đường vừa đẩy cửa vào, đã nhìn thấy Kỳ Hình ngồi lẳng lặng ở trên giường, tay ôm chiếc gối thật chặt, lập tức cơ thể cao lớn hơi ngập ngừng.

Kỳ Hình như người trông mộng ngẩng đầu nhìn Lăng Thiệu Đường xuất hiện ở trước mắt mình, chẳng biết tại sao, từ lúc An Vũ Ân trở lại, cô luôn lo được lo mất.

“Đường, anh... đã trở lại?” Kỳ Hình khó khăn mở miệng nói.

Thật ra cô muốn hỏi vì sao giờ này anh mới về, thời điểm cô thấy được Lăng Thiệu Đường đưa An Vũ Ân nghênh ngang rời đi, dường như lòng cô trải qua vô số sự hành hạ, bọn họ sẽ đi đâu? Vì sao bây giờ anh mới quay lại?

“Hình Nhi, rất xin lỗi, anh về muộn!” Sau khi Lăng Thiệu Đường nhìn hai mắt Kỳ Hình mịt mờ, nhanh chóng đau lòng rời đi đến bên giường, bàn

tay to duỗi ra, ôm thật chặt cơ thể mềm yếu của cô vào trong lòng mình.

Kỳ Hình áp chế suy nghĩ muốn khóc trong đầu, cắn môi, để mặc Lăng Thiểu Đường đặt cô vào trong lòng anh, khi cô gần kề lồng ngực ấm áp của anh thì đúng lúc mùi nước hoa thoang thoảng như có như không lướt qua hơi thở của Kỳ Hình.

Là nước hoa nhãn hiện Bijan!

Tuy rằng Kỳ Hình không có thói quen dùng nước hoa, nhưng dù sao cô cũng xuất thân từ gia đình quyền quý, cho nên cũng nghiên cứu một chút về các loại nước hoa nổi tiếng trên thế giới, loại nước hoa Bijan này do nhà thiết kế trang phục Tatsunori Yamaguchi điều chế, thuộc loại đắt nhất thế giới, có mùi ngào ngạt và huyền bí của phương Đông, mỗi lọ trị giá tới 300 đô la.

Trái tim, bỗng chốc thắt lại, đau quá.

“Hình Nhi, làm sao vậy?” Lăng Thiểu Đường cảm thấy cơ thể Kỳ Hình rõ ràng cứng ngắc, nhanh chóng nghiêng về phía cơ thể cô, lo lắng hỏi.

Kỳ Hình ngẩng ngơ nhìn đôi mắt Lăng Thiểu Đường, trong nháy mắt, cô lại cảm thấy chỉ cần ngắm anh như vậy, cũng đủ hạnh phúc.

“Không có gì, chỉ là... chỉ là em vừa gặp ác mộng, lúc tỉnh lại, lại phát hiện anh vẫn chưa trở về!” Cô vội vàng che đi đôi mắt bi thương, nhẹ giọng nói.

“Cô bé ngốc, tại sao không gọi điện cho anh?” Lăng Thiểu Đường nhìn ra sự ngổn ngang trong mắt Kỳ Hình, trong lòng bỗng đau xót, vươn bàn tay to nhẹ nhàng xoa mặt cô.

Kỳ Hình cup mắt xuống, tay nhỏ bé nắm chặt ga trải giường: “Em sợ... em sợ làm phiền anh bàn luận công việc!”

Cô nghĩ một đằng nói một nẻo, mùi nước hoa kia thật sự rất nhạt, nhạt tới mức nếu không ngửi kĩ sẽ không hề ngửi thấy, nhưng, sự miễn cảm của cô hoàn toàn có thể ngửi thấy!

Sao trên người anh lại có mùi nước hoa, chỉ vì cái ôm lúc nãy? Hay là...

Kỳ Hình không dám nghĩ thêm nữa, bởi vì, cô sợ sẽ bị bức điên bởi chính những suy đoán vô căn cứ của mình.

Lăng Thiểu Đường thở nhẹ một hơi, nhẹ nhàng giữ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nồng nàn tình cảm nói: “Cô bé ngốc, sao lại có chuyện còn quan trọng hơn chuyện của em được?”

“Anh... hôm nay bận rộn nhiều việc sao?” Kỳ Hình thăm dò hỏi.

Trong mắt Lăng Thiểu Đường tối sầm lại, nhanh chóng nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, hôm nay công việc của vài chi nhánh tăng thêm, cho nên... phải xử lý lâu hơn một chút!”

Anh cố ý lược bỏ chuyện của An Vũ Ân, bởi vì, anh không hy vọng Hình Nhi sẽ nghi ngờ.

Kỳ Hình kinh ngạc nhìn Lăng Thiểu Đường, cô nghe thấy âm thanh vỡ vụn trong lòng mình, anh nói dối! Anh lừa gạt cô!

“Hình Nhi...”

Sự tỉnh táo trong suy nghĩ của Lăng Thiểu Đường đã khiến anh phát hiện khuôn mặt của Kỳ Hình có gì đó khác thường, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bờ môi cô: “Em đang giận anh à?”

Anh hiểu lầm suy nghĩ trong lòng Kỳ Hình, tưởng cô tức giận vì tỉnh lại không thấy mình.

Kỳ Hình cố gắng nặn ra nụ cười, khẽ lắc đầu, sao cô có thể giận anh được, cô yêu anh mà.

“Nói cho anh biết, mơ thấy ác mộng về cái gì?”

Lăng Thiếu Đường thương tiếc nhìn ánh mắt cô, anh nên ở cạnh cô mới đúng, cho dù cô bừng tỉnh sau cơn ác mộng, sẽ không vô vọng như thế.

“Em... em mơ anh sẽ rời xa em!” Kỳ Hình khẽ nói.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 197

Cậu Bé Đáng Yêu

Beta: Meo Miu Ciu

Lăng Thiệu Đường buồn cười, lắc đầu: "Cô bé ngốc, sao anh có thể rời xa em được, không phải anh đã nói rồi sao, em sẽ ở với anh suốt đời!"

Kì Hinh ngẩng đầu, trong mắt hiện lên nhiều vệt nước mắt.

Vệt nước mắt ấy bao vây chặt trái tim Lăng Thiệu Đường, trái ngược với An Vũ Ân, nước mắt Kỳ Hinh dường như luôn có thể đập vỡ mọi suy nghĩ của anh.

"Hinh Nhi, ngoan! Đừng khóc, em khóc, trái tim anh sẽ rất đau!" Anh xúc động cúi người xuống, muốn hôn đôi môi đỏ mọng của cô.

Nhưng theo bản năng Kỳ Hinh không mở miệng.

"Hinh Nhi?" Đáy mắt tối tăm của Lăng Thiệu Đường hiện lên một sự khó hiểu.

Kì Hinh bối rối đón nhận ánh mắt mù mịt của anh: "Anh —— anh chưa đi tắm, cả người đầy bụi bặm!" Cô vội vàng lấy đại một cái cố, lúc anh muốn hôn cô thì cô lại liên tưởng tới cảnh Lăng Thiệu Đường hôn An Vũ Ân.

Cô sắp bị những suy đoán làm cho điên mất!

Lăng Thiếu Đường nâng mi, cả người đầy bụi bặm? Sao có thể thế được? Có thể cô cho rằng mình vừa mới trở về từ bên ngoài.

Nghĩ đến đây, đáy mắt anh mỉm cười, bàn tay to tùy ý xoa nhẹ đỉnh đầu cô:” Được, em ở ngoan ngoãn nằm ở trên giường chờ anh, anh đi tắm!”

Nhìn bóng lưng cao lớn Lăng Thiếu Đường, bỗng nhiên trong lòng Kỳ Hình dâng lên cảm giác chua xót.

“Đường” Cô nhanh chóng bước từ trên giường xuống, ôm lấy Lăng Thiếu Đường từ đằng sau lưng.

“Hình Nhi, sao vậy?” Cảm giác mềm mại sau lưng khiến Lăng Thiếu Đường không nhịn được muốn nhiều hơn nữa, anh xoay người, đặt cô vào trong lòng, giọng nói cũng trở nên vô cùng dịu dàng.

“Chúng ta về nước đi, bây giờ về luôn được không?” Kỳ Hình nhẹ giọng khẩn cầu nói.

Đúng, dù chỉ một giây cô cũng không muốn ở lại nơi này, cô không muốn Lăng Thiếu Đường sẽ gặp mặt An Vũ Ân, cô không muốn mất anh!

“Bây giờ về luôn?” Đúng lúc này, lông mày Lăng Thiếu Đường nhíu lại thể hiện sự nghi ngờ, lập tức anh cúi người, dỗ cô nói:” Hình Nhi, bây giờ là rạng sáng, chờ sau khi bình minh lên chúng ta trở về nước, được không?” Trong giọng nói mang theo sự cương chiều và khoan dung.

“Ngay khi trời sáng, lập tức rời khỏi nơi này!” Kỳ Hình bướng bỉnh nói

“Được, nghe theo ý em, cô bé!” Lăng Thiếu Đường nói mang theo sự yêu thương như muốn khám cô vào trong trái tim.

Lúc này khuôn mặt Kỳ Hình mới hiện lên nụ cười tươi.

Ngay sau đó, cô bị Lăng Thiểu Đường ôm lấy.

“Đường, anh muốn làm gì?” Cô hoảng sợ thở gấp.

“Giúp anh tắm.” Lăng Thiểu Đường xấu xa nói, ngay sau đó đi về phía phòng tắm.

“Mau thả em ra, cũng không phải đưa bé, tắm rửa còn cần có người giúp!” Kì Hinh phản đối nói

Nhưng, phản đối của cô chỉ khiến Lăng Thiểu Đường sang sảng cười to.

Ánh mặt trời ấm áp bao bọc mùi hoa nhàn nhạt, thấm vào trong không khí.

Kì Hinh, đi ra từ một cửa hàng đồ cổ, trong tay cầm “Khuy nh quốc nhan”, bởi vì lúc trước hộp trang sức này có một chỗ bị hỏng, cho nên cô đưa cho chuyên gia xem xét một chút.

Trên mặt Khuy nh quốc là đá quý rực rỡ dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng vừa thanh cao vừa phong cách. Tuy là một món đồ quý giá, không hiếm, nhưng ngay cả ông Tôn cũng không tiếc lời khen ngợi.

Bỗng nhiên điện thoại trong tay vang lên, giọng nói vui vẻ và mừng rỡ.

Khi Kì Hinh nhìn đến tên người gọi đang gọi tới thì đáy mắt hiện lên sự vui mừng và tươi cười, cô nhận điện thoại:” Đường!”

Bên trong giọng nói mềm mại của cô là hạnh phúc và nũng nịu của cô gái nhỏ.

“Hinh Nhi, em đang ở bên ngoài?” Bên kia điện thoại vang lên giọng nói trầm ổn của Lăng Thiểu Đường.

“Đúng, em tới lấy Khuy nh quốc nhan!” Kì Hinh sung sướng nói.

“Em ở nơi nào, anh gọi lái xe tới đón em! Anh đã đặt chỗ ăn trưa rồi! Trong lòng Lăng Thiểu Đường cũng bị lây sự vui vẻ của cô, trong tiếng nói gợi cảm mang theo ý cười.

“Đừng” Kỳ Hình nhìn đồng hồ đeo tay một chút.” Bây giờ còn chưa tới giữa trưa, Đường, không cần gọi lái xe tới đón, một lúc nữa em sẽ tự mình đi đến Lăng thị!”

“Vậy được, đừng để anh chờ lâu nhé!” Lăng Thiểu Đường hơi lo lắng nói

“Được rồi, được rồi, bá đạo vừa thôi!” Kỳ Hình mỉm cười nói

Cô vừa tắt điện thoại, đúng lúc này, một quả bóng da lăn tới dưới chân Kỳ Hình.

Đôi mắt Kỳ Hình hiện lên một chút kinh ngạc, cô khom người nhặt quả bóng dưới chân.

“Chị ơi, quả bóng này là của em.” Một cậu bé chạy đến trước mặt Kỳ Hình, khuôn mặt nhỏ nhắn, giọng nói trẻ con.

Đúng là một cậu bé đáng yêu!

Ngay sau đó, cô ngồi xuống, giao quả bóng trong tay cho cậu bé, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cậu, khẽ hỏi:” Cậu bạn nhỏ, sao lại chạy một mình trên đường thế, như vậy rất nguy hiểm, biết không?”

Cậu bé chu miệng nhỏ nhắn, đôi mắt đen láy đảo nhanh như chớp, sau đó nói:” Em đã lớn rồi, vì sao không thể tự chơi một mình chứ?”

Kỳ Hình bị bộ dáng đáng yêu của cậu bé chọc cười, cô vuốt cái đầu nhỏ của cậu:” Thật chứ? Cậu bạn nhỏ, vậy em nói cho chị nghe, năm nay em bao nhiêu tuổi?”

Không biết vì sao, Kỳ Hình vừa nhìn thấy cậu bé này thì đã rất thích, hơn nữa, nhìn qua cậu bé này rất quen mắt, khuôn mặt tuấn tú lạ thường!

Cậu bé kiêu ngạo vươn hai ngón tay:” Mẹ em nói em đã hai tuổi rồi, là đứa bé lớn!”

Đứa bé có hiểu biết tốt!

“Cậu bạn nhỏ, vậy mẹ cháu có nói cho em biết chạy lung tung ở trên đường như vậy là rất nguy hiểm không? Nói cho chị biết, cháu tên là gì? Mẹ của em đâu?” Kỳ Hình càng ngày càng thích cậu bé này

Cậu bé cười bí hiểm, cái miệng nhỏ tới gần tai Kỳ Hình, dường như sợ người khác sẽ nghe thấy:” Mẹ em không cho em chạy lung tung nhưng em mặc kệ, lén chạy ra đằng sau!”

Kỳ Hình vừa muốn cười ra tiếng, ngay lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên cách đó không xa:” Tiểu Phong”

Cậu bé vừa nghe, vội vàng quay người sang chỗ khác, chạy về phía âm thanh vang lên:” Mẹ”

Đáy mắt Kỳ chứa ý cười sâu, cậu bé này thật đáng yêu.

Sau đó, cô nhìn về phía mẹ của cậu bé, vốn khuôn mặt đang tươi cười thì bỗng nhiên trở nên tái nhợt!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 198

Đấu Ngâm

Beta: Meo Miu Ciu

Thì ra trên thế giới này, tình yêu rất lớn, lớn tới mức lật sang trang tiếp theo tình yêu có thể khiến con người ta cảm thấy tủi hờn.

Hóa ra trên thế giới này, tình yêu rất nhỏ, nhỏ đến mức ba người cùng chen chúc trong một khoảng không gian khiến không ai có thể thở nổi.

Thì ra trên thế giới này, tình yêu rất lớn, bao nhiêu hạnh phúc lấp đầy vẫn còn kê hờ.

Hóa ra trên thế giới này tình yêu rất nhỏ, bị gạt qua đã trở thành đồng đồ nát.

Hình như ánh mặt trời mất đi tia nắng ấm áp, ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào người phụ nữ đeo kính râm trước mắt, một loại ánh sáng chẳng hề ấm áp.

Tuy rằng che đi đôi mắt, nhưng dựa vào dáng người cao đầy tự tin và phong cách ăn mặc, Kỳ Hình vẫn liếc mắt nhìn người phụ nữ cách đó không xa—

An Vũ Ân.

Kỳ Hình đứng ở đó kinh ngạc đến ngây người, mắt đẹp tràn đầy vẻ khó tin và hoảng hốt.

"Tiểu thư Kỳ, chúng ta lại gặp nhau!" Đôi mắt bị che khuất, tuy đến cuối cùng không thể nhìn ra vẻ mặt của người đang chủ động nói chuyện, nhưng môi nhỏ cong lên xinh đẹp lại làm động lòng người.

Kỳ Hình nhanh chóng che đi đôi mắt hoảng loạn, tỏ vẻ thoải mái, mở miệng nói: "Đúng vậy, không nghĩ có thể gặp cô ở nơi này!"

Không khí trở nên gò bó, vì sự tồn tại giữa hai người phụ nữ.

Một người xinh đẹp rực rỡ, còn một người lại tĩnh lặng duyên dáng, hai người phụ nữ đều xinh đẹp về cả ngoại hình và dung mạo làm phần đông người qua đường đều ngưỡng mộ, thậm chí có người còn dừng lại nhìn.

An Vũ Ân đi tới trước mặt Kỳ Hình, mỉm cười: "Nếu chúng ta đã có duyên như vậy, không biết tiểu thư Kỳ có thời gian hay không, thuận tiện sang kia uống ly trà chứ?"

Khuôn mặt Kỳ Hình tĩnh lặng biểu lộ nụ cười nhàn nhạt, sang kia uống trà? Chẳng qua chỉ là lấy cớ mà thôi, cô nâng cổ tay nhìn đồng hồ, xem ra không kịp đi tới Lăng thị rồi, tiếp đó, cô nhìn An Vũ Ân: "Đằng kia có một quán cà phê, khung cảnh rất yên tĩnh!"

An Vũ Ân khẽ gật đầu, sau đó ôm cậu bé đáng yêu đứng ở bên cạnh lên: "Tiểu Phong, lúc này cô giúp con nhặt quả bóng, con đã cảm ơn cô chưa?"

Tiểu Phong chu miệng nhỏ nhắn, nghiêng đầu nhỏ, sau đó vô cùng nghi ngờ gãi đầu: "Mẹ, cô rất xinh, con nghĩ sẽ gọi cô là chị!"

Kỳ Hình nhìn đứa bé tên Tiểu Phong, trong lòng thầm thở dài, cô gượng gạo nở nụ cười: "Không sao, Tiểu Phong rất đáng yêu!"

Dọc theo đường đi, Tiểu Phong tựa như một thiên sứ vui vẻ, luôn chạy quanh Kỳ Hinh, dễ nhận ra, cậu bé này rất thích Kỳ Hinh.

Khung cảnh quán cà phê rất tao nhã, quán thuộc dạng hạn chế số lượng thành viên, âm nhạc du dương giống như tơ sợi quấn quanh mỗi một góc ở bên trong, nơi này rất yên tĩnh.

Người phục vụ mang từng thứ cà phê và bánh ngọt lên một, hơi cúi người nói: "Tiểu thư Kỳ, cô còn cần gì nữa không?"

Kỳ Hinh khẽ cười nhanh chóng nói: "Cảm ơn, khi nào dùng thêm tôi sẽ gọi anh!"

An Vũ Ân nhìn Kỳ Hinh ngồi đối diện mình, nụ cười chân thành giống như hoa cúc trang nhã, trong lòng không nhịn được cảm thấy hơi ghen tỵ, cho dù mình có thay đổi như thế nào, vĩnh viễn đều không học được khí chất cao quý tự nhiên như vậy của Kỳ Hinh.

"Tôi thật không ngờ người mẫu thế giới - Rayne lại chính là cô!" Kỳ Hinh tao nhã cầm tách cà phê, khẽ uống một ngụm rồi nói.

An Vũ Ân cong môi nói một câu: "Thời điểm tôi mười tám tuổi, đã muốn hướng tới ngành nghề này, lúc ấy Thiếu Đường biết rất rõ!"

Bên trong lời nói thể hiện sự mập mờ với Lăng Thiếu Đường để khiêu khích Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh nghe ra hàm ý trong câu nói của An Vũ Ân, tuy rằng trái tim đau, nhưng vẫn không thể hiện trên mặt, cô nhìn hai mắt An Vũ Ân, nói tự nhiên: "Thật ra, Đường đã kể cho tôi nghe chuyện tình cảm đã qua của hai người, tôi nghe rất cảm động, bởi vì trước kia tiểu thư An thực sự phải chịu đựng không ít cực khổ!"

Tay An Vũ Ân run run: "Thiếu Đường đã nói cho cô chuyện trước kia của chúng tôi?"

Trong giọng nói chứa đựng sự mất tự nhiên, cô ta thật không ngờ Lăng Thiếu Đường có thể thẳng thắn nói ra chuyện trước kia giữa hai người với người phụ nữ này, đây là chuyện tình yêu giữa hai người, không phải sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng An Vũ Ân nảy sinh trăm ngàn sự đổ kị, dựa vào cái gì mà cô ta có thể chia sẻ chuyện tình cảm đã qua cùng với Đường chứ? Điều làm An Vũ Ân khó hiểu hơn là sao biểu hiện của Kỳ Hinh lại bình thản như vậy, cô ta còn thản nhiên gọi anh "Đường"! Xem ra mình thật sự đã đánh giá thấp thiên kim tiểu thư này rồi!

Kỳ Hinh nhìn động tác của An Vũ Ân hơi mất khống chế, mỉm cười, động tác này đã thể hiện sâu sắc sự ngổn ngang của cô ta, cô nhẹ giọng nói: "Là tôi hiểu kị về chuyện đã qua của Đường, vì thế anh ấy kể cho tôi nghe quá trình từ lúc hai người quen nhau đến lúc chia tay, tiểu thư An, những năm đó, nhất định cô đã phải chịu không ít đau khổ!"

Trong lòng An Vũ Ân cố nén cảm giác chấn động và sắp sụp đổ, ngậm thở ra, Kỳ Hinh! Quả nhiên không đơn giản!

"Lúc trước, tôi buộc phải rời khỏi Thiếu Đường, nhiều năm trôi qua như vậy, tôi vẫn còn yêu anh ấy, thực ra vào đêm hôm đó ở nước Pháp, cuối cùng tôi cũng đã biết được tấm lòng của Thiếu Đường, hóa ra, ở trong lòng anh ấy vẫn còn vương vấn bóng hình của tôi!"

An Vũ Ân cố ý để lộ ra chuyện xảy ra đêm hôm đó trước mặt Kỳ Hinh, con người nhìn chăm chăm nét mặt Kỳ Hinh, cô ta tin, nếu Lăng Thiếu Đường thật sự để ý đến người phụ nữ này giống trong lời anh nói, nhất định sẽ không chủ động nói chuyện kia cho Kỳ Hinh biết, không một người nào, không một người đàn ông nào thích tự tìm phiền phức cho mình.

Trái tim Kỳ Hình như rỉ máu, đặt cốc cà phê lên bàn, bàn tay nhỏ bé không tự giác nắm thật chặt, trong đầu giống như cái máy quét, lọc lại từng lời mà cô ta vừa nói.

Đôi mắt xinh đẹp khẽ nhìn qua khuôn mặt An Vũ Ân, môi hơi cong lên - cô ta nói dối!

Dù sao thời gian Kỳ Hình làm việc ở Lăng thị cũng lâu như vậy, ở phương diện đánh giá người khác cũng khá nhạy cảm, dựa trên ánh mắt nhìn mình chăm chú của An Vũ Ân, đủ để cô phân biệt suy nghĩ trong lòng An Vũ Ân.

Ít nhất, cô tin tưởng tình cảm của Lăng Thiếu Đường dành cho mình!

Giống như Lăng Thiếu Đường vậy, một khi trong lòng anh đã xác định điều gì thì sẽ không thay đổi dễ dàng, cô và Lăng Thiếu Đường đã trải qua nhiều công việc bận rộn như thế, nhất là cùng nhau trải qua khoảnh khắc sinh tử, cô rất tin người đàn ông này yêu mình!

"Trước mặt tôi Đường có nói qua chuyện này, với chuyện cô rời đi anh ấy rất áy náy, tôi nghĩ đó cũng là lý do anh ấy vẫn không thể buông tay được!"

Ý tứ trong lời nói của Kỳ Hình rất rõ ràng, cô gián tiếp phủ nhận suy nghĩ Lăng Thiếu Đường còn yêu An Vũ Ân, nói cho cô ta, nguyên nhân không thể quên, chỉ có áy náy mà thôi!

"Cô --"

An Vũ Ân tức giận đến mức suýt chút nữa đứng dậy, trong chớp mắt vẻ mặt cũng trở nên tái nhợt một chút.

Kỳ Hình chỉ thản nhiên, không nóng không lạnh nhưng lại dễ dàng khiến cho cô ta hỗn loạn và bất an!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 199

Chủ Nhân Của "Khuynh Quốc Nhan"

Em tưởng thở ra một hơi, có thể biến thành mây trắng trời xanh, không nghĩ rằng ở khóe mắt lại đọng thành hạt mưa. Ở đêm đông giá rét này.

Bên trong, tình yêu giống một thứ xa hoa, khiến người yêu nhau muốn hạnh phúc hơn, khiến người cô đơn không chịu nổi.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Trong nháy mắt không khí ngập tràn yếu tố ngầm, trong lòng hai người phụ nữ mỗi người đều có một mục đích

khác nhau.

Một kẻ muốn cướp đoạt tình yêu, một người muốn bảo vệ tình yêu!

Đúng ở lúc này, tiếng điện thoại trong túi Kỳ Hình vang lên, cô nhìn điện thoại xong, trên mặt hiện lên nụ cười tĩnh lặng mềm mại.

“A lô?”

“Hình Nhi, sao còn chưa tới?” Giọng Lăng Thiếu Đường khàn khàn lại gợi cảm vang lên ở đầu kia điện thoại, đồng thời cũng chứa đựng sự lo lắng và khẩn trương.

“Đường, em gặp một người bạn, cho nên không thể ăn cơm cùng anh, rất xin lỗi, Đường!” Âm thanh dịu dàng của KỳHinh chứa đựng cảm giác có lỗi.

“Bạn? Người bạn nào? Là đàn ông hay phụ nữ?” Giọng Lăng Thiểu Đường lại truyền tới, nhưng lần này là sự ghen tuông.

Kỳ Hinh làm nũng: “Đương nhiên là phụ nữ, anh bá đạo như vậy, có người đàn ông nào dám tiếp cận em!”

“Sau khi gặp bạn, lập tức về công ty ngay, biết không?” Lăng Thiểu Đường bá đạo ra lệnh nói.

“Được... đã biết!”

Kỳ Hinh mỉm cười tắt điện thoại.

Lúc này, sắc mặt An Vũ Ân càng thêm khó nhìn. Trái tim bị sự ghen tuông sâu sắc không ngừng ăn mòn, tay không tự giác được nắm thật chặt cái cốc.

Nhưng, lúc cô ta nhìn Kỳ Hinh tắt điện thoại xong, trên mặt cố tỏ ra vẻ thản nhiên tươi cười: “Thiểu Đường, anh ấy... thật rất lo lắng cho cô!”

Giọng nói đã chuyển sang dịu dàng, đầy nhạy cảm và nhàn nhạt đau khổ.

Kỳ Hinh nhìn thấy bộ dạng của An Vũ Ân như vậy, có chút không nỡ, giọng nói cũng hơi mất tự nhiên: “Đường, anh ấy rất tốt với tôi, có anh ấy ở bên cạnh, tôi rất hạnh phúc!”

Thực ra, cô cũng không muốn nhất định phải gây tổn thương cho An Vũ Ân, phụ nữ khi muốn bảo vệ tình yêu thì khó tránh khỏi việc phải trở thành kẻ thù của người khác.

Dù sao yêu một người là không sai, sai ở chỗ cô và cô ấy cùng yêu một người đàn ông, tuy rằng Kỳ Hình tuyệt đối không có khả năng dễ dàng nhường Lăng Thiệu Đường cho cô ta, nhưng cô cũng không có khả năng đẩy lùi trận chiến tình cảm này, cũng không biết nên biểu diễn tiết mục tình yêu này như thế nào.

Nếu đổi lại đây là lời cô ấy nói ra, cô cũng sẽ buồn bã và đau khổ!

Đáy mắt An Vũ Ân dần dần tối đi: “Trước kia Thiệu Đường cũng đối xử với tôi tốt như vậy!”

Nói tới đây, cô ta dừng lại, không nói thêm gì nữa, thực ra, trong lòng cô ta rất rõ ràng, cho dù đây đang là lúc hâm nóng tình yêu, cô ta cũng không cần quá căng thẳng như vậy.

Anh ấy, thật sự yêu người phụ nữ này ư?

Kỳ Hình định nói gì đó, nhưng không biết nói như thế nào.

Đúng lúc này, tiểu Phong ngồi bên cạnh đột nhiên kêu lên một tiếng, phá vỡ bầu không khí đau thương.

“Mẹ, bóng của con!”

Đứa trẻ đến tuổi này đều rất hiếu động, lúc tiểu Phong nhìn thấy quả bóng của mình lăn ra chỗ bên cạnh, thân thể nho nhỏ nhanh chóng chạy sang đó.

Thời điểm cậu bé chạy đến bên cạnh Kỳ Hình, thì vô tình làm rơi túi đồ của Kỳ Hình.

“Tiểu Phong! Không được nghịch ngợm như thế!” An Vũ Ân nghiêm khắc quát lớn, ôm Tiểu Phong trở lại trong lòng.

“Thật ngại quá, đứa bé Tiểu Phong này rất nghịch ngợm!” Lúc An Vũ Ân nhìn chiếc túi của Kỳ Hinh bị Tiểu Phong làm rơi, lập tức tiến lên, muốn giúp cô nhặt đồ.

“Không sao. đừng lo!” Kỳ Hinh vội vàng nói, sau đó cũng cúi người.

Khi hai người cùng nhặt chiếc túi, ánh sáng chói mắt hiện lên, “Khuynh quốc nhan” từ trong túi rơi ra.

“Khuynh quốc nhan” tỏa ra mùi gỗ thơm mát, đồng thời ở mặt trên chiếc hộp được khảm đá quý, ánh lên sắc màu rực rỡ.

Nhưng khi An Vũ Ân nhìn thấy chiếc hộp trang sức, bỗng tay run lên, sắc mặt tái nhợt.

“Tiểu thư An, cô... cô làm sao thế?” Kỳ Hinh đã phát hiện ra phản ứng khác thường của An Vũ Ân, không nhịn được, quan tâm hỏi.

“Tiểu thư Kỳ, hộp trang sức này... cô lấy ở đâu?” Giọng nói của An Vũ Ân cũng run run, đôi mắt xinh đẹp dần dần chìm trong sương mù, nhìn Khuynh quốc nhan trong tay Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh thấy biểu hiện của cô ta, tức khắc trong lòng có chút bất an, cô nhẹ giọng nói: “Trong một lần tham gia buổi đấu giá, tôi đã đấu giá được nó! Làm sao vậy?”

An Vũ Ân không trực tiếp trả lời câu hỏi của Kỳ Hinh, chỉ khẽ hỏi một câu: “Thiếu Đường... anh ấy đã nhìn thấy hộp trang sức trong tay cô chưa?”

Kỳ Hinh gật gật đầu.

“Sau khi anh ấy nhìn thấy Khuynh quốc nhan, có nói gì với cô không?” An Vũ Ân hỏi đến cùng.

“Không có!” Sau khi trả lời câu hỏi của cô ta, cô lại cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng: “Tiểu thư Ân, sao cô biết tên của nó là Khuynh quốc nhan?”

Lúc nói chuyện, cô chưa từng nói với An Vũ Ân tên của hộp trang sức này, vì sao cô ta lại biết? Trừ khi là... cô ta có quan hệ với Khuynh quốc nhan!

Nghĩ đến đây, Kỳ Hình cảm thấy đau đầu.

Tất nhiên An Vũ Ân hiểu rõ suy nghĩ của Kỳ Hình, cô ta dờ khóc dờ cười, không che giấu chút nào, thản nhiên mở miệng nói: “Đúng vậy, trước kia Khuynh quốc nhan là của tôi, đây là quà Thiếu Đường tặng cho tôi!”

Một câu nói, khiến Kỳ Hình phải sửng sốt.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

Quyển 3

Chương 200: Trận Đại Hồng Thủy Ở Nhà Họ Lãng

Chương 201: Mất Hôn Mất Vía

Chương 202: Câu Chuyện Của Người Bạn

Chương 203: Em Là Của Anh

Chương 204: Hoàng Tử Trong Truyện Cổ Tích

Chương 205: Cầu Hôn Trong Đau Khổ (1)

Chương 206: Cầu Hôn Trong Đau Khổ (2)

Chương 207: Cầu Hôn Trong Đau Khổ (3)

Chương 208: Chấn Động Trong Lòng

Chương 209: Buổi Đêm Say Mê

Chương 210: Chuyện Phức Tạp

Chương 211: Sự Căm Dỗ Chết Người

Chương 212: Đêm Hân Hoan

Chương 213: Hôn Lễ Cuối Tuần

Chương 214: Hạnh Phúc Và Bất Hạnh

Chương 215: Mưu Hại Không Thành

Chương 216: Tình Bạn Ấm Ấp

Chương 217: Nguyên Nhân Chính Của Cái Chết

Chương 218: Ai Là Kẻ Đứng Sau Thao Túng

Chương 219: Người Đàn Ông Giỏi Ngụy Trang (1)

Chương 220: Người Đàn Ông Giỏi Ngụy Trang (2)

Chương 221: Kỳ Hình Chết Vắn

Chương 222: Tiểu Phong Bị Bệnh (1)

Chương 223: Tiểu Phong Bị Bệnh (2)

Chương 224: Kiểm Tra Hla - Dr

Chương 225: Nhóm Máu -rh (Âm Tính)

Chương 226: Treo Giải Thưởng Một Triệu Dollar

Chương 227: Đi Theo Bằng Chứng

Chương 228: Phòng Nghi Cô Dâu Náo Nhiệt

Chương 229: Cha Sứ Mang Bằng Chứng Đến

Chương 230: Tung Tích Bằng Chứng

Chương 231: Bên Bờ Vực Lựa Chọn

Chương 232: Trò Chơi Chết Người

Chương 233: Đe Dọa Lấy Đi Trong Sạch
Chương 234: Phá Giải Nơi Bao Vây
Chương 235: Lời Nói Chọc Giận
Chương 236: Không Phải Anh Chết Thì Tôi Mất Mạng
Chương 237: Lãng Thiếu Nghị Muốn Hai Thứ Kia
Chương 238: Muốn Cánh Tay Phải Của Mày
Chương 239: Bắn Nhau Trong Phòng
Chương 240: Địa Ngục Trần Gian
Chương 241: Hôn Lễ Xa Hoa Hoàn Tráng Nhất (1)
Chương 242: Hôn Lễ Xa Hoa Hoàn Tráng Nhất (2)
Chương 243: Blown Away
Chương 244: Máu Tươi Nhuộm Đỏ Áo Cưới
Chương 245: Đánh Cược Số Phận
Chương 246: Phiên Giao Dịch Đen Tối Bắt Đầu
Chương 247: Chúc Chủ Tịch Lãng Thị
Chương 248: Viên Hoàn Vũ Trở Lại
Chương 249: Thiếu Hụt Tài Chính
Chương 250: Hợp Báo Với Giới Truyền Thông
Chương 251: Hi Vọng
Chương 252: Nói Rõ Ràng
Chương 253: Em Bằng Lòng Quên Đi Lời Thề Hôm Ấy
Chương 254: Đại Kết Cục
Chương 255: Đại Kết Cục (li)
Chương 256: Trở Về
Chương 257: Cô Gái Giống Như Thiên Sứ
Chương 258: Dung Thi Âm
Chương 259: Cô Gái Xinh Đẹp
Chương 260: Cha Dung Thi Âm Xuất Hiện
Chương 261: Lãng Thiếu Nghị Ra Tay
Chương 262: Lăn Đầu Làm Ở Tiệm Bánh Ngọt
Chương 263: Nhịp Đập Trái Tim
Chương 264: Tên Thủ Lĩnh Côn Đồ
Chương 265: Anh Hùng Cứu Mĩ Nhân
Chương 266: Sức Mạnh Lãng Thiếu Nghị
Chương 267: Trùm Xã Hội Đen Lôi Tu
Chương 268: Bồng Dưng Nổi Cơn Ghen
Chương 269: Kích Động Và Lý Trí
Chương 270: Mầm Tai Vạ (1)
Chương 271: Mười Triệu Đài Tệ Mới
Chương 272: Không Phải Kiếm Tiền Mà Là Bài Bạc
Chương 273: Bỏ Ra "Thế Lực" Trả Nợ (1)
Chương 274: Bỏ "Thế Lực" Ra Trả Nợ (2)

Chương 275: Bị Tra Ra Thân Phận Thực Sự.
Chương 276: Say Mê Quên Lối (1).
Chương 277: Say Mê Lạc Lối (2).
Chương 278: Hành Động Đà Điểu Của Dung Thi Âm.
Chương 279: Thích Trở Thành Giống Như Anh.
Chương 280: Thần Hồn Điện Đảo
Chương 281: Trong Tình Yêu Chưa Bao Giờ Tồn Tại Sự Tin Tưởng.
Chương 282: Tình Yêu Chưa Ngọt Đã Lâu.
Chương 283: Ngoại Truyện: Anh Có Một Đứa Con Trai
Chương 284: Công Ty Nhỏ Kỳ Quái
Chương 285: Mê Hoặc.
Chương 286: Nghi Ngờ Khó Hiểu.
Chương 287: Con Mồi Đưa Đến Tận Cửa.
Chương 288: Dung Thi Âm Kinh Ngạc.
Chương 289: Đêm Mưa Kinh Hồn (1)
Chương 290: Đêm Mưa Kinh Hồn (2)
Chương 291: Thiên Đường Hay Địa Ngục?
Chương 292: Là Người Chết Hay Người Sống.
Chương 293: Sợ Hải Muốn Trốn.
Chương 294: Đứa Trẻ Không Ngoan Sẽ Bị Trừng Phạt.
Chương 295: Nhẫn Tâm Trừng Phạt (1).
Chương 296: Nhẫn Tâm Trừng Phạt (2).
Chương 297: Nhẫn Tâm Trừng Phạt (3).
Chương 298: Áy Náy Sau Trừng Phạt.
Chương 299: Chị Em Nói Chuyện.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 200

Trận Đại Hồng Thủy Ở Nhà Họ Lãng

Em tưởng rằng chú chim quá bé nhỏ so với biển cả, vì thế chú chim nhỏ này không có can đảm bay qua biển lớn, mười năm sau em mới phát hiện, không phải chim nhỏ bay không tới, mà là đầu bên kia của biển cả mênh mông, từ lâu đã không còn chờ đợi.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

"Cô nói gì?" Kỳ Hinh lập tức đứng dậy, cảm thấy vô cùng khiếp sợ và khó tin lời nói của An Vũ Ân!

Khuynh quốc nhan là của cô ta?

Khuynh quốc nhan là —— Lãng Thiệu Đường tặng cho cô ta?

Bỗng nhiên Kỳ Hinh nhớ tới vẻ mặt hôm đó của Lãng Thiệu Đường, khi anh nhìn thấy Khuynh quốc nhan, lúc ấy cô cũng không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ ngẫm lại, thì ra Lãng Thiệu Đường đã biết Khuynh quốc nhan là của An Vũ Ân, anh luôn giấu sự thật này với cô!

Trái tim, chợt đau đớn, sự đau đớn đó suýt chút nữa đã lấy mạng cô!

An Vũ Ân lặp lại câu nói: “Đúng là năm đó Thiệu Đường đã mua tặng tôi!”

Kỳ Hình cảm thấy hô hấp quá khó khăn, đáy mắt cô dần tối sầm xuống, mệt mỏi ngồi xuống ghế lần nữa, không chớp mắt nhìn Khuynh quốc nhan trong tay mình.

“Vì sao nó lại xuất hiện ở chỗ đấu giá?” Cô mất mát hỏi An Vũ Ân.

An Vũ Ân than nhẹ một tiếng, giải thích rõ đầu đuôi câu chuyện:

“Lần đầu tiên lúc tôi để mắt tới Khuynh quốc nhan, đã thích nó vô cùng. Thiếu Đường biết vậy, lập tức mua hộp trang sức này tặng cho tôi, tôi rất thích nó, sau khi rời khỏi Thiếu Đường, tôi không mang theo gì, chỉ cầm theo mỗi Khuynh quốc nhan!”

An Vũ Ân nghĩ lại vài năm trước, đôi mắt thể hiện sự thành thật.

Cô ta hít sâu vào một hơi, nói tiếp:

“Tôi nếm trải cuộc sống ở một thành phố xa lạ, khi ấy tôi rất ít show diễn, vì thế, hiển nhiên cuộc sống cũng trở nên vô cùng khó khăn, nhưng tôi vẫn có thể kiên trì, bởi vì tôi phát hiện mình thực sự đã mang thai, cho nên, bất đắc dĩ phải bán Khuynh quốc nhan đi, để có tiền nuôi đứa bé này!”

Nước mắt An Vũ Ân rơi xuống, cô ta vươn tay, yêu thương xoa đầu của tiểu Phong.

Tiểu Phong ngẩng đầu nhìn An Vũ Ân, nhìn thấy cô ta khóc, nhanh chóng trở nên ngoan ngoãn, sợ hãi giơ tay lên, muốn lau nước mắt cho An Vũ Ân: “Mẹ đừng khóc, Tiểu Phong nghe lời mẹ!”

Đứa bé còn nhỏ như thế nhưng lại khéo léo hiểu được mẹ mình đang không vui.

An Vũ Ân vừa khóc vừa cười: “Có phải Tiểu Phong rất nghe lời đúng không, tiểu thư Kỳ, vì con tôi, tôi đều có thể chịu đựng được tất cả!”

Kỳ Hình nhìn hình dáng Tiểu Phong, thở phập phồng, lần đầu tiên cô nhìn thấy đứa bé này cô cảm thấy rất quen mắt!

Khuôn mặt của cậu bé, lông mi của cậu bé, ánh mắt của cậu bé, mũi của cậu bé...

Kỳ Hình không dám nhìn xuống phía dưới, bởi vì, cô càng nhìn lại càng cảm thấy cậu giống một người.

Không!

Bỗng, cô thấy toàn bộ máu trong người mình đông cứng lại, toàn thân lạnh quá!

Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

“Tiểu thư Ân, năm nay Tiểu Phong tròn hai tuổi sao?...” Kỳ Hình cũng không phát hiện, thời điểm cô hỏi câu hỏi này, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

“Còn ba tháng nữa Tiểu Phong mới tròn hai tuổi, lúc tôi sinh nó ra, tôi sinh non, cho nên... thân thể của đứa bé vẫn rất yếu!”

An Vũ Ân ngậm chứa sự đau xót nói.

Kỳ Hình lấy tay ấn chặt ngực, khi cô nghe thấy An Vũ Ân nói như vậy, sự bất an và nghi ngờ càng sâu hơn.

“Bố của Tiểu Phong hiện đang ở đâu?” Cô hỏi, càng hỏi càng cảm thấy bất lực.

Trên mặt An Vũ Ân hiện lên một tia ngấm ngấm chịu đựng nỗi đau, sau đó, cô ta cúi người xuống, nhìn Tiểu Phong nói: “Tiểu Phong ngoan, nói cho cô Kỳ biết, họ tên đầy đủ của con là gì?”

Kỳ Hinh căng thẳng nhìn An Vũ Ân và Tiểu Phong, cô sợ phải nghe câu trả lời, sợ điều mình nghi ngờ trở thành sự thật.

Tiểu Phong ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu giọng trẻ con nói với Kỳ Hinh: “Chị, em tên là tiểu Phong, tên đầy đủ của em là Lăng Phong!” Nói xong, cậu bé nở nụ cười ngây thơ nhìn Kỳ Hinh.

“Không...” Kỳ Hinh kinh hãi thờ gập, cô trừng lớn hai mắt, nhìn đứa bé trước mắt!

Lăng Phong! Đứa bé này họ Lăng!

Sau khi An Vũ Ân rời khỏi nhà họ Lăng thì ngay lúc đó đã mang thai, trùng hợp như vậy! Tuổi và diện mạo của đứa bé này đều trùng khớp như thế, chẳng lẽ... chẳng lẽ đứa bé này thật sự là...

Kỳ Hinh cảm thấy hô hấp càng thêm khó khăn, sau đó khó khăn hỏi một câu: “Bố của tiểu Phong là ai? Chẳng lẽ, bố nó là... bác Lăng?”

Cô không thể không nghi ngờ điều đó, bởi vì, Lăng Thiếu Đường đã nói với cô, An Vũ Ân rời khỏi anh, chỉ bởi vì... Lăng Diệu Hồng xâm hại cô ta!

Nếu thật như thế, Lăng Thiếu Đường phải tiếp nhận sự thật này như thế nào, quan trọng hơn, bác Lăng vẫn đang bệnh nặng, biết được chuyện ngoài ý muốn này thì sẽ thế nào?

“Xem ra Thiếu Đường thật sự đã nói mọi chuyện cho cô biết!” An Vũ Ân cười khỗ, vẻ mặt rất thê lương.

Kỳ Hinh nhẹ giọng hỏi: “Đứa bé, đúng là của bác Lăng ư?”

Trong mắt An Vũ Ân hiện lên sự mất tự nhiên, lập tức cô nhìn thẳng vào mắt Kỳ Hinh, trong giọng nói có sức mạnh khiến con người ta sợ hãi:

“Cô thật sự muốn biết bố của Lăng Phong là ai sao?”

Kỳ Hình ngần ngừ, nhìn tiểu Phong ở bên cạnh, sau đó gật đầu lo lắng: “Đúng! Tôi muốn biết bố của tiểu Phong là ai?”

An Vũ Ân thở sâu, chậm rãi mở miệng nói: “Tiểu Phong đúng là cốt nhục của nhà họ Lăng, nhưng, bố nó không phải Lăng Diệu Hồng, mà là... Thiếu Đường! Anh ấy mới là bố ruột của tiểu Phong, tiểu Phong là con trai ruột của anh ấy!”

Kỳ Hình đột nhiên đứng dậy, giờ phút này thế giới của cô giống như bị sét đánh trúng, nhanh chóng sụp đổ, sau đó, dần tối đen...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 201

Mất Hồn Mất Vía

Edit: Tiểu Huyền

Đúng thế, em phải chờ.

Cho dù vĩnh viễn ước ao, từng giọt cô đơn xuyên thấu

Đợi cho tình cảm héo úa, trở thành sa mạc hoang vắng

Đợi cho tất cả thành mộng ảo, đều biến mất

Mà em, còn phải chờ

Cho đến khi tan ra

Truyền thuyết xa xưa.

--- -----

Kỳ Hình thấy mình rơi vào vực sâu thăm thẳm, không chút ánh sáng, chỉ có lạnh lẽo và tối tăm.

"Không. Không! Đứa bé này. Làm sao có thể là con của Đường?" Cô phát run, dường như không muốn nói nữa, cổ họng bị bàn tay đầy sức mạnh bóp nghẹn, làm cô không thở nổi.

An Vũ Ân thở nhẹ, tròng mền vuốt đầu Lăng Phong, nói: " Tiểu thư Kỳ, tôi biết cô rất khó chấp nhận điều này, nhưng đây là sự thật, Lăng Phong đúng là con trai của Thiếu Đường!"

Kỳ Hình kinh hãi chuyển tầm mắt sang Lăng Phong, giờ phút này trong mắt cô, đứa bé ấy trở nên đáng sợ vô cùng.

“Năm đó, tôi và Thiếu Đường yêu nhau, mãi cho đến khi tôi tốt nghiệp đại học Havard, Lăng Diệu Hồng vẫn không chấp nhận tôi, bởi vì, trong lòng ông ta, người có tư cách làm thiếu phu nhân của nhà họ Lăng chỉ có cô — thiên kim tiểu thư nhà họ Kỳ! May mắn rằng, Thiếu Đường vẫn chung thủy yêu tôi bằng mọi giá, nhưng, cho dù thế, Lăng Diệu Hồng vẫn chưa từ bỏ ý định, cuối cùng, lại mất trí — xâm hại tôi! Tôi không có biện pháp, cũng không có cách nào chấp nhận được sự thật hỗn loạn này, vì vậy chỉ có thể rời khỏi Thiếu Đường, ai ngờ khi tôi rời đi không quá vài ngày, nhanh chóng phát hiện mình đã mang thai, đứa bé chính là Lăng Phong!”

An Vũ Ân đại khái kể qua chuyện đã xảy ra năm đó.

“VẬY — vậy sao lúc trước cô không nói cho anh biết chuyện này?”
Theo bản năng, Kỳ Hình hỏi.

An Vũ Ân cười lạnh: “Tiểu thư Kỳ, ngay lúc đó tôi không có biện pháp gì để trở về bên cạnh Thiếu Đường, với khả năng của Lăng Diệu Hồng, ông ta hoàn toàn có thể làm tổn thương cục cưng trong bụng tôi!”

Kỳ Hình thở gấp, một tay nắm chặt bàn cà phê, cô thật sự sợ mình sẽ ngã.

“Cô — lần này trở về có dự định gì không? Đường không biết về sự tồn tại của đứa bé này!” Cô khó khăn nói.

“Tiểu thư Kỳ, nói thật, từ đầu tới cuối tôi không muốn phá quấy cuộc sống của cô và Thiếu Đường, tôi biết, Thiếu Đường rất yêu cô, tôi — tuy

rằng tôi rất yêu Thiếu Đường, nhưng, tôi không thể ích kỷ như thế, không thể dùng đứa bé để trói buộc anh ấy...”

Đáy mắt An Vũ Ân ẩm ướt, giọt lệ rơi tự nhiên ánh lên sự đau thương.

“Cô —“ Trong lòng Kỳ Hình cực kỳ mâu thuẫn, không biết nên nói gì cho đúng, cùng một lúc, cô ích kỷ không muốn Lăng Thiếu Đường biết về sự tồn tại của Tiểu Phong, nhưng mặt khác, cô không muốn mình trở thành nguyên nhân, khiến một đứa bé đáng yêu như vậy vĩnh viễn không biết bố mình là ai.

Cô sắp bị bức điên đến hoàn cảnh khốn khó rồi.

Đêm đã rất khuya, Kỳ Hình giống như một âm hồn, không biết nên đi về đâu? Về nhà ư? Quay về nhà người nào? Hiện tại mình thuộc về nhà người nào?

Quay về nhà bố mẹ chẳng, nếu để bố mẹ nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của mình, cô khẳng định họ sẽ vô cùng lo lắng, quay về vườn Thanh Vận sao? Nơi đó — chính là nhà Lăng Thiếu Đường!

Cô ngây ngốc đi trên đường, đèn đường khiến cái bóng của cô càng thêm dài ra, mãi đến khi nó biến mất...

Chỉ nghe thấy một tiếng phanh cấp tốc, bỗng nhiên một chiếc xe sang trọng dừng lại ở trước mặt cô, đèn xe chiếu sáng về mặt của Kỳ Hình.

Lúc này Kỳ Hình mất đi tri giác, bây giờ đã hoàn toàn khôi phục lại, cô cười khổ một tiếng, mình lại tự thôi miên chính mình, ngay cả xe sắp đâm vào mình cũng không biết.

Đúng lúc cô tưởng lái xe sẽ xin lỗi thì cửa xe mở ra, một người đàn ông cao lớn bước từ trên xe xuống, mang theo vẻ lo lắng trên mặt.

“Hình nhi —“ Người vừa xuống xe không phải ai khác, chính là người đã lật tung cả trái đất để tìm Kỳ Hình – Lăng Thiếu Đường!

Kỳ Hình kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt, khuôn mặt anh tuấn và cặp mắt sâu như biển —

Người đàn ông này — là Đường của mình ư? Anh bá đạo và dịu dàng nhưng về sau, anh còn thuộc về mình không?

“Hình nhi, buổi trưa em đã đi đâu? Vì sao không đến Lăng thị tìm anh? Vì sao lại tắt điện thoại?” Lăng Thiếu Đường gần như bị Kỳ Hình làm cho phát điên.

Lúc chập tối, Kỳ Hình không đến Lăng thị, lúc đầu, Lăng Thiếu Đường còn tưởng rằng Kỳ Hình đi gặp bạn cũng không lâu, nhưng khi anh về đến nhà ngồi đợi đến tối, vẫn không thấy Kỳ Hình, mà lúc đó anh có gọi điện thoại, nhưng cô tắt máy.

Cuối cùng anh ngồi không yên, lái xe đi xung quanh tìm cô. Ai ngờ, ở một góc, trên con đường này anh nhìn thấy Kỳ Hình mất hồn mất vía, nên phóng hết tốc độ đi về phía đó.

Lăng Thiếu Đường thật sự bị dọa sợ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Kỳ Hình bị giọng nói như đang hét lên của Lăng Thiếu Đường làm cho hoảng sợ, cô cắn môi, nhìn khuôn mặt lo lắng của người đàn ông trước mặt, lòng lại cảm thấy chua xót.

“Em...” Cô cảm thấy một lời khó nói hết được, đồng thời, cũng không có cách nào nói ra cảm giác đau đớn trong lòng.

Lăng Thiếu Đường nhìn vẻ mặt tiêu tụy của Kỳ Hình, đau lòng không nói nên lời, vì thế anh bế bổng cô lên, mở cửa xe, nhét cô vào trong.

“Hinh nhi —“ Sau khi Lăng Thiểu Đường ngồi vào chỗ của anh, khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh lên, đau lòng gọi tên cô.

Cô gặp phải chuyện gì sao, vì sao lại buồn đến thế?

“Đường —“ Theo bản năng Kỳ Hinh mở miệng, đôi mắt trong veo như làn nước mùa thu hơi nhú lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Khuôn mặt anh tuấn của Lăng Thiểu Đường tới gần cô một chút, con ngươi đen sâu thẳm, lộ ra sự cứng chiều và bao dung...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 202

Câu Chuyện Của Người Bạn

Beta: Meo Miu Ciu

Em khẳng khẳng cho rằng chuyện này không thay đổi

Có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ bị anh hóa thành mây khói

Mắt em đắm lệ khi anh cười trong lúc khó khăn

Vẫn giữ vững niềm tin

Ngược lại dễ dàng bị lừa gạt

Nhìn anh dần biến mất khỏi không gian của em

Hai mắt càng thêm đau đớn

Nước mắt mờ nhạt ở tầm mắt

Gió vẫn khẽ thổi vỗ về mặt em.

Kỳ Hình nghe thấy Lăng Thiệu Đường hỏi vậy, đột nhiên cơ thể run lên, theo phản xạ nhìn thẳng vào mắt Lăng Thiệu Đường.

"Hinh Nhi ngoan, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?" Trong lòng Lăng Thiệu Đường bất an, nhất là khi nhìn thấy Kỳ Hinh bất lực thì trái tim lại rất đau.

Chuyện gì đã làm cho cô bất lực như thế? Chẳng lẽ, anh chưa mang lại cảm giác an toàn cho cô ư?

Bởi vì đau lòng đôi mày anh tuấn nhíu lại, đôi mắt sâu thẳm không hề chớp nhìn chăm chú vào từng biến hóa trên mặt cô.

Kỳ Hinh nhìn chăm chú Lăng Thiệu Đường một lát, lqd sau đó khẽ nói một câu: "Không có gì, chỉ là hôm nay đi gặp người bạn kia, xảy ra vài chuyện!"

Lăng Thiệu Đường vừa nghe Kỳ Hinh nói vậy, trong lòng mới thả lỏng, anh còn tưởng Kỳ Hinh đã xảy ra chuyện gì.

"Hóa ra là thế, Hinh Nhi, em có biết không, hôm nay anh rất lo lắng cho em, khi anh về nhà, không thấy em đâu, gọi điện thì em tắt máy, anh rất nôn nóng, cho nên, lần sau không cho phép làm như vậy nữa, có nghe thấy không?" Một Lăng Thiệu Đường luôn lạnh lẽo giờ phút này lại mềm mỏng như nước mùa thu, sự yêu thương lấp đầy giọng nói trầm thấp.

Kỳ Hinh căn môi con người đen tở vẻ đã hiểu, dường như có một tầng nước ngăn cách, không mê man xa xôi, không hề tức giận....

“Đường, chẳng lẽ anh không muốn biết người bạn của em đã xảy ra chuyện gì sao?” Theo bản năng cô hỏi.

Đáy mắt Lăng Thiệu Đường nao nao, lập tức, bàn tay to nhẹ vuốt tóc cô, trong mắt hiện lên sự yêu thương, cưng chiều cười: “ Bạn của em đã xảy ra chuyện gì mà phải để cho Hinh Nhi của anh thương tâm đến thế?”

Thật ra, anh không quan tâm câu chuyện của bạn cô, chỉ muốn Hình Nhi nói ra, chỉ cần cô vui vẻ, anh quan tâm một chút có sao đâu chứ?

Kỳ Hình khẽ giữ chặt bàn tay Lăng Thiếu Đường, trong lòng vô cùng cảm động, nhưng mà, lúc ấy cô lại nhớ tới An Vũ Ân, lòng lại chua xót, bàn tay to này, đã từng trù mẹn vuốt ve khuôn mặt An Vũ Ân.

“Đương, người bạn của em rất đáng thương -----“ Vai cô gầy yếu, hơi run run, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp lộ ra vẻ đau đớn....

“Cô ấy làm sao?” Lăng Thiếu Đường cười dịu dàng.

“Cô ấy đi theo một người đàn ông, họ yêu thương nhau, nhưng vì một số nguyên nhân, cô ấy rời khỏi người đàn ông đó, lại phát hiện mình đã mang thai, cô ấy một thân một mình nuôi dưỡng đứa bé, cho tới bây giờ người đàn ông đó vẫn không biết đến sự tồn tại của đứa bé?” Đôi mắt xinh đẹp của Kỳ Hình không hề chớp nhìn biểu cảm trên mặt Lăng Thiếu Đường trong lòng vẫn hoảng sợ.

Đúng, cô kể câu chuyện mà An Vũ Ân đã trải qua!

Bàn tay Lăng Thiếu Đường đặt ở eo nhỏ của cô, hâm nóng cơ thể cô. “Hình Nhi, có một số việc bạn bè không thể giúp đỡ được, giống như người bạn kia, nếu cô ấy đã lựa con đường này, vậy em đau lòng vì cô ấy cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì!”

Cô bé này, thì ra là vì chuyện người khác mà đau khổ.

Kỳ Hình lắc đầu, theo bản năng bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy bàn tay to của Lăng Thiếu Đường: “Chẳng lẽ anh cho rằng cô ấy có thể giấu người đàn ông đó cả đời ư? Đứa bé phải làm sao bây giờ?”

Lăng Thiếu Đường cười: “Hình Nhi, vậy em nghĩ xem cô bạn kia có ý định nói chuyện đó với người đàn ông kia không?”

“Nếu --- có một ngày cô ấy sẽ nói thì sao?” Kỳ Hình ghen ngào hỏi.

“Hình Nhi?” Lăng Thiếu Đường buồn cười nhìn Kỳ Hình căng thẳng, bất đắc dĩ nói một câu: “Chẳng phải chuyện đó đáng vui mừng hay sao?”

Ánh mắt Kỳ Hình lập tức tối sầm lại, đúng thế, là chuyện rất vui mừng, An Vũ Ân lại có thể ở cùng một chỗ với Đường, mà Tiểu Phong cũng có bố!

Nhưng, mình ở đâu? Thực sự mình có đủ dũng khí để rời khỏi Lăng Thiếu Đường sao? Hơn nữa, cô cũng đang mang trong mình giọt máu của Lăng Thiếu Đường mà!

Lăng Thiếu Đường cúi xuống, thắt dây an toàn cẩn thận cho Kỳ Hình, nhàn nhạt nói một câu: “Thực ra, cho dù người bạn đó ở cùng một chỗ với người đàn ông kia, cũng không có cảm giác như xưa!”

Lăng Thiếu Đường khẽ nói một câu hời hợt như thế, làm Kỳ Hình chấn động: “Vì sao?”

Ánh trăng mờ màng, dọc theo gò má mềm mại, kéo dài hơn: “Hình Nhi, em nghĩ mà xem, nếu người đàn ông đó yêu cô ấy, lúc trước, sao có thể dễ dàng buông tha tình cảm của mình được?”

“Đúng vậy không?” Kỳ Hình hỏi Lăng Thiếu Đường cũng giống như đang tự nói chính mình, nước mắt lại chảy xuống.

“Cô bé ngốc----“ Anh nhẹ nhàng lau đi giọt nước ở khóe mắt cô. Nước mắt cô đọng lại ở đầu ngón tay anh trong suốt lấp lánh, léo sáng dưới ánh trăng rạng rỡ. “Anh chỉ đứng ở góc độ một người đàn ông mà suy đoán đừng khóc, nếu không anh sẽ đau lòng!”

Lăng Thiếu Đường nghĩ Kỳ Hình khó chịu vì người bạn kia.

Kỳ Hinh tựa đầu vào vai Lăng Thiểu Đường, dần dần nít khóc, cô khẽ hỏi: “Đường, anh ---thích con trai hay con gái!”

Khuôn mặt anh tuấn của Lăng Thiểu Đường, kết hợp với nụ cười lạnh nhạt thường ngày của anh khiến cô say mê. Anh cúi người xuống, khuôn mặt tuyệt mỹ đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh, nói nhỏ: “Con gái! Anh hi vọng có một đứa con gái xinh đẹp giống như em!”

Trái tim nhanh chóng đập loạn nhịp, Kỳ Hinh khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Lăng Thiểu Đường, sau đó nhắm mắt mất tự nhiên, nhẹ giọng nói: “Nếu như là con trai?”

“Chỉ cần là em sinh trai hay gái anh đều yêu thương!” Lăng Thiểu Đường kiên quyết nói, mắt anh nhanh chóng hiện lên tia sáng, ngón tay thon dài nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh: “Hinh Nhi em --- có phải em mang thai?”

“Em-----“ Kỳ Hinh dừng lại, trái tim đập thành thịch thất vọng lắc đầu, cô có thể nói gì đây? Thực sự cô rất muốn nói cho Lăng Thiểu Đường chuyện cô mang thai, nhưng với tình hình hiện tại, cô nên nói thế nào đây!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 203

Em Là Của Anh

Beta: Meo Miu Ciu

Chúng ta không ai có lỗi với ai

Chỉ là chúng ta yêu nhầm đối phương

Chúng ta không ai có lỗi với ai

Chỉ là em và anh cách xa một phương

Chúng ta không ai có khả năng hơn ai

Chỉ là chúng ta không hề thẳng thắn

Chúng ta không ai có lỗi với ai

Chỉ đợi thời gian để chứng minh

Chúng ta có thể mãi mãi làm bạn của nhau hay không

Sau một đêm nằm mơ, một ngày lại qua đi. Ánh mặt trời lên cao, hạ xuống, đó cũng là nguyên nhân khiến người ta say mê màn đêm.

Kỳ Hình mặc váy màu đen bước vào nhà hàng BndalBanquet thì Lăng Thiểu Đường đã ngồi ở chỗ hạng nhất từ lâu.

"Tiểu thư Kỳ, bên này, xin mời!" Nhân viên phục vụ của nhà hàng nhiệt tình dẫn đường cho Kỳ Hình.

Đây là nơi có phong cách sâu lắng sang trọng nhất, quan trọng hơn, những người có thể dùng bữa ở đây, chỉ có thể là tầng lớp thượng lưu trong xã hội hoặc quý tộc quyền quý.

"Đường, sao hôm lại tới đây ăn cơm!" Kỳ Hình thầm thở dài vì phong cách sang trọng nơi đây.

Lúc này, một người mặc trang phục đầu bếp đi tới, đôi mắt lam sâu thẳm khiến con tim của phụ nữ đập rộng ràng.

Lăng Thiểu Đường mỉm cười, giải thích với Kỳ Hình: "Hình Nhi, em luôn thích ăn những món ngon đặc sắc của miền Nam nước Pháp, vị này chisng là Fran-Cis, anh ấy là đầu bếp nổi tiếng nước Pháp! Hôm nay, anh đặc biệt mời anh ấy đến đây!"

Fran-Cis hơi cúi người xuống, nói: "Tiểu thư Kỳ, xin chào, hi vọng hôm nay cô sẽ thấy vừa ý với những món ăn tôi nấu!"

Nói thật, ban đầu hẳn muốn dùng nghi lễ chào hỏi của nước Pháp với Kỳ Hình, nhưng chỉ là suy nghĩ thôi, ai cũng biết Lăng Thiểu Đường lo lắng cho người phụ nữ này vô cùng, hẳn không muốn hấp tấp gây ra tai bay vạ gió!

Kỳ Hình đáp lại hẳn bằng nụ cười.

Trong không khí thoang thoảng mùi hoa, tất cả đều đẹp, nếu như không có nhiều chuyện phiền não, cuộc sống vốn rất tốt đẹp, nhưng mọi chuyện

đâu có chiều theo dòng người đâu? Cuộc sống, ngay từ đâu đã không yên bình, không phải ư?

“ Đường, khung cảnh nơi này đẹp quá!” Kỳ Hình nói lời khen ngợi từ đáy lòng.

Bên môi Lăng Thiếu Đường hình thành một đường cong đẹp mắt: “ Nói thật, hôn may anh dẫn em đến đây, mục đích không phải là vì thưởng thức đồ ăn Pháp.”

“ Hử? Vậy vì cái gì?” Mày xinh đẹp của Kỳ Hình hơi nhú lại, đôi môi đỏ mọng biểu lộ giống như đang nghi ngờ, đến nhà hàng không phải ăn cơm thì để làm gì?

“ Đến đây, anh đưa em tới một nơi!” Lăng Thiếu Đường nhìn bộ dáng đáng yêu của Kỳ Hình, tự nhiên trong lòng ngứa ngáy, anh nhanh chóng đứng lên, vòng đến bên người Kỳ Hình, sau đó bàn tay to duỗi ra, đưa cô đi.

“ Đường -----chúng ta đi đâu?” Kỳ Hình hiếu kỳ hỏi.

Đôi mắt ngập tràn tình cảm nhìn thẳng vào đôi mắt không kịp đề phòng của cô-----

“ Đến sẽ biết!” Giọng nói trầm thấp của anh như mê hoặc lòng người.

Lăng Thiếu Đường đưa cô đến phía sau nhà hàng thì ngay lập tức cô cảm thấy chấn động trước khung cảnh nơi đây.

Kỳ Hình hoàn toàn không ngờ. Phía sau nhà hàng xa hoa này. Sẽ có một thế giới tuyết trắng. Giống như----giống như cô đang bước vào thế giới cổ tích.

Cây cối xanh tốt đều được bao phủ bởi tầng tuyết trắng, trên thảm cỏ cũng phủ một lớp tuyết, cách đó không xa, lại có một căn phòng giống như phòng của công chúa.

Bốn phía đều là kiến trúc Châu Âu sang trọng có thể thấy được một phần lãng mạn trong đó, con đường hoàn mỹ đạt tiêu chuẩn, từng chi tiết được xử lý rất tốt, tạo cảm giác vô cùng mãn nguyện cho Kỳ Hình.

“ Nơi này-----“ Kỳ Hình kinh ngạc không nói nổi, lúc cô khẽ nằm tuyết trên cây thì phát hiện đó là tuyết nhân tạo.

Cô ngạc nhiên nhìn Lăng Thiểu Đường đang mỉm cười, không biết mục đích của anh là gì.

Lăng Thiểu Đường mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng vòng tay qua, dừng ở eo nhỏ của Kỳ Hình, khiến cơ thể cô kề sát vào thân thể anh, sau đó, cúi đầu xuống, khẽ nói bên tai cô: “ Hình Nhi, thích nơi này không?”

Giọng nói nam tính nóng rực lại mê hoặc khiến mặt Kỳ Hình đỏ bừng: “ Thích!”

Cái trán duyên dáng cúi xuống, e ấp xấu hổ giống như đóa sen trong đầm...

Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi đẹp bị tuyết trắng trong veo che mờ đi khiến cô càng thêm dịu dàng...

Loại dịu dàng mà sinh động này, giống như nước chảy róc rách kích thích chỗ sâu nhất nơi đáy lòng Lăng Thiểu Đường căng cứng lên...

“ Hình Nhi, em nhìn đằng kia đi!” Lăng Thiểu Đường đứng sau lưng cô khẽ nói.

Nghe theo lời của Lăng Thiểu Đường, toàn bộ bầu trời đêm như phát sáng! Là đèn! Trên mỗi cây đều gắn một ngọn đèn, trong sáng như thủy tinh, lại sáng rực như sao trên trời.

“Đẹp quá!” Trong mắt Kỳ Hình chứa đựng tia sáng xúc động-----

Cách đó không xa, bắt đầu vang lên tiếng hát trầm bổng như có như không, từ xa đến gần, giống như tiếng hát đến từ nhà thờ thiêng liêng.

Amaz-ing- Grace! Là thánh ca Amaz-ing Grace!

Kỳ Hình lại xúc động, môi hơi cong lên.

Lăng Thiểu Đường ôm chặt cơ thể khẽ run của cô, giọng nói dạt dào tình cảm vang ở bên tai cô: “Hình Nhi, em từng nói em thích bài Amazing Grace này, Hình Nhi, thực ra, từ cái nhìn đầu tiên, anh đã hi vọng trở thành Amazing Grace của em!”

Kỳ Hình xoay người. Nhìn Lăng Thiểu Đường nồng nàn tình cảm. Đôi mắt kia khiến cô say mê!

“Đường-----” Cô cắn môi, cổ nén nước mắt xúc động đang chực trào ra, bởi vì, cô không muốn nước mắt che lấp bộ dáng của Lăng Thiểu Đường!

“Hình Nhi, anh yêu em!” Đôi mắt Lăng Thiểu Đường sáng rực mà tràn đầy tình cảm, không hề chớp mắt nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn, tuyên bố tình yêu của anh. Nước mắt, cuối cùng cũng rơi xuống.

Anh yêu cô! Cô đã đợi ba chữ này suốt hai năm nay!

“Hình Nhi, em là của anh! Em là của anh!...”

Một lần, hai lần, ba lần...

Âm thanh hùng hồn và cổ chấp, tiến thẳng vào tâm hồn của cô...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 204

Hoàng Tử Trong Truyện Cổ Tích

Tình yêu được đốt cháy dưới khung cảnh trăng xóa lãng mạn, toàn thân Lăng Thiệu Đường tỏa ra tình yêu nồng nàn không ngừng vây quanh Kỳ Hinh, thật chặt, cho đến khi hòa tan vào máu.

"Đường..."

Giờ phút này cơ thể Kỳ Hinh run rẩy, môi run rẩy, trái tim càng run rẩy hơn, lúc này đây cô cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất, An Vũ Ân ư, Lăng Phong ư, cô không muốn nghĩ đến, chỉ cần như thế này thôi, ích kỉ tận hưởng tình yêu của Lăng Thiệu Đường dành cho cô.

"Hinh Nhi ngốc, em có biết không, có lúc anh rất muốn biến em nhỏ lại một chút, nhỏ nữa, để không phải chia sẻ sắc đẹp của em với người khác, để anh yêu em tùy nơi tùy lúc!" Lăng Thiệu Đường vô cùng thân mật ghé sát mũi thẳng vào cánh mũi xinh xắn của cô, giọng nói trầm thấp khiến người ta rung động.

Kì hinh rất cảm động không nói nên lời.

Anh là người đàn ông giống như cơn gió khó có thể đoán trước, khi thì dịu dàng, lúc lại bá đạo, khi thì quan tâm, có lúc tàn bạo, nhưng cuối cùng lại dành hết tình cảm dịu dàng cho mình.

"Hình Nhi, em nhìn kìa!" Lăng thiếu Đường vỗ tay một cái, lúc đó, toàn bộ bầu trời xuất hiện biến đổi rất lớn -----Tuyết bay đầy trời nhảy múa theo làn gió mát, nếu hỏi cô ở nơi đâu là đẹp nhất, thì cô có thể trả lời là tại đây, ngay lúc này, giữa một bầu trời đêm đầy lãng mạn, có một người đàn ông luôn yêu thương mình đứng ở trước mặt, và quan trọng người đàn ông đó có thể cùng mình nhảy một điệu nhảy đẹp mê hồn!

Kỳ Hình vui mừng lấy tay che môi, bởi nếu không làm vậy cô sẽ hét lên.

Tuyết rơi xuống dày đặc, nơi này là nơi trắng tinh khiết nhất trên thế giới, cơ thể cao lớn của Lăng Thiếu Đường và vóc dáng nhỏ nhắn xinh đẹp mềm mại của Kỳ Hình tạo thành khung cảnh đẹp đẽ, xem ra bọn họ cực kỳ xứng đôi.

Trong lúc Kỳ Hình chìm đắm trong cảnh tuyết trắng dịu dàng lãng mạn, một chú ngựa trắng giống như bước ra từ thế giới cổ tích chậm rãi đi về phía cô, theo những bước chân của chú ngựa, là tiếng chuông như tiếng ca vui tai vang lên.

Kỳ Hình kinh ngạc mở to đôi mắt, đúng là chú ngựa đẹp, trắng như tuyết, trắng không tỳ vết.

Đang trong chìm đắm trong sự kinh ngạc nên dường như cô đã quên mất, bản thân Lăng Thiếu Đường là một người yêu ngựa như yêu người, trong tay anh, trường đua ngựa đếm không hết. Trong sân ngựa hiển nhiên cũng có không ít những con ngựa nổi tiếng thế giới với huyết thống thuần khiết nhất.

Lăng Thiếu Đường khẽ mỉm cười, đi về phía con ngựa trắng, động tác nhanh nhẹn vững vàng ngồi lên lưng ngựa” “ Tới đây”

Một bàn tay mạnh mẽ đưa ra trước mặt Kỳ Hình, giọng nói trầm thấp mà gọi cảm mời cô lên.

Giờ phút này mọi hành động củ Lãng Thiếu Đường đều thể hiện anh đặc biệt trẻ con và không chính đáng.

Áo sơ mi màu đen, chỉ cài hai cúc áo, lộ ra lồng ngực màu lúa mạch, trong bóng đêm lại gợi cảm vô cùng.

Anh quý tộc như hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích.

Kỳ Hinh cảm nhận được trái tim mình đập thành thịch, cô ngoan ngoãn đặt tay mình lên trên bàn tay mê hoặc kia----giống như giao cả cuộc đời mình cho anh!

Môi mở rộng, anh cười, bàn tay chậm rãi nắm chặt, dường như thắt chặt lòng cô, nhẹ nhàng dùng sức, nhanh chóng kéo thân thể nhỏ bé của Kỳ Hinh lên lưng ngựa, tựa vào trước ngực mình.

Nhịp tim ổn định và mạnh mẽ sấn chặt vào da thịt cô, anh ôm Kỳ Hinh trong lòng: “ Đường-----”

Lãng Thiếu Đường chạm môi vào vành tai cô, hơi thở nóng bỏng làm trái tim Kỳ Hinh loạn nhịp: “ Hinh Nhi, thả lỏng chút, yên tâm giao hết cho anh!”

Giọng nam trầm thấp giúp người ta an tâm, khuôn mặt anh tuân khiến người ta nín thở -----

Kỳ Hinh dựa hoàn toàn vào trong lồng ngực của Lãng Thiếu Đường, con ngựa chạy thật nhanh, lòng cô cũng giống như tuyết, tràn đầy vui sướng hòa theo làn gió mát.

Mặc dù cô không biết hôm nay rốt cuộc Lãng Thiếu Đường muốn làm gì, mình cứ phóng túng một lần, biết rất rõ người đàn ông này chưa chắc sẽ thuộc về mình, nhưng cả đời này có thể nhớ lại khung cảnh lãng mạn này, cũng đủ mãn nguyện rồi.

Đến ngôi nhà trắng mơ mộng, chú ngựa dừng bước, Lãng Thiếu Đường xuống ngựa trước, sau đó vươn bàn tay, không tốn chút sức lực nào ôm Kỳ Hình dường như không có sức nặng xuống, sau đó đi vào nhà -----

Vừa vào cửa phòng, Kỳ Hình hơi ngẩn người.

Cô nghĩ rằng mình đang lạc vào vương quốc hoa.

Cả căn nhà, ngập tràn hoa hồng tươi.

Trên tấm thảm, trên bàn, trên ghế sa lon...

Nổi bật hơn chính là phòng khách, sàn nhà được làm bằng gỗ, dùng hoa tươi mới hái ngay hôm đó, tạo thành hai trái tim giao nhau.

Màu sắc đậm hơn, hoa hồng tươi đẹp, thu hút tâm hồn con người...

Dưới ánh đèn là những thứ vô cùng ấm áp, cánh hoa hồng đẹp để lại bá đạo, giống như đoàn người muốn chiếm đoạt ngọn lửa.

Phía trước là người đàn ông cực kì anh tuấn.

Ngọn lửa trong anh như muốn làm hoảng sợ mọi ánh mắt.

Lãng Thiếu Đường đóng cửa phòng lại, lặng lẽ đến gần cô, rồi sau đó, ôm eo nhỏ của cô từ phía sau, hơi thở nóng rực và say mê, tỏa ra ở sau gáy cô: “ Thích không?”

Kỳ Hình kinh ngạc nhìn tất cả, cô không nói nên lời, mọi thứ hôm nay làm cô tưởng mình đang trong giấc mộng.

Cô chưa bao giờ hiểu về một người lãng mạn.

Lãng phí tạo nên lãng mạn, càng không hấp dẫn, nhưng từ sự hiểu biết về Lãng Thiếu Đường, mọi thứ đều không phải như vậy, cô càng thêm quý

trọng cuộc sống tươi đẹp này.

Lăng Thiếu Đường cúi người, cắn nhẹ vào cái gáy trắng nõn của cô, nhẹ giọng nói thầm: “Hinh Nhi, từ nay về sau nơi xinh đẹp này là của em, thích không?”

“Cái gì? Là của em” Kỳ Hinh nghiêng đầu, kinh ngạc hỏi, mà Lăng Thiếu Đường lại thuận thiên hôn vào gáy trắng muốt của cô.

Ngứa, vô cùng thân mật.

“Đúng! Bởi vì anh biết rõ, sau khi em gả cho anh, em chỉ biết chờ đợi ở trong nhà thì sẽ không tốt, cho nên em có thể tận dụng thời gian rảnh rỗi đến chăm sóc nơi này.” Lăng Thiếu Đường cong môi, đôi mắt sâu như biển không hề chớp nhìn sự biến hóa trên khuôn mặt Kỳ Hinh.

Có trời mới biết, thời điểm anh nói những lời ấy, anh cũng hơi hồi hộp!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 205

Cầu Hôn Trong Đau Khổ (1)

Ai đã từng tránh được ánh mắt trời gay gắt

Nhưng cũng không thể tránh được ánh nhìn chăm chú của ai kia

Có rượu trong ánh mắt của em, tôi say rượu...

Muốn đặt bàn tay lên eo của em

Núu kéo thật chặt

Núu kéo kiếp trước của em

Núu kéo kiếp sau của em

Núu kéo em cả đời này...

Kỳ Hình xoay người, cô kinh ngạc nhìn Lăng Thiệu Đường, trong lòng có cảm giác khẩn trương, trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Anh đang nói cái gì? Vừa mới nói cái gì?

Lăng Thiệu Đường cực kỳ nghiêm túc nhìn chăm chăm Kỳ Hình, sau đó lấy ra một bó hoa với những bông hoa tươi xinh đẹp: "Tặng cho em, Hình Nhi!"

"Hoa tươi? Tặng cho em?" Kỳ Hình càng kinh ngạc hỏi lại, nhìn bó hoa trên tay Lăng Thiệu Đường, rồi chậm rãi vươn tay ra- -

Nhưng mà, ngay tại lúc cô sắp chạm được vào bó hoa tươi, giống như có kì tích xảy ra vậy, hoa tươi biến mất, không thấy đâu nữa, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, có một thứ man mát rơi vào lòng bàn tay Kỳ Hình, đó là một chiếc hộp được đóng gói tinh xảo!

"A - -" Kỳ Hình bị những việc đang diễn ra trước mắt làm cho cả kinh, cô kêu lên. Rõ ràng là hoa tươi nhưng nó lại biến mất, thay vào đó là một chiếc hộp xinh đẹp!!

Nhìn chiếc hộp Kỳ Hình giật mình – chiếc hộp này, là chiếc hộp cô nhìn thấy ở trong văn phòng của Lăng Thiệu Đường!

"Hình Nhi, mở ra xem đi, xem có thích nó hay không?" Ánh mắt Lăng Thiệu Đường dịu dàng nhìn cô...

Lúc cô mở chiếc hộp ra, một ánh sáng thâm thúy, xa hoa chiếu rọi, chống lại ánh sáng của căn phòng.

Là một chiếc nhẫn đính một viên kim cương to màu hồng phấn hiếm thấy!

Cô như bị ánh sáng đó vây lấy, không thể thở nổi.

"Đường, anh..." Đôi mắt trong veo của Kỳ Hình khẽ nhếch lên, nước mắt như muốn chảy xuống.

Cô mỉm cười, một nụ cười xinh đẹp. Nụ cười đó thật ấm áp, thật trong sáng. Chính là nụ cười đó đã khiến trái tim lạnh lẽo của Lăng Thiệu Đường trở nên ấm áp.

“Hình Nhi, gả cho anh, được không em?” Lăng Thiểu Đường thu hồi vẻ tươi cười tà mị, giọng nói trầm thấp đầy nghiêm túc, một đôi con ngươi màu hổ phách như muốn cướp hồn đoạt phách của người khác, nháy mắt đã đi thẳng đến đáy lòng cô.

Lăng Thiểu Đường bất ngờ cầu hôn Kỳ Hình khiến não bộ của cô tạm ngừng hoạt động. Cô chỉ sững sờ nhìn Lăng Thiểu Đường, vẫn không nhúc nhích.

Anh chăm chú nhìn Kỳ Hình, lại phát hiện cô đang ngẩn người.

Vì thế, anh vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hình, cúi đầu nói một tiếng: “Hình Nhi...”

Cô bé này sao vậy? Lời cầu hôn của mình lại dọa cô sợ choáng váng sao?

Có trời mới biết lúc này mình đang khẩn trương như thế nào, mà cô lại bị hành động của bản thân dọa sợ choáng váng sao? Thật sự là vật nhỏ đáng yêu!

Hả?!

Cảm giác được độ ấm từ ngón tay anh truyền đến, não của Kỳ Hình mới hoạt động lại bình thường, anh vừa mới cầu hôn mình sao?

“Hình Nhi, em... em không muốn gả cho anh sao?” Đáy mắt Lăng Thiểu Đường hàm chứa sự lo lắng, bàn tay to cũng nắm lấy đầu vai của cô, để cho cô đối diện với mình.

“Không... Đường, em... em không có ý đó.” Khi Kỳ Hình nhìn thấy đáy mắt của Lăng Thiểu Đường lướt qua sự lo lắng, vội vàng giải thích, nói.

Có trời mới biết cô cũng rất muốn gả cho Lăng Thiếu Đường, người đàn ông này, cô tin tưởng anh có thể yêu cô cả đời!

Đáy mắt Lăng Thiếu Đường tràn ngập vẻ thương tiếc, nâng bàn tay nhỏ nhỏ của cô lên, để bên môi mình, in lên đó một nụ hôn tỉ mỉ: “Hình Nhi, có lẽ anh thật sự rất ích kỷ, ích kỷ đến nỗi muốn có được em vĩnh viễn, muốn yêu em thật nhiều, gả cho anh được không? Anh muốn em hoàn toàn trở thành người của Lăng Thiếu Đường, trở thành thiếu phu nhân nhà họ Lăng!”

Hơi nước ở trong mắt Kỳ Hình càng trở nên dày đặc, cuối cùng, vì trọng lực quá lớn không thể chịu đựng được, nước mắt trong suốt như thủy tinh từ trong hốc mắt chảy xuống.

“Hình Nhi, anh yêu em, anh muốn em! Đời này kiếp này anh sẽ không bao giờ buông tay!” Anh vô cùng dịu dàng, vô cùng quý trọng hôn lên môi cô, hôn tới những giọt nước mắt của cô.

“Hoàn toàn trở thành người của anh, có được không?”

“Đường...” Con người ngập nước của Kỳ Hình ẩn nhẫn sự đau đớn, nước mắt cô lại tuôn rơi giống như một cánh hoa tàn...

Cô rất muốn gặt đầu, rất muốn đeo chiếc nhẫn kim cương này, nhưng cô không thể...

Vì sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy, vì sao lại muốn cô gánh vác nỗi đau lớn như vậy, chẳng lẽ thật lòng yêu một người là sai sao?

Lăng Thiếu Đường cho rằng nước mắt của Kỳ Hình xuất phát từ sự cảm động, anh trìu mến hôn cô: “Hình Nhi, anh biết trong khoảng thời gian này, bởi vì anh hay đi công tác nên không có thời gian ở cùng em, về sau, anh sẽ cố gắng rút ngắn thời gian công tác, được không em? Ngoan, đừng khóc, trái tim của anh sẽ đau lắm nếu nhìn thấy nước mắt của em!”

Vừa nói xong, Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay bé nhỏ của Kỳ Hinh, lấy nhẫn kim cương từ trong hộp ra, vừa yêu thương vừa cưng chiều, mỉm cười nhìn cô, chậm rãi đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Ngay tại lúc nhẫn sắp được đeo vào hết ngón tay, đột nhiên bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hinh nắm chặt, ngăn cản động tác của Lăng Thiểu Đường!

“Hinh Nhi?” Con người đen của Lăng Thiểu Đường không tránh khỏi sự kinh ngạc, giật mình.

Kỳ Hinh nhìn Lăng Thiểu Đường. Cổ họng khô khốc, hai tay vòng qua ôm cổ anh, cô ngửa đầu, diễm đam đáng yêu nói: “Đường, em rất muốn nghe anh nói câu anh yêu em!”

Lăng Thiểu Đường vừa nghe xong lời này, tảng đá trong lòng được bỏ xuống, thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh đau lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt của Kỳ Hinh, môi nhếch lên nụ cười thâm tình: “Anh yêu em, Hinh Nhi! Anh yêu em!”

Kỳ Hinh tan nát cõi lòng nhào vào trong lòng anh, mặc cho anh gãi gao ôm lấy mình, nước mắt dọc theo gò má rơi xuống cổ áo Lăng Thiểu Đường.

“Đường, em cũng rất yêu anh, yêu đến nỗi trái tim cũng cảm thấy đau đớn, nhưng em vẫn rất yêu anh!” Rốt cuộc Kỳ Hinh cũng nhịn không được nữa, cô khóc thành tiếng, để mặc cho nước mắt chảy xuống.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 206

Cầu Hôn Trong Đau Khổ (2)

Tôi không dám cầu xin một nụ hôn,

Tôi không đủ khả năng để mơ một nụ cười

Chỉ sợ em hôn tôi, cười với tôi, tôi sẽ trở nên kiêu ngạo.

Trong tâm trí của tôi,

Ước mơ lớn nhất của tôi là:

Nụ hôn này biến thành không khí là đủ!

Bởi vì nó sẽ thay tôi hôn lên môi em!

"Hinh Nhi, anh biết, cho nên anh muốn em trở thành vợ của anh, anh muốn em sinh con cho anh!"

Giọng nói của anh không nhanh không chậm truyền đến tai cô, ngoại trừ bá đạo còn hàm chứa tình yêu nồng đậm, hai tròng mắt của anh sáng rực như mặt trời.

Nước mắt của Kỳ Hinh vẫn không ngừng tuôn rơi, cô tham lam hít vào hơi thở nam tính dễ người của Lăng Thiệu Đường, trong lòng càng đau, càng tan nát!

"Đường - - " Giọng nói của cô hàm chứa sự bế tắc: "Anh biết không? Em rất muốn có anh bên cạnh, rất muốn có cục cưng của chúng ta - - "

Kỳ Hinh nói không được nữa, cô cảm thấy như có ai đó cướp đi tiếng nói của mình.

Ngay sau đó, thân thể của cô bị Lăng Thiểu Đường kéo lại, anh cúi người, cực kỳ dịu dàng nói: "Hinh Nhi, anh cũng luôn chờ mong, anh hi vọng em sẽ sinh một đứa con gái đẹp giống em vậy, anh cũng thích có một đứa con thật giống anh!"

Trong mắt anh đều chứa đựng sự yêu thương dành cho Kỳ Hinh, lúc trước anh cũng không hiểu vì sao mỗi khi quan hệ với Kỳ Hinh anh lại không dùng bất cứ biện pháp tránh thai nào, cũng không hiểu vì sao khi biết Kỳ Hinh lén uống thuốc tránh thai, bản thân lại nổi cơn thịnh nộ như vậy.

Nguyên nhân chỉ có một, vì anh yêu Kỳ Hinh!

Anh biết, ở trong lòng Kỳ Hinh, cô sẽ không bao giờ quên đứa bé đã mất cách đây hai năm, mà Lăng Thiểu Đường cũng tự biết mình đã khiến Kỳ Hinh tổn thương sâu sắc, nhưng anh sẽ dùng một đời yêu thương để bồi thường cho cô, dùng cả đời này chỉ để yêu một mình cô!

"Một bé gái giống em và một bé giống anh?" Kỳ Hinh nhìn anh, ánh mắt lộ ra vẻ nhàn nhạt đau thương.

"Hinh Nhi, đáp ứng anh, gả cho anh có được không?" Lăng Thiểu Đường nâng khuôn mặt cô lên, dịu dàng nói, tầm mắt của anh dừng ở đôi mắt hơi đỏ bởi vì khóc quá nhiều của cô, thật lâu không dời.

Kỳ Hinh ngẩng mặt, đau lòng đến nỗi trái tim như muốn nứt ra: "Đường, anh phải tin rằng em rất muốn sống cùng anh dưới một mái nhà, nhưng mà thật sự chúng ta không thể... chúng ta không thể ở cùng nhau!"

Lời cô nói ra giống như một pho tượng thủy tinh bị rơi xuống địa ngục, vỡ thành những mảnh nhỏ, bủa vây bốn phía.

Cô biết bản thân mình sẽ không qua được cửa ải này, nếu cô ích kỷ giữ Lăng Thiểu Đường ở bên mình, cả đời này cô sẽ luôn day dứt.

Không phải cô suy nghĩ cho An Vũ Âu, mà là vì đứa bé – Lăng Phong.

Cậu bé đáng yêu như vậy, không phải Lăng Thiểu Đường cũng nói... anh muốn có một đứa con giống anh sao?

Ngay sau đó, chiếc cằm mềm mại của cô bị bàn tay to của Lăng Thiểu Đường nắm lấy: “Hình Nhi, em có biết mình vừa nói cái gì không?”

Sự dịu dàng trong đáy mắt của Lăng Thiểu Đường biến mất, giữa lông mày nhăn lại toát lên vẻ nghiêm túc, lạnh như băng.

Anh là một người đàn ông nguy hiểm, tự nhiên cũng sẽ không cho phép Kỳ Hình thoái thác như vậy! Cô là của anh, anh cần hôn cô, cô phải đồng ý, không thể không đồng ý được! Đây chính là anh - Lăng Thiểu Đường bá đạo, càn rỡ.

Dĩ nhiên Kỳ Hình cũng phát hiện anh đang tức giận, cô biết anh đang ăn nhử lửa giận trong người, rõ ràng anh là một con sư tử nguy hiểm, cô làm vậy khác gì tự tìm chỗ chết, đúng là to gan.

Nhưng cô không còn cách nào khác, chẳng lẽ cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao?

Kỳ Hình hạ mi mắt, che đi những giọt nước mắt đau thương.

“Hình Nhi...” Bàn tay to của Lăng Thiểu Đường dùng lực, rồi lại chậm rãi nới ra, anh chậm rãi ôm cô vào trong lòng, dễ dàng nghe ra giọng nói chứa đựng sự cứng chiều của anh.

“Xin lỗi em. Lúc này anh hơi lớn tiếng một chút, nhưng mà anh muốn nói cho em biết, anh không có khả năng để em rời đi. Em nhất định phải trở thành vợ của Lăng Thiếu Đường này!”

“Không... không! Đường, anh đừng ép em nữa, chúng ta cứ như vậy không tốt hơn sao? Đừng thay đổi gì có được không?” Kỳ Hình giống như đang cầu xin, nỉ non nói.

Sự thiện lương của cô khiến cô rối loạn, nếu cô mất đi Lăng Thiếu Đường, cô tình nguyện cả đời không kết hôn, cứ như vậy im lặng làm người phụ nữ ở bên cạnh anh, không cần một thân phận gì cả, chỉ cần được yêu anh là đủ rồi!

Chẳng lẽ, anh nhất định muốn ép mình nói ra chuyện của An Vũ Ân và Lăng Phong mới được sao?

“Hình Nhi!” Lăng Thiếu Đường cũng không thể chịu đựng nổi nữa gất lên, bàn tay to vì tức giận mà gân xanh cũng nổi lên: “Em luôn miệng nói yêu anh, vì sao lại không gả cho anh? Em nói đi...”

Thân hình cao lớn sang quý ẩn sau bộ vest Italy, nhưng vẫn tản ra hơi thở nguy hiểm, con người lạnh lùng cùng lửa giận trong đáy mắt như muốn cắn nuốt Kỳ Hình, khóe môi lạnh lùng không thể tìm ra ở đó.

Đáng chết, cô từ chối lời cầu hôn của mình! Cô ngang nhiên từ chối!!

Trái tim đột nhiên bị một thứ cảm xúc gọi là vô tình khoét một lỗ hổng lớn, giống như một cái động không đáy, trong chốc lát trở nên tối đen.

“Đường, em yêu anh, chính bởi vì yêu anh, nên em càng không thể ích kỷ như vậy!” Kỳ Hình khóc thành tiếng nói, cơ thể trở nên suy yếu khác thường.

“Đã xảy ra chuyện gì? Hình Nhi!” Lăng Thiệu Đường híp hai tròng mắt lại, ép hỏi Kỳ Hình.

Theo phản xạ có điều kiện, Kỳ Hình liều mạng lắc đầu, thậm chí còn có chút sợ hãi lảng tránh hai tròng mắt của Lăng Thiệu Đường.

Lăng Thiệu Đường cố nén lửa giận của bản thân: “Hình Nhi, em sắp trở thành vợ của anh, có chuyện gì mà không thể nói với anh?”

Giọng nói của anh khàn khàn như một ly rượu nặng, lọt vào trong tai khiến người ta mê say. Nhưng lại như đang trêu tức, lại như rất tàn khốc, khiến cho người ta không thể bình tĩnh để đối mặt.

“Em thuộc về anh, tất cả mọi thứ của em đều thuộc về anh, Hình Nhi của anh...” Anh bất đắc dĩ thở dài, ngón tay thon dài xoa lên khuôn mặt non mịn của cô.

“Vì sao? Vì sao anh lại ép em...” Kỳ Hình khóc ngã vào trong lòng anh, trái tim đau đớn, bàn tay nhỏ bé nắm chặt ống tay áo của Lăng Thiệu Đường, cô sợ chỉ cần mở miệng cô sẽ mất đi người đàn ông này vĩnh viễn!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 207

Cầu Hôn Trong Đau Khổ (3)

Em đã khóc...

Thực sự khóc...

Hoá ra cho tới bây giờ vẫn chưa từng quên...

Chỉ là miễn cưỡng nghĩ về nó...

Em nghĩ về anh...

Nhớ tới tình yêu của em...

Ngay cả nếu chúng ta không bao giờ được ở bên nhau

Hãy để em là người trả giá cao nhất

Đi hết cuộc đời này, em cũng không thể quên được một người.

Sau đó sử dụng cả một đời để nhớ.

Nhìn vẻ mặt tiêu tụy của Kỳ Hinh, đáy mắt Lăng Thiệu Đường hiện lên vẻ đau đớn, anh chịu đựng nỗi đau này, nói bằng giọng bướng bỉnh: “Hinh Nhi, em nói anh ích kỷ cũng được, bá đạo cũng chẳng sao, tóm lại, anh sẽ không để em rời đi! Em là của anh, là của anh. Có nghe thấy không?”

Kỳ Hình ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ: “Không sai, anh thật ích kỷ, thật bá đạo, nhưng em không thể làm theo ý anh được! Em không thể gả cho anh!”

Khi nói những lời này, cô đang khóc, trái tim cũng rất đau, tiếng khóc ngăn cản câu nói của cô, linh hồn cũng dần dần rời khỏi thể xác, nhưng cô phải làm thế nào đây? Bây giờ cô và anh, thực sự tình yêu của hai người đã phân lối rẽ!

Đôi mắt Lăng Thiệu Đường lộ ra vẻ tuyệt vọng, ánh mắt lạnh thấu xương! Bàn tay to đặt trên bóng đèn thủy tinh, “bốp” một tiếng, tiếng vỡ của thủy tinh là câu trả lời cho những muợn phiền luôn phải kìm nén trong lòng, mà vật cứng rắn như đui đèn cũng bị đánh nát.

Kỳ Hình chấn động, đồng thời cảm giác đau thương trào lên trong lòng, tại sao anh có thể lên án mình như vậy?

Máu tươi chảy xuống, dọc theo các đốt ngón tay cứng ngắc chậm rãi chảy ra...

“Em làm như vậy nhưng lại muốn tôi yêu em?” Anh vươn bàn tay bị thương gắt gao nắm lấy hai vai cô, cả người tản ra hơi thở yêu ma. Máu tươi nhỏ giọt trên làn da tuyết trắng của cô, nhỏ giọt lên những bông hoa khiến nó biến thành màu đen...

Một giọt, một giọt, lại một giọt...

Giọt máu giống như cái miệng nhỏ nhắn, gắt gao hấp thụ da thịt non mềm của cô.

Một giọt, một giọt, lại một giọt...

Giống như đang nhỏ giọt trong lòng cô...

Một giọt, một giọt, lại một giọt...

Hình như cô nghe được tiếng máu chảy từng giọt.

Là trái tim cô không đủ mạnh mẽ, nó dâng lên cảm giác hoảng loạn từ trước đến nay chưa bao giờ có...

Trái tim đau đớn quá, giọng nói của Kỳ Hình rất nhỏ: “Em, em giúp anh băng vết thương lại! Máu... vẫn đang chảy...”

Cô cầm bàn tay bị thương của anh, dùng khăn tay hay mang theo để băng bó cho anh...

Mà anh cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn cô thật lâu, để tùy cô băng bó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, bị bóng đêm bao phủ, lại càng thêm dịu dàng...

Màn đêm như nước, người cũng như nước...

Cái đầu nhỏ cúi xuống, khuôn mặt xinh đẹp đến nỗi gió thổi qua phải cảm thấy thẹn thùng khi nhìn khuôn mặt ấy...

Khuôn mặt nhỏ nhắn, bị bóng đêm bao phủ, lại càng thêm dịu dàng...

Vẻ dịu dàng này giống như nước chảy róc rách, kích thích chỗ sâu nhất trong lòng anh.

“Rõ ràng rất luyến tiếc, vì sao còn muốn trốn tránh? Hình Nhi, em muốn tra tấn anh sao?” Lăng Thiệu Đường vươn một ngón tay không bị thương, ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt cô.

Kỳ Hình cảm thấy trong lòng chấn động, con người màu đen tràn ngập sự đau khổ: “Đường, cả đời này, chỉ cần anh luôn đặt em ở trong trái tim anh, như vậy là đủ rồi!”

Câu nói thê lương và bất đắc dĩ.

Làm sao cô có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra? Cô còn có thể che giấu mọi việc không?

Có lẽ An Vũ Ân đã trở thành quá khứ của Lăng Thiệu Đường, nhưng còn Lăng Phong thì sao? Nó là cốt nhục của Lăng Thiệu Đường, nếu anh thật sự bỏ đứa nhỏ này, như vậy Lăng Thiệu Đường sẽ phải chịu áp lực rất lớn từ dư luận và ngàn người sẽ chỉ trích anh, thậm chí là Lăng thị cũng phải chịu ảnh hưởng.

Cô thương anh như vậy, làm sao có thể trơ mắt nhìn Lăng Thiệu Đường bị như vậy?

Đã yêu anh, thì hạnh phúc của anh cũng chính là hạnh phúc của cô, không phải sao?

“Hình Nhi, nếu em không giải thích hợp lý, anh sẽ lập tức trói em lại, đưa em đến giáo đường để đăng ký kết hôn!” Giọng nói của Lăng Thiệu Đường mang theo sự uy hiếp khiến người ta sợ hãi.

Kỳ Hình sợ run lên, cô ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của anh, sau đó trái tim đau như muốn chảy máu: “Đường, anh yêu em nhiều bao nhiêu?”

“Cũng giống như em yêu anh vậy, yêu đến vạn kiếp bất phục!” Trong mắt Lăng Thiệu Đường vẫn giữ nguyên vẻ kiên định như xưa.

“Nếu em muốn anh chỉ yêu mình em thì sao?” Kỳ Hình lại hỏi.

“Chỉ yêu em, không chối từ!” Một câu nói ngắn gọn, thể hiện sự tự tin và chắc chắn của anh.

Cô bổ nhào vào trong lòng Lăng Thiệu Đường, gắt gao ôm lấy anh, người đàn ông như vậy, làm sao cô có thể nhẫn tâm đẩy anh cho người khác chứ?

Kỳ Hình hạ quyết tâm, ôm chặt anh, mở miệng nói: “Em muốn đưa anh đi gặp một người, chờ sau khi anh nhìn thấy người đó rồi quyết định lại, có được không?”

Vừa dứt lời, giọt nước mắt đau đớn lại chảy xuống.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 208

Chấn Động Trong Lòng

Khỏe không, câu nói đầu tiên nghẹn ở cổ, thành tặc, khiến khung cảnh mờ ảo

Chúng ta, giống như những vũ trụ tách biệt

Tạm biệt, đều trở thành hư không

Chúng ta đâu quyết định buông tay nhau

Sự thực là tình yêu còn chưa đủ

Đi đến nơi chia ba ngã

Anh hướng phải em hướng trái

Cả hai đều cố chịu đựng chưa hề ngoảnh lại

☆☆☆☆☆☆☆☆

Lúc Lăng Thiểu Đường đưa Kỳ Hình đến trước một nhà nghỉ thì xe chậm rãi dừng lại. "Đường, chính là nơi này !" Kỳ Hình nhìn nhà nghỉ, thờ dài nói.

“Hình Nhi, em muốn anh gặp ai?” Lăng Thiểu Đường nhẹ giọng hỏi, Kỳ Hình hơi khác thường khiến anh bất an.

Kỳ Hình kinh ngạc nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lăng Thiểu Đường có chút không đành lòng hiện lên trong mắt.

Có phải mình rất ngốc không, biết rất rõ nếu làm như vậy mình sẽ mất anh, biết rõ đây là điều An Vũ Ân mong đợi, nhưng mình vẫn không thể che giấu sự thật.

Khi Kỳ Hình nhìn thấy An Vũ Ân, cô chỉ biết, An Vũ Ân đã sắp đặt trước mọi chuyện, nếu không, sao có thể tình cờ gặp ở trên đường đúng lúc như thế được? Quan trọng hơn, điều An Vũ Ân muốn làm nhất chính là để cho mình nhìn thấy Lăng Phong, dường như Lăng Phong là bùa may mắn, có cậu bé mọi việc đều diễn ra thuận lợi.

Tuy An Vũ Ân nói không muốn làm phiền cuộc sống của Đường, không muốn cho Đường biết về sự tồn tại của Lăng Phong, nhưng nếu cô ta thực sự muốn làm vậy giống như những gì cô ta đã nói thì cô ta sẽ không xuất hiện trong buổi tiệc từ thiện hôm đó ở Pháp, cũng sẽ không xuất hiện ở bờ biển đêm ấy, thậm chí lại càng không thể xuất hiện ở trước mặt mình...

Về điểm này, trong lòng Kỳ Hình biết rõ, cô biết sau khi Lăng Thiểu Đường nhìn thấy An Vũ Ân cũng sẽ hiểu vì sao cô ta lại xuất hiện, nhưng anh không giống cô, không thể không lựa chọn!

“Hình Nhi, em sao vậy?” Lăng Thiểu Đường nhìn Kỳ Hình ngẩn ngơ, ngón tay khẽ xoa mặt cô.

Cảm nhận được độ ấm từ ngón tay anh. Kỳ Hình khôi phục ý thức, không đành lòng ghi nhớ hình dáng anh vào trong tâm trí mình, sau đó cảm điện thoại lên:

“Đường đã đến rồi, nhưng cô nhớ kỹ, tôi làm việc này không phải vì cô, mà vì Tiểu Phong!” Cô lạnh lùng nói với người ở đầu dây bên kia điện thoại.

Đêm đen che đi vẻ cô đơn và đau đớn trên mặt cô, nhưng ai có thể che giấu sự lạnh lẽo của buổi đêm chứ?

“Chính là ở đây, mình đi vào thôi anh!” Trong giọng nói của Kỳ Hinh ngập tràn sự đau đớn sâu đậm.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Lăng Thiếu Đường chứa đựng đầy sự nghi ngờ, qua biểu hiện của Kỳ Hinh, anh cảm thấy sự việc có cái gì đó không đúng.

Lúc anh vừa định giơ tay ấn chuông, cửa nhà lập tức mở ra.

Giờ phút này, cơ thể Kỳ Hinh như bị rút hết sức lực, cánh cửa trái tim cũng đóng lại theo!

“Thiếu Đường –“ Đứng ở cửa không ai khác, chính là An Vũ Ân.

Khuôn mặt cô ta kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt sau khi cô ta xác định mình không nằm mơ, mừng như điên lập tức vòng tay qua cổ của anh.

“Thiếu Đường, Thiếu Đường, cuối cùng anh đã đến!” An Vũ Ân thỏa thích dựa vào ngực anh, mềm mại nói.

Lăng Thiếu Đường hoàn toàn hoảng sợ ngây người, hai tay anh cứng ngắc gờ hai tay đang quàng ở cổ mình ra, lập tức anh quay đầu, nhìn vẻ mặt khốn khổ của Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh cup mắt, muốn ngăn cản nước mắt sắp trào ra.

“Vũ Ân- sao em lại-“ Lăng Thiếu Đường vô cùng kinh ngạc, anh kéo An Vũ Ân từ trong ngực mình ra, giọng khàn khàn thể hiện chấn động.

An Vũ Ân ngẩng đầu, đáy mắt chan chứa nước mắt xúc động: “Thiếu Đường, anh đến thăm Tiểu Phong có phải không?”

Cô ta vội vàng nói.

“Tiểu Phong?” Lăng Thiếu Đường lại càng không hiểu nhưng – nhìn thẳng về phía Kỳ Hình đang đứng ở đằng sau cơ thể anh – run sợ.

Đúng lúc Lăng Thiếu Đường hoang mang, một giọng nói trẻ con vang lên phía sau An Vũ Ân.

“Mẹ, đồ chơi của con không chạy –“

Ba người đứng ở cửa đều tập trung sự chú ý ở trên người Tiểu Phong, chỉ khác biệt là, trong mắt An Vũ Ân mang theo sự cưng chiều và yêu thương, Lăng Thiếu Đường đông cứng hiện lên sự nghi ngờ và khó hiểu, mà đáy mắt Kỳ Hình chỉ chứa chan vẻ đau đớn tan nát cõi lòng!

Tiểu Phong cũng đứng đó, cậu bé nho nhỏ ngạc nhiên nhìn chú cao lớn đứng ở cửa, cái miệng còn đang muốn phát ra tiếng khóc nhanh chóng im bật.

Sau đó, tầm mắt của cậu – nhìn thấy Kỳ Hình, khuôn mặt nhỏ nhắn – nở nụ cười vui sướng: “Chị -“

Tất nhiên Tiểu Phong vui mừng khi thấy Kỳ Hình, cậu bé hoạt bát chạy đến bên cạnh cô, vươn tay nhỏ bé ôm chân cô.

Trái tim Kỳ Hình tan chảy bởi sự hồn nhiên của cậu bé này, cô ngồi xuống, vươn tay khẽ vỗ trán của cậu: “Tiểu Phong, có nghe lời mẹ không?”

Tiểu Phong ngây thơ, khuôn mặt anh tuấn hiện lên nụ cười đẹp mắt, cậu ôm cổ Kỳ Hình, làm nũng nói: “Chị, Tiểu Phong rất nghe lời, ngược lại, Tiểu Phong nhớ chị quá!”

Trái tim Kỳ Hình giống như bị kim đâm, cô ngẩng đầu, nhìn về mặt kính hải của Lăng Thiệu Đường, nước mắt che lấp sau ánh mắt.

An Vũ Ân thấy vậy, đôi mắt trở nên tối tăm, cô ta lại tươi cười, nói: “Tiểu Phong, ngoan, đưa chị và chú vào nhà, nhanh!”

Tiểu Phong vừa nghe, lanh lợi gật đầu, kéo tay Kỳ Hình, sau đó, nhìn Lăng Thiệu Đường cao lớn, nhút nhát gọi một tiếng: “Chú -”

Trong lòng Lăng Thiệu Đường chấn động, không biết tại sao, anh lại cảm thấy đứa bé này mang tới cho mình một cảm giác thân thiết chưa bao giờ có.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 209

Buổi Đêm Say Mê

Rõ ràng cánh diều của em gả cho trời xanh

Con đường cắt đứt suy nghĩ

Gió ngừng nhớ

Xuân qua em còn ngửa lên trời

Năm tháng biến tình yêu thành câu hát

Lại khiến cho người hát xung quanh lang thang.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Kỳ Hình kìm nén mất mát và đau đớn trong lòng, khẽ nói với Lăng Thiếu Đường: " Đường, em — em ở trong xe đợi anh!"

Không khí như đông cứng lại, nhưng bàn tay to của Lăng Thiếu Đường nhanh chóng nắm cổ tay của Kỳ Hình: " Hình Nhi, không cần đi!"

Theo bản năng anh giữ chặt thân hình định xoay đi của cô.

Kỳ Hình cười lạnh lùng, nhẹ giọng nói: “Đường, chẳng lẽ anh không muốn biết đứa bé trước mắt là ai à?”

Lăng Thiếu Đường ngăn người, anh cúi đầu nhìn cậu bé trước mặt, khuôn mặt anh tuần hội tụ lại một chỗ.

“Đường, em sẽ chờ anh, em đã nói, sau khi anh biết tất cả, sẽ phải quyết định vài chuyện, trong lúc đó em sẽ chờ anh!”

Kỳ Hình dứt khoát rút tay ra khỏi tay Lăng Thiếu Đường, chỉ là hành động đơn giản nhưng lại khiến cho trái tim Lăng Thiếu Đường càng đập nhanh hơn.

“Chờ anh!” Lăng Thiếu Đường ra lệnh ngắn gọn.

Kỳ Hình gật đầu, xoay người đi. Đi thang máy xuống một tầng, cơ thể cô trở nên lạnh quá, cô bất lực ngồi xuống, nước mắt tuôn rơi...

“Đường... vào đi!” An Vũ Ân nhìn thấy ánh mắt Lăng Thiếu Đường vẫn dõi theo bóng hình Kỳ Hình rời khỏi, trong lòng chua xót, cô ta không nói hai lời, nhanh chóng vươn tay kéo anh, đi vào trong nhà.

Tiểu Phong thông minh ngẩng đầu nhìn Lăng Thiếu Đường, trên tay vẫn cầm món đồ chơi bị hỏng.

Anh nhìn khung cảnh xung quanh, tất nhiên đây là nhà nghỉ xa xỉ, bên trong được trang trí đàng hoàng.

“Vũ Ân, em và Hình Nhi?” Lăng Thiếu Đường nhìn An Vũ Ân hỏi.

“Thực ra có thể coi là em tình cờ gặp tiểu thư Kỳ, ngày đó em mang theo Tiểu Phong vừa về nước không lâu, trên đường em đã gặp cô ấy!” An Vũ Ân mỉm cười giải thích.

“Tiểu Phong?” Lăng Thiếu Đường chuyển tầm mắt sang đứa bé tên Tiểu Phong, cậu bé đặc biệt anh tuấn, khiến anh cảm thấy quen thuộc khác thường.

“Đúng, nó chính là Tiểu Phong!” An Vũ Ân đưa tay vuốt đầu Tiểu Phong nói.

Đôi mắt Tiểu Phong không hề chớp mắt nhìn Lăng Thiệu Đường, cậu bé sợ hãi, cũng muốn gần gũi anh nhưng không dám.

Lăng Thiệu Đường híp con người đen, ánh mắt sắc bén lướt qua khuôn mặt Tiểu Phong, trong lòng vô cùng chấn động: “Đứa bé này... bao nhiêu tuổi?”

An Vũ Ân chậm rãi ngồi xuống, nhìn Tiểu Phong nói: “Tiểu Phong, ngoan, nói cho chú biết năm nay con bao nhiêu tuổi!”

Tiểu Phong non nớt vươn hai ngón tay: “Mẹ nói Tiểu Phong sắp hai tuổi!”

“Hai tuổi!” Lăng Thiệu Đường thay đổi sắc mặt, vẻ mặt đông cứng lại, anh nhìn An Vũ Ân, đôi mắt làm người ta khó có thể suy đoán, ngay sau đó anh chậm rãi ngồi xuống, nhìn Tiểu Phong, hỏi: “Nói cho chú biết, cháu tên gì?”

Tiểu Phong sợ hãi đáp: “Cháu tên là Lăng Phong!”

Lăng Thiệu Đường như bị sét đánh trúng, đôi mắt chim ưng trở nên lạnh lẽo hơn, bàn tay to cũng nắm chặt, đột nhiên anh đứng lên.

Tiểu Phong nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sợ tới mức phải trốn sau lưng An Vũ Ân, đôi con người trong veo như nước vụng trộm nhìn Lăng Thiệu Đường.

“Bố anh, ông ấy... biết chuyện này sao?” Lăng Thiệu Đường ảm đạm sự tức giận trong lòng, lạnh giọng hỏi.

Anh tuyệt đối không ngờ, An Vũ Ân sẽ mang thai con của bố anh, năm đó An Vũ Ân cũng vì biết tin mình mang thai nên mới rời bỏ anh sao?

Nhưng mọi chuyện lại hơi mơ hồ, có cái gì đó không đúng.

“Thiếu Đường, chẳng lẽ ở trong lòng anh, em chỉ có vậy thôi sao?” An Vũ Ân bị lời nói của Lăng Thiếu Đường kích thích, cô ta hét lớn, lập tức bổ nhào vào trong lòng anh.

“Thiếu Đường, anh nhìn đi, anh tính toán cẩn thận một chút, Tiểu Phong là con của anh, là con trai ruột của anh!”

Giọng nói của An Vũ Ân đã trở nên nghẹn ngào, đôi mắt cũng đầm lệ.

“Em nói cái gì? Vũ Ân, em lặp lại lần nữa!” Thân mình cao lớn của Lăng Thiếu Đường hơi chấn động, bàn tay to lớn gặt gao bóp chặt bả vai của An Vũ Ân, trong mắt đều là vẻ khó tin!

An Vũ Ân nhìn vẻ mặt âm hiểm của Lăng Thiếu Đường, nước mắt rơi đầy khuôn mặt: “Thiếu Đường, em không lừa anh. Tiểu Phong là con của anh! Anh nhìn mặt nó đi, đôi mắt của nó nữa, tất cả đều rất giống anh!”

Không! Không có khả năng, làm sao mình có thể có con với cô ấy được chứ?

Lăng Thiếu Đường nhanh chóng buông bàn tay đang nắm lấy bả vai của An Vũ Ân xuống, trong lòng cũng là rối một nùi, tin tức này khiến anh không tiếp nhận nổi.

Con người lạnh lùng nhìn thẳng vào đứa bé sau lưng An Vũ Ân, nó là con trai mình? Trán của anh xuất hiện những vết nhăn.

An Vũ Ân hiểu trong lòng anh đang cảm thấy nghi ngờ, cô ta nhẹ nhàng đi lên phía trước, nói: “Thiếu Đường, anh hoài nghi đứa nhỏ này là chuyện

thật bình thường, bởi vì khi chúng ta ở cùng nhau, anh có sử dụng biện pháp tránh thai. Nhưng... Thiếu Đường, anh còn nhớ không? Tối hôm đó anh cầu hôn em, đôi ta đều uống say, trong đêm hôm đó, chúng ta không hề sử dụng biện pháp phòng tránh nào cả!”

Lời của cô, mỗi câu mỗi chữ đều giống như con dao nhọn đâm vào người anh, cô muốn nhắc nhở về quá khứ của hai người, anh nỗ lực nhớ lại, cảnh tượng ngày hôm đó xẹt qua trong đầu.

Không sai, đêm đó anh có hơi say, anh không say hẳn nhưng có chút mê mịt không rõ, bất kể người phụ nữ nào trừ KỳHinh, anh đều sử dụng biện pháp phòng tránh, chẳng lẽ đêm đó, anh thật sự đã tạo thành một sai lầm lớn sao?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 210

Chuyện Phức Tạp

Beta: Meo Miu Ciu

Nếu anh là xạ thủ ngằm kia

Em chính là con mồi

Quyết tâm không né, làm con chim trắng

Chỉ chờ mũi tên kia đến

Bắn vào lồng ngực em từ lâu đã vỡ vụn

Như vậy để em chết dưới bàn tay anh

Dường như cuối cùng có thể

Chết ở trong ngực của anh...

☆☆☆☆☆☆☆☆

An Vũ Ân kéo Tiểu Phong từ phía sau lên phía trước, để cho Lăng Thiệu Đường có thể nhìn rõ hình dáng của Tiểu Phong.

"Mẹ - " Trong giọng nói non nớt của Tiểu Phong chứa đựng sự sợ hãi.

An Vũ Ân mỉm cười nhìn Tiểu Phong, sau đó khẽ nói: "Tiểu Phong, con có muốn bố không?"

Tiểu Phong liều lĩnh gật đầu, con người trong veo khát khao tình thương của người bố.

Lăng Thiếu Đường kinh ngạc nhìn cậu bé trước mặt, dáng vẻ của cậu bé anh tuấn khác thường, thậm chí so với anh khi còn nhỏ còn anh tuấn hơn!

Anh nhìn hình dáng Tiểu Phong, hơi khấn trương.

An Vũ Ân khẽ thở dài, vỗ đầu Tiểu Phong nói: "Tiểu Phong, chú ấy là bố của con, ngoan, gọi bố đi!"

Tiểu Phong mím cái miệng nhỏ nhắn, đôi mắt chăm chú nhìn Lăng Thiếu Đường.

Mà cơ thể cao lớn của Lăng Thiếu Đường lại hoảng sợ vì lời nói của An Vũ Ân, giọng anh cũng thay đổi, vô cùng nặng trĩu: "Vũ Ân, tại sao phải như vậy?"

Môi anh đào của An Vũ Ân khẽ mở nói:

"Chuyện xảy ra năm đó, em chỉ mới rời đi, ai ngờ, em sang nước ngoài không tới 19 ngày, cơ thể khó chịu nên đi bác sĩ kiểm tra, mới biết lúc đó em đã mang thai hơn 40 ngày-" Giọng An Vũ Ân xa xôi, làm người ta đau lòng muốn khóc.

"Tại sao lúc đầu không nói cho anh biết?" Lăng Thiếu Đường khó khăn nói.

Nếu mọi chuyện cô vừa nói là sự thật, như vậy anh đã mắc nợ cô rồi.

"Thiếu Đường, ban đầu em rời khỏi anh, nếu đã lựa chọn con đường ấy, sao con có thể quay đầu lại đây?" An Vũ Ân hỏi ngược lại.

Lăng Thiếu Đường không nói lại, mắt thấy tình hình hiện nay rất phức tạp.

“Thiếu Đường, thật ra em rất rõ tình cảm của anh dành cho tiểu thư Kỳ, em cũng không muốn làm phiền hai người, đứa bé Tiểu Phong này rất đáng thương, lúc vừa sinh ra đã bị bệnh nặng, cơ thể vẫn chưa khỏe hẳn, nó vẫn cho rằng nó không có bố, hôm nay, có thể cho nó biết bố nó là ai, em đã hài lòng rồi!”

An Vũ Ân đắm lệ, nhìn Tiểu Phong nói.

“Mẹ, đừng khóc!” Tiểu Phong vừa nhìn thấy mẹ khóc, đưa bàn tay nhỏ bé khê thay cô ta lau đi giọt nước mắt.

Tiểu Phong thông minh và nghe lời làm Lăng Thiếu Đường đau lòng gấp bội, dù sao cũng chỉ là một đứa bé!

Trái tim Lăng Thiếu Đường lạnh lùng kiên định giờ phút này trở nên mềm yếu, anh hít sâu, cuối cùng cũng biết được tại sao Kỳ Hinh cảm thấy bất đắc dĩ và trốn tránh lời cầu hôn của mình, thì ra, cô đã biết mọi việc.

“Tiểu Phong, tới đây.” Anh cố gắng hết sức để mình trông không giống như đang dọa người, giọng nói cũng cố gắng nhẹ đi.

Tiểu Phong bước tới từng bước về phía Lăng Thiếu Đường, liếc nhìn ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt chứa ý cười nhàn nhạt, anh chậm rãi ngồi xuống, bàn tay vuốt cái đầu nhỏ của cậu, động tác thể hiện sự cưng chiều cậu bé.

Tất nhiên Tiểu Phong cũng có thể cảm nhận được tình yêu tỏa ra từ Lăng Thiếu Đường, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu nở nụ cười, ngây thơ hồn nhiên dường như muốn làm đau trái tim Lăng Thiếu Đường.

“Bố” rất cuộc Tiểu Phong cũng gọi, sau đó đưa tới tay nhỏ bé ra ôm thật chặt cổ Lăng Thiếu Đường, giọng nói ngọt ngào làm nũng.

Trong lòng Lăng Thiếu Đường chấn động, không biết có nên trả lời hay không.

“Bố, ôm Tiểu Phong! Bố!” Dù sao vẫn chỉ là 1 đứa bé, khi biết mình là đứa bé có bố, hiển nhiên trong lòng rất kiêu ngạo.

“Được, tới đây!” Bàn tay Lăng Thiếu Đường ôm lấy Tiểu Phong, sau đó đứng dậy, mặc dù trong lòng rất phức tạp, nhưng đứa bé Tiểu Phong này quả thật rất thương người.

“Bố - bố”. Tiểu Phong kiêu ngạo kêu to

An Vũ Ân đứng ở một bên, thấy khoảnh khắc Lăng Thiếu Đường ôm Tiểu Phong, trái tim buông xuống, không phải anh đã tiếp nhận Tiểu Phong rồi chứ?

Cô ta bắt đầu ảo tưởng về hình ảnh 1 nhà 3 người hòa thuận vui vẻ sau này, về phần Kỳ Hình

Trong lòng cười lạnh một tiếng, để cho Kỳ Hình biết mình cố ý thì sao, khi Tiểu Phong vĩnh viễn là cánh cửa ngăn cách ở giữa, mặc dù Lăng Thiếu Đường là người lạnh lùng điên cuồng, nhưng khi anh biết mình có đứa con trai này, cô cũng không tin anh sẽ thờ ơ với nó!

“Bố, đồ chơi của Tiểu Phong bị hỏng!” Tiểu Phong nói nhỏ vào tai Lăng Thiếu Đường.

“Đến đây, đưa cho bố xem một chút!” Lăng Thiếu Đường chỉ có thể gạt trái tim lung lay sang một bên, nói với Tiểu Phong.

Thật ra, hiện tại điều khiến anh vội hơn chính là Kỳ Hinh, bây giờ cô cũng đang khóc sao? Nghĩ đến đây, tim anh càng đập càng đau.

Tiểu Phong đưa món đồ chơi cho Lăng Thiệu Đường, nghiêng đầu nhỏ nhìn anh.

“Tốt lắm!” Lăng Thiệu Đường cầm gì đó ở trên món đồ chơi, sau đó đặt xuống đất, món đồ chơi lại chạy như bình thường.

“A, thật tốt quá, đồ chơi lại hoạt động rồi!” Tiểu Phong kính trọng nhìn Lăng Thiệu Đường, sau đó chạy đến chỗ đồ chơi.

Lăng Thiệu Đường đứng dậy, nhìn đồng hồ trên cổ tay.

“Anh rất gấp, vì cô ấy ư?” An Vũ Ân nhẹ nhàng đi tới, nhẹ tay khẽ kéo anh.

“Vũ Ân, khuya lắm rồi, Hinh Nhi vẫn còn đang ở trên xe đợi anh!” Lăng Thiệu Đường khẽ đẩy An Vũ Ân, đúng, lúc này anh rất rõ về tình cảm của mình, anh có thể tiếp nhận Tiểu Phong, nhưng, với An Vũ Ân, anh chỉ có thể nói xin lỗi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 211

Sự Cám Dỗ Chết Người

Beta: Meo Miu Ciu

Đang vui vẻ Tiểu Phong nghe thấy Lăng Thiếu Đường phải đi, lập tức chạy lên trước ôm chặt chân anh: "Bố, đừng đi, Tiểu Phong muốn bố!"

Lăng Thiếu Đường không đành lòng, anh ngồi xuống, vỗ đầu nhỏ của bé, anh dỗ dành: "Tiểu Phong ngoan, phải nghe lời mẹ, biết không?"

An Vũ Ân tiến lên: "Thiếu Đường, chẳng lẽ anh không thể vì Tiểu Phong mà ở lại ư? Cho dù chỉ là một đêm!"

Nói xong, cô ta nâng khuôn mặt đáng yêu nhìn Lăng Thiếu Đường.

"Rất xin lỗi, Vũ Ân, anh làm em phải thất vọng rồi, đối với Tiểu Phong, anh sẽ chịu trách nhiệm, nhưng, hai ta đã trở thành quá khứ, em hiểu không?" Lăng Thiếu Đường đứng dậy, chậm rãi nói.

Ánh mắt An Vũ Ân tối sầm lại, cô ta kéo bàn tay Lăng Thiếu Đường: "Thiếu Đường, em cho anh xem một thứ!"

Nói xong, cô ta kéo Lăng Thiếu Đường đi về một phòng.

Đến một căn phòng, An Vũ Ân khóa cửa lại —

"Vũ Ân, em —" Lăng Thiểu Đường lạnh lùng đứng ở đó, khuôn mặt như điêu khắc và giọng nói lạnh lẽo không có một chút nhiệt độ.

An Vũ Ân từ từ cởi áo ra, tính cách mãnh liệt không kiêng dè bất cứ đâu khiến vẻ xinh đẹp bề ngoài của cô ta càng thêm lqđ nguy hiểm ngang ngược, những chỗ xinh đẹp kia phát ra sự

Mê hoặc và chói lóa.

Cánh tay cô ta bao vây Lăng Thiểu Đường, nhìn động tác của cô ta, anh cũng không cự tuyệt, nhưng sự không kiên nhẫn lại lướt qua con người xanh lục.

Đang lúc do dự, đối phương đã cởi bỏ quần áo, lộ ra lớp áo trong mỏng với những bông hồng gợi cảm trên áo, thậm chí cô ta không mặc áo ngực! Xuyên thấu qua lớp tơ tằm mỏng kia, thấp thoáng có thể nhìn thấy nụ hoa khiến vô số đàn ông phụt máu mũi.

Lăng Thiểu Đường nhú chặt mày, vẻ mặt giống như một màn sương.

An Vũ Ân cười mỉa hoặc long lanh, xoay người lại về phía anh. Tóc xoắn gọn song nhiệt huyết, chuyển động theo cô ta, tĩnh lặng tạo thành đường cong xinh đẹp.

Khi rừng tối sâu thẳm hoàn toàn mê người, nơi đó mềm mại đầy cảm dỗ, trong chớp mắt tất cả mọi nơi trên cơ thể đều lộ ra trước mắt người đàn ông.

"Thiểu Đường, vừa lòng anh chưa?"

Cô chậm rãi nói, cơ thể không một mảnh vải che, từng bước từng bước đi về phía Lăng Thiểu Đường.

“Em nghĩ anh nên nói gì?” Dù anh vẫn bình tĩnh, nhưng bên trong lại căng thẳng. Đôi mắt xanh lục lạnh lùng, ngang ngược nhìn thẳng cô ta.

“Chẳng lẽ, tơ tằm trên người em, không hấp dẫn anh một chút nào sao?”

Cô ta cố gắng dịu dàng hết mức, thậm chí ăn nói khép nép, đáng vẻ vô cùng đáng yêu. Một lọn tóc xoắn rơi xuống nụ hoa căng tròn của cô ta, hết sức hấp dẫn.

“Vũ Ân, đúng là em đã thay đổi!” Lăng Thiệu Đường không còn thiện cảm, nếu như lúc này còn cảm thấy hồ thẹn với cô ta, hiện tại anh không thể bình tĩnh được nữa.

An Vũ Ân đưa cánh tay vòng qua bả vai anh, đưa vóc dáng đầy đặn dính chặt lấy cơ thể cường tráng của anh:” Thiệu Đường, cho dù em thật sự thay đổi, tất cả đều vì anh! Tối nay ở lại được không? Anh biết em suy nghĩ rất nhiều về anh không? Quên Kỳ Hình đi được chứ, một nhà ba người chúng ta mãi mãi ở cùng một nơi được không?”

Lăng Thiệu Đường nâng mày, hé mở đôi môi mỏng, lạnh nhạt nói:” Vũ Ân, anh vừa nói gì, em quên rồi sao?”

Giọng nói lạnh lẽo như cũ vang lên lần nữa.

Cơ thể An Vũ Ân đột nhiên ngẫn ra, nước mắt cô ta chảy xuống:” Thiệu Đường, chẳng lẽ trong lòng anh Kỳ Hình quan trọng đến như vậy? Chẳng lẽ, anh đã quên cuộc sống vui vẻ của chúng ta lúc trước rồi sao?”

Lăng Thiệu Đường nhíu mày, bàn tay đẩy cơ thể An Vũ Ân ra:” Vũ Ân, tình cảm lúc ban đầu của anh dành cho em chỉ là thương tiếc, là thương yêu, khi đó anh nghĩ là tình yêu, nhưng cuối cùng bây giờ anh đã biết rõ đó không phải là yêu!”

Anh không muốn cô ta tiếp tục ôm mộng hoang tưởng.

An Vũ Ân không thể tin nhìn Lăng Thiệu Đường:” Không, không thể nào, anh còn cầu hôn em, sao có thể không phải là yêu?”

Giọng của cô ta bắt đầu chuyển sang điên cuồng.

“Vũ Ân, có lẽ ban đầu chỉ là đồng bệnh tương lân (ý nói cùng có hoàn cảnh sống đau khổ giống nhau nên thông cảm cho nhau), nhưng sau đó không phải yêu, em hiểu chưa?” Sau khi Lăng Thiệu Đường nhìn khuôn mặt đau thương của An Vũ Ân, nhàn nhạt nói.

Anh đã dùng đủ kiên nhẫn.

“Vậy anh với Kỳ Hinh là gì? Anh yêu cô ấy sao?” An Vũ Ân cố ý gây sự hỏi.

“Đúng, Hinh nhi rất quan trọng với anh, cô ấy là sinh mạng của anh!” Lăng Thiệu Đường nghĩ gì nói đấy, chắc như đinh đóng cột.

“Ha ha” Khỏe mắt An Vũ Ân rơi lệ, tan nát cõi lòng cười, ngay sau đó ánh mắt của cô ta trở nên lạnh lẽo:” Lăng Thiệu Đường, anh cho rằng Kỳ Hinh biết tình trạng như vậy, cô ta sẽ lựa chọn ở cùng một chỗ với anh sao? Cô ta sẽ ư?”

Lăng Thiệu Đường ung dung bình tĩnh nói từng chữ:” Sẽ, cô ấy sẽ! Cho dù cô ấy muốn rời khỏi anh, dù phải đi tới chân trời góc bể, anh cũng sẽ giữ cô ấy ở bên người, cô ấy và em là hai người khác nhau!”

Thật ra thì, anh vẫn nghĩ tới cảm nhận của An Vũ Ân không phải vì cái khác, chỉ vì đứa bé đáng yêu ngoài kia.

Cơ thể An Vũ Ân ngã ngối trên giường, cô ta hoàn toàn bị chấn động trước lời nói của Lăng Thiệu Đường.

Mắt lạnh băng của Lăng Thiểu Đường thoáng qua một chút bất đắc dĩ, ngay sau đó, anh nhàn nhạt mở miệng nói:” Nếu như Tiểu Phong gặp chuyện, lúc nào em cũng có thể liên lạc với anh, xin lỗi!”

Nói xong, anh mở cánh cửa, ra khỏi căn phòng mà không hề ngoảnh đầu lại nhìn.

AN Vũ Ân cảm thấy sức lực trên người bị rút hết, cô ta thua ư? Không! Cô ta tuyệt đối không thể thua!

Lạnh lẽo vô tình, không gần nữ sắc thì sao? Cuối cùng anh ta vẫn chỉ là một người đàn ông! Đã là đàn ông thì đáng người cô ta sẽ gây ra dục hỏa đốt người, mà cô, rất tinh ranh với dục vọng của đàn ông! Bây giờ cô ta là chuyên gia trong chuyện nam nữ, cô ta có thể nhanh nhạy bắt được tín hiệu từ phản ứng tự nhiên của đàn ông.

Nhưng lần này cô ta đã tính toán sai, Lăng Thiểu Đường vô cảm, đối mặt với cảnh xuân thì coi như không thấy gì khiến cô ta phải tìm cách khác.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 212

Đêm Hân Hoan

Beta: Meo Miu Ciu

Đêm, dường như dài hơn chút, khiến người ta ngủ không ngon.

Kỳ Hình lặng lẽ ngồi trên giường, cô không giữ lời, lqđ khi cô thấy An Vũ Ân đóng cửa phòng lại, cô cảm thấy không thể hít thở nổi, nhanh chóng chạy trốn về nhà.

Không ngủ được, chẳng qua cô đang yên lặng chờ đợi, cô đợi Lăng Thiệu Đường trở về, cô đánh cược với vận mệnh, tuy trận chiến này cô không biết tình hình thực tế ra sao nhưng vẫn đánh cược.

Chuyện của An Vũ Ân và Lăng Phong mãi mãi không thể giấu Lăng Thiệu Đường được, cuối cùng sẽ một ngày anh ấy biết, cho nên thà rằng cô để anh biết sớm, để anh sẽ sớm đưa ra quyết định.

Cô nhú mào: "Đừng -"

Cảm giác buồn nôn lại trào lên cổ họng, Kỳ Hình vội vàng chạy tới phòng vệ sinh, nôn hết ra -

Lần thứ tư! Hôm nay là lần thứ tư nôn như vậy, muốn nôn hết lực phủ ngũ tạng ra ngoài, phản ứng có thai thật đáng sợ!

Tay vỗ gò má tái nhợt, Kỳ Hinh mở to cặp mắt nhìn chăm chăm vào gương: "Cực căng, con nghĩ về bố đúng không? Con biết không? Mẹ và con rất giống nhau, đều đang

đều đang đánh cược!"

Trở lại giường, cô mệt mỏi nằm tựa vào gối ôm, tắt đèn trong phòng ngủ chính, để đôi mắt thích ứng với bóng tối.

Thời điểm lòng cô cũng sắp rơi vào bóng tối, cửa phòng lập tức mở ra, ánh sáng trên hành lang kéo dài thân hình cao lớn của Lăng Thiệu Đường, chiếu thẳng tới cái thảm trong phòng ngủ chính.

"Hinh nhi ____", khi Lăng Thiệu Đường nhìn thấy Kỳ Hinh, giọng nói trầm thấp mang theo sự sốt ruột.

Tiến lên mấy bước, anh ôm cô vào trong ngực.

Anh biết cô đang chạy trốn, anh biết nhất định cô không chịu được nên mới về nhà trước.

Anh không trách cô, mà tự trách mình, anh khiến cô đau lòng như vậy.

"Đường ____" Khi Kỳ Hinh cảm nhận được độ ấm quen thuộc của Lăng Thiệu Đường, cô nhanh chóng phản ứng lại, ôm chặt lấy Lăng Thiệu Đường!

Anh trở lại, cuối cùng đã trở lại.

Cảm nhận thấy cơ thể Kỳ Hinh đang run rẩy, Lăng Thiệu Đường vô cùng đau lòng, anh hôn nhẹ taicô, lưu luyến nói: "Cô bé ngốc, có phải nghĩ anh sẽ không trở lại, đúng không?"

Kỳ Hinh cố nén nước mắt, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói: "Không phải, em ____ em mệt mỏi quá nên về nhà!"

Lăng Thiếu Đường dạt dào tình cảm nhìn về mặt cố chấp của Kỳ Hinh, hứng thú nói: “Hinh nhi, em phải nhớ kỹ. Nơi này mãi mãi là nhà của em và cũng luôn là nhà của anh và em, hiểu chưa?”

Giọng anh kiên định giống như gieo hạt mầm trong lòng Kỳ Hinh. Dần dần nở hoa: “Đường, anh ____ anh biết Tiểu Phong chứ?” Giọng cô không thể nhẹ hơn được nữa, dè dặt từng chút.

“Biết!” Lăng Thiếu Đường cười, nhìn dáng vẻ không tự nhiên khi nói của cô.

“Vậy anh ____” Kỳ Hinh cụp mắt, không biết nên nói gì.

Lăng Thiếu Đường buồn cười nhìn Kỳ Hinh cố tỏ ra mạnh mẽ, sau đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên: “Cũng vì điều này, em cự tuyệt lời cầu hôn của anh ư?”

Kỳ Hinh hoảng sợ nhìn Lăng Thiếu Đường!

“Hinh nhi, em biết không, em làm thế là cực kỳ thiếu trách nhiệm! Em đã hỏi ý kiến của anh chưa? Cái gì cũng không hỏi, lại chuẩn bị tỏ ra kiên cường giao anh cho người phụ nữ khác sao? Thật đáng giận!” Lăng Thiếu Đường cố tỏ ra nghiêm túc quát to, khi anh hiểu hoàn toàn suy nghĩ của Kỳ Hinh, quả thật đã nổi trận lôi đình.

“Nhưng Tiểu Phong nó ____” Kỳ Hinh thấy Lăng Thiếu Đường tức giận, nôn nóng tới mức khóc lớn.

“Bé ngốc, thật là khờ, bây giờ anh có thể Kỳ Hinh hẳn định cho em biết, anh muốn em, anh yêu em, anh muốn em làm vợ anh, bất cứ chuyện gì cũng không thể cản trở được!” Lăng Thiếu Đường nhìn thẳng vào đôi mắt đang khóc của cô, nói chắc như đinh đóng cột.

“Đường ____ Đường!” Kỳ Hinh cảm động nước mắt tuôn rơi, cô vùi mình thật chặt vào trong ngực anh, thật lâu thật lâu, cuối cùng trái tim đã yên ổn lại, cũng dần thả lỏng.

Lăng Thiếu Đường đau lòng ôm cô, đặt nụ hôn nóng bỏng lên những giọt nước mắt trên mặt cô, đôi mắt nóng rực nhìn cô: “Hinh nhi, gả cho anh, có được hay không?” Anh cầu hôn cô một lần nữa!

Kỳ Hinh vất vả lắm mới ngừng khóc giờ khóe mắt lại ngập nước, cô gật đầu thật mạnh, vừa khóc vừa cười, gánh nặng trong lòng cô đã buông xuống hoàn toàn, mặc dù cô không hỏi chuyện Lăng Thiếu Đường đối mặt thế nào với An Vũ Ân và Tiểu Phong, nhưng cô tin tưởng, nhất định anh đã xử lý tốt!

Lăng Thiếu Đường thấy Kỳ Hinh gật đầu, xúc động ôm chặt cô, tiếng cười sáng khoái vang vọng khắp căn phòng.

“Hinh nhi, em là của anh, mãi mãi là của anh!” Một lát sau, Lăng Thiếu Đường đẩy cô lên trên giường, cơ thể cao lớn giữ cô ở dưới, anh cúi người, dịu dàng níu non ở bên tai cô, hôn nhẹ.

Sau đó, dưới ánh mắt dịu dàng của Kỳ Hinh, anh đeo chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp vào ngón tay áp út của cô.

“Em sẽ phải đi theo anh cả đời, đừng mơ nghĩ tới việc chạy trốn!” Lăng Thiếu Đường thân mật hôn lên ngón tay dài và thon của cô, nói.

Kỳ Hinh hạnh phúc cười, thật giống như trong mơ, không, đây không phải mơ, đây là hạnh phúc thực sự! Cô chủ động hôn lên môi Lăng Thiếu Đường.

“Cô bé, đối khách làm chủ là không tốt!” Đôi mắt Lăng Thiếu Đường trở nên sâu thẳm, âm thanh trở nên khàn đục, bàn tay mang theo lửa nóng đặt lên cơ thể mềm mại của Kỳ Hinh.

Thấy lửa nóng quen thuộc bao phủ mình, Kỳ Hinh phản ứng kịp thời, cô vội vàng cách xa sự mê hoặc chết người này.

“Hinh nhi, sao vậy?” Lăng Thiểu Đường dừng động tác, ôm thắt lưng cô, cúi người, dịu dàng hỏi.

“Đường, em nghĩ anh _____ phải cấm dục!” Kỳ Hinh ngượng ngùng nói.

“Cái gì? Cấm dục?” Giọng nói của Lăng Thiểu Đường thể hiện sự ngạc nhiên và khó tin, anh ngẩn ngơ nhìn Kỳ Hinh ngày càng đỏ mặt.

Dáng vẻ Lăng Thiểu Đường làm Kỳ Hinh cười lớn, cô khẽ kéo tay anh tới phần bụng của mình, dịu dàng nói: “Bởi vì _____ em sợ anh sẽ làm nó bị đau!”

“Hinh nhi! Em nói gì, chẳng lẽ _____ “ Bàn tay Lăng Thiểu Đường đang đặt trên bụng Kỳ Hinh khẽ run, vì ý tưởng trong đầu mà ánh mắt sáng lên khác thường.

Kỳ Hinh khẽ gật đầu, đôi mắt giống như đêm đen nhìn thẳng vào anh, khẽ nói: “Đường, em _____ em mang thai!”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 213

Hôn Lễ Cuối Tuần

Beta: Meo Miu Ciu

Tin tức ấy như thắp sáng cả ban đêm.

"Hinh Nhi. Em vừa nói gì?" Cơ thể cao lớn của Lăng Thiệu Đường khẽ run, trong lòng hồi hộp không cần nói cũng biết.

Kỳ Hinh đưa bàn tay nhỏ bé khẽ phủ lên gương mặt cương nghị của người đàn ông, cảm động nhìn thẳng vào mắt anh: "Đường, anh sẽ nhanh chóng được làm bố!"

nụ cười tươi sáng chiếu vào khuôn mặt xao động của người đàn ông.

“Hinh nhi ____ Hinh nhi ____ “ Lăng Thiệu Đường xúc động ôm Kỳ Hinh vào ngực: “Cảm ơn em!” Anh vui tới mức không biết nên nói gì!

Hinh nhi mang thai, cô mang thai con của anh! Tin này là tin vui nhất trong cuộc đời anh.

Nghĩ tới đây, Lăng Thiệu Đường lập tức ôm Kỳ Hinh thật chặt, xoay vòng tại chỗ.

“Đường, thả em xuống ____” Kỳ Hinh cười ôm cổ anh.

“À, đúng rồi!” Lăng Thiểu Đường nhớ tới điều gì, sau khi đặt Kỳ Hinh xuống giường, lập tức mở cửa phòng: “Mẹ Phùng ____ mẹ Phùng!”

Kỳ Hinh ngạc nhiên: “Đường, đã trể thế này, anh còn gọi mẹ Phùng làm gì?”

“mẹ Phùng, Hinh nhi mang thai, cho nên sau này đồ ăn phải chú ý bồi bổ dinh dưỡng!” Lăng Thiểu Đường hưng phấn và kiêu hãnh nói.

“Cái gì? Tiểu thư mang thai! Trời ơi, thật tốt quá, yên tâm đi, đại thiếu gia, chế độ dinh dưỡng của tiểu thư Kỳ, mẹ Phùng sẽ phụ trách nghiêm túc!” mẹ Phùng nghe tin ấy cũng vui mừng khác lạ, trên gương mặt hiền hậu nở nụ cười vui mừng.

“mẹ Phùng, không cần phiền phức như vậy!” Kỳ Hinh có chút ngượng ngùng nói.

“Tiểu thư Kỳ, đây là điều quan trọng, phụ nữ có thai ở giai đoạn này nhất định phải bổ sung dinh dưỡng, như vậy mới giúp cho cục cưng khỏe mạnh!” mẹ Phùng vội vàng nói.

“mẹ Phùng, sau này không được gọi tiểu thư Kỳ nữa, mà phải gọi là thiếu phu nhân!” Lăng Thiểu Đường cười khanh khách nhắc nhở mẹ Phùng.

“Nói như thế, đại thiếu gia muốn cùng tiểu thư Kỳ ____ hai người muốn ____”

“Đúng, cuối tuần này là hôn lễ của cháu và Hinh nhi, cho nên, mấy ngày tới mẹ Phùng phải vất vả chuẩn bị ____ một số việc!”

Mẹ Phùng vui sướng, mặt càng thêm hớn hờ, bà xúc động nói: “Rất tốt, tôi biết rồi đại thiếu gia, chúc mừng hai người! Tôi lập tức chuẩn bị!”

Luôn thuộc về phái biết là hành động ngay, mẹ Phùng cảm thấy không buồn ngủ nữa, vội vàng đi xuống lầu.

“Đường...” Kỳ Hinh khó tin, cô đi tới bên cạnh Lăng Thiếu Đường, ánh mắt dịu dàng như nước: “Cuối tuần này, chúng ta sẽ...”

Lăng Thiếu Đường nở nụ cười ấm áp, anh vòng tay qua thân thể Kỳ Hinh, thổi nhẹ vào cánh mũi của cô: “Đúng, cuối tuần này chúng ta sẽ cử hành hôn lễ!”

“Nhưng thời gian quá gấp, em chưa chuẩn bị gì hết!” Dù trong lòng Kỳ Hinh ấm áp, nhưng lại thấy Lăng Thiếu Đường vội vàng đến khó hiểu.

“Em chỉ cần chuẩn bị gả cho anh là được, những chuyện khác cứ để anh lo!” Lăng Thiếu Đường nhìn vẻ khẩn trương của Kỳ Hinh, cười lớn.

“Hả? Tốt lắm, thì ra trước đó anh đã sắp xếp hết rồi! Như vậy anh khẳng định em sẽ gả cho anh chứ gì!” Kỳ Hinh đỏ mặt, hờn dỗi nói.

“Em là người phụ nữ của anh, nhất định là vợ của anh, cho dù em không đồng ý, anh sẽ trói em tới giá đường, hơn nữa, bây giờ em còn mang thai cục cưng của anh, em trốn thế nào được!” Lăng Thiếu Đường cười ha ha.

“Vậy em mang theo cục cưng rời nhà trốn đi!” Kỳ Hinh thấy mình bị anh ăn sạch sẽ, cố ý hù dọa anh.

“Cô bé, cuộc sống có lắm điều nguy hiểm, nếu em thực sự muốn làm vậy, anh sẽ đưa ra lệnh truy nã toàn thế giới, lệnh truy nã gắn chặt em với nhà họ Lăng!” Lăng Thiếu Đường nhéo mũi Kỳ Hinh, cố tỏ ra hung ác nói.

“Anh _____ thật quá bá đạo! Chỉ mong sau này cục cưng sẽ không giống anh!” Kỳ Hinh nở nụ cười hạnh phúc tựa vào người anh.

Lăng Thiểu Đường nhìn cô có vẻ mệt mỏi, khẽ ôm cô đến giường, vòng tay qua thân thể cô, dịu dàng nói: “Hình nhi, mấy ngày tới phải nghỉ ngơi tốt, nơi chúng ta cử hành hôn lễ là nhà thờ lớn St. Peter, đến lúc đó anh sẽ khiến em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất trên thế giới!”

“Nhà thờ St. Peter?” Kỳ Hinh kinh ngạc, cũng như vui mừng trong lòng.

“Đường, anh biết không, lần đầu tiên em đứng trước nhà thờ St. Peter, thì em đã hứa sẽ phải thực hiện tâm nguyện, hy vọng của mình. Vào một ngày, em có thể đứng ở đó, cùng với người mình yêu nhất cử hành hôn lễ, rồi cực em đã thực hiện được, cảm ơn anh, Đường!” Kỳ Hinh rung động vui đầu vào trong ngực anh, nhỏ giọng nói.

Trong lòng Lăng Thiểu Đường cũng thấy ấm áp, tự nhiên anh nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên Kỳ Hinh gả cho mình, khi ấy, anh căm ghét hôn lễ này, cho nên ngay cả giáo đường anh cũng không quan tâm.

Lần này, anh khẳng định sẽ bồi thường lại cho cô!

“Hình nhi, chiều nay anh sẽ tới đón em đi thử áo cưới, bởi vì, anh đã mời nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng nhất thế giới – Vera tới đó chờ em!”

Bàn tay Lăng Thiểu Đường vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Kỳ Hinh, nhẹ giọng nói.

“Vera? Nghe nói ông ấy là người nổi tiếng, rất khó mời được!” Kỳ Hinh hoảng sợ thở gấp.

“Cô bé, em dám coi thường năng lực của chồng em! Trừng phạt một cái!” Lăng Thiểu Đường cố ý hung hãn vòng tay qua người Kỳ Hinh, sau đó dịu dàng chân thành hôn lên môi cô.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 214

Hạnh Phúc Và Bất Hạnh

Beta: Meo Miu Ciu

Có thể coi Kỳ Hinh là cô dâu rảnh rỗi nhất, tất cả mọi việc liên quan tới hôn lễ Lăng Thiếu Đường đều không cho cô tham gia, vì vậy, việc cô có thể làm bây giờ là nghỉ ngơi và thử áo cưới.

Khi Kỳ Hinh mặc váy cưới trắng muốt bước từ phòng thử đồ ra, dường như Lăng Thiếu Đường đang nhìn thấy thiên sứ nơi trần gian, ngay cả nhà thiết kế Vera cũng bị vẻ đẹp của cô làm cho tim đập loạn nhịp.

Kỳ Hinh sở hữu phong cách gọn gàng, đôi mắt đen trong veo, tính tình trẻ con, một chiếc váy cưới trắng tinh được thiết kế riêng, hoàn toàn phù hợp với đường cong của cô.

Nhà thiết kế áo cưới Vera phát hiện trên người Kỳ Hinh tỏa ra sự mê người mơ mộng nhất. Đường ren khá phức tạp và đường thêu kéo dài càng tô thêm vẻ lộng lẫy, tấm voan che mặt được thiết kế để tạo nên giấc mộng khác biệt. Tất cả những thứ này đều làm nền cho sự trong trắng rung động lòng người của cô.

Đôi mắt lay động như làn nước mùa thu, môi đỏ như hoa giống như làn nước mềm mại.

Hàng lông mày nhạt như núi xa, giống như do mực tự nhiên vẽ nên.

"Đường —" Kỳ Hình nhìn Lăng Thiểu Đường kinh ngạc, khẽ gọi.

Trên người Lăng Thiểu Đường là bộ lễ phục màu đen cũng do Vera thiết kế, đường cắt may rất khéo để lộ ra vóc dáng cao lớn hoàn mỹ, đường nét ngũ quan sâu thẳm giống như dùng dao khắc tỉ mỉ từng đường một, mỗi đường nét thể hiện vẻ đẹp trai và cao quý, toàn thân toát ra khí chất vua chúa.

"Hình Nhi, em rất đẹp!" Giọng nói trầm thấp mang theo sự gợi cảm và hấp dẫn, ánh mắt nóng rực không thể che giấu.

Kỳ Hình bị anh nhìn như thế cảm thấy ngượng ngùng, trên mặt dần ửng đỏ.

"Tiểu thư Kỳ là cô dâu đẹp nhất tôi từng gặp, Thiểu Đường, chúc mừng cậu!" Vera tiến lên, tròng mắt màu lam hiện lên sự hâm mộ với Lăng Thiểu Đường.

Lăng Thiểu Đường mỉm cười vòng tay qua người cô, đứng ở trước gương lớn thì thầm: "Em có hài lòng với bộ váy cưới này không?"

Kỳ Hình hạnh phúc gật đầu, thật ra điều làm cô cảm động nhất là Lăng Thiểu Đường đã cùng cô đi thử áo cưới, cô biết thời gian của người anh rất quý giá.

Trong gương là hình ảnh một đôi hạnh phúc nhất, người đàn ông cao lớn anh tuấn, bá đạo và mang theo thứ tình cảm chân thành, còn cô gái mềm mại xinh đẹp, thuần khiết, cả người toát ra tình yêu nồng nàn.

"Đến đây, Hình Nhi, tới đây nghỉ một chút!" Lăng Thiểu Đường không quên là cô đang mang thai, nên rất khẩn trương, ôm Kỳ Hình ở tư thế thoải mái nhất, để cô ngồi trên ghế sa lon.

"Mệt không?" Người đàn ông đau lòng khẽ nói.

"Có một chút, nhưng không sao đâu!" Cô gái cười yếu ớt, con ngươi trong veo như nước.

"Rất xin lỗi, đều tại anh đã quên không chú ý tới thân thể của em!"

Kỳ Hình cười, cố ý nói: "Đúng vậy, đều tại anh, em đã đeo nhẫn cầu hôn của anh rồi, còn sốt ruột như vậy!"

"Cô bé, phải cưới em càng nhanh càng tốt, nếu không đêm dài lắm mộng!" Ngón tay thon dài cứng chiều khẽ nhéo mũi cô.

"Thật là, đêm dài lắm mộng cái gì!" Kỳ Hình không ngừng cười duyên.

Lăng Thiếu Đường không nói gì thêm, chỉ khẽ cười nhìn Kỳ Hình.

Chuyện đã xảy ra từ lâu anh không thể coi như không có chuyện gì, nhất là cuộc điện thoại buổi sáng của Lãnh Thiên Dục, làm anh cảm giác nguyên nhân cái chết của Tuyên Tử Dương không đơn giản như vậy, rốt cục người đứng đằng sau là ai, anh sẽ cho hắn một cái kết tốt đẹp!

Lăng Phong, đứa bé này, thật sự là con trai của mình ư? Nghĩ tới đây, trên mặt anh hiện lên nếp nhăn, nụ cười gần như không có nhiệt độ, Vũ Ân à Vũ Ân, cô ta đã thay đổi rồi!

"Đường?" Kỳ Hình nhìn ánh mắt lạnh lẽo lóe lên trong mắt Lăng Thiếu Đường, khẽ hỏi: "Anh đang suy nghĩ gì đấy?"

Lăng Thiếu Đường rút lại suy nghĩ lạnh lùng, trở lại sự vui vẻ ấm áp, khẽ đặt bàn tay lên bụng Kỳ Hình, nói: "Anh đang nghĩ đến cục cưng của chúng ta! Cục cưng, sau này con phải ngoan ngoãn nghe lời, bây giờ mẹ vì con mà rất vất vả! Nghe rõ bố nói chưa!"

Nói xong, liền cúi người, áp tai vào bụng cô.

Kỳ Hình che miệng cười nói: "Đường, hiện giờ nó còn rất nhỏ, hoàn toàn không nghe thấy gì !"

Đáy mắt Lăng Thiểu Đường chứa cười: "Nó là cục cưng của Lăng Thiểu Đường, sao có thể đưa ra so sánh với một đứa bé bình thường được?"

" Anh thật là một tên đại ngông cuồng!" Kỳ Hình oán trách nói.

Lăng Thiểu Đường cười to, tiếng cười vang vọng trong cửa hàng áo cưới, tất cả nhân viên ở đây cũng bị hạnh phúc cảm hóa, chân thành chúc phúc cho họ.

Không ngờ, cảnh này lại lọt vào trong mắt An Vũ Ân, nụ cười trên mặt tắt hẳn vì sự căm tức và đố kỵ, bàn tay cũng nắm lại thật chặt.

Hai người họ hạnh phúc giống như một con dao sắc nhọn cửa từng vết vào trái tim cô ta, thù hận và lửa giận trong mắt có thể giết chết người.

Lăng Thiểu Đường, anh quá thiên vị, thời điểm chúng ta muốn kết hôn, không thấy anh quan tâm như thế, ngay cả khi thử áo cưới cũng đều là một mình tôi tới thử, tôi có thể chịu được ánh mắt dị nghị của mọi người, nhưng tôi tuyệt đối không chịu thua người phụ nữ này!

Anh không nhớ chuyện xưa, như vậy, cũng đừng trách tôi bất chấp mọi chuyện, còn cô nữa - Kỳ Hình, tôi sẽ cho cô biết thế nào là sống không bằng chết.

Nghĩ tới đây, ánh mắt An Vũ Ân cực kỳ u ám, cô ta càng ngày càng hận sâu, cảm điện thoại di động, thành thạo ấn một dãy số: "Tôi muốn gặp anh, muốn gặp anh ngay lập tức!"

Bên kia điện thoại truyền tới giọng điệu trầm thấp mỉa mai: "Mới có vài ngày đã không chịu được?"

"Chẳng lẽ anh còn muốn ăn mình mãi ư? Tôi cho anh biết, Lăng thị là công ty được niêm yết, một khi Lăng Thiếu Đường công bố tin về đám cưới, như vậy cổ phiếu của Lăng thị sẽ tăng vọt, lúc đấy anh muốn đổi phỏ với Lăng thị, cứ nằm mơ đi!" An Vũ Ân cố gắng hạ thấp giọng, giọng nói gấp gáp và lo lắng.

"Vậy cô muốn thế nào?" Người đàn ông nhàn nhạt hỏi.

Trong mắt An Vũ Ân lóe lên một tia tàn nhẫn: "Rất đơn giản, tôi muốn Kỳ Hình không vào lễ đường được, tôi muốn cô ta đi tìm cái chết!"

"Cô nhầm rồi —" Âm thanh lạnh lẽo truyền từ đầu dây bên kia: "Người phải chết không phải là Kỳ Hình, mà là - Lăng Thiếu Đường!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 215

Mưu Hại Không Thành

Beta: Meo Miu Ciu

Ở một nhà hàng cao cấp, khung cảnh yên tĩnh, âm nhạc du dương. . . .

"Tiểu thư Kỳ, mời ngồi!"

Khi An Vũ Ân thấy Kỳ Hinh được người phục vụ đưa tới chỗ ngồi, đứng dậy vội vàng nói.

Kỳ Hinh ngồi vào chỗ của mình, cô không ngần ngại nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của An Vũ Ân: "Tiểu thư An, chắc hẳn hôm nay cô tìm tôi vì chuyện hôn lễ!"

Sáng nay sau khi Lăng Thiệu Đường đến công ty, cô nhận được điện thoại từ An Vũ Ân, đại khái là cô không cần suy nghĩ nhiều cũng biết An Vũ Ân nhất định không cam lòng, ban đầu cô muốn cự tuyệt không đi, nhưng cùng là phụ nữ nên Kỳ Hinh biết, một khi yêu Lăng Thiệu Đường thì sẽ khó quên cảm giác ấy, không phải An Vũ Ân cũng như thế sao?

Kỳ Hinh nói thẳng, cô không muốn sau khi kết hôn còn bị người phụ nữ này dòm ngó.

An Vũ Ân khẽ cười nói: "Quả nhiên tiểu thư Kỳ rất thông minh, mục đích của tôi hôm nay chính là hôn lễ của hai người!"

Kỳ Hình tao nhã cầm cốc, uống một ngụm cà phê, hời hợt nói: "Cô muốn tôi rời khỏi Lăng Thiếu Đường?"

Một câu băng quơ không nói thẳng vào ý muốn của An Vũ Ân.

"Đúng, tôi muốn cô rời khỏi anh ấy!" An Vũ Ân nói rõ mục đích hôm nay.

"Cô biết rõ điều đó là không thể thực hiện!" Kỳ Hình để cái cốc xuống, nói.

"Vì Tiểu Phong, tôi không thể không làm như vậy!" An Vũ Ân mang Lăng Phong ra để làm cái cớ gây sự.

Kỳ Hình khẽ thở dài, trong đầu cô lập tức nghĩ tới Tiểu Phong ngây thơ hồn nhiên, ngay sau đó nói: "Tiểu thư An, nếu như cô thật sự suy nghĩ cho Tiểu Phong, thì càng không nên làm như thế, biết rõ hôn nhân sẽ không có tình yêu, tại sao còn cố chấp?"

"Nếu cô không xuất hiện, Thiếu Đường nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý, tiểu thư Kỳ, sau khi tôi gặp lại Thiếu Đường, tôi biết rõ mình không thể rời khỏi anh ấy, Tiểu Phong lại càng không thể rời bỏ anh ấy, chẳng lẽ, cô muốn Tiểu Phong còn nhỏ vậy mà không có bố?" Giọng nói An Vũ Ân vô cùng đau khổ, và trở nên kích động.

"Cô không cần phải thế, cô có nghĩ đến trường hợp cho dù tôi rời đi, hai người cũng không thể đến với nhau không?" Kỳ Hình bất đắc dĩ nói.

An Vũ Ân nghe Kỳ Hình nói như thế, trong lòng càng hận cô hơn, khi cô ta thấy một người phục vụ đang bưng đồ tới gần, cố ý kích động đứng lên, cánh tay lập tức đập phải cái khay trên tay người phục vụ -

"Á -"

Người phục vụ nhanh tay bắt được cái cốc, nhưng một ít nước hoa quả còn trong chiếc cốc đó đổ vào người Kỳ Hình.

"Rất xin lỗi, rất xin lỗi!" Người phục vụ bị dọa sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Kỳ Hình khẽ cười: "Không sao!" Ngay sau đó, cô chuyển sang nói với An Vũ Ân: "Rất xin lỗi, tôi đi rửa tay !"

Khi An Vũ Ân thấy bóng lưng Kỳ Hình biến mất, thù hận nhanh chóng hiện lên trên mặt, cô ta cười lạnh một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất thả một viên thuốc trắng vào cốc cà phê của Kỳ Hình, viên thuốc gặp nước liền tan ngay, cô ta cười khoái chí.

Viên thuốc này là thuốc hư thai, chỉ cần Kỳ Hình uống cốc cà phê này, trong vòng ba ngày mới xuất hiện hiện tượng sinh non, cứ như thế, sẽ không ai nghi ngờ cô ta cả.

Cô ta cười lạnh, nhưng nào ngờ, một cặp mắt không có nhiệt độ trong chỗ tối đã phát hiện hành vi của cô ta từ lâu.

Lúc Kỳ Hình ngồi vào chỗ, An Vũ Ân khôi phục dáng vẻ trước đó, cô nhẹ giọng nói: "Vừa nãy rất xin lỗi, tôi quá xúc động, cô nói rất đúng, cho dù cô rời khỏi Thiếu Đường, trái tim của anh ấy cũng không đặt ở chỗ tôi." Cô ta cúp mặt, toát ra vẻ đáng yêu.

Kỳ Hình thấy cô ta nghĩ thông suốt, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cô sợ An Vũ Ân sẽ tiếp tục u mê không tỉnh ngộ.

"Tiểu thư An, Đường là người đàn ông rất có trách nhiệm, về Tiểu Phong, anh ấy sẽ phụ trách, cô có tính toán gì cho cuộc sống sau này

không?" Kỳ Hinh khẽ hỏi, ngay sau đó cầm cốc cà phê lên, từ từ đưa đến bên mép.

An Vũ Ân cố ý tỏ ra thoải mái nhìn động tác của Kỳ Hinh, trong lòng ngày càng sung sướng, chỉ cần cô uống vào — chỉ cần cô uống một ngụm!

Đúng vào lúc này, một cánh tay lớn cứng rắn giữ chặt tay đang cầm cốc của Kỳ Hinh, sau đó giật chiếc cốc.

"A -" Người kinh ngạc không chỉ có Kỳ Hinh, còn có An Vũ Ân!

Hai người đồng thời nhìn về chủ nhân của cánh tay kia —

Lãnh Thiên Dục mặc quần áo đen, sắc mặt không thay đổi đứng ở đó, dáng người cao lớn, anh không nói một lời, chỉ hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó, tiến lên từng bước, vươn bàn tay như gọng kìm, mang theo sự tàn nhẫn bóp gương mặt An Vũ Ân, đổ hết cà phê vào miệng cô ta.

Tiếp theo, giơ tay lên, ném cốc cà phê trống không tạo thành một đường vòng đẹp mắt, rồi rơi xuống vỡ tan.

"Khụ khụ — anh —— anh!" An Vũ Ân đột nhiên bị đổ cà phê vào miệng nên sặc, một tay cô ta vỗ ngực, sắc mặt trở nên đỏ ửng.

Kỳ Hinh ngồi đối diện chứng kiến cảnh này thì vô cùng hoảng sợ, cô đứng dậy, kinh ngạc nhìn Lãnh Thiên Dục.

"Lãnh Thiên Dục, anh làm gì thế?" Thật vất vả mới khôi phục hơi thở, An Vũ Ân thẹn quá thành giận gào to tên hăn, đáng chết! Người đàn ông này, phá hỏng chuyện tốt của mình!

Toàn thân Lãnh Thiên Dục tỏa ra sự lạnh lẽo như băng: "Lần sau làm việc gì phải hành động nhanh một chút!"

"Anh, anh nói gì, tôi nghe không hiểu!" An Vũ Ân cố nén sợ hãi trong lòng, vội vàng nói.

"Ngàn vạn lần đừng nói với tôi, viên thuốc lúc này cô bỏ vào là thuốc bổ!" Lãnh Thiên Dục không chút lưu tình nói.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 216

Tình BẠN ẤM ẤP

Beta: Meo Miu Ciu

Cơ thể Kỳ Hinh đột nhiên chấn động, cô đưa mắt nhìn sang cái cốc đã vỡ, sau đó lại chuyển sang An Vũ Ân, vẻ mặt không thể ngờ, trong phút chốc, cô hiểu rõ ý đồ của An Vũ Ân!

Tại sao người phụ nữ này lại đáng sợ như vậy?

Người phục vụ cẩn thận đi lên trước, muốn dọn mảnh vỡ trên sàn, nhưng bị Lãnh Thiên Dục lạnh lùng quát: "Không phải chuyện của cậu, lui ra!"

Người phục vụ bị dọa sợ nên chạy mất hút.

Kỳ Hinh đưa tay ấn ngực mình, ánh mắt mang theo sự chất vấn: "Cô — tại sao cô có thể làm chuyện như vậy?"

An Vũ Ân biết chuyện trước sau cũng không che giấu được, cô ta lạnh lùng cười một tiếng: "Tại sao có thể? Chẳng lẽ cô không biết tôi rất hận cô ư? Thiếu Đường là của tôi, bị cô cướp đi, tôi muốn cô chết để cô không thể gả cho Thiếu Đường, càng không thể để cho cô mang thai đứa con của Thiếu Đường!"

Kỳ Hình vẫn biết An Vũ luôn có khúc mắc với cô, nhưng là không nghĩ rằng cô ta có thể độc ác như vậy, cô bước lên, lạnh lùng nói:

"An Vũ Ân, cô yêu cũng không tránh khỏi quá ích kỷ, cô có biết cô làm thế đã hoàn toàn phá hỏng kí ức tốt đẹp trước kia của cô và Đường không? Tôi và Đường đi đường vòng rồi mới yêu nhau như ngày hôm nay, dựa vào cái gì chúng tôi có được ngày hôm nay cô sẽ mãi mãi không biết!"

"Bây giờ cô nói gì đều được, bởi vì cô là người thắng, nếu có một ngày Lãnh Thiếu Đường thay lòng, cô cũng sẽ nói giống tôi thôi!" An Vũ Ân cố chấp không nghe, ánh mắt cô ta như sắp phát hỏa.

"An Vũ Ân, cô phải rõ, nếu yêu như vậy, kiểu gì cũng sẽ buông tay, sớm biết sẽ buông tay thì nên học cách quên đi, lqd tôi khác cô, nếu có một ngày Đường thật sự rời khỏi, tôi tuyệt đối không hận, bởi tôi chỉ nhớ về những điều tốt anh ấy làm cho tôi, nhớ anh ấy đã từng yêu, như vậy đủ để tôi nhớ cả đời!"

Kỳ Hình hờ hững bác bỏ nói.

An Vũ Ân không nói gì nữa, chỉ nắm tay thành quả nắm thật chặt, tức giận nhìn Kỳ Hình.

Lãnh Thiên Dục đứng ở một bên tất nhiên đã mất đi sự nhẫn nại, anh ta lạnh lùng mở miệng nói: "An Vũ Ân, tôi khuyên cô tốt nhất nên an phận một chút lqd, nếu không người bị tổn thương chỉ có thể là cô hoặc là — con của cô!"

Nói xong, đôi mắt lạnh lẽo che đi một tầng nguy hiểm, chỉ nhìn thoáng qua, sau đó xoay người đi ra ngoài.

An Vũ Ân nghe lời này của Lãnh Thiên Dục, thân thể chấn động ngồi phịch xuống ghế, Kỳ Hình thấy vậy, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, ngay sau đó cầm túi lên cũng đi ra ngoài.

"Lãnh tiên sinh — Lãnh tiên sinh!" Kỳ Hinh thấy Lãnh Thiên Dục sắp vào xe thì cô vội gọi lớn.

Ba vệ sĩ chặn Kỳ Hinh đang bước tới lại.

"Lui ra!" Giọng nói của Lãnh Thiên Dục trầm thấp, lạnh lẽo không nhiệt độ vang lên.

Thật ra Kỳ Hinh rất sợ người đàn ông này, có thể vì hắn có bối cảnh sống xã hội đen, hơn nữa cô chính mắt nhìn thấy cảnh hắn - giết người! Cho nên đến gần hắn cũng phải cẩn thận.

"Lãnh tiên sinh, hôm nay cảm ơn anh!" Kỳ Hinh lấy hết dũng khí nói. Đây chính là lời cảm ơn xuất phát từ nội tâm, nếu không có hắn, thì sẽ xảy ra chuyện không thể tưởng tượng được.

"Hử? Còn gì nữa không?" Lãnh Thiên Dục hỏi bất ngờ.

"Á?" Kỳ Hinh giật mình, sau đó nói: "Không có, không có gì!" Cô nói xong vội vàng cúi đầu không dám nhìn hắn.

"Cô sợ tôi?" Lãnh Thiên Dục cất giọng nói.

Kỳ Hinh kêu than trong lòng, ngu ngốc cũng có thể nhìn ra mình rất sợ anh ta! Nhưng, dù sao anh ta đã giúp mình, có sợ cũng phải nhắm mắt nói tiếng cảm ơn.

Âm thanh lạnh lẽo của Lãnh Thiên Dục vang lên trên đỉnh đầu của Kỳ Hinh: "Cô là người phụ nữ của Lăng Thiếu Đường, thì không nên sợ tôi, nguyên nhân —" Hắn nhếch mép, cúi người nói bên tai cô: "Có lúc Lăng Thiếu Đường còn đáng sợ hơn tôi!"

Nói xong, thẳng người, xoay người đi về phía xe: "Lời cảm ơn của cô tôi nhận!" Hắn vừa nói xong, xe chạy đi.

Khuôn mặt Kỳ Hình nhỏ nhắn dần vui vẻ, mây đen trong lòng. đều tan biến, mặc dù người đàn ông này lạnh như băng, trong lời nói lại chứa tình bạn sâu sắc với Lăng Thiệu Đường, cô rất cảm ơn trời xanh để cho cô quen biết Lăng Thiệu Đường, hơn nữa cảm ơn trời xanh có thể giúp Lăng Thiệu Đường gặp Lãnh Thiên Dục, Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước để họ trở thành bạn thân, như vậy, anh ấy sẽ không quá cô đơn.

☆☆☆☆☆☆☆☆

Trên mặt biển xanh biếc, hai chiếc du thuyền cùng nhau lướt trên sóng.

"Thiệu Đường, tinh lực của cậu thật dồi dào, không phải chuyện chuẩn bị cho hôn lễ rất đau khổ ư?"

Hai chiếc du thuyền dừng lại, Lãnh Thiên Dục lật người nhảy sang bên du thuyền của Lăng Thiệu Đường, vừa nhàn nhã rót rượu đỏ, vừa nói.

Lăng Thiệu Đường lấy ly rượu từ tay Lãnh Thiên Dục, cất giọng nói: "Xem ra cậu cần phải tìm phụ nữ!"

Ngay sau đó, ánh mắt lướt qua băng gạc bên tay trái của Lãnh Thiên Dục, tùy hứng quan tâm: "Tại sao vậy? Lại chinh người nào?"

Đáy mắt Lãnh Thiên Dục thoáng qua sự thất bại ngoài ý muốn: "Một người phụ nữ không biết trời cao đất dày!"

"Nói vậy tức là cậu bị chinh?" Lăng Thiệu Đường cười lớn, lập tức, nhìn kỹ vết thương vết thương trên tay hắn: "Ha ha, vết dao? Mình muốn nhìn thấy người phụ nữ đối xử tàn nhẫn với cậu!"

Lãnh Thiên Dục cắn răng cáu kỉnh nói: "Tốt nhất cô ta nên cầu phúc đi, đừng để mình bắt được, nếu không mình sẽ cho cô ta biết kết quả của việc đắc tội với Lãnh Thiên Dục".

Lăng Thiếu Đường nhin cười, sau đó không lâu sẽ có chuyện cần khuyên nhủ!

"Đúng rồi, Thiếu Đường, vụ án của Tuyên Tử Dương có tiến triển mới, kết quả suy đoán —— có thể sẽ làm khó cậu!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 217

Nguyên Nhân Chính Của Cái Chết

Edit: Tiểu Huyền

Lăng Thiếu Đường khẽ nhú mày, ngửa đầu uống hết ly rượu đỏ: "Nói thử xem!"

Lãnh Thiên Dục tùy ý dựa vào lan can boong thuyền, ánh mắt mang theo suy nghĩ: "Nguyên nhân cái chết của Tuyên Tử Dương rất đáng nghi, vì thể thi thể của hắn vẫn tiếp tục được đóng băng, về phần cảnh sát thì trả lời là mất tích, Thiếu Đường, cậu còn có nhớ hình dáng thi thể của Tuyên Tử Dương không?"

Lăng Thiếu Đường trầm ngâm, lập tức nói: "Trên người Tuyên Tử Dương không có một vết thương nào, cho nên không giống như chết vì nguyên nhân bên ngoài, nhưng bỏ mạng vì một thứ rất nhỏ, thi thể vô cùng tái nhợt, cũng không phải đáng vẻ bình thường của một thi thể sau khi chết!"

"Đúng, lãnh đạo MCN chết sau đó không lâu, thi thể cũng xảy ra hiện tượng như vậy!" Lãnh Thiên Dục thưởng thức một ngụm rượu đỏ, nhàn nhạt nói.

Lăng Thiếu Đường đơn giản nói: "Cuối cùng thi thể thuộc dạng nào?"

Lãnh Thiên Dục lắc ly rượu nho đỏ trong tay, sau đó giơ lên, nói: "Màu này!"

Lăng Thiếu Đường giật mình, anh nhìn màu sắc trong ly rượu, ánh mắt tỏ ra nghi ngờ: "Màu đỏ?"

Lãnh Thiên Dục nghiêm túc gật đầu.

"Thi thể xuất hiện màu đỏ?" Lăng Thiếu Đường đứng dậy: "Nguyên nhân tại sao?"

Lãnh Thiên Dục nói: "Mình luôn nghi ngờ cái chết của Tuyên Tử Dương có phải do độc khí hay chất lỏng gây ra không, khi thi thể hắt chuyển từ trắng bệch sang đỏ, mình rất khó hiểu, bởi vì, chưa từng thấy hiện tượng như vậy, qua giám định của tổ xét nghiệm chuyên nghiệp, mới phát hiện, tóm tại Tuyên Tử Dương chết có thể vì - BLOWN AWAY!" (Muốn hiểu về loại này ở dưới có giải thích, đây là mình lấy tên tiếng anh của nó)

"BLOWN AWAY! Sao có thể? Cho dù làm được, chỉ có tác dụng với cây kim trong tế bào hay tế bào ung thư! Chẳng lẽ trong cơ thể Tuyên Tử Dương tồn tại hạt bức xạ, từ trong thân thể có thể sản sinh ra nguyên tố gây nổ ư?" Lăng Thiếu Đường chăm chú nhìn một chỗ.

"Đúng, chúng ta giám định ra hai nguyên tố dung dịch khác nhau! Trừ lần đó ra, còn phát hiện thành phần enzym và dung dịch oxy già! Thiếu Đường, cậu cũng biết phần cuối của cái chết Tuyên Tử Dương rồi đấy!" Lãnh Thiên Dục mở miệng nói.

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường lạnh lẽo: "Đúng thật có người có thể tạo ra BLOWN AWAY! Trong lúc vô tình Tuyên Tử Dương bị tiêm dung dịch có độc, loại dung dịch này ở trong cơ thể hắt tạo thành hạt bức xạ, chỉ có thể ở trong cơ thể sinh ra phản ứng hóa học cho đến khi cơ thể đạt giới hạn sẽ tự nổ, cứ như vậy thi thể ở trong vòng mười lăm ngày cơ bản sẽ không thấy gì

bất thường, mà thường mọi người sẽ không giữ lại một thi thể đã chết mười lăm ngày!"

Lãnh Thiên Dục siết chặt ly trong tay, nói tiếp: "Không sai, cứ như vậy hình thành một loại bọt khí đặc biệt sẽ vỡ trong dòng máu, nó được đặt trong máu để hấp thụ năng lượng! Khi bọt này vỡ, con người sẽ tử vong, những hạt trong nọc độc bị khống chế, cho nên thi thể sẽ xuất hiện mất máu quá nhiều tạo ra màu trắng bệch, sau mười lăm ngày, máu trong cơ thể sẽ phản ứng với hai nguyên tố trong đó có enzym và dung dịch oxy già, trong phút chốc trở thành nọc độc 100 độ!"

"Vậy nên, khi cậu phải nhìn thi thể Tuyên Tử Dương lần nữa, đã chuyển sang màu đỏ, đúng ra toàn thân đều là màu sắc bị tổn thương!" Giọng nói Lăng Thiếu Đường trở nên càng nghiêm trọng.

Lãnh Thiên Dục gật đầu: "Đúng vậy, cả quá trình tử vong là thế!"

Trong lòng Lăng Thiếu Đường đột nhiên run lên, ngay sau đó nhìn thẳng vào con người Lãnh Thiên Dục: "Cậu đang nghi ngờ điều gì?"

Lãnh Thiên Dục lạnh lùng cười: "Thiếu Đường, mình nghĩ, mình nghi ngờ điều cậu đang nghĩ tới !"

Lăng Thiếu Đường không nói gì thêm, anh dang hai tay trên lan can, đưa lưng về phía Lãnh Thiên Dục, phút chốc theo mang theo sự đau đớn chưa từng thấy.

"Thiếu Đường -" Lãnh Thiên Dục chậm rãi tiến lên, bàn tay dùng sức vỗ vào đầu vai anh:

"Chuyện này buộc cậu phải kiểm tra, cậu biết không, sau khi lãnh đạo MCN chết, gia tộc của hắn bị thủ lĩnh KRU hoàn toàn thu nạp, tình hình như vậy khiến mình không thể không nghi ngờ hắn!"

"Thiên Dục -" Lăng Thiếu Đường cắt đứt lời Lãnh Thiên Dục: "Việc này cứ chuyển sang cho mình tiến hành điều tra!"

Một tay anh trụ lan can, một tay cầm chặt ly rượu, gân xanh nổi lên.

"Thiếu Đường, cậu thật sự muốn làm thế?" Lãnh Thiên Dục tỏ ra không đồng ý.

Lăng Thiếu Đường hít sâu: "Mình muốn tự mình chứng minh điều chúng ta suy đoán!"

☆☆☆☆☆☆☆☆

Trên bãi cỏ ở một bệnh viện tư, Lăng Thiếu Đường đẩy Lăng Diệu Hồng chậm rãi đi, bầu không khí mới, ánh nắng mặt trời ấm áp khiến cho mọi thứ ở đây đều tinh khiết đẹp đẽ.

Lăng Diệu Hồng ngồi trên xe lăn được bác sĩ quan tâm nên tinh thần có vẻ rất tốt.

"Thiếu Đường, hôn lễ chuẩn bị đến đâu rồi?" Lăng Diệu Hồng ân cần hỏi.

Lăng Thiếu Đường khẽ mỉm cười: "Tất cả đã thu xếp xong!"

Lăng Diệu Hồng thoải mái gật đầu: "Thiếu Đường, bây giờ Kỳ Hình là phụ nữ có thai, nhất định con phải chăm sóc tốt cho nó, ngàn vạn lần không được giống lần trước —"

Ông không nói thêm nữa.

Lăng Thiếu Đường dừng bước, anh bước tới trước mặt Lăng Diệu Hồng, ánh mắt kiên định nói: "Bố, ngài yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho Hình Nhi!"

"Tốt, tốt!" Lăng Diệu Hồng vỗ tay Lăng Thiếu Đường, ngay sau đó, khẽ thở dài: "Thiếu Đường, dường như con rất giống ta lúc trẻ, mọi việc đều phải mong muốn hoàn hảo, thật ra thì, sống trên đời có những khi không được như ý đến tám chín phần, thời điểm con già, ngược lại sẽ nghĩ đơn giản hơn! Bây giờ ta không mong mọi gì hơn, chỉ muốn người nhà bình an!"

Lăng Thiếu Đường ngẩn người, anh nhìn dáng vẻ Lăng Diệu Hồng, từ từ ngồi xuống, nhìn thẳng vào hai mắt ông: "Bố, người nghĩ muốn nói với con điều gì?"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 218

Ai Là Kẻ Đứng Sau Thao Túng

Edit: Tiểu Huyền

Lăng Diệu Hồng nhìn Lăng Thiếu Đường, thở dài nói:

"Thiếu Đường, kể từ khi con tiếp quản Lăng thị, ta cũng không can dự vào bất kì quyết định nào của con, sự thật chứng minh con là người sinh ra để buôn bán, ta biết có rất nhiều chuyện con vẫn để trong lòng, không nói không có nghĩa là con không biết, bố già rồi, không muốn thấy nhà mình phải chia năm xẻ bảy, hi vọng con có thể hiểu ý của bố."

Trên mặt Lăng Thiếu Đường ngậm chịu đựng, anh nhàn nhạt mở miệng nói: "Vậy người có nghĩ tới chuyện kết quả cuối cùng của việc quá dung túng chính là mọi chuyện sẽ hỏng hết!"

Anh biết không có chuyện nào có thể lừa bố mình, Lăng thị do một tay ông sáng lập, mặc dù ông đã nhường chức Chủ tịch, nhưng vẫn giữ mối quan hệ với bạn cũ hay bạn làm ăn.

"Haiz -"

Đôi mắt già nua của Lăng Diệu Hồng thể hiện sự mệt mỏi, trầm mặc một lát sau, đột nhiên nói:

"Về việc An Vũ Ân và con trai cô ta, con định làm thế nào?"

Lăng Thiếu Đường đứng dậy, thân thể cao lớn ngồi xuống ghế đá dưới vòm cây:

"Nếu như Tiểu Phong đúng là con trai của con, con sẽ chịu trách nhiệm tới cùng, cho dù không phải, con cũng không thờ ơ đứng nhìn!"

"Vậy con cho rằng là đúng hay không?" Lăng Diệu Hồng hỏi có ý.

Bên mép Lăng Thiếu Đường khẽ nhếch:

"Lần đầu thấy Tiểu Phong, giữa hai lông mày con thật sự cho rằng nhìn thấy cái bóng của mình, nhưng đứa bé này quá tuần tú!"

Nói xong, anh nhìn Lăng Diệu Hồng, không nói gì thêm.

Mà Lăng Diệu Hồng chỉ lắc đầu.

"Bố!"

Tay Lăng Thiếu Đường vịn vào xe lăn của Lăng Diệu Hồng, hỏi trực tiếp: "Năm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lăng Diệu Hồng không nghĩ rằng con trai của mình có thể hỏi trực tiếp chuyện năm đó, ông há miệng, nhưng không nói được.

"Thiếu Đường, chuyện đã qua, coi như bố có lỗi với con, con —— không cần hỏi nữa!"

Những nếp nhăn trên khuôn mặt tỏ rõ sự cô đơn.

"Bố, bố cho rằng chuyện đã qua, nhưng nó vẫn đang tiếp diễn, hơn nữa đã hại đến Hình Nhi, bố biết không, nếu như không phải Thiên Dục ngăn

cản, đưa con trong bụng Hình Nhi đã không còn, con không thể trơ mắt nhìn cô gái con yêu nhất bị tổn thương!"

Lăng Thiếu Đường siết tay thành nắm đấm, đôi mắt nóng rực giống như muốn thiêu rụi mọi thứ thành tro tàn.

Khi Dục nói ra sự việc hôm đó, anh tức giận đến mức muốn giết người, với An Vũ Ân, anh cảm thấy mình thiếu nợ cô ta, cho nên mới dung túng cho hành động và lời nói của cô ta.

Nhưng điều anh không nghĩ tới là âm mưu hiện nay của An Vũ Ân lại sâu như thế, không chỉ đưa Kỳ Hình lên đầu mũi chịu sào, mà còn dám làm hại con của anh!

Thế nhưng, anh biết sau lưng An Vũ Ân nhất định có người khác điều khiển! Cô ta biến mất lâu như vậy rồi xuất hiện, thật sự làm anh nghi ngờ.

"Thiếu Đường, chẳng lẽ con cho rằng chuyện này cũng là nó giật dây ư?" Giọng nói Lăng Diệu Hồng vô cùng đau đớn.

"Lẽ nào nó không làm được? Bố, con nghĩ người cũng biết tin lãnh đạo MCN chết, công sức ngăn ngừa mà không tới mười ngày sau đó liền bị gia tộc KRU thu nạp, nếu như con nhớ không lầm, khi nó 15 tuổi đã được đưa vào KRU huấn luyện đặc biệt!" Lăng Thiếu Đường sắc bén nói.

"Thiếu Đường, không nên nói nữa!" Lăng Diệu Hồng mệt mỏi ngăn cản.

"Bố, con biết trong lòng bố có tính toán, nếu không hôm nay bố sẽ không khuyên con buông tay, được, coi như chuyện KRU chỉ là trùng hợp, nhưng còn cái chết của Tuyên Tử Dương? Cái chết của lãnh đạo MCN? Hai người kia đều chết vì BLOWN AWAY, điều này khiến con không thể không nghi ngờ nó!" Lăng Thiếu Đường kinh sợ nói.

Lăng Diệu Hồng nhú chặt mày hơn: "Chỉ bằng điều này, chưa thể chứng minh được gì! Hơn nữa nó không thể sử dụng kỹ thuật đó!"

"Bố!" Lăng Thiếu Đường hít sâu, nhàn nhạt nói:

"Có lẽ còn một việc mà ngay cả bố cũng không biết, hồi học đại học ngoài Chủ trương kinh tế nước ngoài, nó còn học thêm môn khác, đó là Khoa học phá sập quốc tế! Khi nó học năm thứ hai đại học, vì KRU nó nghiên cứu chế tạo ra một loại vũ khí hai nguyên tố hóa học, là hai hay nhiều nguyên tố hóa học tách ra từ vỏ đạn, đạn khi bắn ra sẽ nổ, các chất hóa học hòa vào nhau sẽ tạo ra phản ứng, trong nháy mắt đạt tới chất độc chết người. Theo nguyên lý đó suy đoán, nó hoàn toàn có khả năng nghiên cứu chế tạo ra BLOWN AWAY! Chẳng qua đây là vũ khí bí mật cao cấp của tổ chức giết người, căn bản người ngoài sẽ không biết!"

Trái tim Lăng Diệu Hồng đập thành thịch, khuôn mặt ông do dự, sau đó nhìn Lăng Thiếu Đường: "Thiếu Đường, con nói cho bố, sau khi con biết mọi chuyện, sẽ làm thế nào?"

Mắt Lăng Thiếu Đường không muốn nhìn gương mặt hốc hác của bố mình: "Con sẽ xử lý theo pháp luật, cùng lắm sẽ giao nó cho Thiên Dục, việc này đã là hết lòng giúp đỡ!"

Lăng Diệu Hồng vừa nghe, tim rục lửa nhưng nghĩ đến công lý, ông run run nói: "Thiếu Đường, con không thể làm thế, nó vẫn là em trai con!"

Lăng Thiếu Đường thấy bố che chở cho nó, càng thêm tức giận khác thường, giọng nói anh hết sức lạnh lẽo: "Vì nó là em trai con, con mới dễ dàng tha thứ cho những chuyện nó làm, cũng bởi vì nó là em trai con, con mới không xét chuyện An Vũ Ân năm đó, không không truy cứu việc nó lừa gạt để Kỳ Hình rời xa con, cũng không truy cứu việc nó thu mua tập đoàn Thụy Dương, càng không truy cứu việc nó thuê sát thủ giết con! Bố — bố muốn con nhường nó đến bao giờ nữa? Nếu nó đơn thuần đối phó

con thì cũng mặc kệ, nhưng hiện tại cả Hình Nhi cũng bị nguy hiểm, con không thể coi như không có chuyện gì xảy ra!"

Khi anh nói xong những lời này, mệt mỏi ngồi xuống ghế, trái tim, tất nhiên phải đau!

"Thiếu Đường, ta biết con dễ dàng tha thứ nhiều thứ, con cho nó thêm một cơ hội -"

"Bố!" Lãng Thiếu Đường lạnh lùng cắt đứt câu nói của Lãng Diệu Hồng.

"Hiện tại Thiếu Nghị không phải giết chết mỗi Tuyên Tử Dương, mà chọc giận cả tổ chức MCN, là tổ chức Mafia xét xử, Thiên Dục có thể tha cho nó một lần, nhưng sau này, liệu nó có biết mình đã sai? Bố, Thiếu Nghị nó — che giấu rất giỏi, nhưng con biết trong lòng nó hận bố, càng hận con hơn!"

Ánh mắt Lãng Diệu Hồng trở nên bi thương:

"Đúng, ta biết trong lòng Thiếu Nghị sinh hận, từ trước tới nay chuyện con riêng là bất công, nó hận ta giao Lãng thị cho con, ta cho rằng chỉ cần đợi nhiều năm, nó sẽ vứt bỏ oán hận trong lòng, không nghĩ tới — tất cả là lỗi của ta, là do ta gây ra lỗi lầm! Cho nên, Thiếu Đường, bất kể ra sao con cũng phải cho nó thêm một cơ hội, dù là con hay Thiếu Nghị, đều là con ruột của ta, sao ta có thể trơ mắt nhìn anh em các con tự giết lẫn nhau đây"

"Bố -"

"Tốt lắm, không nên nói nữa, Thiếu Đường, bố già rồi, rất nhiều chuyện có tâm mà không có sức, con là anh cả, em trai làm chuyện sai trái, hi vọng con giúp nó sửa lại!"

Lăng Diệu Hồng mệt mỏi khoát tay, ý muốn Lăng Thiếu Đường đưa ông về phòng bệnh.

Người già như ông, chỉ mong muốn bình an tận hưởng quãng đời cuối cùng, tất nhiên mọi chuyện Thiếu Nghị có thể xử lý, nhưng ông không phải Thiếu Đường, cho nó bao nhiêu cơ hội nữa đây?

Lăng Diệu Hồng ngồi trên xe lăn không che giấu vẻ đau đớn và tự trách, Thiếu Nghị hận Thiếu Đường sâu đậm, sai lầm hơn Thiếu Đường, trong lòng nó từ trước tới nay vẫn không thoát được thân phận con riêng, nó ghen tỵ với khả năng của anh cả, đố kị với anh cả vì anh có được hạnh phúc, vì vậy, nghĩ ra ý tưởng phá hoại, mọi hận thù chung quy đều do hành động không chịu trách nhiệm mà gây nên.

Nếu như năm ấy ông không đứng núi này trông núi nọ, ít nhất mẹ Đường sẽ không phải chết, mà Thiếu Đường cũng không phải chịu nhiều đau khổ từ nhỏ, mặc dù sau đó đưa mẹ Thiếu Nghị vào biệt thự nhà họ Lăng, nhưng cô ấy không thể vượt qua những lời đồn đại nhảm nhí, cuối cùng buồn bực mà chết, cứ như vậy, ông lại hại chết một người con gái, nếu không phải như thế, Thiếu Nghị sẽ không hận ông.

Sự việc của An Vũ Ân năm đó, ông nhớ rõ như in trước mắt, quả thật ông rất không thích An Vũ Ân bước chân vào nhà họ Lăng, nhưng cũng không phát điên mà xâm hại cô gái kia, chẳng lẽ ông lại không không biết trong chén nước có thuốc mê ư, ai mới là người xâm hại An Vũ Ân ư?

Chỉ vì ông muốn Lăng Thiếu Đường chết tâm với An Vũ Ân, cho Lăng Thiếu Nghị thêm một cơ hội sửa chữa, mới giấu kín chuyện này ở trong lòng thôi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 219

Người Đàn Ông Giỏi Ngụy Trang (1)

Văn phòng đông lạnh, hơi lạnh được thổi ra từ điều hòa trong văn phòng.

Người đàn ông ngồi trên ghế da đưa lưng về phía bàn làm việc, chỉ thấy hắt có dáng người cao lớn, ở dưới chân là một thế giới phồn hoa.

"Cốc cốc cốc- " Tiếng đập cửa vang lên.

"Vào đi - " Giọng nói không nóng không lạnh, tao nhã dễ nghe.

Cửa văn phòng bị đẩy ra, một cô gái mặc bộ quần áo màu đen mỏng manh, màu đen thân bí tôn lên làn da trắng như tuyết, khêu gợi hấp dẫn của cô ta, cô ta chính là - An Vũ Ân!

"Lãnh Thiên Dục nhúng tay vào chuyện này rồi!" Một tay An Vũ Ân vịn chặt ngực, khẩn trương nói với người đàn ông đang quay lưng về phía mình.

Cô ta vừa dứt lời, chiếc ghế da xa hoa chậm rãi xoay lại, một gương mặt anh tuấn dị thường hiện ra trước mắt, cái mũi cao thẳng, độ dày môi vừa phải, đôi môi đỏ mọng đang tươi cười khiến người khác xao động, hoa mắt, áo sơ mi đơn giản, da thịt màu đồng gợi cảm.

Hắn và Lăng Thiểu Đường có bộ mặt và hình dáng tương tự nhau, chỉ bất đồng ở chỗ, khí chất trên người Lăng Thiểu Đường khiến người ta choáng váng, run rẩy, cả người anh toát lên khí chất vương giả.

Còn hắn hơn người ở tư thế oai hùng, tuấn mỹ, nhìn qua thì thấy hắn là một người dịu dàng, như bạch mã hoàng tử vậy.

Hắn chính là - Lăng Thiểu Nghị!

Chỉ thấy hắn đứng dậy, chậm rãi đi về phía An Vũ Ân, bên môi vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng, nhưng những ai hiểu rõ về hắn đều biết... hắn đang tức giận.

Theo bản năng An Vũ Ân lui về phía sau, cho đến khi bản thân hoàn toàn bị Lăng Thiểu Nghị bức đến góc tường, rốt cuộc cũng không còn đường thối lui.

Lăng Thiểu Nghị vươn cánh tay, vây cô ta trong phạm vi của mình, nụ cười bên môi dần dần khuếch đại, hơi thở của hắn khiến người ta sợ hãi.

"Vũ Ân, cô rất không nghe lời -" Tuy giọng nói của Lăng Thiểu Nghị rất nhẹ, nhưng đó lại như một lời cảnh báo.

"Tôi, tôi chỉ không muốn Kỳ Hình sinh con cho Lăng Thiểu Đường, tôi..."

Cô ta còn chưa nói xong, hàm dưới đã bị bàn tay to của người đàn ông nâng lên, rồi đột nhiên tay hắn dùng lực: "Cô có biết vì hành vi ngu xuẩn của cô mà chuyện đại sự của tôi bị phá hỏng rồi không, hả?"

Giọng nói trầm thấp, lạnh lẽo, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

"Lúc đó tôi... lúc đó tôi không suy nghĩ nhiều!" An Vũ Ân dè dặt cần trọng trả lời.

"Chặc chặc - "Lăng Thiếu Nghị ra vẻ tiếc hận lắc đầu, một tay đặt trên tường, một tay đang nắm chặt hàm dưới của An Vũ Ân chậm rãi buông lỏng ra, ngón tay thon dài nhàn nhã cởi bỏ cúc áo của cô ta ra-

An Vũ Ân hít vào một hơi, thân thể trở nên cứng ngắt.

Thân mình cao lớn của Lăng Thiếu Nghị dính sát vào người cô ta, hằn cúi đầu xuống nhẹ giọng nói ở bên tai cô ta: "Cô nói lúc đó cô không nghĩ nhiều, là vì cô - từ đầu đã không đem lời nói của tôi đặt vào trong lòng!"

Nói xong, ánh mắt bỗng chốc chuyển lạnh, bàn tay to hung hăng kéo áo ngực của cô ta xuống, không hề lưu tình nắm lấy khối tròn trước ngực cô ta, giống như gặt gao nắm chặt cổ họng của cô ta.

"Đau - đau quá!" An Vũ Ân cau mày, bất lực khẽ hô.

"Đau? Cô còn biết đau sao? Cô cũng biết hiện tại Lăng Thiếu Đường đã hoài nghi tôi rồi, Lãnh Thiên Dục đã cho người điều tra tôi, tâm huyết nhiều năm như vậy đều uổng phí, trái tim của tôi có bao nhiêu đau đớn cô có biết không? Con đàn bà đáng chết, tôi sẽ khiến cho cô đau càng thêm đau!"

Nỗi tức giận trong lòng được Lăng Thiếu Nghị được giải phóng ra ngoài, hằn rống giận đồng thời túm lấy An Vũ Ân ném vào phòng nghỉ.

Phòng nghỉ rất lớn, sắc màu u ám, chiếc giường to lớn khiến người ta mơ màng.

An Vũ Ân bị ném xuống giường, lực ném rất mạnh khiến cô ta cảm thấy đau đớn.

"Lăng Thiếu Nghị, đừng cho là tôi không biết trong lòng anh nghĩ gì, anh mê luyện Kỳ Hình, cho nên khi biết tôi hại Kỳ Hình anh mới tức giận như vậy, nội tâm của anh xấu xa thế nào chẳng lẽ tôi không biết sao? Anh yêu chị dâu của mình, thậm chí còn muốn giữ lấy cô ta, Lăng Thiếu Nghị, anh mới chính là loại người đê tiện - "

"Bốp - " Một cái bạt tay giáng xuống, thể hiện sự tức giận của Lăng Thiếu Nghị.

An Vũ Ân bụm má, trên mặt hiện lên vẻ cô đơn và đau thương.

Lăng Thiếu Nghị híp mắt, tao nhã cởi quần áo, cho đến khi thân hình tinh tráng được lộ ra, giống như thân hình của một model nam khêu gợi.

Hắn chậm rãi dò xét cơ thể An Vũ Ân, khuôn mặt bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra, hắn luôn luôn là người có sức chịu đựng tốt, bằng không hắn sẽ không ở bên cạnh Lăng Thiếu Đường để cho anh ngược đãi lâu như vậy.

"Chị dâu? Hừ! Không phải trước kia cô cũng súyt thành chị dâu của tôi sao? Nhưng cuối cùng vẫn nằm ở dưới thân thể của tôi rên rỉ không ngừng?" Lời nói của Lăng Thiếu Nghị tràn ngập sự châm chọc và ám muội.

"Tất cả đều là âm mưu của anh!" Trong mắt An Vũ Ân hàm chứa nỗi oán hận, cô ta rống lớn, nói.

"Âm mưu? À - không sai, là âm mưu, nhưng âm mưu này lại được cô biết đến!" Trên mặt Lăng Thiếu Nghị nhìn không ra sự phẫn nộ, giọng nói nhẹ nhàng, chậm chạp.

"À, đúng rồi, cô có biết tôi rất thích phòng nghỉ này không, bởi vì ở đây tôi có thể tùy lúc tùy chỗ nhìn thấy bộ dáng hạ lưu của cô, nghe thấy cô rên rỉ yêu kiều - "Lăng Thiếu Nghị nói xong, dùng một tay bấm điều khiển từ xa, chỉnh cho mặt tường biến thành một màn hình lớn.

Hắn nhẹ nhàng cười, lại ấn xuống một nút, trên màn hình lập tức xuất hiện vô số hình ảnh ám muội, thậm chí còn có tư liệu về hình ảnh, trên mỗi bức ảnh là một người đàn ông khác nhau, nhưng nữ chính lại cố định, tất cả đều là - An Vũ Ân!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 220

Người Đàn Ông Giỏi Ngụy Trang (2)

Mặt An Vũ Ân trở nên rất khó coi, thân thể của cô ta phát run: "Lăng Thiếu Nghị, rốt cuộc anh muốn thế nào, anh nghĩ rằng tôi sẽ sợ khi anh đem số ảnh này cho Thiếu Đường xem sao?"

Lăng Thiếu Nghị nhướng mi, nhàn nhạt cười lạnh:

"Không, cô nói không sai, nhưng chẳng lẽ cô đã quên tôi đã từng nói, tôi có thể nuôi dưỡng cô, cũng có thể phá hủy cô, nếu những hình ảnh này được truyền khắp toàn bộ thế giới, vậy cô còn có thể làm người mẫu nổi danh không?"

"Anh - "An Vũ Ân tức giận nắm chặt tay.

"Lăng Thiếu Nghị, rốt cuộc anh có lương tâm hay không? Năm đó anh đem số ảnh chụp này đến uy hiếp tôi, thiết kế cách hãm hại Lăng Diêu Hồng, tôi đã không tính. Anh còn bắt tôi rời xa Thiếu Đường, thế cho nên hai bố con bọn họ mới trở mặt thành thù, tôi cũng không tính, hiện tại anh vẫn không chịu buông tha cho tôi, anh quá đáng quá rồi!"

"Tôi quá đáng? Vũ Ân, tất cả đều do cô tự rước lấy, nếu cô an phận ở bên cạnh Lăng Thiếu Đường, không phát sinh quan hệ với người đàn ông

khác, thì làm sao tôi có thể bắt được nhược điểm của cô? Cô hợp tác với tôi chẳng qua cũng chỉ là vì tiền!"

Lăng Thiếu Nghị cười lạnh lùng, giống như nụ cười của ác ma.

An Vũ Ân không nói được gì, đúng vậy, lúc trước khi Lăng Thiếu Đường theo đuổi cô ta, cô ta đã cảm thấy rất hạnh phúc, không những thế, cô ta còn bị đồng tiền lấp đầy hai mắt.

Nhưng mà, từ sau khi đến nước Mỹ, mỗi ngày Lăng Thiếu Đường đều bận công việc, thời gian ở bên cô ta càng ngày càng ít, tuy ở bên cạnh Lăng Thiếu Đường, cô ta chiếm được rất nhiều vật chất, nhưng tình cảm lại hư không, vì thế cô ta lén lút qua lại với những người đàn ông khác ở sau lưng Lăng Thiếu Đường.

Nhưng mà cô ta tuyệt đối không thể ngờ, tất cả mọi chuyện Lăng Thiếu Nghị đều biết, đó chính là công cụ để hãm uy hiếp cô ta, người đàn ông tuần dật này, có bề ngoài dịu dàng, nhưng bên trong lại đáng sợ như ma quỷ!

Lúc hãm mang theo chứng cứ này đến gặp An Vũ Ân, cô ta liền biết được vận mệnh của mình sau này.

Dựa theo yêu cầu của hãm, cô ta bỏ thuốc mê vào cốc nước của Lăng Diêu Hồng, mục đích là muốn Lăng Thiếu Đường hiểu lầm bố anh đã cưỡng bạo người phụ nữ mà anh yêu thương.

Nhưng mà, tối hôm đó, Lăng Thiếu Nghị lại tìm được sự thỏa mãn ở trên thân thể An Vũ Ân, hãm không bận tâm cô ta sắp trở thành chị dâu của hãm, không kiêng nể gì giữ lấy thân thể cô ta, nhưng mà không biết từ lúc nào, cô ta cảm thấy xấu hổ vì mình không kháng cự mà còn hòa theo, ngày thứ hai, cô ta mang dấu hôn Lăng Thiếu Nghị để lại trên thân thể mình đi gặp Lăng Thiếu Đường!

Sau khi rời khỏi Lăng Thiếu Đường, cô ta chỉ có thể đi theo Lăng Thiếu Nghị, bởi vì cô ta cần tiền, cần đường đi, mà những thứ này Lăng Thiếu Nghị hoàn toàn có thể cho cô ta, hãn bồi dưỡng cô ta, hoàn thành giấc mộng của cô ta, để cô ta trở thành người của công chúng, mà sau lưng, cô ta là công cụ thỏa mãn dục vọng vô điều kiện của Lăng Thiếu Nghị!

Đôi mắt của An Vũ Ân càng ngày càng tối, trong lòng cũng dâng lên cảm giác khổ sở, đúng là gieo nhân nào gặt quả ấy.

Lăng Thiếu Nghị thấy bộ dáng này của cô ta, khóe môi hơi nhếch lên: "Thế nào? Lương tâm cắn rứt sao? Nhưng mà đã quá chậm rồi, hiện tại cô chỉ có thể nghe lời tôi nói! Biết không?"

An Vũ Ân nhìn Lăng Thiếu Nghị tươi cười, nỗi bất an trong lòng càng khuếch càng lớn.

"Thiếu Nghị, chúng ta đâu không lại Lăng Thiếu Đường, hãn đã hoài nghi chúng ta, như vậy chỉ cần chúng ta hành động thiếu suy nghĩ một chút, cũng sẽ bị hãn bắt được nhược điểm!"

"Cô cho rằng tôi có thể thu tay lại sao? Sở dĩ Lăng Thiếu Đường không hành động, là vì hãn không có chứng cứ xác thực, nhưng mà có người đến báo tin cho tôi biết, cái chết của Tuyên Tử Dương là chứng cứ để lên án tôi, hiện tại hãn chưa thể tìm ra bằng chứng, nhưng nếu chứng cứ bị Lăng Thiếu Đường tìm được, như vậy tôi và cô sẽ có kết cục như thế nào, thử nghĩ đi!" Ánh mắt của hãn sắc bén như một con dao.

Toàn thân An Vũ Ân run lên, nếu đúng như lời hãn nói, cô ta sẽ mất đi địa vị, danh tiếng, tiền tài, thậm chí mất đi cả sự tín nhiệm của Tiểu Phong!

Không! Đây là một chuyện rất đáng sợ!

"Cho nên - ngàn vạn lần cô đừng bao giờ có hành động ngu xuẩn gì nữa, bằng không, tôi không chỉ hủy hoại cô, ngay cả Tiểu Phong cũng chạy trời

không khỏi nể!" Lăng Thiếu Nghị tàn nhẫn nói.

Sắc mặt An Vũ Ân trở nên đau thương khó coi: "Thiếu Nghị, anh không thể đối xử với Tiểu Phong như vậy được, nó là con trai ruột của anh!"

Lăng Thiếu Nghị mỉm cười, hãnh lạnh lùng đứng ở trên đầu giường, thân hình cao lớn tạo ra áp lực rất lớn cho An Vũ Ân: "Cô lại quên rồi sao, Tiểu Phong - là con trai của Lăng Thiếu Đường!"

"Anh - "An Vũ Ân đè tay lên ngực, đau lòng nhìn hãnh.

"Vũ Ân, phụ nữ nghe lời mới đáng để tôi yêu thương, hiểu không?" Tiếng nói trầm thấp của Lăng Thiếu Nghị khiến người ta phải sợ hãi, mục đích của hãnh rất đơn giản, chính là loại trừ Lăng Thiếu Đường, để đạt tới mục đích này, hãnh có thể hy sinh bất luận kẻ nào.

An Vũ Ân giật mình, Lăng Thiếu Nghị cúi người, nói ở bên tai cô ta: "Chủ động cởi quần áo của cô ra!"

Trong mệnh lệnh mang theo sự tàn nhẫn nhục nhã.

An Vũ Ân máy móc chậm rãi cởi quần áo của mình ra, mặc cho Lăng Thiếu Nghị áp mình dưới thân thể hãnh-

"Vũ Ân, đừng cho rằng cô là người phụ nữ thuần khiết, cô có biết vì sao sau khi cô lên giường với nhiều người đàn ông như vậy tôi vẫn có thể chạm vào cô không?" Khóe môi Lăng Thiếu Nghị hiện lên nụ cười tà ác, bàn tay to hung hăng nắm lấy nơi đầy đặn của cô ta.

An Vũ Ân tan nát cõi lòng nhìn Lăng Thiếu Nghị.

Mặt Lăng Thiếu Nghị rất lạnh và phóng đảng, hãnh tàn nhẫn nói ở bên tai cô ta: "Rất đơn giản, tôi muốn cho Lăng Thiếu Đường biết, người phụ nữ của hãnh dám dâng cơ nào... ai cũng có thể lấy làm chồng!"

Cùng với nụ cười tàn nhẫn, ánh mắt lạnh lùng, hắn đem vật cực đại của bản thân cắm vào chỗ sâu nhất của cô ta không chút lưu tình -

"A! !" An Vũ Ân cảm thấy đau xót cùng với khoái cảm chết người.

"Vũ Ân, cô thật phóng dăng!" Lăng Thiếu Nghị lạnh lùng nói, động tác càng thêm điên cuồng, một lần so với một lần càng mạnh mẽ hơn.

Lại một lần nữa An Vũ Ân bị lạc trong sự điên cuồng của Lăng Thiếu Nghị.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 221

Kỳ Hình Chất Vấn

Chuẩn bị đến ngày tổ chức hôn lễ, trong lòng Kỳ Hình vừa khẩn trương vừa vui mừng, cô lại nhớ tới lần đầu tiên mình gả cho Lăng Thiệu Đường.

Năm ấy, Lăng Thiệu Đường đứng ở phía trên, cả người lạnh như băng, anh còn nhìn cô bằng đôi mắt lạnh lùng, trên người mặc bộ lễ phục màu trắng nhìn cực kì anh tuấn, lúc môi anh nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, Kỳ Hình cảm thấy rung động trong lòng.

Kỳ Hình cười, hôn lễ sắp đến làm cô nhớ lại khoảng thời gian trước kia, trong lòng đã không còn oán hận, chỉ còn lại tình yêu sâu đậm dành cho Lăng Thiệu Đường.

Về mọi việc trong ngày hôn lễ, Lăng Thiệu Đường chưa từng cho cô nhúng tay vào, mục đích chính là để cô an tâm dưỡng thai, cho nên mấy ngày nay, mỗi khi tỉnh lại giữa đêm khuya cô đều đến thư phòng, tại đó có thể nhìn thấy bóng dáng Lăng Thiệu Đường, chẳng qua cô vẫn cảm thấy hơi lo lắng.

Kỳ Hình khẽ thở dài một cái, quay người lại không cẩn thận đụng trúng cái cốc, cốc rơi vỡ trên mặt đất, thủy tinh trong suốt nằm trên nền đá cẩm thạch màu đen, tiếng vỡ vụn như một lời trách móc.

Cô sợ hãi thở gấp, không biết vì sao, ngực cô hơi đau nhức, tiếng thủy tinh vỡ như con dao nhọn đâm thẳng vào trong lòng cô.

Không có việc gì, chỉ là cốc thủy tinh vỡ mà thôi! Kỳ Hình an ủi bản thân, cố gắng phân tán nỗi bất an trong lòng, cô ngồi xõm xuống, vươn tay muốn nhặt mảnh thủy tinh vỡ dưới mặt đất.

"A - " Kỳ Hình không chú ý nên bị mảnh thủy tinh sắc nhọn đâm vào tay, máu chảy ra từ miệng vết thương, màu máu tươi đẹp như sắc hoa Bỉ Ngạn, lại có màu hồng làm người ta khiếp sợ.

Trong lòng bắt đầu cảm thấy kinh hoàng, cô kinh ngạc nhìn miệng vết thương đang rỉ máu. Nhất thời quên đi việc phải lập tức xử lý vết thương.

"Hình Nhi - " Một giọng nói trầm thấp từ cửa chính phòng khách truyền đến, ngay sau đó, hơi thở nam tính dễ người đến gần, bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hình bị một bàn tay to nắm lấy.

Khi thấy ngón tay của Kỳ Hình nhiễm đầy máu đỏ, khuôn mặt Lăng Thiệu Đường nhăn lại, ngay sau đó, anh đưa ngón tay ngậm vào trong mồm, dùng môi lau đi giọt máu tươi đang chảy trên ngón tay cô.

"Đường? Không cần!" Kỳ Hình nhẹ giọng ngăn cản, đầu ngón tay truyền đến cảm giác ngứa ngáy là lạ.

"Ai cho em chạm vào mấy mảnh thủy tinh này? Việc này để người giúp việc làm là được rồi!" Lăng Thiệu Đường nhìn miệng vết thương trên ngón tay cô, đáy mắt hàm chứa sự đau lòng, giọng nói có chút hờn giận.

"Đường, đừng tức giận, em không cố ý!" Kỳ Hình làm nũng, rồi nở nụ cười làm lạnh nói, vươn bàn tay nhỏ nhắn phủ lên gương mặt anh, xoa nếp nhăn trên trán của anh.

"Em đấy, đã sắp làm mẹ rồi, vẫn không cẩn thận như vậy, qua đây, anh băng bó cho em!" Lăng Thiểu Đường cố ý nghiêm mặt dọa cô, lôi cô đến ghế sofa ngồi.

Kỳ Hinh nhìn bộ mặt hơi khẩn trương của Lăng Thiểu Đường, trong lòng ấm áp, cô mặc cho anh băng bó miệng vết thương, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Đường, sao hôm nay anh về sớm vậy? mấy ngày nay anh mệt lắm phải không?"

Lăng Thiểu Đường nhìn con người tràn đầy sự quan tâm của Kỳ Hinh thì vui vẻ cười, bàn tay to nhẹ nhàng phủ lên bụng cô: "Vì nhớ em, nhớ con!"

Kỳ Hinh đỏ mặt, giả vờ trách mắng: "Nhất định phải là con trai sao? Không biết xấu hổ!"

"Kể cả là con gái anh cũng muốn, nó sẽ xinh đẹp y như em vậy!" Bàn tay to của Lăng Thiểu Đường kéo bàn tay nhỏ bé của cô lên khẽ hôn một cái, nói.

"Đúng rồi, Hinh Nhi, qua đây, đây là ô mai em thích ăn nhất!" Lăng Thiểu Đường lấy túi đồ ăn vặt mới mua đưa cho Kỳ Hinh, có trời mới biết, đây là lần đầu tiên sau ba mươi năm anh mua đồ ăn vặt cho phụ nữ!

"Đường, cảm ơn anh! Ừm- " Kỳ Hinh cảm động hôn Lăng Thiểu Đường một cái.

"Vật nhỏ, muốn cảm tạ thì phải làm như vậy!" Bàn tay to của Lăng Thiểu Đường kéo cô ôm vào trong lòng, anh cúi người mang theo tình cảm mãnh liệt mê mông và tất cả sự cưng chiều che cái miệng nhỏ của cô lại.

Cái lưỡi bá đạo tiến vào trong cái miệng nhỏ nhắn, đoạt lấy tất cả mật ngọt trong miệng cô... Vội vàng yêu cầu, tận tình giữ lấy... Hơi thở nam tính nồng đậm, bao phủ từng góc nhỏ trong miệng cô.

Lúc này anh trở nên điên cuồng lạ thường, rồi Lăng Thiểu Đường đột nhiên buông lỏng thân mình Kỳ Hinh ra, nhẹ nhàng đặt cằm trên đầu vai cô, cái con người này vừa mới hôn một cái đã nổi lên dục vọng chết người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỳ Hinh dính sát vào lồng ngực khỏe mạnh của anh, nghe tiếng tim anh đập, cảm thấy an tâm hơn, cô biết Lăng Thiểu Đường đang kiểm chế điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm hồng.

"Hinh Nhi, mấy hôm nay có bị ốm nghén không?" Lăng Thiểu Đường điều chỉnh hơi thở, trầm thấp hỏi.

"Mấy ngày nay đã đỡ hơn nhiều rồi!" Kỳ Hinh nhẹ nhàng trả lời.

Từ sau khi Lăng Thiểu Đường biết mình mang thai, quả thực còn khẩn trương hơn cả cô, không chỉ quan tâm tình huống ăn uống của cô, hơn nữa còn tìm hiểu xem trong giai đoạn đầu khi mang thai có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn không? Anh đều chú ý hết, thậm chí anh còn mua sách dành cho phụ nữ có thai, tất cả các loại sách đều xem qua một lần, nhớ một lần, anh giống như một bác sĩ tư nhân vậy.

"Đường - " Kỳ Hinh tựa đầu vào người anh, cô nhìn Lăng Thiểu Đường, muốn nói rồi lại thôi.

"Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?" Lăng Thiểu Đường thân thiết hỏi.

Kỳ Hinh cười, nhẹ lắc đầu, hàm răng tinh tế khẽ cắn cánh môi đẹp như hoa: "Đường, có phải anh không gặt em chuyện gì đúng không?"

Lăng Thiểu Đường hơi giật mình, nhưng chỉ qua một cái chớp mắt đã bị giấu đi, anh vươn tay vỗ trán cô, cười hỏi: "Vì sao lại hỏi như vậy?"

Kỳ Hinh suy nghĩ một chút, lập tức nhẹ nhàng nói: "Gần đây, anh bố trí rất nhiều vệ sĩ trông chừng em!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 222

Tiểu Phong Bị Bệnh (1)

Kỳ Hình chất vấn khiến Lăng Thiệu Đường bật cười: "Cô bé ngốc, hiện tại em đang mang thai, anh không thể ở bên cạnh em suốt 24 giờ, cho nên chỉ có thể phái vệ sĩ bảo vệ an toàn cho em thôi!"

Thật như vậy sao? Cô nhẹ nhàng chau mày lại nhìn Lăng Thiệu Đường, nhìn đến đáy mắt thông dong của anh thì tin điều anh nói.

"Hình Nhi, lần này anh nhất định sẽ khiến em trở thành cô dâu hạnh phúc nhất thế giới!" Lăng Thiệu Đường thâm tình nhìn Kỳ Hình nói.

Kỳ Hình cười ấm áp, cô ru rú ở trong ngực Lăng Thiệu Đường: "Chỉ cần có anh ở bên cạnh em, thì em chính là người hạnh phúc nhất rồi!"

"Bé ngốc, đương nhiên anh sẽ luôn ở bên cạnh em, vĩnh viễn yêu em như vậy, còn có cục cưng của hai chúng ta nữa!" Lăng Thiệu Đường nhẹ nhàng hôn đôi môi mềm mại của cô.

Kỳ thực, về chuyện của Thiệu Nghị, anh cũng không muốn nói cho Kỳ Hình biết, trời sinh tính cô thiện lương, hơn nữa cô còn đang mang thai, anh không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tâm tình của cô, khiến cô phải lo lắng.

Nhưng vì bảo đảm an toàn cho Kỳ Hinh nên anh buộc phải sắp xếp vệ sĩ bảo vệ cô, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lăng Thiếu Đường đang suy nghĩ thì di động của anh đổ chuông, buổi chiều yên tĩnh bị tiếng chuông điện thoại phá vỡ, tiếng kêu dồn dập không dứt.

Không biết vì sao khi Kỳ Hinh nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu trong lòng lại cảm thấy lo lắng.

Lăng Thiếu Đường vỗ nhẹ lên người Kỳ Hinh, sau đó đứng lên tiếp điện thoại.

"Ai vậy?" Giọng nói trầm thấp, bình ổn.

"Thiếu Đường, là em, Vũ Ân!" An Vũ Ân sốt ruột, vội vàng nói.

Lăng Thiếu Đường không nghĩ An Vũ Ân sẽ gọi điện thoại tới, anh hơi run sợ một lúc, sau đó lập tức hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói của An Vũ Ân ghen ngào, trở nên đứt quãng.

Kỳ Hinh ngồi trên ghế sofa nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Lăng Thiếu Đường dần biến đổi, cuối cùng mày kiếm hơi nhăn lại, không quá lâu, lại nghe thấy tiếng Lăng Thiếu Đường nói chuyện: "Em bình tĩnh một chút, anh lập tức đến ngay!"

Nói xong, anh gác điện thoại, xoay người lại, chống lại con người đầy nghi ngờ của Kỳ Hinh.

Lăng Thiếu Đường đi đến bên cạnh Kỳ Hinh, sau đó ngồi xuống, nói với Kỳ Hinh: "Hinh Nhi, vừa rồi là Vũ Ân gọi!"

Anh cũng không muốn giấu giếm cô chuyện này.

Kỳ Hinh hơi mất tự nhiên, cô nhẹ nhàng hỏi: "Cô ấy- cô ấy muốn gặp anh? Hay Tiểu Phong muốn gặp anh?"

Ngay từ đầu khi gặp An Vũ Ân, cô đã thấy cô ta thật đáng thương nhưng từ ngày cô ta súyt chút nữa hại chết cục cưng của mình, cô mới phát hiện ra cô ta thật đáng sợ, lần này An Vũ Ân trở về rõ ràng là muốn trở lại bên cạnh Lăng Thiệu Đường, hơn nữa bây giờ còn có Tiểu Phong. Điều này cô có thể nhận ra được, cô tin Lăng Thiệu Đường cũng nhìn nhận ra được.

Lăng Thiệu Đường nhìn đáy mắt Kỳ Hinh xẹt qua vẻ đau thương nhàn nhạt, nhẹ nhàng cười, làm sao anh không biết bây giờ trong lòng Kỳ Hinh đang nghĩ gì.

Vì thế, anh vươn ngón tay thon dài, nâng khuôn mặt đang cúi thấp của Kỳ Hinh lên, để cho cô nhìn vào hai mắt anh.

"Hinh Nhi, chuyện An Vũ Ân định làm hại em, Thiên Dục đã nói với anh, nếu không phải lo lắng cho Tiểu Phong, nhất định anh sẽ không bỏ qua cho cô ta, Hinh Nhi, anh cũng không muốn giấu giếm em chuyện gì, vừa rồi An Vũ Ân gọi điện thoại đến, là để nói với anh Tiểu Phong nó - "

Lăng Thiệu Đường dừng một chút, khuôn mặt cũng tỏ vẻ quan tâm.

"Tiểu Phong làm sao?" Kỳ Hinh cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy, bằng không Lăng Thiệu Đường sẽ không có vẻ mặt đó.

"Bác sĩ chuẩn đoán Tiểu Phong bị bệnh máu trắng, vì nhu cầu cấp bách nên cần tìm người ghép tủy tương thích, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng!" Lăng Thiệu Đường thở dài một hơi nói.

Kỳ Hinh kinh ngạc trừng lớn hai mắt: "Cái gì? Tiểu Phong bị bệnh máu trắng? Tại sao lại như vậy? Lúc trước khi gặp nó, em thấy nó còn rất khỏe mạnh! Làm sao có thể - "

Cô nói không được nữa, trong mắt cô hiện ra khuôn mặt khả ái của Tiểu Phong, trái tim run lên vì đau.

"Hình Nhi, bất kể có xảy ra chuyện gì, đứa nhỏ là vô tội, cho nên anh muốn đến bệnh viện xem xét một chút, xem bây giờ Tiểu Phong thế nào rồi!" Lăng Thiệu Đường sợ Kỳ Hình nghĩ nhiều, giải thích rõ với cô.

Kỳ Hình đứng dậy, nhẹ giọng nói: "Đường, em cũng muốn đi gặp Tiểu Phong, bằng không em sẽ không yên lòng!"

Vốn Lăng Thiệu Đường muốn cự tuyệt, bởi vì cô đang có thai, cần nghỉ ngơi cho tốt, nhưng suy nghĩ một chút, nếu để cô ở nhà thì, sẽ giống như lời cô vừa mới nói, cả đêm không yên lòng, như vậy còn ảnh hưởng đến thai nhi nhiều hơn.

Nghĩ đến đây, Lăng Thiệu Đường gật đầu, chuẩn bị xe xong, hai người đi tới bệnh viện.

Tiểu Phong nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, lúc Lăng Thiệu Đường và Kỳ Hình đến bệnh viện thì nhìn thấy Tiểu Phong tái nhợt, vô lực nằm đó.

"Tại sao lại bị như vậy?" Lăng Thiệu Đường nhìn thấy An Vũ Ân khóc sưng cả mắt, vội vàng hỏi.

"Thiệu Đường - " An Vũ Ân nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Lăng Thiệu Đường xuất hiện trước mặt mình khi, thật muốn bổ nhào vào trong lòng anh, nhưng đồng thời cô cũng nhìn thấy người theo sát bên cạnh Lăng Thiệu Đường - đó chính là Kỳ Hình.

Xuyên qua lớp kính thủy tinh, Lăng Thiệu Đường nhìn thấy bộ dạng của Tiểu Phong, đáy mắt hiện lên vẻ đau đớn, anh chuyển sang hỏi An Vũ Ân: "Trước tiên em bình tĩnh chút, bệnh của Tiểu Phong đã được chuẩn đoán chính xác chưa?"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 223

Tiểu Phong Bị Bệnh (2)

Nước mắt An Vũ Ân chảy ra, cô ta gật đầu, giọng nói nghẹn ngào:

"Thiếu Đường, em không nghĩ Tiểu Phong sẽ mắc bệnh này, hai ngày trước nó phát sốt, lúc đó em cho rằng nó đang còn nhỏ nên dễ bị cảm lạnh, uống thuốc sẽ khỏe lại thôi. Nhưng hôm nay Tiểu Phong đột nhiên bị chảy máu mũi, lúc em giúp nó cầm máu mới phát hiện ra không chỉ có mũi mà các bộ phận khác cũng bị chảy máu, khoang miệng và lợi toàn là máu, vì thế em vội vàng đưa nó đến đây, ai ngờ - Tiểu Phong nó - "

Hai tay cô ta phủ trên cửa kính, nhìn Tiểu Phong khóc rống trong phòng bệnh.

Trái tim Kỳ Hình cũng rất đau, đứa nhỏ tái nhợt, vô lực đang nằm ở kia là Tiểu Phong sao? Bỗng nhiên cô nhớ tới giọng nói non nớt của Tiểu Phong lúc gọi mình là chị.

Đang lúc này, bác sĩ đi tới chỗ bọn họ: "Xin hỏi tiểu thư An, người nhà của bệnh nhân đã đến đủ chưa?"

An Vũ Ân nhìn Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hình, hơi mất tự nhiên, dù sao cô ta cũng từng có chủ ý hại chết đứa bé trong bụng Kỳ Hình, cô ta nhẹ

nhà nói: "Thiếu Đường, Tiểu Phong gặp chuyện không may, em không biết nên tìm ai, cho nên mới gọi điện thoại cho anh - "

Lăng Thiếu Đường giơ tay lên ngắt lời An Vũ Ân, anh xoay người nhìn bác sĩ, giọng điệu quyết đoán nói: "Rốt cuộc Tiểu Phong bị bệnh gì? Phải dùng phương thức trị liệu nào?"

Ông ta vốn là một bác sĩ có tiếng, hơn nữa bệnh viện này là bệnh viện dành cho quý tộc, dĩ nhiên ông ta biết đây là tổng giám đốc tập đoàn quốc tế Lăng thị - Lăng Thiếu Đường, nên ông ta cũng hơi khẩn trương.

"À, hóa ra là Lăng tiên sinh, mời ba vị đến văn phòng của tôi nói chuyện!" Bác sĩ vội vàng nói.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Lăng Thiếu Đường hắng giọng nói: "Bác sĩ, ông có thể nói nhanh lên một chút!"

"Vâng, là thế này!" Bác sĩ vội vàng xếp giấy tờ, nói: "Là như vậy, Lăng tiên sinh, về bệnh tình của cậu bé chúng tôi đã chuẩn đoán chính xác, thông qua các triệu chứng lâm sàng kèm theo việc bệnh nhân chảy nhiều máu, chúng tôi xác định bệnh nhân mắc bệnh bạch cầu tủy xương mãn tính!"

Lăng Thiếu Đường ngẩn ra, mày kiếm nhíu chặt.

Bác sĩ nhìn mọi người, than nhẹ - tiếp tục nói: "Đây là loại bệnh khó chữa, bởi vì khi bệnh tình phát triển sẽ không có cách khống chế. Thông thường các bệnh nhân mắc bệnh này chỉ có thể sống sót trong vòng bốn năm!"

"Không! Bác sĩ, cầu xin ông nghĩ biện pháp, tôi không thể trơ mắt nhìn con tôi chết được!" An Vũ Ân không khống chế được đứng dậy, nắm chặt ống tay áo của bác sĩ, chảy nước mắt nói.

"Tiểu thư An, trước hết cô nên bình tĩnh, nghe Bác sĩ nói hết đã, có được không?" Kỳ Hình thấy bộ dạng của An Vũ Ân như vậy, dần nổi lên lòng cảm thông, cô an ủi An Vũ Ân nói.

Cô ta đã từng giở trò với cô, nhưng dù sao tình cảm bố mẹ dành cho con là thứ tình cảm thiêng liêng nhất, làm sao Kỳ Hình có thể thờ ơ được chứ?

An Vũ Ân lớn tiếng nói: "Cô bảo tôi bình tĩnh thế nào? Tiểu Phong sẽ mất mạng đấy, tôi có thể bình tĩnh được sao?" Cô ta phẫn nộ nhìn Kỳ Hình.

"Vũ ân! Đủ rồi, em cãi lộn như vậy có thể cứu được Tiểu Phong sao? Ngồi xuống nghe bác sĩ nói hết đã!" Lăng Thiệu Đường quát một tiếng chói tai, trực tiếp ngăn lại cảm xúc điên cuồng của An Vũ Ân.

Sau đó, Lăng Thiệu Đường xoay đầu về phía bác sĩ, trực tiếp hỏi: "Bác sĩ, ông tiếp tục nói đi!"

Bác sĩ gật đầu, nói: "Những người mắc bệnh này phải sau vài năm mới xuất hiện triệu chứng khác thường, nếu ăn interferon, có thể còn kéo dài được tuổi thọ. Nhưng quan trọng là làm thế nào để ngăn cản bệnh này phát triển thành bệnh bạch cầu cấp tính, do đó, cách hữu hiệu nhất là cấy ghép tủy xương!"

Lăng Thiệu Đường gật đầu, lập tức nói: "Cách cấy ghép nào thì hợp với Tiểu Phong?"

Bác sĩ đáp: "Hiện nay có hai cách cấy ghép tủy xương, một là ABMT, cụ thể là tự mình cấy ghép tủy xương cho mình, có nghĩa là dùng chính tủy của họ, không cần sử dụng tủy của người khác, hơn nữa sẽ không mắc GVHD (là bệnh mô ghép chống túc chủ), đó là phương pháp phẫu thuật tốt nhất, nhưng - sau khi kiểm tra thì Lăng Phong không phù hợp với cách này!"

"Vậy phải dùng phương pháp nào?" Kỳ Hình vội vàng hỏi.

"Chỉ có thể dùng cách thứ hai là cấy ghép tủy xương đồng loại, trong đó yêu cầu HLA (hệ thống kháng nguyên bạch cầu người) của bệnh nhân phù hợp với các anh chị em cho tủy, cũng có thể cấy tủy của một số cực ít người không có quan hệ huyết thống với mình, hoặc các thành viên trong gia đình như bố mẹ và con ghép tủy, còn cả HLA của không nhiều người cung cấp tủy không có quan hệ huyết thống với người bệnh, tuy nhiên, loại tủy xương này cực kì hiếm, bởi vì để tìm các tủy xương HLA giống với người cần tủy rất khó khăn, chỉ có khoảng một phần vạn "

Lăng Thiều Đường trầm tư, giống như đang nghĩ đến cái gì đó.

"Bác sĩ - " An Vũ Ân đột nhiên nói: "Tôi có thể cấy ghép tủy cho con trai tôi!"

Bác sĩ nhìn An Vũ Ân, lắc đầu nói: "Xin lỗi tiểu thư An, vừa rồi chúng tôi đã xét nghiệm máu của cô, máu của cô và của máu bệnh nhân không phù hợp!"

An Vũ Ân nghe xong, sắc mặt trở nên đau thương.

Bác sĩ nhìn Lăng Thiều Đường, dè dặt cẩn trọng hỏi: "Lăng tiên sinh, xin hỏi, người bệnh và ngài - có quan hệ thân thích sao?"

Lăng Thiều Đường không nói gì, chỉ nhìn An Vũ Ân, sau đó nói với bác sĩ: "Bác sĩ, bây giờ lập tức xét nghiệm máu của tôi!"

"À, tốt tốt!" Bác sĩ nghe xong, lập tức cầm điện thoại lên, tiến hành công tác sắp xếp.

"Đường - " Kỳ Hình thân thiết nhìn, Lăng Thiều Đường, muốn nói cái gì lại thôi.

Lăng Thiều Đường khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hình.

Còn khuôn mặt An Vũ Ân nhợt nhạt, run rẩy vì chút cảm kích nhỏ.

Bác sĩ sắp xếp xong mọi chuyện, hẳn nói với Lăng Thiệu Đường: "Đúng rồi, Lăng tiên sinh, trước tiên tôi muốn nói với ngài về các trình tự cấy ghép tủy xương và những việc phát sinh ngoài ý muốn, tiến hành ghép tủy xương phải thông qua các quá trình chuẩn bị, phẫu thuật và phục hồi. Chúng tôi bắt đầu kiểm soát các tế bào ung thư trong máu của bệnh nhân (bệnh máu trắng), dùng máy móc để tách các tế bào ung thư trong máu ra, sau đó mới có thể thực hiện phẫu thuật, phục hồi là thời gian nguy hiểm nhất, tủy xương mới được cấy ghép vào chưa có khả năng sản sinh ra bạch cầu, vào bất cứ lúc nào bệnh nhân cũng có thể bị nhiễm trùng và tử vong. Phải từ 2 đến 6 tuần thì tủy mới được cấy ghép mới bắt đầu sản sinh có hiệu quả các tế bào máu. Như vậy, loại phẫu thuật này ngoài có chi phí rất lớn, rủi ro cũng rất lớn!"

Thân mình ngang tàn của Lăng Thiệu Đường đang ngồi trên ghế bồng đứng bật lên, bàn tay to nhanh chóng chống ở cạnh góc bàn, giọng nói có chút sợ hãi: "Mặc kệ viện phí là trăm vạn hay là mấy ngàn vạn, tôi cũng muốn ông cam đoan - đứa nhỏ này sẽ sống!"

Nhất thời, bác sĩ bị dọa sợ chảy mồ hôi lạnh.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 224

Kiểm Tra Hla - Dr

Các bác sĩ chuẩn bị công tác xét nghiệm máu, bởi vì Lăng Thiểu Đường đã nói rõ, phải lập tức xét nghiệm máu, vì dù sao ngày anh cử hành hôn lễ với Kỳ Hinh càng ngày càng gần rồi.

Kỳ thực toàn bộ quá trình xét nghiệm phải mất ba ngày, nhưng Lăng Thiểu Đường cứ yêu cầu, bắt ép bác sĩ làm trong một ngày nên các bác sĩ không thể không tăng ca làm thêm giờ được.

"Lăng tiên sinh, tất cả đều đã được chuẩn bị tốt, đầu tiên chúng tôi phải lấy máu của ngài để tiến hành xét nghiệm." Bác sĩ nói với Lăng Thiểu Đường.

Lăng Thiểu Đường gật đầu, đứng dậy chuẩn bị đi rút máu xét nghiệm.

"Đường..." Kỳ Hinh cũng khẩn trương đứng dậy, nhẹ giọng gọi tên của anh.

Chẳng phải cô muốn ngăn cản anh, bởi vì cô biết khi anh quyết định làm điều gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi. Nhưng mà cô vẫn rất lo lắng.

Lăng Thiểu Đường xoay người, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Kỳ Hinh, anh mỉm cười: "Ngoan ngoan ngồi đây chờ anh!"

Kỳ Hình khẩn trương gật đầu.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là cô và An Vũ Ân.

"Nhất định cô sẽ cho rằng tôi rất ích kỉ!" Đột nhiên An Vũ Ân nói chuyện, khuôn mặt tiều tụy, mỗi mệ.

Thân thể Kỳ Hình nao nao, lập tức cô mở miệng nói: "Tất cả là do Đường tự nguyện, hơn nữa tôi cũng không muốn nhìn thấy Tiểu Phong gặp nguy hiểm."

An Vũ Ân nhìn Kỳ Hình, cảm xúc phức tạp nói: "Hôm đó tôi bỏ thuốc hại em bé trong bụng cô! Cô - không hận tôi sao?"

Kỳ Hình đứng dậy, chậm rãi đi đến cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống các bệnh nhân đang tản bộ, có người già, có trẻ em, có cười vui, cũng có đau buồn.

"Tiểu thư An, tôi có thể hiểu được cái gì gọi là tâm tư của phụ nữ khi yêu, nhưng chính cái gọi là "yêu một cách mù quáng" đã thay đổi rất nhiều thứ, về phần Đường, anh ấy có quyết định như thế nào tôi cũng sẽ tôn trọng quyết định đó!"

Ánh mặt trời chiếu rọi lên người Kỳ Hình, khiến cô càng thêm xinh đẹp, cao quý.

An Vũ Ân còn muốn nói cái gì đó thì Lăng Thiệu Đường và bác sĩ đã bước vào phòng.

"Đường, sao rồi?" Kỳ Hình bước lên phía trước hỏi.

An Vũ Ân cũng khẩn trương đứng dậy.

Lăng Thiệu Đường nhìn Bác sĩ.

Bác sĩ nói: "Trải qua bước phối hình đầu tiên, Lăng tiên sinh và bạn nhỏ Tiểu Phong có HLA-AB giống nhau, lát nữa chúng tôi sẽ lập tức tiến hành thử máu, lần này phân tích, kiểm tra, xoá bỏ HLA-DR, Lăng tiên sinh, mời ngài ngồi ở đây chờ một lát!"

Lăng Thiệu Đường gật gật đầu.

Kỳ Hinh nghe bác sĩ lời nói vậy, trái tim giống như con bướm lơ lửng trên không trung rồi đột nhiên rơi xuống, Đường và Tiểu Phong có HLA-AB giống nhau, có nghĩa là Tiểu Phong thật sự là con trai của Đường. Tâm tình cô phức tạp cực kỳ, tuy rằng cô đã sớm biết quan hệ của Tiểu Phong và anh, nhưng ít nhất cô vẫn ôm vọng tưởng đó không phải sự thật.

Lăng Thiệu Đường nhìn thấy được tâm sự nặng nề của Kỳ Hinh, bàn tay to nhẹ nhàng kéo cô qua: "Hinh Nhi, có phải em đang trách anh không?"

Kỳ Hinh liếc mắt một cái nhìn đôi con ngươi đen thâm thúy của anh, khẽ lắc đầu: "Anh biết rõ em sẽ không như vậy, em chỉ lo lắng cho thân thể của anh!"

"Hinh Nhi ngốc!" Đáy mắt Lăng Thiệu Đường dịu dàng hiện lên ý cười, bàn tay to nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng.

An Vũ Ân nhìn một màn đang diễn ra trước mắt, dĩ nhiên trong lòng không dễ chịu, nhưng cô ta biết bản thân mình không có khả năng chia rẽ hai người, nhìn ánh mắt Lăng Thiệu Đường, cô ta biết được tình cảm đó xuất phát từ sâu trong đáy lòng anh, cho dù là năm đó, tình cảm Lăng Thiệu Đường dành cho cô ta cũng không bao giờ sâu đậm như vậy.

"Thiệu Đường, cảm ơn anh !" Cô ta nhẹ giọng mở miệng nói.

Lăng Thiệu Đường xoay người, nhìn An Vũ Ân nói: "Tiểu Phong là người của nhà họ Lăng, anh làm vậy cũng là chuyện thường tình!"

Trong lòng An Vũ Ân hơi xót xa, cô ta cúi đầu không nói gì.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, suốt đêm ba người đều không ngủ, thứ nhất là vì chờ kết quả kiểm tra, thứ hai là vì muốn chờ Tiểu Phong tỉnh lại.

"Hinh Nhi, nghe lời, em vào phòng dành cho khách quý nghỉ ngơi một chút, có được không?" Lăng Thiệu Đường lo lắng cho thân thể của Kỳ Hinh, nhẹ giọng nói.

Nơi này dù sao cũng là bệnh viện dành cho quý tộc, cho nên bọn họ đã chuẩn bị phòng nghỉ thật tốt cho Lăng Thiệu Đường.

Kỳ Hinh lắc đầu, ru rú ở trong lòng anh: "Đường, để em và cục cưng ở đây với anh có được không?"

Bàn tay to của Lăng Thiệu Đường thương tiếc vỗ về lên làn tóc mềm mại của cô, anh biết Kỳ Hinh sẽ không nghe mình khuyên, dù sao trong lòng cô rất khẩn trương thì làm sao có thể ngủ yên được đây?

Vì thế anh than nhẹ một tiếng nói: "Được rồi, nếu thấy mệt thì nằm trong lòng anh ngủ đi nhé!"

Kỳ Hinh nhẹ nhàng gật đầu.

Lăng Thiệu Đường ngẩng đầu nhìn An Vũ Ân, nói: "Vũ Ân, bác sĩ nói Tiểu Phong sẽ tỉnh lại nhanh thôi, cho nên em không cần lo lắng như vậy!"

An Vũ Ân nhìn khuôn mặt tuần dật của Lăng Thiệu Đường, trong lòng đau xót, lập tức gật đầu.

Không biết qua bao lâu, bây giờ đã là sáng sớm ngày hôm sau, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, nhẹ nhàng chiếu vào phòng, rốt cục các bác sĩ đã kiểm tra xong, họ mang theo vẻ mặt mệt mỏi và thất vọng đi vào.

Lăng Thiếu Đường, Kỳ Hình, An Vũ Ân đồng thời đứng dậy, lại gần bác sĩ.

"Bác sĩ, sao rồi?" An Vũ Ân khẩn trương hỏi.

Trên mặt bác sĩ lộ ra vẻ khó xử.

Lăng Thiếu Đường nhẹ chau mày lại, giọng nói trầm thấp, lạnh ngắt:
"Kết quả kiểm tra như thế nào?"

Bác sĩ lau mồ hôi lạnh trên trán: "Lăng tiên sinh, bước phối hình diễn ra rất thuận lợi, nhưng kém may mắn ở chỗ - nhóm máu của ngài và bệnh nhân không giống nhau!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 225

Nhóm Máu -rh (Âm Tính)

"Nhóm máu không giống nhau?" Lăng Thiểu Đường chau mày lại nhìn bác sĩ, nói.

Kỳ Hình cũng chăm chú nhìn bác sĩ, bọn họ đều không thấy sắc mặt tái nhợt của An Vũ Ân.

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, nhẹ nhàng day huyết thái dương nói:

"Trải qua nhiều lần kiểm tra và xét nghiệm, chúng tôi phát hiện nhóm máu của Lăng tiên sinh không giống với nhóm máu của bệnh nhân, Lăng tiên sinh có nhóm máu O, mà bệnh nhân lại có nhóm máu -Rh (âm tính)!"

"Cái gì?" An Vũ Ân không kiềm chế được nữa kêu lên.

Lăng Thiểu Đường không nói gì, giống như đang tự hỏi mình một vấn đề gì đó.

Trên mặt Kỳ Hình lộ rõ vẻ nghi hoặc, nhóm máu của Tiểu Phong và Đường không giống nhau? Nếu Tiểu Phong thật sự là con của Đường và An Vũ Ân, thì chỉ có thể là An Vũ Ân có nhóm máu -Rh, nhưng rõ ràng bác sĩ đã nói tủy xương của An Vũ Ân không hợp với Tiểu Phong -

Điều đó có nghĩa là... bố của Tiểu Phong là một người khác?

Kỳ Hình nghĩ đến điều này, nhất thời bị ý nghĩ này làm cho khiếp sợ, nếu Đường không phải bố của Tiểu Phong, vậy thì là ai?

Sẽ không phải là- (p. s: Ý chị là bố anh Đường đấy).

Cô thở phì phò, không dám nghĩ tiếp.

Lăng Thiều Đường nhíu mày, anh nhìn bác sĩ, lập tức nói: "Bác sĩ, Tiểu Phong thật sự có nhóm máu -Rh?"

Bác sĩ gật gật đầu: "Đúng, nhóm máu này là một trong hai nhóm máu thuộc hệ nhóm máu Rhesus. Trên lâm sàng, đây là hệ thống nhóm máu quan trọng nhất sau ABO, hầu hết máu của chúng ta +Rh (dương tính), máu -Rh là một loại máu hiếm, tỷ lệ trung bình những người có nhóm máu này chỉ là một phần nghìn (-Rh chỉ chiếm 0, 04%). Vì vậy, HLA-DR của ngài và bệnh nhân không phù hợp, hay nói cách khác - ngài không thể ghép tủy xương cho bạn nhỏ Tiểu Phong được!"

"Còn có biện pháp nào khác không?" Lăng Thiều Đường bình tĩnh nói.

Bác sĩ khẽ thở dài một cái, nói: "Tủy của tiểu thư An không phù hợp với Tiểu Phong, như vậy chỉ còn một biện pháp duy nhất là tìm bố của bệnh nhân đến đây, theo cách này, thứ nhất mọi người có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian tìm kiếm tủy xương phù hợp, thứ hai là để đảm bảo sự an toàn trong quá trình giải phẫu!"

An Vũ Ân xụi lơ ở trên ghế, ánh mắt cô ta cực kì trống rỗng.

Hai tay Lăng Thiều Đường đặt trên thành cửa sổ, như một con chim ưng đang giương cánh bay, nhìn xuống dưới.

"Bác sĩ, cảm ơn ông, chúng tôi sẽ mau chóng tìm được tủy xương phù hợp!" Tiếng nói trầm thấp của Lăng Thiều Đường hàm chứa sự mệt mỏi.

Bác sĩ gật đầu, rồi đi ra ngoài.

Trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được.

"Đường... Chúng ta - chúng ta nên làm gì?" Kỳ Linh phá vỡ không khí yên tĩnh lúc này, giờ phút này cô có thể khẳng định Tiểu Phong không phải là con trai ruột của Đường, bởi vì xét nghiệm ADN không lừa được người, còn những người có lòng dạ khó lường mới có thể lừa được người khác.

Lăng Thiều Đường xoay người, tựa người lên cửa sổ, hai tay khoanh tròn, nhìn sắc mặt tái nhợt của An Vũ Ân nói: "Tìm hẩn đến đây đi!"

Kỳ thực anh đã sớm hoài nghi Tiểu Phong không phải là con mình, tuy là vậy, nhưng anh vẫn đồng ý làm chút gì đó cho thằng bé, cho dù nó không phải là con trai ruột của mình, nhưng nó cũng là người nhà họ Lăng, cho nên anh nghĩ rằng căn cứ trên quan hệ huyết thống có thể hiến tặng tử xương cho nó, nhưng mà ngàn vạn lần anh cũng không thể ngờ, nhóm máu của Tiểu Phong lại đặc biệt như vậy!

An Vũ Ân nghe Lăng Thiều Đường nói một câu ngắn gọn như vậy thì cả kinh - đứng bật dậy, bước nhanh đi đến trước mặt anh: "Thiếu Đường, anh đừng hiểu lầm, em - "

Cô ta không biết nên nói cái gì cho đúng, là giải thích hay là che giấu, chính cô ta cũng không rõ nữa.

"Vũ Ân, hiện tại cứu Tiểu Phong là quan trọng nhất, em còn muốn giải thích cái gì!" Lăng Thiều Đường chau mày lại, nói với An Vũ Ân.

"Không không - Thiếu Đường, em muốn giải thích cho anh nghe!" An Vũ Ân không quan tâm gì cả, cô nhào vào trong lòng Lăng Thiều Đường, nước mắt chảy xuống.

Kỳ Hinh đứng ở một bên, trong lòng ê ẩm.

"Vũ Ân!" Lãng Thiếu Đường quát một tiếng chói tai, kéo An Vũ Ân ra: "Em bình tĩnh chút! Hiện tại điều quan trọng nhất là tìm được bố của Tiểu Phong, em có hiểu không!"

An Vũ Ân kinh ngạc nhìn Lãng Thiếu Đường, vô lực, lẩm bẩm nói: "Hắn - hắn có thể đến đây sao? Ở trong lòng hắn, Tiểu Phong không hề quan trọng!"

Thân mình Kỳ Hinh run lên, ngừng thở nhìn An Vũ Ân.

Biểu cảm trên mặt Lãng Thiếu Đường không có gì khác lạ, anh chỉ nhàn nhạt mở miệng nói: "Từ 'hắn' trong miệng em nói là Thiếu Nghị đúng không? Hắn mới là bố đẻ của Tiểu Phong!"

"Anh - làm sao anh biết được?" An Vũ Ân giống như một con dã thú hung hãn, nhất thời trừng lớn hai mắt.

Mà Kỳ Hinh cũng chấn động, làm sao có thể? Là Thiếu Nghị thật sao?

Ở trong mắt cô hiện ra bộ dáng anh tuấn, dịu dàng của Lãng Thiếu Nghị, hắn là một người đàn ông tao nhã, lịch thiệp, làm sao có thể cùng An Vũ Ân - -

Cô dùng tay che miệng, sợ rằng vì quá kinh ngạc mà kêu thành tiếng.

Lãng Thiếu Đường lấy tay đỡ trán, nói: "Anh cũng không khẳng định điều này, nhưng mà nhóm máu của Tiểu Phong quá đặc biệt làm anh nhớ đến một người!"

"Anh - anh biết Thiếu Nghị có nhóm máu -Rh sao?" An Vũ Ân thất thanh hỏi, kỳ thực, ngay cả cô ta cũng không biết Thiếu Nghị có nhóm máu hiếm này.

Lăng Thiếu Đường nhẹ lắc đầu: "Không, anh cũng không biết Thiếu Nghị có nhóm máu này, tất cả người nhà họ Lăng đều có nhóm máu O, cho nên anh cho rằng Thiếu Nghị cũng như thế, người mà anh nghĩ tới, chẳng phải Thiếu Nghị, mà là mẹ Thiếu Nghị. Năm đó bởi vì không chịu nổi lời đồn đại xung quanh nên bà ta chọn cách tự sát, khi đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói bà ta mất máu quá nhiều, nhưng bởi vì bà ta có nhóm máu -Rh, cho nên không tìm được loại máu thích hợp để cứu chữa!"

Mắt Lăng Thiếu Đường sáng như đuốc nhìn về mặt kính ngọc của An Vũ Ân, nói tiếp: "Nhóm máu của em và Tiểu Phong không phù hợp, Tiểu Phong chỉ có thể mang nhóm máu của Thiếu Nghị, mà nhóm máu Thiếu Nghị giống nhóm máu mẹ hẳn, ba người bọn họ đều có nhóm máu -Rh!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 226

Treo Giải Thưởng Một Triệu Dollar

Câu nói cuối cùng của Lăng Thiệu Đường khiến An Vũ Ân xụi lơ ở trên ghế, toàn thân cô ta run lên.

Kỳ Hinh nhẹ thở dài một hơi, chậm rãi đi tiến lên: "Tiểu thư An, tuy rằng tôi không rõ cô và Thiệu Nghị đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ mạng người quan trọng hơn, cô phải biết rằng, chỉ cần kéo dài thêm một phút, mạng sống của Tiểu Phong cũng sẽ bị uy hiếp!"

Lời nói của Kỳ Hinh khiến An Vũ Ân khôi phục ý thức, cô ta nhìn Kỳ Hinh, lại nhìn nhìn Lăng Thiệu Đường, vẻ mặt kích động khác thường, bỗng cô ta đứng lên: "Các người cho rằng tôi không nghĩ đến chuyện phải liên lạc với Thiệu Nghị sao? Kỳ thực trước khi gọi cho Thiệu Đường, tôi đã báo cho Thiệu Nghị biết trước, nhưng mà hắn cự tuyệt, không muốn giúp đỡ. Trong mắt hắn, Tiểu Phong chỉ là công cụ để hắn lợi dụng thôi, làm sao hắn có thể giúp đỡ Tiểu Phong được đây?"

Kỳ Hinh mở to hai mắt, cô không tin lời An Vũ Ân nói: "Làm sao có thể chứ? Làm sao Thiệu Nghị có thể là người như vậy được chứ? Hắn - hắn và cô đã có con với nhau, thì chắc hắn hân sẽ rất yêu quý hai mẹ con cô, hơn nữa hắn lại là một người lương thiện..."

Lời cuối cùng được nói ra, giọng nói của cô nhỏ dần đi, bởi vì cô không có đủ dũng khí để khẳng định điều này.

“Hắn là người lương thiện sao? Hắn yêu tôi? Ha ha -” Giống như đang được nghe một câu chuyện cười hài nhất thế giới, An Vũ Ân cười thật to, ngay sau đó cô ta đứng dậy, oán hận nhìn Kỳ Hinh, nói: “Kỳ Hinh, cô có biết tôi ghen tị với cô nhiều như thế nào không? Có biết tôi hận cô nhiều bao nhiêu không? Sao cô cứ giả vờ im hơi lặng tiếng như thế? Lăng Thiệu Đường yêu cô, ngay cả Lăng Thiệu Nghị cũng yêu cô!”

“Cô – cô nói cái gì? Thiệu Nghị yêu tôi?” Kỳ Hinh lui về phía sau mấy bước, sóng gió như đang nổi lên trong lòng.

“Đủ rồi, Vũ Ân, náo loạn đủ rồi.” Giọng Lăng Thiệu Đường uy nghiêm, anh tiến lên một bước, kéo Kỳ Hinh vào lòng, nhìn An Vũ Ân bằng ánh mắt sắc bén.

An Vũ Ân bị giọng nói lạnh lùng của anh dọa, nhưng khi nhìn thấy Lăng Thiệu Đường khẩn trương ôm Kỳ Hinh vào trong lòng, bỗng chốc lửa giận phun hết ra ngoài: “Cô-”

Cô ta vươn tay chỉ vào mặt Kỳ Hinh.

“Lúc nào cô cũng trưng ra cái bộ dáng nhu mì, giả tạo này, tôi hận bộ dáng này của cô, vì sao những người đàn ông tôi yêu quý đều yêu cô? Chẳng lẽ cô không biết Lăng Thiệu Nghị yêu cô đến nỗi định thừa dịp cô mê man chiếm đoạt cô sao?”

“An Vũ Ân, cô vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa!” Ánh mắt Lăng Thiệu Đường trở nên lạnh lùng đầy sát khí, trên mặt của anh là một tảng băng lạnh.

Kỳ Hinh cũng ngây dại, đầu óc trống rỗng.

“Thế nào? Bây giờ anh đã hiểu được tâm tư của em trai mình rồi chứ? Không sai, mấy năm nay tôi luôn ở bên cạnh Thiếu Nghị, cũng biết rõ hăn nham hiểm thế nào, nhưng mà duy chỉ có Kỳ Hình mới có thể khiến hăn làm việc không dứt khoát, thật buồn cười!”

Lăng Thiếu Đường vừa muốn tiến lên, thì cửa phòng bị một y tá đẩy ra.

“Ai cho cô vào đây!” Lăng Thiếu Đường rống to đến nỗi suýt chút nữa làm sập bệnh viện.

Y tá sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hai chân cũng không ngừng run lên, cô ta sợ hãi nói: “Lăng tiên sinh, thực xin lỗi, Tiểu Phong... tỉnh rồi!”

Lăng Thiếu Đường vừa nghe cô ta nói xong, dần dần thu hồi biểu cảm trên mặt, không nói một lời, sai bước đi đến phòng bệnh của Tiểu Phong.

An Vũ Ân cũng vội vàng đuổi theo, Kỳ Hình sững sốt, đi theo hai người.

Ánh mặt trời dịu dàng xuyên thấu qua khung cửa sổ, chiếu vào phòng bệnh, chiếu cả vào sắc mặt tái nhợt của Tiểu Phong.

“Mẹ -” Tiểu Phong nhìn thấy viền mắt của An Vũ Ân đỏ hồng, vô lực kêu lên.

“Tiểu Phong -” An Vũ Ân đau lòng đi lên phía trước nhè nhẹ vỗ về gương mặt cậu.

“Mẹ, mẹ vừa khóc hả? Là vì Tiểu Phong không ngoan sao?” Giọng nói non nớt khiến người ta phải đau lòng.

“Không, mẹ khóc là vì Tiểu Phong đã tỉnh!” An Vũ Ân lau đi giọt nước mắt trên khóe mắt.

Tiểu Phong chuyển dần ánh mắt sang Lăng Thiểu Đường và Kỳ Hinh đang đứng phía sau, nở nụ cười hồn nhiên trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tái nhợt: “Bố -”

Thân mình An Vũ Ân và Kỳ Hinh đồng thời run lên.

Lăng Thiểu Đường vừa muốn tiến lên phía trước, cánh tay anh bị Kỳ Hinh kéo lại.

“Đường, đừng nói sự thật cho đứa nhỏ biết!” Kỳ Hinh nhẹ nhàng nói, ngay sau đó, con người đen đầu lòng nhìn Tiểu Phong nằm trên giường.

Lăng Thiểu Đường vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hinh, anh hiểu ý của cô. Kỳ Hinh cũng yêu thích đứa nhỏ này, cho nên không muốn anh làm tổn thương cậu bé.

Sao anh không hiểu chứ.

“Tiểu Phong, có nhớ bố không?” Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng ngồi xuống giường bệnh của Tiểu Phong, cúi đầu nhìn Tiểu Phong nói.

“Có ạ, Tiểu Phong rất nhớ bố!” Tiểu Phong dùng sức gật đầu, nói.

“Con ngoan, chờ con khỏi bệnh, bố đưa con đến Disney chơi được không nào?” Lăng Thiểu Đường nhìn Tiểu Phong nói.

Tiểu Phong vui vẻ hẳn lên: “Có thật không ạ?”

“Thật!”

Tiểu Phong cười, nhưng bỗng nhiên ánh mắt lại tối sầm xuống.

“Sao vậy con?” Lăng Thiểu Đường nhẹ giọng hỏi.

“Bố ơi, có phải Tiểu Phong sắp chết rồi không?” Tiểu Phong ngây thơ vừa khóc vừa nói.

Lăng Thiểu Đường nhẹ nhàng cười, bàn tay to mơn trớn khuôn mặt Tiểu Phong: “Tiểu Phong không được nói bậy, nếu không bố sẽ tức giận!”

Tiểu Phong hít cái mũi nhỏ, nhu nhuận nói: “Vâng ạ, Tiểu Phong không để bố giận đâu, có bố ở đây, Tiểu Phong không sợ gì hết!”

“Tiểu Phong ngoan!” Lăng Thiểu Đường đau lòng ôm cậu vào trong lòng: “Có bố ở đây, Tiểu Phong không phải sợ gì hết, bố sẽ không để con xảy ra chuyện gì!”

Giọng nói kiên định, chắc như đinh đóng cột.

Đỗ Tiểu Phong ngủ xong, Lăng Thiểu Đường mới đứng dậy, anh cầm lấy di động, bấm một dãy số, nói: “Lập tức giúp tôi làm hai việc, thứ nhất phải tìm được Thiểu Nghị, thứ hai treo giải thưởng một triệu Dollar cho ai có tủy xương hợp với Tiểu Phong!”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 227

Đi Theo Bằng Chứng

Beta: Meo Miu Ciu

Đồng tiền, phát huy sự mê hoặc của nó, sau khi tin tức Lăng thị treo giải thưởng một triệu dollar để tìm kiếm loại tủy phù hợp để cấy ghép, người ứng tuyển phải đến kiểm tra trước, đáng tiếc, nói cho cùng số lượng người có nhóm máu Rh âm tính tương đối ít, còn phải có máu Rh âm tính phù hợp với HLA lại càng thêm khó khăn.

Chưa tới một ngày, Lăng Thiếu Đường đã tăng giải thưởng lên tới hai triệu dollar, hơn nữa còn tăng phần thưởng hấp dẫn, bởi vì anh không còn nhiều thời gian chờ đợi nữa, một là hôn lễ đang tới gần, hai là vì bệnh

tình của Tiểu Phong.

Trong phòng bệnh, Tiểu Phong càng trở nên tái nhợt, mỗi ngày đều bị đau đớn hành hạ, nhưng đứa bé này rất kiên cường và rất lạc quan, điều này khiến tất cả các bác sĩ thêm thương xót, bởi vì ngay cả người lớn chịu đựng như vậy cũng rất khó khăn.

Cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra, An Vũ Ân lau thật nhanh nước mắt trên mặt.

" Tiểu Phong-" Người đến là Kỳ Hinh và Lăng Thiếu Đường.

Trên tay Kỳ Hình cầm đồ chơi Vịt Donald số lượng hạn chế của Disney, miệng của nó được làm từ vàng, lông được làm từ chỉ vàng, đôi mắt được khảm ngọc thạch, tròng mắt được gắn tỉ mỉ 20 viên kim cương, trên thế giới chỉ có 100 con.

"Chị!" Tiểu Phong thấy Kỳ Hình thì gọi ngọt ngào.

Kỳ Hình ngồi xuống đầu giường Tiểu Phong, giơ món đồ trong tay lên:
"Tiểu Phong, em nhìn này, chị mang đồ chơi cho em!"

Tiểu Phong vui vẻ cười: "Là Vịt Donald, người bạn em yêu thích nhất!"

Kỳ Hình cười, đưa món đồ chơi đặt vào tay nó.

Khi Tiểu Phong nhìn thấy Lăng Thiệu Đường đứng sau, ánh mắt sáng lên: "Bố!"

Lăng Thiệu Đường xoa đầu Tiểu Phong, sau đó nói: "Tiểu Phong, hôm nay lúc điều trị có khóc không?"

Tiểu Phong lắc đầu mạnh, hiểu chuyện nói: "Tiểu Phong rất ngoan, ngay cả chị y tá cũng khen con đấy!"

Lăng Thiệu Đường véo mũi cậu: "Bé ngoan!"

An Vũ Ân nhẹ nhàng đi tiến lên: "Thiệu Đường bây giờ anh có thời gian không? Em_ có lời muốn nói với anh!"

Lăng Thiệu Đường nhìn thẳng khuôn mặt An Vũ Ân, khẽ nói với Kỳ Hình: "Hình Nhi, ở đây chăm sóc Tiểu Phong, anh sẽ nhanh chóng trở lại!"

Kỳ Hình mỉm cười gật đầu.

"Cám ơn!" An Vũ Ân nhìn Kỳ Hình nói.

Ánh mặt trời kéo dài bóng của Lăng Thiệu Đường và An Vũ Ân trên bãi cỏ của bệnh viện, Lăng Thiệu Đường đứng trước, An Vũ Ân phía sau.

" Vũ Ân, em muốn nói với anh điều gì?" Lăng Thiệu Đường ngồi xuống ghế đá, giọng nói trầm thấp vang lên không nhanh không chậm.

" Thiệu Đường, em biết bây giờ anh nghi ngờ mọi chuyện đều do Thiệu Nghị gây ra, hơn nữa còn phái người tìm kiếm tung tích của hân, điều em muốn nói, nếu như anh tìm được hân, cầu xin anh - đừng làm tổn thương hân!"

Trong giọng nói của An Vũ Ân chứa cảm xúc phức tạp.

Lăng Thiệu Đường không nói gì, đôi mắt sắc nhọn nhìn thẳng An Vũ Ân.

An Vũ Ân cụp mắt, che giấu vẻ mất tự nhiên trên mặt: " Dù sao Thiệu Nghị cũng là bố ruột của Tiểu Phong, em không muốn - Tiểu Phong mất bố !"

" Em - sao lại ở cùng một chỗ với Thiệu Nghị?" Đột nhiên Lăng Thiệu Đường hỏi.

An Vũ Ân dừng một chút, tự biết chuyện không thể giấu nổi nữa, vì vậy, chuyện đã xảy ra năm đó— vào ngày mừng một tháng năm, cô nói hết cho Lăng Thiệu Đường biết.

Theo sự việc cô ta kể lại, sắc mặt Lăng Thiệu Đường càng trở nên khó coi.

" Thiệu Đường, em biết năm đó là em rời xa anh, là em không chịu được cô đơn --"

" Chuyện lúc trước anh không muốn nhắc lại!" Lăng Thiếu Đường lạnh lùng cắt đứt lời nói của An Vũ Ân.

An Vũ Ân trầm mặc, cô ta không biết nên nói thế nào mới đúng.

" Thiếu Nghị đã làm gì với Hình Nhi?" Lăng Thiếu Đường không quên lời của cô ta, tay nắm chặt thành quả đấm.

" Thiếu Nghị nảy sinh tình cảm với Kỳ Hình, sau đó em hiểu được một phần sự việc qua một cuộc đối thoại __sự việc là đêm Kỳ Hình đau đầu __ uống thuốc giảm đau, trong này chứa thành phần Ephedrine, cho nên ngủ say, lúc đó Thiếu Nghị nổi lên dự niệm với Kỳ Hình, nhưng sau đó hắn dừng lại hành động của mình, nên không tạo ra sai lầm lớn." An Vũ Ân nhìn một bệnh nhân tản bộ cách đó không xa nói.

Khuôn mặt của Lăng Thiếu Đường khiến người ta không đoán được suy nghĩ, đôi mắt lạnh lẽo tóe lên lửa giận đáng sợ.

An Vũ Ân tiếp tục nói: " Sau khi say rượu, em và Thiếu Nghị không dùng bất cứ biện pháp nào, nên mới có Tiểu Phong, vốn Thiếu Nghị không thích đứa bé này, thậm chí sau khi Tiểu Phong được sinh ra, hắn cũng không nhìn nó, hiện tại Tiểu Phong bị bệnh, em nghĩ hắn cũng không đau lòng!"

" Cho dù như vậy, em vẫn hy vọng anh có thể bỏ qua cho hắn?" Lăng Thiếu Đường cất giọng nói.

An Vũ Ân gật đầu, nhìn anh nói: " Nói cho cùng anh cũng không thể là bố Tiểu Phong cả đời được, không phải sao? Hơn nữa sau ngày hôn lễ của anh và Kỳ Hình, em và Tiểu Phong cũng phải tiếp tục cuộc sống riêng."

Lăng Thiếu Đường đan chéo hai bàn tay, giọng nói trầm xuống: " Thiếu Nghị có nói về kế hoạch hay hành động tiếp theo không?"

An Vũ Ân suy nghĩ cẩn thận, nhẹ giọng nói: " Em nhớ lần cuối cùng gặp mặt Thiếu Nghị, hắn nói với em, trước khi chết Tuyên Tử Dương để lại một phần chứng cứ gây bất lợi đến hắn, hoặc là phong thư hoặc là người đưa tin, tóm lại là tài liệu chứng minh hắn gây tội!"

Lăng Thiếu Đường ngăn người, xem ra Thiếu Nghị và người của tổ chức vẫn liên lạc, ngay sau đó khẽ nhún mày , " Ha

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 228

Phòng Nghi Cô Dâu Náo Nhiệt

Có lẽ, sẽ có một ngày em đi tới phía cuối con đường, dừng lại ở nơi hoàng hôn đỏ như máu, em bình thản khẽ nhắm mắt chờ bóng đêm chôn vùi mình, nhưng xin anh tin tưởng, trái tim em vẫn chung thủy đập từng nhịp dưới ánh mặt trời, đời đời kiếp kiếp, chỉ có tiếng nói, chính là: Em mãi mãi yêu anh. . .

Sáng sớm màn sương bao phủ vàng sáng mỹ lệ của nhà thờ lớn St. Peter, trong phòng nghi của cô dâu, nhà trang điểm quốc tế SooHuang đang chậm rãi trang điểm cho Kỳ Hinh.

Hôn lễ còn mấy tiếng nữa mới diễn ra, nhưng Kỳ Hinh đã vô cùng khẩn trương.

"Tiểu thư Kỳ, có vẻ cô rất hồi hộp?" SooHuang mỉm cười hỏi, nhanh chóng ra lệnh cho trợ lý lấy đồ trang điểm khác.

Kỳ Hinh xấu hổ cười.

"Tiểu thư Kỳ, cô không biết bây giờ có bao nhiêu phụ nữ đổ kị với cô vì có thể gả cho Lăng tiên sinh, nghe nói, vì cô mà Lăng tiên sinh đã chuẩn bị một hôn lễ lãng mạn và xa hoa nhất! dđlqd Đáng tiếc, toàn bộ đều được giữ

bí mật, đúng rồi, tiểu thư Kỳ, cô có thể bật mí cho tôi một chút được không ?" SooHuang hết sức tò mò.

"Rất xin lỗi... chuyện có liên quan tới hôn lễ, lqđ một điều anh ấy cũng không nói cho tôi biết!" Kỳ Hình nhìn mình trong gương, cười ngây ngô, cô tin tưởng Đường nhất định sẽ để tâm vào buổi hôn lễ này.

SooHuang hé miệng cười: "Đó là Lăng tiên sinh thương cô, cô xem bên ngoài có nhiều vệ sĩ như vậy thì biết được ngài ấy lo lắng cho cô thế nào rồi!"

Kỳ Hình càng thêm xấu hổ.

Nhìn người phụ nữ với má lúm đồng tiền trong gương, nhà trang điểm SooHuang thốt lên: "Woa! Tiểu thư Kỳ, cô thật xinh đẹp...!"

SooHuang làm nghề trang điểm đã nhiều năm, đã từng trang điểm cho vô số cô dâu nhưng chắc chắn Kỳ Hình là người đẹp nhất.

Trên người Kỳ Hình là váy cưới do nhà thiết kế thế giới Vera thiết kế riêng theo dáng người cô, lụa mỏng uyển chuyển đung đưa, đường viền được khảm bằng hơn 2100 hạt ngọc trai, cài áo kim cương 8. 8 Carat 504 mặt màu lục khiến lòng người đắm say trước vẻ đẹp của Kỳ Hình.

Sự hoàn mỹ ban đầu được người trang điểm biến thành trong sáng rung động lòng người.

Đôi mắt khẽ chớp như làn gió mùa thu, cánh môi đỏ mọng dường như nước có thể chảy ra.

Hôm nay, cô thật sự gả cho Đường ư ?!

Điều này là thật đúng không ?!

Gả cho Đường, đây là giấc mộng lớn nhất đời cô, đã thực hiện được rồi à ?!

Vì sao lòng cô lại cảm thấy lo lắng, con tim đập liên hồi ?!

Chẳng lẽ lại đang nằm mơ?!

Không muốn suy đoán, cô véo mạnh gò má mình.

"Ừm! Đau!" Đau khiến cô kêu lên. Hàng lông mày xinh đẹp khẽ nhúu lại.

Ừm, quả thật rất đau!

Nhưng là -

Cô vui vẻ nở nụ cười với lúm đồng tiền - - tốt quá! Cô không phải đang mơ!

Mọi thứ trước mắt đều sự thật!

Trong lúc Kỳ Hình đang cười ngây ngô, Kỳ Chấn Đông và Chúc Bích Doanh gõ cửa bước vào phòng nghỉ.

"Bố, mẹ - - " Kỳ Hình vui mừng lập tức đứng dậy.

Lăng Thiệu Đường cố ý cử máy bay riêng tới đón hai người đến Rome.

"Hình Nhi, nhanh, để mẹ nhìn xem!" Chúc Bích Doanh vui vẻ đi tới gần Kỳ Hình, trong mắt hiện lên ý cười nói.

"Ôi, Hình Nhi, mẹ con luôn rối loạn vội vã muốn thấy con, bố đã nói bây giờ con đang vội trang điểm, bà ấy vẫn muốn đến phòng nghỉ! Đúng là!" Kỳ Chấn Đông cố ý lườm Chúc Bích Doanh nói.

"Mẹ - - " Kỳ Hình tỏ ra hờn dỗi.

"Đứa bé này! Đúng rồi, tình hình bố chồng tương lai của con thế nào?" Kỳ Chấn Đông cứng chiều nhìn Kỳ Hình. lqd Cuối cùng đứa bé này vẫn gả cho Lăng Thiệu Đường, đây cũng chính là tâm nguyện của ông và Lăng Diệu Hồng.

"Cơ thể ông ấy đã tốt hơn, hôm nay cũng tới hôn lễ, đúng rồi, bố, thân thể bố hiện nay đã hồi phục đến đâu rồi?" Kỳ Hình thân thiết hỏi thăm.

Kỳ Chấn Đông cười lớn: "Chẳng phải con nhìn thần sắc bố sẽ biết ngay sao, lần này, may mà là thiếu Đường, cho nên Hình Nhi, sau khi gả đi phải đối xử tốt với gia đình bên nhà Thiếu Đường, không được giống con nít, sẽ làm người khác lo lắng!"

"Đâu có - - " Kỳ Hình bất mãn phản đối.

Trong phòng nghỉ vang lên tiếng nói tiếng cười.

"Hóa ra nơi này náo nhiệt như vậy !" Lúc này cửa phòng nghỉ mở ra, Lăng Thiệu Đường mặc lễ phục đen đi vào.

Dien Dan Le Quy Don

Hôm nay Lăng Thiệu Đường càng thêm anh tuấn khác lạ, phong thái hiên ngang, lạnh lùng điên cuồng bất chấp mọi thứ là ngoài mặt, nhưng tình cảm thể hiện trong ánh mắt lại làm tất cả mọi người sợ hãi, lễ phục đen vừa vặn, tôn lên dáng người thon dài thẳng tắp, vẻ bề ngoài càng thêm hoàn mỹ.

"Đường - - " Kỳ Hình xúc động thể hiện tình yêu sâu sắc.

Mắt Lăng Thiệu Đường chứa ý cười, tiến lên phía trước, nhìn Kỳ Chấn Đông và Chúc Bích Doanh hơi cúi thấp người: "Bố, mẹ!"

Kỳ Chấn Đông và Chúc Bích Doanh đều tươi cười vui mừng.

"Đúng là không biết xấu hổ, còn chưa kết hôn, đã sửa lại cách xưng hô rất nhanh!" Kỳ Hình cố ý liếc Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường cười ha ha: "Anh đã sửa cách xưng hô từ lâu, chỉ là em không biết thôi!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 229

Cha Sứ Mang Bằng Chứng Đến

Beta: Meo Miu Ciu

Bàn tay thon dài của Lăng Thiệu Đường khẽ vuốt mái tóc mềm mại, giọng nói dịu dàng chứa đầy cưng chiều: "Hinh Nhi, có mệt lắm không? Anh cực kỳ lo lắng về sức khỏe của em!"

Kỳ Hinh nhẹ cười: "Đường, em rất khỏe, thật đấy!"

Lúc này, nhà trang điểm SooHuang đi lên phía trước, vươn tay chân thành chúc mừng: "Lăng tiên sinh, chúc mừng ngài!"

Lăng Thiệu Đường bắt tay một cái, nói: "Cảm ơn lời chúc phúc của anh, đồng thời cũng cảm ơn anh đã trang điểm cho Hinh Nhi của tôi xinh đẹp như vậy!"

SooHuang nhẹ nhàng cười: "Trời xinh Tiểu thư Kỳ đã xinh đẹp như vậy rồi, tôi rất vinh hạnh có thể trở thành người trang điểm cho Lăng phu nhân...!"

Kỳ Hinh lại càng xấu hổ hơn.

"Hinh Nhi, trước tiên em nghỉ ngơi một chút, ba tiếng sau hôn lễ của chúng ta sẽ bắt đầu!" Lăng Thiệu Đường yêu thương nói với Kỳ Hinh.

Kỳ Hình gật đầu, hạnh phúc cười.

“Bố, mẹ, con cũng chuẩn bị phòng nghỉ cho hai người rồi, một lúc sau con sẽ đưa hai người qua đó!” Sau khi Lăng Thiếu Đường đưa Kỳ Hình ngồi xuống ghế ở phòng nghỉ, quay đầu lại nói với bọn họ.

“Được, được! Hình Nhi, chúng ta ra ngoài trước, con nghỉ ngơi chút đi!” Kỳ Chấn Đông nói.

Kỳ Hình gật đầu.

Đoàn người nhanh chóng rời khỏi phòng nghỉ, Lăng Thiếu Đường chậm rãi đóng cửa, nói với vệ sĩ bên cánh cửa: “Bảo vệ Lăng phu nhân, đảm bảo an toàn cho cô ấy!”

“Vâng, Lăng tiên sinh!” Vệ sĩ lập tức trả lời.

Ngồi trong phòng nghỉ Kỳ Hình cũng hơi mệt mỏi, cô mới trang điểm xong, trên bàn còn có đồ trang sức và vòng cổ, đến lúc hôn lễ diễn ra có thể đeo luôn.

Cô nhìn những trang sức xa hoa được bày ra ngay trước mắt mình, có vương miện gắn 30 viên kim cương, có vòng cổ đính chừng năm viên kim cương, dây chuyền kim cương tổng cộng có 100 viên, nhẫn kim cương cũng 6 đến 7 viên.

Kỳ Hình hít sâu, quả thật hôn lễ là một công việc cần dùng đến thể lực, cô thật sự khó có thể tưởng tượng lát nữa cô đeo những thứ này lên người, cơ thể có chịu nổi không. Lúc đang suy nghĩ, phía cửa vang lên âm thanh ồn ào. Chỉ nghe thấy bên ngoài có giọng nói diêm dăm của ông lão: “Các vị, tôi thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với tiểu thư Kỳ!”

“Rất xin lỗi, không có sự cho phép của Lăng tiên sinh, bất luận người nào cũng không thể gặp mặt tiểu thư Kỳ!” Giọng nói của vệ sĩ rất lạnh

lòng.

Kỳ Hình hơi nhú mào, sau đó đến bên cửa, mở cửa ra.

“Tiểu thư Kỳ!” Khi vệ sĩ nhìn thấy Kỳ Hình, cung kính đợi lệnh.

“Kỳ Hình - -“

“Cha sứ Dehn? ! !” Khi Kỳ Hình thấy ông lão, kinh ngạc mà lại vui sướng thốt lên.

Vì thế cô nói với vệ sĩ: “Vị này chính là cha sứ của nhà thờ lớn Milan, cho ông ấy vào!”

“Vâng, tiểu thư Kỳ!”

“Kỳ Hình, chúc mừng hôn lễ của con hôm nay!” Cha sứ Dehn ngồi vào ghế, hiền từ nói với Kỳ Hình.

“Cảm ơn người, cha sứ! Đúng rồi, cha đặc biệt tới tham gia hôn lễ của con ư?” Kỳ Hình cảm thấy rất bất ngờ.

Cha sứ Dehn là người rửa tội cho Tuyền Tử Dương, cũng là cha sứ chứng kiến hôn lễ của cô với Tuyên Tử Dương, cho nên hôm nay ông xuất hiện ở đây, ít nhiều khiến cô cảm thấy kì lạ.

Cha sứ Dehn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thật ra, cha tới đây vì muốn đưa cho con một thứ!”

Nói xong, ông lấy từ trong túi ra một cái đĩa CD, giao cho Kỳ Hình.

“Cha sứ, đây là - ?” Kỳ Hình nhìn chiếc đĩa, nghi ngờ hỏi.

“Đây là Tử Dương nhờ cha đưa cho con! Nói nhất định phải tự tay giao cho con!” Sắc mặt cha sứ nghiêm trọng.

Kỳ Hinh ngẩn ra: “Tử Dương? Hiện tại anh ấy ở đâu?”

Đã lâu cô không thấy hắn, đối với hắn, trong lòng Kỳ Hinh trước sau chỉ có áy náy.

Cha sứ lắc đầu nói: “Thứ này nửa năm trước nó giao cho cha, nó nói với cha, một khi nó gặp phải bất trắc, cha sẽ giao thứ này cho con!”

“Gặp phải bất trắc?” Kỳ Hinh kinh hãi lập tức đứng dậy: “Cha sứ, nói như vậy, hiện tại Tử Dương anh ấy đã - -“

“Không sai, hai ngày trước thi thể của nó đã được cảnh sát phát hiện, cho nên cha nhanh chóng bắt đầu tìm tin tức của con, Thượng Đế phù hộ, đã cho cha biết rõ con cử hành hôn lễ ở đây!”

Kỳ Hinh nhìn chiếc đĩa trên tay, trong đầu trống rỗng, thi thể Tử Dương được cảnh sát phát hiện? Anh ta - -

“Cha sứ, Tử Dương anh ấy - - chuyện gì đã xảy ra?” Cô ghen ngào hỏi.

Cha sứ thở dài nhìn chăm chăm chiếc đĩa, trên mặt thể hiện sự áy náy: “Cha xin lỗi, Kỳ Hinh, về toàn bộ sự việc sau khi Tử Dương đi, cha đều không biết rõ, khi biết tin nó đã là một thi thể, cũng vô cùng kinh hãi, nhưng cha nghĩ nếu Tử Dương muốn cha đưa vật này cho con, nhất định thứ bên trong có liên quan đến cái chết của Tử Dương!”

“Kỳ Hinh, hy vọng chiếc đĩa này có thể giúp con phát hiện ra điều gì, cha đi trước!” Cha sứ nhẹ giọng nói.

“Được, cha sứ, cảm ơn người!” Kỳ Hinh khó khăn nói.

Trên mặt cha sứ thể hiện khổ sở: “Cha sẽ chân thành cầu nguyện cho Tử Dương, mong Thượng Đế phù hộ cho linh hồn của nó được yên nghỉ!”

Cha sứ rời khỏi, phòng nghỉ trở lại vẻ yên tĩnh, chẳng qua, làn này bầu không khí rất đau buồn.

Kỳ Hình ngẩn ngơ ngồi trên ghế, không nhìn được nước mắt vẫn chảy xuống, Tử Dương - - anh ta đã chết? Chết như thế nào?

Nghĩ tới đây, cô vội vã đứng lên, lau nước mắt trên mặt, đúng, cô muốn nhanh chóng ra ngoài, muốn tìm một máy tính tốt.

Đang nghĩ, bỗng nghe thấy mấy tiếng hét ở ngoài cửa, cửa phòng nghỉ bị phá hỏng, một người vệ sĩ bị ném vào trong, Kỳ Hình sợ tới mức kêu lên sợ hãi. Ngay sau đó, cô nhìn về phía người đàn ông đang bước về phía mình.

Tức khắc Kỳ Hình trừng lớn hai mắt, nhìn người khách không mời mà đến - - hẳn không phải người nào khác, chính là người mà hai ngày nay Lăng Thiệu Đường đang phái người đi tìm – Lăng Thiệu Nghị!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 230

Tung Tích Bằng Chứng

Thời gian tiến hành hôn lễ càng đến gần, dường như nhà thờ lớn St. Peter trở thành một biển hoa lãng mạn, tứ phía đều ngập tràn xa hoa và vui mừng.

Đây là hôn lễ long trọng, đồng thời cũng là “hôn lễ đề phòng nghiêm ngặt”, tổng cộng dùng 800 vệ sĩ tiến hành bảo vệ toàn bộ quá trình diễn ra hôn lễ, lqd sử dụng vô số hệ thống bảo vệ, tất cả khách đều được Lăng thị đưa đón bằng 1000 chiếc xe chống đạn “cao cấp nhất”.

Khách quý tiến vào nhà thờ phải qua hai lần kiểm tra kim loại, tất cả máy ảnh và điện thoại di động đều bị thu lại, mới được phép bước vào, ngay cả Tổng Thống cũng không phải ngoại lệ.

Đây là nhà thờ lớn St. Peter, ngoài ra, 1. 8 vạn cảnh sát Rome, dân phòng và lực lượng quân đội bắt đầu thực hiện nhiệm vụ an ninh trên đường phố, 200 sát thủ mai phục tại tuyến đường dẫn tới nhà thờ.

Trong khu vực bầu trời bán kính 70km đội quân Rome kiểm soát chặt chẽ, máy bay chiến đấu không quân F-8 sẵn sàng đợi lệnh.

Thậm chí, chính phủ Rome còn cung cấp cho Lăng thị một thiết bị báo động trước thời gian và máy bay trinh sát có hệ thống điều khiển.

“Thiếu Đường - -“

Ba chiếc xe chống đạn tối ưu nhất dừng lại, giọng nói của Lãnh Thiên Dục vang lên, Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước đồng thời bước từ trên xe xuống, theo sau là toàn bộ vệ sĩ bảo vệ buổi lễ hôm nay.

Thật bất ngờ, ba người đã tới hôn lễ từ lâu.

Hoàng Phủ Ngạn Tước tao nhã đứng ở đó, thản nhiên nói: ” Mình và Quý Dương đều là người bị hại, sáng sớm mình bị trực thăng của Thiên Dục bắt cóc đến đây, ddlqd Quý Dương, nếu mình nhớ không lầm, hẳn là cậu đang ở trên đảo nghỉ phép ?”

Cung Quý Dương từ chối cho ý kiến khoanh hai tay trước ngực.

Lăng Thiếu Đường cười ha ha, bàn tay to của anh khoác lên vai Lãnh Thiên Dục: “ Cảm ơn sự quan tâm của cậu “.

Trên mặt Lãnh Thiên Dục hiện lên kỳ quái, hẳn đập cánh tay Lăng Thiếu Đường đang đặt trên vai mình, giọng nói không chút tình cảm: “ Các cậu nói nhiều thật!”

Nói xong, tiến lên phía trước, đi vài bước, hẳn xoay người: “ Đây, Thiếu Đường, cậu không đưa tôi đi nghỉ ngơi à? Còn cậu - - Cung Quý Dương, lần sau nghỉ phép tìm nơi gần thôi, đón cậu tốn không ít thời gian!”

Ba người sôi nổi cười to, bốn người đàn ông cao lớn tương đương nhau làm tăng thêm sức hấp dẫn cho nhà thờ lớn St. Peter.

Chính vào lúc này, di động Lang Thiếu Đường bỗng vang lên, lqd khi anh nhận cuộc gọi, gương mặt vốn đang cười đột nhiên chuyển thành lạnh giá.

“ Xảy ra chuyện gì?” Hoàng Phủ Ngạn Tước vì đứng bên cạnh Lăng Thiệu Đường, hẳn là người đầu tiên nhận thấy vẻ mặt Lăng Thiệu Đường không bình thường.

Mà trên người Lãnh Thiên Dục và Cung Quý Dương cũng nhanh chóng tràn ngập sự cảnh giác.

Lăng Thiệu Đường thay vì giải thích nhiều, lập tức ngồi vào phía sau xe, sau đó điên cuồng chạy đến phòng nghỉ cô dâu.

Ba người khác cũng không nói gì, một lần nữa ngồi lên xe chống đạn, theo sát ngay sau đó.

Ngoài phòng nghỉ cô dâu vài người vệ sĩ đã ngừng thở, máu tươi nhuộm đỏ trên đất, bọn họ bị bắn do súng giảm thanh.

Thấy vết máu kỳ Hình vô cùng hoảng sợ.

“Thiệu Nghị?!” Khi cô nhìn thấy người đàn ông đứng ở cửa là Lăng Thiệu Nghị, không khỏi thất thanh kêu lên, ngay sau đó, ddlqd theo bản năng cô cầm chiếc đĩa CD trong tay nhét vào dưới khe hở của bàn trang điểm.

Khuôn mặt Lăng Thiệu Nghị vẫn anh tuấn như trước, nhưng ánh mắt lại đầy tơ máu vô cùng tiều tụy.

“ Thiệu Nghị, anh điên rồi, anh đã giết bọn họ!” Kỳ Hình kinh hãi vặn hỏi.

Lăng Thiệu Nghị không nói gì, chỉ là từng bước đi về phía Kỳ Hình, hẩn bình tĩnh khiến Kỳ Hình không thể nhìn ra hẩn đang nghĩ gì.

Theo bản năng Kỳ Hinh lùi về phía sau, đến khi lui đến góc tường, không còn đường lùi!

“ Lấy ra - -“ Lăng Thiếu Nghị rốt cục mở miệng, giọng nói trong trẻo không giống như vừa giết người.

“ Cái gì?” Kỳ Hinh kìm nén sợ hãi trong lòng, tỏ ra bình tĩnh nói.

Lăng Thiếu Nghị đi đến phía trước Kỳ Hinh, hấn ép cô dựa hoàn toàn vào góc tường, bàn tay to vòng qua thân thể cô giới hạn trong phạm vi của hấn.

Khoảng cách gần như vậy làm cho Kỳ Hinh sinh ra cảm giác hoảng sợ chưa bao giờ có, vì sao trước đây cô không cảm thấy người đàn ông này rất đáng sợ? lqđ Hiện tại Thiếu Nghị rất gần với cô, gần đến mức cô có thể nhìn thấy nguy hiểm hấn giấu ở đáy mắt, gần đến mức cô có thể ngửi thấy hơi thở lạnh lẽo tỏa ra từ người hấn- -

“ Thiếu Nghị, anh - -“

Kỳ Hinh muốn nói gì, ngay lập tức Lăng Thiếu Nghị nắm chặt cằm cô, ép buộc cô nhìn thẳng hấn.

Nhìn Kỳ Hinh kinh hãi, Lăng Thiếu Nghị mỉm cười: “ Cha sứ nhà thờ Milan vừa mới tới, chẳng lẽ hấn không đưa cho em một thứ gì ư?”

Giọng hấn rất dịu dàng, dường như dọa Kỳ Hinh, nhưng là khiếp sợ có thể nguy hiểm chết người.

“ Cha sứ nào? Thiếu Nghị anh nói nhầm gì đó?” Kỳ Hinh bối rối phủ nhận, cơ thể nhỏ xinh cũng liều mạng vùng vẫy, tựa hồ muốn thoát khỏi cái ôm của hấn.

“ Chắc chắc, Kỳ Hình, em rất không phối hợp với tôi, tôi hy sinh thân mình để yêu em như vậy thật vất vả!” Đôi mắt Lăng Thiếu Nghị thanh tú đột nhiên hiện lên tia nham hiểm, lực trong tay bỗng tăng thêm.

Kỳ Hình trừng lớn hai mắt: “ Thiếu Nghị, thật sự anh điên rồi”

“ Đúng, tôi điên rồi!”

Lăng Thiếu Nghị đưa môi tìm đến vị trí bên tai Kỳ Hình, khẽ hôn phía sau, ngẩng đầu nhìn cô, tay lớn lập tức cầm giữ cổ mềm mại của cô, giọng nói từ dịu dàng bỗng chuyển sang tàn ác:

“ Nói - - Cha sứ đưa cho em thứ kia rồi đúng không ?”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 231

Bên Bờ Vực Lựa Chọn

Kỳ Hinh hít thở khó khăn, tay cô không ngừng vùng vẫy, ngay sau đó bị một tay Thiếu Nghị bóp chặt kéo lên trên đầu.

" Thiếu Nghị... Anh... Buông!" Kỳ Hinh cảm thấy hơi thở mình càng ngày càng yếu, ý thức cũng trở nên mơ hồ.

Đáy mắt Lăng Thiếu Nghị tối sầm lại, cánh tay đôi giữ lấy cô dần buông lỏng, lqd đợi hô hấp của cô dần khôi phục hẳn cất giọng dịu dàng như trước: " Hinh Nhi - - "

Đây là cái tên mà hân vẫn muốn gọi, vô số lần trong mơ hân tưởng tượng mình nâng khuôn mặt này, nghìn lần say sưa hôn lên đôi môi ấy. Cảnh báo trong lòng Kỳ Hinh nổi lên mãnh liệt, đôi mắt đầy cảnh giác nhìn Lăng Thiếu Nghị.

" Vì điều gì mà người đàn ông em chọn lại là Lăng Thiếu Đường mà không phải tôi? Hinh Nhi, em có biết tôi yêu em rất nhiều không, ddlqd em thuộc về tôi!" Lăng Thiếu Nghị nói với tình cảm sâu nặng, tay hân xoa nhẹ gương mặt trắng nõn của Kỳ Hinh một cách thân mật.

" Lăng Thiếu Nghị, anh tỉnh táo lại một chút có được không, anh có biết anh đang nói gì và làm gì không? Hiện tại Tiểu Phong nằm trong bệnh viện

chờ anh tới cứu nó!" Kỳ Hình dốc sức né tránh cánh tay hăn, tức giận nói.

" Tôi muốn giành được em và phần bằng chứng kia, còn lại từ đầu tới cuối tôi không cần!" Lăng Thiếu Nghị nheo con ngươi đen, gằn từng chữ như tuyên bố.

Kỳ Hình cảm thấy từ đầu đến chân đều là lạnh, người đàn ông - - là Lăng Thiếu Nghị mà cô vẫn quen ư?

" Thiếu Nghị buông Hình Nhi ra!" Một giọng nói lạnh băng đột nhiên phát ra từ phía cửa phòng nghỉ.

Kỳ Hình và Lăng Thiếu Nghị đồng thời nhìn về phía cửa, chỉ thấy Lăng Thiếu Đường lạnh lùng đứng đó, không bao lâu sau, Lãnh Thiên Dục, Hoàng Phủ Ngạn Tước và Cung Quý Dương lqđ đều đã xuất hiện bên cạnh anh.

" Ha ha - - " Lăng Thiếu Nghị chứng kiến khung cảnh phía sau, cười lớn:" Anh cả, không nghĩ rằng tốc độ của anh lại nhanh như thế!"

Nói xong, hăn nhanh chóng chĩa súng lục vào huyệt thái dương của Kỳ Hình.

" Cậu dám!" Dường như trong mắt Lăng Thiếu Đường mọi sự hung ác đều phát ra, anh nắm chặt tay thành quả đấm, giọng nói thay đổi làm cho người ta sợ hãi.

Đứng ở bên cạnh Lăng Thiếu Đường, Lãnh Thiên Dục thấy tình hình như vậy, không nói hai lời giơ trong tay súng lên, sau đó, Cung Quý Dương, Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng lập tức chĩa thẳng súng vào Lăng Thiếu Nghị.

Trong hôn lễ chỉ có tứ đại tài phiệt không phải qua kiểm tra, cho nên bọn họ hoàn toàn có khả năng mang theo súng ra ngoài hôn lễ.

Nhưng quả thật Lăng Thiểu Đường không ngờ bảo vệ như vậy mà Thiểu Nghị vẫn có thể đột nhập.

“ Thiểu Nghị, thả Hình Nhi ra, cậu biết rõ hôm nay không thể ra khỏi nơi này, không riêng giáo đường, tất cả Rome đều đã là người của tôi!”
Lăng Thiểu Đường chậm rãi giơ súng trong tay lên, từng bước đi về phía Lăng Thiểu Nghị.

“ Đừng tới đây - - nếu không tôi không khách khí với cô ấy “ Lăng Thiểu Nghị nhìn ra ý đồ của Lăng Thiểu Đường. Hắn chĩa súng vào phần ngực, tay kia tàn nhẫn nắm đằng sau gáy Kỳ Hình.

“ A - - “ Kỳ Hình vì quá đau mà nhúu chặt mày.

Khi Lăng Thiểu Đường thấy một cảnh như thế, sắc mặt bỗng biến đổi, dừng bước, ánh mắt tàn nhẫn hiện lên một tia đau lòng nhìn Kỳ Hình.

Lăng Thiểu Nghị hít lạnh một tiếng: “ Anh cả, anh thật sự lợi hại, bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, nhưng tôi đã có ý định muốn tới, tất nhiên phải chuẩn bị kĩ càng - - “

“ Xem ra toi đã đánh giá thấp cậu rồi !” Lăng Thiểu Đường như mãnh thú khốn khổ nhìn chằm chằm Lăng Thiểu Nghị, đôi mắt vì phẫn nộ mà đỏ như máu.

“ Không chỉ những thứ này !”

Lăng Thiểu Nghị vừa dứt lời, cửa phòng nghỉ lập tức xuất hiện 20 người mặc quần áo sát thủ màu đen, chúng cầm trong tay loại súng tiểu liên đặc biệt nhắm thẳng vào bốn người Lăng Thiểu Đường bọn họ.

“ Ha ha - - đúng là ngày càng thú vị !” Đầu tiên Cung Quý Dương hạ súng xuống, sau đó đi đến bên cạnh Lăng Thiểu Đường, cố ý đến bên cạnh anh để bảo vệ khi cần thiết.

Mà Lãnh Thiên Dục lại tháo kính râm, hiện lên đôi mắt đẹp dễ dừng
dừng và phát ra ánh sáng - -

Bọn chúng là đặc công!

Lại nhìn về dấu hiệu trên người chúng và loại súng, trong lòng hẳn
(LTD) nhanh chóng có thông tin.

Bọn chúng là người của BA-BY- M, là tổ chức quốc tế thần bí nhất
chuyên đào tạo sát thủ có kỹ năng đặc biệt - - nói cách khác chính là sát thủ
đặc công! (Về tổ chức sát thủ đặc công thần bí, chuyện xưa sẽ đề cập đến
tình yêu của Lãnh Thiên Dục, mời đọc truyện “ Giao dịch đánh mất trái tim
của trùm xã hội đen” – d. d. l. q. d)

Sau khi Lăng Thiệu Đường nhìn biểu cảm của Lãnh Thiên Dục và
Hoàng Phủ Ngạn Tước, trong lòng cũng hiểu bảy tám phần, anh lạnh lùng
nói: “ Thiệu Nghị, cậu cho rằng dựa vào vài người này có thể đối chọi với
sự mai phục xung quanh đây sao?”

“ Đương nhiên không có khả năng, đối với năng lực của Lăng đại ca tôi
là người hiểu rõ hơn ai khác, nhưng là anh đừng quên, cô dâu của anh còn
đang ở trong tay tôi, còn có cháu trai tương lai của tôi, muốn anh không
muốn nhìn thấy họ gặp chuyện không may, bốn người các anh tốt nhất nên
thông minh một chút!” Lăng Thiệu Nghị cao giọng tàn ác nói.

“ Tới cùng cậu muốn thế nào?” Lăng Thiệu Đường không kìm nén được
cơn giận, anh hét to.

Lăng Thiệu Nghị hơi hất mày, ra vẻ nghĩ ngợi nói:” Ban đầu tôi muốn
tiêu hủy bằng chứng, nhưng hiện tại tôi thay đổi ý định, tôi muốn chơi đùa
cùng các người - - chơi đùa với cả bốn người các anh - - ha ha! Anh phải
biết rằng, đấu trí cùng bốn vị tổng giám đốc đúng là chuyện vui!”

Giờ phút này Lăng Thiểu nghị không quan tâm điều gì nữa, trong mắt hắn chỉ còn hận thù với Lăng Thiểu Đường!

“ Đường, không được đáp ứng hắn!” Trong lòng Kỳ Hình bất an dâng lên cao, vội vàng ngăn cản.

Lăng Thiểu Nghị thấy Kỳ Hình bảo vệ anh cả của mình, ghen tuông càng tăng cao, hắn hung hăng bóp chặt Kỳ Hình: “ Ngậm miệng - -“

“ Cậu dám làm hại cô ấy !” Lăng Thiểu Đường hận không thể lập tức tiến lên làm thịt người em trai này.

“ Vậy anh có dám chơi đùa cùng tôi không?” Gương mặt Lăng Thiểu nghị anh tuần hiện lên nụ cười đen tối chết người, giống như ma quỷ.

“ Cậu muốn chơi đùa thế nào?” Lăng Thiểu Đường không hề suy nghĩ, lớn tiếng hỏi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 232

Trò Chơi Chết Người

Lăng Thiếu Nghị nhìn Lăng Thiếu Đường, trên mặt nở một nụ cười tà ác, hần nhàn nhạt nói: " Đầu tiên anh phải lập tức hạ lệnh đóng tất cả đường và thiết bị theo dõi trên không! Còn nữa, ra lệnh cho người của anh không được phép hành động thiếu suy nghĩ!"

" Không thành vấn đề!" Lăng Thiếu Đường uy nghiêm nói. Ngay sau đó, gọi một cuộc điện thoại, thông báo rõ ràng, anh nhìn về phía Lăng Thiếu Nghị: " Tiếp theo cậu muốn thế nào?"

Tay Lăng Thiếu Nghị khẽ vuốt khuôn mặt Kỳ Hinh, sau đó cố ý nhìn Lăng Thiếu Đường đột nhiên thay đổi sắc mặt, thật là thú vị, hần mong chờ ngày lâu lắm rồi.

Hần mỉm cười, liếc mắt ra hiệu cho một tên đặc công bên cạnh, sau đó, đặc công lấy từ trong ngực ra một thứ, ném về phía Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường vững vàng bắt được vật kia.

" Đây là một phần tài liệu hình ảnh, thật ra nó là hình ảnh chụp một vị trí xác định, cũng là nơi sẽ giam giữ Kỳ Hinh, tôi cho phép cả bốn người các anh cùng tham gia trò chơi này, lqd nhưng không cho phép sử dụng vậ

tình định vị, không được phái người theo dõi!" Lăng Thiếu Nghị cười lớn, sáng khoái nói quy tắc trò chơi.

"Này, tôi nói này Lăng Thiếu Nghị, cậu như vậy là không công bằng!" Cung Quý Dương nhăn mày, nói to, đáy mắt thâm sâu lo lắng cho sự an toàn của Kỳ Hình.

"Công bằng? Cái gì là công bằng? Hừ! Tôi nhớ nhóm bốn người các anh có khả năng lớn phát triển công ty để kiêu ngạo với thế giới, chỉ điểm đó thôi trò chơi này sẽ không làm khó các anh! A..., đúng rồi, anh cả, ddlqd hình như chỉ còn gần hai tiếng nữa sẽ diễn ra hôn lễ của anh, chúc anh may mắn, nếu đến trước giờ diễn ra hôn lễ mà vẫn không tìm thấy Kỳ Hình, vậy thật đáng tiếc, Kỳ Hình - - chỉ có thể về tôi!"

Lăng Thiếu Nghị tỏ vẻ thương xót nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Kỳ Hình, trong mắt lộ rõ ham muốn chiếm giữ.

"Nếu cậu dám làm hại Hình Nhi, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu!" Lăng Thiếu Đường nắm chặt tay thành quả đấm, toàn thân tản ra sức mạnh hung ác giống như dã thú, nhưng Kỳ Hình bất hạnh ở trong tay hắn, anh chỉ có thể là hành động tùy theo hoàn cảnh.

Lăng Thiếu Nghị dùng súng chặn Kỳ Hình, chậm rãi đưa cô rời khỏi phòng nghỉ.

"Anh cả, làm sao tôi có thể cam lòng mà làm hại Kỳ Hình, anh yên tâm, nếu anh không đến đúng giờ như quy định, như thế tôi sẽ chậm rãi thưởng thức cô dâu của anh, lqd ném thử Hình Nhi của anh một cuộc ngọt bao nhiêu, ngọt đến mức nào mà khiến anh nhanh chóng quên An Vũ Ân phong *** bầu bạn trên giường kia!"

Kèm với tiếng cười to của Lăng Thiếu Nghị là ngôn ngữ mờ ám, hắn ép Kỳ Hình cùng đi lên tiến trực thăng đến cứu viện, thời điểm sắp rời khỏi, hắn lạnh lùng nói: "Anh cả, ngàn vạn lần anh đừng cố vi phạm quy tắc trò

chơi... bởi vì, nơi này của tôi có thể giám sát chính xác tín hiệu của thiết bị.
"

Bởi vì Lăng Thiệu Đường đã hạ lệnh, cho nên hệ thống theo dõi đều đã tắt, tất cả bảo vệ, sát thủ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, dđlqd chỉ có thể trừng mắt nhìn chiếc trực thăng bay thẳng lên trời.

" Ầm - - " Một tiếng vang thật lớn, Lăng Thiệu Đường dùng tay đập trên mặt bàn trang điểm, vì phẫn nộ mà gân xanh nổi lên khác thường.

Lần đầu tiên, từ lúc sinh ra đây là lần đầu tiên anh tay trắng không có kế sách như vậy, trơ mắt nhìn Kỳ Hình bị cướp đi, vậy mà không có cách nào hành động!

Lãnh Thiên Dục, Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng xuất hiện loại cảm giác này, vì Lăng Thiệu Đường và Kỳ Hình, từ trước tới nay cũng là lần đầu bọn họ nén giận.

" Lăng Thiệu Nghị, nếu cậu dám nghịch lửa, vậy đừng trách tôi không nghĩ tới tình anh em!"

Nháy mắt, gương trên bàn trang điểm theo tiếng mà vỡ vụn - -

" Thiệu Đường, dưới chân cậu - - " Hoàng Phủ cao giọng nói.

Lăng Thiệu Đường híp mắt, cúi đầu thì thấy một chiếc đĩa CD dưới chân mình.

Khi thấy chiếc đĩa, đột nhiên anh nhớ tới lời An Vũ Ân đã từng nói, đây chẳng phải là chứng cứ tố cáo Thiệu Nghị phạm tội của Tuyên Tử Dương hay sao? lqd Cha sứ vội vàng đưa cho Kỳ Hình, mà nhất định Kỳ Hình vì Lăng Thiệu Nghị đột nhập vào đây, sau đó nhét vào phía dưới bàn trang điểm.

" Hình Nhi, chờ anh!" Lăng Thiểu Đường nắm chặt chiếc đĩa CD.

Lúc Kỳ Hình được cởi bịt mắt, cô phát hiện mình bị đưa tới một nơi ánh sáng mờ昧.

Kỳ Hình đứng dậy, nhìn bốn phía xung quanh, nơi này giống như một rương gỗ lớn khép kín, thật là một căn phòng, cô cố gắng làm cho đôi mắt thích ứng với hoàn cảnh.

Cửa phòng mở ra, Lăng Thiểu Nghi điềm đạm tươi cười đi về phía Kỳ Hình.

" Thiểu Nghi, cuối cùng anh muốn làm gì?" Kỳ Hình từng bước lùi về phía sau vận hỏi.

" Muốn làm cái gì? Thật ra rất đơn giản, tôi muốn Lăng Thiểu Đường chết!" Đáy mắt Lăng Thiểu Nghi tỏa ra sự lạnh lẽo u ám, Kỳ Hình lại càng run lên.

" Thiểu Nghi, là anh thay đổi hay tôi vẫn không nhìn thấu anh? Thật không ngờ anh lại là người như vậy, anh - - " Trong giọng nói của Kỳ Hình ẩn chứa đau lòng.

Lăng Thiểu Nghi tới gần Kỳ Hình, bất chấp sự phản ứng của cô lập tức ôm chặt cô vào trong ngực, " Hình Nhi, em phải tin tưởng tôi, tôi đối với em là thật, sự xuất hiện của em hoàn toàn phá hỏng kế hoạch báo thù của tôi, vì không muốn em bị thương, tôi không tiếc toàn bộ chi phí đưa em rời khỏi Lăng Thiểu Đường, nhưng vì cái gì? Vì điều gì mà hai năm sau em lại trở về?"

Kỳ Hình không thể tin nhìn Lăng Thiểu Nghi: " Anh - - lúc đó anh lại -
- "

" Đúng, tôi hận Lăng Thiệu Đường, cũng hận Lăng Diệu Hồng, cho nên tôi không chỉ muốn Lăng thị suy đổ, mà càng muốn Lăng Thiệu Đường chết, cho nên tôi mới liều lĩnh thông qua tổ chức phi pháp dụ dỗ Kỳ thị mắc lừa. Mục đích chính là muốn Lăng thị chao đảo, không nghĩ rằng Lăng Thiệu Đường có biện pháp, gánh vác mọi oan uổng, có thể chuyển bại thành thắng!" Vừa nghĩ đến đây, Lăng Thiệu Nghị không kìm nén được giận dữ.

" Lăng Thiệu Nghị, tôi không ngờ rằng anh đê tiện như thế, uổng công tôi coi anh là tri kỷ tốt nhất!" Kỳ Hình tức giận đến mức toàn thân run rẩy không ngừng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 233

Đe Dọa Lấy Đi Trong Sạch

Ánh mắt Lăng Thiểu Nghị tối sầm lại, hắt đến gần Kỳ Hinh, giọng nói kinh sợ nói:

"Tôi đe tiện? Ha ha, nếu tôi thật sự đe tiện như em nói, thì đêm đó tôi nên chiếm lấy em, nhưng - tôi không nỡ!"

Nói xong, ngón tay thon dài của hắn khẽ lướt qua gò má nõn nà của Kỳ Hinh, đôi mắt lạnh lẽo có chút tình cảm dịu dàng.

Kỳ Hinh cảm thấy cả người đều lạnh buốt: "Nếu thật sự anh dám làm vậy, Đường sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Hắn mới là kẻ đáng chết, không phải tôi, hơn nữa, Lăng Thiểu Đường đúng là có mệnh tốt, Kỳ thị các người nợ bên ngoài 200 triệu đôla mà không áp đảo được hắn, phái đi mấy tên sát thủ cũng không thể lấy mạng hắn, hôm nay chính là ngày hắn chết! Tôi không tin hắn vẫn gặp may mắn như thế!" Lăng Thiểu Nghị lạnh lùng quát.

"Cái gì? Hoá ra mấy tên sát thủ kia là do anh phái ư?" Kỳ Hinh bừng tỉnh hiểu ra, lập tức nhớ tới cảnh gặp nạn lúc đó mà chấn động lòng người.

"Đúng, là tôi phái đi, nếu không vì tên đàn Tô Tử Duyệt, Lăng Thiểu Đường đã chết trong tay tôi từ lâu rồi, mà em – đã sớm là người phụ nữ của

tôi rồi!” Trong đôi mắt Lăng Thiếu Nghị toả ra sự hung ác.

Kỳ Hinh liên tiếp lui về sau vài bước, sắc mặt cô trở nên nhợt nhạt:
“Hoá ra – là anh giết Tử Dương?”

Lăng Thiếu Nghị thu lại sự lạnh lẽo trong mắt, khoé môi hơi nhếch lên:

“Phải, là tôi giết hắn, có trách thì trách hắn quá vương vếu! Xem ra em đã biết, nhưng không sao cả, hôm nay tôi định tiêu huỷ bằng chứng hắn để lại, nhưng khi tôi nhìn thấy em, tôi lại thay đổi mục đích, tôi muốn Lăng Thiếu Đường chết, tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi.”

Hắn vừa dứt lời, cơ thể cao lớn mạnh mẽ đẩy Kỳ Hinh lên giường...

“Lăng Thiếu Nghị, anh muốn làm gì? Anh điên rồi! Anh không thể mắc thêm lỗi lầm nào nữa!”

Kỳ Hinh cảm thấy máu trong người chảy ngược, cô hoảng sợ nhìn khoảng cách giữa mình và người đàn ông kia ngày càng gần, nói năng lộn xộn.

Cô chưa bao giờ cảm thấy sự đe dọa đang tiến gần mình như thế, còn có cục cứng của cô!

“Hinh nhi, tôi không sai, em là của tôi, em chỉ có thể thuộc về tôi....”
Lăng Thiếu Nghị mang theo lửa tình thì thầm nói.

Ngay sau đó, hai tay Kỳ Hinh bị một bàn tay to của hắn bóp chặt cố định ở trên đỉnh đầu, cơ thể cường tráng lập tức đè cô ở dưới thân....

“Không – Thiếu Nghị, cầu xin anh, không được -” Kỳ Hinh cực kỳ sợ hãi. Hơi thở nam tính trên người Lăng Thiếu Nghị khiến cô cảm thấy ngày tận thế đang đến gần.

Tuy Lăng Thiểu Đường cũng đã đối xử với cô như vậy, nhưng trong tiềm thức cô cảm thấy hành động đó an toàn và cô cũng tự nguyện, nhưng Lăng Thiểu Nghị lại khác biệt, điều hắn mang đến cho cô, là tối tăm vô tận và tuyệt vọng to lớn.

“Hình nhi, tôi nên làm như vậy, đối với em, tôi đã kiềm chế từ lâu, em nên xin tôi, nhưng là xin tôi giữ lấy em, giống như An Vũ Ân – ha ha!”

Trong đôi mắt anh tuấn của Lăng Thiểu Nghị hoàn toàn bị dục niệm chi phối, mắt hắn vốn thâm thâm giờ lại càng trở nên u ám.

Kỳ Hình nhân lúc hắn cười điên cuồng, dùng lực đẩy hắn sang một bên, hoảng hốt chạy bừa về phía cánh cửa.

Lăng Thiểu Nghị không chút hoang mang đứng dậy, nụ cười càng tươi hơn, ra vẻ thương xót lắc đầu:

“Hình nhi, em nghĩ rằng tôi sẽ dễ dàng thả em đi sao?”

Nói xong, Lăng Thiểu Nghị thần tốc bắt lấy cơ thể nhỏ xinh của cô.

Cánh tay rắn chắc vòng qua bên hông mảnh khảnh, hơi thở nguy hiểm quanh quẩn bên tai trắng nõn của cô.

Kỳ Hình không khỏi ưỡn thẳng sống lưng, cảm giác run rẩy xuất phát từ trên đỉnh đầu –

“Hình nhi....” Lăng Thiểu Nghị dần biểu lộ tình cảm chân thành, hắn ngập tràn yêu thương ngậm nga, cúi người ngậm chặt vành tai cô. Cô là người phụ nữ duy nhất có thể tiến vào và chiếm giữ đáy lòng lạnh lẽo của hắn, cũng là người phụ nữ duy nhất có thể lấy đi sự ấm áp của hắn.

“Lăng Thiểu Nghị, anh buông!” Kỳ Hình dùng lực để đẩy.

Hắn nhìn cô chăm chú, sâu thẳm trong con mắt hiện lên tia giá rét–

“Nếu tôi nhớ không lầm, em đã mang thai đứa bé, ngàn vạn lần đừng để tôi làm hại tới nó....”

“Lăng Thiếu Nghị -”

Cả thân thể Kỳ Hình đột nhiên ngẩn ra, lập tức, đôi mắt cô hiện lên sự dửng dưng, “Hôm nay là hôn lễ của tôi là anh cả anh, tôi là chị dâu của anh, chẳng lẽ tới luân thường đạo lý tối thiểu này mà anh cũng không có ư?”

“Tôi sẽ không thừa nhận hôn lễ này!”

Hắn nhìn thẳng vào bộ áo cưới chường mắt trên người cô, bỗng ánh mắt giống như mê muội làm người ta sợ hãi: “Có lẽ em đã quên, tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi!”

“Tôi không phải của anh!”

Giọng nói Kỳ Hình trở nên đặc biệt sắc bén, bàn tay nhỏ bé trắng xanh lại càng nắm chặt nội y lộ ra, dường như nắm lấy bùa hộ mệnh linh nghiệm nhất.

“Tôi muốn gả cho người đàn ông là Lăng Thiếu Đường, cả đời này người đàn ông tôi yêu nhất cũng là Lăng Thiếu Đường!”

Cái tên Lăng Thiếu Đường, giống như một ngòi nổ, hoàn toàn làm hắn phần nộ.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, nhào lên người cô, bá đạo ép thân thể nhỏ xinh trên vách tường:

“Ngoại trừ tôi, người nào em cũng không thể gả! Em là của tôi! Em là của tôi!!”

“Tôi không phải -”

Đột nhiên Lăng Thiếu Nghị cúi đầu, cắn nuốt miệng nhỏ của cô, đồng thời nuốt đi tất cả lời nói của cô.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 234

Phá Giải Nơi Bao Vây

Beta: Meo Miu Ciu

Kỳ Hình bối rối vươn tay ra, muốn đẩy hăn ra, tiếc rằng sự thật là người nhỏ lực yếu.

Cô dùng hết sức lực để vùng vẫy, đối với hăn, cơ bản không đáng kể –

Dần dần, Lăng Thiểu Nghị không hề thỏa mãn với một hôn môi đơn thuần.

Vươn ra lưỡi dài dụ hoặc liếm mật ngọt từ đôi môi đỏ mọng của cô, ý đồ dụ dỗ cô mở miệng nhỏ ra.

Mà cô cố cắn chặt răng, không chịu chiều theo sự xâm nhập của hăn –

Đôi mắt Lăng Thiểu Nghị đột nhiên trầm xuống, một bàn tay to vẫn như gông cùm xiềng xích ôm chặt lấy thân thể nhỏ xinh của cô, lqd cánh tay kia nắm lấy cằm nhỏ không chịu khuất phục, bóp mạnh –

" Ừm – "

Nhân lúc cô kêu đau, lưỡi dài bá đạo của hăn công thành đoạt đất, chiếm từng tắc ngọt ngào trong miệng cô –

Đôi mắt hần, cũng dần dần nặng nề—

Cô thuộc dạng tươi đẹp, không ngừng hấp dẫn dục hỏa rục rịch góc đầu dậy.

Tay đang nắm cầm của cô, dần dần dờn xuống, xảo quyết di chuyển tới phần ngực cô, chui vào bên trong phần áo ren phức tạp...

"Hình Nhi, thật sự em quá thơm quá ngọt... dđlqd Rốt cuộc tôi biết vì sao anh cả luôn say mê em, tôi nghĩ nếu bây giờ thưởng thức thân thể em chắc tôi cũng say mê như vậy – "

Lăng Thiếu Nghị say sưa nói, một cánh tay vẫn giam giữ eo nhỏ của cô, dùng tư thế hoàn toàn chiếm đoạt –

"Đừng, đừng như vậy!" Toàn thân Kỳ Hình run rẩy, đôi mắt đẹp chứa đựng sự cầu xin: "Thiếu Nghị, anh rút tay lại, chẳng lẽ trong lòng anh không nghĩ tới Tiểu Phong ư? Thăng bé đang chờ anh – "

"Ngậm miệng! Trong lòng tôi chỉ có em, chỉ có em!"

Con người hần vốn anh tuấn nay lộ ra sự tinh ranh: "Em không phải thuộc về Lăng Thiếu Đường, em là của tôi!"

"Tôi không phải! Tôi không phải! Tôi không phải! ! !"

Cô ra sức lắc đầu, khàn cả giọng. Cuối cùng, mệt mỏi ghen ngào ra tiếng:

"Cầu xin anh, thả tôi đi! Tôi không thích anh!"

"Tôi yêu em là đủ!"

Tay Lăng Thiếu Nghị vẫn đặt trước ngực mềm mại của cô, môi mỏng gợi lên nụ cười lạnh lẽo: "Hơn nữa, em sẽ yêu tôi! Giống như An Vũ Ân,

cuối cùng vẫn phải khuất phục dưới cơ thể tôi!"

Kỳ Hình hít một hơi dài, toàn thân không ngừng run rẩy.

Cô chưa kịp nói xong, đã bị hấn cướp đi hơi thở!

Hấn tàn sát bừa bãi hôn cô, giày vò hương thơm và sự mềm mại của cô.

Bàn tay to dùng sức, xé rách áo cưới tuyết trắng tượng trưng cho sự thuần khiết –

Kỳ Hình chỉ thấy bóng tối phủ xuống...

Mà bên này, trên bầu trời Rome xuất hiện bốn phi cơ riêng, Lăng Thiểu Đường, Cung Quý Dương, Lãnh Thiên Dục và Hoàng Phủ Ngạn Tước dùng thiết bị liên lạc trên không để liên lạc thường xuyên.

Lăng Thiểu Nghị quảng tư liệu hình ảnh, chỉ là một hình ảnh chụp từ căn phòng phía Nam, không có bối cảnh, cũng không có đồ vật rõ ràng có thể tham khảo.

Lăng Thiểu Đường vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm hình ảnh, anh muốn trong thời gian sớm nhất tìm được vị trí của căn phòng đó.

"Thiểu Đường, bên cậu có phát hiện gì mới không?" Giọng nói Hoàng Phủ vang lên.

Mỗi người bọn họ bay trên một phi cơ riêng, đều có một phòng họp nhỏ, nơi này tập hợp những thiết bị tiên tiến nhất thế giới, màn hình LED chính xác, khiến cho tất cả mọi người tham dự có thể nhìn thấy hình ảnh và lời nói nhanh nhất.

Lăng Thiểu Đường không nói gì, ánh mắt anh ngập tràn lo lắng chưa bao giờ có, Hình Nhi! Vì cô, quả thật anh đã vứt bỏ hết bình tĩnh và kiềm chế rồi!

"Chờ đợi –" Trong khi màn hình quét qua từng hình ảnh, khóe mắt Lăng Thiểu Đường hiện lên màu trắng nào đó rồi lại có bóng đen bao phủ không rõ.

Trợ thủ lập tức dừng lại hình ảnh ở giờ phút này.

"Các cậu xem – " Lăng Thiểu Đường nói với màn hình lớn với hình ảnh của ba người kia.

"Nhanh chóng tiến hành phân tích hình ảnh!" Giọng nói trầm ổn của Lãnh Thiên Dục vang lên khi nhìn màn hình rồi ra lệnh cho trợ thủ.

Tài liệu phân tích rất nhanh được gửi tới, màu trắng kia là sơn, còn bóng đen mờ kia là mặt nạ bảo hộ đặt ở trong góc.

"Thiểu Đường, chỗ này là nơi bảo quản sơn. Nếu không thì khả năng tồn tại của mặt nạ bảo hộ là không thể!" Giọng Cung Quý Dương không nhanh không chậm truyền đến.

"Nhưng qua kết quả điều tra, nơi bảo quản sơn trong thành phố lên tới con số hàng vạn! Chúng ta phải nhanh chóng quyết định!" Khi Hoàng Phủ nhận lấy tư liệu mà trợ thủ mới đưa, vội vàng nói.

Lăng Thiểu Đường gật đầu, nhanh chóng đóng nút áo tiếp theo, nói: "Canro, hình ảnh vừa mới được chụp à?"

"Đúng, Lăng tiên sinh! Quá trình phân tích, hình ảnh này thông qua camera từ máy tính gửi tới!" Người được gọi là Canro, là cao thủ internet về truy tìm dấu vết.

"Có biện pháp nào tra được địa chỉ IP không?" Lăng Thiểu Đường hỏi ngay sau đó.

Canro ngồi tại một chỗ khác lập tức nói: "Nếu muốn tra địa chỉ này, chúng ta phải liên lạc với nhà cung ứng internet, sau đó truy tìm địa chỉ IP, nhưng muốn địa chỉ của IP, đầu tiên phải tìm nơi router hoạt động, cứ như vậy, chúng ta sẽ tốn thời gian !"

"Cần bao lâu ?"

" Huy động toàn bộ tổ nhân viên, nhanh nhất cũng cần ba tiếng đồng hồ!" Canro chuyên nghiệp nói ra một thời gian nhất định.

"Không kịp rồi!" Lăng Thiếu Đường nhíu chặt mày, tay nắm chặt thành quả đấm.

Ba người còn lại không ngừng sử dụng các số liệu phân tích, tìm được địa chỉ này, nếu nói bốn người là thiên tài thì Lăng Thiếu Nghị cũng tuyệt đối không đơn giản, trong khoảng thời gian ngắn, đừng nói vệ tinh định vị không thể sử dụng, mà cho dù tiến hành theo dõi cũng không có khả năng tìm ra nơi đó trong vòng hai giờ đồng hồ.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 235

Lời Nói Chọc Giận

Edit: Tiểu Huyền

Beta: Meo Miu Ciu

Lăng Thiếu Đường hướng tầm mắt vào căn phòng nhỏ mờ tối, ánh mắt vừa động, đột nhiên nói ba người khác: " Các cậu có cảm thấy phòng này ánh sáng cực kỳ tối không!"

Mờ tối! Không sai, là mờ tối, mà không phải đen tối, chỉ cần lờ mờ là có ánh quang, mà có ánh sáng, có thể tra ra vị trí cụ thể.

Lãnh Thiên Dục không nói hai lời, bình tĩnh không nhìn ra biểu cảm trên mặt, hần lập tức ra lệnh cho trợ thủ: "Nhanh chóng điều tra các đài thiên văn, tôi muốn biết thời gian chính xác mặt trời mọc và lặn của ngày hôm nay!"

Lăng Thiếu Đường ở bên cạnh nhìn đồng hồ, hiện tại thời gian đã gần tới giữa trưa rồi.

Đúng, chỉ cần tra ra hôm nay thời gian chính xác mặt trời mọc và lặn, như thế có thể suy đoán vị trí chuẩn xác của ánh sáng mặt trời, nếu biết rõ vị trí ánh sáng ấy, như vậy thông qua hướng ánh sáng của căn phòng có thể tìm ra nơi cụ thể đang giam giữ Kỳ Hình.

Trợ thủ của Lãnh Thiên Dục rất nhanh đưa ra thời gian cụ thể!

Khi số liệu phân tích được đưa lên màn hình LED, Lăng Thiệu Đường nhìn màn hình nói: "Làm phiền các vị rồi!"

Nói xong, ánh mắt anh trở nên đặc biệt lạnh lẽo, giọng nói trầm thấp nghiêm túc đưa ra mệnh lệnh: "Toàn bộ bay về hướng đông bờ biển!"

Bốn chiếc phi cơ chống đạn cao cấp lập tức bay về phía căn phòng nhỏ.

"Ngạn Tước, Thiên Dục, Quý Dương, các cậu quay về!" Đường Lăng Thiệu Đường nhìn ba chiếc phi cơ theo sát ngay sau, nhanh chóng mở hội nghị nói.

"Nói nhiều làm gì!" Giọng nói lạnh như băng của Lãnh Thiên Dục không nhanh không chậm vang lên, ngắn gọn mà nói gói trọn tình cảm bạn bè hỗ trợ.

Hoàng Phủ trước sau vẫn tao nhã, âm thanh dễ nghe khác thường: "Thiệu Đường, em trai thân yêu của cậu đã nói rất rõ, hắn muốn cùng bốn người chúng ta chơi đùa, nếu chúng tớ rời khỏi, sự nổi bật sẽ bị cậu cướp đi cũng không tốt!"

Trong điện thoại trung cũng truyền đến tiếng cười xấu xa của Cung Quý Dương, giọng điệu liêu lĩnh cũng giống như con người hắn: "Thật ra mình chỉ coi là rèn luyện thân thể! Cậu cũng biết, tớ không thể mỗi ngày đều cùng với phụ nữ..."

Lăng Thiệu Đường không nói gì thêm, trong lòng sinh một dòng nước ấm không biết tên.

Lăng Thiệu Đường biết Lăng Thiệu Nghị một lòng muốn mình chết, nếu không hắn sẽ không lấy Kỳ Hình và cực cương ra để uy hiếp anh.

Anh không mang bất kì thứ gì, cũng đúng như yêu cầu của Lăng Thiểu Nghị, ba người kia cũng vậy!

Căn phòng nhỏ yên tĩnh xuất hiện bốn người đàn ông cao lớn giống nhau, biểu cảm trên mặt khác nhau, nhưng bọn họ mang theo cảnh giác trong đôi mắt, có thể thấy bốn người vẫn phòng ngự và công kích như trước.

"Anh cả thân yêu, rốt cục anh đã đến đây!" Giọng nói mềm mại của Lăng Thiểu Nghị lập tức vang lên -

Ngay sau đó, toàn bộ lại yên lặng.

Bốn người đều trải qua khóa huấn luyện đặc biệt, cho nên tuy sốt ruột, nhưng cũng không thể hấp tấp.

Lăng Thiểu Đường kín đáo nhìn nhanh khung cảnh xung quanh mình, hơi nhếch môi, đôi mắt dần xuất hiện sự thâm độc: "Thiên Dục, các cậu thấy sao?"

Lãnh Thiên Dục tháo kính râm, giơ tay lên, ném kính trên bãi cỏ, không hiện lên biểu cảm gì trên đỉnh núi băng quanh năm, chỉ là nhàn nhạt mở miệng nói:

"Không nghĩ tới Thiểu Nghị có quan hệ với tổ chứa đặc công BABY-M, nếu tính không nhầm, có khoảng 30 sát thủ quanh đây! Trong tay là MP-7 của nước Đức, trước mắt có thể coi là vũ khí tiên tiến, nhưng – “

Lãnh Thiên Dục dừng một chút, đột nhiên cười lạnh: “So với vũ khí Quý Dương chế tạo lúc đại học, thật sự gặp sự phụ rồi!”

Cung Quý Dương và Lăng Thiểu Nghị đều có đam mê nghiên cứu chế tạo vũ khí đỉnh cao, thời điểm bọn họ học đại học, hẳn có thể nghiên cứu

chế tạo ra các loại vũ khí giết người, quả thật muốn trình bày, giải thưởng của hẳn khôn biết đếm thế nào cho hết.

Hoàng Phủ nén cười: “Thú vị, xem ra hôm nay chúng ta phải dẫn gân cốt rồi!”

Cung Quý Dương cười tà ác sờ đầu, lập tức nói với Lăng Thiệu Đường. “Thiệu Đường, hôm nay tớ mới biết được, hóa ra em trai cậu hơn cậu nhiều! Tớ vốn cho rằng chỉ cần đánh nhau một trận là được, không nghĩ rằng ngay cả vũ khí quốc tế hẳn cũng chuyển đến đây!”

“Thế nào? Sợ?” Lăng Thiệu Đường giương mi hỏi ngược lại.

“Sợ? Thật buồn cười!” Cung Quý Dương kêu lên quái dị, sau đó cười ha ha: “Nhưng tớ là người chế ra những loại vũ khí này, sợ rằng hôm nay phải vận động quá mạnh, dù sao đêm nay – vẫn có một em gái gọi cảm chờ tớ!”

Ba người kia từ lâu đã quen với Cung Quý Dương không đằng hoàng và không kiềm chế được sự phóng túng, lúc nào người này cũng trưng ra khuôn mặt tươi cười vô hại, hiện lên sự tự tin và sức hấp dẫn trí mạng.

Chính vào lúc này, cửa phòng nhỏ từ từ mở ra –

“Sao? Đường đường là tứ đại tài phiệt lại giống như mấy con chuột nhát gan, nếu đã đến, cũng không dám tiến vào ư?” Giọng nói Lăng Thiệu Nghi lại vang lên

Lăng Thiệu Đường không nói hai lời, sải bước đi tới, vì Kỳ Hinh, tất cả anh sẽ cố gắng thực hiện!

Lúc bốn người bước vào phòng nhỏ mới phát hiện, nơi này so với hình ảnh còn lớn hơn, nó được tạo thành từ ba căn phòng.

“Lăng Thiếu Nghị, mày lẩn ra đây cho tao!” Lăng Thiếu Đường hét to một tiếng, vang vọng tất cả phòng nhỏ.

“Ha ha – “

Lăng Thiếu Nghị cười to bước ra từ một phòng, cơ thể cường tráng đã bỏ áo vest, áo sơ mi đen chỉ tùy tiện cài vài khuy, lộ ra da thịt cường tráng giống như Lăng Thiếu Đường.

“Tao đến rồi, Hình Nhi đâu?” Lăng Thiếu Đường nghiêm túc nhìn Lăng Thiếu Nghị hỏi.

Lăng Thiếu Nghị nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Không sai..., quả nhiên đến đúng giờ tôi quy định!”

“Giao Kỳ Hình ra đây!” Lãnh Thiên Dục không nhẫn nại, lập tức dí súng vào huyệt thái dương của Lăng Thiếu Nghị.

Nếu hắn không bận tâm tới tình nghĩa anh em với Lăng Thiếu Đường, đã bắn chết tên đại nghịch bất đạo này từ lâu rồi!

Đôi mắt Lăng Thiếu Đường bị lửa giận thiêu đốt, nếu ánh mắt có thể giết người, Lăng Thiếu Nghị sớm đã chết ở trong vô hình.

“Chân thành khuyên anh, ngàn vạn lần không được hành động thiếu suy nghĩ...! Nếu không, tôi không biết tình hình Kỳ Hình sẽ ra sao? Bởi vì – hiện tại cô ấy đang rất yếu ớt! Ha ha!” Lăng Thiếu Nghị không sợ gì cười lớn.

“Hình Nhi làm sao vậy? Chết tiệt, mày đã làm gì cô ấy?” Lăng Thiếu Đường hoảng sợ, anh tiến lên một bước dài, tay lớn nhanh chóng nắm chặt áo hắn, giọng nói tàn ác lạnh lẽo.

Lăng Thiếu Nghị cười lạnh vài tiếng, hần thích nhìn thấy bộ dạng hồn bay phách lạc của Lăng Thiếu Đường, sau đó, hần cố ý nói bên tai Lăng Thiếu Đường nhưng lại có sức mạnh như một trái bom:

“Anh có biết thời gain 1 giờ 40 phút, tôi làm gì không? Ha ha – tôi từ từ thường thức Kỳ Hình, anh cả, cuối cùng tôi cũng biết vì sao anh say mê cô ấy đến vậy, cơ thể Hình Nhi thật ngọt – “

“Bốp – “ Tiếp đó, thân thể Lăng Thiếu Nghị nhận lấy một quyền vừa mạnh mẽ vừa tàn nhẫn của Lăng Thiếu Đường, va vào một thùng gỗ.

Lăng Thiếu Đường bước nhanh tới, dấm mạnh một cái: “Đồ khốn nạn, mày nói lại lần nữa xem!” Giọng nói của anh ngập tràn mùi máu, sắc mặt ngưng đọng bỗng trở nên nghiêm túc.

Lăng Thiếu Nghị kiên quyết lấy tay lau đi vết máu ở khóe miệng, không quan tâm đau đớn trên cơ thể, bởi vì Lăng Thiếu Đường bối rối, khiến hần càng thêm sáng khoái!

Lăng Thiếu Nghị nghiêng ngã đứng dậy, nhìn chăm chăm Lăng Thiếu Đường lạnh lùng cười:

“Hiện tại thân thể tôi cực kì sung sướng, như thế nào? Anh chưa nghe đủ à? Hình Nhi thật sự là trời sinh ** tuy mang thai, nhưng vẫn gợi cảm đến vậy, cảm giác ấm áp chặt cứng thật sự khiến tôi nhin không được một lần lại một lần - - chiếm, có- -“

“Bốp- “ Lăng Thiếu Đường vung một quyền xuống, giờ khắc này, sự tàn nhẫn ẩn giấu trong cơ thể anh hoàn toàn bị lời nói của Lăng Thiếu Nghị bùng phát ra ngoài.

Ngay sau đó, Lăng Thiếu Đường giật lấy súng trong tay Lãnh Thiên Dục, ánh mắt hung ác ngủ đông nay nổi lên ngọn lửa hồng quỷ quái nhìn Lăng Thiếu Nghị, quanh thân tỏa ra hơi thở làm người ta sợ hãi:

“Không bằng cầm thú, tao giết chết mày!!”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 236

Không Phải Anh Chết Thì Tôi Mất Mạng

Beta: Meo Miu Ciu

Lăng Thiếu Nghị nhìn chăm chăm họng súng đang hướng về phía mình, không chút sợ hãi, hấn cất giọng nói: "Anh nổ súng đi, nếu ngón tay anh bóp cò, anh sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy Kỳ Hinh và đứa con chưa ra đời!"

Hoàng Phủ đi đến bên cạnh Lăng Thiếu Đường bên người, nhẹ giọng nói: "Thiếu Đường, đừng bị hấn khích tướng, sự việc không hấn giống như hấn nói! Cậu không khống chế như thế sẽ hỏng việc!"

Lăng Thiếu Đường cắn chặt răng, anh chưa từng nén giận như vậy, nhưng vì Hinh Nhi, anh nhịn!

Lăng Thiếu Nghị nhìn vẻ nhẫn nhịn trên khuôn mặt Lăng Thiếu Đường, cười lớn, đứng dậy: "Hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi, anh cả, người thuộc thời kì của anh cũng nên bỏ rồi !"

Nói xong, hấn giơ tay, vỗ bốp bốp hai tiếng -

Kỳ Hinh mặc áo cưới tuyết trắng bị hai tên sát thủ bắt ép đi ra, xung quanh cô còn có sáu gã sát thủ, bọn chúng chĩa súng thẳng vào phía bốn người Lăng Thiếu Đường bọn họ.

Vẻ mặt Kỳ Hình hốc hác, thời điểm cô thấy Lăng Thiểu Đường. trên mặt lộ ra vẻ khẩn cấp.

“Hình Nhi – “ Đôi mắt Lăng Thiểu Đường căng thẳng, anh vừa muốn tiến lên, bị một họng súng dí sát trên đầu.

“Đường – “ Kỳ Hình run rẩy thất thanh kêu lên.

Lăng Thiểu Nghị nhìn hai người họ, sau đó lớn tiếng nói: “Mấy người các anh, vứt súng ra ngoài cửa, nhanh!”

Sắc mặt Hoàng Phủ và Lãnh Thiên Dục chuyển sang lạnh lùng nghiêm nghị, bọn họ cắn răng, ném súng mang theo người ra ngoài, lqđ Cung Quý Dương cũng dần rút lại nụ cười trên mặt, ánh mắt hiện lên một tia ngoan độc kiên cường, lập tức, bàn tay to ném súng ra ngoài!

Mấy tên sát thủ bao vây quanh bọn họ -

Lăng Thiểu Nghị cười thỏa mãn, hần bước đi thong thả đến bên cạnh Lăng Thiểu Đường, cầm súng trở lại, bỗng nhiên trên mặt chuyển sang thâm độc, ddlqđ giơ một tay, dùng chuôi súng đánh mạnh vào đầu anh, rồi nhanh chóng tách ra, quét súng về phía Lăng Thiểu Đường –

“Ừm- “ Lăng Thiểu Đường bị đánh một cú đau, chống lại sức lực của hắn, quỳ một gối xuống.....

“Đường –“ Kỳ Hình nhìn trên trán Lăng Thiểu Đường xuất hiện vết thương, như muốn nổi điên liều mạng giãy dụa khỏi dây trói.

“Thiểu Đường –“ Ba người kia cũng dồn dập kêu lên.

“Lăng Thiểu Nghị, mày có tính người không!” Âm thanh lạnh băng của Lãnh Thiên Dục vang lên khiến người ta không rét mà run.

“Hình Nhi, anh không sao, em thế nào?” Lăng Thiểu Đường nhìn về phía khuôn mặt trắng xanh của Kỳ Hình thương xót nói.

Kỳ Hình ra sức lắc đầu, nước mắt nhanh chóng chảy xuống, từng giọt từng giọt dọc theo gương mặt cô rơi xuống mặt đất...

Lăng Thiểu Đường buông lỏng tâm trạng, anh cười lạnh một tiếng chậm rãi đứng lên gần họng súng của Lăng Thiểu Nghị...

Nhưng Lăng Thiểu Nghị lại tỏ ra ngoan độc, đánh ngã Lăng Thiểu Đường xuống đất, sau đó hấn dùng lực. chân giẫm lên đầu anh, ngấm súng chuẩn xác vào đầu anh...

Kỳ Hình cảm thấy toàn bộ máu trong người như ngừng chảy, giọng nói gần như đóng băng, ba người kia nắm chặt tay thành quả đấm, lửa giận trong mắt tỏa ra, nhưng bọn họ biết đây là lúc không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Lăng Thiểu Đường cười lạnh, giọng điệu thể hiện sự chế giễu: “Không nghĩ rằng em trai của tôi cũng luyện được vẻ thâm độc, thật sự làm khó cậu vì từ nhỏ đến lớn luôn phải ăn nhai trước mặt tôi rồi!”

Lăng Thiểu Nghị âm trầm cười nói: “Cùng đấu trí dũng với Lăng Thiểu Đường tiếng tăm lừng lẫy, không học được những thứ này ư?”

Hấn dùng một chút, lập tức, chậm rãi ngồi xuống, đặt súng vào vị trí huyết thái dương của Thiểu Đường, cất giọng nói:

“Anh có biết tôi hận anh bao nhiêu không? Dựa vào đâu anh có thể trở thành người thừa kế Lăng thị? Dựa vào cái gì anh có được sự tín nhiệm của Lăng Diệu Hồng? Có thể được toàn bộ Lăng thị? Ddlqd Từ nhỏ đến lớn, người luôn bên cạnh ông ta không phải anh, mà là tôi, không ngờ rằng, ông ta hoàn toàn không nhớ tới tình cha con, đưa tất cả mọi thứ cho anh!”

Lăng Thiếu Nghị kích động hét to.

“Người đầy mưu kế như cậu, cho dù giao Lăng thị vào tay cậu, cũng sẽ bị cậu chà đạp!” Lăng Thiếu Đường điên cuồng cười to, lạnh lùng mỉa mai hẳn.

Ai ngờ Lăng Thiếu Nghị không tức giận, hẳn mờ ám nhìn thoáng qua Kỳ Hinh, sau đó nói với Lăng Thiếu Đường:

“Không sai, chỉ cần tôi không chiếm được, tôi sẽ phá hủy, phá hủy anh, phá hoại Lăng thị, thậm chí hủy cả người phụ nữ của anh! Lăng Thiếu Đường, thật sự anh cực kỳ thất bại, anh biết hể cứ là người phụ nữ của anh thì ai cũng có lấy làm chồng! Ha ha!”

“Lăng Thiếu Nghị, mày câm miệng cho tao!” lửa giận trong Lăng Thiếu Đường nhanh chóng bị bùng cháy vì lời nói kia, đôi mắt tàn nhẫn biến thành đỏ như máu.

“Không muốn nghe sao? Tôi nói cho anh, dù cho tôi còn sống, tôi đùa chết anh! Phụ nữ của anh ai cũng cùng một loại, không cần nói An Vũ An hay Kỳ Hinh, cuối cùng không phải vẫn rên rỉ dưới thân tôi sao?”

Lăng Thiếu Nghị điên cuồng gào thét, giống như mất đi ý thức bình thường, hẳn hung hăng tóm chặt Lăng Thiếu Đường, ngập tràn hận ý nói:

“Anh chỉ biết hương vị mất đi tình thương của mẹ, nhưng anh chưa từng nghĩ tới tôi không chỉ mất đi tình thương của mẹ mà mất đi cả tình thương của bố, loại cảm giác này anh từng biết đến ư?”

Cùng lúc đó Lăng thiếu Đường cũng hung ác hét lớn: “Lương tâm của mày bị cắn ăn rồi à? Nếu không phải bố cầu xin tha thứ thay mày, mày cho là mày có cơ hội sống tới ngày nay ư?”

“Ha ha – đúng là chuyện cười!” Lăng Thiếu Nghị điên cuồng mà cười, trong tiếng cười chứa sự đau khổ, bỗng hắt ngừng cười, đôi mắt trở lại lạnh lẽo, chậm rãi mở miệng nói:

“Lăng Thiếu Đường, hiện giờ tôi và anh đều không có con, có mâu thuẫn đánh một trận rồi thôi, chỉ tiếc câu chuyện giữa tôi và anh mãi không biết mất, hôm nay không phải anh chết thì tôi mất mạng – “

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 237

Lăng Thiếu Nghị Muốn Hai Thứ Kia

Beta: Meo Miu Ciu

Trong đôi mắt Lăng Thiếu Đường hiện lên sự tàn nhẫn: "Được, hôm nay tao muốn nhìn xem mày có thể đùa giỡn tao tới chết được không! Lăng Thiếu Nghị, từ đầu tới đuôi người mày muốn đối phó chỉ có tao mà thôi, những người khác không liên quan!"

Ý vừa rồi của anh quá rõ ràng.

"Đường..." Kỳ Hinh đau lòng nhìn Lăng Thiếu Đường, trong lòng cô vô cùng bất an.

Ánh mắt Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hinh chăm chú, tuy không nói gì, nhưng có thể nhận ra tình yêu nồng nàn đang ẩn giấu trong đôi mắt anh.

Lăng Thiếu Nghị cười ha ha: "Anh cả, anh coi tôi là trẻ nhỏ ư? Ai chẳng biết Kỳ Hinh chính là điểm yếu của anh, còn các anh - " Hắn đưa ánh mắt sang Lãnh Thiên Dục, Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước.

"Không phải bốn người các anh rất khó bị đánh bại ư? Hôm nay tôi muốn xem xem nhóm người các anh rốt cuộc có thể làm nên việc gì to lớn!"

Ba người kia đều không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Lăng Thiểu Nghị, nhất là Lãnh Thiên Dục, nếu đổi lại là người ở trong bang, lqđ hẳn không nói hai lời, một phát bắn chết tên cầm thú đại nghịch bất đạo này rồi!

"Cuối cùng mày muốn thế nào?"

Lăng Thiểu Đường lạnh lùng nghiêm nghị hỏi, anh phải nhanh chóng kết thúc thì kết quả mới tốt, hiện tại điều anh lo lắng nhất chính là cơ thể Kỳ Hinh.

"Tốt, rất thẳng thắn -" Lăng Thiểu Nghị không nói hai lời, ném tài liệu ở bên cạnh cho Lăng Thiểu Đường.

Lăng Thiểu Đường từ từ mở tài liệu, sắc mặt trở nên khó coi và nghiêm túc, lập tức anh tập trung nhìn Lăng Thiểu Nghị.

"Anh cả thân yêu, điều tôi muốn rất đơn giản, chỉ có hai thứ!" Lăng Thiểu Nghị vạch ra nụ cười nham hiểm, nhìn sắc mặt Lăng Thiểu Đường nghiêm nghị, khế nói.

Lăng Thiểu Đường hừ lạnh một tiếng, giơ tập tài liệu lên, nói: "Ngoại trừ muốn chuyển nhượng quyền thừa kế Lăng thị người ra, mày còn muốn cái gì nữa?"

"Đường... không cần!" Kỳ Hinh vừa nghe, lập tức thất thanh kêu lên, ngay sau đó hai tên sát thủ đằng sau ghì chặt cô, khiến cô đau đớn.

"Ngậm miệng!" Lăng Thiểu Nghị tiến lên, nắm chặt cổ Kỳ Hinh, lạnh lùng quát.

"Lăng Thiểu Nghị, không cho phép mày xúc phạm Hinh Nhi!" Âm thanh Lăng Thiểu Đường gầm thét vang vọng cả căn phòng.

Sắc mặt Lăng Thiếu Nghị dần thay đổi, hần cười ảm đạm: "Yên tâm đi, tôi sẽ không để cho cô ấy chết nhanh như vậy, Hình Nhi ** như thế, ddlqd tôi còn chưa hưởng thụ hết!"

Nói xong, hần cười lớn.

"Lăng Thiếu Nghị, anh quá đáng rồi đấy!" Kỳ Hình tức giận đến mức toàn thân phát run, đôi mắt đẹp khó tin nhìn Lăng Thiếu Nghị.

"Bớt nói nhảm đi -" Đột nhiên Lăng Thiếu Nghị cười u ám, nhìn Lăng Thiếu Đường nói: "Tài liệu tôi đưa cho anh, tôi muốn anh ký tên ngay lập tức."

"Thiếu Đường - " Ba người khác nhú chặt mày nhìn Lăng Thiếu Đường.

"Được, tao ký! Nhưng trước tiên tao muốn mày thả Hình Nhi ra!" Lăng Thiếu Đường không suy nghĩ ngợi nhanh chóng nói.

Lăng Thiếu Nghị cười đến càng thêm đáng sợ: "Anh cả, hiện tại anh không được mặc cả điều kiện, có điều anh yên tâm, chỉ cần tôi lấy được hai thứ này, tự nhiên tôi sẽ thả Kỳ Hình!"

"Mày còn muốn gì?" Lăng Thiếu Đường bình tĩnh, trong hơi thở ngập tràn sự dũng mãnh nguy hiểm.

"Ký tài liệu, ngay lập tức!" Lăng Thiếu Nghị quát.

"Đường - " Kỳ Hình sống chết lắc đầu, trán cô bị hai khẩu súng dí sát.

Lăng Thiếu Đường nắm chặt tay thành quả đấm, gân xanh trên cánh tay nổi rõ, bỗng anh duỗi tay, trầm giọng nói: "Bút!"

"Đường, anh không được ký tên, không được! Anh không cần lo cho em, có nghe thấy không!" Kỳ Hình gào thảm thiết.

"Hình Nhi, không cần nói gì hết!" Lăng Thiểu Đường nhìn về phía Kỳ Hình, đôi mắt ngập tràn vẻ đau lòng.

Sau đó Lăng Thiểu Nghị ném chiếc bút qua chỗ Lăng Thiểu Đường, anh lật tài liệu đến tờ cuối cùng, vung bút, để lại trên mặt giấy chữ viết kiên cường.

"Được, được, ha ha!" Lăng Thiểu Nghị vừa thấy anh ký tên, vui sướng cười to.

Lăng Thiểu Đường ném mạnh tài liệu ở trong tay anh, tay khác nắm chặt lại, cái bút ký tên ở lòng bàn tay vỡ tan.

Lúc này Lãnh Thiên Dục cười âm u lạnh lẽo: "Lăng Thiểu Nghị, mà cho rằng mày còn mạng để trở thành người thừa kế Lăng thị ư? Mày giết người đứng đầu MCN, cho dù mày trở thành người thừa kế Lăng thị, tao cũng sẽ hạ lệnh truy sát!"

Lăng Thiểu Nghị nhíu mi hừ lạnh: " Nếu tôi có thể giết một người đứng đầu, lqd cũng có thể giết hai, tôi muốn xem lệnh truy sát của anh nhanh hơn hay Blown Away của tôi nhanh hơn! Ha ha!"

"Tao nên bắn chết tên khốn nạn, máu lạnh như mày từ lâu rồi!" Lãnh Thiên Dục nhanh chóng nắm chặt thành quả đấm, ánh mắt ớn lạnh dường như có thể đóng băng con người!

"Đúng vậy, tôi sợ quá... Đáng tiếc, anh nên chú ý tới anh em của anh đi!" Lăng Thiểu Nghị mỉa mai nói, sau đó hẩn nhìn kỹ chữ ký trên tài liệu, mãn nguyện gật đầu, đóng tài liệu, dứt khoát nói:

"Vật thứ hai tôi muốn là - tay phải của anh!"

"Lăng Thiểu Nghị, mày thật sự chán sống rồi !" Giọng nói của Hoàng Phủ Ngạn Tước đầy lạnh lẽo, trên mặt không còn vẻ tao nhã.

Mà hai người khác cũng ngập tràn vẻ đáng sợ.

Kỳ Hinh cảm thấy máu trong cơ thể như chảy ngược, cô nhìn Lăng Thiếu Đường chăm chú, trên mặt cắt không còn một giọt máu.

Lăng Thiếu Nghị hừ lạnh, rút dao găm trên người ra, ném tới dưới chân Lăng Thiếu Đường: "Tôi muốn anh tự mình cắt đứt tay phải của anh! Nếu không anh sẽ nhìn thấy tay phải của Kỳ Hinh!"

"Lăng Thiếu Nghị, anh điên rồi!" Anh ấy là anh cả của anh, sao anh có thể độc ác như thế!"

Kỳ Hinh không nhịn được, không, cô sẽ không để cho Lăng Thiếu Đường làm vậy, cô không muốn vì mình mà Lăng Thiếu Đường mất đi tay phải, cô tình nguyện mất đi tay phải của chính mình!

Lăng Thiếu Nghị không hề để ý tới sự phẫn nộ và chất vấn của Kỳ Hinh, hắn chỉ nở nụ cười tàn khốc nhất, nhẹ nhàng ép hỏi Lăng Thiếu Đường: "Anh tự cắt, hay không cắt?"

Ngay sau đó, hắn rút ra một cây dao khác, kéo tay phải của Kỳ Hinh ra, đặt mạnh lên bàn, hai mắt lạnh lẽo nhìn Lăng Thiếu Đường.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 238

Muốn Cánh Tay Phải Của Mà

"Buông Hình Nhi ra!" Lăng Thiệu Đường chau mày, ngay sau đó anh xoay người nhặt con dao găm trên mặt đất lên, rống to nói: "Cái tay này tao có thể cho mày, nhưng tao muốn mày thả cô ấy ra trước!"

Kỳ Hinh liều mạng lắc đầu, liều mạng giãy dụa: "Lăng Thiệu Đường, anh nghe cho rõ, nếu anh thực sự dám làm như vậy, cả đời này em sẽ không tha thứ cho anh, em sẽ hận anh cả đời!" Nước mắt như những hạt châu xinh đẹp nhỏ giọt xuống, bao bọc lấy khuôn mặt đau thương của cô.

"Hinh Nhi, đừng khóc, em khóc anh sẽ đau lòng!" Lăng Thiệu Đường hận không thể lập tức tiến lên, giật lấy khẩu súng để ở trên trán Kỳ Hinh giết chết hai tên đang giữ chặt cô!

"Lăng Thiệu Đường, tôi nói rồi, anh không có tư cách mặc cả với tôi, tôi muốn tay phải của anh, chỉ cần anh chặt đứt nó, Kỳ Hinh sẽ không có chuyện gì!" Lăng Thiệu Nghi dùng khí thế bức người nói.

Lăng Thiệu Đường chậm rãi cầm lấy con dao: "Hi vọng mày nói lời giữ lời, bằng không tao sẽ cho mày biết hậu quả của việc chọc giận tao!" Ánh mắt anh tràn ngập vẻ khát máu tàn nhẫn.

"Không - -" Trái tim Kỳ Hình giống như bị xé tan, đập nát, cô hét khàn cả giọng, tiếng hét đầy đau đớn.

"Chậm đã - -" Giọng nói lười nhác của Cung Quý Dương vang lên, một tay của hắn gian xảo dò xét bên hông.

Ánh mắt sắc bén của Lăng Thiếu Nghị quét về phía Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương cười tà ác: "Không phải mày muốn khiến cho Lăng Thiếu Đường sống khổ sở cả đời sao?"

Lăng Thiếu Nghị không nói gì, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Cung Quý Dương, ánh mắt tràn ngập vẻ đề phòng.

Cung Quý Dương chậm rãi đứng dậy - -

"Không cho đứng lên!" Ngay sau đó Lăng Thiếu Nghị lập tức dùng súng nhắm về phía Cung Quý Dương ý bảo hắn ngồi xổm xuống.

Cung Quý Dương miễn cưỡng cười: "Tao nói này Thiếu Nghị, mày có biết ngồi xổm trên mặt đất trong thời gian dài như vậy chân sẽ rất tê không? Như vậy đi- -" Hắn còn chưa nói xong, liền ngồi xuống dưới đất, duỗi đôi chân dài ra dùng hai tay liền vuốt:

"Được chứ?"

Lăng Thiếu Nghị không dám xem thường, vì Cung Quý Dương là một người bí hiểm, tuy rằng quen biết đã lâu, hắn vẫn không thể dễ dàng đọc được suy nghĩ của người này!"Vừa rồi mày muốn nói cái gì?"

Cung Quý Dương nghĩ một chút nói: "Kỳ thực nếu mày chặt đứt cánh tay phải của Thiếu Đường thì chỉ khiến Thiếu Đường đau đớn một thời gian thôi, nếu muốn khiến Thiếu Đường khổ sở cả đời thì có rất nhiều biện pháp đấy!"

"Dựa vào cái gì mà tao phải tin tưởng mày?" Theo phản xạ, Lăng Thiểu Nghị hỏi.

Cung Quý Dương nhếch đuôi lông mày, chỉ nói một câu: "Dựa vào việc tao rất hiểu cậu ấy!" Nói xong, hắn nở nụ cười nhìn Lãnh Thiên Dục và Hoàng Phủ, rồi lập chuyển ánh mắt nhìn sang Lăng Thiểu Đường- - đối mặt với Cung Quý Dương là Lăng Thiểu Nghị, giờ phút này Cung Quý Dương không thể nhìn rõ vẻ mặt của Lăng Thiểu Đường mà chỉ nhìn lướt qua trong giây lát.

Không sai, Cung Quý Dương rất hiểu Lăng Thiểu Đường, nhưng mà, Lăng Thiểu Đường cũng rất hiểu Cung Quý Dương, không chỉ riêng hai người, Lãnh Thiên Dục và Hoàng Phủ cũng như vậy, khi bọn hắn làm bộ đảo mắt nhìn bên hông Cung Quý Dương, bọn họ lập tức hiểu hắn đang kéo dài thời gian để hoàn thành mục đích.

Cung Quý Dương luôn là người si mê các loại vũ khí tiên tiến, những loại vũ khí này khi vào trong tay hắn, không phải để dùng, mà để cải tạo, bọn họ đều tin tưởng, giờ phút này ở trên người Cung Quý Dương có dấu vũ khí mini nào đó khiến người ta phải khiếp sợ!

Ngay sau đó, Lăng Thiểu Đường đưa mắt nhìn sang chỗ Kỳ Hình đang đứng- -

Hiện tại có một vấn đề nan giải đó chính là làm thế nào để dùng phương thức nhanh nhất đánh bại bọn sát thủ bên cạnh Kỳ Hình, mà lại không ảnh hưởng tới Kỳ Hình.

Lăng Thiểu Đường không biết, giờ phút này Kỳ Hình cũng lơ đãng nhìn về phía Lãnh Thiên Dục và Hoàng Phủ, trong lúc đó họ trao đổi ánh mắt, tuy chỉ là một cái chớp mắt, nhưng cô vẫn có thể nắm bắt được. Ngay sau đó, cô đưa mắt nhìn về phía Cung Quý Dương, nhìn qua cũng biết hắn đang bày mưu tính kế với Lăng Thiểu Nghị!

Cung Quý Dương phát hiện Kỳ Hình nhìn về phía mình thì nháy mắt suy tư.

Lăng Thiếu Nghị đi lên phía trước, lạnh nhạt hỏi: "Mày nói đi, có phương pháp gì?"

Cung Quý Dương tỏ ra đau mỗi lưng, sau đó, một tay hạ xuống ra vẻ mát xa phần eo, bộ dáng mệt nhọc, kỳ thực lúc này, ở sau lưng, ngón tay hắn đã ấn vào một cái nút - -

"Chính là cô ấy - -" Cung Quý Dương vững vàng chống lại ánh mắt của Kỳ Hình nói.

Theo bản năng Lăng Thiếu Nghị nhìn Kỳ Hình, nhưng vào lúc này, Cung Quý Dương sử dụng một loại ánh mắt khác nhìn Kỳ Hình.

Kỳ Hình ra vẻ hoảng sợ nhìn Cung Quý Dương, kỳ thực theo bản năng ánh mắt của cô nhìn vào cánh tay để sau lưng hắn, trong lòng âm thầm cả kinh, lập tức hiểu ra ý tứ trong đó.

Cung Quý Dương - - ở trên eo của hắn nhất định có vũ khí, ngay sau đó ánh mắt của cô lại liếc về phía Lăng Thiếu Đường, bỗng chốc cô hiểu rõ, hiện tại điều tối kị nhất của bọn họ là sát thủ đứng phía sau mình, còn có sự an toàn của bản thân - -

Nhưng mà Lăng Thiếu Nghị cũng không phát hiện ra bọn họ đang trao đổi ánh mắt, hắn chỉ dương mày, nhìn Kỳ Hình, rồi lại nhìn Cung Quý Dương.

Cung Quý Dương ra vẻ tiếc hận lắc đầu: "Ngu quá- - thật sự là quá ngu! Aizz, để tao đến dạy dỗ mày- -" Hắn vừa dứt lời, vẻ mặt lười nhác đột nhiên biến thành cười xấu xa, sau đó cấp tốc rút vũ khí mini ra, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai nâng tay phải lên, mà trong nháy mắt Kỳ Hình dùng cánh tay mới được Lăng Thiếu Nghị buông ra hung hăng thụi

vào bụng một sát thủ trong số đó, chỉ trong thời gian hai giây, cục diện đã xảy ra sự biến hóa cực lớn - -

Ngay tại lúc Cung Quý Dương dùng vũ khí mini tiên tiến bắn tên sát thủ còn lại, Lăng Thiệu Đường lập tức phi lên ôm chặt lấy Kỳ Hình đẩy qua một bên. Mà một tên sát thủ bị Kỳ Hình đánh còn chưa kịp trở lại bình thường thì Hoàng Phủ đã cấp tốc nhặt súng lên kết liễu hắn! Cùng lúc đó, Lãnh Thiên Dục lưu loát cướp khẩu súng trên tay Lăng Thiệu Nghị, sau đó tay hắn bóp cò, một viên đạn giống như mũi tên sắc nhọn cắm vào đùi Lăng Thiệu Nghị - -

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 239

Bản Nhau Trong Phòng

"A - -" Lăng Thiểu Nghị đau đớn, hắt quỳ một gối trên mặt đất - - ngay sau đó, súng của Lãnh Thiên Dục đặt ngay trên trán hắn.

"Hình Nhi, em không sao chứ?" Lăng Thiểu Đường vội vàng nâng Kỳ Hình dậy, khẩn trương hỏi.

Kỳ Hình rưng rưng nước mắt, liều mạng lắc đầu: "Không có việc gì, em không sao, thật tốt quá, Đường, may mà anh không bị thương!"

"Bé ngốc - -" Lăng Thiểu Đường ngấm lại chuyện mới xảy ra cũng hơi hoảng sợ, anh ôm cô vào trong lòng, bàn tay to vỗ về lưng của cô: "Hình Nhi, em thật sự rất tuyệt! Em làm rất khá!"

Mà ở bên kia Lăng Thiểu Nghị vẫn chưa hết kinh ngạc, hắn không nghĩ tới chỉ trong hai giây ngắn ngủi, mọi thứ đều thay đổi.

"Không có khả năng, không có khả năng - -" Hắn lẩm bẩm nói, trong mắt chứa đựng vẻ không tin. Bản thân tỉ mỉ bày ra một màn như vậy, làm sao có thể bị hủy hoại trong một khoảng thời gian ngắn như vậy?

"Bộ dáng của mày bây giờ khiến tao quá thất vọng!"

Lăng Thiếu Nghị ngược mắt tìm nơi vừa phát ra tiếng nói, ánh mắt kinh ngạc, không phòng ngự của hắn chống lại đôi con người lạnh lẽo thấu xương của Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường buông Kỳ Hình ra, anh mang theo hơi thở nguy hiểm, chậm rãi đi tới chỗ Lăng Thiếu Nghị, sau đó giơ tập văn kiện lên- - bên môi treo một nụ cười tàn nhẫn nhất, rồi sau đó, anh chậm rãi mở văn kiện ra- -

Lăng Thiếu Nghị muốn đứng dậy, hắn cũng muốn dùng sức rít gào nhưng một chữ cũng không nói ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn động tác tiếp theo của Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường nhìn chăm chăm em trai mình, đáy mắt lạnh lẽo mang theo sự sắc bén, khiến người ta không dám cử động!

Anh không hề chớp mắt nhìn Lăng Thiếu Nghị, chậm rãi xé nát văn kiện trong tay - - chậm rãi, chậm rãi, giống như đang xé nát Lăng Thiếu Nghị! Là hắn muốn khiêu chiến tính nhẫn nại của mình! Cuối cùng, bàn tay to buông lỏng, văn kiện như hài cốt như bông tuyết bay trong không trung - -

"Không. . ." Lăng Thiếu Nghị không thể tin được sự việc xảy ra trước mắt, hắn hét lên, rồi sau đó, hắn như dùng toàn lực của bản thân cố gắng đứng lên - -

"Mày- - uống phí nhiều năm qua tao luôn cho mày cơ hội, thế nhưng mày lại không bằng cầm thú dám nhúng chàm Hình Nhi - -" Cùng với ánh mắt rét lạnh đầy sắc bén của Lăng Thiếu Đường là khẩu súng vô tình, nhắm lên trán Lăng Thiếu Nghị- -

"Không - - Đường! Đừng như vậy - -" Kỳ Hình thấy một màn như vậy, lập tức thất thanh quát, ý bảo anh dừng lại.

Ngay sau đó, cô cấp tốc đi đến bên cạnh Lăng Thiệu Đường, nói với giọng vô lực, tiều tụy: "Thiệu Nghị- - hấn chưa xâm phạm đến em!"

Lăng Thiệu Đường kinh ngạc, mà Lãnh Thiên Dục và hai người còn lại cũng kinh ngạc.

Lúc này, Lăng Thiệu Nghị đã lấy lại ý thức của bản thân, hấn cười ha ha, lập tức, mắt lạnh nhìn Lăng Thiệu Đường: "Cho dù mày có giết tao thì cũng không làm nên chuyện gì - - "

Lập tức, hấn gian nan đứng dậy, nhìn vào mắt Lăng Thiệu Đường nói từng câu từng chữ: "Bên ngoài đều là người của tao, còn có, tao đã đặt một trái boom, tùy lúc nó sẽ phát nổ lấy đi tính mạng của mày! khà khà -

Đang nói, cửa phòng bị mở ra - -

Nhưng mà, lúc này cục diện đã bị Lăng Thiệu Đường khống chế, ngay tại lúc cửa phòng bị phá mở, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh - -

Cung Quý Dương và Hoàng Phủ xoay người một cái, bàn tay to vung lên, giống như tia chớp bắt giữ hai tên sát thủ, sau đó, cướp lấy súng trong tay bọn chúng - -

"Thiệu Đường, bắt lấy- - "

Lãnh Thiên Dục cũng sắc bén đánh ngã một tên sát thủ, rồi ném súng cho Lăng Thiệu Đường.

" Hình Nhi, theo sát anh!"Lăng Thiệu Đường giữ chặt cô, đẩy cô ra phía sau, rồi bóp cò - - viên đạn được bắn ra là lúc, mặt đất bị nhuộm đỏ bởi máu của mấy tên sát thủ. Mà cũng nhân cơ hội này Lăng Thiệu Nghị cũng muốn trốn thoát, ai ngờ- -

"Đi nhanh vậy?" Cung Quý Dương ở trong mưa bom bão đạn tà ác tươi cười, lập tức, hấn chặn đường trốn của Lăng Thiếu Nghị- -

Lăng Thiếu Đường đưa Kỳ Hình trốn vào một góc tối ở trong phòng mật, ra lệnh: "Nhớ kỹ, ngàn vạn không được đi ra!"

Vừa rồi Kỳ Hình bị một màn dọa sợ choáng váng, cô liên tục lắc đầu: "Đường - - "

"Anh sẽ còn sống để trở lại gặp em!" Lăng Thiếu Đường hiểu rõ Kỳ Hình đang lo lắng cho mình, sau khi nói xong anh cấp tốc xông ra ngoài - -

"Thiên Dục, Quý Dương, Ngạn Tước, chúng ta dẫn dụ bọn chúng rồi đi, rời xa phòng nhỏ - - "Lăng Thiếu Đường rống to một tiếng, lập tức, xoay người cầm lấy súng tự động hướng ra phòng ngoài. Vài người lấy tốc độ nhanh nhất để chống đạn, chính vào lúc này, sát thủ ở bốn phía trong phòng ồ ồ nhiều đến nỗi nhìn hoa cả mắt. Trong lúc này, Lăng Thiếu Đường lại bắt đầu cảm thấy tràn ngập vẻ hưng phấn, máu tranh đoạt do trời sinh chậm rãi bốc lên, anh hung hăng giải quyết xong một tên sát thủ rồi nói: "Đã bao lâu chúng ta không kề vai chiến đấu cùng nhau rồi hả ?"

Cung Quý Dương nhướng mi, nụ cười trên môi càng khuyếch càng lớn: "Mười năm rồi !"

Hoàng Phủ né tránh sự bắn phá của sát thủ, tao nhã đến cực điểm nói: "Vẫn nguyên tắc cũ?"

Trong mắt Lãnh Thiên Dục xẹt qua vẻ mạnh mẽ, bên môi bật ra một nụ cười khiến người ta cảm thấy nguy hiểm: "Nơi này có 30 tên sát thủ, trong vòng ba phút, ai giải quyết được nhiều tên sát thủ nhất, coi như người đó thắng!" Hấn còn chưa nói xong, ba người khác hừng hực khí thế sử dụng hết tuyệt chiêu của bản thân. Bên trong phòng chỉ còn lại tiếng súng và tiếng đánh đập

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 240

Địa Ngục Trần Gian

Lăng Thiếu Đường, Lãnh Thiên Dục, Cung Quý Dương và Hoàng Phủ Ngạn Tước, từ nhỏ bốn người đã phải ở trong các tổ chức đứng đầu thế giới, được huấn luyện đặc biệt nghiêm khắc, bởi vậy, bọn họ thấy quen với sự sống và cái chết, thấy quen với mùi máu tươi.

Lăng Thiếu Đường - - võ nghệ tinh thấu, có sở trường lợi dụng các loại vũ khí để đánh nhau, anh còn có thể "một chiêu chế (ngự) địch", thông thạo các môn võ: Jeet Kune Do, Karate, có tính công kích mạnh, ngay cả các sát thủ bên trong tổ chức mafia cũng gần như không thắng nổi anh.

Lãnh Thiên Dục - - do hãn và Lăng Thiếu Đường là đồng môn (bạn cùng học một thầy), bởi vậy, võ nghệ của hai người tương tự nhau, chỉ có đúng một điều bất đồng, lực công kích và lực phòng ngự của hãn đều rất dũng mãnh, ngoại trừ thông thạo môn võ Judo, Jeet Kune Do, còn thông thạo kungfu Trung Quốc.

Hoàng Phủ Ngạn Tước - - trời sinh là chuyên gia tài chính, sống nhàn hạ, tao nhã như một vương tử, ngoại trừ bản lĩnh đánh nhau quyết liệt, hãn còn có thể dùng các loại vật biến thành phi đao, hơn nữa bách phát bách trúng, cực nhanh làm người ta "sét đánh không kịp bưng tai".

Còn Cung Quý Dương thì không cần nói, ngoại trừ tinh thông võ thuật, hẳn còn có thể chế tạo ra các loại máy móc, súng ống, đạn dược, hẳn được coi là thiên tài sáng chế, một "bậc thầy phá nổ" và giỏi lái nhiều loại xe và máy móc khác.

Mà lúc này, bốn người đều ở trong mưa bom bão đạn tranh thủ dùng ba phút để đánh cuộc.

Đám sát thủ này đều đã chuẩn bị từ trước, súng trên tay bọn chúng cũng không phải hạng vừa. Lúc mấy tên sát thủ nhắm vào Lăng Thiệu Đường, Lăng Thiệu Đường nhanh chóng lắc mình, né tránh súng tự động trên tay bọn chúng, anh rút đai lưng của một tên sát thủ, ngay sau đó, anh nâng cánh tay lên, trong nháy mắt đai lưng biến thành vũ khí chiến đấu. Chỉ nghe thấy tiếng "bộp bộp - -", dây lưng mang theo sức mạnh, điên cuồng hạ gục những tên sát thủ cầm súng. Vài tên sát thủ còn khóc thét lên, Lăng Thiệu Đường xoay người cầm vũ khí lên, lúc đó bọn chúng còn chưa kịp nhìn thấy hình ảnh tử thần đang mỉm cười với mình, thì đã mất mạng rồi!

Mà ở bên chỗ Cung Quý Dương còn náo nhiệt hơn, theo tiếng súng vang lên, những viên đạn điên cuồng, cấp tốc bắn về phía Cung Quý Dương, rất may hẳn phản ứng rất nhanh, bình tĩnh né tránh những viên đạn, sau đó khoé môi hơi nhếch lên, hẳn cầm súng trên tay, nhắm chuẩn xác, bỗng chốc đã giải quyết xong mấy tên sát thủ.

Ở một chỗ khác, để ngăn ngừa bão đạn, khi mỗi một tên sát thủ tiến lại gần, Lãnh Thiên Dục mạnh mẽ nắm lấy tay tên đó, tay hẳn dùng lực rất lớn, kết liễu tính mạng của tên đó, lập tức, súng trên tay tên sát thủ rơi xuống, hẳn nhanh chóng đón lấy, rồi bắt đầu bắn phá, từng tiếng kêu gào, người đứng trước mặt hẳn đã là một thi thể.

Ở góc tây nam Hoàng Phủ dùng cúc áo thủy tinh làm phi tiêu, cực kỳ nhanh gọn giải quyết xong mấy tên sát thủ, sau đó hẳn tao nhã cười, vẫy tay với một tên sát thủ đang cầm súng, chỗ hẳn đứng vừa vặn là chỗ lúc này

Lăng Thiểu Nghị ném con dao găm, con dao sắc bén, sáng chói cắm vào yết hầu của tên sát thủ, tên sát thủ còn chưa kịp kêu lên đã hít vào một hơi, trước khi ngã xuống đất, tên đó nhìn thấy Hoàng Phủ cười lạnh lùng.

Chỉ trong đúng ba phút, không nhiều không ít! Cả căn phòng nhỏ bị máu tươi nhuộm đỏ, nơi này như là địa ngục trần gian, xung quanh đều là thi thể bọn sát thủ!

Bốn người đàn ông chậm rãi đi ra phía trước, ném vũ khí trong tay xuống đất - -

Áo sơ mi của bốn người bọn họ đều bị nhuộm đỏ, nhất là Lăng Thiểu Đường.

Anh thô lỗ cởi áo sơ mi dính đầy máu ném xuống dưới đất, lộ ra tinh da thịt màu đồng, lồng ngực rắn chắc. Giờ phút này bốn người bọn họ hoàn toàn thoát khỏi thế giới văn minh, khoác áo nhân vật thét gió mà đi, giống như một con quái vật tái sinh từ "chiến tranh ma", đi đến nơi nào, nơi đó đều bị máu tươi nhuộm đỏ. Ánh mắt của bọn họ, tràn ngập vẻ tà ác, không thuộc về con người. Thời gian cứ trôi, bốn người bọn họ vẫn như bốn con quỷ khát máu, họ lại nhớ tới những ngày ở trong tổ chức, cho đến khi ---

"Đường - - " Giọng nói mềm mại mang theo sự sốt ruột của Kỳ Hình vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh, cũng xua tan đi mùi hương của ma quỷ.

Kỳ Hình mặc áo cưới màu trắng nhìn những thi thể trên mặt đất, sự sợ hãi càng tăng lên gấp bội, nơi này là trần gian (xã hội loài người) sao? Cô nghĩ mình đang ở trong địa ngục!

Ngay sau đó, cô bị một cơ thể ấm áp mang theo mùi máu tươi ôm vào trong lòng, tiếng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu, cố gắng trấn an Kỳ Hình: "Hình Nhi, tất cả đã kết thúc, không phải sợ!"

Kỳ Hinh run rẩy, đây là lần đầu tiên - - lần đầu tiên cô nhìn thấy nhiều người chết như vậy! Mà người giết những người này, chính là người đàn ông mình yêu mến, còn có, ba người bạn tốt của anh nữa! Nghĩ đến đây, Kỳ Hinh cảm thấy kinh hãi - - bọn họ - - bọn họ giết người không đền mạng sao? Kỳ Hinh khiếp sợ đến nỗi nói không ra tiếng.

"Hinh Nhi..." Lăng Thiệu Đường nhẹ nhàng trấn an, anh đau lòng, anh biết cô sợ hãi. Từ nhỏ bốn người bọn họ đã quá quen thuộc với những xác chết, nhìn nhiều cũng quen, nhưng Kỳ Hinh lại khác, cô đơn thuần, cô lương thiện, thì làm sao có thể chịu đựng được khi nhìn thấy cảnh tượng này đây?

Nghe được tiếng nói quen thuộc của Lăng Thiệu Đường, Kỳ Hinh ngẩng đầu: "Đường, anh có làm sao không?" Ánh mắt tràn ngập vẻ sốt ruột, giọng nói cũng tràn ngập vẻ thân thiết, tuy rằng cô sợ hãi, nhưng cô hiểu rõ, nếu hôm nay những người này không chết, như vậy, người nằm ở đây có thể là Lăng Thiệu Đường hoặc cả bốn người bọn họ!

Lăng Thiệu Đường nhìn về mặt đầy quan tâm của Kỳ Hinh, ra vẻ uất ức: "Không sao, anh đã nói anh sẽ còn sống để gặp em!"

Kỳ Hinh ôm Lăng Thiệu Đường thật chặt, khóc không thành tiếng, cô run rẩy trốn ở trong lòng anh, cũng không phát hiện hai mắt anh hiện lên tia sáng kì dị, cũng không chú ý đến hai tay cứng ngắc của anh đang khoát lên phía sau lưng cô- -

Niềm vui vì giết được nhiều người vẫn còn đọng lại trong đầu chưa kịp bay hơi, nhưng khi những giọt nước mắt của cô thấm ướt lồng ngực anh, nó như một cơn mưa mát mẻ, nháy mắt dập tắt đi sát ý (ý định giết người) còn đọng lại trong mắt anh.

"Thực xin lỗi, hôm nay là hôn lễ của chúng ta mà anh lại khiến em phải hoảng sợ như vậy!"

Lăng Thiếu Đường áy náy nói một câu, lập tức, bàn tay to nhẹ nhàng nắm lấy phần áo cưới bị xé rách của cô, bất đắc dĩ cười nói: "Xem ra còn phải làm phiền Vera một lần nữa rồi!"

Kỳ Hình ghen ngào nói: "Chỉ cần chú rể là anh, cho dù không có áo cưới để mặc em cũng rất hạnh phúc!"

"Hình Nhi ngốc!" Lăng Thiếu Đường đau lòng hôn lên trán cô.

"Thiếu Đường, tớ muốn mang tên này đi!" Lãnh Thiên Dục cao giọng nói, ngay sau đó, Lăng Thiếu Nghị bị hắt ném tới trước mặt Lăng Thiếu Đường. Lúc này Lăng Thiếu Nghị đang hôn mê, hắt vừa mới bị Cung Quý Dương đánh bất tỉnh.

Kỳ Hình dính sát vào trong ngực Lăng Thiếu Đường, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi, Lãnh Thiên Dục muốn mang hắt đi?

Lăng Thiếu Đường nhìn Lăng Thiếu Nghị, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, một lát sau, anh trầm thấp mở miệng nói: "Thiên Dục, dù sao nó cũng là em trai tớ, coi như tớ nợ cậu một ân tình, giao nó cho cục điều tra quốc tế xử lý!" Anh tức giận vì những việc Lăng Thiếu Nghị làm, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn hắt bị Lãnh Thiên Dục mang đi, anh biết Thiếu Nghị đã khiến người trong tổ chức mafia tức giận, cũng biết chỉ cần Thiên Dục nhúng tay vào chuyện này, thì Thiếu Nghị chắc chắn sẽ phải chết, cho nên, anh tình nguyện giao Thiếu Nghị cho cục điều tra, cũng không muốn nhìn hắt chết!

Lãnh Thiên Dục đi lên phía trước, nhìn Lăng Thiếu Đường bằng ánh mắt lạnh như băng, gằn từng tiếng hỏi: "Đây là quyết định cuối cùng của cậu?"

"Không sai, Thiên Dục, tha cho hắt một lần!" Lăng Thiếu Đường đón nhận ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Thiên Dục, kiên định nói.

Lãnh Thiên Dục nghe xong, nhúu chặt mày, mở miệng lần nữa hỏi: "Vì hăn, cậu muốn tở phá vỡ quy tắc?"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 241

Hôn Lễ Xa Hoa Hoàn Tráng Nhất (1)

Edit: Tiểu Huyền + Meo Miu Ciu

Beta: Meo Miu Ciu

Hôn lễ hoãn lại một ngày, trong chính ngày đấy, lại khiến cho nhà thiết kế áo cưới quốc tế Vera vội vàng như muốn

Nhảy lâu rồi. Hẳn dùng thời gian một ngày một đêm, bị Lăng Thiểu Đường ép buộc phải thiết kế ra áo cưới giống hệt như cũ, tất cả kim cương trên áo cưới đều do Lăng Thiểu Đường cố ý vận chuyển bằng máy bay. Đường như đây là nhiệm vụ bất khả thi, vì thế Ve-ra nhờ 100 nhà thiết kế đỉnh cao cùng hợp tác. Khi bình minh dần ló, cũng là lúc Kỳ Hinh khoác lên mình bộ áo cưới.

Áo cưới màu trắng được thiết kế bằng loại vải đắt tiền với các hạt ngọc trai màu trắng, đồ trang sức dùng màu đỏ sẫm của hoa hồng cùng với tơ bạc xuyên thạch anh, váy dài bốn mét, khăn voan đội đầu dài đến năm mét, vẻ đẹp kinh diễm của nó làm đau mắt Kỳ Hinh.

“Ve-ra, cảm ơn anh. . . Vất vả cho anh rồi!” Kỳ Hinh nhìn thấy sự mệt mỏi trên khuôn mặt Ve-ra, trong lòng vô cùng áy náy.

Ve-ra cười nói: “Không có biện pháp, ai bảo chồng cô quá bá đạo như thế, may mà tôi không phải nhân viên dưới tay anh ta, nếu không ông chủ hung ác như vậy chắc tôi sẽ sinh ra chứng uất ức!”

Kỳ Hình che miệng cười khẽ. Đúng lúc này, Lăng Thiệu Đường mặc lễ phục màu trắng bước vào phòng nghỉ, khi anh nhìn thấy Hình Nhi xinh đẹp y như thiên sứ, mỉm cười hạnh phúc thay cho nét lạnh lùng. Toàn thân là lễ phục trắng, tôn lên dáng người thon dài cao lớn, vẻ bề ngoài càng thêm hoàn mỹ.

“Đường - -” Kỳ Hình thấy anh, vui mừng kéo váy đi đến trước mặt anh.

“Có mệt hay không?” Trong giọng nói trầm thấp của Lăng Thiệu Đường chan chứa sự cưng chiều, bàn tay vuốt mái tóc cô.

Kỳ Hình mỉm cười lắc đầu, nhanh chóng đáp: “Đúng rồi, chuyện ngày hôm qua, bố mẹ biết không?”

“Yên tâm đi, sau khi bọn họ nghe giải thích, đã yên tâm tới đây rồi!” Lăng Thiệu Đường mỉm cười nói.

Kỳ Hình khẽ gật đầu, sau đó đôi mắt xao động cùng sự sầu lo: “Đường, Thiệu Nghị...anh ta sẽ thế nào?”

Lăng Thiệu Đường nghe xong, ý cười trong mắt dần tan biến: “Hình nhi, anh không muốn nhắc tới người này!”

“Vậy anh có nghĩ tới Tiểu Phong không? Hiện tại nó đang chờ Thiệu Nghị cứu mạng!” Kỳ Hình biết Lăng Thiệu Đường có vẻ hơi hờn giận nhưng vẫn lo lắng nói.

“Cùng lắm anh tặng giải thưởng lên!” Lăng Thiệu Đường sốt ruột nói.

Kỳ Hình khẽ thở dài, lắc đầu: “Đường, thật ra khi anh tặng giải thưởng lên 2 triệu đô la, trong lòng anh cực kì rõ tình hình hiện giờ, người có tủy phù hợp, nhóm máu cũng giống chỉ có Lăng Thiểu Nghị mà thôi!”

Lăng Thiểu Đường không nói gì, chỉ nhú chặt mày.

Kỳ Hình vươn tay khẽ vượt gương mặt cương nghị của Lăng Thiểu Đường, dịu dàng nói: “Đường, Thiểu Nghị chỉ bị hận thù che mờ hai mắt thôi, vẫn còn có thể cứu anh ta - - dù sao anh ta không làm hại em và cực cứng!” Có lẽ Kỳ Hình mãi mãi không quên được sự việc ngày hôm qua, khi Lăng Thiểu Nghị kéo áo cưới của cô, cơ thể cao lớn đè xuống, cô thật sự tuyệt vọng, trong phút chốc, nước mắt rơi, chứa sự bất lực và đau đớn tuyệt vọng nhất. Ai ngờ, Lăng Thiểu Nghị ngừng lại ở thời khắc quan trọng, cô nghe thấy Lăng Thiểu Nghị hít một hơi, ngay sau đó ngón tay thon dài khẽ lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô.

Bên tai nghe thấy tiếng Lăng Thiểu Nghị khẽ nói một câu: “Rất xin lỗi!”

Lúc đó Kỳ Hình kinh ngạc mở to hai mắt, Lăng Thiểu Nghị liền rời khỏi cơ thể cô, tay nắm chặt thành quả đấm, đấm mạnh lên tường - -

Lăng Thiểu Đường nghe Kỳ Hình kể lại, nhanh chóng ôm chặt cô vào ngực, một lúc lâu sau không nói gì - -

Hôn lễ của Lăng Thiểu Đường và Kỳ Hình có thể coi là tráng lệ nhất, xa hoa nhất! Vì sợ lại diễn ra chuyện ngoài ý muốn, tất cả quá trình trang điểm cho Kỳ Hình đều có Lăng Thiểu Đường hỗ trợ, khi cô bước ra từ phòng nghỉ, nhất thời sợ ngây người, hiện ra trước mắt cô là con đường “màu đỏ” dài vô tận.

Cái gọi là con đường màu đỏ, được tạo nên hoàn toàn từ cánh hoa hồng, đồ trang sức còn lại là vàng 24k tạo thành, liên kết với nhau - -

Khi Kỳ Hinh đi dọc trên con đường này, lập tức kinh ngạc, phía cuối con đường là 20 chiếc trực thăng! Chỉ thấy 20 trực thăng tự động xếp thành hàng trên bầu trời, cùng nâng lên một vật to như vậy dường như khiến mọi người cứng lưỡi “Giáo đường trên trời” ! Lăng Thiểu Đường tái hiện lại toàn bộ nhà thờ St. Peter không chút sai sót!

“Đường...” Kỳ hinh kinh ngạc, nếu không có bàn tay Lăng Thiểu Đường đỡ đằng sau cơ thể, cô đã bị dọa ngã từ lâu.

“Hinh nhi, ngàn lần đừng ngã, bởi vì vào hôm nay, sắp có 2000 vị khách quý cao quý nhất trên thế giới anh đưa lên chúc phúc vì em, hơn ba vạn phóng viên đến từ hơn 60 quốc gia tập trung, còn có - - “ Lăng Thiểu Đường cố ý dừng một chút.

“Còn có.... Cái gì nữa?” Kỳ Hinh cảm thấy chân mình đã mềm nhũn rồi.

Lăng Thiểu Đường cười gian tà, thì thầm bên tai cô nói: “100 triệu người thông qua truyền hình trực tiếp sẽ chứng kiến toàn bộ quá trình hôn lễ.”

Kỳ Hinh nghe xong câu nói này, thiếu chút nữa ngã đi!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 242

Hôn Lễ Xa Hoa Hoàn Tráng Nhất (2)

Edit: Tiểu Huyền

Beta: Miu

Xe ngựa như mộng ảo gói trọn trong tuyết trắng lãng mạn, đưa đôi vợ chồng mới cưới Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh chậm rãi tiến về "Giáo đường trên trời" từ quảng trường nhà thờ St. Peter!

Thảm tuyết trắng kéo dài từ Giáo đường trên trời đến phía trước xe ngựa, bởi vì khoảng cách như vậy, Kỳ Hinh tưởng như đang đi trên đường bằng. Theo mỗi bước chân của Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh, thảm trắng dần thu lại, ngay khi hai người hoàn toàn bước lên trục thẳng, thảm trắng cũng biến mất không thấy nữa!

Màu đỏ của mấy vạn hoa hồng đã phủ hết chỗ này, nơi đây có diện tích gần bằng cung điện Versailles, lúc Kỳ Hinh đứng ở chỗ giữa chỗ đó, thật sự sẽ cảm thấy mình đứng giữa nhà thờ St. Peter.

Ở đây là một nhà thờ hùng vĩ với một cách cửa hình vòm, có chính điện thiêng liêng, và là một đại sảnh chính sắc sỡ đầy màu sắc, ở các cửa sổ lớn, trên mặt kính thủy tinh là hình chim bồ câu biểu tượng cho Đức Thánh Linh giáng lâm, sải cánh dài lên đến 1, 5 mét. Xu hướng thiết kế tương tự

như kết cấu của cây thánh giá (+), đầy ý nghĩa thiêng liêng. Ở chính giữa trung tâm có một nóc nhà hình vòm to lớn giống hệt như ở nhà thờ St. Peter, đây là kiệt tác của Michelangelo, cấu tạo hai tầng, trong sáng ngoài tối.

Kỳ Hinh hít một hơi dài, dường như ánh mặt đã ngưng lại, lòng cô đang khấn nguyện - -

"Thích nơi này sao?" Lăng Thiệu Đường khẽ hỏi ở bên tai cô.

"Vì điều gì..." Kỳ Hinh thì thầm, cô cứ ngỡ rằng buổi hôn lễ này sẽ được cử hành tại nhà thờ St. Peter, không nghĩ rằng Lăng Thiệu Đường thật khác người "di chuyển" giáo đường lên trên trời!

"Đây là giáo đường trên trời do anh tỉ mỉ chuẩn bị vì anh, bởi anh muốn cho em biết, từ giờ phút này, anh là người đàn ông của em, là chồng em, là trời của em, là - - Thượng Đế của em!" Trong mắt Lăng Thiệu Đường mang theo sự chắc chắn và tự tin, giọng điệu vô cùng điên cuồng và ngang ngược, lại vì cô gái anh yêu thương nhất.

Kỳ Hinh cảm động, hôm nay sẽ là khó quên nhất đối với cô.

20 trực thăng bay lên bầu trời, bay từ bờ biển, mãi đến khi - -

Dừng lại trên một chiếc hàng không mẫu hạm (tàu sân bay) - -

"Đường, đây là..." Kỳ Hinh lại càng kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông mỉm cười bên cạnh mình! Trời ạ, Hàng Không Mẫu Hạm! !

Lăng Thiệu Đường từ từ ôm chặt eo cô, nhẹ giọng nói: "Phía dưới là những vị khách quý của anh và em đến chúc phúc, bọn họ sẽ ở trong chỗ này chứng kiến hôn lễ của chúng ta!"

Kỳ Hinh kinh ngạc dùng tay che miệng, đề phòng mình hét thành tiếng.

Khi giáo đường trên trời vang lên tiếng chuông, Kỳ Hinh, Lăng Thiểu Đường và một số người bạn quan trọng đi trên thảm trắng chậm rãi tiến vào giáo đường, hai bên ghế ngồi trong giáo đường, mọi người đều mỉm cười nhìn cô dâu chú rể này!

Khi tiếng chuông vang lên, hoa đồng đáng yêu dẫn đường phía trước, Kỳ Chấn Đông - cha của Kỳ Hinh, nắm lấy tay con gái, chậm rãi bước vào giáo đường- -

Ánh mặt trời theo cửa sổ hoa hồng của giáo đường chiếu xuống, kéo dài đến tận mũi xe, mũi xe cũng giống thế, đều được tạo nên từ gần 200 bậc thang bằng đá cẩm thạch, cha sứ trang nghiêm ngồi ngay ngắn tại ở mũi xe, ông là cha sức quyền uy nhất của nhà thờ St. Peter!

Theo Kỳ Hinh bước đi 2000 mét để tiến tới chính điện, khắp bầu trời rơi xuống cánh hoa hồng do trực thăng thả xuống, tất cả bậc thang được tạo bằng đá cẩm thạch tỏa ra hương thơm, mà Lăng Thiểu Đường đứng ở một chỗ khác trong chính điện, ẩn chứa nụ cười, lặng lẽ chờ đợi Kỳ Hinh.

Cả giáo đường vang vọng bài "Love Songs Feast", bài hát này tượng trưng cho tình yêu trải qua gian khổ cuối cùng sẽ đạt được ước mơ hoàn mỹ và chúc mừng hôn lễ, thiêng liêng mà cũng nhẹ nhàng.

Kỳ Hinh được Kỳ Chấn Đông dắt tay, mang theo vẻ đẹp từ mấy đời trước dần hướng về người đàn ông cao lớn kia- -

Không hề chớp mắt chăm chú nhìn người đàn ông đang cười, cùng với tiếng nói của thánh, Kỳ Hinh tiến từng bước về phía trước, bạn bè hai bên dồn dập đứng dậy, chúc phúc cô dâu chú rể. Kỳ Hinh nghẹn lời, trong lòng vô cùng xúc động, cô không kịp nhớ lại từng khoảnh khắc mình và Lăng Thiểu Đường quen biết rồi tìm hiểu nhau rồi yêu nhau thêm lần nữa, từng hình ảnh hiện lên cùng với đoạn nhạc du dương trong giáo đường, cô

mới chính thức nhận ra, con đường tình yêu của cô và Lăng Thiểu Đường có rất nhiều chông gai khó khăn.

Gió, khẽ thổi qua, mang theo mùi hương hạnh phúc nhất, đưa Kỳ Hinh đưa đến trước mặt Lăng Thiểu Đường.

Một bàn tay to kiên định vươn ra trước Kỳ Hinh - - dường như đường trí tuệ chạy qua toàn bộ bàn tay!

Kỳ chấn Đông khẽ đặt tay Kỳ Hinh vào trong bàn tay to của Lăng Thiểu Đường, nhẹ giọng nói một câu: "Hinh Nhi phải giao cho con rồi!"

Lăng Thiểu Đường khẽ cúi người, lễ độ cung kính nói: "Vâng, bố!"

Khi anh ngẩng đầu lên, một đôi mắt sâu xa mà lại dạt dào tình cảm, bên trong tồn tại sự lưu luyến và cưng chiều Kỳ Hinh chân thật nhất.

Tay Kỳ Hinh hơi run, giờ phút này cô xinh đẹp giống như thiên sứ.

Lăng Thiểu Đường cười, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hinh, hai người từ từ bước bậc thang...

Cha sứ trang trọng, mặc bộ quần áo màu trắng, đứng trước nhà thờ đầy hoa trắng tinh khiết, yên lặng đợi cô dâu chú rể bước tới, hiền hậu và yên lặng chúc phúc!

Lăng Thiểu Đường dắt tay Kỳ Hinh đến trước cha sứ, thân hình cao lớn rắn rỏi và dáng người nhỏ nhắn mềm yếu tạo nên hình ảnh hòa hợp, càng nhìn càng thấy xứng đôi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 243

Blown Away

Edit: Tiểu Huyền + Meo Miu Ciu

Beta: Meo Miu Ciu

Chính điện trên không thiêng liêng toả ra mùi thơm của cánh hoa, bay lượn khắp mọi nơi, từng cánh hoa hoá thành những nàng tiên xinh đẹp vây quanh Lăng Thiệu Đường và Kỳ Hinh, có vài cánh hoa còn vương trên mái tóc dài, ddlqd trên vai Kỳ Hinh, sau đó xoay chuyển trượt xuống sau lưng cô.

Giờ phút này là khoảnh khắc lãng mạn nhất...

Cha sứ trang nghiêm mở quyển kinh Thánh, trịnh trọng bắt đầu đọc lời thề:

"Lăng Thiệu Đường tiên sinh, đứng trước bậc Thượng Đế tối cao, ngài có nguyện ý thật lòng muốn kết duyên vợ chồng với cô Kỳ Hinh, tuân theo những điều trong kinh Thánh, không kể sướng vui hay đau khổ, giàu sang đói nghèo, hòa thuận hay bất hòa, khỏe mạnh hay ốm đau, ngài sẽ tôn trọng cô ấy, quan tâm cô ấy, chung thủy với cô ấy, một lòng yêu cô ấy, mãi cho tới khi rời khỏi thế gian này không?"

Lăng Thiếu Đường nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hinh, khuôn mặt xúc động hạnh phúc nở nụ cười ấm áp, liếc nhìn Kỳ Hinh, sau đó anh đưa mắt sang cha sứ, giọng nói cố chấp mà kiên định: "Tôi nguyện ý!"

Trong lòng Kỳ Hinh ấm áp, đôi mắt dần dịu dàng.

Cha sứ quay đầu nhìn Kỳ Hinh, trịnh trọng hỏi: "Cô Kỳ Hinh, đứng trước bậc Thượng Đế tối cao, cô có nguyện ý thật lòng muốn kết duyên vợ chồng với Lăng Thiếu Đường tiên sinh, tuân theo những điều trong kinh Thánh, không kể sướng vui hay đau khổ, giàu sang đói nghèo, hòa thuận hay bất hòa, khỏe mạnh hay ốm đau, cô sẽ tôn trọng anh ấy, quan tâm anh ấy, chung thủy với anh ấy, một lòng yêu anh ấy, mãi cho tới khi rời khỏi thế gian này không?"

Kỳ Hinh ngẩng đầu, nhìn chăm chú Lăng Thiếu Đường, khuôn mặt trang điểm như không trong sáng thanh khiết, cô khẽ đáp: "Tôi nguyện ý!"

Lăng Thiếu Đường cũng cảm thấy rung động và mềm mại.

"Tốt, tiếp theo mời cô dâu chú rể trao nhẫn cưới!" Cha sứ nói.

Sau khi Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh trao nhẫn cưới cho nhau dưới sự chứng kiến của cha sứ, trong nháy mắt, bàn tay to của Lăng Thiếu Đường nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Kỳ Hinh!

Trong mắt cha sứ chứa đựng sự vui mừng và lời chúc phúc, sau cùng tuyên bố hùng hồn: "Ta đại diện cho Thánh, rất Thánh tử, chỉ thánh Thánh Linh tuyên bố hai con chính thức là vợ chồng; Thượng Đế kết hợp, người không thể tách ra. Thượng Đế và hai con sẽ cùng tồn tại mãi mãi, Amen!"

"Hinh Nhi, anh yêu em!" Lăng Thiếu Đường thâm tình nói, vì thế vội vàng hôn lên bờ môi của Kỳ Hinh...

Trong giây phút ấy, vô số bờ cười được thả, tất cả bạn bè cũng như những vị khách quý đang ngồi cùng đứng dậy vỗ tay chúc phúc cho họ - -

Lăng Thiếu Đường giơ cao ly rượu vang đỏ trong tay, tươi cười nói lớn với mọi người xung quanh: "Cảm ơn các bạn đã đến tham dự hôn lễ của tôi và Kỳ Hinh!"

Nhóm khách quý trên Hàng Không mẫu hạm đồng thời giơ cao ly rượu trong tay, cùng chúc phúc, tất cả rượu trong hôn lễ đều là rượu nổi tiếng của nước Pháp - - rượu nho "Chateau Mouton", cùng lúc ấy hương thơm vốn có của rượu mang tới mùi vị của bầu trời và đại dương...

Xe hoa đã chuẩn bị xong, điểm đến tiếp theo của Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh là tuần trăng mật - - dưới ngòi bút tự do của Plato đây là nơi thiêng liêng của thác nước và đảo.

Kỳ Hinh được Lăng Thiếu Đường bế từ Giáo đường trên trời đến xe hoa, cô hạnh phúc áp mặt nhỏ nhắn vào ngực anh, chỉ cần có anh ở đây, cô vĩnh viễn cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất!

Ngồi trên xe hoa, Lăng Thiếu Đường ôm chặt cô trong ngực, tay anh đặt nhẹ lên bụng cô, ngập tràn tình yêu hỏi: "Hôm nay có phải vất vả lắm không?"

Kỳ Hinh lắc đầu, đáy mắt hiện lên ý cười hạnh phúc: "Đường, hôm nay em cảm thấy rất hạnh phúc, cảm ơn anh!"

Lăng Thiếu Đường dịu dàng hôn cô: "Về sau anh sẽ cho em mỗi ngày đều hạnh phúc như bây giờ!"

"Đường, em yêu anh!" Kỳ Hinh cảm động, chủ động hôn lên môi anh.

"Em - - phải gọi anh là ông xã- -" Lăng Thiếu Đường cười như muốn trừng phạt cô, bị động hóa chủ động, hôn Kỳ Hinh say đắm.

"Cốc cốc cốc - -" Đúng lúc này, có người không sợ chết gõ cửa kính, làm phiền cảnh đẹp trong xe.

Cung Quý Dương nở nụ cười vô tội nhìn Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh, tựa cơ thể vào bên cạnh xe: "Đột nhiên tớ cũng rất muốn đến Santorini ngắm hoàng hôn, cảm thụ Thế Giới tâm linh Plato!"

Lăng Thiếu Đường hận đến ngứa răng, anh không nói hai lời, nhìn về phía Hoàng Phủ nói: "Ngạn Tước, hãy thương mình, đưa gia hỏa kia đi, cậu ta - - thật sự rất phiền!"

Nói đùa, nếu anh cho hắn theo sau, tuần trăng mật của anh sẽ bị hắn quấy nhiễu đến long trời lở đất!

Cung Quý Dương cương quyết cười lớn, ngay sau đó liền bị Hoàng Phủ kéo lại.

"Này, Thiếu Đường, tuần trăng mật vui vẻ!" Một tay Hoàng Phủ che miệng Cung Quý Dương một tay từ từ khởi động xe hô to.

"Mưu sát, dùng lực mạnh như thế!" Cung Quý Dương không dễ dàng thoát khỏi tay của Hoàng Phủ, phản đối nói.

Hoàng Phủ đang định nói điều gì, từ trên cổ tay Cung Quý Dương vang lên âm thanh của giọt nước, vốn Cung Quý Dương đang tươi cười, mặt lập tức trở nên đặc biệt nghiêm trọng, thân thể run lên bần bật, ngay sau đó ngồi lên Rolls-Royce Al-li-son250-C18 loại đầu xe lửa phóng nhanh đuổi theo chiếc xe hoa - -

Hoàng Phủ đi cùng Lãnh Thiên Dục ở phía sau kính ngạc, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

"Thiếu Đường, Kỳ Hinh, hai người mau xuống xe, nguy hiểm!" Cung Quý Dương giống như nổi điên ở phía sau đuổi theo, thời điểm gần xe hoa,

hắn đập mạnh cửa xe- -

"Quý Dương, làm sao vậy?" Đương nhiên Lăng Thiếu Đường thấy Cung Quý Dương đuổi theo, anh vô cùng ngạc nhiên, bởi vì anh biết chắc hẳn Cung Quý Dương không nhàm chán tới mức theo chân bọn họ đi tuần trăng mật!

"Mau dừng xe, xuống xe! Blown Away - -" Cung Quý Dương nóng vội muốn chết, hắn hét lớn - - hắn không kịp giải thích nhiều!

Chính vào lúc này, lái xe cao giọng nói: "Lăng tiên sinh, xe dường như không bình thường - -" nói xong, phanh một cái thật mạnh- -

"Hình Nhi, nhanh xuống xe!" Lăng Thiếu Đường vừa nghe thế lập tức ra lệnh.

Cửa nhà ga mở ra, Cung Quý Dương vút đầu xe lửa sang một bên, chạy tới xe hoa - -

Đúng lúc đó, cả xe hoa rung mạnh một tiếng

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 244

Máu Tươi Nhuộm Đỏ Áo Cưới

Hình Nhi, mau - -" Lăng Thiểu Đường quyết định, lập tức kéo Kỳ Hình xuống xe, chiếc xe mất phương hướng, điên cuồng tiến lên phía trước- -

Ngay trong nháy mắt, một tiếng nổ mạnh vang lên, cả chiếc xe đều bay lên, ngay sau đó, trở thành một đám lửa vĩ đại- -

"Thiểu Đường, Kỳ Hình, nguy hiểm - -" Lúc Cung Quý Dương chạy đến nhìn thấy cảnh tượng này, điên cuồng hô to.

Lăng Thiểu Đường bổ nhào về phía trước, áp ở trên, để Kỳ Hình nằm dưới thân thể mình, dùng thân thể của chính mình che chở cho Kỳ Hình - -

Tất cả đều yên lặng - -

Cung Quý Dương cũng thất thần ngay tại chỗ - -

Khi Lãnh Thiên Dục và Hoàng Phủ đuổi đến nơi, cũng thất thần ngay tại chỗ - -

Dần dần, giống như thấy Kỳ Hình đang động đậy, bọn họ điên cuồng chạy lên phía trước - -

"Đường - -" Khi bọn họ kéo Kỳ Hinh đang nằm ở dưới thân thể Lăng Thiểu Đường ra, Kỳ Hinh lập tức bổ nhào về phía Lăng Thiểu Đường!

Thiểu Đường vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, trên người anh toàn là máu, máu tươi nhuộm đỏ áo cưới của Kỳ Hinh - - giống như những cánh hoa hồng trải đầy đường, tạo thành một vùng máu lớn...

"Đường..." Kỳ Hinh cảm thấy máu của bản thân cũng đang chảy ra ngoài, cô run run, vươn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt Lăng Thiểu Đường!

Về mặt Cung Quý Dương và Hoàng Phủ trở nên nghiêm trọng, còn Lãnh Thiên Dục lập tức gọi xe cấp cứu!

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra rất bất ngờ, khiến cho mọi người đều không thể tưởng tượng ra được!

Càng làm cho người ta không thể tin hơn là, ở trên xe hoa của Lăng Thiểu Đường có giấu Blown Away!

Đáng chết! Cung Quý Dương đâm mạnh lên cửa kính, nếu như mình có thể phát hiện sớm hơn một chút - -

Tuy rằng trên cổ tay Cung Quý Dương đeo một chiếc đồng hồ rất xa hoa, nhưng trải qua những lần được hăn sửa đổi, chiếc đồng hồ này trở thành thứ nhận biết xem nơi nào có boom và vũ khí, nhưng mà Blown Away thuộc loại vũ khí kiểu mới, cho nên tốc độ kiểm tra chậm hơn bình thường!

Ai biết - -

Kỳ Hinh vẫn không nhúc nhích, ngồi dưới đất, vào lúc này cô chỉ có thể nằm tay đè lại vết thương trên đầu Lăng Thiểu Đường, để máu không chảy ra quá nhanh - -

“Đường... Anh nói chuyện với em đi...” Bàn tay của cô bị máu của Lăng Thiểu Đường nhuộm đỏ, giọng nói nghẹn ngào trở nên khàn khàn - -

Lăng Thiểu Đường vẫn khép chặt hai mắt như cũ, không có một tí ý thức nào - -

Kỳ Hình như người mất hồn, ghé vào bên tai anh nói: “Ông xã, anh tỉnh lại đi có được không, anh đừng làm em sợ, anh đã nói sẽ còn sống để gặp lại em, anh nói... Anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em...”

Giọng nói của cô trở nên vô lực, nước mắt che kín khuôn mặt cô, đập nát mọi hi vọng của cô - -

Nhất định Đường sẽ không có việc gì, giống như ở trong trận động đất ở ngày đó, không phải anh cũng che chở, bảo vệ mình như vậy sao? Chỉ cần có anh ở đây, thì sẽ không có việc gì cả, không phải sao?

Giọng nói của cô, bộ dáng khóc đến thương tâm của cô khiến người ta phải lo lắng - -

Truyền thông ào ào chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng kia họ cũng bị dọa sợ choáng váng, ngay sau đó, phần đông kéo lại ghi hình, chụp ảnh!

Sự lạnh lẽo trên mặt Lãnh Thiên Dục ngày càng đậm, hắc móc súng lục ra, chỉ thẳng lên trời nã một phát súng - -

Khi tiếng súng vang lên, tất cả phóng viên có mặt tại đây đều ngẩn ra!

“Hôm nay - - nếu ai dám tung tin ra ngoài, tôi sẽ không để cho kẻ đó được thấy mặt trời vào ngày mai!” Giọng nói của hắc đầy nguy hiểm, bức ép người!

Đám phóng viên sợ tới mức buông máy ảnh trong tay xuống, bọn họ biết người này là người không thể trêu vào, hơn nữa tên của bọn họ đều

nằm trong danh sách khách mời, quả thật nếu như hành động thiếu suy nghĩ, tứ đại tài phiệt có thể dễ dàng tìm được bọn họ!

Đám bảo vệ bao vây nơi này, mãi cho đến khi xe cứu thương khẩn trương đi đến - -

Nhân viên cứu hộ lập tức tiến hành sơ cứu cho Lăng Thiếu Đường, miệng vết thương được băng bó, hơn nữa còn mang theo bình dưỡng khí cho anh - -

“Bác sĩ, chồng tôi sao rồi, anh ấy có bị làm sao không? Anh ấy - -” Kỳ Hinh nói năng lộn xộn hỏi nhân viên cứu hộ.

“Lăng phu nhân, chúng tôi sẽ dốc hết sức để cứu chữa cho Lăng tiên sinh, yên tâm!” Nhân viên cứu hộ vội vàng đáp.

Sắc mặt Kỳ Hinh trắng bệch, cô nhìn về hướng ba người đang ngồi trên xe: “Đường sẽ không có chuyện gì, phải không? Phải hay không?”

Trong lòng cô đang cố tìm ra một câu trả lời chắc chắn!

“Kỳ Hinh, em bình tĩnh chút, vì cục cưng, em phải bình tĩnh!” Cung Quý Dương an ủi Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh nhẹ nhàng kéo bàn tay to lớn của Lăng Thiếu Đường, áp lên mặt mình, nước mắt kéo dài trượt từ bàn tay đến cánh tay anh!

Đây là một bàn tay to có lực, hiện tại, vì sao ngay cả một chút sức lực cũng không có? Vì sao?

“Ông xã... Anh không thể nuốt lời... Anh không thể tàn nhẫn vứt em ở lại đây một mình được, anh còn chưa đặt tên cho cục cưng của chúng ta...”

Kỳ Hinh nói không được nữa, chỉ có thể là yên lặng chảy nước mắt, nước mắt lưu trữ, nhỏ giọt trên gò má của Lăng Thiếu Đường, chảy vào

trong lòng anh...

Trên xe mọi người đều cảm thấy chua xót khi nhìn thấy cảnh tượng này!

Xe cứu thương dùng tốc độ nhanh nhất để trở lại bệnh viện. Lăng Thiểu Đường được đẩy vào phòng cấp cứu để tiến hành phẫu thuật - -

Kỳ Hinh tiều tụy đứng ở trước cửa phòng cấp cứu, cô cảm thấy mình sắp té xỉu, ở trên người cô vẫn mặc chiếc áo cưới nhuộm đầy máu tươi của Lăng Thiểu Đường!

“Kỳ Hinh, không cần lo lắng, Thiểu Đường sẽ không có chuyện gì! Anh đã liên lạc với bác sĩ để họ đưa em qua bên kia kiểm tra rồi!” Hoàng Phủ Ngạn Tước nhìn bộ dáng găng gượng của Kỳ Hinh, trong lòng cũng cảm thấy không đành lòng, tiến lên nói.

Kỳ Hinh không hề chớp mắt nhìn chằm chằm đèn phòng cấp cứu, không dám thả lỏng bản thân, cô lắc đầu, thì thào nói: “Em muốn chờ Đường ra, em muốn chờ anh ấy - -”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 245

Đánh Cược Số Phận

Beta: Meo Miu Ciu

Một ngày một đêm, khi Kỳ Hinh cho rằng mình sắp không chịu nổi, cuối cùng Lăng Thiểu Đường cũng được nhân viên chăm sóc đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, trực tiếp đưa vào phòng bệnh.

"Bác sĩ, chồng tôi, anh ấy thế nào rồi?" Kỳ Hinh thấy bác sĩ đi tới, nhanh chóng chạy tới trước mặt nắm chặt tay ông vội hỏi.

Những người khác vừa thấy, đồn dập tiến lên.

Bác sĩ tháo khẩu trang, khẽ thở dài nói: "Các vị yên tâm, Lăng tiên sinh đã được cấp cứu kịp thời, bởi vì nỗ lực do chất lỏng hòa với chất hỗn hợp tạo thành, vết thương bên ngoài của anh ấy không lớn, lqđ nhưng vết thương trí mạng nhất là ở đầu, qua quá trình cấp cứu, chúng tôi đã lấy khối máu tụ trong đầu ra, nhưng - - "

Ông dừng một chút, ánh mắt dần trở nên u ám- -

Kỳ Hinh vừa nhảy lên vui mừng thì đột nhiên tim cô đập thành thịch, thở gấp, giọng khàn khàn hỏi han: "Nhưng cái gì? Bác sĩ, rốt cục tình hình chồng tôi thế nào?"

"Hình Nhi, trước hết đợi bác sĩ nói xong đã!" Kỳ Chấn Đông lên tiếng ngăn cản.

Bác sĩ khó khăn nói: "Thật ra trên đường Lãng tiên sinh được đưa tới bệnh viện, một khối máu đã lấp đầy não bộ, chúng tôi chỉ

Có thể lấy ra một phần, cho nên, phần còn lại có khả năng đè lên thần kinh não bộ của anh ấy!"

"Kết quả ra sao?" Tay Lãnh Thiên Dục nắm chặt thành quyền, bình tĩnh nói.

Bác sĩ nhìn người đàn ông lạnh đến cực điểm, cơ thể không khỏi run lên, sau đó ông vội vã nói: "Như vậy, Lãng tiên sinh không thể tỉnh dậy nhanh chóng được!"

Kỳ Hình bỗng nhiên trừng lớn: "Không thể tỉnh dậy nhanh chóng ư? Bác sĩ, ý của ông là - -" Cô dùng tay đè chặt lồng ngực đang đau đớn kịch liệt, dường như sắc mặt đã trong suốt rồi.

Bác sĩ hoàn toàn hiểu tâm trạng của Kỳ Hình lúc này, vừa kết hôn đã gặp chuyện như vậy, làm sao có ai có thể chấp nhận. Nhưng tất cả bác sĩ đã cố gắng, ông cũng bất lực.

Vì thế, ông nhìn một vòng những người đứng xung quanh mình, thở dài một tiếng, nói:" Tôi hi vọng mọi người có thể chuẩn bị tâm lý thật tốt, dđlqd, bởi vì - - Lãng tiên sinh có thể vĩnh viễn không tỉnh lại!"

"Không, không có khả năng đó! Đường, tôi muốn gặp Đường, đúng! ! Tôi muốn lập tức nhìn thấy anh ấy!!!" Kỳ Hình giống như phát khùng kéo váy cưới dài từ hành lang bệnh viện chạy tới phòng bệnh riêng.

"Hình Nhi – " Nước mắt Chúc Bích Doanh rơi xuống, lấp đầy khuôn mặt, bà khóc lớn.

“Kỳ Hình!” Cung Quý Dương không nói hai lời, chạy nhanh giữ chặt cô, sau đó Chad cũng chạy tới, kéo Kỳ Hình lại.

“Để cho tôi nhìn thấy anh ấy, tôi muốn thấy anh ấy!!!” Kỳ Hình lớn tiếng gào thét, khóc.

Cô đẩy mạnh Cung Quý Dương và Chad giống như mất đi lý trí:”
Buông, các người buông, tôi muốn thấy anh ấy, anh ấy là chồng của tôi, là anh ấy nói, anh nhất định sẽ - - chắc chắn...Yêu tôi ... Một đời một kiếp...”

Sau khi cô thốt lên câu nói ấy, nước mắt tuyệt vọng khê rơi xuống từ khóe mắt Kỳ Hình lướt qua đôi má, từ lâu sức khỏe đã cạn kiệt, giờ ý thức của cô cũng dần mơ hồ, cả cơ thể như lạnh buốt, như hoa bĩ ngạn được tưới bằng máu, từ từ ngã xuống đất- -

“Hình Nhi - -“

“Kỳ Hình - -“

Trong phút chốc trước khi Kỳ Hình té xỉu, đôi môi nhợt nhạt nở nụ cười, bởi vì trước mắt cô như nhìn thấy Lăng Thiệu Đường đang tươi cười ấm áp, đôi mắt dạt dào tình cảm...

“Bốp - -“ Lăng Thiên Dục dùng một quyền đấm lên cửa sổ, thủy tinh vỡ nát ra - -

Lăng Thiệu Nghi, nếu Lăng Thiệu Đường có điều gì không hay xảy ra, tao nhất định bắt mày phải đền mạng!

Sắc trời dần tối, Lăng Thiệu Đường không động đậy vẫn nằm ở trên giường, giờ không tìm thấy trên mặt anh vẻ điên cuồng và lạnh lùng, mà chỉ thấy vẻ bình thản, tựa như đang ngủ mà thôi.

Được sự cho phép của bác sĩ, ba Đại Tài Phiệt, Chad, Lăng Diệu Hồng cùng tiến vào phòng bệnh riêng.

Bởi vì xe nổ lớn, mặt Lăng Thiếu Đường đập xuống, cho nên ngoại trừ phần chân bị thương bên ngoài, trên cơ bản không có gì trở ngại, lqđ, như bác sĩ đã nói, vết thương trí mạng của anh không phải bên ngoài, mà là não bộ.

“Hình Nhi thế nào rồi?” Giọng Lăng Diệu Hồng già nua gói cả sự mệt mỏi hỏi thăm.

“Kỳ tiên sinh và Kỳ phu nhân đang chăm sóc ở bên kia. Lăng lão tiên sinh yên tâm!” Chad lập tức nói.

“Tình hình hiện tại của Lăng thị ra sao?” Lăng Diệu Hồng ưu sầu lo lắng.

Bởi vì ông biết, Lăng thị không phải là tâm huyết của riêng mình, mà còn là tâm huyết của Thiếu Đường! Hơn nữa, không nói quá chút nào, chỉ cần Lăng thị xuất hiện rối loạn, thị trường chứng khoán cũng sẽ chịu chấn động!

Trên mặt Chad lộ vẻ khó xử nói: “Lăng lão tiên sinh, tính đến hiện tại, Mỹ, Thụy Sĩ, Pháp, Hongkong, thị trường cổ phiếu bốn nước này đã bắt đầu xuất hiện rối loạn!”

Tin tức lan truyền quá nhanh, nhanh đến mức bọn họ không kịp phòng ngự!

Lăng Diệu Hồng đứng dậy, chậm rãi đi tới phía trước cửa sổ, hình bóng ông có vẻ đặc biệt già cỗi và bất đắc dĩ.

“Trước mắt, Lăng thị có bị ai đánh lén không?” Ông hỏi.

Chad vội vàng tiếp lời: “Vẫn chưa, nhưng ngày mai - -“

“Đúng, ngày mai - -“Lăng Diệu Hồng lẩm bẩm nói, những việc nên làm Chad đã làm rồi, chung quy thị trường vẫn có quy tắc riêng của nó, có điều con người không thể yêu cầu quá đáng, ông đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Sắc mặt ba người kia cũng trở nên đông cứng, ngày mai bắt đầu một phiên gia dịch, vận mệnh của Lăng thị sẽ ra sao? Tất cả mọi người đều đánh cược, đều đã cố gắng làm giảm tổn thất tới mức thấp nhất!

Ngày mai, có lẽ tất cả thị trường chứng khoán sẽ gặp phải sự rung chuyển, không khó tưởng tượng, một khi đã thế, chịu sự đả kích không chỉ là Lăng thị, cũng không chỉ là Lăng thị, cũng không chỉ là từng người tài phiệt bọn họ, có lẽ sẽ dẫn tới hậu quả đáng sợ nhất, đó là thị trường chứng khoán toàn cầu liên tiếp rơi xuống, tiến tới là - -bão táp tài chính thế giới! Lúc này cửa phòng bệnh khẽ mở ra, tầm mắt mọi người đều tập trung ở cửa, Kỳ Hình mặc trang phục bệnh nhân an tĩnh khác thường, lúc này cô thuần khiết lại càng rung động lòng người.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 246

Phiên Giao Dịch Đen Tối Bắt Đầu

"Hình Nhi - -" Lăng Diệu Hồng nhìn về phía Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hình, đau lòng gọi tên cô, sau khi thấy vẻ lo lắng trên khuôn mặt của Kỳ Chấn Đông và Chúc Bích Doanh.

Khi Kỳ Hình tỉnh lại, không nói một lời đi đến phòng bệnh của Lăng Thiếu Đường, tất cả bác sĩ y tá cũng không dám ngăn cản cô.

Kỳ Hình yên lặng ngồi cạnh giường Lăng Thiếu Đường, đặc biệt bình tĩnh.

"Hình Nhi, Thiếu Đường đã có chúng ta chăm sóc, con phải chú ý cơ thể!" Kỳ Hình vô cùng yên tĩnh khiến Lăng Diệu Hồng cảm thấy không yên tâm.

"Bố - -" Kỳ Hình chậm rãi nói: "Ngày mai Đường sẽ tỉnh lại, đúng không?"

"Hình Nhi - -" Chúc Bích Doanh dựa vào vai Kỳ Chấn Đông khóc không ra tiếng.

Kỳ Hình không đợi Lăng Diệu Hồng trả lời, khẽ cười, tay nhỏ mềm mại bao phủ khuôn mặt anh, vén sợi tóc trên trán của anh sang một bên, nói với mọi người:

" Đường của con, anh ấy quá mệt mỏi, vì Lãng thị mà anh ấy mệt, vì Thiếu Nghi mà anh ấy mệt, vì con mà anh ấy quá mệt, cho nên, bây giờ anh ấy muốn ngủ thật ngon!"

Kỳ Chấn Đông đau lòng nói: "Đúng, Hình Nhi, hiện tại Thiếu Đường muốn ngủ ngon một giấc, vì vậy, con cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, về phòng bệnh nghỉ ngơi, có được không? lqd Nếu Thiếu Đường tỉnh lại mà biết con không tự chăm sóc cơ thể như vậy, nó nhất định sẽ tức giận!"

Kỳ Hình nghe xong lắc đầu, sau đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dịu dàng cười như suối nước trong xanh dành cho người yêu, cô nhàn nhạt nói:

"Bố, mọi người không cần lo lắng cho con, con rất tốt, vì con và cục cưng của Đường, con sẽ tiếp tục kiên trì! Chỉ là con muốn nhìn anh ấy!"

Ánh mắt cô như mặt nước phẳng lặng dừng lại ở Lãng Thiếu Đường trên giường bệnh, bàn tay nhỏ khẽ kéo bàn tay anh áp vào mặt mình.

Lãng Diệu Hồng vẫn chưa nói gì, Cung Quý Dương nói: "Để cho cô ấy ở đây, nếu không cô sẽ không yên tâm!"

Tất cả mọi người biết ẩn sâu trong lòng Kỳ Hình chính là đau khổ, nhưng chẳng lẽ trong lòng mọi người không đau như vậy?

Rất lâu sau, Kỳ Hình nhìn Lãng Diệu Hồng, khẽ nói: "Bố, con muốn đưa Đường về nước!"

Lãng Diệu Hồng cân nhắc một lúc, nói: "Cũng được. Chad, sau khi về nước, lập tức sắp xếp chuyên gia não bộ Power!"

Kỳ Hình quay đầu, yên lặng nhìn Lãng Thiếu Đường, sau đó nhẹ nhàng cười, nói: "Đường, chúng ta nhanh chóng về nhà, anh biết không? ddlqd Ngày mai là ngày quan trọng nhất, Lãng thị còn có rất nhiều công việc chờ

anh tới xử lý. Cho nên, anh chỉ có thể ngủ một đêm thôi, không thể tham ngủ nữa!"

Nói xong, cô cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh.

Thị trường chứng khoán phiên giao dịch vào thứ hai, quả nhiên xuất hiện tình trạng mất kiểm soát, giá cổ phiếu của Lãng thị nhanh chóng giảm xuống, những người chơi chơi khoán dồn dập bán tháo cổ phiếu Lãng thị trong tay mình, ngay sau đó, cổ đông của Lãng thị hiện lên vẻ khủng hoảng, nhanh chóng tổ chức đại hội cổ đông.

Một lần nữa Lãng Diệu Hồng ngồi vào vị trí chủ tịch, nhưng dễ dàng nhận ra cơ thể ông cực kì tiều tụy.

"Lãng lão gia, ngài nói xem phải làm sao bây giờ? Tất cả cổ đông chúng ta đều đã đặt lợi ích của Lãng thị lên hàng đầu, không nghĩ tới, Thiếu Đường sẽ gặp phải chuyện đó!" Cổ đông họ Từ lên tiếng.

"Là thế này, Lãng lão gia, người chơi chứng khoán ở bên ngoài đang bán tháo toàn bộ cổ phiếu của Lãng thị, sợ rằng chúng ta không trụ được bao lâu, tất cả tài sản của Lãng thị đều sẽ bị đóng băng!"

Lãng Diệu Hồng khoát tay, ý rằng muốn các vị cổ đông bình tĩnh, sau đó nói: "Chad, lập tức điều tra xem hiện tại tổng cổ phiếu trên thị trường có bao nhiêu cổ phiếu của Lãng thị, tôi muốn mua toàn bộ về!"

Sau khi Lãng Diệu Hồng nói lời này, nhóm cổ đông rất kinh ngạc: "Lãng lão tiên sinh, ngài làm thế thì sẽ không đủ tài chính để chống đỡ!"

"Tôi muốn các vị hiểu rõ một việc, Lãng thị do một tay tôi sáng lập, cũng phát triển trong tay Thiếu Đường, tôi không thể để Lãng thị sụp đổ!"

Lăng Diệu Hồng kiên định nói, ông nhúu chặt mày, áp xuống cảm giác không khỏe.

Chad nhanh chóng đi làm việc theo lời của Lăng Diệu Hồng.

Cả một ngày, Lăng thị tựa như đánh giấc, đấu với thị trường, đấu với ông trời!

"Lăng lão tiên sinh, ngài sao thế?" Gần tới hoàng hôn, Chad cầm tài liệu đi vào văn phòng tổng giám đốc, khi hắn thấy Lăng Diệu Hồng sắp ngã, vô cùng hốt hoảng, bước nhanh tới phía trước đỡ ông.

"Tôi không sao, Chad, ngàn vạn lần không được nói ra, Thiếu Đường đã nằm bệnh viện, nếu tôi ngã xuống, Lăng thị sẽ thật sự xong rồi!" Trên trán Lăng Diệu Hồng lấm tấm mồ hôi.

"Tôi hiểu, nhưng ngài không thể làm khổ chính cơ thể mình như vậy !" Chad lo lắng nói.

Hắn hoàn toàn có thể thông cảm tâm trạng của Lăng lão tiên sinh, Thiếu Nghị đã bị giam ở Interpol, còn Thiếu Đường lại nằm ở trên giường bệnh không biết bao giờ mới tỉnh lại, làm một người bố, có hiểu tâm trạng của ông!

Lăng Diệu Hồng thở dài, về ngời ghế của tổng giám đốc, nói: "Chad, cảm ơn sự quan tâm của anh, hiện tại tôi chỉ muốn biết, tính đến bây giờ, Lăng thị có bao nhiêu tài sản bị đe dọa?"

Chad ngừng lại mở tài liệu trong tay, nói: "Chỉ không tới một ngày, vốn đầu tư của Lăng thị đã gặp phải chấn động!"

"Cái gì?" Lăng diệu hồng tuy rõ ràng đã tính trước tình huống này sẽ xảy ra, nhưng tuyệt đối không nghĩ rằng sẽ nghiêm trọng đến vậy!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 247

Chức Chủ Tịch Lăng Thị

Thứ ba, Lăng thị bước vào một ngày căng thẳng!

Lăng Diệu Hồng vẫn không nghỉ ngơi, ông không hề chớp mắt, tập trung mọi sự chú ý vào vận mệnh của Lăng thị.

Khi Chad vội vàng đi đến, mang tới một tin có thể chết người: "Lăng lão tiên sinh, đã có người bắt đầu thu mua lượng lớn cổ phiếu của Lăng thị cổ phiếu rồi !"

Lăng Diệu Hồng nhíu mày vội vàng hỏi: "Đã điều tra xem đối phương là ai chưa?"

Chad gật đầu: "Đối phương là tập đoàn tên 'Miror', thực ra, bối cảnh của tập đoàn này là tổ chức tham nhũng quốc tế, lqd cũng là tập đoàn lúc trước khiến Kỳ thị suýt phá sản, bởi vì rất khó tìm ra bằng chứng của chúng, cho nên cảnh sát cũng bất đắc dĩ!"

Tay Lăng Diệu Hồng đập mạnh lên bàn, vẻ đau đớn hiện rõ trên mặt: "Thiếu Nghị ơi Thiếu Nghị, chẳng lẽ con vẫn hi vọng đuổi cùng giết tận Lăng thị ư?"

Đột nhiên, cơ thể ông đau đớn, mày nhíu chặt!

"Lăng lão tiên sinh - -" Chad biến sắc, vội vàng tiến lên gọi lớn.

Lăng Diệu Hồng giơ tay, "Không có việc gì - - Chad, còn tình huống nào nữa?" Giọng nói của ông vô cùng suy yếu.

Sắc mặt Chad mất tự nhiên, hần khó khăn mở miệng nói:

"Lăng lão tiên sinh, hôm nay nhóm cổ đông nhao nhao tranh luận về chức chủ tịch của Lăng thị, bởi vì ngài chuyển cổ phần cho Lăng tiên sinh, hiện tại số cổ phần trong tay ngài không đủ để có quyền quyết định, cho nên - -"

"Cho nên điều gì?" Lăng Diệu Hồng đau lòng nói.

"Cho nên bọn họ muốn lựa chọn chủ tịch một lần nữa!" Chad căng thẳng nói.

"Ồ đồ! Quả thật quá hồ đồ! Lăng thị do một tay tôi thành lập, bọn họ có tư cách gì mà ngồi vào vị trí này? Ngoại trừ người nhà họ Lăng, tôi tuyệt đối sẽ không giao Lăng thị cho người ngoài xử lý!"

Lăng Diệu Hồng tức giận đứng dậy, dùng lực đập bàn!

"Lăng lão tiên sinh, trước hết ngài hãy bình tĩnh một chút!" Chad an ủi.

"Thực ra cổ đông bên ngoài chỉ muốn lấy chức danh chính ngôn thuận, nhưng Lăng lão tiên sinh, xét về cổ phần trong công ty, quả thật tình hình này gây bất lợi cho ngài!"

Chad phân tích rõ ràng.

Lăng diệu hồng lập tức ngã ngồi trên ghế, không sai, lúc ông rút khỏi chức chủ tịch, đã chuyển toàn bộ cổ phần sang cho Lăng Thiếu Đường, trong tay ông chỉ có 1% cổ phần công ty mà thôi! Bây giờ Thiếu Đường lại hôn mê bất tỉnh, toàn bộ đã đi vào cục diện bế tắc!

Đúng lúc này, cửa phòng tổng giám đốc mở ra, âm thanh êm mềm mại khẽ vang lên: "Bố, mong bố hãy giao Lăng thị cho con."

Lăng Diệu Hồng và Chad đều nhìn về phía âm thanh vang lên, chỉ thấy Kỳ Hinh đứng ở đó, vô cùng kiên định.

"Hinh Nhi? Con - -" Lăng Diệu Hồng chậm rãi đứng dậy, không thể tin được nhìn Kỳ Hinh.

Buổi sáng không tới mười giờ, lần thứ hai đại hội cổ đông, lúc Chad đi cùng Kỳ Hinh mặc đồ công sở bước vào phòng họp, toàn thể cổ đông nhao nhao vì sợ hãi.

Sau lưng cô là Lăng Diệu Hồng và đoàn luật sư quốc tế đầy quyền lực.

"Lăng lão gia, đây này?" Cổ đông họ Vương đặt câu hỏi.

Lăng Diệu Hồng nhìn nhóm cổ đông trước mặt, sau đó trịnh trọng nói: "Nói vậy, tức là mọi người đều biết Kỳ Hinh, trước khi Thiếu Đường tỉnh dậy, cô ấy sẽ đảm nhận chức chủ tịch Lăng thị!"

"Lăng lão gia, ngài đang nói đùa ư, quả thật chúng tôi thừa nhận năng lực làm việc của Lăng thiếu phu nhân, nhưng theo chúng ta biết, trong tay cô ta chỉ có 2% cổ phần, hoàn toàn không đủ quyền lực để nắm giữ chức chủ tịch!" Giám đốc Từ vội vàng nói.

Trên mặt Kỳ Hinh không lộ ra biểu cảm, cô không chờ Lăng Diệu Hồng giải thích, trực tiếp nói với luật sư: "Jones, làm phiền ông giải thích với tất cả cổ đông ở đây!"

"Được, Lăng thiếu phu nhân!" Jones vững vàng nói.

Ngay sau đó, ông ta mở tài liệu trong tay, nhìn mọi người rồi nghiêm túc nói:

"Các vị, trước khi cưới Lăng Thiếu Đường đã công chứng tài sản ở chỗ chúng tôi, ngài ấy tỏ rõ, tất cả cổ phần trong tay ngài ấy sẽ do ngài ấy và - - cô Kỳ Hình sử dụng, điều này có nghĩa, tất cả cổ phần của Lăng tiên sinh, dđlqd Lăng thiếu phu nhân cũng có quyền sử dụng! Trước mắt, cổ phần trong tay Lăng thiếu phu nhân đã đạt tới 35%, thêm 2% Lăng tiên sinh chuyển nhượng không hoàn lại, tổng cộng Lăng thiếu phu nhân đang giữ 37% cổ phần của tập đoàn Lăng thị!"

Nhiều cổ đông sợ hãi!

Kỳ Hình đặt hai tay lên bàn hội nghị, nhìn từng cổ đông nói:

"Tôi sẽ mau chóng ổn định lại cổ phần của Lăng thị, cũng cam đoan không làm hại tới lợi ích của các vị, các vị - - còn ý kiến gì không?"

"A..., không có, không có! Chúng tôi rất tin tưởng năng lực của Lăng thiếu phu nhân, hi vọng chúng ta có thể cùng vượt qua cửa ải khó khăn!" Một cổ đông họ Lâm tươi cười nói.

Kỳ Hình thờ ơ nhìn hằm, lập tức mở miệng nói: "Giám đốc Lâm, tôi rất ngạc nhiên khi nhìn thấy ông ngồi ở vị trí này ngày hôm nay."

"Cô, cô nói cái gì?" Giám đốc Lâm ngẩn người, nhanh chóng tức giận nói lại.

Cổ đông cũng không hiểu lời nói của Kỳ Hình, ồn ào nhìn hai người.

Đôi mắt Kỳ Hình trong veo mà lạnh lùng đè ép đau khổ xuống, cô nói: "Giám đốc Lâm, không phải ông đã chuyển nhượng 1% cổ phần công ty sang tập đoàn Mirror ư? Tôi không nói sai chứ?"

"Cô - -" Giám đốc Lâm nhanh chóng run rẩy, nhìn Kỳ Hình, nhưng nói không nên lời.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 248

Viên Hoàn Vũ Trở Lại

Lăng Diệu Hồng không thể tin được nhìn Giám đốc Lâm, giọng nói run run: "Giám đốc Lâm à, ông đã cùng tôi gây dựng sự nghiệp tới bây giờ, không nghĩ rằng, ông là người đầu tiên bán đứng Lăng thị!"

"Không! Lăng lão gia, ngài hãy nghe tôi giải thích, không phải tôi cố ý, tôi - -" Giám đốc Lâm nhanh chóng hoang mang, ông ta liên tục cầu cứu Lăng Diệu Hồng.

"Không cần nói nữa, bảo vệ!" Kỳ Hinh nhú mi, trong lòng cũng rất đau.

Vệ sĩ đi tới, yên lặng nghe chỉ thị của Kỳ Hinh.

Kỳ Hinh nói chắc như đinh đóng cột: "Thay tôi đưa Giám đốc Lâm ra ngoài!"

"Vâng - -" Vệ sĩ đi đến trước mặt Lâm Đồng, nói: "Giám đốc Lâm, mời - -"

"Cô, cô - -" Giám đốc Lâm vẫn muốn nói thêm, nhưng bị vệ sĩ đưa ra ngoài.

Những người còn lại vô cùng bình tĩnh, bọn họ cứ nghĩ người phụ nữ này nhu nhược, nhưng quả thật không đơn giản.

"Các vị - -" Kỳ Hình nói lần nữa: "Nếu ai đang ngồi ở vị trí này mà không tin tưởng vào Lăng thị, hoàn toàn có thể bước ra ngoài, và tôi sẽ thu mua cổ phiếu trong tay người đó, nhưng tôi muốn nói rõ, khi các vị rời khỏi đây, lqd đồng nghĩa với việc cắt đứt quan hệ giữa Lăng thị với các ngài, về sau, các vị sẽ không còn cơ hội tham gia bất cứ một hoạt động đầu tư nào của Lăng thị!"

Toàn thể cổ đông thở dồn dập, tất cả bị áp đảo bởi khí thế của Kỳ Hình!

Bởi vì Kỳ Hình chính thức tiếp nhận chức chủ tịch tập đoàn Lăng thị, Lăng Diệu Hồng không còn vất vả như trước, ông tiến hành chỉ đạo ở phía sau, hơn nữa, Kỳ Hình vốn hiểu rõ hoạt động của tổng thể Lăng thị, ddlqd lúc trước Lăng Thiếu Đường cũng cho cô những cơ hội để tích lũy kinh nghiệm, cho nên, giao Lăng thị cho Kỳ Hình xử lý, Lăng Diệu Hồng tương đối yên tâm!

Chỉ là, trận đấu này hết sức ác liệt, mà tốc độ lan truyền quá nhanh không thể tưởng tượng được, những thông tin khác nhau về Lăng thị ngập tràn trên thế giới, cũng không làm rối loạn thị trường chứng khoán.

"Đường - -" Kỳ Hình ngồi ở trước giường bệnh khẽ gọi anh. Cô không quên lời bác sĩ, nếu có thể kích thích thính giác của Lăng Thiếu Đường, như vậy khả năng anh ấy tỉnh lại sẽ rất cao.

Cô dừng ở đôi mắt đang nhắm chặt của anh: "Ông xã, anh biết không, mỗi khi em ngồi ở ghế tựa của anh, em sẽ nghĩ, nếu anh đối mặt với những vấn đề của Lăng thị, anh sẽ làm thế nào. Ông xã, thật sự anh rất xấu, anh cứ nằm thế này mãi ư?"

Kỳ Hình thầm thở dài, cô cố nén giọt nước mắt, nói tiếp: "Đường, hiện tại tình hình Lăng thị rất tồi tệ, em không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu, không có anh ở bên cạnh, em cảm thấy mệt mỏi quá..."

Lăng Thiểu Đường không động dậy vẫn nằm ở đó, hô hấp đều đặn mà tàn nhẫn.

Kỳ Hinh yên lặng nhìn anh, nhìn anh chan chứa tình cảm, mãi đến khi vang lên tiếng gõ cửa- -

"Kỳ Hinh - -" Một giọng nói nhẹ nhàng của đàn ông vang lên.

Kỳ Hinh nhìn về phía cửa, khuôn mặt dần nở nụ cười ngoài ý muốn: "Hoàn Vũ?"

Đã rất lâu cô không gặp hẳn, từ sau lần gặp mặt bạn học, Viên Hoàn Vũ từ chức ở Lăng thị, về sau không có tin tức. Không nghĩ rằng giờ phút này hẳn lại đứng ở trước mặt cô.

Viên Hoàn Vũ cầm bó hoa và hoa quả đặt lên bàn cạnh giường bệnh, nhìn Lăng Thiểu Đường nằm ở trên giường, nói: "Anh ấy vẫn chưa dấu hiệu tỉnh lại ư?"

Kỳ Hinh lắc đầu, khẽ thở dài: "Hoàn Vũ, thời gian lâu như vậy anh đã đi đâu?"

Viên hoàn Vũ khẽ cười, nói: "Sau khi anh rời khỏi Lăng thị thì trực tiếp tới Pháp, ai biết được đi một vòng lại trở về. Kỳ Hinh, những việc liên quan tới Lăng thị anh đã nghe nói, lần này anh trở về chính là muốn giúp đỡ em!"

"Hoàn Vũ, thật vậy không?" Kỳ Hinh không dám tin hỏi lại.

"Đúng, em đừng quên trước kia ở Lăng thị anh đảm nhiệm chức vụ gì, anh nghĩ ngoài Chad ra, anh có thể khiến tài chính hoạt động trở lại!" Viên Hoàn Vũ khẽ nói.

Nếu nói hần lãng quên Kỳ Hình, là tuyệt đối không có khả năng, nhưng hần cũng biết trong mắt Kỳ Hình chỉ có một Lãng Thiếu Đường thôi, hôm nay, khi hần biết Kỳ Hình vì Lãng Thiếu Đường mà gánh vác Lãng thị, hần không do dự trở về giúp cô! Hi vọng tài năng có thể giúp đỡ cô!

Kỳ Hình liên tục gật đầu: "Hoàn vũ, cảm ơn anh!"

Viên Hoàn Vũ nhìn Kỳ Hình tiều tụy, rất đau lòng, nhanh chóng nói: "Kỳ Hình, thực ra anh nghĩ, Lãng thị sẽ gặp phải bão táp ra sao, chúng ta có thể cố gắng giảm tổn thất đến mức thấp nhất!"

Kỳ Hình bất đắc dĩ gật đầu, không sai, cô hiểu rõ điều này.

Viên Hoàn Vũ nhìn Lãng Thiếu Đường, lại nhìn Kỳ Hình, một lúc sau, hần nhẹ nhàng mở miệng: "Kỳ Hình, em - - có nghĩ tới không, nếu Lãng Thiếu Đường không bao giờ tỉnh lại, phải làm sao?"

Kỳ Hình đi đến trước giường, ngồi xuống, tay nhỏ khẽ vuốt má Lãng Thiếu Đường, giọng nói đặc biệt kiên định: "Không! Anh ấy sẽ tỉnh lại! Nhất định anh ấy sẽ tỉnh lại!"

"Kỳ Hình - -" Viên Hoàn Vũ nghe thấy Kỳ Hình như vậy lại càng không chịu được, diện tích tụ máu trong đầu Lãng Thiếu Đường là rất lớn, hần vừa bác sĩ mới biết được, tỷ lệ Lãng Thiếu Đường có thể tỉnh lại chỉ ít ỏi tới 30%.

"Hoàn vũ, anh biết không, Đường đã nói với em, anh là người đàn ông của em, là chồng em, là Thượng Đế của em, anh ấy sẽ dùng thời gian một đời để yêu em, cho nên em tin tưởng nhất định anh ấy sẽ tỉnh, lqd bởi vì anh ấy chưa thực hiện lời hứa của mình!" Kỳ Hình thì thầm, đôi mắt đẹp nhưng lại làm lòng người đau đớn.

Viên Hoàn Vũ thở dài, hần biết Kỳ Hình đang cố nén đau lòng, luôn tỏ ra kiên cường, hần vỗ nhẹ vai Kỳ Hình, lời nói sâu xa: "Kỳ Hình, anh biết

trong lòng em khó chịu, nếu em muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng cố chịu đựng!"

Kỳ Hình đè nén đau khổ, chậm rãi đứng lên, đối diện với Viên Hoàn Vũ, ngẩng cao đầu, vô cùng kiên định: "Không, em không thể khóc, nếu em khóc, Lăng thị sẽ sụp đổ!"

Những lời này của cô, khiến Viên Hoàn Vũ rất rung động!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 249

Thiếu Huyệt Tài Chính

Trong mắt Viên Hoàn Vũ ngập tràn tình cảm bạn bè chân thành với Kỳ Hinh, nhẹ giọng nói: "Kỳ Hinh, chúng ta sẽ dốc toàn bộ sức lực để ứng phó!"

Kỳ Hinh hiện lên sự kiên định, nói: "Đúng, lúc trước tổ chức tham nhũng quốc tế không chỉ hãm hại Kỳ thị, bây giờ còn có ý đồ với Lăng thị, em nhất định sẽ không để cho hãn thực hiện được!"

Viên Hoàn Vũ khinh khể gạt đầu, nhanh chóng nói: "Ngày mai Lăng thị sẽ gặp phải tình thế nguy khó, em đã chuẩn bị tâm lý chưa?"

Kỳ Hinh nhìn Lăng Thiếu Đường, dịu dàng nói:

"Em biết Lăng thị không thể không chịu tổn thất, cũng giống như lời anh nói, việc em cần phải làm chính là cố hết sức giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất!"

"Không sai. Thật ra người có thể cứu vãn tình hình Lăng thị hiện nay chỉ có một người mà thôi - - đó là của chồng em, Lăng Thiếu Đường!" Viên Hoàn Vũ nhìn người đàn ông trước mắt, trong đôi mắt hiện lên vẻ khâm phục - -

Kỳ Hinh ngược mắt nhìn lên Viên Hoàn Vũ.

Viên Hoàn Vũ mỉm cười: "Lăng Thiểu Đường - bản thân ba chữ này cũng trở thành hiệu ứng, chỉ cần anh ta tỉnh lại, ddlqd cho dù không cần làm chuyện gì, toàn bộ tình hình khó khăn sẽ khôi phục như trước, đây cũng là quyền uy của tứ đại tài phiệt bọn họ!"

Kỳ Hinh hơi ngần người, khẽ thở dài.

Viên Hoàn Vũ thông thả bước đến bên người Lăng Thiểu Đường, nâng cao giọng nói với anh:

"Này, Lăng Thiểu Đường, tôi mặc kệ anh có thể nghe thấy hay không, nếu anh là đàn ông, hãy mau chóng tỉnh lại, không được ngủ nữa, anh muốn Kỳ Hinh lo lắng cho anh đến bao giờ nữa? lqd Chẳng lẽ anh thật sự muốn nhìn thấy Lăng thị sụp đổ, tứ đại tài phiệt tan rã, khủng hoảng kinh tế toàn cầu xảy ra ư?"

Kỳ Hinh cắn chặt môi, không nói thêm gì.

Cuối cùng ngày đen tối ác liệt đã đến. Sáng sớm, Chad gõ cửa phòng tổng giám đốc - -

"Kỳ Hinh, tập đoàn Mirror tuyên bố thu mua toàn bộ cổ phiếu của Lăng thị, bởi vì bên kia đưa ra giá cao nhất, cho nên từ sáng sớm đã có nhiều người chơi cổ phiếu dồn dập bán tháo cổ phiếu Lăng thị, nếu tiếp tục bị tập đoàn Mirror thu mua như vậy, Lăng thị sẽ gặp phải tình hình nguy hiểm!"

Chad nói xong, đưa toàn bộ tài liệu về phía Kỳ Hinh.

Khi cô đang đọc tài liệu, Viên Hoàn Vũ gõ cửa, "Kỳ Hinh, trước mắt tài chính xoay vòng của Lăng thị đã xảy ra vấn đề, hệ thống hoạt động của ngân hàng dường như đã xảy ra hiện tượng đóng băng!"

Kỳ Hinh ngẩn người, lập tức hỏi: "Hoàn Vũ, chúng ta đã bị thu mua được bao nhiêu cổ phần của công ty rồi?"

Viên Hoàn Vũ nhú chặt mày: "Theo tình hình trước mắt, tập đoàn Mirror đã thu mua hơn 3% cổ phần công ty! Đây là bảng số liệu, em xem một chút!"

Kỳ Hinh vội vàng nhận tài liệu, nhìn kỹ vài thay đổi, trong lòng đặc biệt tức giận.

"Những ngân hàng bên ngoài chúng ta có thể sử dụng bao nhiêu?" Kỳ Hinh quyết định thật nhanh hỏi.

Chad bất đắc dĩ lắc đầu, "Kỳ Hinh, bởi vì quan hệ với Lăng thị, rất nhiều ngân hàng bên ngoài cũng đã xảy ra rối loạn!"

Kỳ Hinh nhú mày, suy nghĩ một lúc lâu, nhìn Viên Hoàn Vũ: "Hoàn vũ, anh nói thật cho em biết, tình hình tài chính bây giờ của Lăng thị thiếu hụt bao nhiêu tiền?"

Viên Hoàn Vũ hít sâu một hơi, sau đó nhìn Kỳ Hinh nói: "500 triệu!"

Kỳ Hinh hít một hơi lạnh. Cô cảm thấy có ai đang dùng sức bóp chặt cổ họng mình, khiến cô không thể nào thở được.

"Chad, hiện tại chúng ta vừa muốn cố gắng hết sức ổn định thị trường chứng khoán, về phần các dự án đưa vào hoạt động, tôi muốn biết, tình hình của các dự án như thế nào?"

Chad mở ra những con số, đưa tới trước mặt Kỳ Hinh một loạt số liệu: "Trước mắt công nghiệp cũng sẽ chịu chút ảnh hưởng, nhưng hiệu quả và lợi ích thu được khoảng trên 6000 triệu!"

"Chúng ta quay vòng số tiền đó sang tài chính của công ty được không?" Kỳ Hinh nhanh chóng hỏi. Cô muốn dùng hiệu quả và lợi ích của công nghiệp bổ sung vào phần tài chính thiếu hụt!

"Không kịp thời gian nữa rồi!" Chad lắc đầu, thở dài, tiếp tục nói:

"Kỳ Hinh, chính phủ các nước đã đưa ra phản ứng, bọn họ cố gắng chống đỡ tài chính, nhưng vấn đề giấy tờ sẽ tốn chút thời gian, vấn đề lớn nhất là chúng ta nên làm thế nào với phản ứng của bên ngoài!"

Kỳ Hinh dựa vào tường, buộc chính mình nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh, lại bình tĩnh, thật lâu sau, cô ngẩng đầu, ánh mắt trở nên kiên cường mà bình tĩnh, cô nói từng chữ từng câu:

"Để cho tổ truyền thông sắp xếp, ngày mai Lăng thị sẽ tổ chức họp báo!"

"Nhưng Lăng lão tiên sinh không hề tán thành cách làm như vậy !" Chad có chút lo lắng nói.

"Chad, chúng ta nhất định phải làm như thế!" Giọng nói Kỳ Hinh kiên định.

Chad nhìn thấy vẻ chắc chắn của Kỳ Hinh, gật đầu!

Đợi Chad và Viên Hoàn Vũ đều đã ra ngoài, Kỳ Hinh vút mình trên ghế ngồi, ghế dựa rộng rãi ôm trọn hoàn toàn thân hình nhỏ xinh, thật giống như trong ngực của Lăng Thiếu Đường!

Ngày mai sẽ xảy ra một trận đấu quyết liệt, cho nên nhất định cô phải làm việc. Tuy cô cực kì buồn ngủ, thật sự đã rất mệt mỏi, nhưng Kỳ Hinh ép mình ngàn vạn lần không thể ngủ, bởi vì cô còn rất nhiều tài liệu muốn xem, còn có rất nhiều văn kiện cần cô ký, còn có quá nhiều việc cô phải làm...

Dần dần, ý thức của cô bắt đầu mơ hồ... Một là vì đã nhiều ngày cô không ngủ ngon, hai là do đang mang thai, cô trở nên tham ngủ.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào gương mặt cô, như tình nhân muốn hôn cô, soi rọi nụ cười bên môi cô, dường như muốn làm cho cô ngủ càng thêm say nồng...

Trong giấc mơ của cô, có Đường, còn có cục cưng của bọn họ...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 250

Họp Báo Với Giới Truyền Thông

Không thể nghi ngờ đây là một buổi gặp mặt trang trọng, thời gian là buổi sáng 10 giờ 30 phút, nhưng chưa tới mười giờ, truyền thông đến từ hơn sáu mươi quốc gia có quyền lực, các tạp chí tài chính và kinh tế, Đài Truyền Hình và radio, phóng viên tập hợp tại hội trường, cả hội trường không còn chỗ ngồi, lqd có thể đối mặt với rất nhiều truyền thông trên thế giới vào lúc này, quả là dũng cảm, bởi vậy, mọi người nóng lòng muốn gặp vị Lãng thiếu phu nhân!

Thời điểm mọi người đang chuẩn bị, Tổ trưởng tổ thư ký Kelly mang theo vẻ lo lắng kéo Chad sang một bên.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Chad thấy bộ dạng của Kelly, ngăn người.

"Không được rồi, Kỳ Hình, không thấy cô ấy nữa!" Kelly lo lắng nói.

"Cái gì? Đã tìm xung quanh chưa, hay gọi điện cho cô ấy chưa?" Chad vừa nghe cũng sốt ruột, vội vàng hỏi.

Trời ạ, họp báo sắp bắt đầu, mà lúc này lại không thấy Kỳ Hình đâu.

"Tôi đã tìm xung quanh lâu rồi, cũng đã gọi điện, nhưng là vẫn được!" Kelly gấp đến sắp điên rồi.

"Làm sao vậy?" Viên Hoàn Vũ đang hỗ trợ ở một bên cũng đi tới, thấy sắc mặt Chad thay đổi, liền vội vàng hỏi.

Chad mặt lộ vẻ khó xử nói: "Không thấy Kỳ Hinh đâu cả!"

Viên Hoàn Vũ giật mình, suy nghĩ một lát, ánh mắt sâu xa nhìn Chad và Kel-ly nói: "Kỳ Hinh giao cho tôi đi, tôi biết cô ấy đi đâu!"

Ánh mặt trời ấm áp, mang tới phòng bệnh của Lăng Thiệu Đường đầy ánh sáng.

Kỳ Hinh cầm một bó hoa bách hợp vào lọ hoa, ngồi bên cạnh anh, tay nhỏ khẽ nắm bàn tay lớn của anh.

Nụ cười ấm áp nở trên môi cô: "Đường, một lúc nữa em phải đối mặt với phóng viên trên toàn thế giới, nói thật, em rất khẩn trương, cho nên anh phải nhanh chóng tỉnh dậy... không được tham ngủ nữa !"

Cô cúi người, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ áp vào lồng ngực anh, nghe nhịp tim theo quy luật: "Đường, anh biết không? Bác sĩ nói cực cưng của chúng ta phát triển rất tốt, cực kỳ khỏe mạnh, toàn bộ đều là công lao của mẹ Phùng, mỗi ngày bà bắt em phải ăn thật nhiều thức ăn bổ dưỡng, nói là do anh dặn dò, Đường, chẳng lẽ em muốn biến em thành heo nhỏ mập mập ư?" ddlqd

Kỳ Hinh ngẩng đầu, nhìn hai mắt Lăng Thiệu Đường vẫn nhắm chặt, đôi mắt xuất hiện màn sương nhàn nhạt, sau đó lại bị cô mạnh mẽ ép xuống.

"Đường, hôm nay em sẽ không sợ hãi, cũng sẽ không khẩn trương, bởi vì em biết anh sẽ tỉnh lại, anh có thể thời thời khắc khắc bên cạnh em cho em thêm sức mạnh!"

Cô đứng lên, hôn lên môi anh mang theo tình cảm nồng nàn.

Kỳ Hình lưu luyến đóng cửa phòng bệnh, Viên Hoàn Vũ vẫn chờ ở hành lang bệnh viện nhẹ nhàng đi lên phía trước, nói: "Kỳ Hình, anh đưa em tới hội trường!"

Sau khi Kỳ Hình thấy hân, vô cùng cảm động, tươi cười gật đầu. Cô cực kỳ cảm ơn Viên Hoàn Vũ vì khi biết cô đi tới bệnh viện, không nhanh chóng thúc giục mình, ngược lại hân cho mình đầy đủ thời gian để bình tĩnh trở lại.

10 giờ 30 phút, lúc Kỳ Hình cùng trợ lý xuất hiện trong hội trường, tất cả camera, đèn flash đều tới tập tập trung vào cô.

Trên người cô là bộ đồ công sở gọn gàng, trên mặt không biểu lộ cảm xúc gì, thay vào đó là phong cách của một nữ doanh nhân bình tĩnh.

Khi cô ngồi vào vị trí của chủ tịch, ngay lập tức cô khẽ cười, giống như đóa hoa xinh đẹp nhất, lại cực kỳ giống hoa anh túc (cây thuốc phiện) khiến người ta do dự.

Kỳ Hình phá vỡ không khí bằng việc đưa ra những dự án quan trọng trong kế hoạch phát triển Lăng thị cho truyền thông biết, lqd cũng ngó lơ xin lỗi sâu sắc vì đã khiến thị trường chứng khoán thế giới bất bēnh, cô giờ tay nhắc chân vô cùng tao nhã đã chinh phục rất nhiều bạn bè truyền thông.

Đến khi một người phóng viên đặt vấn đề mấu chốt, tất cả truyền thông đều hăng hái sôi sục.

"Lăng thiếu phu nhân, căn cứ theo tình hình hiện tại thì trước mắt Lăng thị đang bị đánh úp, mà tài chính Lăng thị cũng bắt đầu thiếu hụt, đây là sự thật đúng không?" Một cái phóng viên vội vàng hỏi.

Kỳ Hình mỉm cười: "Tôi nghĩ đây vẫn đề mà công ty nào cũng gặp phải, cũng là vấn đề thường thấy, nhưng mong mọi người tin tưởng, bằng vị trí và lai lịch của Lăng thị trên toàn thế giới, tỷ lệ đối phương muốn đạt được mục đích chỉ có thể là không, hiện nay lợi nhuận của ngành công nghiệp Lăng thị vẫn như cũ là trên 6000 triệu, tôi nghĩ con số này đủ để mọi người yên tâm rồi !"

"Lăng thiếu phu nhân, nghe nói sự kiện nổ xe hoa lần này của Lăng tiên sinh là do Phó giám đốc Lăng thị - Lăng Thiếu Nghị tiên sinh gây ra, mà lần khủng hoảng kinh tế này cũng là hành động trả thù của Lăng Thiếu Nghị tiên sinh, xin hỏi Lăng thiếu phu nhân, cô giải thích chuyện này như thế nào?"

"Vị phóng viên này, anh vừa mới nói đây chỉ là nghe nói, chuyện "nghe nói" làm sao có thể trở thành sự thật được?" Kỳ Hình khéo léo đáp lại.

"Lăng thiếu phu nhân, xin hỏi sức khỏe của Lăng tiên sinh thế nào rồi? Nếu ngài ấy không thể tỉnh lại, có phải cô vẫn sẽ đảm nhiệm chức vụ chủ tịch, hay sẽ tuyển người giỏi khác?"

Kỳ Hình chậm rãi đứng lên. Giờ phút này, tất cả truyền thông đều không chớp mắt chỉ tập trung vào cô.

Cô quét mắt toàn bộ truyền thông, ung dung mà kiên định nói: "Đầu tiên tôi cả ơn những người bạn truyền thông đã quan tâm tới tình hình sức khỏe của Lăng Thiếu Đường tiên sinh, tại đây, tôi khẳng định chắc chắn với mọi người - - chồng của tôi - Lăng Thiếu Đường tiên sinh nhất định sẽ tỉnh lại, người có quyền ngồi trên vị trí Chủ tịch này, cũng chỉ có một mình Lăng Thiếu Đường tiên sinh mà thôi!"

Mọi người trong hội đồng bị chấn động bởi phong cách cô.

Chính lúc đó, cửa hội trường lớn mở ra, sau đó một giọng nói vang lên: "Điều đó chưa chắc!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 251

Hi Vọng

Mọi người đều kinh ngạc, nhao nhao nhìn về phía giọng nói vang lên, chỉ thấy một người đàn ông mặc âu phục chậm rãi đi về phía vị trí chủ tịch, các phóng viên giống như phát hiện ra vùng đất mới, máy ảnh nhanh chóng chớp nháy từng khoảnh khắc.

"Vị tiên sinh này, mời ngài đưa giấy mời, nếu không có, mời ngài ra ngoài!" Máy bảo vệ nhanh lên tiến lên ngăn cản ông ta đi về phía trước.

Người đàn ông khoảng chừng bốn mươi tuổi, nhìn qua là loại người nham hiểm, nụ cười của hắn không tốt đẹp, nhìn Kỳ Hình đang ngồi ở vị trí chủ tịch, sau đó nói: "Tôi chỉ muốn nói mấy câu với Lăng thiếu phu nhân, nói xong tôi đi ngay."

Vệ sĩ vẫn ngăn cản, lại nghe thấy giọng nói trong veo mà lạnh lùng của Kỳ Hình vang lên: "Ông muốn nói gì?"

Ông ta đi lên, đứng trên bục phát biểu, sau đó nói: "Xin chào Lăng thiếu phu nhân, tôi là Phó tổng giám đốc Wlin của tập đoàn Mirror, hôm nay tôi đến đây để nhắc nhở Lăng thiếu phu nhân, về tình hình cổ phần của Lăng thị, ở trong này, tôi tuyên bố với bạn bè truyền thông, tập đoàn Mirror sẽ đánh úp Lăng thị, tập trung toàn bộ nhân lực thu mua!"

Giới truyền thông kinh hãi, toàn hội trường hít một hơi lạnh, máy ảnh dồn dập tập trung vào người đàn ông này. Tất cả đang chờ phản ứng của Kỳ Hình.

"Wlin tiên sinh, tôi nghĩ quý tập đoàn đã quá xem thường Lăng thị, tôi sợ các người nuốt không nổi ngược lại sẽ bị no chết!" Trong mắt Kỳ Hình hiện lên sự sắc nhọn, giọng nói cũng đặc biệt sắc xảo.

"Ha ha, không hổ là phu nhân của Lăng Thiếu Đường, ngay cả giọng điệu cũng giống anh ta như đúc, nhưng đáng tiếc, chỉ cần hôm nay thu dọn xong chỗ này, mọi người sẽ nhìn thấy cảnh tượng tôi vừa nói!" Wlin mỉm cười nói.

"Ông - -" Kỳ Hình hận không thể tát một cái vào gương mặt đáng ghét kia.

"Tôi nghĩ chính ông mới là người đáng tiếc ở đây." Kèm theo một giọng nói trầm thấp dễ nghe, một người đàn ông trẻ tuổi xuất hiện ở hội trường.

"Anh là ai?"

Wlin không nghĩ rằng có kẻ sẽ phá đám chuyện tốt của ông ta, thở gấp hỏi lại. Nhưng khi hắn thấy đi cùng với người trẻ tuổi là cảnh sát của tổ điều tra quốc tế, đột nhiên sắc mặt thay đổi.

"Lăng thiếu phu nhân, xin chào. Tôi là luật sư ủy thác của ba tập đoàn Lãnh thị tài phiệt, Hoàng Phủ tài phiệt và Cung thị tài phiệt - -" Vị trẻ tuổi nho nhã lễ độ vươn tay ra trước Kỳ Hình.

"Xin chào!" Kỳ Hình bắt tay lại.

Người trẻ tuổi mở tập tài liệu trước mặt toàn thể giới truyền thông:

"Các vị, tam đại tài phiệt sau khi họp lại đã quyết định, từ nay trở đi, tam đại tài phiệt sẽ giúp đỡ tài chính cho Lăng thị, trong đó tất cả ngân hàng Hoàng Phủ tài phiệt sẽ tài trợ miễn hoàn trả lãi, đến khi tài chính của Lăng thị khôi phục mới thôi!"

Kỳ Hình khẽ mỉm cười: "Cảm ơn!"

"Cái gì? Không có khả năng!!" Wlin lập tức gào thét, không thể tin được.

Nhưng ngay sau đó, những người đi sau vị trẻ tuổi tiến lên, nghiêm túc nói với Wlin:

"Wlin tiên sinh, chúng tôi nghi ngờ sau lưng quý tập đoàn là tổ chức tham nhũng quốc tế, mà còn thiết kế vụ án lừa đảo tập đoàn Kỳ thị, mời ngài theo chúng tôi về trụ sở hỗ trợ điều tra!"

Khi Wlin còn chưa kịp phản ứng, hắn đã bị còng tay.

"Không, không thể nào - -" Giọng nói của Wlin vang vọng trong hội trường, cuối cùng biến mất.

Kỳ Hình biết ơn, nói với luật sư: "Thay tôi cảm ơn bọn họ! Cảm ơn bọn họ đã giúp đỡ, cũng cảm ơn bọn họ, đã bắt được tổ chức tham nhũng!"

Luật sư nhẹ nhàng cười: "Thật ra ít nhiều cũng có công sức của Lăng thiếu phu nhân, nếu không sao có thể làm cho bọn họ bất chấp tất cả hiện nguyên hình được?"

Đúng, toàn bộ đều do Kỳ Hình đã sắp xếp hoàn hảo trước đó. Tổ chức họp báo để gặp truyền thông là mục đích chủ yếu, không đơn giản vì cứu Lăng thị rơi vào cục diện bất lợi, nhưng lại lôi kéo được tổ chức tham nhũng, bởi bọn chúng quá nóng lòng muốn thu mua Lăng thị, ddlqd khi bọn chúng biết Lăng thị tổ chức họp báo, lqd lại sợ rằng Lăng thị sẽ xoay

chuyển được tình hình khó khăn nên đẩy nhanh tốc độ hoạt động, cứ như vậy, tổ điều tra có thể nhanh chóng thu thập chứng cứ rửa tiền.

Lúc tài chính của Lăng thị xuất hiện hao hụt, tam đại tài phiệt đã ngỏ lời muốn hỗ trợ, do Lăng thị nên thị trường chứng khoán hỗn loạn, không chỉ riêng Lăng thị chịu uy hiếp, mà các công ty doanh nghiệp khác cũng bị ảnh hưởng, cho nên bọn chúng sẽ không ngồi yên.

Cảnh tượng hôm nay, được đưa lên trang nhất của các tờ báo, lời nói đúng trọng tâm, lời văn đều thể hiện tin tưởng vào sự phát triển của Lăng thị.

Sau đó không lâu, nhờ tài năng hoạt động tài chính chuyên nghiệp của Viên Hoàn Vũ, Lăng thị bắt đầu khôi phục, giá cổ phiếu ổn định vững chắc, toàn bộ hoạt động mạnh mẽ và trật tự.

"Hoàn Vũ, anh thật sự không dự định ở lại sao?"

Ánh mắt buổi trưa chiếu vào, trong một nhà hàng sang trọng, giọng nói của Kỳ Hình mang chút mất mát hỏi Viên Hoàn Vũ.

Ngay khi hoạt động của Lăng thị khôi phục bình thường và đi vào quỹ đạo, Viên Hoàn Vũ đột nhiên đề nghị xin rời khỏi, điều này ít nhiều nằm ngoài ý muốn của Kỳ Hình.

Viên Hoàn Vũ nở nụ cười ấm áp, uống một ngụm cà phê rồi nói: "Kỳ Hình, hiện tại toàn bộ Lăng thị hoạt động trở lại, anh cũng yên tâm rồi!"

"Nhưng anh cũng không cần phải khỏi nơi này!" Kỳ Hình nhìn Hoàn Vũ, nói.

Viên Hoàn Vũ cười lắc đầu, đặt cốc cà phê xuống, nhìn Kỳ Hình nói:
"Kỳ Hình, thật ra lần này anh trở về đều vì em !"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 252

Nói Rõ Ràng

Kỳ Hinh ngăn người, hơi mất tự nhiên: "Hoàn Vũ, em biết, thời gian này nhờ có anh và Chad, nếu không một mình em khẳng định sẽ không ứng phó được!"

Viên Hoàn Vũ nhìn gương mặt Kỳ Hinh, xúc động nói: "Thật ra, lần này anh trở về vẫn còn mang chút hi vọng tưởng tượng, nhưng qua việc này, cuối cùng anh biết người trong lòng em

vẫn chỉ có Lăng Thiếu Dương, cho nên Kỳ Hinh, trái tim anh hoàn toàn buông xuống, về sau anh sẽ coi em như người bạn tốt nhất của mình!"

Kỳ Hinh biết ơn Viên Hoàn Vũ: "Hoàn Vũ, cảm ơn anh, nhưng anh đi rồi, em sẽ thiếu mất một người bạn tốt!"

Nụ cười hiện trên môi Viên Hoàn Vũ, hắc hắc nói với Kỳ Hinh: "Người bạn này sẽ ở bên em bất cứ lúc nào, chỉ cần em gọi điện, anh đều có thể bay từ Pháp về giúp em!"

"Cảm ơn anh, Hoàn Vũ!" Kỳ Hinh nói lời từ đáy lòng.

"Không cần khách khí với anh, chúng ta là bạn bè tốt nhất mà. Nói cảm ơn chẳng phải là quá khách khí ư!" Viên Hoàn Vũ cười lớn, sau đó hắc

xuống bụng của Kỳ Hinh, ánh mắt dần dần tối lại: "Kỳ Hinh, em đã nghĩ tới chưa, nếu Lăng tiên sinh vẫn chưa tỉnh lại, em và đứa bé - -"

"Hoàn Vũ, Đường nhất định sẽ tỉnh lại, anh ấy nhất định sẽ tỉnh!" Kỳ Hinh ngắt lời Viên Hoàn Vũ, giọng nói kiên định.

***** Tiểu Huyền - *****

"Kỳ Hinh? Không nghĩ rằng em sẽ đến thăm tôi!" Lăng Thiệu Nghị mặc trang phục tù nhân thấy Kỳ Hinh tới thăm, trên mặt hẩn hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ngay sau đó, hẩn nhìn kỹ Kỳ Hinh, chậm rãi ngồi đối diện cô, vẫn là gương mặt đặc biệt anh tuấn, nhưng trở nên đen hơn.

"Thật ra, khi tôi biết rõ tất cả mọi chuyện, thật sự không thể tha thứ cho anh, nhưng khi nằm trên giường, tôi quyết định tha thứ cho anh. Bởi vì Đường biết rõ anh sẽ không chịu để yên, nhưng vẫn không tiếc gì mà bảo vệ tính mạng của em trai anh ấy, mà tôi cũng không có lý do gì để hận!" Kỳ Hinh nhàn nhạt nói với Lăng Thiệu Nghị.

"Kỳ Hinh, từ đầu tới đuôi tôi đều không muốn làm hại em, dù là hai năm trước hay hai năm sau, nhất là khi tôi sắp xếp tổ chức tham nhũng nhân cơ hội thu mua Lăng thị, nhưng cuối cùng vẫn gây hại cho em!" Lăng Thiệu Nghị ở trong nhà tù hiển nhiên cũng biết toàn bộ sự việc liên quan tới Lăng thị.

"Anh đâu chỉ làm tổn thương tôi, Thiệu Nghị, anh có nghĩ tới bố không, từ khi anh gặp chuyện không may, bố già đi rất nhiều, tôi biết ông ấy càng ngày càng tiêu tụy hơn, còn có Tiểu Phong - con trai ruột của anh, nó lúc nào cũng hi vọng được gặp bố của mình, còn có Vũ Ân, anh biết không, vì anh, cô ấy cầu xin Đường, mong Đường đừng truy cứu lỗi lầm của anh nữa, đương nhiên, còn có anh cả của anh - - bây giờ anh ấy vẫn đang nằm trên

giường bệnh, không có dấu hiệu tỉnh lại! Chẳng lẽ tất cả đều là kết quả mà anh muốn ư?"

Kỳ Hinh cố nén bi thương, gằn từng chữ nói với Lăng Thiếu Nghi.

Trong mắt Lăng Thiếu Nghi hiện lên vẻ đau khổ, hần nhìn Kỳ Hinh, giọng nói có chút mất tự nhiên: "Thật ra hôm nay em tới, vẫn vì Tiểu Phong là nhất!"

"Không sai, Tiểu Phong là con của anh, chẳng lẽ anh làm bố của nó, vẫn không quan tâm chút nào sao?" Kỳ Hinh đau lòng, mỗi khi nghĩ đến đứa bé Tiểu Phong kia, cô như bị ai bóp nghẹn.

Lăng Thiếu Nghi cũng không nói gì, hần cúi thấp đầu, không rõ biểu cảm trên mặt.

Kỳ Hinh khẽ thở dài nói: "Thiếu Nghi, thực ra tôi biết bản tính của anh là người tốt, nếu không phải, anh sẽ không buông tha tôi hết lần này tới lần khác - -"

"Đủ rồi! Không cần nữa!" Lăng Thiếu Nghi kích động ngắt lời cô.

Kỳ Hinh không nói thêm, chỉ đứng yên lặng, một lúc sau, cô nhìn Lăng Thiếu Nghi khẽ nói:

"Thiếu Nghi, tôi tới không phải bắt buộc anh phải làm gì, mà là tôi hi vọng anh có thể biết, mỗi người chúng tôi vẫn vô cùng quan tâm anh!"

Nói xong, cô cầm túi xách, chuẩn bị rời khỏi.

"Kỳ Hinh - -" Giọng Lăng Thiếu Nghi vang lên.

Kỳ Hinh nhẹ nhàng xoay người, quay đầu nhìn Lăng Thiếu Nghi.

Lăng Thiếu Nghị ngẩng đầu, khẽ nói: "Tiểu Phong là con tôi, tôi muốn cứu nó!"

Mắt Kỳ Hình sáng lên, ngay lập tức nở nụ cười dịu dàng tươi tắn: "Thiếu Nghị, anh nói thật chứ?"

Lăng Thiếu Nghị gật đầu, trong mắt có sự kiên định và chân thành.

Kỳ Hình nở nụ cười, cô cảm thấy thế giới này đang rộng mở tươi sáng, sau đó, cô nói với Lăng Thiếu Nghị: "Nói thật, hôm nay tới đây không chỉ có một mình tôi, vẫn còn một người muốn gặp anh!"

"Là ai?" Lăng Thiếu Nghị có chút nghi ngờ hỏi lại.

Kỳ Hình không nói gì, chỉ hướng mắt về phía cánh cửa - -

Cửa mở ra, một người phụ nữ mang theo gương mặt xinh đẹp nhưng đau buồn bước tới.

"Vũ Ân?" Lăng Thiếu Nghị gọi tên cô ta theo bản năng, giọng nói nhỏ chứa đựng sự không chắc chắn.

Kỳ Hình kéo tay An Vũ Ân, nhỏ giọng nói với hai người kia: "Hai người nói chuyện với nhau đi!"

Nói xong, cô cười xinh đẹp, đi ra ngoài.

Xung quanh trở nên yên tĩnh lạ thường, An Vũ Ân ngồi xuống, vẫn cúi đầu, không biết nên nói gì.

Cuối cùng, vẫn là Lăng Thiếu Nghị phá vỡ bầu không khí im ắng, hẳn ngượng ngập nói: "Tiểu Phong, nó - - nó như thế nào?"

An Vũ Ân nhang chóng ngẩng đầu, đôi mắt long lanh chan chứa ánh sáng, cô ấy nhẹ nhàng nói: "Chỉ cần nó được làm phẫu thuật, sẽ nhanh

chóng khỏi bệnh, chỉ là đứa bé nhớ bố!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 253

Em Bằng Lòng Quên Đi Lời Thề Hôm Ấy

Em hi vọng tất cả trở lại ban đầu

Rõ ràng ngay trước mắt

Khiến nó thay đổi

Chắc sẽ không còn lừa dối

Có thể sự lãng mạn sẽ thay đổi

Mất đi ân ái triều miên

Để truyền thuyết xưa kia lại tái diễn

Tình thuận theo ý trời

☆☆☆☆☆☆☆☆

Thời gian trôi thật nhanh, từng ngày lại từng ngày, bụng Kỳ Hình cũng càng lúc càng lớn ra, nhưng Lăng Thiệu Đường vẫn chưa tỉnh lại, lqđ vì thế bất kể Kỳ Hình ốm yếu ra sao, cô cũng kiên trì ở bên cạnh Lăng Thiệu Đường, nói chuyện cùng anh, kể lại những câu chuyện của hai người trước kia.

"Ông xã, bác sĩ nói em mang thai đôi, hai đứa sắp bước ra thế giới này rồi!" Kỳ Hình dùng khăn ướt lau người cho Lăng Thiếu Đường, hạnh phúc nói.

Nhìn Lăng Thiếu Đường không biểu cảm, Kỳ Hình khẽ thở dài, cô chậm chậm ngồi bên cạnh anh, ý cười dần biến mất, sự kiên cường đã nguy trang được nửa năm bây giờ hoàn toàn sụp đổ.

"Ông xã, anh vẫn chưa muốn tỉnh lại ư? Anh đã ngủ lâu lắm rồi, anh biết không, em rất mệt, rất cần anh ôm an ủi, em thật sự - - thật sự không trụ được nữa!"

Nói xong, nước mắt lăn dài trên gương mặt Kỳ Hình, người phụ nữ kiên cường cũng sẽ có phút yếu lòng.

Cô dùng tay che miệng, đau đớn gào khóc, dường như muốn trút hết toàn bộ đau khổ ra ngoài - -

Chính lúc này, bụng cô xuất hiện cơn đau không tả nổi - -

"Ừm - -" Kỳ Hình kêu lớn, nước mắt rơi xuống cánh tay của Lăng Thiếu Đường, đau đớn đột nhiên xuất hiện làm cô suyt chút nữa không thở nổi.

Cơ co thắt đã kiểm soát tất cả sự chú ý của cô, khi cô nhìn xuống phía dưới, mới phát hiện nước ối bắt đầu vỡ - -

"Ông xã- -" Kỳ Hình đau đến mức toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ra, cô muốn nắm lấy bàn tay Lăng Thiếu Đường, nhưng làm cách nào cũng không nắm được, cuối cùng, cô ngấm gương mặt vẫn không có chút biểu cảm của anh, ngất đi -

"Lăng thiếu phu nhân- -" một y tá nhìn thấy cảnh tượng đó, sợ tới mức vội vã gọi bác sĩ giúp đỡ.

"Nhanh, lập tức đưa vào phòng sinh, Lãng thiếu phu nhân muốn sinh rồi!" Bác sĩ tiến đến vội vàng ra lệnh.

Khi các bác sĩ đưa Kỳ Hinh ra khỏi phòng bệnh, bọn họ không nhìn thấy, một tay Lãng Thiếu Đường đang buông thõng bên giường bệnh cử động, ngay sau đó, giọt nước mắt của Kỳ Hinh rơi trên tay anh lăn xuống mặt đất- -

☆☆☆☆☆☆☆☆

"Bác sĩ, con gái tôi thế nào rồi?" Chúc Bích Doanh như ngồi trên đống lửa chờ đợi ở trước phòng sinh, thấy một bác sĩ đi ra nhanh chóng hỏi.

"Phu nhân Kỳ, xin bà bình tĩnh, không được lãng phí thời gian, được không? Bà kiên nhẫn một chút!" Bác sĩ lo lắng nói, nhanh chóng bước vào phòng sinh.

"Bích Doanh, em đừng khẩn trương như vậy, có rất nhiều bác sĩ chuyên nghiệp ở đây, Hinh Nhi sẽ không sao!" Kỳ Chấn Đông bước lên nhẹ nhàng đỡ lấy bà vai Chúc Bích Doanh, an ủi nói.

Khi bọn họ nhận được điện thoại, liền vội vã chạy tới bệnh viện, cùng lúc đó, mẹ Phùng và Lãng Diệu Hồng cũng vội vàng vàng đi đến bệnh viện.

Thời gian trôi qua, Kỳ Hinh đã vào trong rất lâu, mỗi phút đồng hồ, trái tim Chúc Bích Doanh đau đớn giống như bị từng cái kim đâm vào.

"Sao vào lâu như vậy?" Chúc Bích Doanh lo lắng đi qua đi lại.

"Phu nhân Kỳ, bà đừng quá lo lắng, thiếu phu nhân mang thai đôi, cho nên thời gian sẽ lâu một chút!" Mẹ Phùng nói với Chúc Bích Doanh.

Chúc Bích Doanh vừa gật đầu, bác sĩ lập tức bước ra từ phòng sinh, mặt nghiêm túc hỏi: "Xin hỏi người nhà của Lăng thiếu phu nhân đã đến chưa?"

"Tôi là, tôi là, bác sĩ, con gái tôi thế nào? Đứa bé ra sao? Sao lại lâu như thế?" Chúc Bích Doanh hoang mang, tiến lên hỏi liền một mạch mấy câu.

Kỳ Chấn Đông, mẹ Phùng còn có Lăng Diệu Hồng cũng dồn dập vây quanh.

Bác sĩ nghiêm mặt: "Các vị, Lăng thiếu phu nhân xuất hiện tình trạng khó sinh, nếu cần thiết chúng tôi sẽ phải tiến hành phẫu thuật, nhưng tôi nhất định phải hỏi một câu quen thuộc, một khi xuất hiện tình hình khẩn cấp, phải lựa chọn một trong hai, các vị chọn người mẹ hay đứa trẻ?"

"Cái gì?" Chúc Bích Doanh nghe xong choáng váng, thiếu chút nữa ngã xuống đất, may mà có Kỳ Chấn Đông theo sát đỡ từ phía sau.

"Phu nhân Kỳ, mong bà giữ bình tĩnh, tôi vừa nói đó chỉ là tình hình khẩn cấp, đương nhiên, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức bảo vệ cả người mẹ và đứa trẻ, nhưng các vị vẫn phải kí vào đơn đồng ý!"

"Bảo vệ người mẹ!" Lăng Diệu Hồng không chút do dự, ông đi lên phía trước, kiên định nói với bác sĩ: "Một khi xuất hiện tình trạng như thế, mong ông bảo vệ mạng sống của người mẹ!"

Bác sĩ gật đầu, nhanh chóng đi vào phòng sinh một lần nữa.

Môi Kỳ Chấn Đông run run, ông muốn nói câu gì, Lăng Diệu Hồng đã hiểu vố vai của ông, nói: "Chấn Đông, Hình Nhi giống như con gái của tôi, tôi không muốn nó xảy ra việc gì!"

"Cảm ơn ông!" Kỳ Chấn Đông tiều tụy nói.

Trong phòng sinh, Kỳ Hình chiến đấu trong cuộc chiến sinh tử một lần nữa - -

Bác sĩ căng thẳng, trên trán chảy mồ hôi và được y tá lau đi - -

"Bác sĩ..." Giọng Kỳ Hình yếu ớt vang lên, trên trán cô cũng chảy rất nhiều mồ hôi.

"Lãng thiếu phu nhân, chúng tôi sẽ sắp xếp tiến hành phẫu thuật cho cô!" Bác sĩ bình tĩnh nói.

"Không, hãy để cho tôi sinh tự nhiên, bác sĩ, tôi có thể!" Tuy giọng nói Kỳ Hình nhỏ nhưng đặc biệt kiên quyết.

Bác sĩ nhìn chỉ số huyết áp của cô, bởi vì cô kiên trì nên có thể thử thêm lần nữa!

"Lãng thiếu phu nhân, hít thật sâu, dùng lực - -" bác sĩ nói.

Kỳ Hình đã kiệt sức từ lâu, nhưng cô vẫn nén cơn đau, cùng phối hợp với bác sĩ - -

"Oa - -" Tiếng khóc của đứa trẻ vang vọng cả phòng sinh!

Tiếng khóc đó cũng làm mọi người bên ngoài kinh ngạc!

"Sinh, sinh, Hình Nhi sinh rồi! !" Chúc Bích Doanh lập tức đứng dậy, trào nước mắt.

Kỳ Chấn Đông cũng rất xúc động.

"Thật tốt quá, thật tốt quá! Cuối cùng thiếu phu nhân cũng sinh rồi!" Mẹ Phùng thở dài nhẹ nhõm nói với Lãng Diệu Hồng.

Nhưng, cũng chính lúc này, y tá từ trong chạy ra - -

"Cô - - Hình Nhi làm sao vậy?" Kỳ Chấn Đông nhận ra tình hình không ổn, vội hỏi.

Y tá lo lắng: "Lãng thiếu phu nhân xuất huyết quá nhiều, mà huyết áp tụt xuống quá thấp, chúng tôi chuẩn bị truyền máu cho cô ấy- -"

"Không - - không thể nào!" Quả thật Chúc Bích Doanh như sắp phát điên!

Trong lúc tất cả đang rối loạn - -

"Hình Nhi - -" một âm thanh trầm thấp mà yếu ớt vang lên, sau đó một người đàn ông cao lớn loạng choạng chạy đến.

Mọi người kinh ngạc, hít một hơi mạnh!

Xuất hiện trước những người ở đây không phải ai khác, chính là người đã hôn mê nằm trên giường bệnh nửa năm - - Lãng Thiếu Đường!

Đằng sau anh là hai gương mặt lo lắng của y tá!

"Lãng tiên sinh, ngài phải tiến hành kiểm tra đã!" Hai người y tá thở gấp đuổi theo sau, vội vàng nói.

Trời ạ, cơ thể người này làm bằng gì vậy, thời gian hôn mê lâu như vậy, đột nhiên tỉnh dậy không nói, lại vẫn chạy nhanh đến thế!

Lãng Thiếu Đường không còn tâm trí nghe lời khuyên của y tá, con người thâm sâu hiện lên vẻ lo lắng: "Hình Nhi thế nào, cô ấy ở đâu?"

Khoảnh khắc ấy, anh lơ mờ nghe thấy giọng nói của Kỳ Hình, thậm chí còn cảm nhận được giọt nước mắt của cô rơi xuống tay anh- - có lẽ vì thời điểm đó, rốt cục anh tỉnh lại!

Lăng Diệu Hồng không còn ngạc nhiên, ông nói: "Hiện tại Hình Nhi xuất huyết quá nhiều, bác sĩ đang cấp cứu- - "

"Hình Nhi - -" Lăng Thiếu Đường kinh hãi, không đợi Lăng Diệu Hồng nói hết câu, đẩy cửa chạy vào phòng sinh!

"Thiếu Đường - - "

"Bang - -" Cửa phòng đóng mạnh, bác sĩ trong phòng sinh lập tức ngừng đầu, suýt chút nữa choáng váng!

"Lăng tiên sinh, nơi này không thể vào - - "

"Bác sĩ, mong các vị nhất định phải cứu sống Hình Nhi, xin các vị!" Lăng Thiếu Đường nhìn Kỳ Hình nằm trên giường bệnh, đau lòng như muốn chết.

"Lăng tiên sinh, xin ngài yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, mời ngài - - "

"Không được rồi, bác sĩ, nhịp tim của cô đang giảm dần!" Một y tá vì quá sợ hãi hô to.

"Hình Nhi - -" Lăng Thiếu Đường cảm thấy bầu trời như sập xuống, anh nhanh chóng tiến lên, nói với Kỳ Hình đang phải đeo bình thở oxy: "Hình Nhi, anh đã tỉnh, em phải cố gắng lên- - "

"Lăng tiên sinh, mời ngài tránh sang một bên, chúng tôi phải tiến hành cấp cứu cho Lăng thiếu phu nhân." Bác sĩ đưa ra quyết định nhanh chóng sắp xếp công việc cho mỗi người trong phòng sinh.

"Tiếp tục truyền máu - - "

"Vâng!"

"Huyết áp và nhịp tim là bao nhiêu?" Bác sĩ bình tĩnh hỏi.

"Huyết áp 35, tim đập 40 - - "

"Tăng hàm lượng oxy và tần suất điện!"

"Vâng - - "

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều khẩn trương giống như Lăng Thiệu Đường, đôi mắt anh nhìn Kỳ Hình chăm chú, tay nắm chặt lại.

Đến khi - -

Tiếng khóc của trẻ sơ sinh thức tỉnh ý thức của anh - -

Hai đứa trẻ sơ sinh trắng nõn khuôn mặt đáng yêu đang khóc.

Tay Lăng Thiệu Đường run run, đây, đây chính là con anh! !

Cục cựa! Cùng bố cầu nguyện cho mẹ đi!

Hốc mắt Lăng Thiệu Đường đã ẩm ướt, Hình Nhi, nhất định em không được xảy ra việc gì, nhất định không!

Nhưng dường như ông trời cố tình muốn đối đầu với Lăng Thiệu Đường!

"Bác sĩ, tim Lăng thiếu phu nhân đã ngừng đập!" Y tá căng thẳng nói.

"Cái gì?" Lăng Thiệu Đường đột nhiên đứng dậy - -

"Hình Nhi! !"

"Chuẩn bị sốc điện!" Trên trán bác sĩ chảy mồ hôi, vội vàng ra lệnh!

"Vâng!"

Thời gian chậm rãi trôi qua, mỗi một giây trái tim Lăng Thiếu Đường như bị cắt một mảnh! Tay anh đập mạnh vào tường, cơ thể cao lớn hơi chao đảo - -

"Không được, tim Lăng thiếu phu nhân đã ngừng đập, phản xạ với ánh sáng dần biến mất, không phản ứng với hiện tượng sốc điện! Xảy ra- - tình trạng tử vong!" ddlqd Y tá nhắm mắt lại, đau đớn nói.

Toàn người nhân viên cấp cứu dừng động lại, bọn họ hiểu điều này nghĩa là gì!

Lăng Thiếu Đường chậm rãi tiến lên, thở gấp: "Các người - - nhanh, nhanh cứu cô ấy! Nhanh!" Chữ cuối cùng giống như anh hét lên chứ không còn là nói nữa.

"Lăng tiên sinh, Lăng thiếu phu nhân - -" bác sĩ không nói được nữa, thời gian cấp cứu lâu như vậy, cô vẫn không có phản ứng!

"Không! ! Không, không thể nào!!" Đầu óc Lăng Thiếu Đường trống rỗng, ngay sau đó, anh nhào tới bên người Kỳ Hinh, một tay đặt lên vị trí trái tim cô, tay còn lại đập vào ngực mình: "Hinh Nhi, anh đã tỉnh lại! Anh sẽ không cho em chết, em không được rời khỏi anh - - "

Toàn thân anh run rẩy, giọng nói nghẹn ngào, nhưng động tác vẫn không ngừng lại- -

Hai đứa trẻ tựa như cảm nhận được điều gì, đồng thanh khóc to.

Các bác sĩ rung động.

"Hinh Nhi, em nghe cho rõ, anh đã từng nói, em sinh ra là người của anh, chết cũng phải là quỷ của anh, không có sự cho phép của anh, cho dù là Diêm Vương, cũng đừng mong đưa em đi! Em khiến anh tỉnh lại, Hinh Nhi, anh và cục cưng không thể không có em, Hinh Nhi, em nhất định phải

tỉnh lại - -" lqd Nước mắt Lãng Thiếu Đường lăn dài trên mặt, giọng anh gần như gào thét.

"Các người - -" Bỗng nhiên Lãng Thiếu Đường chuyển hướng về phía bác sĩ: "Cứu sống cô ấy, nhanh! ! Tôi muốn cô ấy tỉnh lại, có nghe thấy không!"

Anh tỏa ra hơi thở khiến người ta sợ hãi.

Bác sĩ thở dài, nói với toàn bộ người trong phòng sinh: "Chúng ta lại tiếp tục!"

Bọn họ tranh cướp người với Tử thần!

"Lập tức tiêm vào tĩnh mạch Adrenaline 4mg, Atropine 2mg, Naloxone 0. 8mg, Dexamethasone 20mg, Flumazenil 5ml, Dopamin 40mg thêm dung dịch Glucose! Nhanh!"

"Vâng!"

Nhóm bác sĩ hỗ trợ nhanh chóng sắp xếp thuốc, sau đó theo chỉ thị của bác sĩ chính, nhanh chóng xuyên ống khí vào khí quản, tiếp oxy, bóp ống khí đẩy oxy vào, sau đó bàn bạc phương án tiếp theo, theo dõi nhịp tim, huyết áp và độ bão hòa oxy của Kỳ Hình.

Một phút đồng hồ trôi qua, trái tim Kỳ Hình vẫn không đập trở lại!

"Bác sĩ, vẫn không được!" Y tá kêu lên.

"Tăng dòng điện lên!" Bác sĩ chuẩn bị đấu trận cuối cùng!

"Vâng!"

Một lần lại một lần sốc điện, bác sĩ ra lệnh: "Lần lượt tiêm vào tĩnh mạch Adrenaline 2mg, Atropine 2mg, Naloxone 0. 8mg!"

"Vâng!"

"Tiến hành thêm một lần sốc điện, nhanh!"

"Vâng!"

Mấy phút đồng hồ sau - -

"Nhìn này - - "

Một y tá ngạc nhiên mừng rỡ hô lớn.

Lúc này trên điện tâm đồ bất ngờ xuất hiện đường nhấp nhô!

Bác sĩ vui mừng, lập tức nói lớn: "Trực tiếp tiêm vào tĩnh mạch Lidocaine 100mg, cùng dung dịch Glucose 100mg!"

"Vâng!"

"Bác sĩ... Lãng thiếu phu nhân, cô ấy có nhịp tim rồi !"

Lãng Thiếu Đường nắm chặt tay, khuôn mặt mang theo vẻ hồi hộp và kích động!

Năm phút đồng hồ sau - -

"Nhịp tim của người bệnh là bao nhiêu?" Bác sĩ khẩn trương hỏi.

"Nhịp tim của bệnh nhân là 120 lần/phút, có thể cảm nhận động mạch ở cổ và gáy rồi!" Giọng nói của y tá vui sướng!

"Tốt, lập tức tiêm Dopamin 5mg, tiêm vào tĩnh mạch!" Bác sĩ thở dài nhẹ nhõm nói.

Lại qua hai phút - -

"Lăng tiên sinh, chúc mừng ngài, cả người lớn và đứa bé đều bình an! Huyết áp của Lăng thiếu phu nhân đã tăng lên, đạt 130/80 mmHg, nhịp thở là 20 lần/phút! Tất cả đã khôi phục tình trạng bình thường!" Bác sĩ nói.

Lăng Thiệu Đường ngẩn ngơ, trên mặt nở nụ cười xúc động, nén giọt nước mắt: "Cảm ơn, cảm ơn mọi người- - "

"Hình Nhi, Hình Nhi của anh!" Lăng Thiệu Đường khẽ cúi người, nghẹn ngào gọi tên cô.

Kỳ Hình từ từ mở mắt, đôi mắt sáng ngời: "Đường - - "

Cô yếu ớt vươn tay nhỏ nhắn, ngay sau đó được tay Lăng Thiệu Đường nắm thật chặt.

"Đường, em không nằm mơ chứ, anh tỉnh rồi, rốt cục anh cũng tỉnh dậy - -" nước mắt cô trào ra.

"Đứa bé ngốc, anh còn tưởng rằng em - - không bao giờ tỉnh dậy nữa!" Lăng Thiệu Đường ôm chặt cô trong ngực, bả vai run lên.

Nhớ lại cảnh vừa rồi, trái tim anh như ngừng đập.

"Em... Em nghe thấy lời nói của anh, cũng nghe tiếng khóc của cục cưng, làm sao em có thể bỏ ba người ở lại..." Câu nói của Kỳ Hình làm mọi người cảm động- -

Toàn bộ người trong phòng sinh đều ươn ướt, bọn họ chân thành chúc phúc cho vợ chồng yêu nhau này!

Gần tối ở Thanh Vận Viên

Lúc này Thanh Vận Viên quả là vui vẻ hòa thuận, từ khi thêm hai tiểu gia hỏa, mỗi ngày đều tràn ngập tiếng nói cười.

Kỳ Hình sinh một đôi long phượng, mỗi ngày được Lăng Diệu Hồng, Kỳ Chấn Đông còn có Chúc Bích Doanh yêu thương trong bàn tay, quản gia nhà họ Lăng mẹ Phùng lại càng không cần phải nói, vì hai đứa bé bà vất hết suy nghĩ tăng dinh dưỡng hàng ngày.

"Bố, mẹ, hai người như vậy sẽ làm hư bọn chúng!" Lúc này Kỳ Hình ngồi trên sofa phòng khách giả vờ oán giận nói.

"Chỉ là đứa bé, muốn cưng chiều một chút thôi, đúng rồi, cô nhìn bộ dạng của Triệt nhi, đúng là phiên bản nhỏ của Thiếu Đường, cực kì anh tuấn!" Lăng Diệu Hồng cười nói.

Đây là đôi long phượng, bé trai là anh, tên gọi là Lăng Triệt, bé gái là em, tên là Lăng Lạc!

"Đúng vậy, con nhìn Lạc nhi này, giống y như Hình Nhi trước đây!" Chúc Bích Doanh luôn muốn ôm hai đứa bé vào lòng.

Vừa đầy tháng hình dáng hai đứa bé khiến người ta đặc biệt yêu thích, lqd Lăng Triệt sở hữu khuôn mặt thâm sâu của Lăng Thiếu Đường, ngũ quan giống Lăng Thiếu Đường như đúc, còn Lăng Lạc lại trắng nõn đáng yêu, tựa như một thiên sứ nhỏ.

"Đại thiếu gia trở lại!" Mẹ Phùng nhanh mắt nhìn thấy Lăng Thiếu Đường mở cửa vào.

Lăng Thiếu Đường thoải mái bước lên, anh đặt áo khoác và cặp công văn sang một bên, hôn nhẹ Kỳ Hình: "Bà xã, anh đã trở về!"

Kỳ Hình cố tình nhăn mặt nói: "Ông xã, anh lại trốn việc rồi hả? Thật là, làm gì có ông chủ không chăm chỉ như vậy!"

Lăng Thiếu Đường tỉnh lại, là thuốc kích thích mạnh mẽ nhất đối với thị trường chứng khoán, nhất là Lăng thị, ngay sau khi anh trở về, giá cổ phiếu

tăng vọt, tài chính tăng cao hơn trước! dđlqd Đúng như Viên Hoàn Vũ đã nói, riêng ba chữ Lăng Thiệu Đường đã trở thành hiệu ứng, chỉ cần có anh ở đây, toàn bộ đã khôi phục trạng thái ban đầu.

Hiện nay Lăng thị phát triển hơn trước, khiến Lăng Thiệu Đường càng thêm bận rộn, từ khi có cục cưng, lại thường xuyên "trốn việc"!

Lăng Thiệu Đường nghe xong Kỳ Hinh "oán giận", cười tà mị, sau đó nói bên tai cô: "Anh chỉ muốn làm một người chồng tốt, hơn nữa, anh muốn cục cưng rồi!"

Lời nói mập mờ khiến Kỳ Hinh đỏ mặt, trong tiếng cười của mọi người, Kỳ Hinh xấu hổ trốn trong ngực anh.

"Tới đây, để bố ôm nào!" Lăng Thiệu Đường ngập tràn tình thương của người bố mỗi tay ôm một bé, ôm cả hai tiểu gia hỏa vào trong ngực, vô cùng hạnh phúc.

"Triệt nhi, Lạc nhi, các con ngoan, gọi bố đi, nhanh!" Lăng Thiệu Đường rất yêu hai đứa bé của mình, vừa về đến nhà đã hôn không ngừng.

Hai đứa trẻ cũng biết rất nhanh, tuy vừa đầy tháng, nhưng chỉ nhìn thấy Lăng Thiệu Đường, sẽ cười khanh khách.

"Ông xã, hai con còn nhỏ, sao có thể gọi bố được!" Kỳ Hinh thật sự cảm không còn lời nào có thể nói về Lăng Thiệu Đường nữa.

Lăng Thiệu Đường nhướn mày rậm anh tuấn, nhìn Kỳ Hinh nói: "Cục cưng của Lăng Thiệu Đường tất nhiên không phải người bình thường! Bọn nó ba tuổi sẽ chơi xe, sáu tuổi biết lái xe, hai con sẽ là thiên tài nhỏ, có phải hay không, cục cưng?"

Anh hết sức cưng chiều lại hôn hai cục cưng!

"Thật sự là rất tự kỉ!" Kỳ Hình dờ khóc dờ cười nhìn ba người.

Ban đêm, yên tĩnh lãng mạn, ấm áp...

Kỳ Hình yên lặng nằm trong ngực Lăng Thiệu Đường, hạnh phúc cảm nhận hơi ấm của anh mang đến.

"Hình Nhi, cảm ơn em!" Lăng Thiệu Đường nói lời từ đáy lòng.

"Thật là, đã là vợ chồng già, còn nói như vậy!" Kỳ Hình mỉm cười, nói.

Lăng Thiệu Đường xoay người một cái đè cô xuống dưới, sau đó, cúi người hôn môi cô -

Mặt Kỳ Hình đỏ ửng.

"Không phải đã là vợ chồng già rồi ư? Sao còn có thể đỏ mặt?" Lăng Thiệu Đường cười trêu ghẹo.

"Anh - - anh rất đáng ghét!" Kỳ Hình yêu kiều nói.

Lăng Thiệu Đường cười lớn, anh nhìn Kỳ Hình ở dưới thân mình không chớp mắt, đôi mắt sâu và đen giống như sao sáng trên bầu trời.

"Đường, có anh bên cạnh, thật tốt!" Giọng nói Kỳ Hình dịu dàng.

Bàn tay Lăng Thiệu Đường khẽ vuốt gương mặt cô, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán cô, đôi mắt sâu như biển mang theo vẻ cưng chiều và yêu thương: "Hình Nhi, anh yêu em!"

Bên môi Kỳ Hình dần nở nụ cười xao động, cô vươn tay ôm lấy cổ Lăng Thiệu Đường, khẽ nói: "Em cũng yêu anh, Đường!"

Hai người hôn nhau, ánh trăng dịu nhẹ chiếu vào phòng ngủ chính, rất nhẹ, rất nhẹ, dường như sợ quấy rầy vợ chồng xứng đôi này!

Sáu năm sau ở phòng tổng giám đốc của tổng bộ tập đoàn Lăng thị

Sáu năm khiến Lăng Thiếu Đường càng thêm hấp dẫn, anh ngồi ở ghế tổng giám đốc, chỉ một chiếc sơmi đơn giản cũng làm anh tỏa ra hơi thở vương giả trên người.

Phía đối diện anh chính là Cung Quý Dương, lúc này anh ta cũng vậy, chẳng qua, so với trước kia đặc biệt đen tối hơn.

Hai người đang ôn lại kỉ niệm xưa, cửa phòng tổng giám đốc lập tức được mở ra - -

Lăng Thiếu Đường vừa nhú mào, khi thấy người tới, trên mặt lại dịu dàng, Cung Quý Dương nhìn thấy vẻ mặt đó của Lăng Thiếu Đường, quay đầu nhìn, lập tức, trên mặt cũng nở nụ cười.

"Bố - - "

"Bố - - "

Đây cửa vào chính là Lăng Triệt và Lăng Lạc.

"Lăng tiên sinh - - "

"Không sao, cậu ra ngoài đi!" Lăng Thiếu Đường nói với thư kí.

"Triệt Nhi, Lạc Nhi, các con lại vụng trộm chạy tới đây phải không?" Trong giọng nói trầm thấp của Lăng Thiếu Đường có phần cứng chiều.

"Bố, bố nuôi, cứu mạng!" Tiểu Lăng Triệt ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn nói.

Tiểu Lăng Triệt sáu tuổi nhưng gương mặt giống y hệt Lăng Thiếu Đường, đặc biệt anh tuấn và đẹp trai, mà Tiểu Lăng Lạc cũng xinh đẹp tuyệt mỹ, giống búp bê thủy tinh muôn người yêu mến.

Cung Quý Dương cũng vô cùng yêu thương hai bé, sống chết muốn làm bố nuôi của chúng!

Lăng Thiếu Đường và Cung Quý Dương vừa nghe Tiểu Lăng Triệt nói như vậy, chưa kịp phản ứng, cửa phòng tổng giám đốc liền bị Kỳ Hình đẩy ra - -

Tiểu Lăng Triệt thấy Kỳ Hình bước vào, vội vàng nói: "Bố, cứu chúng con!" Nói xong, kéo tay em gái, nhanh chóng chui vào trong lòng Lăng Thiếu Đường.

Lăng Thiếu Đường cười ha ha, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đoán được do hai tiểu gia hỏa gây ra, chắc hẳn Kỳ Hình tới khởi binh hỏi tội!

Kỳ Hình nhìn bộ dạng vô tội của Lăng Triệt, lại càng giận, cô nghiêm mặt nói: "Lăng Triệt, Lăng Lạc, hai đứa ra đây cho mẹ!"

Lăng Thiếu Đường bất đắc dĩ cười: "Hình Nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

Cung Quý Dương cũng buồn cười nhìn Kỳ Hình, cô gái này thật thú vị, kết hôn lâu rồi mà cô vẫn như trẻ con.

Kỳ Hình chỉ tay về phía Lăng Triệt: "Em sắp bị nó làm cho tức chết rồi, nhỏ như thế mà dám lái xe trên đường phố, còn lừa dối em gái, lqđ quả thật quá to gan lớn mật! Ông xã, em vừa mới nhận được điện thoại của cảnh sát giao thông điện thoại, sợ tới mức suýt ngất! Họ nói, tiểu gia hỏa này lái xe ở phía trước, cảnh sát giao thông truy đuổi ở đằng sau, chỉ vì nó, làm ách tắc giao thông, anh nói xem, em không dạy dỗ nó ư?"

Cung Quý Dương phì cười.

Lăng Thiếu Đường cũng cười cưng chiều, anh nhìn Tiểu Lăng Triệt trong lòng nhẹ giọng hỏi: "Con trai, mẹ nói có đúng không?"

Tiểu Lăng Triệt nghiêng đầu, đôi mắt đen lém lỉnh nhìn quanh, sau đó nói: "Bố, thật ra Triệt Nhi biết rõ sẽ không xảy ra sự cố!"

Lăng Thiếu Đường cười ha ha: "Vì sao?"

Tiểu Lăng Triệt chỉ thẳng tay, giải thích với Lăng Thiếu Đường: "Bố, xe của con do bố nuôi thiết kế..., chỉ thiết kế riêng cho trẻ nhỏ như chúng con, giao thông lúc đó Triệt Nhi có quan sát, xe của con chạy tới tốc độ 100, chú cảnh sát chỉ đi với tốc độ 85, đương nhiên chú ấy không đuổi kịp con, hơn nữa con biết chỉ cần đến cửa chính của Lăng thị là mình an toàn!"

Lăng Thiếu Đường nghe xong, gật đầu, hai đứa trẻ trời sinh đã thông minh, rất giống anh, nghĩ đến đây, anh cực kì kiêu ngạo.

"Nói thế cũng đúng..., Lạc Nhi, vậy con cũng tin tưởng anh trai à?"
Lăng Thiếu Đường hôn Tiểu Lăng Lạc một cái, yêu thương hỏi.

"Vâng!" Tiểu Lăng Lạc khôn khéo đáp lời: "Anh trai giống bố, anh rất thông minh nên Lạc Nhi tin tưởng anh!"

"Lạc Nhi của bố rất ngoan!" Lăng Thiếu Đường lại khẽ hôn khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn như được điêu khắc.

Đều nói con gái là tình nhân kiếp trước của bố, điều này một chút cũng không sai, cho dù đứa bé phạm sai lầm nhưng cũng không đành lòng đánh chúng.

Thế nhưng nghe hai đứa trẻ nói chuyện suýt chút nữa Kỳ Hình té xỉu.

"Cung Quý Dương! Đều nhờ việc tốt của anh đấy!" Kỳ Hình đẩy mọi tội lỗi lên đầu Cung Quý Dương đang ngồi ở hướng khác với vẻ mặt đã chuyển sang màu gan heo.

Trời ơi, ai tới cứu cô đi! Bây giờ Tiểu Lăng Triệt thật sự giống lời nói đùa của Lăng Thiếu Đường, ba tuổi sẽ chơi xe, sáu tuổi biết lái xe, hơn nữa, Tiểu Lăng Triệt đi đâu cũng dắt theo Tiểu Lăng Lạc, bây giờ lá gan của Tiểu Lăng Lạc cũng lớn hơn rồi.

Điều cô không thể chấp nhận được - - chiếc xe do Cung Quý Dương thiết kế riêng cho Tiểu Lăng Triệt, trời ạ!

Cung Quý Dương nghe Kỳ Hình "gầm thét" xong, anh ta cười làm lành: "Việc này - - là hiểu lầm, ha ha!" Ngay sau đó, anh ta cố tình hung ác nói với Lăng Triệt đang ở trong lòng Lăng Thiếu Đường: "Tiểu tử kia, con bán đứng ta!"

Tiểu Lăng Triệt từ trên người Lăng Thiếu Đường nhảy xuống, chạy đến bên người Cung Quý Dương, tay nhỏ bé khẽ nắm chặt bàn tay to lớn của anh ta, diễm đạm đáng yêu nói: "Bố nuôi, đừng giận Triệt nhi, Triệt nhi không cố ý!"

Ngay sau đó, cố gắng kéo phần dưới cơ thể anh ta, Cung Quý Dương cười bái phục, cúi xuống hôn gương mặt Tiểu Lăng Triệt một cái.

Điên rồi! Thật sự Kỳ Hình muốn phát điên rồi!

"Tôi xin các người, anh - -" Kỳ Hình chỉ vào Lăng Thiếu Đường: "Anh không được nuông chiều Triệt nhi như vậy, anh xem gan của nó đã lớn bằng cái gì rồi! Còn anh - -"

Ngay sau đó, cô chỉ tay về phía Cung Quý Dương đang cười hề hề: "Anh là Tổng giám đốc của Cung thị tài phiệt thôi, ddlqd việc gì phải chế tạo ô tô trẻ con chứ? Lại còn ốc độ cao như vậy! Làm ơn, nếu cứ tiếp tục, em nghĩ sau đó không lâu Triệt Nhi sẽ dám đi đua xe!"

Trên mặt Cung Quý Dương dần nở nụ cười đen tối: "Ừm, ý kiến hay, Triệt Nhi, Lạc Nhi, có hứng thú cùng bố nuôi học đua xe không? Bố sẽ

thiết kế riêng cho hai đứa một chiếc xe...!"

Lăng Triệt vừa nghe, lập tức hoan hô, Lăng Lạc cũng vội vàng nhảy xuống khỏi lòng Lăng Thiếu Đường: "Bố nuôi, Lạc nhi cũng muốn!"

"Không được!" Kỳ Hình bị dọa sắp ngất rồi!

"Bố, lúc khác Triệt Nhi sẽ tới tìm người..., bố nuôi, Lạc Nhi, chúng ta đi thôi!" Lăng Triệt sau khi nói xong, nhanh chóng kéo tay Lăng Lạc, tay kéo lôi Cung Quý Dương, chạy ra khỏi phòng tổng giám đốc.

"Các con - - Triệt Nhi, Lạc Nhi, trở về!" Kỳ Hình vừa đuổi kịp, ngay sau đó đã bị kéo vào lòng Lăng Thiếu Đường.

"Ông xã, anh còn không quán ư!" Kỳ Hình gấp đến mức giậm chân.

"Để cho chúng đi đi, Hình Nhi, có Quý Dương ở đây!" Hai tay Lăng Thiếu Đường ôm ngang hông cô, môi trượt đến bên tai cô, hơi thở nam tính nóng rực bao phủ Kỳ Hình.

"Ông xã... Thật là, nhưng hai đứa còn nhỏ..." Kỳ Hình bắt đầu hô hấp không đều, hơi thở Lăng Thiếu Đường bao phủ trên người cô làm cô run rẩy.

Lăng Thiếu Đường cúi đầu cười, đôi mắt dần dần trở nên sâu thẳm, trên người cô tản ra mùi thơm riêng biệt kích thích dục vọng trong anh.

Tay anh thuần thục lần vào trong vạt áo cô, giọng nói trầm thấp khàn đặc: "Hình Nhi, chẳng lẽ em đã quên, thời điểm anh bằng Triệt nhi bây giờ, đã ở trong tổ chức Mafia tiếp nhận đặc huấn nghiêm khắc rồi!"

"Đúng là... Đúng là..." Kỳ Hình còn muốn nói điều gì, nhưng thân thể cô càng lúc càng mềm nhũn, cuối cùng giống nước tan chảy trong lòng Lăng Thiếu Đường.

"Đừng "đúng là" như vậy nữa, Hình Nhi, em có biết hôm nay anh nhớ em bao nhiêu không?" Lăng Thiếu Đường cúi đầu thì thầm bên tai cô, ngay lập tức, anh nở nụ cười gian tà, kéo tay cô về phía bộ phận kiêu ngạo to lớn.

Kỳ Hình thở gấp, bởi vì tay cô cảm nhận được chỗ kia đang cứng lên nên cơ thể run rẩy, khuôn mặt đỏ ửng.

"Chỉ cần làm cô bé của anh, để cho anh tới yêu em!" Lăng Thiếu Đường nồng nàn tình cảm, sau đó, không nhịn được ôm lấy Kỳ Hình, đi về phòng nghỉ...

Đây đích thật là hạnh phúc nhất, không phải sao!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 254

Đại Kết Cục

Cuối mùa thu xinh đẹp ở vùng ngoại ô.

Một chiếc xe việt dã chạy ở giữa con đường nhỏ trong rừng, nhưng từ từ, tốc độ chậm dần – mãi đến khi dừng lại!

"Làm sao vậy? Ông xã!" Kỳ Hình kinh ngạc hỏi.

Hôm nay cả nhà bọn họ ra ngoài dạo chơi ngoại thành, bởi vì Tiểu Lăng Lạc - phải vẽ tranh về núi Hồng Diệp, âm ỉ muốn nhìn tận mắt núi Hồng Diệp, Lăng Thiệu Đường biết chuyện, không nói hai lời, nhanh chóng tìm được chỗ dưới chân núi Hồng Diệp.

Lăng Thiệu Đường xuống xe, sau đó, Kỳ Hình cũng xuống xe, theo sau là Lăng Triệt và Lăng Lạc.

"Xe bị hỏng, không sao, anh sẽ xử lý!" Lăng Thiệu Đường nói xong, bắt đầu sửa xe.

"Bố" Lăng Triệt hăng hái chạy tới bên người Lăng Thiệu Đường.

"Hửm?" Lăng Thiệu Đường một bên trả lời một bên sửa xe.

"Triệt Nhi có thể giúp gì cho bố không?" Lãng Triệt nghiêng đầu, giống như hỏi ông cụ non hỏi.

Lãng Thiếu Đường đứng dậy, nhìn hình dáng nhỏ bé của Lãng Triệt, ngồi xuống, mỉm cười nói: "Ừm, trước mắt, vì Triệt Nhi chưa đủ cao lớn, cho nên chưa giúp được bố!"

"Bố, bố, còn Lạc Nhi?" Lãng Lạc vừa nghe, cũng vội vàng chạy đến bên cạnh Lãng Thiếu Đường, làm nũng hỏi.

Lãng Thiếu Đường cưng chiều nhìn bé, nhẹ giọng nói: "Lạc Nhi và anh trai, phải đợi trưởng thành mới có thể giúp đỡ cho bố..."

"Vâng!" Tiểu Lãng Triệt ngoan ngoãn gật đầu, lập tức, cậu nhìn em gái nói: "Chúng ta phải mau chóng lớn..., phải cao như bố, như vậy chúng ta cũng có thể trở thành doanh nhân lớn giống bố!"

"Vâng!" Tiểu Lãng Lạc cực kỳ hồn nhiên gật đầu.

Hai bé vô cùng đáng yêu làm Lãng Thiếu Đường và Kỳ Hình nở nụ cười hạnh phúc, sau đó Kỳ Hình nói: "Triệt nhi, đưa em gái lên xe đi, ngoan, không được làm bẩn quần áo..."

"Vâng – mẹ đại nhân!" Tiểu Lãng Triệt nghịch ngợm nói.

Đứa bé này, không biết học ai, Kỳ Hình cười bất đắc dĩ gật đầu.

Nhưng ngay khi Lãng Thiếu Đường sửa xe xong, Lãng Triệt đưa Lãng Lạc lên xe, lại một mình - chạy đến cánh rừng - chơi đùa.

Cậu bị - thỏ trắng dẫn đi, thỏ trắng chạy càng xa, cậu cũng chạy vào sâu trong rừng –

"Ơ? Không thấy nữa?" Tiểu Lãng Triệt nhìn chung quanh cũng không thấy bóng dáng của chú thỏ trắng, khuôn mặt thể hiện sự thất vọng, cậu

muốn bắt nó về cho em gái chơi đùa.

Khi cậu chuẩn bị quay về, phát hiện ở chỗ không xa, có một cô bé đang đứng dưới tán cây.

Tiểu Lăng Triệt nghi ngờ, tiến lại gần phía cô bé nhỏ –

Tuy tiếng bước rất nhỏ nhưng cô bé vẫn nghe được, bé ngẩng đầu, thấy một cậu bé đứng trước mình, như con nai sợ hãi đứng dậy.

Cô bé mặc chiếc váy màu trắng, tóc đen dài ngang vai, đôi mắt trong suốt như như suối, khiến Lăng Triệt nghĩ tới cô em gái tinh nghịch của mình.

Cô bé quá đẹp quá đẹp (đúng raw -, -), nhất là khung cảnh rừng xanh, cực kỳ giống tiên nữ.

Lăng Triệt cúi đầu nhìn xuống dưới - đôi chân nhỏ không đi giày.

Cô bé đánh giá cậu bé trước mặt, tóc đen anh tuấn làm người ta không nói nên lời, ngoại trừ - đôi mắt sáng ngời, lộ ra vẻ trẻ con, sống mũi thẳng tắp, môi mỏng đáng yêu, ngũ quan tuyệt sắc... tạo cảm giác cao quý!

"Anh là ai?" Cô bé sợ hãi vội hỏi.

"Gọi anh là Lăng Triệt, em tên gì?" Tiểu Lăng Triệt tò mò.

"Em là Cách Lạc Băng! " Giọng của cô bé rất dễ nghe.

"Tên em rất kỳ lạ, vậy em mấy tuổi rồi ?" Lăng Triệt hỏi tiếp, theo suy nghĩ của cậu, Cách Lạc Băng còn nhỏ hơn em gái cậu.

Cách Lạc Băng ngẩng đầu lên: "Em đã ba tuổi!"

Lăng Triệt tươi cười, kiêu ngạo nói: "Anh bảy tuổi rồi, lớn hơn em...!"

Cô bé mỉm cười ngọt ngào.

Sau đó, dường như Lăng Triệt giống nhớ tới điều gì, hỏi: "Sao em lại ở đây một mình?"

"Mẹ đi hái hoa cho em, mẹ bảo em đợi ở đây!" Cách Lạc Băng nũng nịu nói.

"À...!" Lăng Triệt gật đầu coi như đã hiểu, lập tức hỏi lại: "Nhưng sao em không đi giày? Cô bé xấu hổ, "Em mãi đuổi theo chú thỏ trắng, nên bị rơi mất! "

"Thật sự em không ngoan, như vậy đi –" Lăng Triệt học theo bộ dáng của bố dạy bảo Cách Lạc Băng, rồi cậu cởi giày của mình ra: "Thế này nhé, em đi giày của anh đi...!"

Cách Lạc Băng vươn tay nhận đôi giày, cúi đầu nói, "Nó thật to!"

"To cũng phải đi, hơn nữa không cho phép cởi giày ra...!" Lăng Triệt cố ý hù dọa bé.

Cô bé cười khanh khách.

"Triệt Nhi –" cách đó không xa vang lên tiếng của Kỳ Hình và Lăng Thiếu Đường.

"Anh trai, anh ở đâu?" Lăng Lạc cũng gọi theo.

"Con ở trong này" Lăng Triệt đáp lại, sau đó cậu quay đầu nói với cô bé: "Mau đi vào..., không được cởi ra!"

Cô bé nghe lời gật đầu, vội vàng đi xỏ chân vào giày của Lăng Triệt.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 255

Đại Kết Cục (II)

"Triệt nhi –" Giọng nói của Kỳ Hình ngày càng gần.

"Ở đây, ở đây!" Lăng Triệt - một bên đáp lại, - một bên quay đầu nhìn cô bé nhỏ, bỗng xuất hiện vẻ - không nở.

"Này, Cách Lạc Băng, em đi giày của anh, sau này sẽ là người của anh, nhớ chưa!" Tuy Lăng Triệt còn nhỏ tuổi nhưng thể hiện dáng vẻ vô cùng giống Lăng Thiếu Đường - loại chiếm hữu ngạo mạn.

Cách Lạc Băng sợ tới mức gật đầu liên tục, cắn môi đỏ.

Lăng Triệt hài lòng gật đầu, đột nhiên cúi đầu hôn gương mặt bé: "Nhớ kỹ lời nói của anh..!"

Sau đó, đi chân trần chạy về phía Kỳ Hình.

Cô bé sững sờ đứng nguyên tại chỗ, rồi nhìn kỹ đôi giày dưới chân –

Trên con đường nhỏ trong rừng, Lăng Thiếu Đường tràn đầy hạnh phúc nhìn Kỳ Hình và hai đứa bé, mỉm cười dịu dàng.

"Ông xã, anh nhìn con của anh xem, luôn không biết nghe lời, giày cũng có thể vút đi!" Kỳ Hình đau lòng nhìn Lăng Triệt đi chân trần, bàn chân

mềm mại bị nhánh cây cào xước ửng đỏ.

"Con trai, giày của con đâu?" Lăng Thiệu Đường cũng cảm thấy kỳ lạ.

Lăng Triệt trèo lên vị trí bên cạnh lái xe, đặt chân trên đùi Lăng Thiệu Đường, cười khanh khách nói: "Không nói cho mọi người – "

" Không nói à?" Lăng Thiệu Đường nhướn mày nhìn con trai.

" Vâng!" Lăng Triệt gật đầu thêm lần nữa.

Lăng Thiệu Đường dừng xe lại, ôm Lăng Triệt vào trong ngực, thọc lét bé: "Con dám không nói cho bố – còn dám không?"

"Không nói! Ha ha – bố bố – rất ngứa!"

"Bố, con cũng phải bắt nạt anh trai – "

"Mấy người thật là –" Kỳ Hình mỉm cười hạnh phúc.

Từ trong xe truyền ra những tiếng cười vang vọng khắp khu rừng...

Hạnh phúc, từ đây - bắt đầu lan tỏa...

Khoang hạo nhất trên máy bay

"Băng nhi, nghe lời, tháo giày ra, đi đôi này mới hợp với quần áo của con...!" Một cô gái xinh đẹp nói với cô bé tinh nghịch bên cạnh.

"Không – mẹ, con không tháo!" Cách Lạc Băng làm nũng nói.

" Được được được, không cởi!" Mẹ Cách Lạc Băng bất đắc dĩ nói.

Từ ngày ở rừng về Cách Lạc Băng luôn đi đôi giày đó, vừa nhìn đã biết là giày của bé trai, thông qua chất liệu và thiết kế, - chắc hẳn là của người có tiền, mẹ của Cách Lạc Băng là nhà thiết kế, đương nhiên ngay lúc cô

nhìn thấy đôi giày lần đầu tiên, đã biết đây là sản phẩm được thiết kế riêng, độc nhất vô nhị trên thế giới!

Đôi giày xinh xắn lại của bé trai, đi vào chân của Cách Lạc Băng cũng khá lớn, nhưng khuyên bảo thế nào, Cách Lạc Băng vẫn sống chết không cởi! Hỏi bé nguyên nhân thì lại ngậm miệng không nói.

Thật sự hết cách với bé.

Máy bay chậm rãi cất cánh, mẹ Cách Lạc Băng đi vệ sinh, Cách Lạc Băng ngồi tự chơi đồ chơi, nhưng không cẩn thận, đồ chơi rơi xuống đất –

Bé vừa định cúi đầu nhặt, đồ chơi bị ai đó giẫm lên, sau đó, chủ của đôi chân kia vẫn tiếp tục giẫm, lập tức đi về phía trước –

"Này, anh giẫm lên Tiểu Hùng của tôi rồi! !" Cách Lạc Băng tức giận nói người đang giẫm lên Tiểu Hùng.

Đó là một bé trai, chỉ cần nhìn hình dáng cũng biết về sau lớn lên dáng người sẽ rất tuyệt.

Chỉ thấy cậu từ từ quay đầu lại, nhìn Cách Lạc Băng đang tức giận, đôi mắt chứa lạnh lùng nhàn nhạt, lại đặc biệt anh tuấn.

"Sau đó ?" Cậu mở miệng hỏi, giọng nói còn non nớt, nhưng không tương xứng với vẻ ngoài già dặn.

"Anh mau xin lỗi tôi!" Cách Lạc Băng nhìn cậu bé một cái, cảm thấy cậu rất giống anh trai trong rừng, nhưng chắc hẳn lớn tuổi hơn.

Cậu bé cười, nhăn mũi, cố ý chọc giận bé nói: "Anh không giải thích với con gái!"

"Nếu anh không giải thích, tôi sẽ gọi bố tôi đến dạy dỗ anh!" Cách Lạc Băng đỏ bừng mặt vì tức giận.

Cậu bé lập tức không cười nữa, cậu đi đến bên người cô bé, nhìn cô bé thấp hơn mình một chút: "Được, vậy em mau đi tìm bố em đi! Em nhớ kỹ, anh tên là Lăng Phong!"

Nói xong, cố tình nở nụ cười, mang theo sự lạnh lùng và kiêu ngạo.

"Tiểu Phong! " một giọng nói dễ nghe của phụ nữ vang lên.

"Mẹ –" Tiểu Phong nghe thấy tiếng, vội vã chạy tới bên cạnh người phụ nữ, vừa chạy vừa quay đầu nhìn cô bé kia, lập tức, cậu bấu môi cười, lại chạy trở về, cầm Tiểu Hùng đang nằm trên đất lên, nhét vào trong lòng bé.

"Này, nhớ kỹ tên anh chưa?" Lăng Phong chống tay giả vờ hung ác hỏi.

Cô bé im bật, sợ hãi gật đầu.

"Vậy em nói, anh tên là gì?"

"Anh tên – anh tên Lăng Phong!" Cô bé bị dọa đến mức phát khóc!

Lăng Phong hài lòng gật đầu

"Tiểu Phong, còn không mau đến đây? "

"Con tới đây, mẹ!" Lăng Phong chạy sang cabin khác.

Cô bé ngẩn người nhìn về phía Lăng Phong chạy đi, sau đó, sợ tới mức vội vàng ngồi vào vị trí.

Cách đó không xa truyền đến giọng nói của phụ nữ: "Tiểu Phong, không được phép bắt nạt em gái nhỏ...!"

"Không phải – "

Khẽ cười, ở sân bay một nơi khác bay lên...

----- Hoàn Chính Văn -----

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 256

Trở Về

Đầu thu. Lá vàng rơi trên núi Hồng Diệp. Tại trại giam của Cục điều tra quốc tế

Một chiếc xe sang trọng dừng ở trước cửa nhà giam, dưới ánh mặt trời toát ra sự cao quý và bóng loáng.

Ngồi ở vị trí kế bên người lái Kỳ Hình nhìn đồng hồ một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ lo lắng, tuy đã là mẹ của hai đứa bé nhưng dấu vết của năm tháng không hề in hằn trên gương mặt ấy, cô vẫn xinh đẹp như lúc ban đầu.

"Ông xã, đã lâu lắm rồi, sao Thiếu Nghị còn chưa xuất hiện?" Cô không kìm nén được, chuyển ánh mắt sang ông xã Lăng Thiếu Đường.

Chỉ thấy Lăng Thiếu Đường mặc áo sơ mi màu tím sẫm, thân hình cao lớn đầy khí thế, bộc lộ rõ chính trực và cương quyết, nhận ra sự lo lắng trong giọng nói của Hình, anh khẽ kéo tay cô, đặt vào bàn tay to, gương mặt anh tuần ngập tràn cưng chiều:

"Hình Nhi, không cần vội, nó sẽ ra ngay thôi !"

Kỳ Hình nghe xong, thở dài một tiếng rồi gật đầu, lại lo lắng: "Ông xã, anh nói xem xa cách hai năm, Thiếu Nghị cậu ấy có thể buông bỏ được

không? Trong khoảng thời gian này, tuy bố không nói ra ngoài miệng, nhưng em có thể nhìn ra, ông rất nhớ Thiếu Nghị!"

Lăng Thiếu Đường mỉm cười nói: "Yên tâm đi, thời gian là liều thuốc tốt nhất, không phải sao?"

Nói xong, anh chuyển ánh mắt sang cửa trại giam, đôi mắt lạnh nhạt dần trở nên phức tạp.

Thật ra anh biết, làm sao Thiếu Nghị có thể buông bỏ nhanh như vậy được, anh hiểu rõ về đứa em trai này, người nhà họ Lăng giỏi nhất chính là cướp đoạt, bố anh như thế, anh cũng là thế, Thiếu Nghị lại càng như vậy!

Dựa vào hành vi năm đó của Thiếu Nghị thì phải nhận án tử hình, dù sao cũng là máu mủ ruột già, anh chỉ có thể sử dụng quan hệ và quyền lực để rửa sạch tội danh cho em trai mình, lee/quyy\ donn còn về chuyện giết hại giáo chủ Mafia, anh xin tha thứ một lần nữa, cuối cùng Lãnh Thiên Dục mới dừng tay, qua thời gian hai năm, mới được thả hẳn ra.

Mà hôm nay là ngày Thiếu Nghị được về nhà, anh và Kỳ Hình đặc biệt tới nơi này để đón hẳn!

Vì tránh truyền thông và phóng viên theo dõi chụp ảnh, anh đã sai người phong tỏa toàn bộ tin tức, đây là thời kì mẫn cảm, anh không muốn xảy ra sai lầm nào.

"Bố, mẹ, bao giờ chú nhỏ mới xuất hiện? Triệt nhi rất sốt ruột...!"

Lúc này, Lăng Triệt vẫn luôn ngồi ở phía trước chơi đùa cùng em gái Lăng Lạc, tình nghịch hời.

"Đúng vậy nha, Lạc Nhi cũng sốt ruột!" Tiểu Lăng Lạc cũng học anh trai hời.

"Triệt Nhi, Lạc Nhi ngoan, chú nhỏ sẽ nhanh chóng ra ngoài!" Lăng Thiệu Đường vươn tay, cứng chiều xoa đầu hai bé.

Đúng lúc này - -

"Ông xã, Thiệu Nghị!" Đột nhiên Kỳ Hình chỉ tay về hướng cửa trại giam.

Lăng Thiệu Đường cũng đồng thời nhìn về phía đó - -

Không sai! Là Thiệu Nghị!

Gương mặt giống Lăng Thiệu Đường nhưng không có biểu cảm, cho dù vậy, đây vẫn là gương mặt vô cùng mê người, đủ để khiến vô số phụ nữ yêu thích hét chói tai.

Vẻ anh tuấn, hình dáng hoàn mỹ không thể bắt bẻ, đôi mắt thanh tú không chứa tạp chất, trong suốt mà lại sâu thẳm không thấy đáy, ddlqd nhưng trong lúc lơ đãng hiện lên vẻ giấu cột, giống như trên đời này không còn có cái gì có thể lọt vào mắt hăn, tạo nên một loại cao cao tại thượng, không kìm chế nổi cảm giác lạnh nhạt.

Sống mũi cao thẳng, ít lời, cùng với đầu đỉnh ba phân, tất cả thể hiện sự bất khuất và khó tiếp cận.

Hắn nhìn quanh một vòng, nhận ra chiếc xe sang trọng, trên mặt không biểu cảm, chỉ đứng tại chỗ, chưa hề đi qua.

"Thiệu Nghị - -" Kỳ Hình xuống xe trước, đi về phía Lăng Thiệu Nghị.

"Kỳ Hình - -"

Giọng nói Lăng Thiệu Nghị trầm thấp mà ôn hòa, nhưng nhanh chóng cười tự giễu: "Nhầm rồi, tôi phải gọi em là chị dâu mới đúng!"

Kỳ Hình cười dịu dàng, tiến lên kéo tay Lăng Thiếu Nghị nói: "Anh biết không, anh trai anh đã đợi ở đây từ lâu rồi! Còn có bố, từ lâu ông ấy đã sai người dọn dẹp phòng cho anh, chúng ta về nhà đi!"

Lăng Thiếu Nghị hờ hững, dường như mất đi vẻ ôn hòa, khi hẩn nhìn Lăng Thiếu Đường, ánh mắt trở nên phức tạp và thâm sâu khó hiểu.

"Thiếu Nghị!" Lăng Thiếu Đường không khó để nhận ra ánh mắt của Lăng Thiếu Nghị, anh đi lên phía trước, vỗ vai hẩn, thể hiện tình cảm anh em khó có thể thay thế.

"Về nhà đi, tất cả mọi người đang đợi em!"

Lăng Thiếu Nghị không nói thêm, chỉ gật đầu, ngồi vào xe - -

"Triệt Nhi, Lạc Nhi, chào chú nhỏ đi!" Lên xe xong, Kỳ Hình lập tức nói với hai đứa bé.

"Con chào chú nhỏ - -" Tiểu Lăng Triệt và Tiểu Lăng Lạc không hề cảm thấy xa lạ với Lăng Thiếu Nghị, đồng thanh nói.

Hai bé đáng yêu khiến Lăng Thiếu Nghị mỉm cười, hẩn vươn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hai bé, thấp giọng nói: "Hai tiểu quý các con là Triệt Nhi và Lạc nhi đúng không?"

Hai đứa mới hơn hai tuổi, nhìn chúng, Lăng Thiếu Nghị không khỏi nghĩ đến con trai mình - Lăng Phong, hẩn cảm thấy may mắn vì năm đó mình hành động đúng, dùng máu của mình thay máu cho bé, nếu không hẩn sẽ không còn được gặp lại Tiểu Phong, hẩn sẽ hối hận cả đời!

Tiểu Lăng Triệt vừa nghe Lăng Thiếu Nghị hỏi thế, dao động chui vào trong lòng hẩn, làm nũng nói: "Đúng ạ, chú nhỏ, Triệt Nhi rất nhớ chú...!" Nói xong, còn lấy tay che một góc trên gương mặt hẩn, hôn một cái.

Hành động của bé làm Lăng Thiếu Nghị sinh ra tình thương của người cha, băng lạnh trong mắt hắt từ từ giảm bớt, lộ ra nụ cười: "Tiểu gia hỏa này thật là..., chưa nhìn thấy chú mà đã nhớ chú rồi à?"

"Vâng, bởi vì con đã nhìn ảnh của chú!" Tiểu Lăng Triệt nghiêng đầu ngọt ngào ngây thơ nói.

Lăng Thiếu Nghị cười cười: "Tiểu quý!" Nói xong hắt nhìn sang Tiểu Lăng Lạc bên người, một cô bé giống như búp bê hồng phấn.

"Lạc Nhi, con là?"

Tiểu Lăng Lạc cũng nghiêng đầu, đôi mắt mở to ngạc nhiên nhìn Lăng Thiếu Nghị, rất lâu sau mới nũng nịu nói: "Chú nhỏ, chú thật xinh đẹp...!"

Câu nói của bé khiến Lăng Thiếu Đường, Kỳ Hinh còn có Lăng Thiếu Nghị cười lớn.

"Cô bé ngọc, đàn ông không thể gọi là xinh đẹp được...!" Lăng Thiếu Nghị nhìn hình dáng Tiểu Lăng Lạc, cảm tình dâng cao, hắt cứng chiều xoa đầu bé.

"Gọi xinh đẹp, chú nhỏ chỉ xinh đẹp thôi!" Tiểu Lăng Lạc bướng bỉnh nói.

"Được được, xinh đẹp, chính là xinh đẹp!" Một bên Lăng Thiếu Nghị cũng ôm Tiểu Lăng Lạc vào trong ngực, cười nói.

Nhìn cảnh bọn hắt vui vẻ hòa thuận, Kỳ Hinh hoàn toàn yên tâm, cô nhìn Lăng Thiếu Đường, Lăng Thiếu Đường vừa động viên nắm tay cô, vừa lái xe - -

"Em tạm thời không muốn về Thanh Vận Viên, đưa em về biệt thự đi!" Lăng Thiếu Nghị bất ngờ nói.

"Thiếu Nghị, bố ở nhà chờ em!" Kỳ Hình có chút tiếc nuối muốn khuyên ngăn.

Lăng Thiếu Nghị không nói gì nữa, chỉ cúi đầu chơi đùa với hai đứa bé.

"Ông xã - -" cô đưa mắt nhìn sang Lăng Thiếu Đường, dường như muốn anh giúp đỡ.

Mà Lăng Thiếu Đường cũng giật mình, không nói gì, rồi đột nhiên tăng tốc - -

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 257

Cô Gái Giống Như Thiên Sứ

Họa Ấp Uyển nằm ở khu xa hoa của người giàu, nơi này cách rất xa Thanh Vận Viên, ngược lại phong cách thiết kế lại giống với Thanh Vận Viên, ẩn trong rừng trúc xanh yên tĩnh là sự thanh cao sang trọng của cái đẹp.

"Nhị thiếu gia, ngài trở lại - - đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân!"

Khi Lăng Thiếu Nghị, Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hình cùng bước vào biệt thự, quản gia và người làm dồn dập đi lên phía trước, cung kính nói.

Lăng Thiếu Nghị trầm mặc gật đầu, trên khuôn mặt không có vẻ xao động, hắn đi vào phòng khách, nhìn quanh một vòng mới nói: "Tiểu Phong đâu?"

Nói thật trong khoảng thời gian này, người hắn nhớ nhất không phải ai khác, chính là con trai có cùng huyết thống với mình, lqđ cũng bởi vậy, hắn đặc biệt dặn dò người ta đưa An Vũ Ân và Tiểu Phong tới biệt thự.

Quản gia nghe câu hỏi của Lăng Thiếu Nghị, vô cùng lúng túng.

"Mẹ Từ, nói thật với Nhị thiếu gia đi!" Lăng Thiếu Đường ra lệnh.

"Ông xã - -" Kỳ Hinh muốn nói lại thôi, khuôn mặt dịu dàng hiện lên vẻ lo lắng.

Gương mặt khác lạ của họ khiến Lăng Thiếu Nghị nghi ngờ, hần nhìn nhìn Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hinh, lại đưa mắt sang quán gia mẹ Từ, giọng nói trở nên nghiêm túc- -

"Mẹ Từ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Vâng, Nhị thiếu gia, thật ra trước đây, tiểu thư An đã rời khỏi đây, mà thiếu gia Tiểu Phong - - cậu ấy được tiểu thư An đưa đi rồi !" Mẹ Từ nói cẩn thận.

"Cái gì?" Lăng Thiếu Nghị thay đổi sắc mặt nhanh chóng.

"Thiếu Nghị - -" Lăng Thiếu Đường đứng dậy, nhìn sắc mặt trở nên khó coi của Lăng Thiếu Nghị nói: " Mọi người trên dưới nhà họ Lăng đều đã biết rồi !"

"Cô ấy đưa Tiểu Phong đi đâu? Chẳng lẽ cũng chưa phái người tìm cô ấy về ư?" Lửa giận nổi lên trong mắt Lăng Thiếu Nghị, nhất là khi hắn biết điều này.

Cô gái đáng chết, lại đưa con hắn đi!

"Thiếu Nghị, trước hết anh bình tĩnh lại !"

Kỳ Hinh cũng tiến lên, dịu dàng an ủi nói: "Nói thật khi mọi người vừa biết tin, cũng dự định phái người tìm Vũ Ân và Tiểu Phong trở về, nhưng sau khi đọc thư của cô ấy để lại, mới từ bỏ ý định!"

"Thư nào?" Lăng Thiếu Nghị lập tức hỏi.

"Nhị thiếu gia, thư ở trong này, mời ngài xem qua!" Quán gia mẹ Từ nhanh chóng đưa một lá thư cho Lăng Thiếu Nghị.

Lăng Thiếu Nghị lạnh lùng mở thư - -

"Thiếu Nghị, tha thứ cho em vì đi mà không tạm biệt, thật ra xong khi xảy ra nhiều sự việc như vậy, em không thể nào bình tĩnh mà ngồi đợi trong căn nhà này, xin phép cho em tạm thời mang Tiểu Phong đi, em biết mình không có khả năng trở thành người phụ nữ anh coi trọng nhất, nhưng em sẽ trở thành một người mẹ xứng đáng với tên gọi, em biết khi anh đọc lá thư này nhất định sẽ sử dụng thế lực của nhà họ Lăng tìm kiếm em và Tiểu Phong, xin anh đừng làm thế, ddlqd tuy Tiểu Phong là con cháu nhà họ Lăng, nhưng đồng thời cũng là đứa bé em không thể vứt bỏ, xin anh hãy để em nuôi con đến khi nó mười tám tuổi, hãy cho em ích kỉ một lần, xin anh..."

Trong thư An Vũ Ân viết với tất cả sự thành khẩn, khi Lăng Thiếu Nghị đọc những dòng thư, tay nắm chặt lại, xé thư thành từng mảnh...

Sau khi trải qua từng đêm say rượu, cuối cùng Lăng Thiếu Nghị vẫn bị thuyết phục không phái người đi tìm An Vũ Ân, tuy hẳn rất muốn xé người phụ nữ đáng giận kia thành trăm mảnh, nhưng hẳn biết, Tiểu Phong còn nhỏ, đương nhiên không thể rời khỏi mẹ.

Giờ này phút này, hẳn đang lái xe trên đường cao tốc ở Đài Loan, mấy ngày trước đây, Lăng Thiếu Nghị từ chối đề nghị của Lăng Thiếu Đường hi vọng hẳn trở lại giúp Lăng thị, một mình rời khỏi nước Mỹ, đến đây.

Hắn chỉ muốn nhân khoảng thời gian này để sắp xếp lại suy nghĩ, không muốn có bất cứ quan hệ nào với nhà họ Lăng, cũng không muốn dựa vào danh tiếng của cha hắn - Lăng Diệu Hồng, tuy nhiên hiện tại hắn vẫn nắm giữ cổ phần của Lăng thị.

Xe chạy điên cuồng trên đường, Lăng Thiếu Nghị rơi vào dòng suy ngẫm không biết đã có bốn, năm chiếc xe khả nghi bám theo sau mình từ lâu, khi hắn nhận ra, chiếc xe đã bị vây xung quanh - -

"Két - -" một chiếc xe lao nhanh về phía xe của Lăng Thiếu Nghị, Lăng Thiếu Nghị kinh ngạc, nhanh chóng rẽ ngoặt, xe lập tức quay đầu- -

Những người này, là ai? Lăng Thiếu Nghị cảnh giác, trong đầu không kịp suy nghĩ.

Không biết tại sao dường như chủ nhân của những chiếc xe muốn liều chết, hoàn toàn không cho Lăng Thiếu Nghị có thời gian suy nghĩ, bọn chúng dồn dập lao về phía Lăng Thiếu Nghị, tựa như muốn bức hấn đến chết - -

Ánh mắt Lăng Thiếu Nghị sắc bén, khi hấn định khởi động xe, đột nhiên một cơn đau ập đến - -

"Ừm - -" Đầu Lăng Thiếu Nghị đập mạnh vào tay lái, sau đó, xe lao xuống vách núi bên đường cao tốc - -

Nhóm người kia lập tức xuống xe, khi bọn chúng muốn hành động thêm, nhưng ở phía xa dường như có tiếng còi của cảnh sát khiến chúng phải rời khỏi hiện trường...

Đài Loan, tỉnh Hoa Liên tập đoàn Hoa Liên

Ở vào phía đông của Đài Loan, tỉnh Hoa Liên là nơi có mật độ dân số thấp nhất, vì quá trình mở rộng khá muộn, đến nay Hoa Liên vẫn còn phong cảnh nguyên sơ, bởi vậy mỗi buổi sớm, đô thị này rất yên lặng và trong lành.

Nhưng cũng trong buổi sớm, trong phòng ngào ngạt hương hoa lại vang lên tiếng rên không phù hợp với khung cảnh - -

"Ừm - - "

Trên chiếc giường đơn, một người đàn ông cao lớn quần băng trên đầu, mày nhăn lại bật ra tiếng rên đau đớn, đôi mắt sâu thẳm cũng dần mở ra - -

"Anh đã thức dậy?" Một giọng nói êm dịu lẫn với sự vui mừng vang lên bên tai hắn, sau đấy một bàn tay dịu dàng khẽ đặt lên trán hắn- -

"Tốt rồi, anh đã hạ sốt!" Giọng nói lại vang lên, chứa trong đó là sự an ủi.

Đàn ông, không, chính xác phải nói là Lăng Thiệu Nghị, nhìn về phía giọng nói - -

Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp đang mỉm cười, tuy trên người là váy trắng đơn giản nhưng lại làm đôi mắt long lanh giống như thủy tinh nổi bật lên lại càng đắm say lòng người, mái tóc đen tuyền thêm gương mặt không hề trang điểm, ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu vào cô, thật giống như thiên sứ!

Trong phút giây này, dường như Lăng Thiệu Nghị nhìn thấy bóng hình của Kỳ Hình...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 258

Dung Thi Âm

Lăng Thiếu Nghị muốn ngồi dậy, ngay sau đó, anh khẽ nhú mày- -

Cô gái dịu dàng tiến lên giúp anh ngồi dậy, giọng nói nhẹ nhàng: "Hiện tại anh bị thương nặng..., cho nên chỉ có thể ngồi dậy!"

Lăng Thiếu Nghị ngờ ngàng, vươn tay sờ đầu, khi anh nhận ra đầu mình quần băng gạc, khung cảnh vụ đâm xe hiện về trong tâm trí anh- -

Xem ra những người đó cố tình muốn lấy mạng anh!

Ánh mắt trở nên sắc bén, theo bản năng anh nắm chặt tay lại - -

"Miệng vết thương của anh vừa rách à?" Khi cô gái nhìn thấy biểu cảm trên mặt Lăng Thiếu Nghị, lập tức khẩn trương hỏi.

Cô gái dịu dàng quan tâm làm sự chú ý của Lăng Thiếu Nghị trở lại, anh nhìn xung quanh - -

Chắc hẳn là một nhà dân bình thường, ánh mặt trời ấm áp buổi sớm chiếu qua tấm kính trong phòng, lee/. quyyy\.. đonnn phòng này tuy nhỏ nhưng vừa thấy đã nhận ra phòng của con gái.

Phòng sạch sẽ, sách vở và CD xếp thành từng chồng, bên cạnh cửa sổ là mấy chậu cây nhỏ, phiến lá xanh non, nụ hoa xinh đẹp, chúng cũng tràn trề sức sống giống như chủ nhân của nó vậy.

Cả căn phòng hiện lên sự ấm áp không nói nên lời.

"Đây là - - phòng của cô à?" Lăng Thiệu Nghị quay sang nhìn cô gái, nhẹ giọng hỏi.

"Đúng vậy!" Đôi mắt cô gái trong veo, bên môi là nụ cười ngọt ngào.

"Tại sao tôi lại ở chỗ này?" Trí nhớ của Lăng Thiệu Nghị chỉ dừng lại ở lúc trước khi hôn mê, những chuyện sau đó anh hoàn toàn không biết.

Cô gái mở to đôi mắt nhìn Lăng Thiệu Nghị nói: "Tôi 'nhặt' được anh ở dưới chân núi, có điều mạng anh thật lớn, bị xe rơi đè lên nhưng anh không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, chỉ hôn mê hai ngày thôi!"

"À...!" Lăng Thiệu Nghị gật đầu, trong chốc lát khôi phục sự trầm lặng.

Cô gái nhìn người đàn ông cao lớn, cực kì chắc chắn, người cao to như vậy mà nằm trên giường của cô thật sự làm khó anh.

"Trông anh có vẻ đã tỉnh táo, tôi cố ý nấu cháo hoa, ăn một chút đi!"

Cô đưa một bát cháo còn đang nóng đến trước mặt Lăng Thiệu Nghị, bàn tay nhỏ nhắn khẽ múc thìa cháo lên thổi cho bớt nóng.

Nhìn gương mặt trong sáng, lqđ/tiểu huyền\ lqđ không biết vì sao Lăng Thiệu Nghị cảm thấy trong lòng rung động, nhưng lập tức anh nhanh chóng che giấu cảm xúc này - -

"Cảm ơn ân cứu mạng của cô, tôi phải đi!"

Anh cố đứng dậy, nhất định phải rời khỏi đây, biết đâu nhóm người kia có thể sẽ tìm đến và làm liên lụy đến cô gái này?

Cô gái kinh ngạc, nhanh chóng đặt bát cháo xuống, bàn tay giữ chặt Lăng Thiếu Nghị - -

"Không được, vết thương hiện tại của anh không thể di chuyển, ngồi xuống đi!" Giọng cô muôn phần lo lắng.

"Không đáng lo ngại, yên tâm, cảm ơn cô!" Lăng Thiếu Nghị chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng rời đi.

"Không được - -" Cô cuống cuống tóm chặt áo của Lăng Thiếu Nghị.

Do cơ thể Lăng Thiếu Nghị yếu ớt, lee-quyy-đônnn cơ thể cao lớn nghiêng ngả, hai người cùng ngã xuống giường, mà cô gái bị ép ở dưới thân Lăng Thiếu Nghị -

Lăng Thiếu Nghị ngửi thấy mùi hương thơm ngát, xuyên qua thể xác và tinh thần anh - -

Cô gái nhỏ ngẩn ngơ nhìn người đàn ông trên người mình - - bộ dạng hẳn thật là đẹp, từng góc cạnh trên khuôn mặt không thể hiện cảm xúc nhưng mỗi một đường cong được điêu khắc tỉ mỉ.

Đôi mắt sâu thẳm kia dường như muốn hút hết linh hồn của anh - -

Nhận ra khuôn mặt cô dần đỏ lên!

Trong khoảng khắc Lăng Thiếu Nghị đã thất thần, nhưng chỉ chớp mắt - - anh nhẹ nhàng đứng dậy, thản nhiên nói một tiếng: "Rất xin lỗi!"

Cô gái cắn môi, nhẹ nhàng ngồi dậy, tay nhỏ kéo quần áo anh - -

"Anh không được bướng bỉnh như thế, tôi là ân nhân cứu mạng của anh cho nên anh phải nghe lời tôi...!"

"Nhưng - -" Lăng Thiếu Nghị còn muốn nói gì.

"Không có nhưng, yên tâm ở lại chỗ này, bố mẹ tôi là người tốt!"

Mặt cô giãn ra, tươi cười giống như mực trên giấy Tuyên Thành, trong chốc lát tô điểm cho khung cảnh xung quanh.

Nhìn cô gái xinh đẹp tươi cười, trái tim Lăng Thiếu Nghị đập lỡ một nhịp.

"Đúng rồi, tên anh là gì?" Cô gái khẽ hỏi.

Ánh mắt Lăng Thiếu Nghị phức tạp, một lúc sau giọng trầm thấp vang lên: "Cô gọi tôi là A Nghị là được !"

"A Nghị!" Cô nhỏ giọng lặp lại, lập tức cười ngọt ngào: "Rất hân hạnh được biết anh... A Nghị, tôi là Dung Thi Âm!"

"Tên thật dễ nghe!" Lăng Thiếu Nghị khẽ nói, trong lòng cảm thấy chút ấm áp vì cô vừa gọi tên anh.

"Đúng rồi, A Nghị, làm sao anh có thể - - rơi xuống chân núi?" Dung Thi Âm hỏi, cô nhớ lại cảnh kia kinh hoàng kia, chiếc xe lăn hết vòng nọ đến vòng kia.

Lăng Thiếu Nghị trầm mặc không nói, trước mắt chỉ là không ngừng hiện lên những chiếc xe muốn lấy mạng anh!

Dung Thi Âm hiểu Lăng Thiếu Nghị không muốn trả lời vấn đề này, cũng không miễn cưỡng, khi cô định nói thêm - -

"Đây là chỗ nào của Đài Loan?" Lăng Thiểu Nghị hỏi, anh nhớ rõ lúc xảy ra tai nạn mình đang đi trên đường cao tốc của Đài Loan.

Dung Thi Âm dịu dàng cười: "Nơi này là tỉnh Hoa Liên của Đài Loan! A Nghị, nhà anh ở đâu?"

"Tỉnh Hoa Liên?" Lăng Thiểu Nghị cố gắng tìm kiếm địa danh này trong đầu, khi anh nghe câu hỏi của Dung Thi Âm, theo bản năng anh trả lời: "Nước Mỹ!"

"Nước Mỹ? Nhà ở nước Mỹ?" Dung Thi Âm kinh ngạc mãi, sao một người Mỹ lại xuất hiện ở tỉnh Hoa Liên này?

"À... - -" Lăng Thiểu Nghị ý thức được lời lẽ đành lập tức che giấu: "Ý của tôi là, ước mơ của tôi là đi nước Mỹ!"

Có trời mới biết, anh ghét nơi kia bao nhiêu.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 259

Cô Gái Xinh Đẹp

Nhà của Dung Thi Âm không lớn nhưng cực kỳ ấm áp, căn nhà không tới một trăm mét vuông, có cha Dung, mẹ Dung và cả người chị thỉnh thoảng mới trở về của Dung Thi Âm.

Khi Dung Thi Âm dìu Lăng Thiệu Nghị xuống dưới nhà, anh nhân tiện nhìn khung cảnh xung quanh, phòng này nhỏ vô cùng, cộng lại không bằng phòng tắm của anh.

"Ồ, cậu đã tỉnh?"

Lúc Lăng Thiệu Nghị và Dung Thi Âm xuống đến phòng khách, một người phụ nữ trung niên nở nụ cười bước tới, rõ ràng vừa thở một hơi nhẹ nhõm.

Dung Thi Âm cười, đưa mắt sang Lăng Thiệu Nghị: "A Nghị, đây là mẹ tôi! Bà là người mẹ tốt nhất trên đời này!"

"Đúng là nha đầu khoác lác, không sợ mọi người chê cười con à!" l/q. d Mẹ Dung cứng chiều nhìn Dung Thi Âm, khẽ khiển trách.

"Sẽ không đâu, vừa rồi A Nghị không cười!" Dung thi Âm duyên dáng cười, giọng nói dịu dàng khác thường.

Lăng Thiếu Nghị khẽ gật đầu: "Bác gái, mấy ngày nay đã làm phiền mọi người rồi! Đợi thân thể tốt lên cháu sẽ nhanh chóng rời khỏi đây!"

Nhìn nụ cười ôn hòa của mẹ Dung, trong lòng Lăng Thiếu Nghị không thể không thấy ấm áp, gia đình hạnh phúc như thế, anh càng không thể liên lụy tới nơi đây, hơn nữa, một người đàn ông như anh ở lại cũng không thuận tiện.

"Nghe lời của đứa nhỏ này, cậu nha, cứ yên tâm dưỡng thương ở đây, Âm Âm lại là y tá, nếu không có lời của con bé, chúng tôi sẽ rất hoảng sợ!" Mẹ Dung kéo tay Lăng Thiếu Nghị, dịu dàng nói.

Tuy bà không biết thân phận của chàng thanh niên này như thế nào, cũng không biết vì sao lại bị đâm khiến đầu bị chấn thương, l, e\ e-qu;y;y/ đơ'n"n; nhưng bằng con mắt nhìn người, bà nhận thấy trên người chàng trai có một loại khí chất không thể khinh thường, hơn nữa sự lễ phép của anh tạo ấn tượng tốt với bà.

"Cô là y tá ư?" Lăng Thiếu Nghị nhìn về phía Dung Thi Âm, nhàn nhạt hỏi.

"Đúng thế, như thế nào? Chẳng lẽ tôi không giống à?" Cô cười ngọt ngào, nghiêng đầu nhìn Lăng Thiếu Nghị.

Bộ dáng xinh đẹp kia làm Lăng Thiếu Nghị không khỏi nghĩ đến Kỳ Hinh, chắc hẳn hai người có cùng phong cách, anh mới có cảm giác gần gũi.

"Được, Âm Âm, không được nghịch ngợm, mau đỡ vị tiên sinh này đến bên kia, chúng ta ăn cơm!" Mẹ Dung dọn bàn ăn xong, cười nói.

"Woa- - mẹ, người đáng được khen! Hôm nay ngày mấy, sao phong phú như vậy!" Dung Thi Âm đỡ Lăng Thiếu Nghị ngồi xuống, nhìn một bàn đầy thức ăn khen ngợi từ đáy lòng.

Mẹ Dung mang món cuối cùng lên, nhìn đồng hồ trên tường, sau đó véo mũi Dung Thi Âm một cái: "Con nha, đúng là nha đầu đãng trí, chẳng lẽ con đã quên hôm nay là ngày đầu tiên chị con làm à? Đương nhiên phải chúc mừng rồi !"

Dung Thi Âm vỗ đầu, cười khẽ rồi xoa mũi nói: "Đúng nha..., mẹ không nói, con cũng quên mất! À, hôm nay chị trở về sao? Nghe nói chị nhận chức một công ty ở Đài Bắc..., rất xa!"

"Chị con đã gọi điện thoại nói sẽ về nhà!" Mẹ Dung trả lời.

Dung Thi Âm cười ngọt ngào, sau đó quay sang phía Lăng Thiệu Nghị: "A Nghị, anh biết không, chị tôi cực kỳ có triển vọng, le""quy. don/ vừa tốt nghiệp thạc sĩ đã tìm được công việc tốt, thật sự mừng thay cho chị ấy!"

Lăng Thiệu Nghị nhìn khuôn mặt dễ dàng thỏa mãn của Dung Thi Âm, khóe môi gợi nụ cười khó phát hiện: "Nghề của cô cũng không sai, nghề y tá rất cao thượng!"

"Tại sao anh trêu tôi vậy..., sao có thể so sánh với chị tôi, chị ấy tiến vào công ty đúng là chen vào thế giới bài danh tài phiệt a!" Dung Thi Âm xới giúp Lăng Thiệu Nghị thêm một bát cơm.

"Là sao?" Lăng Thiệu Nghị hỏi nhưng không quan tâm lắm, đối với việc này, anh không có hứng thú muốn biết.

"Là thế này, anh đã từng nghe về tập đoàn Lăng thị chưa ?" Dung Thi Âm dương kiêu ngạo hỏi Lăng Thiệu Nghị.

Đột nhiên cơ thể Lăng Thiệu Nghị cứng lại- - lúc này anh mới nhớ ra, đúng là Lăng thị có trụ sở ở Đài Loan, nằm ngay ở Đài Bắc!

"A Nghị, anh làm sao vậy?" Dung Thi Âm nhìn thấy bộ dạng sững sờ của Lăng Thiệu Nghị, có chút khẩn trương hỏi.

"Đúng thế, A Nghị, sắc mặt của cháu sao lại khó coi như vậy, không phải miệng vết thương lại rách chứ?" Mẹ Dung cũng nhận ra gương mặt Lăng Thiểu Nghị trở nên rất khó coi, quan tâm hỏi.

"Không có gì, mọi người không cần lo lắng!" Lăng Thiểu Nghị miễn cưỡng mỉm cười, nhưng chỉ khẽ nhếch môi, cũng tỏa ra sức hấp dẫn không thể cưỡng lại.

Nhìn thấy nụ cười của anh, Dung Thi Âm thất thần một chút - - mãi đến khi Lăng Thiểu Nghị nhìn cô - -

"Tiểu nha đầu, cô làm sao vậy? Không cần lo lắng, miệng vết thương của tôi đã hết đau rồi !" Giọng anh trầm thấp mà vô cùng cuốn hút, tuy còn chút lạnh lùng nhưng lắng nghe rất êm tai.

Á - - Khuôn mặt Dung Thi Âm hơi đỏ lên, sau đó cô tỏ vẻ thoải mái mà nói: "A Nghị, anh đẹp trai như vậy, làm mình tinh nhất định sẽ tỏa sáng nửa bầu trời!"

Làm mình tinh? Trong mắt Lăng Thiểu Nghị hiện lên nụ cười, anh không thể không nhớ tới những nữ minh tinh trên thảm đỏ, không phải lúc nào ở trước mặt anh luôn tỏ ra phóng túng ư? Vì đặt quyền lực cùng giàu sang lên đầu, mấy cô đó cũng thấp hèn hơn bất cứ ai!

Nhưng - - tại trong cuộc đời của anh, dường như chưa từng thấy cô gái nào giống như Dung Thi Âm, tiếp xúc trong thời gian ngắn, anh nhận ra cô thật sự rất đơn thuần, giống như một cây hoa lan, dịu dàng xinh đẹp khiến người muốn yêu thương!

Đang suy nghĩ, tiếng mở cửa vang lên, ngay sau đó, một tiếng nói vui vẻ vang lên- -

"Mẹ, Âm Âm, con đã về rồi!"

Chỉ thấy một cô gái cao gầy bước vào, ăn mặc lộng lẫy, mặc dù có gương mặt gần giống Dung Thi Âm, nhưng - - khí chất trên người tỏa ra lại hoàn toàn khác hẳn.

"Con đã về, nhanh đi rửa tay, bố các con cũng sắp về trời !" Dung Mục cười thúc giục.

"Chị - -" Dung Thi Âm cười chạy lên trước, giữ chặt chị nói.

"Ngoan!" Cô vỗ đầu Dung Thi Âm, sau đó, dời ánh mắt sang người đàn ông anh tuấn cao lớn đứng cách đó không xa, lập tức cười xinh đẹp: "Âm Âm, anh chàng kia là ai vậy?"

"Anh ấy là A Nghị! A Nghị - -" Dung Thi Âm đánh mắt sang nhìn Lăng Thiệu Nghị nói: "Cô ấy là chị của tôi - Dung Thi Tinh xinh đẹp!"

"A Nghị, xin chào!" Giọng nói của Dung Thi Tinh ngọt như mật, đôi mắt quyến rũ nhìn thân hình to lớn của Lăng Thiệu Nghị từ trên xuống dưới.

Lăng Thiệu Nghị chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra suy nghĩ của cô ta, vì thế khẽ gật đầu một cái, không nói gì thêm.

Cùng là chị em, quả thật thua kém rất nhiều! Với phụ nữ như vậy, từ lâu anh đã nhìn quá quen rồi !

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 260

Cha Dung Thi Âm Xuất Hiện

Vào lúc này, chuông cửa reo dồn dập, ông Dung đứng chờ sốt ruột. Dung Thi Âm cao hứng, vui vẻ chạy nhanh ra phía cửa:

“Ba ba về rồi, con ra mở cửa!”

Mẹ Dung nhìn theo cười ngượng, cái con bé này không ý tứ, ngại ngùng nhìn Lăng Nghị nói:

"A Nhị, cháu đừng để ý nhé, nha đầu này có đôi khi tính tình y như con nít!"

Lăng Thiếu Nghị khẽ mỉm cười, không có đáp lại. ~~ dễ thương mà, Mi thích ^^ ~~

Lúc này, Dung Thi Âm nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh bên Lăng Thiếu Nghị, nhìn sườn mặt hấn của hấn, thật là anh tuấn, ánh mắt nàng dần dần trở nên mê mẩn, nàng cố ý nhích lại đụng chạm hấn.

"A Nhị, anh trước kia là làm cái gì? Làm sao lại bị thương đến nông nỗi này?"

Lăng Thiếu Nghị mỉm cười, hấn khó chịu nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn, nhàn nhạt nói:

"Ta chỉ là một người làm công, về phần lần này bị thương hoàn toàn là ngoài ý muốn!"

"Nga? Phải không?"

Dung Thi Âm có chút nghi ngờ nhìn Lăng Thiệu Nghị, ánh mắt nàng từng "duyet" qua vô số nam nam nhân có năng lực, cảm giác này không sai chút nào, nàng cảm thấy ở trên người nam nhân này khí chất cao quý, hơn nữa nhìn qua hắn còn có chút quen mắt, thật đúng là người làm công sao?

Nàng đem ánh mắt lạng lẽ liếc về phía Lăng Thiệu Nghị, thân hình hắn làm cho người ta mơ màng, nàng yêu my cười nhẹ một tiếng, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trán của hắn: "Vết thương của anh nhất định vẫn còn rất đau!"

Lăng thiệu Nghị cảm thấy phản cảm cô nàng này vô cùng nhưng vẫn lịch sự nhẹ nhàng tránh thoát bàn tay yêu tinh, nhăn mày:

"Cảm ơn sự quan tâm của cô, vết thương của tôi không còn đáng ngại!"

(Hic, bà này mất hết ghê)

Dung Thi Âm nhìn thấy hành động của hắn thể hiện sự chán ghét đối với mình, sắc mặt âm u, vừa định tiếp tục câu chuyện thì chỗ cửa ra vào là tiếng Thi Âm hốt hoảng:

"Ba ba, chuyện gì thế này?"

Mẹ Dung và Thi Âm vừa nghe, sắc mặt cũng đồng thời cả kinh, lập tức đứng dậy chạy nhanh ra phía cửa.

Vốn là những chuyện bình thường thế này Lăng Thiệu Nghị không quan tâm, nhất là hiện tại thân thể hắn còn thương tích, nhưng ... không biết tại sao, hắn lại quan tâm tất cả những gì diễn ra ở gia đình này, có lẽ là do sự

ấm áp mà hần chưa từng có ở gia đình danh môn, quan trọng hơn là mạng của hần là do Thi Âm nhặt về. Nghĩ tới đây, hần cũng đứng dậy, hướng phía cửa đi tới.

Chỉ thấy trước cửa đã sớm loạn thành đoàn, vốn đã chật lại thêm nhiều người tụ tập, Lăng Thiệu Nghị muốn chen chân vào xem rõ ràng chuyện gì cũng là khó khăn.

"Mau lên, Thi Âm, Thi Âm, mau phụ mẹ đem ba mấy đứa đến trên ghế salon đi!" Âm thanh mẹ Dung lo lắng, giọng run rẩy.

Ba người phụ nữ nhanh chóng đỡ ông Dung vào trong phòng khách, lúc này Lăng Thiệu Nghị mới thấy rõ ràng tình huống trước mắt. Sắc mặt ông Dung tái nhợt một mảnh, cánh tay sừng lớn nhìn dọa người, mấp máy môi mãi mà không nói được 1 lời, có lẽ đau đớn từ cánh tay làm ông ghen lời.

Ba Dung nhìn phúc hậu, vóc người mập mạp nên ba mẹ con bà Dung mang lên trên ghế salon là cả một nỗ lực không nhỏ. Lăng Thiệu Nghị đột ngột mở lời, chính hần cũng không hiểu sao mình lại muốn làm cái công việc này:

"Để đó cho tôi!"

Dung Thi Âm ngẩng đầu nhìn Lăng Thiệu Nghị, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo âu, có chút hồng, chắc là lo lắng cho ba Dung mà sụt sịt, cô lắc đầu:

"A Nhị, anh còn bị thương!"

Lăng Thiệu Nghị không trả lời, hần thể hiện bằng hành động, nhanh bước đến chỗ ba Dung, dùng cánh tay cường tráng nâng ba Dung lên, lấy thân mình làm đệm dựa cho nửa thân trên của ông, sau đó kèm chắc hông mà đỡ đến bên ghế salon

"Cảm ơn cháu, A Nhị, nhà không có đàn ông những lúc thế này ..., không giống như chúng ta, trừ ông nhà ra, chỉ toàn là phụ nữ!" Mẹ Dung cảm kích, trên mặt gương nụ cười nói.

"Chuyện này bình thường mà bác!" Lăng Thiếu Nghị bình tĩnh nói:

"Hay là trước xem một chút bác Dung thế nào, mặc dù thương thế không nặng, nhưng vẫn là mau sớm phải xử lý thì mới tốt được!"

Chưa bao giờ mà Lăng Thiếu Nghị nói nhiều như hôm nay, hăn trời sinh chính là lãnh đạm a! Người nhà mà nghe đoạn đối thoại có mà tròn mắt.

Dung Thi Âm nghe lời hăn nhắc lập tức chạy đến trong phòng lấy ra cái hòm thuốc, toàn lực xử lý vết thương cho ba ba

"Ba ba, người thấy thế nào? Không nên hù dọa con a ... "

Nàng nhẹ nhàng gọi, thấy bộ dáng ba ba, nàng cảm thấy tâm mình cũng đi đau theo, thanh âm trở nên nghẹn ngào.

"A ..."

Ba Dung phát ra âm thanh đau đớn, dù được xử lý chống viêm nhiễm nhưng có lẽ vết thương vẫn còn đau

"Ba ba, tỉnh rồi, ba ba ... thật tốt quá!"

Hai chị em nhà họ Dung cùng đồng thành hô to, vẻ mặt rạng rỡ khi nhìn thấy ông Dung mở mắt.

"Ông già này, thế này là thế nào? Không phải đi tiệm ăn sao? Tại sao khiến cho cả người mang đầy thương tích?" Mẹ Dung đau lòng, nhìn lão công nhà mình.

Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc là ông Dung không kìm được tức giận, nộ khí:

"Cái đám côn đồ kia thật là ghê tởm, chúng nói muốn ta nộp phí bảo hộ, trước kia bọn họ thường xuyên đến quán ăn không trả tiền, ta đây cũng là nhin, hôm nay thế nhưng tới quây quán, làm mọi người hoảng sợ không dám vào quán, ta thật sự tức giận tranh cãi với chúng mấy câu, không nghĩ tới bọn họ thế nhưng động thủ, ta là đáng tuổi cha chú chúng nó, bọn chúng còn trẻ học cái thói côn đồ đánh cả người già, thật là ..."

Ba Dung oán giận nói, ông bình thường khá nhát gan, sợ phiền phức, cực khổ cả đời dành dụm mở tiệm bánh ngọt gia đình, vốn muốn mượn việc kinh doanh này kiếm nhiều tiền một chút, không nghĩ tới đám côn đồ cắc kè ỷ vào mình có Xã Hội Đen làm chỗ dựa, muốn làm gì thì làm, thật là làm ông không giữ nổi bình tĩnh.

"Ai nha, ta nói lão già này bao nhiêu lần rồi, người cùng bọn họ tranh cãi cái gì, bọn họ bảo trả phí thì ông đưa cho rồi, chúng ta không có quyền thế, không sức mạnh, ông lại đối cứng như thế... Hôm nay bọn họ đem ông đánh thành như vậy, rồi còn ngày mai? Tôi thật sự là sợ bọn họ còn tìm tới quấy rối dài dài!" Mẹ vẻ mặt lo lắng nói.

Bà thật sự lo lắng, kiếm tiền cũng tốt mà vì tiền để thương tích thế này, lại còn lo sợ an nguy gia đình làm bà Dung không khỏi sầu não.

Dung Thi Âm tức giận bùng bùng, khuôn mặt đỏ cả lên, thể hiện khí thế dâng cao:

"Đám người này thật là thật là quá đáng! Con tìm bọn hăn phân xử đi!"

"Thi Âm, muội quá ngây thơ rồi, muội nghĩ tìm ai? Chẳng lẽ còn nghĩ tìm đại ca bọn hăn phân xử? Bọn chúng sẽ cùng muội phân rõ phải trái sao?" Dung Thi Âm đứng dậy ngăn cản cô em gái, phân tích sắc sảo

Dung Thi Âm vẫn còn rất tức giận, không chịu lùi bước:

"Chẳng lẽ chúng ta tùy ý bọn họ làm xằng bậy? Em nhất định phải kiện bọn họ? Em không tin là pháp luật không làm gì được bọn chúng!".

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 261

Lăng Thiếu Nghị Ra Tay

Mẹ Dung vừa nghe, bất đắc dĩ lắc đầu: "Thi Âm a, nếu như pháp luật có tác dụng đối với bọn chúng..., bọn chúng cũng không vô pháp vô thiên như vậy!"

Nói xong, bà liền hướng lão công của mình: "Lão già a, tôi nghĩ là nên dẹp tiệm bánh ngọt đi thôi, hơn nữa, Thi Tâm cũng đã bắt đầu đi làm, trong nhà cũng không có vấn đề gì cần tiêu xài nhiều..."

"Không được!" Ba Dung kích động đứng lên, lập tức chạm ngay đến vết thương, chân mày nhíu chặt...

"Ba ba, trước không nên kích động như thế, thật ra thì mẹ nói cũng có đạo lý, mặc dù đóng cửa tiệm bánh ngọt rất là tiếc, nhưng trên hết vẫn là sức khoẻ của ba ba!" Thi Tâm đỡ ba Dung, vội vàng ổn định ông yên vị trên ghế salon, tránh kích động làm vết thương thêm nặng

"Ta nói này, đây là cơ nghiệp ta cả đời cực khổ gầy dựng nên, tại sao phải bởi vì bọn chúng mà đóng cửa? Ai, sớm biết sự việc thế này thì ta tuyển người làm nam, thân thể cường tráng khoẻ mạnh..., cho hẳn đứng trước cửa hàng mà đối phó cái bọn kia!" Ba Dung không ngừng lải nhải nói.

Dung Thi Âm sau khi nghe xong, lại phát khí, hùng hồn: "Ba ba, Con có rất nhiều thời gian rảnh, con sẽ đến phụ ba ba!"

"Không được!"

Ba Dung hết hồn cự tuyệt nói: "Bọn súc sinh đó cái gì mà không dám làm, ta không muốn bọn họ nhìn ngó đến con gái xinh đẹp của ta, bất kể ra sao, ngày mai ta tiếp tục mở cửa tiệm, ta không tin bọn họ dám đánh chết ta!"

"Ba ba ... "

"Lão già này ... "

"Được rồi! Ta quyết định chuyện này, ai cũng không được phép nói!" Ba Dung vẻ mặt oán giận, vung tay lên, Thân thể mập mạp có chút không khoẻ, thở lấy hơi

Từ này giờ vẫn đứng ở một bên trầm mặc, Lăng Thiệu Nghị chậm rãi mở miệng: "Tiệm bánh ngọt không nhất định phải đóng cửa, nếu như bác Dung đồng ý, cháu tình nguyện đến làm việc!"

Hắn vừa dứt lời, mọi người ánh mắt liền tập trung nhìn thân thể cao lớn cường tráng, ba Dung càng nhìn kỹ, dùng ánh mắt tò mò đánh giá hắn một phen, sau đó từ từ đứng dậy...

Do tức giận chuyện cửa tiệm mà ông Dung quên bằng người thanh niên được con gái nhỏ cứu về, được phen quan sát và đánh giá, ông khá hài lòng:

"Cháu vừa mới nói, không có đùa?" Hắn cho là mình nghe lầm, lần nữa hỏi

"Cháu tuyệt đối không nói đùa?" Lăng Thiểu Nghị nhú mày, trên mặt hờ hững nhưng giọng nói nhu hòa rất nhiều.

Vừa dứt lời là Thi Tâm vội vàng kéo hẳn qua 1 bên:

"A Nhị, người như vậy mà đi giúp việc cho tiệm bánh nhà ta thật là đáng tiếc, như vậy đi, công ty Lăng thị lớn nhất Đài Loan cũng đang cần tuyển người tài, ta giúp người làm hồ sơ lý lịch xin vào công ty nga!"

Thật là đùa, một người đàn ông xuất sắc như vậy, nàng tại sao lại không lưu ở bên cạnh mình

"Đúng rồi, A Nhị!"

Mẹ Dung đi lên trước, mang trên mặt hiền lành với nụ cười ấm áp: "Mặc dù ta không biết bối cảnh thân thế của cháu như thế nào, nhưng vừa nhìn rõ ràng là một nam nhi làm chuyện lớn, cần gì ở lại tiệm bánh ngọt nhà ta, vậy ủy khuất cháu rồi, chưa kể là, nếu như bị người nhà của cháu biết cháu khổ cực như vậy, trong lòng của bọn họ nhất định sẽ rất khó chịu!"

Đối mặt mẹ Dung ân cần, Lăng Thiểu Nghị cảm thấy trong lòng ấm áp kia, nhưng sự từ chối đó làm ánh mắt hắn trở nên dần ảm đạm, nhưng ngay sau đó, hắn lấy lại khí thế tỏ vẻ quyết tâm, đôi mắt cong cong ...

"Cháu nghĩ mọi người đánh giá cháu quá cao, cháu không phải là người xuất sắc gì, hơn nữa cũng không có người thân, lần bị thương này làm phiền cả nhà giúp đỡ, nếu không cháu không biết mình sẽ thế nào, hai bác cứ xem như là coi như cháu báo ân hoặc là đang tìm một chỗ trú thân!"

Sau khi hắn nói xong, Dung Thi Âm tiến đến cạnh bên, nàng ngược nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đau lòng: "A Nhị, anh nhất định là chịu rất nhiều khổ sở! Không có người thân không sao hết, anh cứ xem ở đây như là gia đình của mình!"

Từ trên người nàng phát ra tia sáng rực rỡ sự thiện lương, tràn đầy ấm áp, nhẹ nhàng đi vào lòng Lăng Nghị làm tan lớp băng hàn lâu năm hằn gầy dựng, cảm giác rung động từ con tim ...

Hắn khẽ mỉm cười nói: "Cảm ơn em!"

Thật ra thì hắn cũng không dự định ở lại, chỉ muốn trợ giúp cho ba Dung vượt qua khó khăn trước mắt, để cho cả nhà bọn họ có thể thật vui vẻ, xem như là mình báo ân.

Sau khi nghe hắn nói, ba Dung vốn còn tức giận bọn xã hội đen kia, thoáng cái trở nên vui vẻ, hắn vươn tay vỗ vỗ Lăng Thiếu Nghị bèn chắc ở bả vai, lớn tiếng nói:

"Thật tốt quá, Nhị cao lớn như vậy, bèn chắc thế này, ta xem sau này còn ai dám tới đập cửa tiệm nhà ta!"

"Ba ba ——" Dung Thi Âm bất đắc dĩ trợn trắng mắt: "A Nhị không phải là người hay đánh nhau!"

"Ha hả ... ta biết, chỉ là nói khoa trương một chút nha, A Nhị có thể đến hỗ trợ tiệm bánh ngọt, lão già này không phải còm lưng mà vác những bao hàng nặng nề! Đúng rồi, cháu này, ngày mai sẽ có thể đi làm, có phải hay không? T bắt đầu tính tiền lương cho người nha!" Ba Dung khẩn cấp hỏi.

"Ba ba ..." Dung Thi Âm thật sự là hết cách với lão ba, lần nữa kháng nghị nói: "Con phản đối, A Nhị bây giờ vết thương còn chưa khỏi hẳn, chưa thể đi làm đâu, ba ba lại còn muốn anh ấy làm các công việc nặng nữa?"

"Người – nha đầu này, người chả có chút gì đau lòng cho lão ba nhà người hả?" Ba Dung vẻ tức giận nói.

"Con nào có ..."

Dung Thi Âm ngai ngừng, vẻ mặt phụng phịu chưa nói hết câu thì Lăng Thiếu Nghị liền cắt đứt lời của nàng: "Chỉ là chút thương tích nhỏ mà thôi, không cần lo lắng, hơn nữa mấy ngày qua bởi vì chiều cố của em, thương thể anh cũng phục hồi mau, không đáng lo?"

"Nhưng sự thật là anh vừa mới hồi phục mà thôi..." Dung Thi Âm vẫn là có chút không yên lòng, lông mày không nhịn được cau lại.

Lăng Thiếu Nghị nghe vậy sau, hai hàng mi tự giác nhíu lại, nhẹ nhàng cười một tiếng, âm thanh trầm thấp làm yên lòng người: "Có Thi Âm là y tá giỏi bên cạnh anh, anh cần phải lo lắng điểm này sao!"

Dung Thi Âm vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nàng gật đầu lia lịa, phải thừa nhận là A Nhị cười lên nhìn thật là mỹ, đối mặt với nụ cười của hắn, nàng cảm thấy mình ngực mình không kìm nổi không chế cứ đập thình thịch liên hồi

Nhìn ánh mắt thẹn thùng, hữu tình của 2 người mà Thi Tâm bực bội, cõi lòng sinh ra ghen tức

(Mụ này vô duyên thật!)

"Được, có người không lượng sức, thích làm lao công nặng nhọc thì ta cũng không có cách nào, đến lúc đó đừng kêu khổ là tốt!" Nói xong, nàng xoay người hướng bàn cơm đi tới, đáy lòng là một trận phiền não

"Được rồi được rồi, tất cả mọi người ăn cơm trước đi!" Mẹ Dung vội vàng nói, thật ra thì A Nhị đến phụ giúp cửa tiệm làm bà rất cao hứng, không biết tại sao, bà luôn cảm thấy người trẻ tuổi này không đơn giản.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 262

Lần Đầu Làm Ở Tiệm Bánh Ngọt

Tiệm Bánh ngọt “Vui vẻ” tọa lạc tại một góc phố khá nhộn nhịp, đông đúc, đây là thành quả ba Dung cực khổ cả đời mở tiệm bánh ngọt, tay nghề của ba Dung rất tốt, vì vậy tiệm bánh cũng thu hút rất nhiều khách nhân, đây cũng là nguyên nhân khiến cho đám côn đồ cắc kè gây khó dễ

Lăng Thiếu Nghị không có nuốt lời, sáng sớm liền đi theo ba Dung đến cửa hàng giúp việc, công việc của hắn rất đơn giản ... là tất cả công việc hắn đều phải làm. (0-0 trùi ạ)

Những vất vả này đối với Thiếu Nghị không đáng kể như một bữa ăn sáng, từ nhỏ hắn đã quen với cực khổ và huấn luyện, con nhà tài phiệt khác với loại các nhà giàu mới nổi, hắn được giáo dục là bản thân phải tự biết chu toàn mọi việc

"A Nhị ,, mặc vào cái này!" Ba Dung lục trong tủ đồ lấy ra một bộ y phục, nhìn qua hắn là đồng phục làm việc.

"Đây là ——" Lăng Thiếu Nghị cầm bộ quần áo kiểm tra!

Trời ạ!

Nhìn đến mà hắn sửng sờ cả người! Có loại trang phục này sao...

Phía trên áo thể nhưng là hình người ... cười đến cơ hồ muốn đem miệng kéo đến tận tai, tiệm bánh ngọt Vui vẻ a

"Bác Dung, bác xác định... để cho cháu mặc cái ... này?" Lăng Thiệu Nghị lần đầu tiên cảm thấy khiếp sợ, ánh mắt hẩn có chút mâu thuẫn nhìn đồng phục làm việc, vẻ mặt tựa như ăn trứng gà bị thiu

"Dĩ nhiên,,, nào mặc nhanh lên!" Ba Dung nghiêm túc nói, đem Lăng Thiệu Nghị kéo đến nhìn tên bảng hiệu cửa tiệm: "Cháu nhìn này, tiệm bánh ngọt chúng ta tên gì?"

"Vui Vẻ" Lăng Thiệu Nghị bần chồn đáp

"Thì đó! Ba Dung tiếp tục giải thích: "Tiệm chúng ta là đem đến niềm vui cho khách, chúng ta thân là nhân viên làm việc đầu tiên phải có tâm trạng vui vẻ chào đón khách, cho nên cái đồng phục làm việc này là ta tỉ mỉ thiết kế nga, không chỉ là người a, người nhìn những nhân viên làm việc khác cũng mặc thế đấy!"

Ba Dung trong miệng nói là "Những nhân viên làm việc khác", trên thực tế chính là 2 cô bé còn trẻ tuổi bán bánh ngọt mặc đồng phục

Lăng Thiệu Nghị cười ngượng, lúng túng: "Bác Dung, cháu chỉ là làm công, cũng không cần mặc đồng phục xinh đẹp này!"

Hắn lần đầu cảm giác thật bị ai, tuy hẩn và đại ca không hợp nhau nhưng về sở thích ăn mặc thì không đến nỗi tệ như ... thế này

Một người nam nhân sao có thể mặc y phục như thế, hơn nữa còn là hình ảnh y như phim hoạt hình dành cho thiếu nhi?

Thật ra thì không chỉ là hẩn và đại ca rồi, ngay cả Lãnh Dục cùng Hoàng Phủ Ngạn Tước cũng kinh hãi với loại y phục hoạt hình này, nhưng là ... không bao gồm Cung Quý Dương, tên quái vật đó, cho dù để cho hẩn

mặc loại trang phục này, hẳn cũng có thể đi lại như chỗ không người trên đường phố

"Ai nha, A Nhị, từ hôm nay trở đi người chính là thành viên tiệm bánh ngọt Vui Vẻ, dĩ nhiên là phải mặc y phục giống chúng ta, hơn nữa ông chủ thiết kế bộ y phục này là siêu khả ái nga, anh mặc vào nhất định sẽ rất là thu hút!" Đóa Đóa – cô bé bán hàng tron tiệm nói hùa theo

"Đúng nha đúng nha, người đẹp trai như vậy, hơn nữa cao lớn uy mãnh, ngay cả chúng ta nhìn cũng động tâm không dứt đâu rồi, người nha, nhất định sẽ trở thành người nổi bật nhất, cố gắng lên nga!" Cô bé bán hàng Phan Phan vẻ mặt ái mộ nũng nịu nói

Lăng Thiếu Nghị cảm thấy như 1 đạo thiên lôi giáng xuống đầu hẳn, ong ong bên tai... hẳn vượt vượt thấy đau huyết Thái Dương...

Đường đường là một Phó Tổng Tài Lăng thị oai danh, thế nhưng nghèo túng đến mức bán đứng nhan sắc, vào tiệm bánh ngọt làm việc, đáng sợ hơn là mặc cái này đồng phục làm việc siêu ... khả ái!

"Tới đây, A Nhị, em tới giúp anh thay nga!" Đóa Đóa thấy Lăng Thiếu Nghị không hề lên tiếng, lập tức hoan hô tiến lên, tay nhỏ bé sau một khắc liền đặt lên lồng ngực hẳn

"Này, ai bảo người giành trước, là chị tới giúp! Tránh ra!" Phan Phan không chút nào yếu thế, thoáng cái chọt đem Đóa Đóa kéo ra sau, ôm trọn thân thể Thiếu Nghị

Lăng Thiếu Nghị nhăn mày, ngay sau đó hẳn lạnh lùng nói: "Cút ngay!"

Ách? ? ——

Phan Phan, Đóa Đóa sững sờ đứng tại chỗ hoá đá, nhìn thấy đầy mắt tràn đầy băng hàn của Thiếu Nghị, họ cảm giác lạnh lẽo, run sợ, khí thế này

làm ngay cả ba Dung cũng ngạc nhiên

Thấy bọn họ sợ hãi, Lăng Thiếu Nghị mới áo não nhớ tới, nơi này là tiệm bánh ngọt nhỏ, mà Đóa Đóa cùng Phan Phan cũng không phải là những cô gái lẳng lơ trước kia, cho nên hẳn liền nhàn nhạ địa nói một câu hòa hoãn không khí: "Xin lỗi, hù đến các người, ta tự mình mặc trang phục này là được!"

Nói xong, hẳn cầm lấy y phục bước nhanh vào phòng nghỉ ngơi.

"Wow ... Phan Phan, người có thấy hay không, mới vừa rồi A Nhị cực soái ca nga!" Đóa Đóa hoàn toàn bị mê hoặc

"Hừ, A Nhị vốn là lớn lên rất đẹp trai, bất quá Đóa Đóa a, người không phải vẫn nói với ta là người phải gả cho người có tiền sao? A Nhị chỉ là một người làm công, hẳn nhưng không phải là người có tiền!" Phan Phan vẻ mặt khinh thường nhìn Đóa Đóa châm chọc nói.

"Làm tình nhân không tồi a! Tìm lão công nha, dĩ nhiên muốn tìm người có tiền!" Đóa Đóa ra vẻ cao nhẽ nói.

"Khâm phục người?" Phan Phan nhìn từ trên xuống dưới Đóa Đóa thân thể: "Thật là buồn cười, chỉ bằng khuôn mặt của người cùng vóc người, muốn cùng A Nhị, hừ, quả thực là kém xa!"

"Chẳng lẽ người so với ta tốt rất nhiều sao?"

Lúc này, ba Dung đi lên trước lớn tiếng quát: "Các người không có việc làm sao? Cũng không làm chuyện mình mà lo nói chuyện nhảm nhí!"

Đóa Đóa cùng Phan Phann trừng mắt liếc nhau, trở về vị trí của mình

Đến quá trưa, tiệm bánh ngọt vẫn bình an vô sự, ba Dung tựa hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn tới quyết định của mình đúng, đám kia tên côn đồ

cắc kè nhất định là thấy được có trong tiệm to lớn nam nhân viên cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ rồi.

"Linh Linh linh ——" chuông gió treo gần cửa phát ra một trận âm thanh vui tai, một bóng hình xinh đẹp vui vẻ xuất hiện tại tiệm bánh ngọt

"Ba ba, A Nhị, Thi Âm đến đem cơm cho mọi người!" Dung Thi Âm tay mang theo hộp cơm giữ ấm, to lớn giơ cao mỉm cười.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 263

Nhịp Đập Trái Tim

Sở trường của Thi Âm là nấu ăn rất ngon, chỗ làm việc lại gần với tiệm bánh ngọt của ba Dung, cho nên nàng thỉnh thoảng đem tài nghệ của mình để tỏ lòng hiếu thảo cùng ba ba

"Âm nhi tới rồi!" Ba Dung vừa thấy bóng dáng Thi Âm, mặt mày lập tức hớn hở.

"Dạ, con là sợ ba ba bận rộn quên mất ăn bữa trưa nha, cho nên nữ nhi chuẩn bị cho ba ba cùng anh A Nhị!" Dung Thi Âm làm nũng đưa hộp cơm cho ba Dung

Ba Dung nghe vậy, cười một tiếng hiểu biết nói: "Nha, xem gốc nha đầu này thật đúng là có tâm, ba ba còn nghĩ là Âm nhi tới nơi này lo lắng xem tên tiểu tử A Nhị kia có bị quấy rối không?"

Thi Âm le lưỡi, giả hoạt cười một tiếng: "Ba ba thật là hiểu rõ Âm nhi nhất, con gái chính là sợ ba ba khi dễ người ta nha, nhưng hôm nay không có gì hại ba, con thấy thật yên bình "

"Đương nhiên rồi, để ba ba xem nào, hôm nay Âm Nhi làm món gì ngon đây?" Ba Dung hớn hở mở ra hộp cơm: "A ... Âm nhi ngoan, hộp cơm thiệt là phong phú, món ăn nhiều quá a!"

Dung Thi Âm cười ngọt ngào, ngay sau đó nhìn sang Đóa Đóa cùng Phan Phan nói: "Chị cũng có làm phần ăn cho 2 em, cùng ăn luôn nhé!"

"Cảm ơn chị Thi Âm!" Hai cô bé cao hứng chạy nhanh đến

Dung Thi Âm mở to đôi mắt đẹp nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, một lát sau, nàng nhẹ giọng hỏi: "Lạ thật, anh A Nhị đâu nhỉ?"

Ba Dung đang bận rộn với hộp cơm cũng không quay đầu lại mà chỉ chỉ căn phòng phía trong: "Ở bên trong làm việc rồi, bên trong chứa rất nhiều hàng hóa, may nhờ có hắc tới giúp, nếu không ba ba cũng không biết làm gì những thùng hàng đó!"

Vừa nghe ba ba nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Âm lập tức trở nên lo lắng, nàng tức giận dậm chân nói: "Ba ba, người thật đúng là để cho anh ấy làm việc nặng thật á!"

Ba Dung vừa nghe, trả lời: "Thân thể hắc khoẻ mạnh thì làm có sao đâu, thì ta sẽ thêm phần tiền lương cho hắc!"

"Thật là bị ba ba làm tức chết, A Nhị chỉ mới vừa khôi phục thân thể ..." nói xong, Thi Âm liền đưa tay tịch thu lại hộp cơm

"Tiểu nha đầu, làm cái gì thế, chẳng lẽ người muốn chết đói ba ba người a?" Ba Dung lớn tiếng nói.

Thi Âm chun cái mũi xinh xắn hừ nhẹ, nhanh chóng đem hộp cơm của mình phân phối đều, lớn tiếng nói: "Phần này là của ba ba và 2, phần này là của A Nhị, anh ta còn bệnh chưa hết, con không muốn uống phí công của mình cứu anh ấy đâu!"

Nói xong, nàng xoay người đi vào phòng chứa hàng hoá

"Cái nha đầu này, thật là..." Ba Dung lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm.

Trữ tàng thất rất lớn, ánh sáng cũng rất mờ mờ, cho ba ba vì tiết kiệm tiền chỉ ở chỗ này cài đặt một ngói đèn rất nhỏ bóng đèn, khiến cho cho thơ âm đi vào sách tóm tắt được trước mắt mơ màng.

"A Nhị, anh có ở bên trong không?" Nàng thử nhỏ giọng gọi một chút, bốn phía tối đen lại chứa nhiều hàng hóa làm nàng không biết nên đi vào như thế nào, chỉ có thể tiến từng bước dựa vào cảm giác bản thân

"A ..." sau một khắc, Dung Thi Âm liền kinh hoảng thở gấp một tiếng, bởi vì nàng cảm thấy dưới lòng bàn chân tựa hồ dẫm lên một cái gì đó mềm nhũn đỏ, trời ạ ... không phải là con chuột đó chứ!

Nàng theo bản năng vội vàng né sang bên cạnh ... ngay sau đó va vào hàng hoá ...

Cú va chạm này làm hàng hoá nghiêng ngả, Thi Âm sợ hãi, nàng kinh hãi, vội vàng ôm đầu chờ đợi

Đang lúc nàng nhắm mắt lại chuẩn bị thừa nhận từng thùng hàng hóa đổ ập xuống đầu thì ...

"Cẩn thận!" Tiếng trầm thấp của A Nhị vang lên, cả người nàng bị kéo, rơi vào lồng ngực ấm áp, rộng rãi

"Oanh —— đông ——" một giây sau, hàng hóa liền đổ ập xuống nơi Thi Âm vừa đứng. Thật là nguy hiểm!

(Nói thật, Mi còn thót tim hơn)

Thi Âm mở to đôi mắt, trạng thái còn hoảng hốt: “Mình còn sống sao?”

"Em không sao chứ?" Lãng Thiếu Nghị nhẹ giọng hỏi

Thanh âm phía trên đỉnh đầu làm Thi Âm giật mình ngước lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ hồng ... Ách...

"A Nhị..." Thanh âm của nàng nhỏ xíu tràn đầy xấu hổ, một mặt là bởi vì mới vừa kinh sợ, một mặt nàng phát hiện mình ... cùng A Nhị có tư thế thật là mập mờ

Lồng ngực rộng rãi, ấm áp của A Nhị làm cho Thi Âm càng trở nên đỏ hơn, nàng phi thường mắc cỡ, ái ngại...

"Em có sao không?" Bởi vì ánh đèn mờ mờ, Lăng Thiệu Nghi cũng không phát hiện trên mặt nàng đỏ ửng, mà là nhìn thấy trong mắt nàng mơ màng, cho là vẫn còn kinh hoảng, cho nên liền đem nàng nhẹ nhàng để xuống.

"Em... em..." Thi Âm lắp bắp, thật ra thì nàng muốn nói với A Nhị là mình không có việc gì, chỉ là tư thế mập mờ khi này làm nàng có chút nói không ra lời.

Nhìn Thi Âm một bộ hoảng sợ, tâm của Thiệu Nghi như bị xiết đau, mặc dù không biết tại sao nhưng hẳn không thể khống chế, vội vàng ôm Thi Âm một lần nữa

"Em còn sợ hãi sao, thật xin lỗi, anh nên sớm nhắc nhở em mới phải!" Âm thanh hẳn nhẹ nhàng, tar2 đầy aay1 này xin lỗi

Thi Âm cảm thấy ngày càng khó thở, từ trên người Lăng Thiệu Nghi toát ra hơi thở nam tính, rơi vào đỉnh đầu của nàng, chui vào trong lòng ngực của nàng...

Để hẳn tùy ý ôm mình vào lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Âm dán trên ngực hẳn, nàng cảm nhận nhịp tim ổn định của A Nhị, cảm thấy thế gian này không còn nơi nào so với hẳn an toàn hơn

"A" Thi Âm sực nhớ đến hộp cơm trong tay mình, nàng kinh hô là Thiệu Nghi cũng giật mình, nhìn thấy hộp cơm vẫn còn nguyên vẹn, chưa bị rơi làm Thi Âm thở phào nhẹ nhõm

"Tốt quá, tưởng hỏng rồi, anh A Nhị, đây là hộp cơm em chuẩn bị cho anh nga, may là không đổ, nếu không trưa nay anh sẽ phải đói bụng!" Thi Âm cười ôn nhu, đem hộp cơm trong tay đưa cho Lăng Thiệu Nghị

Thiệu Nghị nghe vậy lặng cả người, đáy mắt tràn đầy phức tạp, chính hắn cũng không giải thích được, hắn cúi người, thấp giọng hỏi Thi Âm: "Em không để ý nơi này dơ bẩn, chỉ là muốn đem hộp cơm này cho anh?"

Không biết tại sao, khi hắn thấy Thi Âm gặp phải nguy hiểm mà vẫn kiên quyết bảo vệ hộp cơm cho hắn, dòng cảm xúc ấm áp len lỏi vào tim hắn, hắn - một khối băng lãnh đích thực dần tan chảy

Hình như là đã rất lâu hắn mới có cảm giác kì lạ như thế này!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 264

Tên Thủ Lĩnh Côn Đồ

Hơi thở tràn đầy nam tính của Thiếu Nghị phả lên tai Thi Âm làm nàng không tự chủ mà hồi hộp, tim đập nhanh thiếu tự chủ! Thi Âm ngượng chín mặt, cố kìm nén, để hãnh cảm nhận được thật là mất mặt

"Đúng vậy a, thân thể của anh mới hồi phục dần, không ăn cơm đúng giờ giấc dễ sinh bệnh? Không ngờ ba ba lại bắt anh làm công việc nặng nhọc như thế này..."

Thanh âm hờn trách của Thi Âm thể hiện sự quan tâm làm lòng hãnh trở nên ấm áp, tâm dường như muốn trao cả cho nàng

"Không sao, những chuyện này đối với ta không tính là nặng nhọc!" Hãnh cố gắng trấn tĩnh mình không để chút xao động nào, nhàn nhạt nói

"Nhưng là ... "

"Thân thể của anh không phải dạng nhu nhược!" Thiếu Nghị cười lắc đầu, nàng thật đúng là đem hãnh cho rằng như bọn thư sinh nhu nhược?

Nghe A Nhị nói thế, Thi Âm mới giật mình có dịp quan sát, nhìn kỹ thân hình của hãnh, hãnh đang ở trần a...

Nàng lén lút đem ánh mắt liếc về phía lồng ngực to lớn của hăn... này vóc người to lớn, này màu da....

Trời ạ! Có nhìn mới phát hiện hăn có vóc người thật suất nha, so sánh với người mẫu còn muốn đạt chuẩn, vượt hơn!

Để thuận tiện vận chuyển các kiện hàng hoá nặng, hăn mới cởi áo cho dễ làm việc, lúc này nhìn hăn tràn đầy mị lực nam tính.

Thi Âm kìm lòng mãnh liệt nhìn lồng ngực to lớn của hăn, nhìn chăm chăm, càng nhìn càng cảm thấy cả gương mặt đỏ lịm hại ...

Thiếu Nghị hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, hăn có chút thấy buồn cười nói: "Thật xin lỗi để cho em thấy anh thế này, bởi vì muốn vận chuyển đồ dễ dàng, còn có —— bác Dung thiết kế đồng phục làm việc làm ta... Ách... Thật ngại!"

Hăn nghĩ nửa ngày, chỉ có thể dùng "Thật ngại" hai chữ này để hình dung cái đồng phục làm việc!

Thi Âm che miệng cười, chắc lưỡi nói tiếp: "Ba ba có đôi khi rất dễ thương, thật ra thì em đã từng góp ý với ba ba về đồng phục, ba ba không chịu nghe, trang phục ấy chỉ để dành cho nữ nhân mặc chứ một nam nhân mặc thì có chút..."

Nàng chưa nói hết lời, liền thật sự không nhịn được cười, nàng có thể tưởng tượng là khi hăn nhận được bộ y phục này mặc ở trên người nên có bao nhiêu là quái dị, ba ba vậy mà thật dũng cảm khi bắt hăn mặc vào người!

Dung Thi Âm cười tựa như ánh mặt trời rơi vào ánh mắt Lăng Thiếu Nghị làm hăn xao xuyến, hăn giật mình bị thu hút bởi nụ cười ấm áp sạch sẽ, tựa như không pha một chút phàm trần thế tục trong cuộc sống, giờ khắc này, hăn thế nhưng cảm giác mình ngày càng u mê ...

Đang lúc 2 người chìm đắm trong suy nghĩ và cảm xúc riêng thì một trận huyền não làm họ phải chú ý

"Có chuyện gì?" Lăng Thiệu Nghị cảnh giác nhìn ra ngoài

Dung Thi Âm cũng ngưng cười, nàng nhìn ra cửa ngoài lắng nghe âm thanh: "Hình như là cửa tiệm xảy ra việc gì đó ..."

Lăng Thiệu Nghị thay đổi ngay ánh mắt, ngay sau đó đem áo của mình áo nằm lên, khoác vội lên người, không chút do dự lao thẳng ra bên ngoài

Dung Thi Âm vội vàng theo sau...

"Em ở lại, không được theo sau!" Hắc quay đầu lại ra lệnh, ngay sau đó, thân hình to lớn đẩy cửa bước ra ngoài

"A Nhị..." Thi Âm hoảng sợ, bất an ngày càng nhiều

Tiệm bánh gần như tan hoang, Thiệu Nghị nhìn thấy mấy tên côn đồ còn trẻ ăn bận quái dị, đang điên cuồng đập phá bàn ghế, chúng bao vây dồn ông Dung và 2 nữ nhân viên vào một góc

"Bọn khốn, dừng lại ngay!" Thiệu Nghị đẩy mạnh cửa, đứng trước mặt chúng, toàn thân tản ra khí lạnh đầy chết chóc

Đáng chết! Mấy tên côn đồ này thế mà dám tới quấy rối!

Tiếng rống của Lăng Thiệu Nghị làm bọn họ đều dừng lại động tác, ánh mắt đánh giá người thanh niên trước mặt

"A Nhị, A Nhị, anh mau tới cứu chúng ta..." Phan Phan cùng Đóa Đóa hiển nhiên bị mấy người này bị làm cho sợ hãi, các nàng khóc sụt sùi nói.

Mà ba Dung ở một bên cũng là lạnh run, nhưng trong ánh mắt là bức tức khó nén

"Ai nha, càn trãi trẻ này là từ đâu nhô ra?" tên đầu lĩnh dáng vẻ lưu manh, bấp thít cuồn tỏ vẻ lười biếng nhìn Thiếu Nghị,, sau đó liếc xéo ánh mắt nhìn về phía ba Dung: "Lão già kia, hãn không phải là do người mời tới cửa hàng đối phó chúng ta đấy chứ?"

"Ta nói cho các người biết, A Nhị đánh rất giỏi, các người, các người còn như vậy vô pháp vô thiên, hãn sẽ giáo huấn các người một trận!"

Ba Dung nơm nớp lo sợ nói, thật ra thì ông cũng không biết A Nhị có thể đánh được không, chỉ là hy vọng nói những lời này có thể hù dọa bọn họ

Nhưng rất hiển nhiên, đám côn đồ thoáng cái liền đem ý đồ của hãn nhìn ra, cười ha hả chế giễu, nhìn Lăng Thiếu Nghị bằng nửa con mắt, đầy vẻ coi thường

"Thằng kia, mày định đối phó bọn tao thế nào?" Tên đầu lĩnh cầm lấy cây tăm xỉa đám răng vàng ố của hãn, nhìn thật nham nhở (Xui quá, mới ăn xong mà nghe tả đoạn này, Mi ...)

Thiếu Nghị cười nhạt một chút, hạng người nào mà hãn chưa thấy qua, nhìn đám giang hồ tôm tép này quả thật không phải là đối thủ của hãn

"Các người chẳng qua là muốn đòi tiền, vậy mà xúm nhau ăn hiếp người già cùng phụ nữ, quả thật rất mất mặt?" Thiếu Nghị dùng giọng điệu lãnh đạm trà đầy châm chọc, khiêu khích bọn chúng

Tên đầu lĩnh lập tức biến sắc, hãn nhìn Thiếu Nghị tựa hồ đánh giá:

"Tao thích vậy đấy? Mày còn muốn dạy ta phải làm thế nào hả? Tao cho mày biết, lão tử muốn đánh người nào mày quản được sao, ta thường đánh

nữ nhân đấy ..."

Nói tới đây, hắc ngó ba Dung, cười thâm đả mạt mở giọng: "Lão già, nghe nói nữ nhi của người làm việc ở bệnh viện phía đối diện, như vậy đi, chỉ cần nàng chịu theo mấy người chúng ta ngủ mấy ngày, ta hứa sẽ không thu phí bảo hộ, hơn nữa còn bảo vệ tiệm bánh ngọt của ông, thế nào?"

Nói xong, hắc liền cười lên ha hả, những tên côn đồ cắc kè khác cũng cười ản theo.

"Tên khốn, đừng mơ tưởng, bọn người là lũ khốn, loại chuyện này cũng có thể nghĩ đến, đi ra ngoài, có khả năng các người đến mà đánh chết ta!" Ba Dung vừa nghe lập tức giận đến đỏ bừng sắc mặt

Lời của ông còn chưa hết, phòng trong cửa đột nhiên mở ra ——

"Ba ba ——" Thi Âm từ bên trong không nhịn được đi ra xem một chút tình hình, đột nhiên phát hiện trước mắt cảnh tan hoang...

"Âm nhi ——" Ba Dung sợ hãi địa kêu to, không chỉ có là hắc, ngay cả Lăng Thiếu kiên quyết đáy mắt cũng là cả kinh.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 265

Anh Hùng Cứu Mĩ Nhân

Dung Thi Âm đột nhiên xông vào làm mọi người hoảng hốt ...

Sau một khắc, ba Dung liền phản ứng, ông hướng Thi Âm lớn tiếng quát: "Âm nhi, con đi ra ngoài ngay, không có việc gì nơi này hết!"

Dung Thi Âm ngẩn người trong giây lát, trước mặt là cảnh tan hoang, bừa bộn ...

Sắc đẹp của nàng lập tức gây sự chú ý của đám côn đồ, chúng hướng ánh mắt dâm tà nhìn Thi Âm, nhất là tên đầu lĩnh, ghê tởm hơn là hăn còn suýt chảy cả nước miếng ...

"Lão già, cô gái xinh đẹp này là Thi Âm con lão hủ, ha ha, thường nghe nói nàng là nữ y tá xinh đẹp nhất bệnh viện, hôm nay nhìn thấy thật là khiến ta hồn vía lên mây hết a "

Hăn vừa nói vừa tiến đến chỗ Thi Âm đứng, trong mắt trong lộ ra tham lam, ham muốn chiếm giữ

Dung Thi Âm nhìn chăm chăm kinh hãi, mắt thấy tên đầu lĩnh cách mình càng ngày càng gần, nàng sợ hãi đến không nhúc nhích, đứng nguyên tại chỗ không biết phải làm sao

"Tiểu mỹ nhân, chỉ cần người bồi ngủ cùng ta mấy ngày, như vậy ta bảo đảm sau này không làm khó dễ ba ba của người, như thế nào a?" Hắc cười dâm dăng nói, mắt ti hí vì thấy gái đẹp mà mở to hết cỡ càng nhìn hắc thêm phần kinh dị

"Âm nhi" Ba Dung nỗ lực ngồi dậy thì tên côn đồ kế bên đã ấn mạnh vai ông xuống

"Ba ba" Ti Âm nhìn thấy thế vội la lên, căm tức nhìn tên ác ma

Lăng Thiệu Nghị sắc mặt âm u, hắc vừa định tiến lên đem Thi Âm kéo đến phía sau mình bảo hộ, ngay lúc đó ...

"Ba ..." một âm thanh to, thanh thúy ...

Chỉ thấy khuôn mặt Thi Âm tức giận, hung hăng ban một cái vào mặt tên đầu lĩnh ...

Tên đầu lĩnh không nghĩ đến cái tiểu nha đầu này sẽ có khí lực lớn như vậy, hơn nữa còn làm mất mặt mình trước đám thủ hạ, nhất thời nộ khí, hắc tím lấy tay Thi Âm...

"Nha đầu chết tiệt kia, người chán sống có phải hay không, dám đánh lão tử, tốt, lão tử hôm nay ở nơi này phế đi người!" Nói xong, hắc thoáng cái đem một... khác cái cánh tay giơ lên, tràn đầy tức giận định bẻ đi ...

"Không ——" Ba Dung một tiếng thê lương tiếng kêu, lập tức nhắm mắt lại!

Mà Dung Thi Âm cũng kinh hãi nhắm mắt lại —— chuẩn bị thừa nhận trận đau nhức sắp diễn ra ——

Nhưng ...

"A ——" bên tai của nàng đột nhiên truyền đến âm thanh xương gãy lìa, mở mắt nhìn, liền thấy cánh tay tên đầu lĩnh vừa đụng đến mình đã bị bẻ gãy, cả người hẫng văng ra xa

Dung Thi Âm quay đầu nhìn người con trai cao lớn đứng bên cạnh bảo hộ mình

"A Nhị..." Nàng không thể tin nhìn Lăng Thiệu Nghị, trong mắt tất cả đều là khiếp sợ cùng ngạc nhiên, bởi vì nàng phát hiện giờ này khắc này ở Lăng Thiệu Nghị kiên quyết trong mắt nàng tràn đầy hơi thở mãnh liệt, nguy hiểm làm nàng lạnh lẽo

Ba Dung cùng hai nữ bán hàng cũng đứng hình ... một lát sau, ba Dung mới bình tĩnh, đột nhiên kêu lên: "A Nhị, quá tốt, phải dạy dỗ mấy người bọn hãn cho chừng tạt càn quấy!"

Bị ăn đau, tên đầu lĩnh không nghĩ tới mình sẽ bị đánh, hãn vừa muốn chống đỡ thân mình ngồi dậy, nhưng cảm thấy xương cánh tay lần nữa truyền đến một trận đau nhức

"A" hãn đau đến mồ hôi trên trán cũng rơi xuống.

"Không nên phí sức lực rồi, mày đã gãy xương, nếu còn muốn giữ được cái tay đó ... thì cắt nhanh lên đến bệnh viện đi!" Lăng Thiệu Nghị từng bước từng bước đi tới trước mặt hãn, nở nụ cười lạnh, đáy mắt tràn đầy sự khát máu tàn nhẫn

"Ta cho ngươi biết... đừng hòng hù dọa đến lão tử, các huynh đệ, nhào lên cho ta, giáo huấn thằng nhãi này!" Tên đầu lĩnh gầm lên, giận dữ nói.

Hãn vừa dứt lời, mấy tên côn đồ liền hung thần ác sát địa hướng Lăng Thiệu Nghị kiên quyết mãnh liệt nhào đầu về phía trước

Đối với cho thân thủ của bọn hắc, Lăng thiếu kiên quyết căn bản là không để vào mắt, chỉ thấy hắc chậm rãi xoay người, ánh mắt âm u, sát ý cuồn cuộn

Ngay tức khắc, hắc xoay người né tránh bọn côn đồ cầm dao tiến đến, nhanh chóng chụp cánh tay bọn chúng bẻ gấp phía sau, bọn côn đồ chưa kịp phản ứng thì phía bả vai truyền đến một trận đau nhức.....

"A" đám côn đồ các kẻ thay phiên nhau truyền đến từng đợt hét thảm...

Ngay sau đó, Lăng Thiếu Nghị quay người lại một cước đá bay một tên côn đồ các kẻ khác định đánh lén, bàn tay to dùng vừa lực, đem hắc ném nhẹ nhàng qua vai

Trong nháy mắt, cả tiệm bánh ngọt tràn đầy tiếng kêu thảm thiết, ba Dung nhìn đến ngây người, một mực trầm trồ khen ngợi! Mà hai nữ bán hàng cũng dùng ánh mắt ái mộ nhìn Thiếu Nghị trong lúc đánh nhau, quá đẹp trai rồi, quá manly rồi!

"Không muốn xem mặt của nàng bị huỷ..., mau ngừng cho ta tay!" Chẳng biết lúc nào, tên đầu lĩnh Tiêu Nhiên đi tới phía sau Thi Âm, hắc nhin đau đem dao kề sát cổ Thi Âm

"Âm nhi, bại hoại, người mau thả quá con gái của ta! A Nhị, cứu cứu nàng!" Ba Dung sợ hãi đến toàn một thân mồ hôi lạnh.

"Buông nàng ra!" Lăng thiếu Nghị dừng lại động tác, đôi con người càng thêm âm trầm, toé ra từng đợt sóng ngầm

"Ai u, ta sợ nga, buông nàng ra? Ha ha Quả thực chê cười, người đánh huynh đệ của ta thành ra như vậy, cái này thì thấm thía vào đâu!" Tên đầu lĩnh tàn bạo nói

"A Nhị ——" Thi Âm theo bản năng hướng về phía Thiếu Nghị kêu

Lăng thiếu Nghị toàn thân ngang tàng khí thế mãnh liệt đột nhiên tăng thêm, chỉ thấy hắn từng bước từng bước hướng tên đầu lĩnh đi tới

"Đứng lại, không cho phép tới đây, nếu không ta liền không khách khí!" Đầu lĩnh cũng bị khí thế trên người hắn làm hoảng sợ

"Ta liền xem ngươi như thế nào không khách khí!" Lăng thiếu nghị vừa dứt lời, liền thấy thân hình hắn cực kỳ nhanh hướng tên đầu lĩnh xông qua, ngay sau đó, khi hắn còn không có kịp phản ứng, bàn tay to đột nhiên vung lên, tóm chính xác cánh tay hắn thật chặt đè lại ——

"A ——" tên đầu lĩnh còn chưa kịp kinh hô, dao liền rơi xuống đất, ngay sau đó, hắn liền cảm thấy thân thể chấn động mạnh một cái đã bị té ngã trên đất, trận đau đớn còn chưa kịp tản đi, liền cảm thấy cổ họng hít thở khó khăn

"Ngô ——" hắn hô hấp khó khăn, chỉ thấy từ lúc nào trên cổ hắn là sợi dây thô, Lăng thiếu Nghị dùng sức ở bàn tay siết thật chặt, ánh mắt càng ngày càng làm người ta sinh ảo giác

"Mới vừa ngươi là dùng cái tay này cầm đao sao?"

Lăng thiếu Nghị nhìn hắn cười cười, ngay sau đó chỉ thấy chỗ cánh tay tên đầu lĩnh vừa uy hiếp Thi Âm, Thiếu Nghị dùng một chút sức

"A ——" tên đầu lĩnh phát ra một tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó, hắn ngất đi —— cánh tay đó đã bị Lăng thiếu Nghị bẻ gãy!

"A Nhị ——" Dung Thi Âm nhìn thấy liền sợ đến ngây người!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 266

Sức Mạnh Lăng Thiếu Nghị

"Đồ cặn bã bọn người, lưu trên đời này là một loại lãng phí!" Lăng Thiếu Nghị dồn hết nội lực hung hăng vung lên quả đấm, chuẩn bị cho hắn một kích chí mạng.

"Không ..." Dung Thi Âm vừa thấy tình huống này, sắc mặt nhất thời cả kinh, nàng lập tức chạy lên trước ôm lấy Lăng Thiếu Nghị ở tay cánh tay nói: "A Nhị, dừng lại, không nên đánh nữa, anh mà đánh sẽ gây tai nạn chết người! Không cần thiết!"

Người nam nhân này điên rồi sao? Chẳng lẽ hắn không biết giết người muốn đền mạng đấy sao?

Lăng Thiếu Nghị hung hăng túm lấy đầu tên đầu lĩnh đang hấp hối, giọng nói tàn nhẫn: "Người như thế, bản tính như thế, hôm nay thả hắn đi, ngày mai hắn nhất định sẽ tìm cơ hội trả thù!"

"Vậy anh liền chuẩn bị đem người đánh chết sao? A Nhị, anh làm như vậy là phạm pháp, không nên a, em không muốn nhìn anh vì loại người như thế ngồi tù a ... anh mau buông tay ra!" Dung Thi Âm cố gắng ôm sát cánh tay của hắn, không cho phép hắn dùng bạo lực nữa, thanh âm trở nên nghẹn ngào ——

Lăng Thiếu Nghị nghe vậy, tâm đột nhiên run lên ... nàng là đang quan tâm mình sao?

Một lát sau, hắc đột nhiên đem cái kia tên đầu lĩnh côn đồ cắc kè vút qua một bên, to giọng quát: "Cút ngay cho ta, để ta còn thấy các người lần nữa, lúc đó ta sẽ cho các người gặp mặt Diêm Vương!"

Đám côn đồ cố nén đau đớn cùng kinh hãi đứng lên, một màn vừa rồi, bọn họ còn lầm tưởng cho là mình là thấy ma quỷ xuất hiện.

Tên đầu lĩnh côn đồ được bọn thuộc hạ sắp đỡ đi tới cửa tiệm bánh ngọt, hắc khó khăn quay đầu, từng chữ từng câu nói: "Tiểu tử, xem như người lợi hại, bất quá hành vi mày hôm nay nhất định sẽ gây ra họa sát thân!"

Lăng Thiếu Nghị không may mắn nhúc nhích, khi hắc nghe được câu này, đáy mắt tràn ngập sát khí, như là ma quỷ khát máu cuồng lãnh, hắc lạnh giọng, âm thanh như băng phun ra hai chữ: "Cút ngay!" Cảm giác như ở 9 tầng địa ngục ... (Có bạn nào đi Đại Nam chơi chưa, có 9 tầng địa ngục đó, eo ời, Mi đã mất 1 cái dép trong lúc ... chạy)

Khi bọn chúng rút đi thì lúc này Thiếu Nghị mới dần bình tĩnh, hắc đưa mắt nhìn sang Thi Âm, nhìn nàng cố gắng kiên cường bộ dạng, nhẹ giọng ân cần nói: "Em không sao chứ?"

Trên đỉnh đầu là tiếng nói quen thuộc làm Thi Âm an tâm.

"A Nhị. ." Vừa ngẩng đầu, nàng nhìn A Nhị và ôm chặt lấy khóc không thành tiếng ở trong lòng ngực của hắc, nàng phát run nên không nhìn thấy hai mắt của hắc bối rối, hoang mang, cũng không chú ý tới hai tay của hắc cực kỳ cứng ngắc đang khoắc lên phía sau lưng của nàng ...

Nước mắt của nàng như dòng nước ấm làm mềm mại lòng hắc, làm dịu đi sự khát máu cuồng lãnh còn sót lại trong đầu hắc, nước mắt thấm ướt

lồng ngực của hắn cảm giác như một trận mưa mát mẻ, dập tắt hoàn toàn tất cả những sát ý từng tồn tại

Ba Dung cùng hai nữ phục vụ viên rót cốc cũng đủ dũng khí đi lên phía trước, tất cả bọn họ đều bị A Nhị tàn bạo vừa rồi hù phát sợ, nhất là ba Dung, hắn không nghĩ tới A Nhị đánh giỏi như thế, công phu này rõ ràng là trải qua tập luyện rất tốt!

Hắn ... rốt cuộc là ai?

"A Nhị này ..." Ba Dung khó khăn mở miệng, thật ra thì chuyện ngày hôm nay tất cả đều do tiệm bánh ngọt gây ra, nếu quả thật sau này hắn xảy ra chuyện gì, trong lòng ông tự nhiên không chịu nổi.

"Bác Dung, bác không sao chứ?" Bàn tay to Lăng Thiếu Nghị nắm chặt cả bả vai Thi Âm, đưa mắt nhìn sang ba Dung nhẹ giọng hỏi.

"Bác không sao, hôm nay may nhờ có người đang ở đây, nhưng là ..." Ba Dung trên mặt hiện lên một tia bối rối: "Bọn chúng trước khi đi còn để lại lời hăm dọa. Ta sợ bọn chúng không cam lòng, còn quay lại..."

Ba Dung vừa dứt lời, Dung Thi Âm khuôn mặt nhỏ nhắn liền biến sắc, nàng hoảng hốt nhìn Lăng Thiếu Nghị nói: "Đúng vậy, A Nhị, đám người kia thật không dễ chọc!"

Lăng Thiếu Nghị vuốt ve bả vai của nàng trấn an, trong giọng nói lộ ra sự cuồng quyến không kèm chế được: "Không có chuyện gì, nơi này có ta, không cần lo lắng!"

Dung Thi Âm nghe vậy sau, trên mặt cũng tràn đầy vẻ mặt nghi ngờ, nàng tự nhủ trong lòng: "Anh ấy đến tột cùng là người như thế nào?"

Lăng Thiếu Nghị nhìn nàng thầm đoán ra phân vân của nàng nhưng không có đáp lại, chẳng qua là khẽ cười mỉm

☆☆☆☆☆☆☆☆

Màn đêm buông xuống ...

Tại một nơi vốn rực rỡ sắc màu, phồn hoa, tại căn phòng đơn giản với bóng đèn neon, sát khí lạnh đến cực điểm, mỗi người đứng trong phòng đều căng thẳng, vẻ mặt nghiêm túc

"Lôi tiên sinh, người xem, thủ hạ đã bị đánh cho thành cái bộ dáng này, ngài nhất định phải làm chủ cho chúng ta a!" Một người nam nhân trung niên mặc tây trang, vẻ mặt âm vụ chỉ chỉ thủ hạ của mình rồi nói ra.

Rất hiển nhiên, hắc chính là lão đại của đám côn đồ cắc kè kia bị Lăng Thiếu Nghị đả thương, trong đó cũng có tên đầu lĩnh côn đồ cắc kè

"Hổ ca, ta xem chuyện này cũng cần Lôi tiên sinh ra tay sao, thật ra thì nói tới nói lui, cũng là do các huynh đệ người không hiểu quy củ, tiệm bánh ngọt kia thuộc khu vực chúng ta quản lý, bọn thủ hạ các người lấn địa bàn loạn thu phí bảo hộ, bị đánh thành như vậy, còn có mặt mũi tới đòi công đạo sao?" Một vị nam tử khác giọng nói lãnh địa, âm u cất tiếng

Người bị gọi là là Hổ ca tự nhiên không cam lòng bị người khác chuyển câu chuyện, hắc liếc mắt nhìn một chút nhóm người ngồi đối diện, sau đó nói: "Lực ca nói những lời này ta thấy thật không đúng, chúng ta đều là thủ hạ của Lôi tiên sinh, kia phân địa bàn cái gì ta và người, người như vậy rõ ràng chính là đang khích bác quan hệ huynh đệ chúng ta!"

"Người ..." Lực ca vừa nghe, lập tức vỗ bàn, ngay sau đó, thủ hạ sau lưng hắc hùng hổ muốn tiến lên

"Thế nào? Muốn đánh nhau sao!" Hổ ca cũng không chút nào yếu thế, bàn tay to của hắc cũng đột nhiên vỗ vào trên bàn, bọn thủ hạ phía sau dồn lên

"Các người ... tựa hồ không để Lôi mỗ ta vào trong mắt!" Một đạo âm thanh to tràn đầy lãnh khí, uy nghiêm đột nhiên cất lên, cả cái gian phòng nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống tới mức thấp nhất

Hổ ca cùng Lực ca rồi rút cả kinh, bọn họ lập tức đưa mắt nhìn sang người ngồi trên chính giữa - Lôi tiên sinh, chỉ thấy hắc - bộ dạng ước chừng 30, trên mặt hờ hững nhưng lại làm kẻ khác không thể khinh thường, hắc mặc bộ đồ màu đen đem thân hình hiển lộ rõ ràng tràn đầy cơ bắp, dáng chuẩn không thể chê

Hắc chính là Lôi Tư Quyết, là Mafia trông coi Đài Loan, thế lực gia tộc hắc bang lớn, là con nuôi của Chavez, trời sanh tính cách lạnh lùng tàn nhẫn, làm việc quyết đoán tàn nhẫn, đây cũng là lý do hắc nắm quyền bọn côn đồ này dễ dàng

Chỉ thấy hắc chậm rãi đứng dậy, hướng Hổ ca đi tới, giọng âm u nói: "Thu phí bảo hộ? Hừ, các người thật đúng là làm nhục danh dự Mafia, các người làm như vậy cùng bọn giang hồ đầu đường xó chợ có cái gì khác nhau?"

Hổ ca vừa nghe, bị làm cho sợ đến mặt cũng tái rồi, hắc lập tức nơm nớp lo sợ nói: "Thật xin lỗi, Lôi tiên sinh, thủ hạ chính là người hồ đồ! Thật xin lỗi, xin Lôi tiên sinh tha lỗi. . ."

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 267

Trùm Xã Hội Đen Lôi Tu

Lực ca nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ khó xử, hẳn tuy là nhân vật nhỏ nhưng vì quyền lợi vẫn cố hướng Lôi Tu nói: "Lôi tiên sinh, ở Đài Loan, ngài không cho chúng ta đi thu phí bảo hộ điều này không được a, hơn nữa, không để cho vũ trường quán bar mua bán bạch phiến, các huynh đệ căn bản là không thích ứng!"

Lôi Tu vừa nghe đến, trên mặt từ từ xuất hiện băng hàn, hẳn chậm rãi đi về phía Lực ca, ánh mắt giống như một thanh đao nhọn thẳng tắp đâm vào đối phương làm trái tim Lực ca một phen khiếp đảm

"Người nói là không thích ứng? Hừ!"

Hắn cười lạnh một tiếng, đưa mắt nhìn sang toàn bộ người trong phòng: "Đừng nói các người không thích ứng, ngay cả ta cũng không thích ứng, nhưng là có biện pháp gì? Nghĩa phụ ta Chavez ra lệnh cho chúng ta phải làm như vậy, mà chúng ta chỉ có thể làm theo, các người còn có biện pháp nào hay hơn sao!"

Hổ ca cũng biết Lôi tiên sinh không dễ chọc, nhưng là, hẳn dù sao cũng là lão đại, mặt mũi cũng phải có chút thể diện, cho nên liền tiến lên một bước, giọng nói nghi ngờ hỏi:

"Thật ra thì huynh đệ chúng ta đã thành thói quen cuộc sống như thế, ban đầu chúng ta gia nhập Mafia cũng là như vậy, mặc dù hiện tại chúng ta cũng mở rất nhiều cơ sở làm ăn chính quy, nhưng loại kiếm tiền này làm sao có thể

"Đúng vậy đó, đúng vậy đó, Lôi tiên sinh, người xem có muốn hay không cùng nghĩa phụ người thương lượng một chút chuyện này? Đây... Đúng là rất làm khó huynh đệ chúng ta nga, dù sao chúng ta là nửa đường nhập vào Mafia, một chút quy cũ chúng ta chưa kịp thích ứng!" Vì ích lợi, Lực ca lúc này cũng liên tiếp nói giúp Hồ ca.

Lôi Tu vẻ mặt khinh miệt nhìn thoáng qua hai người bọn họ, thanh âm trầm thấp thể hiện rất rõ ràng không vui: "Người nói ta cùng cha nuôi đi thương lượng? Cha nuôi ta phải thương lượng thế nào với NGƯỜI ĐÚNG ĐẦU đây? Cái quy cũ này là NGƯỜI ĐÚNG ĐẦU đã định, toàn bộ thế giới Mafia các đại gia tộc Mafia đều phải tuân thủ, nghĩa phụ không tuân thủ, NGƯỜI ĐÚNG ĐẦU sẽ trực tiếp muốn tánh mạng của ngài, ta không tuân thủ, cha nuôi ta sẽ trực tiếp muốn mạng của ta, chẳng lẽ các người muốn ta trực tiếp lấy mạng các người sao?"

Ở cha nuôi Chavez quản chế trong gia tộc, tổng cộng chia làm bốn "Bình đoàn", mà bốn phương thế lực toàn bộ là thuộc về Lôi Tu một tay xử lý, vì vậy, ở gia tộc hãn có quyền, uy tín rất cao.

Hồ ca nghe vậy, lập tức bị hù dọa đến sắc mặt cũng thay đổi, hãn xoa xoa lên trên trán, toát ra mồ hôi lạnh nói: "Lôi tiên sinh hiểu lầm, hiểu lầm..."

Mà lực ca cũng hiển nhiên bị dọa, hãn cũng vội vàng nói: "Lôi tiên sinh nói rất đúng, chỉ bất quá, cái kia NGƯỜI ĐÚNG ĐẦU đến tột cùng là một người như thế nào đây? Nghe nói là hãn trẻ tuổi vô cùng, làm sao làm toàn bộ thế giới Mafia, đến cả ngài Chavez cũng kiêng dè ...?"

Lôi Tu nhàn nhạt nói: "Nghe cha nuôi nhắc tới, NGƯỜI ĐỨNG ĐẦU 28 tuổi, năm ấy nắm trong tay toàn bộ Mafia, là con trai của LÃNH ỨNG giáo chủ, cùng bạn tốt của hắn từ nhỏ tập huấn trong Mafia, Mafia im miệng không nói đến những người kế thừa, phụ thân của hắn bị những gia tộc khác mưu sát, song, chưa đầy 10 năm, NGƯỜI ĐỨNG ĐẦU trở về Mafia huyết tẩy, một năm kia có thể nói là kiếp nạn giới Mafia, đông đảo dính líu đến hắn cùng gia tộc LÃNH ỨNG giáo chủ đều máu chảy thành sông, mà một năm kia hắn cũng thành công thay đổi tổ chức Mafia, bắt đầu một cuộc thay đổi lớn, cho tới bây giờ, NGƯỜI ĐỨNG ĐẦU này là một vị rất có năng lực, nếu như không có lời của hắn, toàn bộ thế giới Mafia vẫn luôn tán loạn, căn bản sẽ không thành lập nên một tổ chức ổn định như bây giờ!"

Lực ca cùng Hồ ca nghe như vẽ mặt khiếp sợ

"Tốt lắm, nên nghe thì các người cũng đã nghe được, sau này nên làm như thế nào trong lòng hắn là đã tính toán!" Lôi Tu lạnh giọng nói

"Vâng, ... Hồ ca cùng Lực ca vội vàng đáp.

"Nhưng là, Lôi tiên sinh, thủ hạ bị đánh thành như vậy, chúng ta làm sao cũng phải có chút phản ứng?" Hồ ca chỉ chỉ cái kia tên côn đồ đầu lĩnh khó xử nói

Lôi Tu đi lên trước, giở tay nhắc chân ưu nhã cùng trầm ổn, hắn đi tới đầu lĩnh trước mặt, nhìn kỹ một chút vết thương trên người hắn, ngay sau đó, vươn ra bàn tay to nhẹ nhàng đè cánh tay hắn ——

"A ——" tên côn đồ đầu lĩnh kêu thảm một tiếng.

Hồ ca vừa nghe mặt cũng tái, hắn tiến lên phản nộ quát: "Quý la quý gào gì, không thấy được Lôi tiên sinh đang đang quan sát vết thương của người sao?"

"Lôi tiên sinh, Hồ ca... Cánh tay... Cánh tay của ta có thể bị chặt đứt, đau chết ta..." Đầu lĩnh toát mồ hôi lạnh, cả thân mình cứng ngắt

"Lôi tiên sinh người xem..." Hồ ca đè nén lửa giận trong lòng nói.

Lôi Tu nhìn một chút vết thương, hai đầu lông mày đột nhiên nhăn lại: "Đánh người là người như thế nào?"

"Lôi tiên sinh... Người kia khuôn mặt rất đẹp, không phải là người địa phương... Cụ thể có bối cảnh gì, ta cũng không rõ ràng lắm, chẳng qua là lớn lên rất cao to, bộ dạng nhìn rất bản lĩnh..." Đầu lĩnh cố nén đau đớn nói.

Lôi Tu cười lạnh một tiếng: "Người này chính xác là một tay cao thủ, nhìn qua vết thương người là hẳn đã hạ thủ lưu tình rồi, nếu không ta dám chắc là bọn người chẳng còn sống trở về!"

"Cái gì?" Hồ ca vừa nghe thất kinh: "Lôi tiên sinh, người này đến tột cùng là ai?"

Lôi Tu cười cười, ra chiều suy nghĩ nói: "Cụ thể là ai bản thân ta không rõ ràng lắm, nhưng là bản thân ta có hứng thú trông thấy người này!"

Nói xong, đảy nắt hẳn loé lên, lướt qua có vẻ như suy nghĩ

☆☆☆☆☆☆☆☆

Bệnh viện nơi Thi Âm làm việc là bệnh viện tư nhân, thiết bị nơi này cũng khá tốt, hơn nữa phí trị liệu cũng ở mức giá chấp nhận được, cho nên trở thành bệnh viện số 1 ở tỉnh này

Thi Âm mặc dù còn trẻ tuổi nhưng nàng rất lạc quan, vì thế rất hiển nhiên là y tá rất được mọi người yêu mến, không chỉ có các thầy thuốc cũng thích nàng, ngay cả bệnh nhân cũng thích xem thấy nàng.

"Thi Âm —— "

Dung Thi Âm đổi lại y phục bình thường, chuẩn bị tan ca thì viện trưởng bệnh viện – bác sĩ TỀ ở phía sau gọi nàng

Tề bác sĩ trong bệnh viện này là người đàn ông độc thân hoàng kim, anh tuấn mà ôn nhu, tuổi còn trẻ hẳn liền ngồi lên vị trí viện trưởng

"Viện trưởng?" Dung Thi Âm quay đầu lại nhìn thấy người tới, trên mặt gương lên nụ cười ôn nhu có lúm đồng tiền: "Ngài tìm ta có việc?"

Tề Bôi đi lên phía trước, khuôn mặt tuấn dật hiện lên vẻ mặt không vui: "Âm âm, không phải là đã nói với em rất nhiều lần sao, không nên gọi ta là viện trưởng, nếu không ta thật sự sẽ bị biến thành một ông lão mất!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 268

Bổng Dương Nổi Cơn Ghen.

Sau khi Dung Thi Âm nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười chế nhạo: "Tôi phải tôn kính anh chứ, nếu không anh không vui đuổi việc tôi, tôi chẳng phải là không có cái ăn sao!" Nói xong, cô liền che miệng cười lớn.

Nhìn cô xinh đẹp với nụ cười má lúm đồng tiền, trong lòng Tề Bồi Diên cũng lay động theo, hắn kìm lòng không được vươn tay khẽ vuốt trên vai của cô, nhẹ giọng nói:

"Tất nhiên là không rồi, ở trong lòng tôi, cô là người ưu tú nhất không có người thứ hai, cho nên, làm sao tôi có thể để cô đi đây?"

Tề Bồi Diên tiện thể nhăn nhu trong lời nói, đôi mắt ánh lên tình yêu nồng nàn say đắm dành cho cô.

Hắn còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên Dung Thi Âm tới bệnh viện phỏng vấn, đáng yêu ngây thơ, không chút nào làm bộ làm tình, từ đó trở đi, hắn liền không thuốc chữa yêu cô, cũng để cô ngoại lệ được ở lại bệnh viện làm việc dù không đủ bằng cấp.

Sự thật chứng minh quyết định của hắn là đúng, mặc dù Dung Thi Âm không có đủ bằng cấp, chỉ là tốt nghiệp chính quy ở một loại học viện bình

thường, nhưng cô nghiêm túc chăm chỉ không kém một ai, lại làm việc chuyên nghiệp và vô cùng chú tâm làm cho toàn bộ mọi người trong bệnh viện đều nhìn cô với con mắt khác trước.

Đối với lời nói Tề Bồi Diên, Dung Thi Âm hình như cũng không có nghe ra hàm ý mập mờ kia, trời sanh tính ngây thơ cô cũng không có suy nghĩ nhiều về vấn đề khác, mà là cười ngọt ngào nói:

"Tốt quá, đây chính là lời anh nói, nếu như đến lúc đó đổi ý, tôi sẽ mang thù đấy nhé!"

Tề Bồi Diên nhẹ nhàng cười một tiếng: "Không tin tôi à, như vậy tôi không thể làm gì khác hơn là ngay bây giờ liền thực hiện lời hứa của tôi rồi!"

"Hả? Làm tròn lời hứa?" Dung Thi Âm không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn.

Đáy mắt Tề Bồi Diên hiện lên vẻ quyến luyến thăm thiết, nhẹ giọng nói: "Âm Âm, cô tới bệnh viện cũng được một thời gian, trong khoảng thời gian này cô nghiêm túc làm việc tôi đều nhìn thấy, đúng lúc tôi thiếu một vị phụ tá, cảm thấy năng lực của cô hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức vụ này, tôi muốn giữ cô ở bên cạnh tôi!"

Hắn một câu hai nghĩa nói.

"Phụ tá viện trưởng?" Dung Thi Âm kinh ngạc che miệng lại, trời ạ chức vụ này không phải ai cũng có thể làm, cô còn không tin là mình có khả năng làm được, làm sao mà hắn có thể tự tin như vậy đây?

"Không được đâu..." Một lát sau, cô mới khó khăn từ trong cổ nặn ra được câu nói như vậy: "Chức vị này tôi đảm nhiệm không được đâu, hơn nữa tôi cũng không có kinh nghiệm..."

"Không có kinh nghiệm không cần gấp gáp, tôi sẽ từ từ dạy cô, Âm Âm..." Tề Bồi Diên kìm lòng không được đến gần cô, cúi đầu xuống hít thở hương thơm trên người cô tự nhiên y hệt mùi hương cỏ cây, nhẹ giọng nói: "Tại sao cô lại không tin vào chính mình, cô thật sự rất ưu tú..."

Đột nhiên có hơi thở phái nam lấn đến gần làm nhịp tim Dung Thi Âm đột nhiên đập nhanh, cô lúng túng muốn bước lui về phía sau, nhưng ngay sau đó, liền bị Tề Bồi Diên lần nữa kéo về...

"Âm Âm, tôi hi vọng cô có thể ở lại bên cạnh tôi, hơn nữa tôi cũng thật sự cần cô trợ giúp, chắc hẳn làm một người trợ lý thì phải có tư chất, mà cô hoàn toàn có được tư chất này! Được không?" Ánh mắt của hắn sáng lên vẻ sâu xa, giọng nói chân thành tha thiết khiến người ta không cách nào cự tuyệt.

"Tôi. Tôi muốn trở về suy tính một chút!" Dung Thi Âm luôn cảm giác có chút là lạ, nhưng là ở chỗ nào, cô lại nói không ra.

"Âm Âm..." Tề Bồi Diên không muốn như vậy phải buông cô ra, bàn tay của hắn cứ muốn nắm giữ bàn tay nhỏ bé của cô lại.

"Tề viện trưởng." Dung Thi Âm một hồi hốt hoảng không biết làm sao.

"Buông cô ấy ra!"

Trong quá trình hai người đang lôi kéo, một âm thanh lạnh lẽo vang dọc cả hành lang, ngay sau đó, trong ánh mắt hai người hiện lên đôi mắt lạnh lùng của Lăng Thiếu Nghị!

"A Nghị?" Dung Thi Âm hơi ngẩn ra, anh sao lại tới bệnh viện?

Lăng Thiếu Nghị mặt âm trầm, bước nhanh tiến lên đi tới trước mặt của Dung Thi Âm, khi anh thấy hai người nắm tay nhau thì trong mắt càng

thêm thâm trầm lạnh lẽo.

"Dung Thi Âm, cùng anh trở về!" Anh một tay kéo Dung Thi Âm vào ngực, vừa lạnh như băng nói.

Lửa giận trong lồng ngực đang thiêu đốt, anh cũng không biết mình là thế nào, thế nhưng lại lo lắng những tên côn đồ cắc kè kia đến bệnh viện tìm đến cô phiến toái mà tự mình đến nơi này đón cô tan sở, không thể nghĩ đến để cho anh thấy cảnh này trước mắt!

"A Nghị, anh làm sao vậy?" Dung Thi Âm cũng phát giác vẻ biến hóa trên khuôn mặt anh, trong lòng không khỏi cảm thấy căng thẳng không thông.

"Vị tiên sinh này..." Sau một hồi quan sát, Tề Bồi Diên cũng tiến lên, ngăn lại ngay trước mặt Lăng Thiệu Nghị: "Mời tạm thời buông Âm Âm ra trước, chúng tôi có chuyện quan trọng cần nói!"

Nói xong, hắn liền vươn tay muốn từ kéo Dung Thi Âm về từ trong lòng Lăng Thiệu Nghị.

Ánh mắt Lăng Thiệu Nghị tối sầm lại, ngay sau đó, anh khéo léo cầm bàn tay Tề Bồi Diên, còn cánh tay kia ngay lập tức ôm Dung Thi Âm thật chặt vào ngực.

"Viện trưởng tiên sinh đúng không? Nếu như mà tôi nhớ không lầm, bây giờ là lúc Âm Âm tan việc, nếu quả như thật sự có công việc cần nói, hay là để vào ngày mai đi, trễ như thế Âm Âm không trở về nhà, tôi sẽ lo lắng!"

Lăng Thiệu Nghị ẩn ý ngấm ngầm hại người nói, cử chỉ thông dong bá đạo cũng không giấu được khí chất tôn quý ở anh.

Anh là một người đàn ông, nhìn một cái là có thể hiểu thấu ý đồ của viện trưởng rồi!

Tề Bồi Diên không khỏi muốn xem kỹ người đàn ông trước mắt này, lập thể ngũ quan tuần mỹ như tượng, đường cong góc cạnh rõ ràng, mỗi một nét hình như cũng là của thần tiên chế tác, ánh mắt thâm thúy sắc bén, không tự chủ sẽ bị anh mang đến một loại cảm giác bị áp bức!

Người đàn ông này mặc dù toàn thân an nhàn, nhưng tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản!

Trong lòng Tề Bồi Diên vang lên tiếng chuông báo động mãnh liệt, nhất là thấy anh ôm chặt Dung Thi Âm trong vòng tay, còn có lời vừa mới nói ra, trong lòng tự nhiên cũng hiểu bảy tám phần.

Dung Thi Âm hình như cũng cảm thấy một bầu không khí quái dị xung quanh hai người đàn ông, cô lập tức mở miệng phá vỡ cục diện lúng túng này: "Tề viện trưởng, khuya lắm rồi, tôi đi về trước, về phần chuyện kia tôi sẽ suy tính!"

Tề Bồi Diên chậm chạp gật đầu một cái, tình cảnh trong tình thế bắt buộc này không thấy giảm bớt chút nào.

Dung Thi Âm cười cười với hắn lần nữa, ngay sau đó lôi kéo Lăng Thiếu Nghị nói: "A Nghị, chúng ta đi thôi!"

Mặc dù cô không biết Lăng Thiếu Nghị tại sao phải tới bệnh viện, nhưng những lời anh vừa mới nói lại làm trái tim cô ấm áp, anh thật đang lo lắng cho mình sao?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 269

Kích Động Và Lý Trí.

Lăng Thiếu Nghị với vẻ mặt lạnh lùng theo sát phía sau lưng Dung Thi Âm, khi Dung Thi Âm muốn bấm thang máy thì lại bị bàn tay anh lôi kéo, hướng cầu thang đi tới.

"A Nghị... này, anh muốn dẫn em đi đâu, thang máy ở chỗ này !" Dung Thi Âm vừa bị anh mạnh mẽ lôi kéo, vừa nghi ngờ hỏi.

Hôm nay A Nghị thật là lạ, hơn nữa giờ phút này vẻ mặt đúng là dọa người!

Vậy mà Lăng Thiếu Nghị tựa như một người không có cảm xúc, không ngừng lại một chút nào, bàn tay dùng sức kéo Dung Thi Âm xuống từng bậc cầu thang, trên mặt càng lúc càng lo lắng.

"A Nghị..." Dung Thi Âm cảm thấy cổ tay mình như muốn đứt, cô mở miệng có ý tốt nhắc nhở: "Nơi này chính là tầng ba mươi !"

Ngụ ý của cô chính là, đi cầu thang xuống từ tầng ba mươi như vậy sẽ rất mệt!

Ai ngờ, Dung Thi Âm còn chưa nói xong, Lăng Thiếu Nghị liền một tay đẩy cô tới khúc quanh cầu thang, hai cánh tay dùng lực đột nhiên hướng

phía trước đuổi một cái, đem cả người mình vây lấy cô trong phạm vi nhỏ hẹp...

"A Nghị..." Dung Thi Âm cảm thấy mình hít thở không thông, xung quanh tất cả đều nồng nặc hơi thở đàn ông của anh, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức trở thành màu hồng.

"Anh làm sao vậy? Bộ dáng của anh thật là dọa người." Cô nhẹ giọng rù rì nói, đôi con ngươi thanh tú ánh lên vẻ nghi ngờ cùng ý sợ hãi, tựa như một con thỏ nhỏ màu trắng bất lực rơi vào miệng sói xám lớn.

"Em thương hẳn?" Lăng Thiếu Nghị bất thành linh mở miệng, cũng là một câu làm Dung Thi Âm gãi đầu nói.

"Thương hẳn? Yêu ai? Hẳn là ai?" Nghi ngờ trong mắt Dung Thi Âm càng thêm nồng đậm, cô ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không hiểu hỏi.

Bộ dáng ra vẻ vô tội của cô càng thêm chọc giận Lăng Thiếu Nghị, giọng nói anh trở nên gắt gỏng nói: "Là người đàn ông vừa lúc này, hai người không phải rất thân mật sao?"

"Người mới lúc này..." Dung Thi Âm bị vẻ mặt của anh làm cho sợ đến xoay đầu cũng không kịp, cô lập tức tỉnh ngộ ra: "A, anh nói là viện trưởng Tề Bồi Diên? A Nghị, hẳn chỉ là mời em đi làm phụ tá của hẳn mà thôi, không phải giống như cái loại anh nghĩ đâu..."

"Vì vậy em liền đồng ý không kịp chờ đợi?"

Ánh mắt Lăng Thiếu Nghị dần dần thể hiện sự thay đổi, từ trên người cô truyền tới từng hồi mùi hương cùng với lửa giận trong lồng ngực kết hợp lại, làm kích thích bản năng đàn ông nguyên thủy bùng bùng trong anh.

"Không có, không phải em vừa nói rồi ư, em muốn suy tính một chút, anh cũng đã nghe rồi mà!" Dung Thi Âm có hơi tránh né nói, cô cũng phát

hiện ánh mắt Lăng Thiểu Nghị càng thêm thâm trầm, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không biết tên.

Một tay của Lăng Thiểu Nghị nâng cằm của cô lên, giọng nói bá đạo trực tiếp ra lệnh: "Suy tính? Không cho phép em suy tính, ngày mai phải từ chối công việc này ngay!"

"Cái gì? Từ chối?" Giọng Dung Thi Âm to hơn, tựa như nghe được chuyện kinh hãi nhất trên đời này, đôi con ngươi đen trũng lớn nhìn Lăng Thiểu Nghị.

"Anh... Mới vừa đang nói giỡn với em phải không?" Cô thử dò xét hỏi.

Sau khi hỏi xong, trong lòng Dung Thi Âm không khỏi cảm thấy buồn bực, mình làm gì sợ anh ta như vậy, anh ta hiện tại chẳng qua là người tới làm công cho ba thôi mà, nhưng là...

Tại sao cô lại cảm thấy, trên người A Nghị luôn có chảy dòng máu cùng hơi thở quý tộc.

Sau khi Lăng Thiểu Nghị thấy Dung Thi Âm phản ứng như vậy, ngọn lửa vô danh trong lòng lại thiêu đốt một hồi: "Anh nói em từ chối thì em hãy từ chối!"

Dung Thi Âm bị anh la lớn như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú thoáng qua kinh ngạc, ngay sau đó, cô cũng liền bùng lên lửa giận...

"A Nghị, em không thích tức giận, hơn nữa, hiện tại em không muốn nói chuyện với anh, tránh ra!" Cô dùng sức đẩy mình ra khỏi cánh tay đang vây lấy của anh, không biết sức mạnh Lăng Thiểu Nghị rất lớn, cô không xô dịch được chút nào...

"Tránh ra? Chẳng lẽ em lại còn muốn đi tìm người đàn ông kia?" Lăng Thiểu Nghị không biết mình như thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng bị một

nổi ghen tức khổng lồ thống trị, lời nói cũng biến thành cực kỳ sắc bén.

"Đúng, em chính là đi tìm hân, đây là tự do của em!" Tính khí cố chấp của Dung Thi Âm cũng nổi lên, cô hướng về phía anh hét lớn, mặc dù tính tình cô dịu dàng trước sau như một, nhưng khi nóng nảy cũng không vừa.

Tính nhẫn nại của Lăng Thiệu hoàn toàn bị cô bào mòn.

"Sự tự do của em? Âm Âm..." Âm thanh của anh trở nên êm ái lại tràn đầy uy lực làm người khác nổi da gà: "Em ở đây khiêu chiến tính nhẫn nại của anh!"

Ánh mắt Dung Thi Âm hàm chứa sự xa lạ nhìn Lăng Thiệu Nghị trước mắt... đây là lần đầu tiên anh gọi mình như vậy, lại làm cô cảm giác lo lắng sâu sắc.

Trên người cô phát tán mùi thơm nhàn nhạt trên chốc con tim của anh, dung nhan của cô đẹp dễ động lòng người ở trước mặt anh biểu hiện một cách hoàn mỹ.

Yết hầu của anh khẽ gọi chuyển động lên xuống, Dung Thi Âm nhìn đến ánh mắt của anh càng lúc càng thâm thúy, trong lòng cô vội vàng hấp tấp: "A Nghị, em... em không có, thật ra thì mới vừa rồi là em nói lấy. Ừmh."

Lăng Thiệu Nghị cũng không nghe cô giải thích nữa, đột nhiên cúi người thô lỗ chụp lấy đôi môi đỏ hồng của cô, bá đạo mút đôi môi như cánh hoa của cô, bàn tay lôi cô đến gần, khiến cho cả thân thể mềm mại kia bị buộc dán sát vào thân thể cao lớn rắn rỏi của anh.

Hai mắt Dung Thi Âm mở lớn, đôi hàng lông mi đen nhẹ rung động, A Nghị... Anh ấy đang hôn mình sao?

Anh hôn cô thật là đau, a.. a...

Sau khi nhận thấy cô không lưu loát phản ứng, bên môi Lăng Thiểu Nghị nâng lên nụ cười thỏa mãn, đột nhiên rời khỏi cánh môi đỏ tươi của cô, cô há hốc mồm dốc sức hít thở, thế nhưng anh lại thừa cơ mà vào, linh hoạt đưa lưỡi chui vào trong miệng của cô ngọ nguậy khích bác.

"Uhm." Dung Thi Âm cảm thấy tim mình đập mãnh liệt, nếu như mới vừa rồi lời nói của A Nghị tương đối thô lỗ, thì hiện tại anh lại hoàn toàn dịu dàng như nước, lưỡi của anh êm ái nếm lấy hương thơm của cô, làm cho ý thức của cô yếu đi.

Anh cảm nhận được cô đáp lại, nụ hôn của anh không khỏi hôn sâu hơn, anh khẩn cầu, như si như say hôn cô, nuốt lấy nước mật ngọt ngào trong miệng cô, cướp đi hô hấp của cô.

Một loại cảm giác tuyệt vời từ trong đầu óc phát tán ra, thì ra là, Dung Thi Âm đơn thuần như giấy trắng dần dần bị lạc trong kỹ thuật hôn thuần thực của Lăng Thiểu Nghị.

Cô chuyển đôi tay từ trên ngực anh dần dần ôm lên cổ anh, như người chết đuối bấu víu thật chặt vào cái bè gỗ trên mặt nước kia...

Trong ngực mềm mại cùng hương thơm như thuốc phiện kích thích phản ứng bản năng của Lăng Thiểu Nghị, khi anh cảm thấy bụng căng thẳng một hồi rất rõ ràng thì đột nhiên buông cô ra!

"A Nghị." Dung Thi Âm cúi đầu hô tên của anh, con mắt mê ly không biết chỗ sai nhìn anh trước mặt.

"Về nhà đi!" Lăng Thiểu Nghị ảo não hất đầu một cái, mới vừa rồi mình sao vậy, giống như một tên tiểu tử mới lớn, Lăng Thiểu Nghị ới Lăng Thiểu Nghị, bản thân không được quên mình đã là cha của một đứa trẻ, người phụ nữ nào có thể tiếp nhận đây?

Nghĩ tới đây, khuôn mặt anh âm trầm lời kéo Dung Thi Âm đi ra khỏi bệnh viện.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 270

Mầm Tai Vạ (1)

Sáng sớm hôm sau, khi Dung Thi Âm vừa mới bước vào phòng làm việc thay xong bộ đồ đồng phục y tá, đột nhiên một nữ y tá khác vội vã xông cửa chạy vào.

"A...!" Dung Thi Âm bị sợ đến kêu lên một tiếng, vội vàng quay đầu nhìn lại: "Cô làm sao vậy? Bộ dạng vội vàng hấp tấp, y tá trưởng mà nhìn thấy nhất định sẽ mắng cô đó!"

Nữ y tá thở hổn hển, cũng không có thời gian giải thích, nhìn thấy Dung Thi Âm thì hai mắt sáng rỡ, lập tức nắm tay cô, hướng ra ngoài chạy đi.

"Này, cô kéo tôi đi đâu vậy?" Dung Thi Âm không hiểu hỏi.

"Âm Âm, hiện tại phòng cứu cấp có một người rất khó dây dưa, nhất định chỉ đích danh cô đi xử lý vết thương của anh ta, thật là rất kỳ quái!" Nữ y tá cau mày nói.

"A, người kỳ quái?" Dung Thi Âm càng thêm khó hiểu.

Nữ y tá thần bí cười một tiếng nói: "Âm Âm, cô biết không? Y tá trưởng mê trai của chúng ta thấy người kia thì chảy nước miếng, đáng tiếc người này đến nhìn cũng không thèm nhìn cô ta lấy một cái, làm cô ta tức giận tới mức trợn mắt!"

Y tá trưởng của bệnh viện là phụ nữ ham danh lợi điển hình, một lòng muốn gả cho người có tiền, nghĩ mình có vài phần sắc đẹp nên cũng rất kiêu căng. Mặc dù trong bệnh viện các y tá khác không thích cô ta lắm, nhưng ngại chức vụ của cô ta nên cũng không thể làm gì được.

"Y tá trưởng cũng ở đây?" Dung Thi Âm càng thêm tò mò về lai lịch người này, vì vậy liền không chút do dự đi theo phía trước.

Bên trong phòng cấp cứu, chỉ thấy một người đàn ông đang ngồi, toàn thân phát ra khí chất lạnh lẽo, mà bên cạnh hẳn lại là bộ mặt lúng túng của y tá trưởng.

Khi y tá trưởng thấy Dung Thi Âm đến, trên khuôn mặt lập tức hiện ra nụ cười tự nhận là rất mê người, nhẹ giọng nói: "Vị tiên sinh này, y tá Dung đã tới!"

Chỉ thấy người đàn ông kia nghe xong, chậm rãi quay đầu, sau đó liền đứng dậy, một bộ trang phục màu đen ôm lấy vóc người cao lớn thẳng tắp vô cùng đặc sắc tinh tế, ngũ quan thâm sâu đẹp như tượng tạc làm mê hoặc lòng người, nhưng khí chất cương nghị giữa trán làm người ta không dám khinh thường.

"Cô chính là Dung Thi Âm?" Người đàn ông chậm rãi mở miệng, ánh mắt sắc bén lướt từ trên xuống dưới, hài lòng cười một tiếng.

"Y tá Dung, còn không nhanh chóng băng bó vết thương cho vị tiên sinh này, ngăn người tại đó làm gì?" Y tá trưởng hiển nhiên có chút không vui hô một tiếng.

Dung Thi Âm khẽ sờ một chút, vừa đi tới bên cạnh y tá trưởng đã nghe cô ta ‘cảnh cáo’: "Thật đúng là không nhìn ra, sức quyến rũ của cô thật lớn, tốt nhất là an phận thủ thường cho tôi!" Nói xong, liền cực kỳ tức giận rời đi.

Dung Thi Âm thở ra một hơi thật sâu, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó đi lên phía trước, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao ngạo trước mặt, trong lòng không biết vì sao lại phát sinh một áp lực rất lớn.

"Vị tiên sinh này, tôi có thể nhìn một chút vết thương của anh được không?" Cô nhẹ giọng hỏi.

Người đàn ông nhẹ nhàng cười một tiếng, ngay sau đó đưa tay phải đến trước mắt Dung Thi Âm, chỉ thấy nơi lòng bàn tay có một vết thương đang chảy máu.

Dung Thi Âm kinh sợ, lập tức ngẩng đầu nhìn người đàn ông đó, người này thật kỳ quái, vết thương sâu như vậy còn có thể cười thoải mái như thế.

"Tiên sinh, vết thương của anh thật nặng, tôi đề nghị anh đi chích một mũi tiêu viêm, chỉ xử lý đơn giản vết thương thôi thì không đủ!" Cô vừa nói, vừa nhanh chóng rửa sạch vết thương cho anh ta.

Sau khi người đàn ông nghe xong, trong mắt tươi cười nói: "Không cần, nghe nói trong bệnh viện này, người có tính nhẫn nại chính là y tá Dung Thi Âm, hôm nay nhìn thấy quả thật như thế!"

Dung Thi Âm nhẹ nhàng cười một tiếng nói: "Thật ra thì y tá nơi đây cũng rất có tâm đấy!"

Người đàn ông không nói thêm gì nữa, chỉ hơi có chút dăm chiêu nhìn về phía Dung Thi Âm.

Một lát sau, miệng vết thương được xử lý ổn thỏa rồi, người đàn ông mới đứng dậy, đôi con ngươi đen như đêm tối ẩn chứa lòng biết ơn, nhẹ giọng nói: "Cám ơn cô, y tá Dung, hôm nay nhìn thấy cô thật vui mừng, tôi họ Lô, sau này còn gặp lại!" Nói xong, liền đi ra ngoài.

Nhìn người đàn ông đi khỏi, Dung Thi Âm có chút ngạc nhiên, nữ y tá này giờ vẫn đứng sau lưng cô nhẹ nhàng tiến lên nói: "Không phải cô biết hẳn sao? Thật sự là một người đàn ông kỳ quái!"

"Đúng vậy, thật kỳ quái..." Dung Thi Âm thì thầm nói, đôi lông mày hơi nhíu lại có chút khó hiểu.

Cửa bệnh viện đỗ lại một chiếc xe thương vụ màu đen, tản ra khí thế lạnh lẽo.

"Lôi tiên sinh, vì sao không để bác sỹ riêng xử lý vết thương của người?" Thủ hạ có chút thắc mắc hỏi.

Lôi Tu Hành nhìn băng gạc bó quanh tay, môi mỏng nâng lên: "Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không cần ngạc nhiên." Ngay sau đó, hắn đưa mắt nhìn về hướng bệnh viện, giọng trầm thấp làm người ta đoán không ra ý đồ: "Tôi đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với cô gái kia!"

"Lôi tiên sinh???, thuộc hạ biết nên làm như thế nào rồi !"

Lôi Tu Hành gật đầu cười, sau đó hướng về phía tài xế nói: "Lái xe, đến cửa hàng bánh ngọt Smile!"

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào cửa kính thủy tinh của cửa hàng bánh ngọt, vừa đến giờ làm việc, cả đường phố sức nức mùi thơm của bánh ngọt.

Không lâu sau, khách hàng lục tục đến từng nhóm, đa số là những cô gái trẻ.

"A Nghị, giúp tôi trang trí cái bánh ngọt này."

"Anh đẹp trai, tôi muốn cái này, cảm ơn..."

Bố Dung ở một bên cười ha hả nhìn trong tiệm buôn bán thịnh vượng, kể từ ngày A Nghị tới cửa hàng làm việc, công việc buôn bán liền mỗi ngày

một chuyên tốt, rất nhiều các cô gái trẻ đều là vì A Nghị mới đến cửa hàng, cho nên nói cậu ta thật đúng là một chiêu bài tốt.

Ông nhất định phải giữ lại nhân tài này mới được!

Bên ngoài cửa hàng bánh ngọt bỗng náo nhiệt khác thường, chẳng biết lúc nào có ba chiếc xe thương vụ màu đen đỗ lại, lạnh lùng nhìn chăm chú tất cả bên trong cửa hàng, không lâu lắm, bốn vệ sĩ bước xuống xe, một người trong đó bước nhanh tới chiếc xe ở giữa, sau đó mở cửa xe, cung kính hạ thấp người.

"Lôi tiên sinh, đến rồi ạ, chính là chỗ này!"

Lôi Tu Hành trên người mặc một bộ âu phục màu đen chậm rãi xuống xe, hắn cũng không tiếp tục đi về phía trước, mà đứng ở nơi đó, bình tĩnh nhìn chăm chú vào cửa hàng bánh ngọt, một lúc lâu sau, khi khách trong cửa hàng vắng đi một chút, thì hắn khẽ nhếch môi, nhàn nhạt nói: "Đi thôi, chúng ta vào đi!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 271

Mười Triệu Đài Tệ Mới.

Đang dọn dẹp cái hộp bánh ngọt, giờ phút này Lăng Thiểu Nghị liền như có dự cảm, theo bản năng anh nhìn về phía cửa, đúng lúc nhìn thấy trong tiệm xuất hiện năm người mặc áo đen, trong mắt hiện lên vẻ cảnh giác.

Ba Dung không nhận thấy được chút kì lạ nào, mà cười ha hả đi lên phía trước nói: "Mấy vị tiên sinh, xin hỏi cần gì? Hôm nay có bánh trứng vừa mới ra lò!"

Trong đám, một vệ sĩ đứng ở sau lưng Lôi Tu Hành đi tới, lấy tay đẩy ba Dung ra, lạnh lẽo như băng nói: "Tránh ra, chúng tôi tới đây tìm người!"

Ba Dung nghe vậy, lại nhìn từ trên xuống dưới mấy người này, nhất thời trong lòng cảm thấy có chút rợn cả tóc gáy.

Mà Lăng Thiểu Nghị đứng ở đó, con mắt thâm sâu không hề chớp chăm chú nhìn người đàn ông đang đứng ở trước mặt.

Ánh mắt sắc bén của Lôi Tu Hành quét một vòng quanh bốn phía, lại nhanh chóng chuyển trở lại, chính xác nhìn thẳng vào đôi mắt Lăng Thiểu Nghị, hắn không lập tức nói chuyện, mà là nhìn lên nhìn xuống đánh giá người đàn ông trước mắt một lúc.

Tuy là mặc quần áo bình thường, nhưng không thể khinh thường khí thế toàn thân người này toát ra! Người đàn ông này quả nhiên không thể xem nhẹ.

"Nếu như tôi đoán không lầm, anh chính là người đã thương thủ hạ của tôi!" Lôi Tu Hành nhếch môi cười, hướng về phía Lăng Thiệu Nghị nói.

Lăng Thiệu Nghị cười lạnh một tiếng, cũng không sợ hãi chút nào nhìn người đàn ông phía trước, thản nhiên nói: "Thật đúng là không ngờ cái loại côn đồ đó lại có vị đại ca ra mặt thay hẳn!"

"Cần rõ, anh như vậy mà đòi cùng Lôi tiên sinh nói chuyện à!" Một người trong đám thủ hạ lạnh lùng quát.

"Nơi này không có chuyện của các cậu, câm miệng cho tôi!" Lôi Tu Hành quát lớn một tiếng.

"Dạ, Lôi tiên sinh!" Thủ hạ lập tức lui lại phía sau.

Trong mắt Lôi Tu Hành lướt qua chút thương thức, sau đó đi lên trước nói: "Vị tiên sinh này xưng hô như thế nào?"

"Tôi là một người tên tuổi bình thường, đối với anh mà nói cũng không phải là quan trọng, tất cả mọi người gọi tôi A Nghị!" Lăng Thiệu Nghị lạnh nhạt nói.

"A Nghị?" Ánh mắt Lôi Tu Hành thoáng qua vẻ nghi ngờ, ngay sau đó nhếch môi cười một tiếng nói: "Rất vui được gặp, tôi họ Lôi, tên đầy đủ là Lôi Tu Hành!"

Lôi Tu Hành? Ánh mắt Lăng Thiệu Nghị đột nhiên trở nên cảnh giác, lần nữa dò xét cẩn thận người này, nhưng chỉ một cái chớp mắt, liền che giấu sự kinh ngạc nơi đáy mắt, lạnh nhạt cười lạnh nói: "Từ lúc nào Mafia đã trở thành tổ chức côn đồ nho nhỏ chỉ biết thu phí bảo kê vậy?"

Sau khi Lô Tu Hành nghe xong, sắc mặt khẽ hơi biến thành cả kinh:
"Rốt cuộc anh là ai?"

Nếu như thật chỉ là một người bình thường, tuyệt đối sẽ không biết tên của hắn, lại càng không từ tên của hắn liên tưởng đến Mafia, trừ phi ... người này căn bản cũng không phải đơn giản là một người bình thường như vậy.

Lăng Thiếu Nghị không có chút ý giải thích nào, chỉ hơi hợt nói một câu: "Tôi nghĩ hôm nay Lô tiên sinh tới hoàn toàn là vì xử lý chuyện của thủ hạ!"

Lô Tu Hành nghe xong, nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó nhàn nhã ngồi ở trên ghế, hắn đã sớm nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của ba Dung, sau đó chuyển mắt đến trên người của Lăng Thiếu Nghị.

"Chuyện anh đã thương thủ hạ của tôi, tôi nhất định sẽ đòi lại, nhưng bây giờ tôi muốn nói đến vài vấn đề về giấy tờ mua bán nhà đất của cửa tiệm này, Vinh tiên sinh, ông hẳn là rất rõ ràng rằng giấy tờ nhà đất của cửa tiệm này là của chúng tôi!"

Ba Dung mồ hôi lạnh thi nhau rơi xuống, ông liên tục gật đầu nói:
"Đúng, đúng, nhưng thưa vị tiên sinh này, trên hợp đồng rõ ràng có viết thời gian kỳ hạn, còn chưa tới hạn mà..."

Mặc dù ông không biết vị Lô tiên sinh trước mặt này, nhưng vì là người có ánh mắt tinh tường nên vừa nhìn liền biết hẳn chính là người quản lý, cho nên ba Dung cũng không dám đắc tội quá mức.

"Vinh tiên sinh, con người của tôi không ưa thích cùng người khác cò kè mặc cả, hi vọng ông có thể hiểu!" Lô Tu Hành không chút do dự cắt đứt lời ba Dung.

"Lôi tiên sinh, anh có ý gì?" Lăng Thiệu Nghị biết người này cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, hẳn nhất định sẽ tìm được lý do đến làm khó.

Lôi Tu Hành đứng dậy, ngay sau đó, một thủ hạ sau lưng hắn đem một xấp tài liệu đưa đến.

"Vị A Nghị tiên sinh này, nếu như anh thích thay Vinh tiên sinh ra mặt tôi không phản đối, nếu các anh có thể trong vòng ba ngày có được mười triệu Đài tệ mới, cái cửa hàng bánh ngọt này sẽ thuộc quyền sở hữu của các anh!" Nói xong, hắn giơ giơ lên tài liệu trong tay.

"Cái gì? Mười triệu? Lôi tiên sinh, nơi này căn bản không trị giá số tiền ấy!" Ba Dung cảm thấy như mình bị lừa đảo.

Lôi Tu Hành cười lạnh một tiếng, nói: "Vinh tiên sinh, phần tài liệu trên tay tôi chính là mảnh đất trống này, tính toán giá trị, nơi này ở khu trung tâm sầm uất, hơn nữa khoảng chừng đến 200 mét vuông, một vị trí tốt như vậy, giá tiền như thế không có quá chút nào!"

"Anh quả thực là kẻ bắt ép người khác!" Ba Dung cực kỳ tức giận nói.

"Nói thế nào tùy ông, nếu như Vinh tiên sinh không bỏ ra nổi số tiền này, sớm nói với tôi rõ ràng, nếu không ba ngày sau tôi sẽ trực tiếp phái người tới nơi này phong tỏa cửa hàng!"

Lôi Tu Hành giận quá hóa cười tuyên bố, ngay sau đó, hắn đưa mắt nhìn Lăng Thiệu Nghị lần nữa đầy vẻ khiêu khích.

"Anh...!" Ba Dung tức giận đến toàn thân phát run.

Lăng Thiệu Nghị bình thản nhận lấy ánh mắt của Lôi Tu Hành, anh lạnh nhạt mở miệng nói: "Lôi tiên sinh một lòng muốn làm khó, vậy chúng tôi cũng chỉ có thể tiếp chiêu thôi, được, ba ngày sau, tôi sẽ chuẩn bị xong mười triệu tiền Đài tệ mới, hi vọng Lôi tiên sinh nói chuyện giữ lời!"

Lôi Tu Hành nhìn anh lời nói rõ ràng bộ dạng sáng quắc, ánh mắt thoáng qua vẻ hơi giật mình một chút, người đàn ông này quả nhiên không đơn giản, ngay sau đó cười một tiếng rồi nói: "Anh đã nói như vậy, trong lòng tôi còn gì để nói, được, ba ngày sau gặp, đây là danh thiếp của tôi, hoan nghênh anh đến thăm bất cứ lúc nào!"

Nói xong, thủ hạ của hắn liền đưa danh thiếp đến.

Lăng Thiếu Nghị nhận lấy danh thiếp, liếc mắt nhìn một cái, không nói gì nữa.

Đợi cả đám người đều đi hết, Ba Dung vẻ mặt khẩn trương tới trước mặt Lăng Thiếu Nghị lo lắng nói: "A Nghị à, chúng tôi nào có nhiều tiền như vậy để mua mảnh đất này, sao anh lại manh động đồng ý như vậy?"

Lăng Thiếu Nghị không lên tiếng, ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn nơi cửa, nếu như anh có chứng cứ chính xác xác định văn kiện không còn do đã bị thất lạc trong tai nạn ô tô năm đó, số tiền này đối với anh mà nói quả thật đến số lẻ còn không có, bây giờ nhìn lại chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 272

Không Phải Kiểm Tiền Mà Là Bài Bạc.

Không khí bữa ăn tối trở nên căng thẳng, mặc dù thức ăn đầy trên bàn, cũng không thể nào che dấu được nỗi lo lắng của ba Dung, chỉ thấy ông muốn giơ tay lên gấp thức ăn, nhưng sau đó lại buông đũa xuống, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lăng Thiệu Nghị đang ngồi đối diện...

"A Nghị à, sao anh lại lỗ mãng như vậy, tại sao lại đồng ý trong vòng 3 ngày chứ, chúng ta đâu có nhiều tiền như vậy!"

"Ba!" Dung Thi Âm cũng để đũa xuống, cô có chút không vui nói: "A Nghị cũng là muốn tốt cho chúng ta, người ta cũng đã tìm tới cửa hàng, nếu như không đồng ý thì có thể làm gì chứ?"

"Em gái, em nói lời này chị nghe không lọt lỗ tai rồi, dù sao cũng là chuyện của gia đình họ Dung chúng ta, tại sao A Nghị muốn nhúng tay vào, còn nữa, người ta muốn mười triệu đài tệ, cả nhà chúng ta gom cũng không đủ số tiền này, chị nghĩ tên Lôi gì đó, chính là lừa đảo thôi!"

Dung Thi Tinh vốn rất giận Lăng Thiệu Nghị vì luôn có thái độ lạnh lùng với cô, giờ thấy em gái lại che chở anh ta, cô càng thêm giận.

"Không sai, cái tên Lôi tiên sinh đó chính là lừa đảo, mười triệu đài tệ, Ba thấy gã muốn tiền bạc đến điên rồi!" Ba Dung giận đến nổi vỗ bàn thật

to nói.

"Ai da, tôi nói lão già này, ông không thể để bọn nhỏ ăn hết bữa cơm rồi hãy nói sao? Tình Tình cũng là vì chuyện này mà đặc biệt từ công ty chạy về!" Mẹ Dung nhẹ nhàng an ủi.

"Giờ lửa cháy đến nơi rồi, còn ăn cơm gì nữa, bị người ngoài lừa đảo không nói, trong nhà còn có một kẻ chuyên môn để người ta lừa nữa!" Ba Dung tức giận cực kỳ hét lên.

"Ba, sao người có thể nói như vậy được?" Dung Thi Âm càng thêm tức giận nói, lời ba nói không phải là đang ám chỉ A Nghị sao?

Lúc này, Lăng Thiếu Nghị cũng để đĩa xuống, trên khuôn mặt anh tuần không thấy chút tức giận nào, anh lạnh nhạt nói: "Bác Dung, giá cả mà Lôi Tu Hành nói là hoàn toàn phù hợp với giá đất quy định, về điểm này nhất định không thể nói hấn lừa đảo, còn nữa, xét về thân phận, hấn cũng không đến mức muốn đoạt tiền của một cửa hàng bánh ngọt nhỏ!"

"Làm sao lại không thể, hấn không phải là thủ lĩnh của đám côn đồ kia sao, lừa gạt bịp bợm là chuyện bọn chúng hay làm, không thu những thứ phí này lấy gì nuôi sống bọn chúng?" Ba Dung hừ lạnh, lớn tiếng phản bác.

Lăng Thiếu Nghị nhếch môi cười, anh hỏi ngược lại: "Vậy bác có biết lai lịch của ‘tên côn đồ’ kia không?"

"Tên côn đồ chính là tên côn đồ rồi, còn có thể có lai lịch gì, nhưng mà chỉ đúng là bọn đầu đường trẻ trâu và hung hãn thôi!" Ba Dung không đồng ý nói.

"Không, bác sai rồi!" Về mặt Lăng Thiếu Nghị từ cười cười trở nên nghiêm túc và lạnh lùng, anh nói từng câu từng chữ: "Đám người kia không phải là trẻ trâu và hung hãn bình thường đâu, bọn họ là người của Mafia!"

Câu nói của Lăng Thiểu Nghị thiếu chút nữa làm kinh hãi mọi người trong phòng, căn phòng đột nhiên yên lặng như tờ.

Sau một lúc lâu, Dung Thi Tinh không kềm chế được, cố giấu ánh mắt sợ hãi nói: "A Nghị, Mafia có phải chính là... tổ chức sát thủ rất lợi hại không?"

"Không sai!" Lăng Thiểu Nghị bình thản đáp.

Một bầu không khí quái dị lập tức bao trùm cả phòng.

"Sao lại có thể như thế nhỉ? A Nghị, nếu như bọn họ là người của Mafia, vậy tên họ Lôi đó, hẳn là..." Ba Dung hình như cũng cảm thấy có chuyện gì đó không ổn.

"Lôi Tu Hành là con nuôi của thế lực Chavez, phụ trách trông coi Đài Loan, cũng có khả năng là người thừa kế gia tộc này!" Lăng Thiểu Nghị hời hợt tiết lộ sự am hiểu sâu sắc đối với nội tình Mafia.

A...

Tất cả mọi người yên lặng, đồng thời, bọn họ cảm giác được nỗi bất an từ một mối nguy hiểm nào đó đang rình rập.

"A Nghị, làm sao anh biết những điều này vậy?" Dung Thi Âm nhìn sườn mặt anh tuấn của Lăng Thiểu Nghị, nhẹ giọng nghi ngờ hỏi.

Lăng Thiểu Nghị bình thản trả lời: "Anh cũng chỉ rất tình cờ mới biết được những chuyện này thôi!"

"Vậy chúng ta không thể nào đặc tội với bọn họ sao?" Ba Dung cẩn thận từng li từng tí hỏi Lăng Thiểu Nghị.

Lăng Thiểu Nghị thầm cười khố, xem ra chính mình nhất định phải cùng người của Lãnh Thiên Dục gặp nhau lần nữa! Anh nhìn ba Dung, ánh

mắt tuần nhả thoáng qua vẻ phức tạp:

"Cũng không hẳn vậy, chỉ cần chúng ta có thể đúng hạn chuẩn bị xong tiền là có thể dàn xếp ổn thỏa được rồi!"

"Nhưng số tiền này..."

"Mọi người không cần lo lắng, cháu sẽ nghĩ biện pháp xoay sở!" Lăng Thiếu Nghị trực tiếp cắt lời ba Dung.

Mười triệu đài tệ, đối với anh mà nói, cho dù là trong người không có đồng nào cũng sẽ có năng lực kiếm đủ trong vòng ba ngày.

"A Nghị, anh làm sao có được mười triệu đài tệ đây, anh có bạn bè ở Đài Loan sao?" Dung Thi Âm lo âu hỏi.

Lăng Thiếu Nghị nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Anh không phải đi vay tiền, mà là... đánh cuộc!"

"Đánh cuộc?" Cả nhà xôn xao hẳn lên!

"Cháu đánh cuộc như thế nào? Đánh cuộc với ai?" Mẹ Dung khó hiểu nhìn Lăng Thiếu Nghị hỏi. Bà biết người trẻ tuổi này nhất định không đơn giản, nhưng bạo dạn như thế bà cũng không nghĩ ra được.

"Bởi vì thời gian không đủ để đi Las Vegas, cháu chỉ có thể đi Macao, trong vòng ba ngày, cháu nhất định sẽ cầm trở về mười triệu!" Trong giọng nói nhàn nhạt có một sự tự tin chắc chắn.

"Không được!" Ba Dung cùng Dung Thi Âm cùng cất giọng nói.

Mà mẹ Dung cùng Dung Thi Tinh đã sớm sợ ngây người... Người đàn ông này là kẻ điên sao? Sao lại có thể hy vọng đi Macao bài bạc thắng tới mười triệu đài tệ? Điều này sao có thể?

"A Nghị, cái nơi bài bạc ấy chúng ta không nên đi, quá nguy hiểm!" Đôi tay nhỏ bé của Dung Thi Âm lôi kéo vạt áo của anh thật chặt, dường như sợ rằng anh sẽ biến mất ngay lập tức.

"Đúng rồi, đúng rồi, A Nghị, vẫn là đừng nên tới những chỗ đó, cậu có thể tìm bạn bè để mượn mà!" Ba Dung liền vội vàng nói. Đi Macao bài bạc thật là biết giỡn chơi? Ngộ nhờ anh ta chạy mất thì làm thế nào đây?

Các loại tâm tình cùng nghi ngờ đều không qua được mắt Lăng Thiếu Nghị, khuôn mặt khô ngô điềm tĩnh không biến sắc, anh trả lời: "Mọi người yên tâm đi, nếu cháu đồng ý giao tiền trong ba ngày, cháu nhất định sẽ giữ lời hứa!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 273

Bỏ Ra "Thế Lực" Trả Nợ (1)

Lăng Thiếu Nghị rời khỏi Đài Loan, chỉ một thân một mình đến sông bạc ở Macao, Dung Thi Âm vốn muốn xin nghỉ đi cùng anh, lại bị anh lạnh lùng cự tuyệt.

Kỳ hạn ba ngày trôi qua thật nhanh, vậy mà Lăng Thiếu Nghị không có chút dấu hiệu trở về nào, ba Dung không kiềm chế được cảm xúc lo lắng trước tiên, ở cửa hàng bánh ngọt tinh thần luôn hoảng hốt, thỉnh thoảng hướng nhìn ra cửa tiệm, bộ dáng trông gà hóa cuốc.

Mà Dung Thi Âm cũng cực kỳ lo lắng...

Cô lo lắng không phải cho ai khác, mà là Lăng Thiếu Nghị, đi lâu như vậy chưa có trở về, chẳng lẽ thật gặp nguy hiểm gì sao?

Còn có... Lôi tiên sinh trong miệng bọn họ có phải chính là người đàn ông gặp trong bệnh viện ngày đó hay không?

Nghĩ tới đây, Dung Thi Âm chạy như bay đến trước giá tài liệu, điên cuồng tìm kiếm tài liệu, những tài liệu liên quan tới người đến khám bệnh đều được lưu lại, chỉ cần cô tìm thấy đúng tài liệu, nhất định sẽ xác định có cùng một người hay không.

Theo thời gian biểu ngày đó, rốt cuộc Dung Thi Âm cũng tìm được tài liệu ghi danh, sau khi chậm rãi lật ra, ánh mắt cô chăm chú nhìn vào nét bút mười phần mạnh mẽ kia, đôi tay đột nhiên run lên...

"Rầm..." Theo tiếng vang truyền đi trong không khí, cả bản tư liệu đồng thời rơi xuống đất!

Là hản! Quả nhiên là hản, Lôi Tu Hành!

"Âm Âm ——" Tề Bồi Diên chẳng biết đi vào từ lúc nào, khi hản nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt luống cuống của Dung Thi Âm thì trên mặt khẩn trương, vẻ mặt không cần nói cũng biết.

Dung Thi Âm đột nhiên hoàn hồn, cô cuống quýt nhặt tư liệu rơi vãi đầy đất lên, hết sức lo lắng nói: "Tề tiên sinh, thật xin lỗi, tôi muốn xin nghỉ nửa ngày!" Nói xong, không đợi Tề Bồi Diên gật đầu, liền vội vã chạy ra ngoài...

"Âm Âm..." Tề Bồi Diên lo lắng kêu tên cô, vẻ mặt nghi hoặc!

Dung Thi Âm không biết làm thế nào mình lại có dũng khí lớn như thế chạy đến đây tìm Lôi Tu Hành, khi cô bị đưa đến phòng tổng thống của khách sạn này thì hai chân đều hơi run lên.

"Lôi tiên sinh, Dung tiểu thư đã tới!" Một thủ hạ đi lên trước cung kính nói với Lôi Tu Hành.

Áo sơmi đen càng lộ rõ thân hình to lớn đầy sức hấp dẫn của Lôi Tu Hành, chỉ thấy hản ngồi dựa vào ghế sofa, trên mặt hiện ra nụ cười đầy uy quyền, khi hản nhìn thấy bóng dáng sau cánh cửa kia, ý cười càng lan rộng ra.

"Cậu đi xuống đi!"

"Dạ, Lôi tiên sinh!"

Thủ hạ trước khi rời đi còn thuận tay đóng cửa phòng lại.

Dung Thi Âm theo bản năng quan sát bố cục căn phòng này, nó lớn đến mức làm người ta kinh sợ, xa hoa làm cho người khác nín lưỡi, song khi cô ý thức được Lôi Tu Hành đang dùng ánh mắt có chút hứng thú nhìn mình thì vội vàng hạ mắt xuống.

Lôi Tu Hành ưu nhã gác chéo hai chân, nhìn khuôn mặt mất tự nhiên của Dung Thi Âm, khước môi khẽ nhếch: "Dung tiểu thư tới là vì mười triệu đãi tệ đó sao?"

Dung Thi Âm cố nén nỗi sợ trong lòng, ngẩng đầu nhìn Lôi Tu Hành nói: "Đúng vậy, Lôi tiên sinh!"

Lôi Tu Hành đứng dậy đi tới trước mặt Dung Thi Âm, cố ý nghi ngờ mà hỏi: "A, thật sự là kỳ quái rồi, hình như Dung tiểu thư cũng không có mang tiền tới đây? Nếu như tôi nhớ không lầm, hôm nay đã là kỳ hạn ba ngày chót rồi!"

Dung Thi Âm nghe xong, đôi con ngươi đen trong veo như nước nổi lên vẻ khẩn cầu: "Lôi tiên sinh, thật ra thì hôm nay tôi tới đây là muốn cầu xin anh giơ cao đánh khẽ, có thể khoan dung thêm mấy ngày hay không, bởi vì... bởi vì nhà tôi quả thật không có nổi số tiền nhiều như vậy!"

Lôi Tu Hành cười dịu dàng, cô bé này có con ngươi thật là xinh đẹp, mà cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái cũng làm hắn càng thêm thoải mái!

"Nếu như nhà cô không bỏ ra nổi số tiền kia, như vậy tôi cho thêm nhiều thời gian hơn nữa cũng vô ích đấy!" Hắn cố ý tiếc hận nói.

"Tôi sẽ đi mượn, a, còn có A Nghị, anh ấy nhất định sẽ nghĩ biện pháp đem số tiền kia tới!" Dung Thi Âm vội vàng nói.

"A Nghị?"

Lôi Tu Hành nhú mày cười một tiếng: "Nói về A Nghị nhà cô thật đúng là không đơn giản, thế nhưng lại nghĩ đến đi Macao bài bạc thắng tới được mười triệu, chỉ là..."

Ánh mắt của hắn có kính nể: "Mười triệu dài tẻ đối với khả năng của hắn mà nói đích xác là chuyện nhỏ!"

Dung Thi Âm nghe vậy liền giật mình một cái: "Tôi không hiểu rõ ý tứ của Lôi tiên sinh..."

Tại sao bộ dạng hắn giống như hiểu rất rõ A Nghị vậy?

Sau khi Lôi Tu Hành nhìn phản ứng của Dung Thi Âm, tự nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, hắn buột miệng hỏi: "Tại sao cô đối với A Nghị lại không hiểu rõ một chút nào?"

Dung Thi Âm mờ mịt lắc đầu một cái...

"Được rồi, chúng ta sẽ không nhắc tới anh ta nữa, kỳ hạn ba ngày đã qua, tôi chưa nhìn thấy số tiền đó, Dung tiểu thư, nếu như cô là tôi, sẽ phải làm sao làm đây?"

Lôi Tu Hành đến gần Dung Thi Âm, cúi người hít thật sâu mùi thơm như hương hoa quả từ mép tóc cô...

Trong lòng Dung Thi Âm đột ngột cảnh giác, cô liên tiếp lui về phía sau mấy bước, né tránh sự mập mờ trắng đen không rõ ràng này, đôi mắt đẹp suýt nữa rơi lệ, e ngại không vui nhìn thẳng vào hai mắt của hắn.

"Lôi tiên sinh, xin anh cho chúng tôi thêm mấy ngày nữa, tôi nghĩ số tiền kia đối với anh mà nói là một con số rất nhỏ, anh cần gì nhất định phải làm khó chúng tôi đây?"

"Làm khó dễ các người?" Lôi Tu Hành đầy hứng thú nhìn Dung Thi Âm, ngay sau đó nói: "Không không không, tôi cũng không phải là cố ý làm khó dễ các người, như vậy đi, Dung tiểu thư, chúng ta làm một giao dịch chứ?"

"Làm một giao dịch? Giao dịch gì?" Dung Thi Âm nghi ngờ hỏi.

Lôi Tu Hành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết của cô, cười cười: "Tôi có thể trì hoãn mấy ngày, thậm chí có thể xóa bỏ số tiền ấy, nhưng là..."

Hắn dừng một chút, lại nói tiếp: "Nhưng là cô cũng phải bỏ ra một chút ‘thể lực’ mới được!"

Vừa dứt lời, ánh mắt yên tĩnh của hắn nhìn về phía Dung Thi Âm đã có sự biến hóa, đang thâm trầm như biển lại như xoáy nước quay cuồng khiến người ta kinh hãi...

Vậy mà trời sinh Dung Thi Âm tính cách đơn giản, căn bản là không hiểu rõ hàm ý trong lời nói cùng tin tức truyền đạt từ trong ánh mắt người đàn ông kia, sau khi cô nghe xong, liền vui mừng hỏi: "Lôi tiên sinh, là thật sao? Chỉ cần tôi làm công cho anh hoặc là làm công việc lao động nào đó, anh sẽ xóa bỏ số tiền này sao?"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 274

Bỏ "Thế Lực" Ra Trả Nợ (2)

Khuôn mặt Lôi Tu Hành hứng thú nhìn Dung Thi Âm, nói đầy ẩn ý sâu xa: "Đúng, chỉ cần cô chịu trả giá!"

"Chịu, tôi chịu, chỉ cần Lôi tiên sinh có thể giơ cao đánh khẽ, cái gì tôi cũng có thể làm!" Dung Thi Âm cực kỳ đơn giản, cô cho rằng sự chân thành của mình đã làm cảm động người đàn ông khó hiểu ở trước mặt này.

"Được, thật sự là một cô gái ngoan làm người ta động lòng!"

Hắn dùng ngón tay thon dài, nâng cái cằm trơn mượt của cô lên, con mắt thâm thúy của hắn nổi lên dục vọng, nhìn thẳng vào mắt cô.

Thân thể Dung Thi Âm đột nhiên run lên...

Ánh mắt của người đàn ông này làm cô cảm thấy cực kỳ không thoải mái, cô quay đầu đi chỗ khác, nhẹ giọng nói: "Lôi tiên sinh, hi vọng anh nói chuyện giữ lời!"

Lôi Tu Hành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Thi Âm tán thưởng, tuổi của cô hắn là còn rất nhỏ, cô nhóc mới vừa bước chân vào đời lại có thể khiến dục vọng của hắn nổi lên mãnh liệt, nhất là cô quá thuần khiết làm hắn càng khó kiềm chế bản thân.

Hắn cười cười đi tới bên cạnh tủ rượu...

"Dung tiểu thư, Lôi mỗ luôn luôn nói lời giữ lời, như vậy đi, tôi cũng không muốn làm khó dễ cô, dĩ nhiên cũng không cần cô làm thuê trả tiền cho tôi..."

Hắn vừa nói vừa thừa dịp cô chưa chuẩn bị, đổ vào ly rượu đỏ một gói bột không màu không vị.

Ngay sau đó giờ ly rượu trong tay lên...

"Chỉ cần Dung tiểu thư uống ly rượu này, xem như Lôi mỗ đã nhận ân huệ của cô, tôi có thể xóa bỏ món nợ này!"

"Uống ly rượu này?" Dung Thi Âm không ngờ Lôi Tu Hành sẽ nói như vậy, trong mắt cô hiện lên vẻ nghi ngờ.

Lôi Tu Hành chậm rãi đi về phía Dung Thi Âm, đưa ly rượu đỏ tới trước mặt cô, nhẹ nhàng nói: "Không sai, thật ra tôi cũng không nên tuyệt tình với cửa hàng bánh ngọt đó, chỉ là cái vị tên A Nghị kia của các người đã quá kích động đánh anh em của tôi, cho nên tôi chỉ muốn răn đe cảnh cáo mà thôi, chỉ cần Dung tiểu thư uống xong ly rượu này, xem như bỏ qua mọi chuyện!"

Dung Thi Âm nhận lấy ly rượu đỏ, cô kinh ngạc nhìn vào thứ nước màu đỏ yên tĩnh bên trong, đang tỏa ra ánh sáng đẹp đẽ dưới ánh đèn, mê hoặc giống như nụ cười của cô gái.

"Chỉ cần tôi uống ly rượu này, Lôi tiên sinh nhất định sẽ bỏ qua cho cửa hàng bánh ngọt, phải không?" Cô cẩn thận hỏi lại lần nữa, thật ra thì cô không quen uống rượu, hơn nữa cô còn nghe nói rượu đỏ mới vừa uống vào không có chuyện gì, nhưng dần dần rượu sẽ ngấm vào.

Lôi Tu Hành không nói gì thêm, chỉ mỉm cười gật đầu.

Dung Thi Âm hít một hơi sâu, sau đó lấy một tay bịt mũi lại, nhắm mắt đổ ly rượu đỏ vào miệng uống một hơi cạn sạch.

"Bốp, bốp, bốp!" Lôi Tu Hành nhếch môi cười thỏa mãn, ánh mắt tràn đầy hứng thú, hẳn đúng là lần đầu tiên nhìn thấy một cô bé uống rượu như vậy, thú vị, thật là thú vị...

Cũng không biết một lát ở trên giường, cô bé này có thể làm cho mình càng thêm hứng thú không, hẳn thậm chí có chút không thể chờ đợi.

"Dung tiểu thư..." Lôi Tu Hành tiến lên, một tay lấy ly rượu trong tay của cô, một bàn tay khác nhẹ nhàng đặt lên eo nhỏ của cô...

"Tính tình của cô đúng là làm động lòng người, tôi đồng ý với cô, bỏ qua cho cửa hàng bánh ngọt!" Hơi thở nóng bỏng của hắn lướt qua bên tai Dung Thi Âm, bàn tay bắt đầu không hợp lẽ dần dần dờ xuống siết chặt trên eo cô...

"Lôi tiên sinh, mời tự trọng!" Dung Thi Âm đột nhiên cả kinh, đôi tay dùng sức đẩy, thoát khỏi ngực của hắn!

Người đàn ông này rất quái lạ, hơn nữa nhìn ánh mắt của hắn thì biết rõ một bộ dạng xấu xa, vì vậy, cô không nói hai lời, lập tức chạy tới cửa...

Nhưng mà, Dung Thi Âm phát hiện cánh cửa này... đã bị khóa lại rồi!

"Dung tiểu thư, tôi luôn luôn không thích ép buộc người khác, lát nữa, cô sẽ chủ động cầu xin tôi muốn cô!"

Nụ cười trên gương mặt anh tuấn của Lôi Tu Hành càng thêm tà ác, thân thể to lớn cao ngạo vẫn cứ đứng ở đó, chỉ là cực kỳ ưu nhã cời cà vạt của mình, sau đó là áo sơ mi...

"A..." Dung Thi Âm kinh hãi kêu lên, khi cô thấy bắp ngực săn chắc của Lôi Tu Hành, trong lòng lại dấy lên một sự rung động...

"Anh... Anh cho tôi uống cái gì?" Cô cảm thấy trong cơ thể mình đang nổi lên một cảm giác đáng sợ, tựa như trống không càng giống như là một loại khát vọng!

Lôi Tu Hành từ từ tiến lên, bàn tay to lại đặt lên vòng eo nhỏ nhắn của Dung Thi Âm, cúi người thật sâu ngửi mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái trên người cô, sau đó dùng đầu lưỡi tham lam hôn lên vành tai nhạy cảm của cô...

"Cô gái ngoan, tôi chỉ muốn để cho cô được khoan khoái một chút thôi." Giọng nói trầm thấp của Lôi Tu Hành lọt vào màng nhĩ của cô, càng giống như là một loại đầu độc cùng thôi miên...

"Không... buông tôi ra..." Trong đầu Dung Thi Âm còn sót lại một chút lý trí, cô chỉ muốn đẩy Lôi Tu Hành ra khỏi bằng mọi cách, sau khi thuốc đã bắt đầu có tác dụng, hô hấp của cô càng lúc càng trở nên dồn dập, ánh mắt cũng trở nên càng lúc càng nhu hòa yêu mị...

Cô thể nhưng khát vọng có một sức mạnh dẫn dắt, bổ sung cho mình... Trong cơ thể cô thật khó chịu!

"Cô cam lòng để cho tôi thả cô ra sao?" Bàn tay Lôi Tu Hành phác họa theo đường cong tuyệt đẹp của cô, hôn vào trên cổ cô tràn đầy kích tình, nhẹ nhàng gặm cắn, khiêu khích, đùa giỡn...

"Uhm..." Dung Thi Âm cảm thấy mình đã sắp muốn hòa tan, trong cơ thể trống không càng lúc càng nghiêm trọng, mặc dù cô biết có những chỗ nào đó không đúng, nhưng là... lại không khống chế được mình dần dần muốn nghênh hợp thân thể!

Lôi Tu Hành rất hài lòng khi thấy tình trạng này, hắn lấy một ly rượu đỏ khác, nhẹ nhàng mở đôi môi như cánh hoa của cô, chậm rãi rót vào...

Hắn vừa mới cho cô uống vị thuốc có tên là... độc chất mê hoặc, gặp rượu sẽ phát huy tác dụng lớn hơn nữa!

Hắn muốn người con gái này hoàn toàn thể hiện sự nhiệt tình của mình!

Dung Thi Âm bất lực ngồi liệt trên thảm trải sàn, tròng mắt càng thêm mê ly, cô nhìn thân thể cao lớn của Lôi Tu Hành, sau đó giơ cánh tay lên, hô hấp dồn dập...

"A Nghị. A Nghị." Âm thanh của cô dịu dàng cực kỳ, làm cho đàn ông sẽ vì thế mà điên cuồng!

Ở trước mắt của cô đã đột nhiên xuất hiện Lăng Thiểu Nghị với bộ dáng... anh tuấn khôi ngô, với dung mạo đẹp như tượng tạc, cử chỉ đầy khí chất cao quý...

Tất cả điều này đều làm cô động lòng không dứt...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 275

Bị Tra Ra Thân Phận Thực Sự.

“A Nghị? ”

Sau khi Lôi Tu Hành nghe thấy có chút bất mãn nhúu mày, ngay sau đó trên mặt nở nụ cười thấu hiểu, hắn càng tiến lại gần cô thêm, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói:

“Quả đào mật đáng yêu, thì ra cô thích A Nghị nha, ha ha, chỉ là đáng tiếc, tôi muốn nếm thử trước hương vị của cô như thế nào... ”

“Đừng... Không cần... ”

Dung Thi Âm cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng trong cơ thể có làn sóng khô nóng làm ý thức cô dần dần tiêu tán, cô không có cách nào khống chế mình, chỉ cảm thấy bản thân khó chịu gần chết.

Nhìn cô bởi vì dục hỏa thiêu đốt mà làn da trở nên phẩn hồng, trong mắt Lôi Tu Hành*****vọng ngày càng nồng đậm, không nói hai lời hắn liền bế ngang Dung Thi Âm lên, đi về phía phòng ngủ...

Cô bé này cả người tỏa ra hương thơm cỏ xanh nồng nàn làm hắn không có cách nào khống chế được, những người phụ nữ bên cạnh hắn đều quá mức yêu mị và tràn ngập mùi son phấn, lần đầu tiên trong bệnh viện khi hắn nhìn thấy cô y tá nhỏ thanh thuần này, hắn đã có ý nghĩ đoạt lấy cô.

Hắn lại chưa bao giờ bạc đãi mình, vì vậy, chỉ cần là phụ nữ hắn coi trọng, hắn liền đánh nhanh thắng nhanh, rồi sau đó sẽ vứt bỏ như món đồ bị bỏ đi.

Hắn nhẹ nhàng đặt người phụ nữ trong ngực xuống giường, nhìn thân thể cô đẹp tựa như đóa hoa, Lôi Tu Hành kìm lòng không được vươn bàn tay ra, ngón tay mang theo nhiệt độ cực nóng khẽ vuốt thân thể cô, cảm thụ cô bởi vì mình đụng chạm mà thân thể không ngừng run rẩy giãy dụa...

“Thật là cô bé thanh thuần, sạch sẽ...”

Hắn khen ngợi từ đáy lòng, mặc dù cô không có dáng người ma quỷ, nhưng lại có lỗi có lỡm, chỗ nên lồi thì lồi, nên vênh thì vênh, đặc biệt còn có mùi hương cơ thể tươi mát, chỉ thoáng tới gần cô, hắn đã sắp không khống chế được,

“Ừm... Thật khó chịu... Khát quá...”

Dung Thi Âm hoảng hốt vươn cánh tay nhỏ bé lên lại không biết mình phải làm những gì, chỉ là cảm thấy vừa nóng vừa khát...

“Quả đào mật, tôi cho cô nước...”

Tham muốn giữ lấy của phái nam trong cơ thể Lôi Tu Hành đều bị kích thích hết rồi, hắn cúi người, không kịp chờ đợi định hôn lên môi cô, liền nghe thấy phòng khách bên ngoài truyền đến tiếng vang thật lớn...

“Bang...”

Dựa vào âm thanh này, không khó nghe ra là toàn bộ cánh cửa bị đá văng!

“Lôi Tu Hành, anh rút ra đây cho tôi!” Tiếp theo là một tiếng rống to như muốn rung sập cả khách sạn!

Lôi Tu Hành thông thả ung dung đi ra, mang vể lười biếng và thông dong, khi hăn thấy người đang giận dữ đứng ở trước mặt mình là Lăng Thiếu Nghị thì con mắt vốn bình tĩnh thoáng qua vể giật mình, sau đó cười ha hả:

“Xem ra vận số của anh cũng không tệ, tìm được đến đây, hăn là anh đã sắp xếp được mười triệu Đài tệ rồi! ”

“Không sai! ”

Giọng nói của Lăng thiếu Nghị càng thêm rét lạnh: “Âm Âm đâu? Anh đã làm gì cô ấy?”

Lôi Tu Hành cười quái dị một tiếng: “Âm Âm? Kêu thật thân thiết nha, nếu như Lôi mỗ nhớ không nhầm, anh là người đã có vợ, làm sao lại cùng một cô gái có quan hệ? ”

Thân thể anh tuấn của Lăng Thiếu Nghị run lên, ngay sau đó, ánh mắt anh trở lên sắc bén vô cùng...

“Xem ra bối cảnh gia đình tôi đã bị anh tra rất rõ ràng! ”

Sau khi Lôi Tu Hành nghe vậy, hăn nhàn nhã tự đắc ngồi lên ghế sa lông, cẩn thận đánh giá Lăng Thiếu Nghị rồi nói:

“Đường đường là phó tổng giám đốc nhà tài phiệt Lăng Thị, cho dù đi đến chỗ nào thì hơi thở trên người anh cũng không giống người bình thường, năm đó anh lấy tủy của mình cứu con trai làm oanh động cả thương giới, chỉ là, Lôi mỗ có chút không hiểu, Lăng Thiếu Nghị ngày trước sao lại trở thành A Nghị làm công rồi? ”

“Xem ra Lôi tiên sinh đối với sự tình của Lăng gia thật sự là hiểu biết không ít, nếu anh đã biết thân phận của tôi, nên rõ ràng là tôi nhất định sẽ mang tiền đến đây, tại sao còn dưng đến Dung Thi Âm? ”

Ánh mắt Lăng Thiếu Nghị sắc bén như lưỡi dao, thẳng tắp hướng về phía Lô Tu Hành.

“Chật chịt... Chỉ là nghe danh không bằng gặp mặt! ”

Lô Tu Hành vẻ mặt hứng thú nhìn Lăng Thiếu Nghị nói:

“Nghe đồn nhị thiếu gia Lăng gia tính tình luôn luôn ôn hòa, khiêm lễ, hôm nay gặp mặt lại có vẻ sắc bén giống Lăng Thiếu Đường, không hổ là người của Lăng gia, đều có khí thế giống nhau! Hơn nữa... Rất được phụ nữ thích! ”

“Hãy bớt nói lời vô nghĩa đi! ”

Lăng Thiếu Nghị không kiên nhẫn nhú mày, sau đó đem vali da “Đông” một tiếng ném đến trước chân hắn.

“Đây là số tiền anh muốn, chỉ cần đem Dollar đổi thành tiền Đài Loan là được rồi, mười triệu Đài tệ một đồng cũng không thiếu, tôi muốn mang Dung Thi Âm đi, về sau tôi không hi vọng sẽ nhìn thấy người của anh lại đi quấy rầy cửa hàng bánh ngọt! ”

“Người của Lăng gia đúng là thẳng thắn! ”

Lô Tu Hành đem vali da mở ra, nhìn bên trong đựng đầy Dollar, cầm lên một chồng, ngay sau đó cười cười nói:

“Chẳng qua tôi muốn giải thích một chút, Dung Thi Âm là tự tìm đến cửa, tôi căn bản không có chủ động đi trêu chọc cô ấy, chỉ là... mùi vị của cô ấy quả thật rất tốt, thanh thuần ngọt ngào giống như quả đào mật, làm người ta không nhịn được muốn hung hăng cắn xuống... ”

Hắn cười ha ha, cầm cái vali lên.

“Đáng chết! Anh đã làm gì cô ấy? ”

Lăng Thiếu Nghị túm lấy cổ áo hắn, ngay sau đó hung hăng giơ nắm đấm lên...

Lôi Tu Hành không tránh né chút nào, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng cười một tiếng nói:

“Anh vào phòng ngủ xem một chút chẳng phải sẽ biết sao? Anh phải mau lên nha, cô ấy sắp không kiên trì nổi nữa rồi! ”

“Anh... ”

Lăng Thiếu Nghị không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng bởi vì lo lắng cho Dung Thi Âm thực sự xảy ra vấn đề gì, chỉ có thể hất Lôi Tu Hành ra, chạy như gió xông vào phòng ngủ.

“Người đàn ông may mắn, thật tiện nghi cho anh! ”

Lôi Tu Hành nhún vai, sửa sang lại bản thân.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 276

Say Mê Quên Lối (1)

Lúc Lăng Thiểu Nghị xông vào phòng ngủ, tâm lí chưa có bất kỳ sự chuẩn bị nào, lại bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi...

Chỉ thấy Dung Thi Âm đang nằm trên chiếc giường to tràn đầy hơi thở mập mờ, mái tóc đen óng như thác nước càng làm nổi bật con người mênh mông sương mù, khiến cho cô xinh đẹp như mang theo một cỗ linh khí.

Quần áo trên người cô có hơi rộng mở, lộ ra một mảng da thịt tinh tế trắng như tuyết, nõn nà giống như kiệt tác của Thượng Đế, hai chân tuyết trắng vô ý thức từ trong quần áo lộ ra ngoài, trên ga giường như tơ lộ ra vẻ vô lực càng thêm câu hồn.

Một màn này, cho dù là thánh nhân cũng không nhìn được mà phạm sai lầm...

“A Nghị... A Nghị...”

Cô còn đang nhẹ nhàng lẩm bẩm gọi tên Lăng Thiểu Nghị, sóng nhiệt trong cơ thể giống như theo hơi rượu kéo tới, làm đôi mày ngài đẹp đẽ động lòng người của cô khẽ nhíu lại.

Dung Thi Âm than nhẹ một tiếng làm cho suy nghĩ của Lăng Thiểu Nghị hoảng hốt kéo trở lại, anh vội vã bước lên phía trước, trên mặt vừa

khiếp sợ vừa giận dữ.

Đáng chết! Họ Lôi kia rốt cuộc đã làm gì đối với cô ấy?

Cô ấy uống rượu sao?

“Âm Âm... Âm Âm...”

Lăng Thiếu Nghị vỗ nhẹ khuôn mặt của cô, hình như muốn xác định suy đoán của mình.

“Ừm...”

Thân thể mềm mại của Dung Thi Âm dính lên lồng ngực anh, ngay sau đó, cánh tay giống như rắn quấn lên cổ anh.

“A Nghị...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngẩng lên, ánh mắt mê ly nhìn anh, đôi môi anh đào mê người hé mở, tựa như muốn mời anh đến thưởng thức.

Trước mắt anh là khuôn mặt dịu dàng thanh tú, đôi lông mày đen nhánh nhẹ nhàng nhíu lại cũng đẹp như thế, khuôn mặt đơn thuần vô tội như hoa lê đầu cành ngày xuân, tinh khiết hoàn mỹ, mặc dù Lăng Thiếu Nghị bị say mê trong chốc lát, lại không biết từ đâu trong lòng dâng lên một mối lửa giận.

“Đáng chết! Dung Thi Âm, tỉnh táo lại cho anh, tại sao lại uống rượu?”

Cơn giận tựa như lan ra cả người anh, bàn tay to của anh càng thêm giữ chặt eo của cô.

Trong lòng không khỏi rủa thầm... Nếu như cô lại dùng vẻ mặt mê ly hấp dẫn trí mạng này nhìn mình, tuy không cho phép chính mình làm gì với

cô, nhưng anh là đàn ông nha, lại là người đàn ông bình thường, chẳng lẽ giờ phút này cô không biết mình bị nguy hiểm cỡ nào sao?

Vừa nghĩ tới Lôi Tu Hành có lẽ cũng nhìn thấy dáng vẻ này của cô, anh liền hận không thể làm thịt người!

Đôi môi mềm mại của Dung Thi Âm nhẹ nhàng mở ra, ngay sau đó khẽ mỉm cười, nụ cười này nha, ấm áp, sạch sẽ giống như mây trên trời, chỉ là, nụ cười này, là cười với anh sao?

Trái tim Lăng Thiệu Nghị một hồi hoảng hốt, nhưng mà, một tia máu đỏ, ở nơi không nhìn thấy xuất hiện, đem nhu tình vừa xông tới của anh kiềm chế lại.

Chỉ thấy ánh mắt nguy hiểm của anh khép hờ, giống như một con diều hâu bay lượn trên bầu trời, sắc bén và cuồng bá...

Đưa bàn tay ra, kéo lấy thân thể của cô, lạnh lùng nói:

“Đi, mọi chuyện kết thúc rồi, cùng anh về nhà! ”

“Không... ”

Dung Thi Âm cảm thấy thật khó chịu, trên người vừa nhột vừa tê, hơn nữa trong cơ thể giống như có cây đuốc đang đốt cháy chính mình.

“Nóng quá... ”

Cô cất tiếng khóc, ngón tay phủ lên ngực chính mình, kéo quần áo, da thịt trắng nõn tinh tế lộ ra một mảng lớn...

“Âm Âm... ”

Lăng Thiệu Nghị ngồi xuống, ngón tay dài tìm tòi, nâng khuôn mặt đỏ ửng của cô lên, kinh ngạc phát hiện đôi con ngươi của cô tràn đầy mỉa mai hoặc

và mê ly.

Đột nhiên bàn tay anh siết chặt lại... Anh nhất định phải giết cái tên Lôi Tu Hành đó!

Hắn thế nhưng lại cho cô uống mì được?

Dáng vẻ này của cô không khó để Lăng Thiệu Nghị nhìn ra đầu mối, xem ra Lôi Tu Hành còn chưa kịp động thủ, anh đã kịp thời đến ngăn cản hành vi thú tính của hắn!

Đang suy nghĩ, anh chợt cảm thấy một đôi tay bé nhỏ nhẹ nhàng đặt lên khuôn mặt mình, cảm giác tinh tế non nớt không khỏi làm toàn thân anh run lên.

“Âm Âm...”

Ngay sau đó, Lăng Thiệu Nghị quay mặt đi, cổ nén hơi thở đang dần trở lên rối loạn, bàn tay nhanh chóng sửa sang quần áo đang xốc xếch đến không chịu nổi của cô.

“Nghe lời, anh dẫn em về nhà!”

Tuy là nói vậy, nhưng trong lòng Lăng Thiệu Nghị rất rõ ràng, Dung Thi Âm trúng phải loại thuốc này, chỉ có một cách duy nhất có thể loại trừ được, nhưng...

Anh không muốn dùng cách này chiếm tiện nghi của cô.

Bàn tay to của anh vừa định rời đi, Dung Thi Âm liền kéo tay anh lại, sau đó kéo đến khuôn mặt nhỏ nhắn của mình nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó, thở khê, ngồi xổm trên giường, lập tức liền ôm lấy cổ Lăng Thiệu Nghị, đôi môi đỏ mọng đặt lên môi anh.

Hơi thở tinh tế phả lên mũi anh, kỹ thuật hôn không lưu loát cho thấy bởi vì dục hỏa mà thân thể cô trở lên khó chịu đến không chịu nổi.

“A Nghị... A Nghị...”

Cô nhẹ nhàng ghé vào tai anh thở hổn hển, ánh mắt ngày càng mê ly, thân thể mềm mại giống như rắn quấn lấy thân hình to lớn của Lăng Thiệu Nghị.

Lăng Thiệu Nghị hít vào một hơi, cô gái này chẳng lẽ không biết mình đang trêu chọc người sao?

“Ừm...”

Vẻ mặt Dung Thi Âm càng thêm hấp dẫn, cô nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại đáng yêu:

“Em... Em nóng quá, thật khó chịu...”

Tiếng thở dốc nhẹ nhàng như tơ quét qua gò má cương nghị tuần dật của Lăng Thiệu Nghị, chân mày anh nhẹ nhàng nhăn lại, rốt cuộc cũng không khống chế được, trong cơ thể anh dần dâng lên cổ hơi thở nam tính nóng rực quen thuộc.

Anh say mê cúi người, đôi môi mỏng khiêu gợi đặt lên môi anh đào của cô...

“Ừm...”

Thừa dịp lúc Dung Thi Âm há miệng, đầu lưỡi của anh mạnh mẽ tiến quân thần tốc, hoàn toàn lấp đầy mùi đàn hương trong miệng cô, hơi thở cuồng hân cũng tràn ngập chớp mũi cô.

Mà bàn tay to của anh tràn đầy tham muốn giữ lấy cũng vuốt ve đường cong linh lung hấp dẫn của cô.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 277

Say Mê Lạc Lối (2)

Dịu dàng hôn cô, giống như trứng phải đập cây anh túc, Lăng Thiểu Nghị chưa từng có loại cảm giác này, muốn lướt qua rồi dừng lại, nhưng lại say mê muốn chiếm đoạt nhiều hơn.

Mãnh liệt hôn, nhiệt độ cơ thể cực nóng, bàn tay nóng lên, hương nước hoa vị xạ hương mê người... trong cơ thể cô gợi lên một trận sóng tình cuồng dã.

Hơi thở hỗn loạn của anh trực tiếp đưa vào trong miệng cô, *****cay xỏ xuyên qua toàn thân cô, làm máu cô sôi trào, trái tim rung động.

“A Nghị...”

Dung Thi Âm cố gắng mở mắt, sau khi cô ý thức được người đàn ông trước mắt này thực sự là Lăng Thiểu Nghị thì sắc mặt càng thêm đỏ ửng, không thể tự kiềm chế được: “Ôm em...”

Cô thở gấp, tựa như một đứa bé tham ăn.

Những lời này của Dung Thi Âm gần như đem lý trí vừa thoáng kéo về của Lăng Thiểu Nghị diệt sạch, anh nâng người dậy, khắp người tỏa ra hơi thở tà nịnh, giống như ma thú trong cơ thể sắp xông ra!

“Không cần rời xa em... ”

Toàn thân Dung Thi Âm đỏ bừng, cảm giác khác thường khiến cho cô phải cắn chặt răng, sau một lúc, cô lại ôm lấy Lăng Thiếu Nghị một lần nữa.

“Âm Âm... ”

Lăng Thiếu Nghị đẩy cô ra, anh biết rõ dục vọng mãnh liệt của mình, đối mặt với cô gái làm mình động lòng, anh không cách nào không khiến mình triệt để biến thành dã thú.

“Nhìn rõ xem anh là ai! ”

Giọng nói của anh trầm thấp như đàn vi-ô-lông, thô lỗ mà cũng tràn đầy tình dục ra lệnh.

Dung Thi Âm mở ra con ngươi xinh đẹp, cánh môi mềm mại sắp bị cô cắn nát, ngón tay nhẹ nhàng phác họa khuôn mặt anh.

“ Nghị... ”

Giờ phút này cô nói thì thầm nhỏ nhẹ, giống như mộng ảo cũng giống như tỉnh táo.

Lăng Thiếu Nghị thở gấp một tiếng, chợt hôn lên cánh môi mềm mại của cô, tỉ mỉ thưởng thức nước miếng tươi mát ngọt ngào này, mặc kệ cô biết hay là không, cô chính là của anh, không phải sao?

Trái tim tựa hồ chưa từng có kiên định giống như hôm nay, mà những điều bản khoán giờ phút này cũng tan thành mây khói.

Đầu lưỡi ẩm áp đưa vào khoang miệng anh đào của cô, bừa bãi trêu chọc cái lưỡi thơm tho mềm mại của cô, dùng sức hút hương thơm ngọt

ngào trong miệng cô, hấp thu nước miếng ngọt như mật, để cho cô chỉ có thể vô lực và mịt mù rên rỉ.

Thân thể của cô, xúc cảm đẹp đẽ, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh, bụng dưới truyền đến một cỗ nóng rực, trong lòng đối với thân thể cô cũng tràn ngập tò mò.

Bàn tay anh chậm rãi trên người cô vuốt ve, đến mức, quần áo trên người cô từng cái từng cái bị cởi ra.

Khi thân thể xinh đẹp của cô hoàn toàn xuất hiện trước mặt Lăng thiếu Nghị thì ánh mắt của anh nhìn cô hoàn toàn thay đổi.

Tròng mắt đen trước sau như một trong nháy mắt tràn đầy dục vọng chiếm hữu nguyên thủy...

Đôi môi anh lần nữa áp xuống, điên cuồng cắn mút đôi môi cô, một cánh tay giữ chặt eo cô không để cho cô chạy trốn, một cánh tay khác đặt trên gáy cô, đầu ngón tay nóng rực trêu đùa vành tai nhạy cảm của cô.

Mặc dù Dung Thi Âm thở hổn hển, nhưng lại chưa hề có kinh nghiệm khiến cô lo lắng giãy dụa loạn xạ thân thể, làm cho Lăng Thiếu Nghị càng thêm thương tiếc và cuồng dã.

“Âm Âm... Không cần khẩn trương...”

Anh ở vành tai cô nhẹ nhàng nỉ non, lấn người đến gần cô, hơi thở dũng mãnh nhanh chóng bao phủ thân thể mảnh khảnh của cô, giọng nói giống như chú ngữ tình yêu.

“A Nghị...”

Hình ảnh nửa thật nửa giả làm cô có chút lo lắng, nhưng cơn sóng nhiệt kinh người trong cơ thể làm cô không khỏi muốn dán chặt lên cơ thể anh.

Đầu ngón tay Lăng Thiểu Nghị nhẹ nhàng vuốt qua gương mặt trơn mềm của cô, ở bên đôi môi mọng đỏ mập mả sát, ngón tay tỉ mỉ dán lên cánh môi cô, bồi hồi qua lại.

Dung Thi Âm cảm giác toàn thân tê dại, thân thể của cô một mảnh xុ lơ.

Lăng Thiểu Nghị dù sao cũng chỉ là trêu chọc, bàn tay tình ái chỉ nhẹ nhàng vuốt qua khuôn mặt và đôi môi của cô, hơi thở ma mỵ tựa như muốn cắn nuốt cô.

Hô hấp Dung Thi Âm càng trở lên dồn dập, lồng ngực tình tráng của anh phát ra lực hấp dẫn cực lớn, làm cho cô liều lĩnh muốn chôn sâu đầu vào trong ngực anh.

“Ừm...”

Cô bị hơi thở của anh mê hoặc, dường như chỉ có anh hôn mới có thể giảm bớt cảm giác khó chịu trí mạng trong cơ thể cô, bàn tay nhỏ bé trắng nõn không tự chủ được ôm lên cổ anh, ý loạn tình mê quên mình đáp lại.

Cô không thể tiếp tục kháng cự khoái cảm này, xa lạ và tê dại, muốn chống cự nhưng lại thủy chung không có cách nào chống cự dục hỏa dưới đáy lòng mình, trầm luân trong lồng ngực Lăng Thiểu Nghị.

Bụng dưới của anh bỗng nhiên căng thẳng, quyết định không bao giờ áp chế dục vọng của mình nữa, bàn tay chậm rãi rời xuống, che ở giữa hai chân cô, nhẹ nhàng khiêu khích.

“Ừm...”

Thân thể Dung Thi Âm không tự chủ được cong lên, trong miệng càng phát ra tiếng thở gấp khiến mình xấu hổ muốn chết.

Cô đóng chặt mắt sáng lại, hàm răng trắng nõn cắn chặt cắn môi đỏ tươi, đầu nhỏ hình như cực kỳ khó chịu mà quay trái quay phải, trong miệng phát ra âm thanh gần như khóc thầm nức nở nghẹn ngào.

“Em... Em muốn...”

Cô mềm giọng lắm lắm nỉ non, nhưng mà cũng không biết đến tột cùng mình muốn cái gì?

“Em muốn cái gì?”

Lăng Thiệu Nghị cố ý dừng lại tất cả động tác, thô lỗ hỏi, mặc dù anh biết mình đã căng không thể căng hơn được nữa, mặc cho chính mình bị cô khơi lên dục vọng đang bị hành hạ tưởng đau.

Nhìn phản ứng mới lạ non nớt của cô, anh thế nhưng lại cảm nhận được cảm giác vui vẻ hưng phấn trước nay chưa từng có.

“Em không biết...”

Dung Thi Âm mở tròn mắt mê ly ra, sóng mắt mê ly giống như sương mù thần bí, cực kỳ quyến rũ và mỹ hoặc nhìn anh.

“Em muốn cái gì? Anh hiện tại sẽ cho em...”

Nhìn thân thể run lẩy bẩy của cô hoàn toàn bao trùm màu hồng đào sáng bóng, Lăng Thiệu Nghị cảm thấy lòng mình đều muốn hòa tan, ngọt ngào của cô hoàn toàn mê loạn trái tim anh, cô gái này mang cho anh cảm giác muốn chinh phục trước nay chưa từng có.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 278

Hành Động Đà Điếu Của Dung Thi Âm.

Cả đêm triền miên, Lăng Thiệu Nghi đòi hỏi vô độ, mà Dung Thi Âm thì mệt mỏi ngã vào trong lồng ngực của anh, mặc cho anh hôn lên vầng trán lấp lăm mồ hôi của mình.

Ánh mặt trời dịu dàng xuyên qua màn cửa sổ chiếu vào trong phòng ấm áp, dường như đã đến giữa trưa.

Một đôi mắt đen chiếu lên gò má đang ngủ say của Dung Thi Âm, giờ phút này cô yên lặng dịu dàng tựa như thiên sứ, đôi con ngươi xinh đẹp đóng chặt lại, lông mi dài tinh tế nhẹ nhàng run rẩy theo hô hấp của cô, đáng yêu giống như cánh bướm.

Khóe môi Lăng Thiệu Nghi nâng lên nụ cười đã lâu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cô gái trong ngực.

Cô gái này đến tột cùng có ma lực gì, thế nhưng lại làm cho mình một lần nữa mất khống chế.

Anh không hối hận hành động hôm qua của mình, mặc dù trong nháy mắt khi anh tiến vào mới biết Dung Thi Âm còn là xử nữ, nội tâm đau lòng trong nháy mắt bị kích tình thể chỗ, cô giống như một quả bom nguyên tử có uy lực kinh người, trong cơ thể anh dâng lên từng đợt sóng to gió lớn!

Cô không phải một người phụ nữ phong tình vạn chủng, hơn nữa không lưu loát mà còn có chút vụng về, nhưng chính cô đã trộm đi trái tim anh, anh không có cách nào xem như chuyện tối qua chỉ là tình một đêm. Chuyện tình tối qua, cô ngây ngô hôn, đầu ngón tay hơi lạnh lẽo của cô, lúc cô thẹn thùng từ mặt nhỏ đến gáy đều đỏ bừng, đáy mắt cô sáng chói như vì sao...

Tất cả đều làm anh mê muội!

Nhưng mà...

Một cô gái như thế, phong nhã hào hoa, có thể tiếp nhận anh như vậy sao? Quan trọng nhất là, cô có thể tiếp nhận con trai của anh sao?

Suy nghĩ đột nhiên bị đập tan, trong nháy mắt tâm loạn như ma.

Động tác khẽ vuốt khuôn mặt cô cũng không khỏi dừng lại.

Như cảm nhận được hơi thở ấm áp trên mặt, Dung Thi Âm chậm rãi chuyển hướng, cô ‘ưm’ một tiếng, mắt đẹp mang theo một tia mê ly chậm rãi mở ra.

“Ưm... ” Đầu đau quá, giống như bị cây búa đập qua vậy.

Cô đưa tay nhỏ bé lên định vuốt ve, ngay sau đó liền bị ngón tay thon dài nam tính thay thế.

“A... ”

Dung Thi Âm kêu khẽ một tiếng, lập tức xoay lại thân thể, nhưng mà trong nháy mắt lại truyền đến cơn đau nhức không lồ, làm cô không khỏi một lần nữa thở gấp ra tiếng, nước mắt tràn ra...

“Rất đau, phải không? ”

Lăng Thiếu Nghị đau lòng, anh vội vã kéo thân thể cô qua, nhẹ nhàng an ủi cô.

“A... A Nghị? ”

Dung Thi Âm hơi ngửa đầu nhìn vào con người đen láy mà phức tạp của Lăng Thiếu Nghị, nhất thời trái tim run lên, khi cô trông thấy toàn thân hai người không một mảnh vải thì đầu óc cô khiếp sợ và kích động thật lớn!

Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

Làm thế nào cô và A Nghị lại nằm trên một giường...

Quan trọng hơn là, cô nhìn thấy trên mặt Lăng Thiếu Nghị lộ ra một tia nhu tình, nhu tình này là...

Là vì mình sao?

Cánh tay Lăng Thiếu Nghị vươn dài ra, một lần nữa ôm cô vào trong ngực, mặc dù biết rõ mình không thể yêu một cách ích kỷ như thế, nhưng đáy lòng vẫn không khống chế được ngọn lửa tình kia.

“Âm Âm, tối hôm qua là anh yêu em! ”

Anh thấp giọng nói, hơi thở phả vào môi cô, trực tiếp lộ ra vẻ bá đạo cùng đoạt lấy của đàn ông đối với phụ nữ.

Đột nhiên Dung Thi Âm trừng lớn cặp mắt, cô che lại môi, sửng sốt tại chỗ.

Đại não nhanh chóng hoạt động, một màn tối hôm qua từng chút từng chút hiện lên trong đầu cô...

Cô nhớ mình uống hết ly rượu đỏ, nhớ rõ mình nhìn thấy A Nghị, dường như có một loại hương vị lắng mạn, anh cùng cô điên cuồng triền miên, có một sức dự hoặc vô cùng câu tâm.

Anh nhiệt tình hôn, bàn tay nam tính của anh lướt qua da thịt run rẩy của cô, lúc anh tiến vào cô cảm thấy vô cùng rung động và thỏa mãn...

Anh lấp đầy cô, làm cô dễ chịu, mà cô cũng thật sâu có được anh.

Cô còn nhớ rõ, tối hôm qua, hai mắt anh sáng chói lợi, so với vì sao trên trời càng thêm lóa sáng.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Thi Âm đột nhiên dâng lên hai rặng mây đỏ, bỗng nhiên cô kéo chăn qua, che cả người mình trong chăn, giống như con đà điểu đang giấu mình đi.

Trời ạ! Ngày hôm qua mình làm sao vậy?

Mà cô cùng A Nghị thực sự...

Cô cảm thấy cả thân thể mình đều bị thiêu đốt, mắc cỡ chết đi được, cô cho dù châm chạp hơn nữa thì cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của A Nghị, mà cơ thể như muốn rời ra của mình cũng hoàn toàn chứng thực điều này.

Nhìn hành động như trẻ con của cô, một góc sâu nhất trong cơ thể Lăng Thiệu Nghị như đang từ từ hòa tan, môi anh nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, bàn tay khẽ vuốt đầu Dung Thi Âm.

“Âm Âm, buồn bực nữa sẽ sinh bệnh đấy! ”

Cô đúng là cô bé hay xấu hổ!

“Buồn chết cũng tốt hơn mắc cỡ chết! ”

Phía dưới chăn truyền đến âm thanh rầu rĩ của Dung Thi Âm, bàn tay nhỏ bé của cô cũng gặt gao kéo lấy chăn.

“Em không phải muốn biết tối qua đã xảy ra hết thấy chuyện gì sao? ”

Lăng Thiếu Nghị bộ dáng nhẫn nại, dựa nghiêng người lên đầu giường, nhìn người đang bao kín mình giống như cái bánh chưng, buồn cười hỏi.

“Không muốn biết! ”

Giờ phút này Dung Thi Âm muốn tìm cái lỗ mà chui vào, cô cũng không dám lại đối mặt với Lăng Thiếu Nghị, càng không dám nhìn đôi con người tràn đầy sức quyến rũ của anh.

“Hả? ”

Giữa hai đầu lông mày Lăng Thiếu Nghị hiện lên tia hứng thú, ngay sau đó anh lại hỏi một câu: “Cửa hàng bánh ngọt của ba em cũng không quản? ”

“Mặc kệ... A... Không phải... ”

Quả nhiên, sau khi Dung Thi Âm nghe được câu này, lập tức từ trong chăn chui ra: “Quản, dĩ nhiên quản! ”

Nói tới chỗ này, cô tựa như nghĩ tới điều gì, sắc mặt kinh hãi:

“Hồngбет, Lôi Tu Hành người kia nhất định đã đến thu cửa hàng rồi! A Nghị phải làm sao bây giờ? ”

Bàn tay nhỏ bé của cô cầm thật chặt cánh tay anh, trong mắt khó có thể che giấu được vẻ lo lắng.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 279

Thích Trở Thành Giống Như Anh.

Chỗ cứng rắn nhất trong lòng Lăng Thiệu Nghị bị đáng vể của cô dần dần hòa tan, anh nâng bàn tay lên khẽ vuốt ve gương mặt cô, sau đó chuyển đến xương quai xanh khẽ gọt trên người cô.

"Yên tâm, Lôi Tu Hành sẽ không động đến cửa hàng bánh ngọt nữa !"

Âm thanh của anh trầm thấp đúng chất tự tin vốn có của Lăng gia.

"Tại sao?" Dung Thi Âm vẫn còn ngây ngốc hỏi.

Trong mắt Lăng Thiệu Nghị mang theo một nụ cười nói:

"Bởi vì anh đã thu thập được mười triệu Đài tệ và giao cho hẳn ngày hôm qua!"

"À?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Thi Âm chỉ có dùng từ khiếp sợ để hình dung:

"A Nghị, anh thật sự có được mười triệu Đài tệ? Số tiền đó đều là do anh thắng được ở Ma Cao?"

Nghe nói sông bạc chính là chỗ chiếm đoạt tiền của người ta, làm thế nào A Nghị lại lợi hại như vậy, nói thắng tiền liền thắng tiền đây?

Lăng Thiếu Nghị gật đầu một cái, nếu muốn thắng tiền ở sông bạc rất dễ dàng, chỉ cần khí thế đủ cứng, tự nhiên vận số sẽ nương theo, chỉ là... anh không khó để biết được, hành động thắng tiền không ngừng của mình nhất định sẽ thu hút sự chú ý của sông bạc, nói không chừng họ đang thừa cơ để điều tra thân phận của mình.

"Nhưng... A Nghị, anh có gặp phiền toái không?"

Trên mặt Dung Thi Âm lo lắng cực kỳ, trong mắt cũng thể hiện sự quan tâm đối với anh.

"Tại sao em hỏi như thế?"

Bàn tay Lăng Thiếu Nghị khẽ vuốt đầu vai của cô, ngón tay ấm áp tham lam cảm thụ da thịt mát lạnh của cô cùng cảm giác mềm mại như tơ lụa.

"Bởi vì trên TV cũng có chiếu mà, người thắng tiền luôn bị sông bạc truy đánh, cuối cùng cũng mất mạng luôn !"

Tất cả sự chú ý của Dung Thi Âm lúc này đều dồn vào an nguy của Lăng Thiếu Nghị, cô đơn thuần cũng không biết lúc này mình trông thật xinh đẹp, trong mắt Lăng Thiếu Nghị hoàn toàn là vẻ chần động.

"Âm Âm, em đang quan tâm anh?"

Lăng Thiếu Nghị cảm thấy ấm áp trong lòng, con tim của anh nguội lạnh lâu như vậy, hình như đang chờ đợi sự ấm áp ngay lúc này để làm nó tan chảy.

Dung Thi Âm không khó cảm thấy được đôi mắt Lăng Thiếu Nghị phát ra ánh sáng rạng rỡ nóng bỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô trở nên

khẽ đỏ ửng, cô càng thêm không dám nhìn tới ánh mắt của anh, chỉ là nhẹ nhàng hạ xuống, sau đó, thì thầm nói:

"Em. Em đã là người của anh rồi. Quan tâm anh cũng là chuyện đương nhiên!"

Thật ra thì, cô như muốn nói cho A Nghị biết, mình trước kia sớm đã lặng lẽ thích anh, chỉ là vì phái nữ vốn e thẹn, cô không dám thổ lộ tình cảm của mình với anh, nhưng mà, chính hành động hôm nay, có thể nào sẽ khiến A Nghị cho mình là loại con gái tùy tiện không?

Thật sâu trong trái tim cô đã bị chấn động.

"Âm Âm, dù sao cũng là đóng phim, làm sao có thể giống như ngoài đời được!"

Một lát sau, anh mới mở miệng thì thầm nói, nhìn về phía ánh mắt của cô lộ ra vẻ phức tạp cùng chân tình.

Sau khi Dung Thi Âm nghe A Nghị nói như vậy, vội vàng ngẩng đầu lên, nhưng thấy đáy mắt anh bắn ra ánh sáng cực kỳ nóng bỏng nhìn mình thì cô vội vã cúi đầu, sau một lát, cô nhận thấy thân thể mình đang trần truồng.

"A..."

Dung Thi Âm kinh hãi thở gấp một tiếng, ngay sau đó bàn tay nhỏ bé liền kéo chăn lên, nhưng liền bị Lăng Thiếu Nghị ngăn cản.

"A Nghị."

Cô có chút lo lắng kêu tên của anh, cô không hiểu tại sao trong ánh mắt của anh có gì đó thật khác, thật thâm thúy, đồng thời cũng tràn đầy một loại hơi thở nguy hiểm. . .

"Âm Âm." Anh đến gần cô, không kiềm chế được cúi người xuống tỉ mỉ hôn lên môi, má của cô:

"Thích trở thành người của anh sao?"

Âm thanh thật thấp thì thầm như một thứ đầu độc trí mạng, lập thể ngũ quan tuần mỹ như tượng tạc, làm người ta phải động lòng.

"Em. . ."

Dung Thi Âm nghe được âm thanh đang cuồng loạn trong tim mình, cô quá khẩn trương, hơn nữa hơi thở trên người A Nghi, làm cô càng thêm không biết làm sao.

Lăng Thiếu Nghi nhẹ nhàng đặt tay vào cằm của cô, nâng nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên, hơi thở ấm áp quét nhẹ trên vầng trán cô, làm cô không thể không nhìn ánh mắt của anh.

Không có rượu, trong không khí lại thoảng hương thơm tinh khiết làm say lòng người, Dung Thi Âm không thể kháng cự nổi sự mê hoặc này, bị lạc khi anh lạnh nhạt phác ra hình dáng tuyệt mỹ.

Cô chưa bao giờ biết một người đàn ông có thể anh tuấn mà tuyệt mỹ đến thế, anh cực lạnh ở bên trong, bên ngoài lại phát ra ngọn lửa mãnh liệt, giống như là muốn đem người ta đốt cháy đến không còn gì, người đàn ông giống như hàn băng lại có ngọn lửa đối ngược, không thể chạm vào, nhưng lại mê hoặc chết người, làm cô động lòng không dứt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gật đầu một cái, ngay sau đó, môi của cô liền bị Lăng Thiếu Nghi bắt được.

Dung Thi Âm bị anh hôn thở gấp liên tục, trong lúc mơ mơ màng màng, cô nhìn thấy đáy mắt anh bắn ra thứ ánh sáng dừng mãnh, ánh mắt đen

thăm thẳm của người đàn ông kia, vừa tà mị vừa nguy hiểm, hấp dẫn dụ dỗ làm hết thảy cơ thể cô cuồng dã, cô biết mình không còn có đường lui...

Ngọn lửa trong đáy mắt Lăng Thiếu Nghị di chuyển đến ngực của cô, bụng, giữa hai chân, anh càn rỡ hôn trọn cả cơ thể đánh thức bản năng đàn bà trong cô, làm cô ấm áp đến từng tế bào.

Khi lưỡi của anh đi qua, Dung Thi Âm nếm được vị ngọt ngào khó nói nên lời, mặt đỏ bừng cô không dám mở mắt ra, cô cảm thấy môi của anh thật là nóng và rất ẩm.

Nụ hôn của anh liên tục như mưa rơi, từng đợt từng đợt như luồng điện tê dại toàn thân, cô mờ mịt giống như đang ở trên mây.

Dung Thi Âm kìm lòng không được đáp lại anh, học anh cách thức như anh hôn cô, cả thân thể hoàn toàn nhập vào ôm ấp cả người anh. Cô cảm thấy thật thỏa mãn! Cô khát khao nụ hôn của anh, khát khao hương về anh, cô không muốn xa rời hơi thở của anh.

Cô đáp lại làm Lăng Thiếu Nghị điên cuồng, anh thô rỗng một tiếng, đè cô ở trên giường, bàn tay hoàn toàn nắm lấy thân hình cuồng dã của cô.

Một thứ ngăm đen chiếm cứ một thứ trắng muốt, anh thật sâu tiến vào trong cơ thể cô, điên cuồng mà tiến lên, lại tiến lên.

Giờ phút này, lửa tình hừng hực thiêu đốt...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 280

Thần Hồn Diên Đảo

Thời gian lúc vui vẻ dường như luôn trôi qua rất nhanh, mấy ngày này, Dung Thi Âm tựa như một con chim nhỏ tràn đầy vui sướng, mỗi ngày đi làm từ trong đáy lòng luôn tản mát ra niềm vui khiến cô mỉm cười, có lúc còn lảng lạng ngẩn người, sau đó sẽ là cười khúc khích.

Cô chưa từng nghĩ tới người trong mơ mình thầm mến sẽ trở thành sự thật, mặc dù sau đó cô mới biết ngày đó Lôi Tu Hành đã làm gì đối với cô, nhưng cô thật sự cảm ơn A Nghị có thể cứu mình ra, cô chưa bao giờ hối hận về hành động của mình ngày đó, có thể được A Nghị yêu là điều cô thiết tha mơ ước.

Trong đầu Dung Thi Âm lại vang lên câu nói đó của Lăng Thiếu Nghị:

"Âm Âm, thích trở thành người của anh sao?"

Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mắc cỡ đỏ lên, cô không biết mình tại sao lại mê A Nghị đến như vậy, giống như đem toàn bộ cả bản thân ra đều cho anh, mặc dù anh chỉ là một người lao động chân tay bình thường, nhưng cô không quan tâm, chỉ cần anh có thể đem toàn bộ thân mình ra để yêu cô.

Chỉ là...

Ánh mắt Dung Thi Âm từ từ trở nên ảm đạm, không biết vì sao, cô cảm thấy có lúc A Nghị hình như đang giấu diếm mình điều gì, anh chưa bao giờ ở trước mặt cô đề cập tới gia đình của mình, bối cảnh, bằng hữu... Chuyện này luôn luôn làm cô cảm thấy kỳ quái.

Con người, hiển nhiên là loại động vật quần cư, cho dù độc lập thế nào đi nữa, giữa người với người sẽ có hàng ngàn mối liên hệ. Vậy mà A Nghị giống như là binh tướng nhà trời, không ai biết tới, mà cũng không cần biết tới ai.

Có mấy lần, Dung Thi Âm muốn lấy hết dũng khí đi hỏi, nhất là khi cô thấy lúc A Nghị đang trầm tư, loại ánh mắt thâm thúy đó cùng lông mày rậm tựa như sư tử lay trời hạ mây xuống, khi giơ tay nhắc chân tản ra khí chất quý tộc bẩm sinh, tất cả những điều này làm cô luôn cảm thấy anh không đơn giản như vậy, nhưng, cô không biết nên hỏi như thế nào, cũng sợ sự hiếu kỳ của mình sẽ phá vỡ mọi điều tốt đẹp.

"Haizzz..." Dung Thi Âm ngồi ở trước bàn làm việc chống cằm, vô ý thức than nhẹ một tiếng.

"Này, Âm Âm..."

Một tràng âm thanh ngọt ngào vang lên, ngay sau đó, bả vai Dung Thi Âm bị vỗ một cái.

"A..."

Dung Thi Âm bị sợ đến nhất thời mặt mày biến sắc, khi cô phát hiện là tiểu y tá cùng phòng làm việc thì không khỏi nùng nịu một tiếng nói:

"Này, cô đột nhiên chụp người ta, sẽ dọa người ta chết khiếp!"

Tiểu y tá bưng miệng cười nói: "Làm ơn, tôi chính là trước mặt cô đi tới đi lui thật lâu, chẳng lẽ tôi thật sự nhỏ nhắn đến mức cô không nhìn thấy?"

"Này, cô ở đây giễu cợt tôi!"

Sau khi Dung Thi Âm bất mãn thì thầm một tiếng, liền nhìn đồng hồ trên tường, thấy sắp tới giờ tan tầm, cô vội vã đứng dậy, chuẩn bị thu thập một chút.

Tiểu y tá là y tá trực tối nay, cho nên cô không nôn về nhà, ngược lại có chút hăng hái nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Dung Thi Âm nói:

"Này, Âm Âm, cô gần đây rất khả nghi đó!"

Sau khi Dung Thi Âm nghe xong, lườm cô một cái rồi nói: "Khả nghi cái gì, tôi thấy cô mới là người khả nghi, nói chuyện luôn khiến người ta không hiểu!"

"Cô mới là kẻ xấu, là người mấy ngày nay luôn mất hồn mất vía, không có việc gì thì lại sững sờ, còn cười khúc khích, tôi xem..." Tiểu y tá lập tức đem mặt ghé vào trước mặt của Dung Thi Âm.

"Cô... Cô nhìn cái gì?"

Dung Thi Âm bị cô nhìn vẻ mặt càng thêm mất tự nhiên, vội vàng lùi lại một bước nói.

Tiểu y tá sáng tỏ cười một tiếng nói: "A, tôi biết rồi, cô đang yêu, phải không?"

Một câu nói khiến tay đang cầm quần áo của Dung Thi Âm đột nhiên buông lỏng, quần áo lập tức rơi trên mặt đất.

"Ha ha, bị tôi nói trúng rồi!" Tiểu y tá nhìn bộ dáng của cô, cười đắc ý nói.

Dung Thi Âm lập tức kịp phản ứng, sau đó cô vội vã ngồi xổm người xuống nhặt quần áo lên, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ nói:

"Thật là không biết cô ở đây nói những gì!"

Nói xong, liền đi vào phòng thay quần áo để thay đồ.

"Uynh..."

Tiểu y tá có vẻ còn chưa từ bỏ ý định, cô gõ cửa phòng thay quần áo hỏi.

"Âm Âm, cô tiết lộ chút đi, người đàn ông đó là ai? Bề ngoài trông thế nào? Có đẹp trai hay không? Gia cảnh như thế nào? Làm nghề gì."

"Không có, người đàn ông nào chứ, cô đừng có mà đoán mò, không để ý tới cô!"

Âm thanh dịu dàng của Dung Thi Âm vang lên vẻ lúng túng từ trong phòng thay đồ truyền ra.

"Nói một chút nha, tôi cũng rất ngạc nhiên, nói tôi đoán mò ư!"

Tiểu y tá vẫn gõ cửa cho đến khi Dung Thi Âm thay xong quần áo đi ra, vẫn còn lảm nhảm không ngừng hỏi.

Dung Thi Âm nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó đeo túi xách rồi nói:

"Cô nha, ôm lòng hiếu kỳ của cô ở chỗ này trực đi, về phần người đàn ông kia bề ngoài trông thế nào cô có thể dùng thời gian một đêm từ từ suy nghĩ nha..."

Nói xong, liền cười trộm một hồi.

"Âm Âm, cô thật là không có suy nghĩ, tôi đã nghiêm túc hỏi cô rồi, có bạn trai cũng không nói cho tôi biết, hừ..."

Tiểu y tá lôi kéo ống tay áo Dung Thi Âm, cố ý cả giận nói.

"Cô thật đúng là..."

Dung Thi Âm vẫn chưa nói hết lời, liền nghe được âm thanh của một người đàn ông ngay sau lưng mình.

"Âm Âm có bạn trai?"

Tiểu y tá lập tức buông ống tay áo Dung Thi Âm ra, cung kính nói: "Tề viện trưởng!"

Dung Thi Âm cũng lập tức quay đầu lại nói: "Tề viện trưởng!"

Trời ạ! Thật là xấu hổ, lời nói mới vừa rồi nhất định bị viện trưởng nghe được, ngại chết đi được.

Tề Bồi Diên nhìn Dung Thi Âm, sau đó gật đầu một cái với tiểu y tá nói:

"Cô đi làm việc trước đi, tôi có chút chuyện muốn nói cùng Âm Âm!"

"Dạ!" Tiểu y tá le lưỡi một cái, lập tức chạy ra.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 281

Trong Tình Yêu Chưa Bao Giờ Tồn Tại Sự Tin Tưởng.

Trong phòng làm việc chỉ còn có hai người Tề Bồi Diên và Dung Thi Âm, cô vợ vãi đem túi xách đặt lên bàn, nói:

“Mời anh ngồi! ”

Tề Bồi Diên cười cười, ngồi xuống, sau đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Thi Âm đến mê mẩn trong chốc lát.

Dung Thi Âm rất nhạy cảm, cô cảm thấy có hai đạo ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía mình, sắc mặt cô có chút không tự nhiên nói:

“Tề viện trưởng, anh tìm tôi... Có chuyện gì vậy? ”

Giọng nói của cô kéo lực chú ý của Tề Bồi Diên về, anh ta vợ vãi che giấu, cười một tiếng nói:

“À, là như vậy, ban đầu tôi đã từng nói muốn để em trở thành trợ lý của tôi, không biết ý tứ của em như thế nào? ”

“À? ”

Dung Thi Âm sững sờ một chút, sau đó nhớ lại, mới phát hiện ra mình đã sớm quên mất chuyện này rồi.

“Tôi... Tôi...” Cô ấp a ấp úng, không biết nên nói cái gì.

Nói thật lại sợ viện trưởng không vui, nhưng mà muốn cô lập tức đồng ý, cô cũng không làm được.

Hơn nữa, cô nhớ lúc ấy thái độ của A Nghị rất rõ ràng, chính là không cho phép cô đồng ý!

Tề Bồi Diên vừa thấy cô như vậy, trong lòng cũng hiểu bảy, tám phần, anh ta mỉm cười, nhẹ giọng nói:

“Âm Âm, thật ra thì tôi rất coi trọng năng lực của em, hơn nữa, em còn trẻ như vậy, nên tiếp nhận thêm một số chuyện mới mẻ, phải rèn luyện nhiều một chút mới tốt!”

“Tề viện trưởng, tôi nghĩ tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý chuyển từ y tá sang làm trợ lý, tôi...”

“Em sợ bạn trai tức giận sao?” Tề Bồi Diên đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Dung Thi Âm chột ngắc đầu nhìn Tề Bồi Diên, ánh mắt ngẩn ra.

“A, Âm Âm, thật xin lỗi, tôi hỏi câu này có chút đường đột rồi, chỉ là vừa rồi vô tình nghe được hai người nói chuyện, cho nên... Ngượng ngùng!”

Tề Bồi Diên cũng biết mình có chút đường đột, mặc dù lúc nghe được câu này, trong lòng không có tư vị gì, nhưng nói không chừng chỉ là câu nói đùa,

Dung Thi Âm hạ mắt, lông mi dài khẽ run, chỉ thấy bên môi cô nở ra nụ cười mỉm, nhẹ giọng nói:

“Tôi... Tôi cũng không biết bây giờ anh ấy có đồng ý hay không, nhưng chuyện này hoàn toàn do tôi quyết định, tôi nghĩ, bất kể tôi đồng ý hay không đồng ý, anh ấy cũng đều ủng hộ tôi! ”

Bên môi cô nở nụ cười hạnh phúc, ở trong mắt Tề Bồi Diên, lại làm anh ta kinh hãi... Cái gì?

Âm Âm thật sự có bạn trai?

Làm sao có thể?

Cô vẫn làm việc trong tầm mắt mình, vẫn còn độc thân, làm sao lại đột nhiên có bạn trai?

Không biết tại sao, trong đầu Tề Bồi Diên thoáng qua bóng dáng của Lăng Thiếu Nghị...

Có phải là người đàn ông kia không? Mặc dù chỉ gặp qua một lần, nhưng chỉ vờn vờn một lần cũng làm anh ta khó có thể quên, trên người đàn ông kia phát ra khí chất mà người bình thường không thể so sánh được.

“Âm Âm... Có phải người lần trước tôi gặp không? ”

Tề Bồi Diên phát hiện trong giọng nói của mình có chứa vẻ khẩn trương và sợ hãi, trái tim cũng theo bản năng mà đập dồn dập.

Sau khi Dung Thi Âm suy nghĩ một lát, phút chốc, cô gập đầu.

“Oanh... ”

Tề Bồi Diên cảm thấy đại não bỗng nhiên nổ tung.

Thần kinh suy nghĩ hoàn toàn trống rỗng!

Quả nhiên là người đàn ông kia!

“Nếu như thật sự là anh ta, xem ra mình sẽ không có cơ hội...” Anh ta theo bản năng lẩm bẩm nói, vẻ mặt tràn đầy tuyệt vọng.

“Tề viện trưởng, anh đang nói gì vậy?”

Lời nói của anh ta đứt quãng truyền đến lỗ tai Dung Thi Âm, cô thấy thật kỳ quái, không hiểu nên hỏi lại.

“A, không có gì...”

Tề Bồi Diên lập tức phản ứng lại, không khỏi thầm oán bản thân không biết thu liễm, thế nhưng lại nói ra tâm sự của mình.

“Ý của tôi là, nếu như em thật sự cùng anh ta đang hẹn hò, anh ta nhất định sẽ không để em trở thành trợ lý của tôi đâu!” Tề Bồi Diên miễn cưỡng nở nụ cười giải thích.

Vậy sao? Dung Thi Âm cũng không biết tâm tư của anh ta, cô ngây thơ cười một tiếng nói: “Tại sao anh lại nói như vậy?”

Tề Bồi Diên nhún vai nói: “Nếu như em là bạn gái của tôi, tôi cũng không hi vọng em cả ngày cùng người đàn ông khác ra ra vào vào, đây là bản tính ghen tỵ và độc chiếm của đàn ông!”

“Thật sao?”

Dung Thi Âm ngạc nhiên hỏi, cô liền cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “Ừ, tôi cảm thấy anh nói rất có lý, đáng vẻ lần trước của anh ấy thật sự rất tức giận!”

“Nhìn dáng vẻ này của em chắc đã quyết định xong rồi?”

Tề Bồi Diên dường như nghe thấy âm thanh lệ rơi trong đáy lòng mình, tình yêu của anh chưa nói ra miệng đã chết yếu sao?

Sau khi Dung Thi Âm nghe thấy thế, ngượng ngùng gật đầu: “Chuyện A Nghị không thích, tôi tuyệt đối sẽ không làm? ”

Ánh mắt Tề Bồi Diên thâm thúy nhìn cô gái xinh đẹp ngồi đối diện, nếu thật có khả năng, anh thật muốn có được cô gái hiền lành, ngây thơ này.

“Âm Âm, chẳng lẽ em không cho rằng hai người như thế là hoàn toàn không tin tưởng nhau sao? ” Anh ta không nhịn được hỏi.

“Viện trưởng... ”

Dung Thi Âm ngẩng đầu lên, con người thanh thuần chuyển động như mang theo ánh sáng, lại làm người ta có cảm giác lộng lẫy, chỉ nghe thấy cô hỏi ngược lại:

“Chẳng lẽ anh không cảm thấy trong tình yêu vốn không tồn tại sự tin tưởng sao? Sự không tin tưởng trong tình yêu thật ra là một loại biểu hiện của việc quá mức quan tâm thôi. Tôi cho là trong tình yêu chỉ có sự bao dung và nhẫn nhịn!”

Một phen nói ra làm Tề Bồi Diên á khẩu không trả lời được, anh ta không thể không nhìn cô bé này với con mắt khác, vốn cho rằng cô là cô gái nhỏ không hiểu sự đời, không ngờ đối với tình yêu cô lại hiểu thấu đáo và thâm thúy đến thế! ”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 282

Tình Yêu Chua Ngọt Đã Lâu.

Giật mình nửa ngày, Tề Bồi Diên rốt cuộc cười nói: “Tôi nghĩ tôi đã biết đáp án của em rồi! ” Nói xong, anh ta liền đứng dậy, đi ra cửa.

“Viện trưởng! ”

Dung Thi Âm nhẹ giọng gọi một tiếng, sau khi thấy anh ta quay đầu lại, bộ mặt áy náy nói: “Thật xin lỗi! ”

Trong mắt Tề Bồi Diên hiện lên một tia bi thương, sau đó nở nụ cười thản nhiên:

“Âm Âm, em thật đáng yêu! Tôi rất ghen tỵ với anh ta! ”

Nói xong, anh ta liền bước nhanh ra ngoài.

Dung Thi Âm giật mình trong chốc lát... Ghen tỵ với anh ta?

Là ghen tỵ với A Nghị sao?

Cô càng thêm không hiểu? Anh ta ghen tỵ với A Nghị làm gì? Kỳ quái!

Thôi, bỏ đi, Dung Thi Âm trời sinh tính tình lạc quan, chưa bao giờ để một chuyện phiền lòng nào ảnh hưởng tới tâm tình của mình, rất nhanh liền ném nghi hoặc ra khỏi đầu, cầm túi xách lên, sôi nổi ra khỏi bệnh viện.

Ánh chiều tà nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt đẹp tuyệt trần của cô, hai hàng lông mày tinh xảo mềm mại giống như lá liễu, da thịt trắng nõn, cánh môi đỏ hồng, ngọt ngào làm cho người khác không thể không quay đầu nhìn cô mấy lần.

“A Nghị? ”

Cô vừa ra khỏi cửa chính bệnh viện, bỗng nhìn thấy một bóng dáng anh tuấn khôi ngô đứng cách đó không xa thì vui vẻ nhảy lên.

“A Nghị... ”

Cô hưng phấn dùng sức giơ cánh tay lên vẫy vẫy, A Nghị là cố ý tới bệnh viện đợi mình tan việc sao?

Chỉ thấy anh đứng dưới ánh chiều tà có vẻ cực kỳ đẹp trai, gương mặt tuấn tú như được chạm khắc có chút hờ hững, lại không che giấu được đôi mắt đen sáng ngời, áo Shirt trắng phối hợp với quần Jean, cả người nhàn hạ đưa cánh tay lên vẫy vẫy, đã sớm là hạc giữa bầy gà rồi!

Khi anh nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Dung Thi Âm, môi mỏng khẽ giương lên, ngay sau đó, bước nhanh về phía cô.

“A Nghị! ”

Dung Thi Âm vui vẻ như tinh linh nhào vào ngực anh, tham lam hít lấy mùi xạ hương nhàn nhạt trên người anh.

Hơi thở của anh thật sạch sẽ, hơn nữa còn làm cô cảm thấy có hương vị ấm áp...

Hai tay Lăng Thiệu Nghị sững sờ giữa không trung, một lát sau, anh mới chậm rãi ôm lấy cô, cảm thụ cảm giác nhuyễn ngọc trong lòng.

Thật ra thì anh cũng không biết hôm nay tại sao mình lại chạy đến nơi này, suốt cả ngày, trong đầu anh đều hiện lên bóng dáng và nụ cười của Dung Thi Âm, hơn nữa lại làm lòng anh loạn lên, rối cuộc không khống chế được mình, đi tới nơi này chờ cô tan việc.

Mình thật ích kỷ, biết rõ rằng nếu Dung Thi Âm biết hết thân thế và bộ mặt thật của anh, sẽ rất khó tiếp nhận anh, nhưng anh lại không thể giữ khoảng cách với cô, tuy có lúc anh cố gắng xa lánh để trốn tránh, nhưng cô đều nhẹ nhàng mỉm cười mà đến thăm anh, làm cho ngục trang của anh trong nháy mắt bị đánh tan...

Đúng là điên rồi! Mình muốn điên rồi!

Cho tới bây giờ, anh mới giật mình nhận ra... Anh còn thật sự coi cô là thể thân của Kỳ Hinh sao?

Dung Thi Âm và Kỳ Hinh rõ ràng là hai người khác nhau!

“A Nghị...”

Từ trong lòng anh, Dung Thi Âm ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nở nụ cười ấm áp lộ ra núm đồng tiền xinh đẹp: “Em thật sự rất vui về nha!”

Cô đơn thuần giống như đứa trẻ.

“Gặp chuyện gì vui về vậy?”

Lăng Thiếu Nghị buông cô ra, cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng dắt bàn tay nhỏ bé của cô vừa đi về phía nhà vừa nói.

Dung Thi Âm nghiêng đầu sang, mặt tràn đầy hạnh phúc nói: “Bởi vì anh tới đón em tan việc đấy!”

Lăng Thiếu Nghị dừng bước, quay đầu nhìn Dung Thi Âm, ánh mắt thật sâu dừng trên người cô, một lúc sau mới thấp giọng hỏi:

“Anh chỉ tới đón em tan việc, em cũng rất vui về sao? ”

Cô cứ dễ dàng thỏa mãn như vậy sao?

Trong tình yêu, phụ nữ không phải đòi hỏi rất nhiều sao?

“Đương nhiên! ”

Dung Thi Âm ôm cánh tay anh, nhẹ nhàng tựa đầu trên người anh, dịu dàng nói:

“Điều này đại biểu cho trong lòng anh có em nha! ”

Nói xong, cô ngượng ngùng cười một tiếng, hai gò má mịn màng của cô đỏ lên.

Nhìn vẻ mặt vô tội và đơn thuần của cô, đẹp giống như hoa lê đầu cành ngày xuân, anh thu hết vào trong lòng.

“Âm Âm... ”

Hai bàn tay to của anh cầm lấy hai bả vai cô, than nhẹ một tiếng, ngũ quan như điều khác bỗng nhiên thoáng qua một tia đau đớn, anh nhẹ giọng hỏi:

“Em yêu anh sao? ”

Dung Thi Âm đột nhiên ngẩng đầu, khi cô nhìn thấy cặp mắt đen sâu không thấy đáy của Lăng Thiệu Nghị nhìn về phía mình thì trong lòng không khỏi nhộn nhạo, vì thế cô đỏ mặt, gật đầu, nhỏ giọng đáp:

“Yêu! ”

Âm thanh rất nhẹ rất nhỏ, giống như cô gái nhỏ ngượng ngùng, cũng giống như đang cẩn thận sợ đánh thức các động vật nhỏ.

Thân thể cao lớn của Lăng Thiếu Nghị rõ ràng run lên, mặc dù Dung Thi Âm chỉ đáp một chữ, lại giống như một hòn đá ném vào cái hồ lạnh lẽo trong nội tâm anh.

Đã bao lâu không có loại cảm giác này?

Nhiều năm như vậy, anh vẫn sống ở Thanh Vận, mặc dù bên ngoài trò chuyện vui vẻ nhưng nội tâm bên trong lại đau khổ và tịch mịch khác thường, vì trong đáy lòng đều thù hận, anh đã mất đi quyền yêu và quyền được yêu, cũng chưa từng được nếm thử mùi vị khi yêu.

Mặc dù sau đó An Vũ Ân thừa nhận cô yêu anh, nhưng Lăng Thiếu Nghị biết đó không phải là yêu, mà là vì Lăng Phong, là một loại lệ thuộc như con trai mà thôi, An Vũ Ân xem bản thân mình như một sự nương tựa, bởi vì cô ấy yêu con trai hơn tất cả mọi thứ.

Ở trong suy nghĩ của anh, An Vũ Ân là người không chịu nổi tịch mịch, giống như ban đầu cô ấy rất yêu anh trai, nhưng vì bản tính không chịu được tịch mịch nên vẫn xảy ra quan hệ với những người đàn ông khác, mặc dù anh biết sau khi An Vũ Ân có Tiểu Phong không như vậy nữa, vẫn duy trì hình tượng một người mẹ tốt, cô cũng sẽ không cần một số đồ vật này nọ nữa, nhưng cuối cùng không phải cô ấy cũng rời Thanh Vận đi sao?

Nếu thật có khả năng, anh thật sự muốn đem Tiểu Phong về bên cạnh mình, đứa bé kia là toàn bộ hy vọng của anh, chỉ là, anh hiểu rõ, nếu mình cứ mạnh mẽ làm như vậy, Tiểu Phong nhất định sẽ hận anh, bởi vì trong cuộc đời nó người mẹ càng quan trọng hơn.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 283

Ngoại Truyện: Anh Có Một Đứa Con Trai

Dung Thi Âm đơn thuần như vậy cùng tình yêu không toan tính làm Lăng Thiếu Nghị có một cảm giác vô lực chưa từng có, cảm giác mâu thuẫn trong lòng, vừa hạnh phúc vừa khổ sở.

"Âm Âm, trong lòng của em, anh là một người như thế nào?" Anh khẽ run phát qua khuôn mặt của cô, nhẹ giọng hỏi.

Dung Thi Âm si mê nhìn Lăng Thiếu Nghị, gương mặt hiện lên vẻ dịu dàng thanh tú, miệng giống như đang nở một nụ cười hạnh phúc, ánh sáng tinh khiết của nụ cười đó chiếu vào đôi mắt Lăng Thiếu Nghị.

"A Nghị, ở trong lòng em, anh là một người đàn ông đáng tin cậy, hơn nữa luôn mang lại hy vọng cho người khác trong lúc họ đang tuyệt vọng!"

Sau khi Lăng Thiếu Nghị nghe xong, trong lòng nổi lên một chút ghen tuông..., mình thật sự có tốt như cô ấy nghĩ không? Từ nhỏ đến lớn, mình chỉ có một mục đích báo thù mà thôi, nếu cô ấy biết mình là con người như lúc trước, cô ấy có thể thông dong như lúc này không?

Thở dài một hơi sâu, Lăng Thiếu Nghị nhìn về phía Dung Thi Âm, ánh mắt có chút phức tạp, hai tay anh cầm đầu vai mảnh khảnh của cô, vẻ mặt nghiêm túc hỏi:

"Âm Âm, nếu như em phát hiện anh không hề tốt giống như em nghĩ, thậm chí... anh chính là một người cực kỳ độc ác, thì em có còn yêu anh không?"

Có trời mới biết, anh hỏi ra những lời này phải dùng hết khí lực như thế nào, giờ phút này, anh phát hiện mình mong đợi sự khẳng định của Dung Thi Âm đến dường nào.

Dung Thi Âm kinh ngạc nhìn Lăng Thiếu Nghị, cô không biết tại sao anh lại hỏi mình như vậy, càng thêm không biết ưu sầu hiện giữa đôi lông mày kia là có chuyện gì, khi cô nhìn thấy trong mắt anh bất chợt lóe lên đau đớn thì trong lòng giống như bị roi quất đau đớn một hồi.

"A Nghị..."

Cô chậm rãi mở miệng, ngẩng đầu nhìn lên đôi mắt anh, ánh mắt trong suốt tản ra sự dũng cảm cùng kiên định:

"Em tin tưởng anh không phải là một người xấu, ngược lại, em cho rằng anh nguyên bản phải là một người rất ôn hòa nho nhã, chỉ là anh đem tất cả giấu bằng vẻ bề ngoài lạnh lùng, A Nghị, mặc dù em không biết quá khứ và hoàn cảnh của anh, nhưng mấy ngày nay hết thấy mọi chuyện anh làm cho gia đình em chứng tỏ anh thật sự là một người rất quan tâm đến người khác!"

"Âm Âm, mọi việc cũng không nên chỉ xem qua vẻ bề ngoài, nếu như anh nói cho em biết, anh chính là một đào phạm, anh giết người, hại người, hai tay của anh dính đầy máu tanh, chẳng lẽ em còn cho anh là một người tốt?" Trái tim Lăng Thiếu Nghị cực kỳ đau đớn.

"Dạ!"

Dung Thi Âm kiên định hồi đáp, hai mắt cô lóe ra ánh sáng ngời ngời nói: "Bất kể anh trước kia là người như thế nào, em chỉ nhìn thấy anh bây

giờ!"

Lời của cô làm trái tim Lăng Thiếu Nghị rung động thật sâu, nhưng càng làm anh cảm thấy tự trách và nôn nao, một cô gái như vậy càng khiến anh muốn buông ra ý chí để yêu, nhưng...

Mình còn có khả năng này sao?

"Âm Âm..."

Anh ngồi ở một bên thềm đá có chút chán chường, nhìn về phía ánh mắt của cô hiện vẻ phức tạp, dưới trời chiều chính anh lại có chút mệt mỏi, khuôn mặt anh tuần có một vẻ ảm đạm.

"A Nghị, có phải anh muốn nói với em chuyện gì?"

Dung Thi Âm cũng khéo léo ngồi ở bên cạnh anh, trên mặt của cô hiện lên nụ cười thiên sứ rực rỡ, cơ hồ muốn làm đau nhói ánh mắt của Lăng Thiếu Nghị.

Anh hít sâu một hơi, sau đó ra hiệu cô hướng về phía mình, từng câu từng chữ hỏi:

"Nếu như anh nói, anh đã có một đứa con trai, em còn có thể kiên trì như vậy ý nghĩ yêu anh sao?"

Cái gì?

Những lời này không thể nghi ngờ là một sự đả kích cực lớn, sau khi Dung Thi Âm nghe xong đột nhiên đứng dậy sợ hãi, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tưởng tượng nổi, anh có một đứa con? Vậy nói như thế A Nghị đã kết hôn rồi sao?

Nếu như anh đã kết hôn rồi, đã có gia đình, như vậy mình không phải chắc chắn là người thứ ba sao?

Tại sao có thể như vậy?

Dung Thi Âm cảm thấy toàn thân một hồi vô lực, trong lúc nhất thời không trả lời được vấn đề của Lăng Thiếu Nghị.

Sự chần chừ của cô lọt vào mắt Lăng Thiếu Nghị, anh cảm thấy mình lòng đang kiềm chế mãnh liệt, giống như bị một bàn tay to dùng sức bóp nghẹt, là anh biết cái kết quả này, anh chỉ là nói cho cô một chút xiu có liên quan quá khứ của anh, cô đã phản ứng thế này rồi, nếu như cô hoàn toàn hiểu chuyện xưa của mình, như vậy cô sẽ phản ứng như thế nào đây?

Lăng Thiếu Nghị không dám tưởng tượng, anh cũng không muốn đi tưởng tượng!

Nếu như anh có thể đơn giản một chút, anh nhất định sẽ nghĩ cách đem Dung Thi Âm nắm trọn trong bàn tay mình, cô dịu dàng như vậy, đơn thuần như vậy, lương thiện như vậy, ngay cả thấy động vật nhỏ ven đường bị thương cô đều hận mình không được học bác sỹ thú y để có thể chữa trị, cuộc sống của cô gái nhỏ sáng chói như vậy làm sao có thể tiếp nhận một người có nhiều khuyết điểm như anh đây?

Sau đó anh lắc đầu cười khổ một cái, đứng dậy, cuối cùng không phải anh vẫn còn làm tổn thương cô sao?

Cơ hồ là yên yên lặng lặng, hai người một trước một sau đi thẳng hướng về nhà, gương mặt Lăng Thiếu Nghị cực kỳ bi thảm, phía sau gương mặt Dung Thi Âm lại mang vẻ sầu thê lương.

Giờ phút này trong lòng Dung Thi Âm cực kỳ đau đớn, cô thật sự không biết mình nên tiếp nhận chuyện Lăng Thiếu Nghị có vợ con như thế nào, đúng vậy, anh là một người đàn ông ưu tú như thế, làm sao có thể còn độc thân đến bây giờ đây?

Trong mắt anh cô cũng chỉ là một cô gái qua đường mà thôi, cô xem qua rất nhiều sách, kết cục của người thứ ba thường đều là rất bi thương.

Đang rơi vào trong trầm tư Dung Thi Âm không nhìn thấy "bức thịt tường" ngăn ở trước mặt mình, sau đó đầu cô đụng vào một phát, mới phát hiện chẳng biết lúc nào Lăng Thiếu Nghị đã dừng bước, cô vừa muốn mở miệng nói chuyện, liền phát hiện tinh lực anh hình như hoàn toàn bị một phần của tờ báo lôi kéo.

Dung Thi Âm cũng dọc theo ánh mắt nhìn của anh, chỉ thấy một phần tờ báo thương mại, trong đó một mảng dễ thấy nhất, cũng chính là tí phía trên trang đầu viết: "Chi nhánh tài phiệt Lăng thiếu ở Đài Loan cố ý cùng tranh chén cơm với công ty sản nghiệp nhỏ!"

Sau khi cô xem xong, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, không phải là vì cái gì Lăng thiếu tài phiệt, cô thì ngược lại cảm thấy vẻ mặt Lăng Thiếu Nghị có cái gì đó không đúng, khi anh thấy phần này của tờ báo, hô hấp cũng trở nên gấp rút, sau đó, anh liền mua tờ báo này.

Dung Thi Âm nhìn lần này có thể là đủ rồi.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 284

Công Ty Nhỏ Kỳ Quái

Ban đêm có chút hơi lạnh, dù sao đến Hồng Diệp vào thời điểm này, lúc này, im lặng cực kỳ, cả nhà mọi người đều đã đi ngủ, chỉ có Lăng Thiệu Nghị không cách nào ngủ yên, anh ngồi ở sofa phòng khách, không mở đèn, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ nhìn tờ báo trong tay.

Đây là tờ báo thương mại mới nhất hôm nay, trang đầu đột nhiên viết "Chi nhánh tài phiệt Lăng Thiệu ở Đài Loan cố ý cùng tranh chén cơm với công ty sản nghiệp nhỏ!".

Nhìn đến đây, lông mi Lăng Thiệu Nghị khẽ nhú lên.

Anh từng nhìn kỹ bản bài báo này, thì ra là gần đây Chính phủ Đài Loan đang muốn công khai bán đấu giá một khối đất xây dựng công trình, thuộc về lĩnh vực khai phá đất, mặc dù lợi nhuận mang lại trong tương lai rất khả quan, quy trình bán đấu giá lại rất đơn giản, chỉ cần người nào trả giá cao là được.

Bởi vì đất xây dựng công trình luôn luôn là sản nghiệp quan trọng đối với tài phiệt Lăng Thị, cho nên đối với đấu thầu đất, Lăng Thị luôn luôn có một đội ngũ chuyên nghiệp đi thi hành và hoạch định, bất kể là ở nơi nào trên thế giới, chỉ cần Lăng Thị muốn là chắc chắn sẽ giành thắng lợi, hơn

nữa trước sau như một tiền tài vật chất cũng làm cho đông đảo đối thủ cạnh tranh chùn bước.

Nhưng là...

Lăng Thiếu Nghị đưa mắt chăm chú vào một cái tên công ty ở trên.

Công ty địa ốc Thode?

Trong đầu anh nhanh chóng lọc ra tên công ty này, thật ra thì điểm này cũng không khó, có thể cùng Lăng Thị đi cạnh tranh các mục tiêu lớn trên thế giới thì chỉ có le que vài công ty thôi, chỉ cần nhìn qua thôi anh nhất định cũng sẽ không quên, nhưng cái công ty địa ốc Thode này thì một chút ấn tượng với anh cũng không có.

Nhìn công ty này có vẻ là một công ty nhỏ, nhưng vì sao nó thậm chí lại có can đảm cùng Lăng Thị đoạt mỗi làm ăn đây?

Chẳng lẽ là ghé con không sợ cọp còn là... bối cảnh thật ra thì rất hùng hậu hay sao?

Điểm này cũng không biết, tóm lại kể từ sau khi thấy bài báo này, Lăng Thiếu Nghị cảm giác có chút gì đó không đúng, nhưng cụ thể là là lạ ở chỗ nào, anh cũng không nói lên được.

Chính thời điểm anh đang khổ sở suy nghĩ, đèn của phòng khách lập tức sáng, ngay sau đó, anh liền nghe được một tiếng thở gấp kinh hãi...

"Ai, A Nghị, thì ra là anh à, làm tôi hoảng sợ, sao lại không mở đèn vậy?"

Người đang bị sợ hãi chính là chị của Dung Thi Âm, Dung Thi Tinh, khi cô thấy A Nghị mặt nặng nề ngồi ở ghế sofa thì chưa hoàn hồn cô liền đi tới.

"Anh đang có vấn đề sao?" Bờ môi cô nở nụ cười mỉa mai hoặc hỏi.

Lăng Thiệu Nghị rất dễ nhận thấy nụ cười của cô mỉa mai hoặc những anh không có hứng thú, anh từ tốn nói: "Tôi luôn luôn có thói quen ngủ trễ!"

"Thật sao?"

Cho Thi Tinh nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh anh, nhìn hé trong áo sơ mi lộ ra bắp thịt to lớn của anh, tâm thần không khỏi có chút nhột nhạt, cô nhìn thấy người đàn ông này lần đầu tiên rất có cảm tình, nhưng anh trầm mặc ít nói làm cô có chút bị nhục.

"Tôi thật là số chịu khổ mà, ngày mai là ngày nghỉ mà giờ đã khuya tôi còn phải thức suốt đêm, thật là khổ cực!"

Cô vừa nói, vừa thử dò xét gần sát thân thể anh, tham lam hít hơi thở phái nam trên người của anh.

Hôm nay cô thật vất vả về đến nhà, ai biết lại bị một đồng hạng mục phương án lớn làm cho đau đầu nhức óc, làm hại cô vẫn bận đến bây giờ.

Những lời này của Cho Thi Tinh lập tức nhắc nhở Lăng Thiệu Nghị, khi ngón tay dài nhọn của cô nhẹ nhàng chống đỡ trên lồng ngực của anh thì bàn tay to lớn của anh vỗ một cái nắm chặt cổ tay của cô.

"A Nghị, không cần dữ dội như vậy nha, người ta chỉ là..."

"Tôi thiếu chút nữa đã quên cô là người làm việc cho Lăng Thị!"

Lăng Thiệu Nghị đột nhiên xuất hiện một câu nói, trông mắt đen tĩnh mịch lóe ra một tia sáng ám muội.

Cho Thi Tinh bị những lời nói này của anh nghe không hiểu, ngay sau đó cô cười cười nói:

"Đúng vậy, tôi làm việc ở Lăng Thị, chẳng phải ngay trong ngày đầu tiên anh tới đây đã biết sao? Anh thật là đáng ghét..."

Nói xong, cô lấy thân thể dò ý trước, cố ý đưa môi đến gần bên tai của anh, cúi đầu làm nũng nói.

Lăng Thiếu Nghị nhú mày lại, giữa hai lông mày khí dữ dội làm Dung Thi Tinh thất kinh hạ xuống, ngay sau đó cô có chút sợ hướng về sau rút thoáng thân thể một phát, sau đó hắng giọng một cái nhỏ giọng nói ra:

"Có chuyện gì sao!"

"Nghe Âm Âm nói, trước mắt cô đang làm ở hạng mục bất động sản?"

Anh nhỏ giọng hỏi, nếu như cô thật sự phụ trách khối bất động sản, sẽ phải ít nhiều biết những chuyện có liên quan đến bài báo hôm nay.

"Hừ, Âm Âm! Làm sao thân thiết như vậy."

Dung Thi Tinh ghen tuông nhìn Lăng Thiếu Nghị nói: "Nhìn anh và em gái tôi có vẻ rất thân thiết?"

Tất cả chuyện này cô đều nhớ kỹ trong lòng.

Nha đầu Âm Âm đáng chết, bình thường âm thầm lặng lẽ, không ngờ lại ngấm sử dụng chiêu trò, thừa dịp cô ở Đài Bắc, không ngừng đến gần A Nghị, thật là tức chết nó!

"Quan hệ giữa tôi và em gái cô và vấn đề vừa mới hỏi không liên quan, cô chỉ cần trả lời tôi hoặc không trả lời cũng được!"

Lăng Thiếu Nghị tựa người vào ghế sofa, nhìn Dung Thi Tinh nói.

"Tại sao tôi phải nói cho anh biết, anh đâu có quan tâm tôi!"

Cô muốn đùa giỡn một chút, nhưng ngay sau đó thấy cặp mắt Lăng Thiếu Nghị trở nên kinh người, sắc mặt cũng hơi đổi, không tình nguyện đáp một câu:

"Anh đã biết tôi làm ở hạng mục bất động sản, còn hỏi làm gì!"

Sau khi Lăng Thiếu Nghị nghe xong, đem tờ báo cầm trong tay đưa cho cô, sau đó hỏi:

"Về tin tức này là chuyện gì xảy ra, nếu như cô làm ở hạng mục bất động sản, cho dù không có dính đến cũng có thể nghe được bao nhiêu về chuyện này!"

Trên mặt Dung Thi Tinh hiện lên vẻ nghi ngờ, cô hết sức không hiểu hành động tối nay của A Nghị, sau khi cầm lấy tờ báo, ánh mắt quét về phía trên...

Sau khi xem, chân mày cô nhẹ nhàng nhíu lại nói: "Chỉ là một bài báo mà thôi, có gì ngạc nhiên, hơn nữa chuyện này không có thực, là truyền thông thích giật tít, chỉ sợ thiên hạ không loạn nha, rất bình thường!"

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 285

Mê Hoặc.

Dáng vẻ Lăng Thiểu Nghị ngược lại nghiêm túc hỏi Dung Thi Tinh:
“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cô nói rõ ràng cho tôi! ”

Anh khẩn trương và ân cần làm cho Dung Thi Tinh nghi ngờ, cô ta
ngghiêng đầu cười hỏi:

“Anh thật kỳ quái nha, chỉ là một người khuân vác mà thôi, còn quan
tâm tới chuyện buôn bán làm gì? ”

“Cô coi tôi là người kỳ quái cũng được, tôi chỉ muốn tin tức hôm nay
Lăng thị truyền ra, trừ phi là người chỉ làm việc dưới tầng chót, căn bản là
không biết chuyện gì! ”

Lăng Thiểu Nghị khéo léo kích thích cô ta, anh biết rõ Dung Thi Tinh
rất sĩ diện, nói cô ta như vậy, cô ta tự nhiên sẽ phản kích.

Quả nhiên, sau khi Dung Thi Âm nghe thấy thế, sắc mặt thay đổi, hai
tay vòng vào nhau, lạnh lùng nhìn Lăng Thiểu Nghị nói:

“Anh thật sự là xem thường người khác, mặc dù tôi không có 10 năm
hay 8 năm kinh nghiệm, nhưng tôi lại làm trong tổ chuyên cần nhất, tự
nhiên chuyện này tôi sẽ biết! ”

“Vậy tôi cũng muốn nghe xem một chút!” Anh gãi đúng chỗ ngứa nói.

Dung Thi Âm châm chọc cười một tiếng nói:

“Thode chỉ là một công ty nhỏ mà thôi, cũng không biết giám đốc công ty đó nghĩ như thế nào, thế nhưng lại công khai cạnh tranh cùng Lăng thị, đến lúc đó chỉ sợ nó không chịu nổi mà bị tiền bạc ketch xù đè chết!”

“Hiện giờ hạng mục này do tổ nào phụ trách?” Lăng Thiệu Nghị cảm thấy công ty địa ốc Thode này không thích hợp.

Dung Thi Âm ngược lại không nhìn ra vẻ thâm trầm trong mắt Lăng Thiệu Nghị, cô ta vô cùng kiêu ngạo nói:

“Đương nhiên là tổ quốc tế A của chúng tôi, anh phải biết là, danh dự của tổ chúng tôi luôn được tích lũy bằng thành công, cho đến bây giờ cũng chưa từng thua!”

“Nói như vậy, cô cũng phụ trách công việc đấu thầu lô đất này?”

Lăng Thiệu Nghị cất giọng hỏi, thật là đi rách cả giày cũng không tìm được đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu.

Dung Thi Âm nhún vai nói:

“Tôi mới đến công ty không bao lâu nha, rất nhiều việc cũng không thể giao cho tôi làm được, mặc dù phụ trách hạng mục này, nhưng trước mắt chỉ có thể hoàn thiện một số phương án thôi!”

Sau khi Lăng Thiệu Nghị nghe xong, tinh thần liền tỉnh táo, anh đứng dậy, nhìn Dung Thi Âm nói: “Hiện nay phương án của hạng mục ở đâu? Trong phòng của cô?”

Nói xong, không đợi Dung Thi Âm trả lời, anh liền bước nhanh đến phòng của cô ta...

“Ai, anh...”

Dung Thi Tinh vừa định tiến lên ngăn cản anh, nhưng sau đó liền thay đổi chủ ý, bên môi nở nụ cười kiều mỵ, anh vào phòng gấp như vậy, thực sự chỉ để xem phương án thôi sao?

Nghĩ tới đây, đuôi lông mày cô ta mang theo vẻ phóng đãng, cũng theo vào trong phòng của mình, ngay sau đó tiện tay đóng cửa phòng lại.

“Ở trong máy tính của cô sao?” Lăng Thiếu Nghị hỏi.

“Đúng vậy!” Thân thể Dung Thi Tinh động vào anh, nhẹ giọng trả lời.

Lăng Thiếu Nghị ngồi trên ghế, anh duỗi tay muốn chạm vào máy tính...

“Chậm đã...”

Dung Thi Tinh vươn tay vừa đúng bắt được bàn tay to của anh, trong mắt mang theo ý cười nói:

“Anh cũng biết đây là tài liệu cơ mật của tập đoàn tài phiệt Lăng thị, để cho anh xem như vậy, tôi nghĩ không tốt đâu!”

Lăng Thiếu Nghị nghe vậy, nhếch môi cười lạnh: “Không ngờ cô cũng có đạo đức nghề nghiệp như vậy!”

Đây là tài liệu cơ mật, nếu như Dung Thi Tinh cho xem đơn giản như vậy, vậy anh cũng bắt đầu hoài nghi độ trung thành của cô ta đối với Lăng thị, lời của cô ta ngược lại lại nhắc nhở mình.

“A Nghị, anh luôn không mở miệng nói lời dễ nghe dễ ngọt phụ nữ...”

Dung Thi Âm dán thân thể lên người anh, sau đó hơi vươn người ra, đưa tay đóng máy tính lại, cổ áo ngủ khiêu gợi gần như mở toang ra, cô ta

cố ý làm như vậy, mục đích là làm cho bầu ngực no đủ hiện ra trước mắt anh.

Anh là đàn ông nha, là đàn ông sẽ không bỏ qua được trường hợp này, anh vội vã đi vào phòng của cô, mục đích không phải đã rất rõ ràng rồi sao?

“Phương án nha, tôi không thể cho anh xem được, mặc dù tôi không biết tại sao anh lại khẩn trương với chuyện của Lăng thị như vậy, nhưng mà...”

Trên mặt cô ta nở nụ cười hấp dẫn, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lồng ngực của anh, âm thanh dịu dàng như nước nói:

“Tôi có thể cho anh thứ khác!”

Lăng Thiếu Nghị nhú mày nói: “Cô có thể cho tôi cái gì?”

Sau khi Dung Thi Tinh nghe vậy, cười cười quay người lại, ngay sau đó liền ngồi lên đùi anh, cánh tay trắng nõn giống như rắn quấn lên cổ anh, đôi môi đỏ mọng để sát bên tai anh, đầy xuân tình nói:

“Tối nay, em là của anh... Chẳng lẽ thân thể của em lại kém cái phương án đó sao?”

Nói xong, cô ta cúi đầu “Um” một tiếng, tựa khẽ đầu vào cổ anh, con mắt ngập nước, đôi mày yêu kiều, yêu diễm câu hồn phách người, kiều mỹ không xương, tự nhiên xinh đẹp đến ba phần.

Nhìn anh tuần nhã, mày kiếm anh tuấn, sóng mũi cao, hơn nữa khí lực mạnh mẽ xuất chúng, làm cô không có cách nào hô hấp.

Trên khuôn mặt tuấn tú của Lăng Thiếu Nghị nở nụ cười khiêu gợi, sóng mắt linh động lại không có chút thay đổi, chỉ nghe thấy anh trầm thấp nói:

“Cô nên rõ ràng, tôi đối với cô... Không có hứng thú! ”

“Nói dối, đàn ông các anh đều cùng một dạng, ngoài mặt giả bộ đường hoàng, trong xương lại rất hư đấy... ” Dung Thi Tinh giận quá hóa cười, nhẹ giọng nói.

Chỉ thấy thân thể cô ta xụ lơ như hóa thành vũng nước, vùi mặt trong ngực Lăng Thiếu Nghị, tóc quăn dài như nước nhẹ nhàng chảy xuống, rơi xuống cánh tay cường tráng của anh, bầu ngực khiêu ngực tựa trên lồng ngực anh.

Cô ta chỉ mặc một chiếc áo ngủ lại không mặc áo ngực, vì vậy dưới sự ma sát của thân thể, bộ ngực khiêu ngạo đã sớm đứng thẳng rồi.

“Nếu như cô muốn nhanh được thăng chức và tăng tiền lương ở Lăng thị thì liền cho tôi xem phương án! ”

Lăng Thiếu Nghị ngồi nghiêm chỉnh, âm thanh và đôi mắt thâm thúy lạnh nhạt giống nhau, không chút nào dao động.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 286

Nghi Ngờ Khó Hiểu.

Dung Thi Âm nghe thấy Lăng Thiểu Nghị nói như vậy, vẻ mặt quyến rũ thoáng hiện tia nghi ngờ, cô ta dừng lại động tác trên tay, lên tiếng hỏi:
“Rốt cuộc anh là ai? ”

Thân phận của người đàn ông này làm cô ta thật tò mò, mặc dù anh luôn làm việc giúp ba ở cửa hàng bánh ngọt, nhưng từ lời nói và cử chỉ có thể nhìn ra anh tuyệt không phải người bình thường, đặc biệt khi anh nói những lời này càng làm cô ta thêm khó hiểu.

Lăng Thiểu Nghị hoàn toàn không có ý nói cho cô ta biết sự thật, chỉ từ tốn nói một câu:

“Tôi nhớ cô còn phải tăng ca làm việc nhất định là chưa có phương án giải quyết hạng mục này, đối với phương án hạng mục này tôi có hiểu sơ một chút, nói không chừng có thể giúp cô! ”

Dung Thi Tinh nghe xong, cảm giác thân thể mềm nhũn ra lần nữa, vẻ mặt như nước rúc vào trong ngực anh, vươn ngón tay dài nhỏ ra khiêu gợi vuốt yết hầu anh, quyến rũ nói:

“A Nghị, sao anh lại quan tâm hạng mục này? Cần thận em hoài nghi anh là gián điệp thương mại đấy! ”

“Gián điệp thương mại? ”

Khóe miệng anh khinh thường nhếch lên, chẳng muốn giải thích cái gì: “Tôi nghĩ gián điệp thương mại chân chính là quan tâm tới hồ sơ đầu thầu lớn thôi, cái phương án này hình như không có giá trị quá lớn! ”

Dung Thi Tinh hơi ngẩn ra, sau đó, cô ta vòng tay ôm lấy hông anh: “Không sai! Anh nói rất có lý, nhưng mà... Anh đảm bảo em có thể thăng chức? ”

Nếu như lời anh nói đều là thật, như vậy cho anh xem một chút cũng không xảy ra chuyện gì, dù sao phương án này cũng làm cô nhức đầu nhức óc rồi, thêm một tay giúp cũng là chuyện tốt.

Chỉ là... Người đàn ông này, tối nay cô chắc chắn phải có được!

Lăng Thiếu Nghị không khó để nhìn thấu ý nghĩ trong lòng cô ta, mày kiếm anh tuần hạ xuống, mắt đen thâm thúy như đầm lầy, không nhìn ra trong tim anh đang suy nghĩ điều gì.

“Yên tâm, tôi sẽ giúp cô hoàn thiện phương án này. ”

Dung Thi Tinh hoan hô một tiếng, tranh thủ mở máy tính ra lần nữa, sau đó nũng nịu nói: “Anh chỉ có thể xem ở đây thôi! ”

Lăng Thiếu Nghị gật đầu, sau đó bảo cô ta từ trên đùi mình xuống, trên người người phụ nữ này toàn mùi nước hoa làm anh choáng váng đầu óc, cùng là hai chị em, làm sao lại có sự khác nhau đến thế!

Dung Thi Tinh không cam tâm tình nguyện từ trên người anh nhảy xuống, nhưng sau đó, lại đi vòng ra phía sau anh, nhẹ nhàng ôm chặt lấy cơ thể anh.

Lăng Thiếu Nghị nhăn mày, anh quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng giống như lưỡi kiếm sắc bén vừa rút khỏi vỏ, làm Dung Thi Tinh run rẩy một trận.

Lấy được yên tĩnh một lát, Lăng Thiếu Nghị nhanh chóng xem phương án, sự suy tư lan tràn thật sâu trong mắt, càng thêm khó hiểu.

“ Cô thu thập được bao nhiêu tư liệu có liên quan đến đối thủ cạnh tranh? Đưa cho tôi xem! ” Một lát sau, anh trầm giọng ra lệnh.

Nghi ngờ trên mặt Dung Thi Tinh chợt lóe lên, vừa mới trong nháy mắt, cô cơ hồ cho là mình nhìn thấy lãnh đạo cấp cao, cô ta cực kỳ không tình nguyện đem tư liệu mình thu thập được đưa cho Lăng Thiếu Nghị.

Lăng Thiếu nghị giở từng tờ một, chỉ là càng xem, nghi ngờ trong mắt càng sâu, công ty địa ốc Thode này giống như lời Dung Thi Tinh nói, chỉ là một công ty nhỏ vừa mới xuất hiện trên thị trường thôi, nhưng như thế lại khiến Lăng Thiếu Nghị cảnh giác, theo lý mà nói, tập đoàn tài phiệt Lăng thị danh tiếng và tài lực trong thương giới đều đứng hàng thế giới, Thode không thể nào không biết một chút, nhưng tại sao còn có dũng khí đấu thầu?

Chẳng lẽ sau lưng có người nào hoặc thế lực nào thao túng?

Nói cách khác, cũng chính là... Thode chỉ là một cái vỏ bọc được đưa ra thị trường thôi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lăng Thiếu Nghị càng thêm hiểu rõ, nghi ngờ của anh càng lúc càng nhiều, đối với chuyện bản thân nghi ngờ càng thêm kiên định, Thode tuyệt đối có vấn đề.

Sau một lúc anh mới mở miệng: “Về công ty địa ốc Thode này, cấp trên của cô có phản ứng như thế nào? ”

Dung Thi Tinh lười biếng dựa người vào bên máy tính, không cho là đúng nói: “Nghe nói cũng từng nghi ngờ qua, cũng phản ánh với tầng trên rồi, nhưng nghe nói Hanks cũng không coi nó là đối thủ cạnh tranh.”

“Hanks? ” Lăng Thiệu Nghị lặp lại một lần cái tên này, nhưng không có ấn tượng gì: “Hắn là ai? ”

“Jonhny Hanks, hắn là CEO phía Đài Loan của Lăng thị, nghe nói năm ngoái vừa mới nhận chức đấy! ”Dung Thi Tinh giải thích.

Lúc cô ta vừa giải thích, Lăng Thiệu Nghị cũng đem tư liệu về Jonhny Hanks tra ra, khó trách anh không nghe nói qua, thì ra là mới nhận chức không lâu, nhìn lý lịch của hắn thấy cực kỳ thần bí.

“A Nghị... ”

Dung Thi Tinh thấy anh xem đã lâu rồi, nhẹ nhàng đi về phía sau, cánh tay lần nữa giống như rắn quấn lên cổ anh, phát ra hơi thở hấp dẫn nói:

“Anh muốn làm như thế nào để giúp người ta đây? ”

Lăng thiệu Nghị cũng lười hất cô nàng bạch tuộc này ra, tất cả lực chú ý của anh đều để trên hạng mục.

“Phương án này của cô có rất nhiều sơ hở, tôi sẽ giúp cô bổ sung, chỉ là... ”

Anh nhìn cô ta, giọng điệu ra lệnh nói: “Về sau tất cả động thái và tình huống nội bộ có liên quan đến hạng mục này cô đều phải nói cho tôi biết đầu tiên! ”

“Tại sao? ”Dung Thi Tinh không hiểu tại sao A Nghị lại chú ý đến hạng mục này nhiều như vậy.

Lăng Thiếu Nghị nhếch khóe môi lên, phát ra sức quyến rũ không gì so sánh được, anh không giải thích nguyên nhân gì với cô ta, chỉ hỏi ngược lại một câu.

“Chẳng lẽ cô không muốn tự mình tham gia hạng mục đấu thầu này? ”

Sau khi nghe xong, Dung Thi Tinh không nhịn được thở một hơi, cô ta đứng thẳng người dậy, nhìn Lăng Thiếu Nghị một cách quái dị, một lát sau, cô ta mở miệng hỏi:

“Tôi vừa mới vào công ty không bao lâu, làm gì có tư cách đi tham gia đấu thầu đây? ”

Bộ dáng cô ta hiện vẻ “ anh không cần nói giỡn”.

Lăng Thiếu Nghị không để bộ dáng ngạc nhiên của cô ta vào trong mắt, tựa lưng vào ghế dựa, vô cùng kiên định nói:

“Chỉ cần cô làm theo lời tôi nói, tôi đảm bảo cô sẽ được vào tổ đấu thầu! ”

“Có thật không? ”Dung Thi Tinh vui mừng hỏi, sau đó vẻ mặt dần dần ảm đạm.

“A Nghị, anh cũng không nên mạnh miệng nha, anh hiểu rất rõ Lăng thị sao? Tình huống công ty như thế nào anh cũng không biết, làm sao có thể khẳng định như vậy? ”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 287

Con Mời Đưa Đến Tận Cửa.

Lăng Thiếu Nghị lười giải thích với cô ta, chỉ hời hợt nói một câu: “Có tin hay không là tùy cô, nhưng tôi nói cho cô biết, cơ hội chỉ có một lần. ”

Dung Thi Tinh thấy vẻ mặt anh không có chút nào đùa giỡn, ngay sau đó cười duyên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mỹ lực, chỉ thấy cô ta lắc lư từng bước đi đến trước mặt anh, sau đó không đợi anh đồng ý, lần nữa ngồi trên đùi anh, cánh tay quấn quanh cổ anh, dịu dàng nói:

“Tin, làm sao em lại không tin, A Nghị, anh giúp em như thế, em còn nghĩ sẽ báo đáp anh thật tốt! ”

Hô hấp của cô ta trở lên rối loạn, cánh tay càng thêm càn rỡ, chậm rãi thăm dò vào trong vạt áo của anh.

“Giúp lẫn nhau thôi! ”

Lăng Thiếu Nghị một tay hất tay Dung Thi Tinh ra, lạnh nhạt nói, sau đó đứng lên.

Dung Thi Tinh lão đảo một cái, cô ta đưa tay muốn bắt được vật gì đó chống đỡ, lại tóm được vạt áo Lăng Thiếu Nghị, Lăng Thiếu Nghị không ngờ sẽ như vậy, đứng vững một chút, sau đó hai người song song ngã xuống giường.

Thân thể to lớn của anh đột nhiên đè lên Dung Thi Tinh, mà lúc khẽ động, áo ngủ vốn mỏng như cánh ve của cô ta càng thêm mở rộng, áo của Lăng Thiếu Nghị do bị cô ta kéo, cơ bắp ngăm đen to lớn bại lộ dưới ánh đèn màu hồng ấm áp lãng mạn, càng tăng sự hấp dẫn, trong phút chốc, cả căn phòng tràn đầy hương vị mập mờ.

“Thật xin lỗi! ”

Lăng Thiếu Nghị cau mày, lại nói xin lỗi chỉ xuất phát từ lễ tiết, mà âm thanh trầm thấp, hấp dẫn của anh vang ở bên tai cô ta càng làm tăng thêm hương vị tư tình.

Dung Thi Tinh hô hấp càng thêm dồn dập, cười duyên một tiếng, rên rỉ, tay dần dần để lên đai lưng bên hông anh.

“A Nghị... Không cần cự tuyệt em, được không? ” Cô ta mềm mại dịu dàng nói, không chút nào muốn anh rời đi.

Một đôi con người đen như mực của Lăng Thiếu Nghị xẹt qua vẻ không kiên nhẫn, hơn nữa là chán ghét: “Tôi không có thời gian cùng cô điên khùng! ”

Nói xong, anh liền đứng lên, đối với người phía dưới xuân sắc vô biên làm như không thấy.

Phản ứng của Lăng Thiếu Nghị hoàn toàn ngoài ý muốn của cô ta, cô ta không ngờ trên đời còn có người đàn ông ở thời khắc như vậy lại có thể bứt ra, trong lòng tự nhiên càng không cam lòng, vì vậy, khi anh vẫn chưa ra khỏi căn phòng, cô ta lập tức ôm lấy anh từ phía sau.

“A Nghị, không cần đi, vãn cầu anh, quay người lại xem xem, cho dù chỉ là một phút! ”

Cô ta cố ý thả nhẹ âm thanh, mục đích để người nghe thấy được vẻ điềm đạm đáng yêu của mình mà thôi.

Cô ta luôn tin tưởng vào vóc người của mình, cũng không tin anh thật sự là Liễu Hạ Huệ.

Lăng Thiếu Nghị nhếch mày kiểm lên, anh lạnh lùng quay đầu lại, bờ môi mỏng lạnh băng hé mở: “Cô hà tất phải như vậy? ”

Thấy anh quay đầu lại, tròng mắt đen thâm thúy như đầm lầy của phái nam trong nháy mắt liền đem cô ta hòa tan thật sâu, cô ta càng thêm muốn có người đàn ông này.

Vì vậy, cô ta không cần chỉ bảo cái gì, chớp nhẹ hàng mi dài yên tĩnh, nâng chiếc cằm nhỏ bé lên, chủ động dán lên môi anh, môi hồng hé mở, dùng tình cảm mãnh liệt nồng nhiệt hôn Lăng Thiếu Nghị.

Lăng Thiếu Nghị nén lại tính tình, không đẩy cô ta ra, chỉ là vẻ mặt càng thêm nặng nề.

Nhận thấy anh không cự tuyệt, trên gương mặt xinh đẹp của Dung Thi Tinh nở nụ cười đắc ý.

Cô biết bất kỳ người đàn ông nào, cho dù lạnh lùng nghiêm nghị đi nữa, cũng không cự tuyệt được sắc đẹp đưa tới cửa.

Không đợi Lăng Thiếu Nghị động thủ, cô ta liền dùng sức kéo dài váy ngủ khiêu gợi xuống, trong nháy mắt, váy ngủ đã rơi xuống dưới chân.

Thân thể cô ta lạnh run, nhìn anh như muốn nói điều gì, nhìn khuôn mặt vô cùng đẹp trai này, đôi mắt cô ta càng trở lên mờ mịt.

Tối nay, cô ta quyết tâm muốn quyến rũ anh!

“Thích không? ”

Váy ngủ đã tụt đến dưới chân, Dung Thi Tinh leo lên lồng ngực Lăng Thiếu Nghị.

Khắp phòng tràn đầy hương vị đàn ông của anh, nhiệt độ nóng bỏng không ngừng xuyên thấu qua vải vóc truyền tới da thịt cô ta, trên gương mặt trắng như tuyết của cô ta đã sớm không kiềm hãm được, hiện lên hai luồng đỏ bừng.

“Thực sự rất đẹp! ”Lăng Thiếu Nghị ca ngời đúng trọng tâm, nhưng mà trên mặt không có một tia tình dục nào.

Đối với những thứ tốt đẹp, anh hoàn toàn không cần phải ngụy trang cái gì, đối với cái tốt có thể thưởng thức, mặc dù dung mạo của cô ta không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng xác thực vóc người hoàn mỹ có tư cách hấp dẫn đàn ông, nhưng mà, vóc người hoàn mỹ hấp dẫn và nữ tính hơn cô ta, cũng không phải anh chưa từng xem qua.

“Thật không ngờ, anh sẽ bình tĩnh như vậy! ”

Phản ứng của Lăng Thiếu Nghị làm cho Dung Thi Tinh cảm thấy thất bại vô cùng, lần đầu tiên cô ta gặp một người đàn ông sẽ thản nhiên thưởng thức thân thể của mình như thế, nhưng chỉ là đơn thuần thưởng thức, ánh mắt không chứa bất kỳ tạp chất nào.

Tại sao có thể như vậy?

“ Tối lắm, cô cho tôi xem, tôi đã xem rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi! ”

Lăng Thiếu Nghị ung dung thong thả nói ra từng câu chữ tàn khốc, sau đó xoay người đi.

“Chậm đã! ”

Dung Thi Tinh lập tức ngăn trước mặt anh, hoàn toàn không chút nào quan tâm mình đang lỏa thể.

“A Nghị, làm sao anh có thể như vậy? Anh biết rõ em muốn không chỉ là lời tán thưởng của anh! ”

Người đàn ông này, thật sự là Liễu Hạ Huệ sao?

Đối mặt với dáng người hoàng kim của mình sao vẫn thờ ơ như thế?

“Vậy cô còn muốn nghe cái gì? ”

Lăng Thiếu Nghị Vẫn ung dung, cùng với kích động của cô ta tạo ra sự chênh lệch rõ ràng, con người thâm trầm lạnh lùng nhìn cô ta.

“Chẳng lẽ người không mảnh vải che thân như em đây, cũng không chút nào hấp dẫn được anh sao? ”

Dung Thi Tinh làm cơ bản thân tận lực dịu dàng, thậm chí ăn nói khép nép, thêm chút tư thái diễm đạm đáng yêu.

Một đầu tóc quấn hấp dẫn có mấy lọn tóc rơi xuống trên bộ ngực lớn hai tay nắm không hết của cô ta, hấp dẫn không thôi.

Đàn ông sẽ không ngu ngốc cự tuyệt con mồi đã đưa tới cửa, trừ phi người đó không phải là đàn ông, nhưng cô hoàn toàn có thể cảm nhận được, A Nghị sẽ là một người tình rất tốt.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 288

Dung Thi Âm Kinh Ngạc.

Dung Thi Tinh không tin anh có thể không nhìn tới mỹ lực của mình như thế!

Lần đầu tiên, là lần đầu tiên cô ta nghĩ muốn cùng một người đàn ông không danh không phận xảy ra quan hệ, chỉ là tình một đêm cũng tốt!

Lăng Thiếu Nghị cau mày lại, từ trên cao nhìn xuống Dung Thi Tinh, lạnh lùng nói:

“Tôi lặp lại một lần nữa, tôi đối với cô... Một tia hứng thú cũng không có, tránh ra!”

Nếu không phải cô ta là chị của Dung Thi Âm, anh đã không cư xử khách khí như vậy rồi!

“Tôi cũng không tin anh thật sự là Liễu Hạ Huệ!” Con mắt đẹp của Dung Thi Tinh chợt lóe, quyết định phải có bằng bất cứ giá nào.

Chỉ thấy cô ta chủ động nhào vào trong ngực của anh, thân thể lúc này không có một tia ngăn cách, nụ hoa duyên dáng dán thật chặt vào cơ ngực ngăm đen to lớn của anh, từ từ chèn ép đến biến dạng, bày ra một hình dáng vô cùng hấp dẫn giữa hai người.

“A Nghị, chẳng lẽ anh không muốn có nó một chút nào sao? ”

Cô ta nói xong liền kéo bàn tay anh qua, ngay sau đó đặt lên phần đầy đà của mình, cảm nhận nhiệt độ do bàn tay anh truyền đến.

Lăng Thiếu Nghị vừa định đẩy cô ta ra, lúc này khước mắt đột nhiên liếc thấy một bóng dáng...

Anh đột nhiên cả kinh, lập tức nhìn về phía bóng dáng đó, mà Dung Thi Tinh càng thêm hoảng sợ, đồng thời cũng nhìn về hướng đó...

Là Dung Thi Âm!

Chỉ thấy cô mặc một bộ quần áo ngủ bảo thủ, bóng dáng kéo dài trên mặt đất, bộ tóc dài xõa ra, cô kinh ngạc nhìn một màn mập mờ trước mặt, hiển nhiên là bị dọa sợ đến ngây người.

Nhất là khi cô thấy quần áo Lăng Thiếu Nghị xốc xếch, bàn tay to vẫn đặt trên bộ ngực sữa của chị mình, mà chị mình còn có một tia mịn mờ, từ nét mặt thẹn thùng của chị, Dung Thi Âm có thể nhìn ra hai người đang sắp tiến hành trò chơi người lớn.

“Âm Âm...”

Lăng Thiếu Nghị sâu sắc cảm giác không ổn, nội tâm càng thêm lo lắng, anh hất tay Dung Thi Tinh ra, mấy bước đã đi tới trước mặt Dung Thi Âm, bàn tay cầm lấy hai bả vai của cô.

Thật lâu sau, Dung Thi Âm mới từ trong khiếp sợ của mình đi ra.

Cô ngẩng đầu nhìn con người lo lắng của Lăng Thiếu Nghị, lại nhìn về mặt lúng túng của chị, cô không có cách nào biểu đạt sự không thể tưởng tượng nổi trong lòng lúc này, chỉ lắc mạnh đầu, sau đó thoát ra khỏi bàn tay Lăng Thiếu Nghị, che miệng chạy ra khỏi nhà.

“Âm Âm...”

Lăng Thiếu Nghị thấy thế, thất kinh, bây giờ đã là nửa đêm, cô chạy đi như vậy rất nguy hiểm.

Mà Dung Thi Tinh hình như cũng ý thức được quan hệ giữa bọn họ là như thế nào, mặc dù tức không chịu được, nhưng cũng mặc quần áo vào.

“Đã xảy ra chuyện gì? Các người...”

Ba Dung bị đánh thức, khoác áo ngủ đi ra, nhìn Lăng Thiếu Nghị đang muốn đi ra ngoài kỳ quái hỏi.

“Ba, không có gì, ba đi ngủ đi!”

Dung Thi Tinh bị em gái làm cho tức chết, lập tức khuyên ba Dung quay lại phòng, tức giận ngồi trên sofa phòng khách, nha đầu chết tiệt kia, không nghĩ tới bình thường dần dần, xuống tay với A Nghị cũng thật nhanh.

Lăng Thiếu Nghị vẻ mặt lo lắng đuổi theo, lại phát hiện bóng dáng Dung Thi Âm đã sớm biến mất trong màn đêm, chẳng biết đã đi đâu.

“Âm Âm...” Thanh âm của anh tựa như muốn đâm thủng bầu trời.

Ánh trăng lằng lạng chiếu sáng các vùng đất, dưới ánh đèn đường nhàn nhạt, Dung Thi Âm giống như du hồn không ngừng chạy, chỉ thấy cô sơ ý một chút, dưới chân lao đảo một chút, ngay sau đó ngã nhào trên mặt đất.

“Ô ô ô...”

Cô không lập tức đứng lên, vô lực chống tay trên mặt đất, từng dòng nước mắt chảy ra.

Một màn kia lần nữa xuất hiện trong đầu cô, giống như một cơn ác mộng, rồi cuộc cô cũng tỉnh táo lại, rồi cuộc cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cô quá mức khiếp sợ nên không để ý đến cái gì, chỉ muốn rời đi cái nơi làm mình hít thở không thông ấy.

Cô từng ngum từng ngum hô hấp, mỗi một lần hô hấp, nước mắt lại rơi xuống một giọt, tựa như trên châu đứt chỉ, óng ánh rơi xuống.

Tại sao phải như vậy?

Chị gái và A Nghị, hai bọn họ thế nhưng...

Nghĩ tới đây, Dung Thi Âm lại cảm thấy tim đau giống như bị dao đâm, cô ôm chặt ngực, muốn giảm bớt đau đớn lại không biết phải làm gì.

Thật tàn nhẫn!

Tại sao nửa đêm mình lại muốn đi uống nước chứ?

Tại sao nhìn thấy phòng chị gái vẫn còn sáng mà không tự chủ đi tới chứ?

Tại sao lại nhìn thấy một màn kia?

Hai người bọn họ đã sớm cùng một chỗ sao? Đã như vậy, A Nghị tại sao còn phải chạm vào mình?

Đột nhiên, Dung Thi Âm nhớ tới Lăng Thiếu Nghị đã từng nói qua một câu:

"Âm Âm, nếu như em phát hiện anh không hề tốt giống như em nghĩ, thậm chí... Anh chính là một người cực kỳ độc ác, thì em có còn yêu anh không?"

Lúc ấy cô đã trả lời như thế nào, Dung Thi Âm vẫn nhớ mồn một trước mắt.

Chẳng lẽ đây chính là ý tứ A Nghị muốn biểu đạt sao?

Anh và chị gái đã sớm tốt lắm, không phải sao?

Nếu thật sự là như vậy, cô nên vui mừng chúc phúc cho hai người họ mới đúng, chỉ là... Tim của mình tại sao không cam lòng như vậy, cô không tin Lăng Thiếu Nghị là loại người chân đạp hai thuyền.

“A Nghị, tại sao, tại sao anh gạt em...” Cô cắn chặt cánh môi, lòng đau như nứt ra.

Như là bị lây nhiễm sự thương tâm của cô, bầu trời ban đêm vốn sáng sủa lại đột nhiên nổi gió, tựa như đang phối hợp với tâm tình của cô.

Chẳng bao lâu sau, bầu trời đột nhiên lóe lên một tia chớp, mưa hình như sẽ tới rất nhanh, ngay sau đó, những giọt nước mưa nhẹ nhàng rơi trên má cô, hòa với nước mắt của cô cùng nhau chảy xuống

Dung Thi Âm không chút nào muốn tránh mưa, cô giống như mất đi hồn phách, mặc kệ cho mình ngồi dưới đất, gương mặt buồn bã, ngược lại cô muốn trận mưa này to hơn chút nữa, để cô có thể tỉnh táo lại.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 289

Đêm Mưa Kinh Hồn (1)

“Rẹt... ”

Lại một tia chớp xuất hiện, ngay sau đó, cả bầu trời giống như bị nổ tung, trời đột nhiên hiện ra!

Mưa lớn hơn, mưa như trút nước, giọt nước theo khuôn mặt chảy xuống cổ cô, làm ướt váy cô, nhưng cô đang đắm chìm trong cái lạnh giá bên trong cơ thể, tuyệt không quan tâm đến trận mưa, chỉ là cặp mắt nhắm thật chặt, khiến cho nước mưa tùy ý rơi xuống.

Cô tình nguyện coi đây như ảo giác, cô không muốn đối mặt với thực tế.

Bởi vì, sau khi thấy một màn kia, Dung Thi Âm mới phát hiện mình yêu người đàn ông đó sâu đậm.

Cô như trẻ con bị vứt bỏ, ngẩn ngơ trong mưa, nước mắt và nước mưa làm khuôn mặt cô ướt đầm.

Một lúc sau, từ sau lưng cô truyền đến tiếng bước chân dồn dập...

“Âm Âm... ” Giọng đàn ông nóng nảy và tràn ngập đau lòng.

Dung Thi Âm như từ trong mộng thức dậy, lấy lại tinh thần.

Cô bỗng nhiên xoay người lại, tóc dài như lụa tung bay, những giọt nước rục rờ theo đó cũng rơi xuống, dáng vẻ giống như tiên nữ trong sương mù hấp dẫn lòng người.

Chỉ là đôi mắt đỏ hồng làm người ta yêu thương không dứt.

Tim Lăng Thiếu Nghị đập nhanh, con mắt chăm chú khóa lấy con người đỏ hồng của cô, trong mắt đen thoáng qua vẻ đau lòng, ngay sau đó, anh ôm cô vào trong ngực, sau đó, bế cô lên...

“Buông tôi ra...” Dung Thi Âm đập chân, nắm tay dùng sức đánh trên lồng ngực to lớn của anh.

Chạy đến chỗ trú mưa, Lăng Thiếu Nghị đặt cô xuống, thấy bàn tay cô đánh đến đỏ bầm, nhẹ nhàng cầm lấy, sau đó thương tiếc hôn lên.

“Âm Âm, em chạy như vậy rất nguy hiểm, hơn nữa bây giờ còn có mưa, anh rất lo lắng cho em!” Lời nói của anh tràn đầy tình cảm tha thiết chân thành.

“Tôi không cần anh quan tâm!” Dung Thi Âm đau lòng hét lên, anh còn đuổi theo mình làm gì? Anh nên đi an ủi chị gái mới đúng!

Một trận gió thổi qua, thân thể cô run lấy bầy, không biết bởi vì thân lạnh hay tâm lạnh.

Lăng Thiếu Nghị không để ý cô giãy dụa, ôm cô vào lòng, hai cánh tay giống như hai gọng kìm: “Anh muốn quan tâm, càng phải quan tâm!”

Giọng nói của anh vang lên bên tai cô, càng khiến cô thêm đau lòng.

Dung Thi Âm nở một nụ cười khổ, cô ngược mắt nhìn anh, chầm chọc hỏi:

“Anh quan tâm tôi? Lấy thân phận gì đây? Bạn trai hay là... anh rể?”

Đây là châm chọc rất lớn, không phải sao?

Gương mặt trước mắt thanh tú tuyệt mỹ, lông mày nhú lại cũng đẹp đến thế, vẻ mặt đơn thuần vô tội trong đêm mưa càng lộ ra vẻ mỹ lệ, sau khi Lăng Thiệu Nghị nghe vậy, trái tim không còn tức giận như trước nữa, đưa tay lau gò má trơn bóng của cô.

“Âm Âm, em hiểu nhầm rồi, anh không làm gì với chị em! ”

“Ha ha... ”

Dung Thi Âm như nghe được truyện cười, nở nụ cười lạnh: “Vậy tôi vừa nhìn thấy cái gì? Chẳng lẽ anh muốn nói cho tôi biết vừa nãy là tôi nằm mơ sao? Hay anh muốn nói chị tôi quyến rũ anh, còn anh thì vô tội? ”

“Anh... ”

Lăng Thiệu Nghị lời ra đến khóe miệng còn nuốt xuống, anh làm sao có thể nói thật với cô, làm sao có thể để cô sinh ra ấn tượng xấu với chị mình?

“Anh và chị gái em thực sự không có gì! ”

“Vậy anh giải thích như thế nào về một màn tôi thấy được kia? ” Dung Thi Âm chịu đựng đau lòng chất vấn.

Một màn kia mập mờ đến đâm bị thương mắt cô, làm sao có thể coi như không có việc gì được?

Lăng Thiệu Nghị thở dài một hơi nói: “Âm Âm, điều em vừa nhìn thấy, anh không có cách nào giải thích với em, nhưng chuyện cũng không phải như em tưởng tượng đâu, em nên tưởng anh, không phải sao? ”

Dung Thi Âm nghe xong, trên mặt cười lạnh, cô tuyệt vọng lắc đầu, thật là buồn cười đến cực điểm, anh ngay cả giải thích cũng lười, mình còn cưỡng cầu cái gì nữa?

“Thôi, anh không phải giải thích, tôi cũng không muốn nghe, buông tôi ra! ” Cô tỉnh táo lại, sắc mặt trở lên tái nhợt.

“Anh sẽ không bỏ em ra, cùng anh về nhà đi! ”

Lăng Thiếu Nghị cởi áo của mình ra chắn mưa cho cô, ngay sau đó liền bị Dung Thi Âm đẩy ra.

“Tôi về nhà làm gì? Nhìn hai người giả dối sao? A Nghị, nếu như anh thật sự có ý với chị tôi, mời anh chuyên tâm một chút, không cần kéo tôi xuống nước! ” Dung Thi Âm rời khỏi ngực anh, âm thanh lạnh như băng nói.

Cho tới bây giờ, cô mới thực sự ý thức được, A Nghị chưa từng thừa nhận yêu cô, điều này làm cho cô thêm vô lực.

Lăng Thiếu Nghị phiến não giơ tay vò tóc, không nói hai lời, bước nhanh đến kéo tay cô...

“Cùng anh trở về! ”

Anh không có cách nào giải thích với cô, chỉ có thể dùng cách này để bảo vệ cô.

“Buông tôi ra! Không được đụng vào tôi! ”

Dung Thi Âm giống như động vật nhỏ bị kinh sợ, đột nhiên rời khỏi tay anh, sau đó chạy vào trong màn mưa.

Bóng dáng mảnh khảnh trong màn mưa to càng làm đau lòng người.

“Âm Âm... ”

Lăng Thiếu Nghị sắc mặt cả kinh, lập tức cũng vọt vào trong mưa, đuổi theo cô.

Lúc này, Dung Thi Âm chỉ muốn né tránh anh, khi cô nhìn thấy anh sắp đuổi kịp, liền điên cuồng chạy về phía một ngã rẽ...

“Âm Âm...”

Theo tiếng hét của Lăng Thiệu Nghị là một tiếng phanh xe khẩn cấp vang dội trong đêm mưa...

Tất cả đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng mưa điên cuồng rơi xuống.

Thân thể cao lớn của Lăng Thiệu Nghị đột nhiên run lên, ngay sau đó kinh hãi đến sững sờ, bởi vì anh nhìn thấy bóng dáng cách đó không xa đang từ từ ngã xuống...

“Âm Âm...” Giọng nói nóng nảy hoảng sợ của anh vang lên, nhanh chóng chạy tới.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 290

Đêm Mưa Kinh Hồn (2)

Tài xế gây chuyện cũng bước từ trên xe xuống, mờ mịt không biết làm sao, trên mặt anh ta cũng hiện vẻ kinh hãi, đã trẻ thế này, lại còn là đêm mưa nữa, anh ta thật không nghĩ đến sẽ có một cô gái chạy tới khúc quanh đấy, còn chạy đến đầu xe của mình.

Nhưng mà anh ta đã kịp thời phanh xe rồi, sao vẫn đụng vào người đây?

“Vị tiên sinh này, tôi... Tôi thật sự không biết cô ấy sẽ chạy ra, tôi... Tôi đã phanh xe rồi...”

Giọng nói của anh ta đứt quãng, sợ đến mức không còn chút sức lực nào.

Lăng Thiếu Nghị đã không còn tinh lực để ý xem tài xế nói gì, anh thở hỗn hển ngồi xuống, nhìn Dung Thi Âm đang hôn mê, vội vàng kiểm tra vết thương trên người cô.

Hoàn hảo...

Anh thở phào nhẹ nhõm, không bị đụng thương, cũng không chảy máu, nhìn dáng vẻ chỉ là quá kinh sợ mà ngất đi thôi.

“Anh... Tới đây!”

Một lát sau, Lăng Thiểu Nghị đưa mắt nhìn tên tài xế đang run rẩy, lạnh lùng quát.

“Tiên sinh, tôi thực sự không cố ý, chúng ta giải quyết riêng được không? Tôi có thể bồi thường tiền nhưng mà không thể ngồi tù được, tôi còn có vợ con ở nhà...” Tài xế gần như sắp khóc trả lời.

“Biệt thự Ngự Uyển biết không?”

Lăng Thiểu Nghị lạnh giọng hỏi, người tài xế này nói thật nhiều, nếu như Dung Thi Âm thực sự có chuyện, anh nhất định sẽ đánh hẳn đến không thể tự mình lo liệu cuộc sống rồi.

“Cái gì? Cái gì?” Tài xế tưởng mình nghe nhầm, hỏi lại.

“Anh điếc sao? Biệt thự Ngự Uyển, lập tức mang tôi tới!” Lăng Thiểu Nghị lạnh lùng quát.

“A, a a, tôi biết, tôi biết chỗ đó!”

Tài xế sợ hãi vội vàng gật đầu lên tiếng nói, đó là khu biệt thự cao cấp nhất ở Đài Loan chỉ người giàu có mới ở được, anh ta chưa có thực sự đi qua, nhưng cũng từng nghe nói qua.

Đèn thủy tinh tỏa ra ánh sáng nhu hòa, ánh sáng lấp lánh nhẹ nhàng như trên mặt nước chiếu lên khuôn mặt động lòng người của cô gái trên giường.

Trong phòng ngủ lấp đấp thiết bị sang trọng, Dung Thi Âm vẻ mặt tái nhợt nằm trên giường, cặp mắt bình thường chứa đầy ý cười nhẹ nhàng đang khép lại, đôi môi đỏ hồng cũng đóng chặt.

Nơi này là một trong số những nơi nghỉ ngơi của Lăng Thiểu Nghị ở Đài Loan, lúc đó nhất thời hứng lên mua lại, cũng rất ít khi tới nơi này, bình thường chỉ để đám người làm quét dọn, kể từ khi xảy ra chuyện, anh chưa

bao giờ đặt chân đến đây, không nghĩ tới hôm nay lại ôm Dung Thi Âm đến.

Sau khi đuổi tên tài xế phát run kia đi, Lăng Thiệu Nghị gọi bác sĩ tư nhân đến, lúc này, anh không thể mang Dung Thi Âm hôn mê bất tỉnh về Dung gia, nếu không bố mẹ cô sẽ bị dọa ngất, chẳng bằng anh gọi bác sĩ đến đây kiểm tra một chút.

“Lăng tiên sinh, vị tiểu thư này không có gì đáng ngại, trên người cũng không bị đụng thương, chỉ là quá kinh sợ, còn nữa, cô ấy gặp gió lạnh, uống một chút nước gừng sẽ tốt hơn, thuận tiện tôi cũng kê cho cô ấy một vài liều thuốc! ”

Sau khi bác sĩ thu lại ống nghe, nói với Lăng Thiệu Nghị.

Lăng Thiệu Nghị lòng buông lỏng một chút, ngay sau đó nói với người làm vẫn đứng bên cạnh:

“Chị Kim, tiễn bác sĩ về đi, nhân tiện phân phó người làm nấu nước gừng! ”

Chị Kim tiến lên nói với bác sĩ: “ Bác sĩ, cảm ơn ngài, xin mời đi bên này! ”

Sau khi bác sĩ đi, Lăng Thiệu Nghị ngồi bên giường, cầm bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên môi, trong mắt đều là thương tiếc.

Vào lúc tiếng phanh xe vang lên kia, anh cho rằng đã mất đi cô, sự sợ hãi và tuyệt vọng bao trùm lấy anh, khi đó, anh mới thực sự ý thức được, người con gái này đã dung nhập vào trong sinh mệnh anh, anh không thể mất đi cô.

Anh thích nhìn nụ cười sáng lạn của cô, thích hương thơm tự nhiên nhàn nhạt trên người cô, thích dáng vẻ cô nghiêm túc điều trị cho bệnh nhân...

Đây tất cả đều là hình ảnh đang xuất hiện không ngừng trong đầu anh, làm anh càng thêm đau lòng.

Phải đau lòng bao nhiêu cô mới không nhìn thấy chiếc xe đó, cô ngốc này, anh phải làm sao để cô sẽ không bị thương đây?

Lúc này, chị Kim gõ cửa đi vào, đưa một chén nước gừng cho Lăng Thiệu Nghị, vẻ mặt có chút khác thường.

“Nhị thiếu gia... ” Chị muốn nói lại thôi.

Chuyện này cũng thật kỳ quái, mấy ngày trước, nghe nói Lăng gia đã tìm được chiếc xe Nhị thiếu gia gặp tai nạn, đều đang điên cuồng tìm kiếm tin tức của anh, không nghĩ tới tối khuya hôm nay, Nhị thiếu gia lại ôm một cô gái hôn mê bất tỉnh đến đây, làm cho bà sợ hãi cho là nhìn thấy quỷ.

Ánh mắt Lăng Thiệu Nghị không rời khuôn mặt Dung Thi Âm, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Chị Kim, chị còn có việc? ”

Chị Kim là người phụ trách quản lý nơi này, cũng chính là quản gia, là một phụ nữ trung niên, mọi người đều quen gọi là chị Kim rồi!

“Nghị thiếu gia, hai ngày trước, Đại thiếu gia không ngừng gọi tới biệt thự, muốn hỏi thăm tin tức của ngài. ”

Lăng Thiệu Nghị không chút nào ngạc nhiên, chỉ nói một câu: “Bọn họ lúc nào thì tìm được xe? ”

“Nghe nói là hai ngày trước, hiện tại Đại thiếu gia đã phái rất nhiều người đi tìm ngài, ngài xem, có cần tôi thông báo cho Đại thiếu gia... ”

“Chị Kim! ”

Lăng Thiệu Nghị cắt đứt lời của bà: “Tôi chưa muốn liên lạc với Lăng gia là bởi vì tôi còn muốn nghỉ ngơi thêm một chút, tin tức tôi tới đây

không muốn để anh trai biết, tôi không muốn bị quấy rầy! ”

“ Tôi biết rồi, nhị thiếu gia! ”Chị Kim vội vàng trả lời, đồng thời có chút ngạc nhiên nhìn cô gái trên giường, dáng dấp có vẻ rất dịu dàng.

“Chị Kim, ngày mai thay tôi liên lạc với Ken, toàn bộ giấy chứng nhận của tôi muốn làm một lần nữa, để cho anh ta làm luật sư của tôi, đặc biệt làm chuyện này đi! ”Lăng Thiếu Nghị ra lệnh.

“Vâng! ”

Chị Kim đi ra ngoài, Lăng Thiếu Nghị nhìn Dung Thi Âm đang ngủ mê man, thái độ từ từ chuyển sang phức tạp, sau khi cô biết thân phận mình, sẽ như thế nào đây? Có thể cho là mình đã lừa gạt cô không?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 291

Thiên Đường Hay Địa Ngục?

Biệt thự Ngự Uyển đúng như ý nghĩa của nó, là một vườn hoa nghệ thuật, kiến trúc theo kiểu nương rẫy độc đáo, xem trọng điều kiện tự nhiên, đơn giản, bằng phẳng rộng rãi đồng thời cũng sáng sủa, cấu trúc chặt chẽ và đường nét đẹp dễ.

Sắc thái và hình thể hòa hợp cũng biến hóa phong phú, khiến cho kiến trúc được lộ mang phong cách vô cùng ưu nhã, thiết kế khu vườn theo phong cách nương rẫy hoàn toàn hòa nhập với môi trường tự nhiên vốn có.

Cửa sổ rộng rãi, tường ngoài đơn giản, không nhiều vật trang trí, nhưng quang cảnh biến đổi phong phú, lối kiến trúc mộc mạc theo kiểu Bắc Mỹ lộ ra hoàn mỹ, hài hòa giữa sang trọng và tự nhiên.

Sáng sớm, biệt thự Ngự Uyển được bao trùm trong không khí trong lành, bởi vì nằm ở lưng chừng núi, cây cối và thảm thực vật vây quanh, đông ấm hạ mát, nhất là thời tiết cuối thu, lá đỏ lác đác rơi xuống, thật là một quang cảnh đẹp dễ.

Dung Thi Âm bị tiếng chim hót líu ríu đánh thức, thân thể mệt mỏi, có chút đau xót, nhưng phía dưới mềm nhũn làm cô có cảm giác thật thoải mái, duỗi lưng một cái, sau đó cô nhìn xung quanh.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên từ trên giường ngồi dậy...

Con người trong veo như nước chọt tràn đầy nghi ngờ và khiếp sợ!

Nơi này...

Là đâu?

Đầu tiên, nơi này hiển nhiên là phòng ngủ, nhưng mà...

Cô chưa bao giờ nhìn thấy phòng ngủ lớn như vậy, hơn nữa, từ các thiết bị có thể thấy được, chủ nhân ngôi nhà này rất xa hoa và giàu có, không cần để ý đến cách bố trí căn phòng cứng nhắc và lạnh lẽo, Dung Thi Âm cũng dám khẳng định đây là phòng của một người đàn ông, bởi khắp nơi tràn đầy hơi thở lạnh lẽo của nam giới!

Cô mờ mịt vén chăn lên, chân nhỏ nhẹ nhàng giẫm trên thảm, trong nháy mắt lại cảm giác thấy dưới chân thoải mái mềm mại, cô cúi đầu nhìn...

Trời ạ! Thảm lông màu trắng tinh thật dày, nhất định là rất quý đi, hơn nữa làm cho cô không đành lòng giẫm lên nữa, khó có thể tưởng tượng chủ nhân căn nhà này làm sao có thể dọn dẹp phòng đây, nếu đổi lại là cô, sẽ không biết cách xử lý cái thảm này!

Mình đang nằm mơ sao?

Dung Thi Âm bấm vào cánh tay mình một cái...

“Ay... Đau quá! ”Cô không nhận được kêu một tiếng.

Không có nằm mơ nha, nhưng nơi này là nơi nào? Thật kỳ quái!

Cô không nhận được đi tới cửa sổ sát đất, khi cô nhìn ra ngoài cửa sổ thì hai mắt mở thật lớn...

Trong vườn hoa, bướm bướm đang bay lượn, ánh mặt trời chiếu lên nhà thủy tinh trồng hoa, hồ bơi xinh đẹp, cây cổ thụ vùng nhiệt đới, phòng tập thể thao... Đợi chút, nơi này là...

Nơi này hình như là biệt thự...

Dung Thi Âm sửng sờ kinh hãi, loại phòng này cô chỉ từng thấy trên tivi, không ngờ lúc này mình lại thực sự đứng ở đây!

Này... Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Cái gì?

Quần áo trên người mình?

Lập tức, cô cảm thấy hai chân mình có chút lạnh, ngay sau đó, cô thấy mình chỉ mặc một cái áo sơ mi nam mà thôi, hiển nhiên chủ nhân cái áo này rất cao lớn, bởi vì cái áo sơ mi này dài qua hông cô.

Dung Thi Âm dựa người vào cửa sổ sát đất, không thể tưởng tượng được nhìn cảnh vật trước mắt, tình cảnh tối qua nhanh chóng xuất hiện trong đầu cô, sau một hồi đau lòng, trí nhớ dừng lại ở chiếc xe kia trong màn mưa.

Đúng rồi, cô nghe thấy một tiếng phanh xe khẩn cấp, sau đó cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết?

Chẳng lẽ mình đã...

Dung Thi Âm che miệng, nhìn nơi đây sang trọng, hô hấp dần dần trở lên không đều.

Mình đã chết rồi, đúng không? Nơi đây là thiên đường sao?

Mình chết lại còn được lên thiên đường, còn chuyện gì đáng mừng hơn nữa, nhưng mà... Cô không muốn chết đâu!

Vào giờ phút này, cái nơi xa hoa đẹp đẽ này trong mắt cô lại trở thành một địa phương thật đáng sợ, cô điên cuồng cởi áo sơ mi ra, nhìn thân thể mình trong gương.

Trong gương, dáng người xinh đẹp tuyệt mỹ của cô hiện ra, da thịt như ngọc sáng bóng mê người.

Xong rồi, xong rồi!

Cô thất thần ngã ngối trên thảm trải sàn!

Mình đến miệng vết thương cũng không có, nhất định là đã chết!

Tại sao có thể như vậy?

Cô còn chưa được gặp A Nghị một lần cuối! Mặc dù anh thật sự đã làm cô rất đau lòng, nhưng mà lúc này, cô vẫn còn nhớ đến A Nghị.

Đang lúc Dung Thi Âm vẫn còn suy nghĩ lung tung, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa êm ái và lễ phép.

Cô đột nhiên cả kinh, liền tranh thủ cài nút áo, ánh mắt sợ hãi nhìn tới cửa.

Quỷ gõ cửa?

Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng đi vào nha, cô từ nhỏ đã nhát gan, mặc dù là y tá, nhưng mà đến lượt trực ban, chính mình vẫn sẽ lo lắng đề phòng, lúc này, trong đầu cô đã lướt qua vô số truyện ma rồi.

Nắm cửa nhẹ nhàng xoay, trong nháy mắt cửa phòng mở ra, Dung Thi Âm vẫn không nhìn được mà hét lên một tiếng, sau đó lập tức chạy về phía

giường, dùng chăn che kín đầu lại.

Thật là đáng sợ, không biết tên quỷ vừa tiến vào có hình dáng gì, mặc dù nơi này rất giống thiên đường, nhưng ai biết địa ngục có phải cũng có hình dáng như vậy thì sao?

“Tiểu thư, tiểu thư...”

Một bàn tay phụ nữ vỗ nhẹ nhẹ trên mặt chăn, là chị Kim, vẻ mặt bà vô cùng nghi hoặc nhìn cô gái nhỏ đang gói chính mình lại như cái bánh chưng, để bữa sáng sang một bên, nhẹ giọng gọi.

Cảm ơn trời đất, rốt cuộc cô ấy cũng tỉnh lại rồi, Nhị thiếu gia mà biết nhất định sẽ rất vui mừng, chỉ là cô bé này... Làm sao lại có dáng vẻ rất sợ hãi thế kia, nếu như bà vừa mới nhìn không nhầm, cô ấy chính là chạy như bay đến trên giường sau đó trùm kín chăn.

“Tôi... Tôi không phải cái gì đó tiểu thư... Đi ra ngoài...” Giọng nói Dung Thi Âm nghe vào có vẻ rất rầu rĩ, sợ hãi cực kỳ, thân thể cô còn không ngừng run rẩy.

Chị Kim cũng cảm thấy cô đang run, kinh ngạc nói: “Trời ạ! Vị tiểu thư này, cô đang run đấy, có phải có chỗ nào không thoải mái không? Để tôi xem nào!”

Nói xong, bà liền dùng sức kéo chăn ra...

“A...” Dung Thi Âm thấy chăn bị lấy đi, lập tức che mắt lại lui vào góc giường, lớn tiếng kêu.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 292

Là Người Chết Hay Người Sống.

Dung Thi Âm kêu quỳ làm chị Kim suýt làm đổ bữa sáng, nhìn ánh mắt vô cùng lo lắng của cô, chị Kim trong phút chốc không biết phải làm sao, tay chân cũng trở lên luống cuống.

“ Vị tiểu thư này, cô... Cô không phải sợ hãi đâu, cô làm sao thế? ”

“Bà... Bà tránh ra... ”

Dung Thi Âm xuyên qua kẽ tay, cẩn thận từng li từng tý nhìn về phía chị Kim...

Cũng may, gương mặt của bà ấy cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng của mình, chẳng lẽ bây giờ dáng dấp của quý cũng được mô phỏng giống con người sao?

Chị Kim vừa thấy tình huống như thế, cho là cô bị rối loạn thần kinh, vì vậy vội vàng chạy ra ngoài cửa, vừa chạy vừa hô to: “Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia... ”

Tiếng bước chân của chị Kim trên hành lang xa dần.

Nhị thiếu gia?

Dung Thi Âm nhúu mày không hiểu, Nhị thiếu gia cái gì? Xưng hô thật truyền thống, khẳng định mình đã chết rồi, cô bi ai nghĩ.

Đang lúc cô nhúu mày suy nghĩ thì cửa phòng bị một bàn tay to đẩy ra, ngay sau đó, một bóng dáng cao lớn đi về phía cô.

“Âm Âm...”

Giọng nói trầm thấp và đầy từ tính của anh vang lên, dễ nghe như lời thì thầm của người yêu, chỉ là... Giọng nói này sao lại quen thuộc như vậy?

Dung Thi Âm vừa tự hỏi vừa ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông... Ngay sau đó hoảng sợ mà trừng lớn hai mắt.

“Anh... Anh...”

Cô đưa tay chỉ vào anh, khuôn mặt vốn mất đi huyết sắc càng trở lên tái nhợt, gần như là trong suốt rồi!

A Nghị cũng đã chết rồi sao?

Làm sao anh lại xuất hiện ở nơi này?

Nhìn Dung Thi Âm hoang mang sợ hãi, mày kiếm đẹp mắt của Lăng Thiếu Nghị cũng nhúu lại một chỗ, anh cúi người, ngón tay đặt lên khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn của cô.

“Âm Âm, em làm sao vậy?”

Đầu ngón tay ấm áp đặt lên khuôn mặt cô, làm cô càng run lên, ngay sau đó, nước mắt của Dung Thi Âm liền chảy xuống, lập tức, không nói hai lời, tiến lên ôm Lăng Thiếu Nghị.

“A Nghị... Thật xin lỗi, là em hại anh...”

Giọng nói của cô ghen ngào, từng giọt nước mắt lớn như trân châu chảy xuống đầu vai Lăng Thiếu Nghị, thấm ướt áo sơ mi của anh.

Mặc dù anh rất ưa thích và hưởng thụ vẻ mềm mại của cô, nhưng mà, lần này không giải thích được cô làm sao làm anh càng khó hiểu.

Bàn tay sau lưng cô vuốt khẽ, ánh mắt đen thâm thúy dần dần lộ ra một mảnh thâm tình, giọng nói của anh cũng trở lên êm ái, giống như tương tiếc dỗ dành con gái:

“Âm Âm ngoan, nói cho anh biết em làm sao vậy? Gặp ác mộng sao? ”

Ngay sau đó anh khẩn trương sờ trán của cô... lập tức, ấn cái nút bên cạnh đầu giường.

“Chị Kim, nước gừng nấu xong chưa? Mang lên đây! ” Giọng nói của anh mang theo vẻ uy nghiêm.

Mà Dung Thi Âm khó tin trợn lớn hai mắt.

Thế nào mà sau khi chết, thân phận của A Nghị cũng tăng rồi? Anh lúc này như một thiếu gia quý tộc vô cùng ưu nhã.

Lăng Thiếu Nghị hiển nhiên không biết cô gái này đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì trong đầu, nhận thấy trán cô có chút nóng, tưởng cô bị trúng gió sốt rồi, nên nói nhảm.

“Âm Âm, em còn chưa nói cho anh biết, em cảm thấy như thế nào? ”

Anh đau lòng lau nhẹ nước mắt cô, nước mắt này mặc dù chảy trên mặt của cô, nhưng lại như rơi vào lòng anh, đau đớn vô cùng.

Vẻ mặt Dung Thi Âm bi thương nhìn anh, rốt cuộc cô đã tin tưởng vào một truyền thuyết, thế hệ trước đều nói rằng có rất nhiều người sau khi

mình chết cũng không biết mình đã chết rồi, còn tưởng rằng mình là người sống, xem ra A Nghị chính là người như vậy.

“A Nghị, em... Em thật sự rất xin lỗi anh, nếu không phải em chạy ra ngoài, cũng không hại anh...”

Cô càng nói càng cảm thấy đau lòng, mặc dù lúc thấy một màn kia cô thực sự rất tức giận, nhưng cũng không muốn anh chết, nghĩ đến đây, lòng cô lại đau quá...

“Không sai, là em hại anh!”

Lăng Thiếu Nghị mặc dù đau lòng nhìn nước mắt của cô, nhưng khi nhìn đến dáng vẻ đáng yêu của cô, lại cảm thấy rất buồn cười.

“” Anh cũng cảm thấy như vậy thật sao? ”

Dung Thi Âm cảm giác toàn thân mình trở lên vô lực, nhất là sau khi nghe thấy Lăng Thiếu Nghị nói như vậy, cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề, anh đã biết mình đã chết rồi sao?

Nghĩ tới đây, cô thậm chí có chút sợ, dù sao cũng là cô hại chết anh, anh chắc phải rất hận cô.

Lăng Thiếu Nghị thấy cô trả lời kiểu ông nói gà bà nói vịt, càng thêm buồn cười, cô bé này đang nói cái gì đấy?

“Đúng vậy, anh cũng cảm thấy thế, nếu như không có em, cũng sẽ không hại anh phải lo lắng hãi hùng như thế!” Anh lau đi nước mắt của cô, nhỏ giọng và thâm tình nói.

Dung Thi Âm vừa nghe, tâm liền lạnh, thì ra là anh còn chưa biết!

“A Nghị, em không phải có ý này, ý của em là, anh bây giờ... Anh bây giờ đã...”

Cô vội vàng nửa quỳ nửa ngồi trên giường, muốn giải thích cho anh nghe, ngay sau đó liền bị tiếng gõ cửa lễ phép cắt đứt.

“Vào đi! ” Lãng Thiếu Nghị ra lệnh.

Chị Kim lần nữa đi vào, sắc mặt khẩn trương nhìn Dung Thi Âm, sau đó đem nước gừng đã chuẩn bị tốt tới trước mặt Lãng Thiếu Nghị, cung kính nói:

“Nhị thiếu gia, đây là nước gừng của vị tiểu thư này! ”

“Để đây được rồi, chị lui ra đi! ” Lãng Thiếu Nghị nhàn nhạt nói.

“Dạ, Nhị thiếu gia! ”

Chị Kim trước khi đi, còn nhìn thoáng qua cô gái kỳ quái này, sau đó mới lui ra ngoài.

Lãng Thiếu Nghị bưng nước gừng lên, săn sóc thổi cho bớt nóng, sau đó nói với Dung Thi Âm vẫn còn đang sững sờ:

“Âm Âm, uống nước gừng đi, nếu không em sẽ bị cảm! ”

Lời nói của Lãng Thiếu Nghị càng khiến Dung Thi Âm không hiểu, cô hỏi lại: “Bị cảm? ”, quý cũng bị cảm sao?

“Đúng vậy, hôm qua em bị dính mưa lâu như vậy, hơn nữa còn té xỉu trên đất, anh đã phân phó cho chị Kim làm một chút đồ ăn dinh dưỡng tẩm bổ cho cơ thể em rồi. ”

Lãng Thiếu Nghị giải thích, nhưng mà nội tâm lại có chút không hiểu, không phải là lúc ngã xuống đầu đụng vào chỗ nào chứ? Hoàn toàn không nhớ chuyện ngày hôm qua rồi sao?

Nếu như vậy cũng là một chuyện tốt, như vậy cô sẽ không tức giận nữa.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 293

Sợ Hải Muốn Trốn.

Dung Thi Âm nghe vậy, nghi ngờ trong mắt càng thêm sâu, ngay sau đó, cô giống như là nghĩ tới điều gì, duỗi bàn tay nhỏ bé ra, một lần nữa chạm tới thân thể Lăng Thiếu Nghị.

Nếu mình nhớ không nhầm, thời điểm anh ôm mình, lồng ngực của anh rất ấm áp.

Lăng Thiếu Nghị buồn cười nhìn cô giống như một tiểu sắc nữ đang sờ loạn lồng ngực mình, thậm chí vẫn chưa thỏa mãn mà còn cởi áo sơ mi trên người anh ra, bàn tay mềm mại trực tiếp đặt trên da thịt cường tráng của anh, một đường hướng xuống dưới giống như đang thăm dò bảo tàng vậy.

Anh hít vào một hơi, trái tim cũng hoảng hốt một trận... cô bé này đang đùa với lửa sao? Chẳng lẽ cô không biết cứ sờ xuống dưới nữa cô sẽ rất nguy hiểm sao?

Vẻ mặt Dung Thi Âm tò mò chạm vào da thịt Lăng Thiếu Nghị, không sai, da thịt này rất ấm áp, hơn nữa...

Cô lại đụng đụng về phía trước, vào đầu cái viên nhỏ nhỏ dính trước ngực anh!

Khi màng nhĩ nghe được tiếng tim đập rất vững vàng của anh, cô đột nhiên lui về phía sau, ngã xuống giường!

“Âm Âm, em làm sao vậy? ”

Lăng Thiệu Nghị thấy thế, liền để nước gừng sang một bên, thân thể cao lớn cúi xuống, cánh tay có lực ôm cô lên.

Dung Thi Âm hô hấp ngày càng nhanh, cô kinh ngạc nhìn anh, thời gian trôi qua lâu như một thế kỷ, cô mới thì thầm nói:

“Thì ra anh không chết... ”

Một câu nói lại khiến Lăng Thiệu Nghị suýt nghẹn khí, coi như tối qua cô thấy được một màn khiến cô đau lòng, nhưng mà cũng không đến nỗi mong anh chết đi chứ!

Cái gì gọi là “Thì ra anh không chết... ”?

“Không sai, anh không chỉ không chết, còn sống rất khỏe mạnh, ngược lại là em, nếu không uống nước gừng và ăn cơm, chắc chắn sẽ đi gặp thượng đế đấy! ”Lăng Thiệu Nghị buồn cười nói.

Cái gì?

Dung Thi Âm lập tức phản ứng lại...

“Nói như vậy, em cũng chưa chết? ”

Giọng nói của cô có chút hưng phấn, bàn tay nhỏ bé cũng túm lấy vạt áo anh.

Lăng Thiệu Nghị nhếch môi cười yếu ớt: “Cho dù em muốn chết, anh cũng không cho phép! ”

Nụ cười nhạt lại có vẻ bá đạo, anh kéo lấy bàn tay của cô, đôi môi ấm áp nhẹ nhàng đặt lên cổ tay trắng nõn của cô, hương vị tươi mát làm anh khó tự chủ.

Vào giờ phút này, tư thế hai người vô cùng mập mờ, giống như người yêu thân mật, sau đó đồng thời ngã xuống giường,

Lời nói của anh làm Dung Thi Âm cảnh giác, cô một lần nữa nhìn hoàn cảnh xung quanh, nơi này mặc dù vô cùng xa hoa, nhưng cũng không phải thiên đường, mà ở nhân gian.

“Bộp...”

Cô đẩy Lăng Thiếu Nghị ra, ngồi dậy: “Đây là nơi nào?”

Lăng Thiếu Nghị dựa nghiêng người trên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đang khấn trương, trong con ngươi xẹt qua một tia ẩn nhẫn, anh vươn tay khẽ vuốt ve sợi tóc mềm mại của cô, nhẹ giọng nói:

“ Đây là... nhà anh! ”

Cái gì?

Dung Thi Âm đột nhiên xoay đầu nhìn Lăng Thiếu Nghị, nhìn anh mạnh mẽ giống như dã thú, trong lúc nhất thời cô liền ngây ngẩn cả người.

Nơi này là nhà của A Nghị!

Làm sao có thể?

Nhà của anh xa hoa như vậy, vừa nhìn đã biết là người có tiền, như vậy làm sao có thể làm công cho ba?

Cô hoàn toàn mê muội, không biết nên hỏi anh cái gì.

“Âm Âm...”

Lăng Thiếu Nghị nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, vẻ mặt sững sờ của cô anh đều thu vào trong mắt, tâm, như mũi khoan hung ác ghim xuống, trong nháy mắt đau đớn cơ hồ như muốn xuyên qua thân thể của anh.

Khuôn mặt anh tuần của anh khẽ đặt lên vai cô, nghiêng mặt một chút có thể ngửi được hơi thở thơm mát của cô...

Giờ phút này, anh thật sự sợ, sợ thân phận của anh sẽ dọa đến cô, cũng sợ cô sẽ không tiếp nhận tất cả của anh.

Loại sợ hãi này anh chưa từng trải qua, cho dù đối mặt với Kỳ Hinh, anh cũng chưa bao giờ khẩn trương và sợ hãi như vậy.

Dung Thi Âm nhẹ nhàng run rẩy, cô không chết, nơi này là nhà của A Nghị, còn có một người ăn mặc như người làm gọi anh là... Nhị thiếu gia?

Hô hấp của cô ngày càng dồn dập, nhưng đầu óc lại dần bình tĩnh lại...

“Anh... Đến tột cùng là ai?”

Giọng nói của cô trở lên lạnh lùng, nhìn thấy tất cả điều này, ai cũng sẽ có cảm giác bị lừa gạt.

Không sai, bây giờ ngay cả Dung Thi Âm cũng có loại cảm giác này!

Thì ra, A Nghị không đơn giản giống như trong tưởng tượng của mình!

“Âm Âm, anh nhất thời không biết nên giải thích với em như thế nào, nhưng mà... Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ lừa gạt em, xin em hãy tin tưởng anh, về phần nhà của anh, chỉ là nhiều hơn nhà bình thường một chút tiền thôi, em không cần suy nghĩ nhiều!” Lăng Thiếu Nghị ôm lấy cô, dùng sức lực của mình để an ủi khẩn trương và run rẩy của cô.

Vì không muốn hù đến cô, anh chỉ có thể nhẹ nhàng hờ hợt nói đến gia cảnh nhà mình thôi.

Dung Thi Âm đẩy Lăng Thiệu Nghị ra: “Anh muốn em phải tin tưởng anh như thế nào? Anh hết lần này đến lần khác lừa gạt em...” Gương mặt cô hiện vẻ bi thương, bước xuống giường hét to.

Có lẽ thân thể quá suy yếu, cũng có lẽ là cảm xúc bị kích động quá mức, cô chỉ cảm thấy chân truyền đến một trận đau nhức, ngay sau đó, cả người giống như búp bê ngã lên trên thảm.

Hoàn hảo... cũng may là có tấm thảm mềm mại, nếu không cô nhất định bị sưng mặt sưng mũi.

“Âm Âm...” Lăng Thiệu Nghị thấy thế sắc mặt liền kinh hãi, anh lập tức tiến lên bế cô dậy.

“Đau... Đau quá!” Chân của Dung Thi Âm bị chuột rút, cô đau đến chảy cả mồ hôi lạnh.

“Ngồi xuống, không nên cử động!”

Lăng Thiệu Nghị đau lòng đặt cô lên giường, sau đó, nhẹ nhàng nâng chân cô lên, chân của cô đặt trong bàn tay to của anh càng thêm lung linh nhỏ nhắn, da thịt trắng nõn trơn bóng dần chuyển sang màu hồng phấn, rất là mê người.

Nhẹ nhàng xoa bàn chân nhỏ của cô, ngón cái cũng phối hợp với lực mát xa, dần dần, Dung Thi Âm cảm thấy, đau đớn đang từ từ biến mất theo bàn tay anh.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 294

Đứa Trẻ Không Ngoan Sẽ Bị Trừng Phạt.

Chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng Dung Thi Âm nổi lên một tia rung động, nhất là nhìn thấy bàn tay anh yêu thương bao bọc lấy bàn chân nhỏ của mình thì khuôn mặt thanh tú của cô đột nhiên đỏ lên.

A Nghị không thể phủ định là một người đàn ông làm phụ nữ phải động lòng, trên người anh có một loại khí thế tựa như hạc đứng trong bầy gà, trong tình huống anh chỉ là một người bình thường cô mới dám yêu anh, nhưng hôm nay, mặc dù cô không biết anh có thân phận gì, nhưng cũng có thể nhìn ra gia cảnh của anh rất hiển hách, cô làm sao có thể si tâm vọng tưởng đây?

Chắc hẳn chị cô cũng như thế, từ nhỏ tới lớn, chị gái vẫn rất thương yêu cô, nếu như chị ấy nói yêu A Nghị, cô nên làm sao bây giờ?

Còn có... A Nghị và chị gái có phải thật sự là loại quan hệ kia không?

Các loại khả năng không ngừng hiện lên trong đầu cô, làm cô có cảm giác uế oải và bất lực.

Tình yêu, thực sự cách mình rất xa, đúng không?

Lăng Thiếu Quyết nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần dần bình tĩnh lại, thương tiếc hỏi: “Còn đau không? ”

Sự quan tâm của anh làm cô cảm thấy thật uất ức, hạ mắt xuống, lông mi thật dài che giấu bi thương trong mắt cô:

“Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn! ”

Giọng nói quá mức lạnh nhạt làm Lăng Thiệu Nghị nghe không thoải mái, anh nhú mào, lại gần cô:

“Âm Âm, không cần buồn bực nữa, được không? Anh với chị em thực sự không có bất kỳ chuyện gì! ”

Thân thể Dung Thi Âm khẽ run lên, hôm nay, đáp án này còn quan trọng sao? Vấn đề này còn quan trọng sao?

Một lúc lâu sau, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn tròng mắt đen sâu như đầm lầy của anh, rầu rĩ nói:

“Em không muốn nhắc đến vấn đề này nữa, em... Em muốn về nhà? ”

Một cảm giác cô đơn như đi xuyên qua thân thể của cô, cô muốn chạy trốn...

Nhận ra ý muốn của cô, khuôn mặt anh tuấn của Lăng Thiệu Nghị trở lên khó coi, dù sao anh cũng là người của Lăng gia, bá đạo và cường thế luôn chảy trong máu người Lăng gia, vì vậy, anh làm sao có thể buông tha Dung Thi Âm, cho dù một ngày nào đó cô có thể sẽ hận anh.

“Em yếu như thế này, làm sao có thể về nhà, bệnh viện em làm, anh đã nhờ người khác làm thay em rồi, nhà của em anh cũng phái người đến thông báo nói là em phải đi công tác bổ túc, cha mẹ em đều tin! ”

Lăng Thiệu Nghị ôm chặt Dung Thi Âm, không cho cô chạy trốn.

Sau khi nghe, Dung Thi Âm đầu tiên là sửng sồ, sau đó cười lạnh: “Ý của anh là, để tôi ở đây, cũng tức là nhà của anh? ”

“Không sai, mấy ngày nay, em phải cùng anh ở chung một chỗ! ” Anh bá đạo nói.

“Nếu như tôi cự tuyệt? ” Dung Thi Âm bắt mắt với giọng điệu của anh, hỏi.

Anh làm sao có thể bá đạo khống chế hành động của mình như vậy?

Cô yếu là do ai gây ra, chẳng lẽ đây chính là một loại thái độ phụ trách của anh sao? Không phải thương lượng với cô, mà chính là cưỡng chế và ra lệnh!

Lăng Thiếu Nghị nghe cô hỏi như vậy, đáy mắt hiện lên ý cười thản nhiên, cười như vậy, mặc dù ảm áp, lại có một loại khí phách không thể bỏ qua.

“Em có thể thử xem! ”

Hai ba câu liền đem tác phong trước sau như một của anh hiện ra.

Dung Thi Âm lần nữa giật mình, tại sao cô cứ có cảm giác hôm nay A Nghị không bình thường, thiếu mất sự nhu hòa nhưng lại chứa quá nhiều khí phách bên trong.

Đây là A Nghị cô biết sao?

Cô giật mình khiến Lăng Thiếu Nghị hài lòng, ý cười lan tràn đến khóe môi: “Âm Âm, ngoan ngoãn nghe lời, ở chỗ này dưỡng thân thể cho thật tốt! ”

“Trả lại quần áo cho tôi! ”

Thân phận thiếu gia như vậy, cô làm sao có thể trèo cao.

Câu nói tiếp theo của Lăng Thiệu Nghị hoàn toàn đánh tan hy vọng của cô.

“Quần áo em mặc đã hỏng rồi, cho nên đã ném đi, Âm Âm, sau khi em ngoan ngoãn ăn cơm nước xong, anh sẽ dẫn em đi chọn mấy bộ khác! ”

Dung Thi Âm ngẩng đầu, phẫn nộ nhìn anh: “Quần áo có xấu cũng là của tôi, tại sao anh lại vứt đi? ”

“Bởi vì anh là người đàn ông của em! ”

Lăng Thiệu Nghị chỉ bằng một câu đã xác minh quan hệ giữa cô và anh, ngắn gọn và súc tích, nhưng lại có cảm giác uy quyền khác thường.

Dung Thi Âm run rẩy, sau một lúc lâu, cô chôn chặt đầu dưới gối, tất cả đều rối loạn, cô đơn thuần nên không biết giải quyết tình huống này như thế nào.

“Âm Âm, không cần chơi đùa giống như tính khí bọn trẻ con vậy, nào, uống hết nó đi! ”

Giọng nói Lăng Thiệu Nghị êm ái, còn vô cùng nhẫn nại.

“Không uống, không uống, anh đi ra ngoài, tôi không muốn gặp anh nữa, đi ra ngoài... ”

Dung Thi Âm lớn tiếng, hiện giờ cô cực kỳ mờ mịt, một mặt cô yêu A Nghị, mặt khác lại bị thân phận và gia cảnh của anh giống như sương mù quấy nhiễu, lúc này, cô lại không thể đi được, nhưng cũng không muốn gặp anh.

“Âm Âm, anh nói một lần cuối cùng, đứng lên uống hết nó! ”

Giọng nói của Lăng Thiệu Nghị vẫn không thay đổi, nhưng khi lặp lại lời nói đã lộ ra một cỗ nguy hiểm và cảnh cáo.

“Không... Tôi không uống, đi ra ngoài! ”

Lúc này, Dung Thi Âm đã không để ý được nhiều như vậy, cô chỉ muốn yên tĩnh một chút, nhưng không biết hành động này của cô sắp chọc đến lửa giận của anh.

Tròng mắt đen nhìn cô dần dần thay đổi, con người thâm thúy đã thay thế vẻ tỉnh táo trước sau như một, anh nhếch môi mỏng lên, ngón tay có vẻ không chút nào để ý dao động trên đường cong cơ thể cô, tâm tư kín đáo gian xảo núp dưới con người tịch mịch của anh.

“Âm Âm, đứa trẻ không ngoan sẽ bị trừng phạt! ”

Ngón tay mang theo sức đoạt lấy, từ phía sau cô dần dần đi xuống, mãi cho đến giữa hai chân cô, sau đó dừng lại ở đây...

“Không... ”

Toàn thân Dung Thi Âm run lên, trái tim đập mạnh và loạn nhịp sau chốc lát đã hoàn hồn lại, cô đột nhiên xoay người, nhìn vào đôi mắt hung ác trước mắt, cô mới ý thức được một nguy cơ đáng sợ đang tới gần...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 295

Nhẫn Tâm Trừng Phạt (1)

“A Nghị, anh muốn làm gì? ”

Dung Thi Âm cảm thấy có cái gì không đúng, cô luôn miệng hỏi, chỉ là ánh mắt của Lăng Thiếu Nghị quá mức sắc bén, làm cô liên tục lùi ra xa anh.

Lăng Thiếu Nghị không tiến lên, anh không nói hai lời, cầm cốc nước gồng lên, uống một hớp, sau đó duỗi cánh tay dài ra, kéo cô vào trong ngực mình.

Đôi môi phái nam mang theo lực ép buộc phủ trên môi cô, sau đó một cái tay khác cầm chặt cằm của cô, dùng lực một cái, thừa dịp cô kêu đau, nước gồng cay cay liền chảy vào trong miệng cô.

“Ừm... Khụ, khứ... ”

Sau khi uống một hớp, Dung Thi Âm vì giấy dựa mà ho khan, nhưng cô còn chưa kịp thở dốc, ngay sau đó, môi của cô lại bị che lại, một cốc nước gồng đầy bị Lăng Thiếu Nghị dùng phương thức cưỡng chế và mập mờ này đút toàn bộ cho cô.

“Anh... A Nghị, anh thật là quá đáng! ”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Thi Âm vừa vội vàng vừa xấu hổ, con mắt vốn sáng ngời lại lần nữa bị nước mắt bao phủ.

Một tay cô để trên ngực, trái tim gần như sắp nhảy ra rồi, tại sao anh lại có thể dùng phương thức này đút nước gừng cho cô, khi cô vẫn còn chưa tiếp thu được hết mọi chuyện, anh định giống như kẻ xâm lược muốn đoạt lấy trái tim mình sao?

“Quá đáng? ”

Trên gương mặt trầm ổn trước sau như một của Lăng Thiếu Nghị nở nụ cười thản nhiên, nhưng lời nói lại mang theo sự đe dọa:

“Nếu như em không nghe lời, anh không đảm bảo mình sẽ làm ra chuyện gì quá đáng hơn đâu! ”

Anh nhìn cô vẫn dịu dàng điềm đạm ngồi ở trên giường lớn của mình, mặc áo sơ mi của mình,, bởi vì vóc người cô khác nhỏ nhắn, chỉ cao đến lồng ngực của mình cho nên áo sơ mi chỉ che hết được phần hông, một cặp đùi tuyết trắng, thon dài hiện ra trước mắt anh, trơn bóng như ngọc khiến đàn ông điên cuồng.

Mà cô lại hồn nhiên không biết, trong quá trình giãy dụa, da thịt trắng nõn lại lộ ra một mảng lớn, tóc dài có chút hỗn độn xoa trên đầu vai, mắt đẹp đang chứa ánh lệ, trong mắt Lăng Thiếu Nghị là một loại mê hoặc đến trí mạng.

Nghe anh đe dọa như vậy, Dung Thi Âm sợ hãi đến rơi nước mắt, lá gan của cô vốn nhỏ, lại thêm Lăng Thiếu Nghị chưa bao giờ có vẻ mặt nghiêm túc như vậy, trong lúc nhất thời càng thêm sợ hãi.

Người này tuyệt đối không phải A Nghị, A Nghị sẽ không dữ với mình như vậy, anh ta chỉ có ngoại hình giống A Nghị mà thôi!

Hai tay Dung Thi Âm ôm thật chặt hai chân mình, co rúc trên giường, đợi khi thấy bàn tay to của anh đặt trên mặt mình thì nhắm chặt mắt lại, liều mạng dùng sức lắc đầu.

“Tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà! ”

Chỗ này làm cô rất không thoải mái, không riêng gì nơi này, người ở đây cũng làm cô không thoải mái.

“Ở lại chỗ này của anh không tốt sao? ”

Không biết vì sao, nhìn cô kinh sợ thế nhưng anh lại nghĩ đến vẻ mặt hoảng sợ của Kỳ Hinh, đáng chết, mình thật sự đáng sợ như vậy sao?

Giọng nói trầm thấp mẽ hoặc của anh rơi vào tai Dung Thi Âm lại hoàn toàn thay đổi, cô không biết tại sao hôm nay A Nghị lại xa lạ như vậy, giống như một người có quyền uy cao cao tại thượng nhưng lại làm cho cô không thể tiếp thu được.

“Không, tôi không muốn ở chỗ này, tôi muốn về nhà! ”

Cô dùng sức lắc đầu, muốn thoát khỏi cảm giác ấm áp mà lạ lẫm trên mặt.

“Âm Âm, nhìn anh! ”

Đôi mắt Lăng Thiệu Nghị lộ ra vẻ bất mãn và buồn bã, ngón tay nâng lên, đẩy mặt cô xoay về hướng mình.

“Em không còn yêu anh sao? ”

Sợ là có khả năng này, vì vậy mà ánh mắt anh càng trở nên lạnh lẽo, phụ nữ, cho dù đối xử với họ tốt hơn nữa cũng không làm lên chuyện gì sao?

Khi anh không muốn yêu, cô lại lặng lẽ đi vào trái tim anh, khi anh không muốn chấp nhận bất cứ loại tình cảm nào, cô lại xinh đẹp tặng chính mình cho anh, một người phụ nữ như vậy, đã không thể xua ra khỏi lòng anh được nữa, anh làm sao có thể để cô chạy trốn đây?

Nhưng mà, Dung Thi Âm không biết Lăng Thiệu Nghị nghĩ gì trong lòng, cô chỉ cảm thấy sợ hãi...

“Không yêu, tôi không yêu anh, không yêu chút nào! ”

Cô cũng không chịu được loại áp lực này nữa, chợt đẩy anh ra, đứng dậy, chạy ra khỏi cửa.

Trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ: Chạy đi thật xa, thật xa...

Nhất là sau khi nghe thấy anh nói câu kia, cũng nhất là nhìn thấy con người thâm trầm khác thường của anh...

Trước mắt phải thoát khỏi người đàn ông kinh khủng này!

Lời nói của cô làm Lăng Thiệu Nghị toàn thân run lên, ngay sau đó, bàn tay to của anh đè lên một cái nút...

Khi Dung Thi Âm cuối cùng đã chạy đến cửa, muốn mở cửa lại nghe thấy tiếng khóa cửa “cạch” một tiếng.

“A Nghị...”

Cô sợ hãi quay đầu lại, cũng phát hiện Lăng Thiệu Nghị đang từng bước đi về phía mình.

Anh đã khóa cửa?

Anh... Anh muốn làm gì?

Dung Thi Âm cảm thấy máu toàn thân đang chảy ngược, cô quay đầu lần nữa, dùng sức mở cửa ra, sau đó điên cuồng đập cửa phòng!

“Thình thình thình...”

Cô vừa đưa tay cầm nắm cửa, vừa dùng sức đập cửa, sau đó còn thỉnh thoảng quay đầu nhìn lảng Thiếu Nghị đang cách mình ngày càng gần.

“Không...”

Cô chưa kịp sợ hãi, lại nhìn thấy vẻ mặt Lãng Thiếu Nghị thâm trầm và xanh mét!

Anh muốn giết mình sao?

Quá đáng sợ!

Tại sao lại như vậy? Người đàn ông này chính là một con sư tử nguy hiểm, tại sao trước đây cô lại cho là anh ôn hòa như cừu non đây?

“Âm Âm, em càng ngày càng không nghe lời, em cũng biết anh không thích nghe câu này!”

Lãng Thiếu Nghị dựa vào gần cô, so sánh với vẻ mặt lo lắng của cô, ngược lại anh rất thông thả và ung dung.

Sau đó, nhìn con người không che giấu được vẻ bất mãn và hung ác của anh, Dung Thi Âm mới biết lời nói vừa rồi làm anh rất tức giận!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 296

Nhân Tâm Trừng Phạt (2)

Lăng Thiếu Nghị mạnh mẽ giống như hắc báo, hoàn toàn kiểm chế cô dưới thân, đem thân thể cô tựa lên trên tường lạnh băng.

“Âm Âm, nói cho anh biết suy nghĩ thật của em, em vẫn yêu anh, phải không? ”

Giọng nói của anh thật dọa người, làm Dung Thi Âm càng muốn chạy trốn!

“Không... Không... Tôi không yêu... ” Cô lần nữa nhắm chặt mắt, sợ nện mức lời nói cũng run lên.

Thật đáng sợ!

Ánh mắt A Nghị thật đáng sợ!

“Anh muốn em nói! ”

Giọng nói Lăng Thiếu Nghị đột nhiên cao lên, mang theo lửa giận chưa từng bộc phát trước mặt cô, gần như muốn rung sập cả biệt thự!

“Không! Không! Không! ”

Thân thể Dung Thi Âm bị sợ đến xụ lơ, cô dùng sức che lỗ tai, không muốn nghe lời anh nói!

Tính nhẫn nại của Lăng Thiệu Nghị hoàn toàn biến mất sạch sẽ, truyền thống trong máu người Lăng gia là chiếm đoạt và chinh phục làm anh quyết định hành động bước tiếp theo!

“Anh ngược lại muốn nhìn thân thể em có nói dối giống như miệng của em không!”

Nói xong, anh duỗi cánh tay ra ôm lấy eo cô, sau đó đi về phía giường lớn.

“Thả tôi xuống... Không... ”

Dung Thi Âm cảm thấy mình cách mặt đất thật cao, đầu không nhìn được mà choáng váng, hơn nữa cách giường lớn càng gần cô càng hoảng sợ.

Không bao lâu sau, thân thể của cô liền bị Lăng Thiệu Quyết đặt lên giường.

“Không... ”

Dung Thi Âm cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cô liều mạng lui thẳng đến góc giường, mặt tràn đầy vẻ khẩn cầu, mặc dù nói cô đơn thuần không biết A Nghị sẽ làm gì, nhưng nhìn vẻ mặt anh rất giận dữ, sẽ không có chuyên tốt!

Lăng Thiệu Nghị tràn đầy lửa nóng làm sao có thể bởi vì một câu nói của cô mà từ bỏ, môi mỏng nhếch lên đường cong lạnh lùng, gương mặt tuần mỹ bây giờ cũng chứa đầy dục vọng...

Nhanh chóng kéo thân thể cô qua, lần nữa đè cô dưới thân.

“Âm Âm, anh lại muốn nghe một chút âm thanh cơ thể em! ”

Anh vô cùng dịu dàng, vô cùng quý trọng hôn lên cánh môi, hôn lên nước mắt cô: “Em phải trả giá thật lớn vì lời nói của mình! ”

Cả thân thể Dung Thi Âm đều run lẩy bẩy, thân thể mềm mại bị anh bóp chặt, mà hơi thở như rượu ngon của anh bao trùm đầy đặc lên người cô.

“A Nghị... Không... Không nên thương tổn em... ”

Cô khẩn cầu, nước mắt theo nụ hôn của anh mà trở lên nhiều hơn, dịu dàng của A Nghị đã đi đâu rồi?

A Nghị trước mắt làm cô thật sợ hãi!

“Âm Âm, anh sẽ không làm tổn thương em... Anh chỉ làm cho em yêu anh hơn! ”

Lúc này Lăng Thiệu Nghị hoàn toàn bị lửa giận và lửa tình trong lòng thiêu đốt, anh vừa nói, vừa thông thả cởi áo sơ mi của mình, sau đó tùy ý ném trên thảm...

Không bao lâu, một vóc người hoàn mỹ lộ ra trước mắt cô.

Lồng ngực màu lúa mỳ, cường tráng mà hấp dẫn...

Cơ bắp xinh đẹp trên bụng tạo thành hình tam giác...

Một đôi chân dài, bắp thịt rắn chắc, tràn đầy lực lượng, nhìn đã biết là người hay vận động...

Nhìn xuống chút nữa... Dung Thi Âm đã không dám nhìn nữa rồi, thật sự mà nói, cô không biết nên bộc lộ kinh ngạc của mình như thế nào, cô chỉ có thể dõi theo anh, trong mắt tràn đầy đề phòng giống con vật nhỏ...

A Nghị muốn làm gì?

Cô liều mạng giữ lấy chiếc áo trên người mình, mặc dù áo sơ mi này có thể là của A Nghị, nhưng mà...

Cô cũng tình nguyện giữ như vậy, để cô có sức lực phản kháng.

“Âm Âm, hôm nay em... Làm anh rất tức giận! ”

Thấy dáng vẻ đề phòng của cô, anh cúi người, vô cùng ưu nhã cầm lấy lọn tóc đen của cô hôn, con người không che giấu được lửa giận đang thiêu đốt.

“Hôm nay anh muốn cho em biết, đàn ông chính là một loại động vật nguy hiểm! ”

“Buông tôi ra... ”

Dung Thi Âm ý thức được hàm ý trong lời nói của A Nghị, nhất là khi cô nhìn thấy căn nguyên sinh mệnh to lớn của anh đã dựng thẳng, thì đỏ mặt đến không thể đỏ hơn nữa.

“Không... Không cần... ”

Cô liều mạng giãy dụa, ngày đó ở khách sạn, một màn đó lại hiện ra trước mắt cô, mình phóng đảng như vậy, cô không muốn đối mặt nữa!

Buông bàn tay đang kiềm chế cầm cô ra, vung tay một cái, “Xoẹt” một tiếng, áo trên người cô bị anh xé rách, ném đầy đất.

Phản kháng của cô hoàn toàn hấp dẫn dục vọng muốn chinh phục của anh, cô sớm đã là người phụ nữ của anh, tại sao còn phải cự tuyệt anh như vậy?

“A... Anh... Anh làm sao có thể như vậy? ”

Dung Thi Âm không kịp chuẩn bị, đôi tay theo phản xạ che trước ngực của mình, cố gắng che giấu cảnh xuân bị lộ ra ngoài.

Lăng Thiếu Nghị cuồng đã làm cô càng thêm sợ, cho dù là ngày hôm đó, anh cũng không đối xử với cô thô bạo như vậy.

Cảm giác xa lạ này làm Dung Thi Âm rất sợ hãi, cô liều mạng đạp hai chân, kéo khăn che lại thân thể, một tay tóm lấy gối ôm trên giường ném về phía Lăng Thiếu Nghị, vô luận là ánh mắt hay thân thể to lớn của anh đều làm cô sợ!

Nhưng gối ôm dù sao cũng không phải là vũ khí, nó không ngăn cản được sự tiến công của dã thú!

“Lại đây! ”

Ánh mắt Lăng Thiếu Nghị trở lên khác thường làm người ta sợ hãi!

“Không... ”

Sắc mặt Dung Thi Âm trắng bệch, trong hốc mắt chứa đầy nước mắt đau đớn và bị vũ nhục, thân thể mảnh khảnh xích lô không ngừng lui về phía sau.

Đây là lần đầu tiên cô phản kháng anh!

Đây cũng là lần đầu tiên cô cảm thấy A Nghị xa lạ như vậy!

Lăng Thiếu Nghị hoàn toàn bị đáng vẻ phản kháng của cô chọc giận, anh không vui nhíu mày lại, sải bước đến gần cô!

Một phen kéo thân thể cô qua, đặt cô lên trên giường, ép hỏi cô: “Em dám phản kháng anh? Vậy em có biết phản kháng anh sẽ có hậu quả gì không? ”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 297

Nhân Tâm Trừng Phạt (3)

Dung Thi Âm giống như búp bê bị vỡ vụn, ánh mắt hoảng sợ nhìn anh, đôi môi như cánh ve run rẩy.

Tròng mắt đen của anh tràn đầy tức giận, vẻ kinh hãi và xa lạ trong mắt cô làm cho một chút nhân nại còn sót lại trong mắt anh tuyên bố biến mất, ngón tay thon dài ác ý vuốt ve nụ hồng trước ngực cô, hài lòng nhìn thân thể cô khẽ run.

Vào giờ phút này, Dung Thi Âm tựa như một loại mỹ thực không gì có thể so sánh được, anh chợt cúi đầu, chiếm đoạt cái miệng nhỏ nhắn của cô, đồng thời cũng nuốt vào tất cả ngôn ngữ và hoảng sợ của cô.

Nhanh chóng dừng mãi, cuồng dã, khí phách mười phần, hơi thở nam tính của anh tùy ý chiếm đoạt cả người Dung Thi Âm đến không còn chút nào, một đường sống lui về phía sau cũng không có!

Dung Thi Âm hốt hoảng vươn bàn tay nhỏ bé ra, muốn đẩy anh, nhưng đều bất đắc dĩ vì sức lực của cô quá yếu.

Cô giãy dụa hết sức, đối với anh mà nói, hoàn toàn có thể xem nhẹ chút sức lực này...

Dần dần, môi kề môi không thể khiến anh thỏa mãn nữa, anh muốn nghe âm thanh cô hoàn toàn thuần phục.

Anh muốn cô hiểu rằng, cô kháng cự không lại anh!

Anh phải có cô, mà cô cũng phải thuộc về anh... Đây, chính là điều duy nhất bọn họ có thể!

Từ trong mãnh liệt của anh, Dung Thi Âm không khó có thể cảm nhận được quyết tâm của anh, cô càng sợ hơn, thân thể liều mạng giãy dụa, muốn thoát khỏi người đàn ông đáng sợ này!

Nhưng như vậy, ngược lại lại khơi dậy toàn bộ dục vọng muốn điên cuồng chinh phục và ngọn lửa rừng rực trong cơ thể Lăng Thiệu Nghị.

Chỉ thấy ánh mắt anh trầm xuống, duỗi tay ra, ôm chặt lấy cô, để cô có thể cảm nhận hạ thân anh đang kích động.

“Không cần... Không cần...”

Dung Thi Âm sợ hãi, cô biết dưới tình huống như thế, anh sẽ thương tổn tới mình.

“A Nghị, anh đừng như vậy, đây chính là hành vi cưỡng bạo...”

Cô mở to mắt, không dám nhìn bắp thịt săn chắc trên ngực anh, hoảng sợ kêu to, hy vọng có thể thức tỉnh lý trí của anh!

Lăng Thiệu Nghị nghe xong, thông thả ung dung kéo cà vạt, buộc chặt hai tay cô lên đỉnh đầu, ngẩng khuôn mặt anh tuấn lên, nói một câu tàn khốc:

“Không bao lâu nữa, em sẽ cho rằng đây là một loại hưởng thụ!”

Nói xong, bàn tay anh vuốt dọc theo cặp đùi trắng nõn của cô, dần dần hướng tới u cốt thần bí...

“Không... ”

Dung Thi Âm cảm thấy toàn thân run lên, cô yếu ớt kêu.

Vậy mà, ngón tay thô dài của anh đã không chút nào thương tiếc, thần tốc tiến công xuyên qua cơ thể của cô:

“Thân thể em nói cho anh biết, em còn yêu anh... ”

Theo động tác của anh, Lăng Thiệu Nghị cũng đồng thời cúi người, vùi đầu vào vùng tuyết trắng đầy đà của cô.

Mặc dù cô không được tính là rất đầy đà, nhưng lại nõn nà phúng phính mềm mại, không lớn không nhỏ vừa vặn với bàn tay anh.

Bầu ngực trơn mềm không trắng giống nhau, trên cao còn có đỉnh hồng, màu hồng phấn chần nở rộ như hai đoá hồng mai trên đỉnh núi tuyết, cực đẹp, cực động lòng người, làm cho anh không nhịn được muốn ác ý trêu đùa.

Trên một bầu ngực sữa trắng như bạch ngọc của cô, anh dùng sức thỏa thích mút, in lại trên đó những ấn ký nóng bỏng. Rồi sau đó, lại đến một bầu ngực khác...

Cho đến khi nơi đầy đà của cô đã dựng lên, hiện đầy những vết hôn của anh, giống như những đoá hồng mai nở rộ trên mặt tuyết, kiều ngạo nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Lăng Thiệu Nghị hài lòng cười, để lộ núm đồng tiền, một ngón cắn lên đỉnh hồng mai của cô, càn rỡ cắn mút...

Một trận đau đớn cùng với tê dại trong nháy mắt truyền đi khắp thân thể cô.

“Không... ”

Lý trí còn lại của Dung Thi Âm nói cho cô biết, cô nên liều mạng giãy dụa.

Nhưng mà, không biết tại sao, cô không có cách nào khống chế thân thể của mình, chỉ có thể yếu ớt nỉ non: “Đau... ”

Bộ dáng Dung Thi Âm diễm dạm đáng yêu làm Lăng Thiếu Nghị cứng chiều và thương tiếc, anh ngẩng đầu lên, con mắt luôn lạnh như nước mùa thu lại tràn đầy nhu hòa và lo lắng, giọng nói trầm thấp chứa đầy thương tiếc thì thầm:

“Âm Âm... ” Ngón tay tà ác ở trong cơ thể cô chậm chậm hoạt động, cảm nhận đầy đủ vẻ khít khao của cô.

Hành động của anh càng làm Dung Thi Âm sợ hãi thở gấp, nhất là cảm nhận được nơi đó hơi trướng đau.

“Đừng... A Nghị, cầu xin anh... ”

Thân thể Dung Thi Âm run lên, khuôn mặt tràn đầy vẻ khẩn cầu.

“Âm Âm, cô gái ngoan, không nên cử động, lát nữa, em sẽ phải xin anh muồn em đấy! ” Ngón tay dài của Lăng Thiếu Nghị hơi gấp, tinh tế tìm nơi mẫn cảm của cô.

Con người sau thẳm không chớp mắt chăm chú nhìn vào mỗi biểu tình biến hóa của cô...

Rốt cuộc...

“Không...”

Cô không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, đôi mắt đẹp trừng lớn, cô thét chói tai: “Không cần... nơi này không cần...”

Nhưng mà, Lăng Thiệu Nghị không có ý dừng lại, ngón tay anh lại bắt đầu một trận tàn sát bừa bãi mới, ác ý nhằm vào điểm mẫn cảm của cô, tình tế tra tấn cô...

Không...

Dung Thi Âm liều mạng vịn vẹo thân thể, nhưng không có cách nào kháng cự khoái cảm trí mạng này.

Đơn thuần như cô, làm sao có thể chống lại Lăng Thiệu Nghị trêu chọc, hơn nữa lần trước cô trúng mị được, hoàn toàn không biết sẽ có cảm giác rung động lòng người như vậy.

Dung Thi Âm cảm thấy thần trí càng lúc càng xa, toàn thân càng lúc càng nóng bỏng, hình như muốn hòa tan ngọn lửa mà anh cố ý khơi lên, khuôn mặt cô ửng hồng, ánh mắt dần mờ mịt, vùng tuyết trắng cũng trùm lên một màu hồng đẹp đẽ...

Loại cảm giác hoàn toàn xa lạ lại vui thích đến kỳ quái này, gần như muốn làm cô phát điên...

Khi anh lần nữa ác ý tăng nhanh động tác ngón tay, rốt cuộc, cô cũng bị buộc đến điểm giới hạn...

“Ừm... Không...”

Tiếng rên rỉ đứt quãng, không ngừng theo cánh môi mềm mại của cô thoát ra...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 298

Áy Náy Sau Trừng Phạt.

Dung Thi Âm chỉ cảm thấy toàn thân sắp nổ tung...

“A Nghị...”

Âm thanh dịu dàng sợ hãi còn thêm vẻ nức nở, tại sao mình lại có cảm giác sợ hãi như sắp chết, nhưng lại không kịp chờ đợi muốn nhanh chóng rơi xuống, dù là vạn kiếp bất phục!

Cô rõ ràng muốn anh dừng tay lại, đáy lòng lại nổi lên cảm giác không muốn!

Vì sao lại như vậy?

Không...

Cô không nên như vậy, cô không cho phép mình trở thành người đáng xấu hổ như vậy!

“Buông tay, không cần...” Nếu tiếp tục như vậy, cô sẽ hoàn toàn mất phương hướng!

Dung Thi Âm bất chấp tất cả hô to: “Dừng tay! Mau dừng tay...”

Ánh mắt Lăng Thiểu Nghị trầm xuống, cô thẹn thùng càng làm tăng dục vọng của anh, trên người cô truyền đến hương thơm ngát mãnh liệt kích thích thần kinh anh!

“Có yêu anh không? Nói! ”

Ngón tay anh tăng thêm lực đạo và tốc độ, cố nén sức lực cường hãn đang muốn nổ tung của bản thân, tàn nhẫn hỏi cô.

Người luôn kiêu ngạo như anh làm sao có thể tha thứ cho việc cô không yêu anh?

“Không cần... Không cần... ”

Dung Thi Âm ở trong lòng anh hoảng sợ kêu to, lại bị anh giam cầm chặt hơn, không giãy dụa được.

Loại cảm giác trí mạng này làm cô muốn trốn...

“Không cần? Đây chính là không yêu? ”

Con mắt của Lăng Thiểu Nghị xẹt qua vẻ sắc bén, anh không cố ý muốn lấy lòng cô, ngón tay rút ra, bàn tay to lớn vuốt ve da thịt trắng như tuyết của cô...

Lòng Dung Thi Âm run lên bần bật, chậm rãi nhắm hai mắt lại, cho nên cô không nhìn thấy khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười lạnh.

Vốn cho rằng người đàn ông này nhìn thấy nước mắt của cô sẽ không ép buộc cô nữa, nhưng cô sai lầm rồi, sai hoàn toàn!

Nhìn phản ứng mềm mại đáng yêu đến tận xương của cô, anh thở càng thêm thô. Hơn nữa, toàn thân cô bắt đầu run rẩy, thân thể mềm mại của cô được bao trùm lên một màu hồng sáng bóng, bộ dạng càng khiến cho anh có cảm giác muốn mãnh liệt chinh phục.

Bụng dưới kích động trướng to, đã chịu đựng đến cực hạn, nhanh chóng rút tay ra, dùng sức đẩy eo một cái, vật kiêu ngạo khổng lồ đâm thật sâu vào cô!

“Đau quá...” Dung Thi Âm bỗng dưng mở mắt ra, kêu đau thành tiếng: “Không... Không được...”

Mặc dù không phải là lần đầu tiên, nhưng mà cô vẫn khít khao như xử nữ không hề có kinh nghiệm, của anh khổng lồ làm cô không chịu nổi, như muốn ngất đi...

Cô hung hăng cắn trên đầu vai anh, tròng mắt đen tràn đầy nước mắt!

Không ngờ cô rơi lệ càng thêm kích thích anh, khiến Lăng Thiên Nghi càng thêm kích động muốn xâm nhập cô...

Lực đạo mạnh mẽ hung hãn làm ngón chân cô co lại, trên người xen lẫn đau đớn và uất ức, nước mắt Dung Thi Âm rơi càng nhiều hơn, A Nghi của quá khứ đã đi đâu rồi, tại sao anh có thể mạnh mẽ cưỡng bức cô như vậy?

Cho dù là lần đầu tiên, A Nghi cũng không đối với mình thô lỗ như vậy?

Đáng ghét, đáng ghét... Dung Thi Âm cắn mạnh trên đầu vai anh, đến khi chảy máu mới thôi!

“Âm Âm... Âm Âm...” Tiếng hô trầm thấp bật ra từ cổ họng Lăng Thiệu Nghi, mang theo một mảnh thâm tình.

Thân thể Dung Thi Âm bỗng nhiên cứng đờ, cắn chặt môi không để mình bật ra tiếng rên rỉ, mở cặp mắt đắm lệ mông lung ra nhìn người đang luật động không ngừng trên người mình, giọng nói dịu dàng vừa nãy là của anh sao?

Nhưng mà, rõ ràng anh vẫn đang thương tổn đến mình mà, cô hung hăng muốn đẩy anh ra, lại bị anh ôm vào trong lòng, cô run rẩy mãnh liệt hơn nữa.

Trưởng to, nóng bỏng, khoái cảm ma sát, hạ thân nông sâu không đồng nhất, Dung Thi Âm không nhịn được nữa, vừa khóc vừa kêu lên, ngay sau đó bị anh hung hăng hôn, cô bất mãn chống lại, đối lấy bị anh đoạt lấy sâu hơn.

“Buông tôi ra... Ô ô... A... Tôi chán ghét anh...”

Cô liều mạng chống tay lên lồng ngực to lớn của anh, hai mắt mờ mịt nhìn thân thể dính đầy mồ hôi đang luật động trên người cô, khuôn mặt tuần mỹ lãnh khốc, cặp mắt không mang theo bất kỳ suy nghĩ bình tĩnh nào, chỉ tản ra dục vọng cuồng nhiệt.

Động tác của anh bắt đầu thô bạo, nước mắt trên mặt Dung Thi Âm chảy xuống từng giọt, nhưng anh lại không chút nào để ý, cắn răng, đem vật nóng rực kia càng tiến sâu vào.

Dung Thi Âm rất khó tưởng tượng xem mình tại sao còn chưa bất tỉnh!

Thấy cô khó chịu, đáy lòng Lăng Thiệu Nghị tự nhiên dâng lên vẻ thương tiếc và không đành lòng, việc này chưa từng có đối với bất kỳ người phụ nữ nào, anh rất muốn thông qua phương thức này để hung hăng trừng phạt cô nói dối, nhưng mà...

“Âm Âm, ngoan, thả lỏng, em cũng sẽ không đau nữa!” Anh cũng không phát hiện trong giọng nói của mình có vẻ dịu dàng.

Dung Thi Âm ghen ngào, giữa lúc anh thả nhẹ động tác cô không nhịn được mà lắc nhẹ eo thon, dần dần, lần đầu tiên cô có cảm giác kỳ diệu quét qua thân thể mình, nước mắt dần dần ngừng chảy, da thịt càng thêm đỏ bừng...

Hô hấp của cô trở lên dồn dập và khó khăn!

Biết cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho anh, Lăng Thiểu Nghị nở nụ cười hài lòng, nhiều thêm một giây cũng không chịu cho cô, hai tay nâng mông của cô lên cao, thật sâu đoạt lấy cô.

Dung Thi Âm không nhận được cảm giác kết hợp tuyệt vời này mà kêu to, theo bản năng ôm lấy thân thể Lăng Thiểu Nghị, hai chân ôm lấy hông anh, cô đã hoàn toàn không biết mình đang làm gì rồi, chỉ biết quay cuồng trong bế dục vọng mà anh chính là bệ đỡ duy nhất của cô!

“Tốt ngoan”

Anh nhếch môi hôn xuống, một lần nữa đoạt lấy cô, đưa cô đến thiên đường rực rỡ nhất!

Trăng, dần dần làm lộ ra dung nhan của cô, chiếu vào trong phòng lãng mạn, cũng chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Dung Thi Âm.

Lăng Thiểu Nghị không ngủ, anh chỉ dựa người vào đầu giường, thân thể to lớn lộ ra ngoài không khí, trong ngực là dung nhan khờ khạo của Dung Thi Âm.

Thương tiếc lau nhẹ mồ hôi rịn ra trên trán của cô, khóe mắt cô còn lưu lại vết nước mắt.

Tức giận!

Mình thật sự rất tức giận!

Anh đã bỏ cô vào trong lòng, làm sao có thể nghe cô nói không yêu anh đây?

Chính là như vậy, anh mới hoàn toàn biến thành con thú hoang, đoạt lấy cô hết lần này đến lần khác, cho tới khi cô không thể thừa nhận được nữa

mà bất tỉnh.

Trong con người xẹt qua vẻ áy náy, anh lật người, ôm chặt thân thể mềm mại của cô, ngửi mùi thơm ngát trên người cô, trong tình yêu, anh không thể thất bại nữa, không phải sao?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 299

Chị Em Nói Chuyện.

Trải qua sự kiện ép buộc lần trước một thời gian rồi, mà sau đó quan hệ giữa Dung Thi Âm và Lăng Thiệu Nghị cũng thay đổi rất kỳ diệu.

Lại một tuần trôi qua, mẹ Dung đang bận rộn với bữa ăn tối, ba Dung và Lăng Thiệu Nghị đang đánh cờ, kể từ khi ông phát hiện ra Lăng Thiệu Nghị đánh cờ tướng rất tốt thì chỉ cần khi không làm gì sẽ lôi kéo anh theo mình chơi cờ.

Mà Dung Thi Tinh lại đang kéo Dung Thi Âm vào phòng của mình.

“Chị, nhìn dáng vẻ của chị rất mệt nha, chủ nhật cũng rất ít về nhà nghỉ ngơi! ”

Dung Thi Âm khéo léo ngồi ở đầu giường, cực kỳ hâm mộ nhìn chị gái.

Chị gái là người trong nhà rất hãnh diện, mà chị ấy cũng là một người phụ nữ rất đáng kiêu ngạo, vô luận là diện mạo hay vóc người cũng luôn tỏa ra ánh hào quang khắp nơi, điều này làm Dung Thi Âm có chút tự ti nhưng cũng vô cùng hâm mộ.

Dung Thi Tinh cũng ngồi xuống, bên môi miễn cưỡng nâng lên nụ cười, ánh mắt cô ta nhìn Dung Thi Âm có chút quái dị, một lát sau, nhẹ giọng hỏi: “Âm Âm, chị hỏi em một chuyện, em phải thành thật trả lời cho chị! ”

“Chuyện gì ạ? ”Dung Thi Âm ôm gối vào trong ngực, ngây thơ hỏi.

Tại sao chị gái lại phải nghiêm túc như vậy, mặc dù lần trước cô bắt gặp A Nghị và chị gái ở đây... Nhưng mà, trái tim khoan dung của cô rất nhanh đã tha thứ cho chị, dù sao cũng là người chị gái thân nhất của mình.

Dung Thi Tinh đứng dậy, đi tới cửa, nhìn ba Dung đang đánh cờ với A Nghị ở phòng khách, nhẹ giọng hỏi:

“Em thích A Nghị, phải không? ”

Một câu nói làm khuôn mặt Dung Thi Âm đỏ bừng, cô vội vã cúi đầu, quanh co nói: “Chị, em... Em... ”

Cô không biết nên nói như thế nào.

“Âm Âm... ”

Dung Thi Âm thấy vậy, vội kéo cánh tay của cô: “Sẽ không phải thực sự thích anh ta chứ? ”

Trên mặt Dung Thi Âm thoáng qua vẻ mất tự nhiên, một lát sau, cô mới lấy hết dũng khí, khẽ nói:

“Chị, em... Em thật sự vô cùng thích A Nghị... ”

“Cái gì? ”

Dung Thi Tinh không thể tin nhìn em gái: “Âm Âm, em hiểu anh ta sao? ”

Nếu như đổi lại là người khác, cô sẽ không lãng phí lời nói đâu, nhưng mà, Âm Âm là em gái của mình, mặc dù cô rất thích A Nghị, nhưng trong mắt Dung Thi Tinh, A Nghị chỉ là một người nghèo hai bàn tay trắng mà

thôi, vui đùa một chút thì có thể, nhưng tuyệt đối không phải là đối tượng để lập gia đình.

Sau khi Dung Thi Âm nghe xong, ngượng ngùng lắc đầu: “Đối với A Nghị, em không phải rất hiểu rõ, nhưng mà, chị, em biết rõ chị cũng rất thích anh ấy, đúng không? ”

Cô cuối cùng cũng lấy hết dũng khí nói ra những lời này, một tuần rồi, cô đã nhin lời nói này suốt một tuần.

Dung Thi Tinh nghe xong cười cười:

“Âm Âm, chị biết rõ chuyện ngày đó khiến em hiểu lầm, không sai, chị chính là rất thích A Nghị, nhưng mà, chị rất rõ ràng, chị tuyệt đối sẽ không gả cho một người nghèo, không chỉ có thể, nếu như em quyết định có ý với anh ta, như vậy chị cũng sẽ phản đối! ”

“Chị... ”

Dung Thi Âm đứng dậy, hàm răng tinh tế cắn lấy môi hồng, bàn tay bất lực kéo vạt áo:

“A Nghị không phải như vậy, anh ấy không phải là người nghèo, hơn nữa, cho dù anh ấy có nghèo thì như thế nào? ”

Trong lòng của cô đã nhận định anh, không phải sao? Sau chuyện lần trước, mỗi lần chống lại tròng mắt đen của anh, trái tim cô sẽ đập thành thịch không ngừng!

Lời nói của Dung Thi Âm làm Dung Thi Tinh kinh ngạc.

“Âm Âm, em nói A Nghị không phải người nghèo? Em biết bối cảnh của anh ta sao? ”

“Em... ”

Dung Thi Âm ngẹn lời, cô cũng không biết nên nói làm sao:

“Chị, em không rõ ràng lắm về bối cảnh của anh ấy, chỉ là em đã tới biệt thự của anh ấy, mà anh ấy cũng đã giải thích với em, nhà anh ấy chỉ nhiều tiền hơn một chút so với nhà bình thường chúng ta mà thôi! ”

Trên mặt Dung Thi Tinh thoáng qua tia nghi ngờ: “Biệt thự? ”

Theo lời con nhóc này, A Nghị cũng không phải dạng có tiền bình thường, có thể ở được trong biệt thự làm sao chỉ có ít tiền đây? Chỉ có em gái ngu ngốc của cô mới có thể tin tưởng thôi!

“Âm Âm, bây giờ em và A Nghị đã phát triển đến mức độ nào rồi? ” Cô ta đột nhiên hỏi.

Đi biệt thự của anh ta? Làm sao có thể vô duyên vô cớ đến biệt thự của anh ta đây? Thật kỳ quái...

“Em... Chúng em... ”

Dung Thi Âm không ngờ chị gái sẽ hỏi như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như một trái cà chua, đỏ đến không thể đỏ hơn nữa.

“Âm Âm, nói đi, các người thế nào? A Nghị... Tỏ tình với em rồi hả? ”

Dung Thi Tinh không biết vì sao trong lòng lại chua xót.

“Thật ra thì, thật ra thì, hiện tại em... Bây giờ em đã là người của A Nghị! ”

Dung Thi Âm nói xong, liền dùng bàn tay che khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngượng chín của mình, trời ạ, thật mất thể diện, hơn nữa, nếu như bị ba mẹ biết, nhất định sẽ tức giận.

“Cái gì? Âm Âm, em nói là... Em... ”

Dung Thi Tinh không thể tin nhìn em gái của mình, càng không ngờ em gái hay xấu hổ lại có thể làm ra chuyện như vậy.

“Em và A Nghị đã xảy ra quan hệ? ” Cô ta vẫn chưa tin.

Dung Thi Âm nghe xong, ngượng ngùng gật đầu một cái, như búp bê pha lê làm người ta yêu thích.

“Trời ạ! ”

Dung Thi Tinh dựa người vào trên tường, nhìn em gái một chút, sau đó lại nhìn A Nghị trong phòng khách một chút, trong lòng không khỏi ghen tỵ!

Vóc người người đàn ông này thật đẹp khiến cô khó nhin, nếu như anh ta có thể cưng chiều mình thì tốt biết bao, dù là một đêm cũng được!

Nghĩ tới đây, nội tâm cô ta càng thêm bất bình! Quan trọng nhất là, A Nghị cũng không phải là kẻ nghèo rớt mùng tơi!

“Chị... ”

Nhìn sắc mặt Dung Thi Tinh không ngừng thay đổi, Dung Thi Âm lo lắng tiến lên, giờ tính trẻ con giữ cánh tay cô ta, nhẹ giọng khẩn cầu:

“Xin chị đừng nói cho ba mẹ, được không? Nếu như bọn họ biết em chưa kết hôn đã... Nhất định sẽ thất vọng, hơn nữa cũng sẽ rất đau lòng! ”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

Quyển 4

Chương 300: Lời Mời Đi Lãng Thi (1)

Chương 301: Lời Mời Đi Lãng Thi (2)

Chương 302: Lời Mời Đi Lãng Thi (3)

Chương 303: Nỗi Nhớ Mong Của Tình Yêu.

Chương 304: Lo Lãng Trùng Điệp.

Chương 305: Y Tá Trưởng Gây Khó Khăn Và Vị Khách Thần Bí Đến.

Chương 306: Cảnh Cáo Của Lôi Tu Hành (1)

Chương 307: Lãng Thiếu Nghị Bá Đạo.

Chương 308: Mẹ Dung Phát Hiện.

Chương 309: Không Cho Phép Gả Cho Kẻ Nghèo (1)

Chương 310: Không Cho Phép Gả Cho Kẻ Nghèo (2)

Chương 311: Không Cho Phép Gả Cho Kẻ Nghèo (3)

Chương 312: Có Bản Lĩnh Thì Lấy Ra Mười Triệu.

Chương 313: Ứng Hôn (1)

Chương 314: Ứng Hôn (2)

Chương 315: Ứng Hôn (3)

Chương 316: A Nghị Yêu “Mợ Chủ Đại Thiếu”?

Chương 317: Lòng Còn Sợ Hãi.

Chương 318: Trong Lòng Rốt Cuộc Có Ai.

Chương 319: Lãng Thiếu Đường-khách Không Mời Mà Đến (1)

Chương 320: Lãng Thiếu Đường - Khách Không Mời Mà Đến (2)

Chương 321: Vạch Trần Nội Tình (1)

Chương 322: Vạch Trần Nội Tình (2)

Chương 323: Giết Ai?

Chương 324: Chương Kết (1)

Chương 325: Chương Kết (2)

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 300

Lời Mời Đi Lãng Thi (1)

Không khí bữa ăn tối có chút quái dị, mặc dù mọi người đều chuyện trò vui vẻ, nhưng Dung Thi Âm vẫn có cảm giác hoảng sợ trong lòng.

Dung Thi Tinh buông đũa xuống, nhìn về phía Lãng Thiếu Nghị, ánh mắt hơi khác thường.

Mà Dung Thi Âm luôn nhạy cảm cũng nhận ra điều này, cô sợ đến chẳng dám thở mạnh một hơi, chị ấy muốn nói điều gì sao?

Hay là muốn chất vấn A Nghị, cứ như vậy mà nói, ba mẹ chẳng phải sẽ biết sao?

Lãng Thiếu Nghị phát hiện cô đang nơm nớp lo sợ, anh gấp miếng thịt đặt trong bát của cô, nhẹ giọng nói:

“Âm Âm, ăn nhiều một chút, em gầy quá! ”

Một loạt động tác liên mạch làm người ta không khỏi hoài nghi quan hệ giữa hai người.

Dung Thi Âm nhìn thức ăn trong bát, cắn môi, cúi đầu, lặng lẽ ăn cơm, không nói một lời.

“A Nghị...”

Dung Thi Tinh mở miệng, đối với việc A Nghị thiên vị trong lòng cô rất khó chịu, nhưng người ngồi trước mặt dù sao cũng là em gái của mình, còn nữa, bối cảnh nhà A Nghị có lẽ còn vượt xa tưởng tượng của mình, không đơn giản giống người bình thường như vậy, vô cùng phức tạp.

“Lần trước anh giúp em sửa phương án rất tuyệt, sau khi chủ quản thấy lập tức tiến hành, còn rất tán thưởng em!”

Thật ra thì, lần này cô ta trở về là có mục đích khác.

Sau khi ba Dung nghe xong, cùng mẹ Dung hai mắt nhìn nhau, ngay sau đó nhìn về phía Lăng Thiệu Nghị hỏi:

“Ah? A Nghị, cháu hiểu về phương diện này sao?”

“Ba...”

Dung Thi Tinh vội vàng chen lời: “Ba không biết A Nghị tài giỏi thế nào đâu, chủ quản của bọn con nổi danh hay soi mói, phương án không qua tay ông ta bốn, năm lần thì sẽ không thông qua, không ngờ phương án đêm đó A Nghị sửa giúp con, một lần đã thông qua, chủ quản liên tục khen con là chuyên gia trong phương diện này!”

“Thật sao? A Nghị, chàng trai này thật đúng là không đơn giản?”

Mẹ Dung cười híp mắt nhìn Lăng Thiệu Nghị, bà đã sớm cảm thấy... Trên người chàng trai này có khí chất không giống người thường, chỉ là cậu ta không nhắc đến thân thế của mình với người khác, bà cũng không có cách nào hỏi tiếp.

Nhưng mà, phụ nữ dù sao cũng là phụ nữ, bà cũng có một thời là cô gái hoài xuân ngây thơ, tâm tư của hai cô con gái làm sao bà lại không nhìn ra,

nhất là con nhóc Âm Âm, từ ánh mắt ngượng ngùng của con gái, bà là mẹ dĩ nhiên là biết trong lòng con nhóc này thích A Nghị.

Chỉ là...

Mẹ Dung nhìn về phía ba Dung, nếu như A Nghị chỉ là một người bình thường hoặc là một người nghèo, ông già này sẽ đồng ý để hai chúng nó qua lại sao?

Nghĩ tới đây, đuôi lông mày của mẹ Dung hiện rõ vẻ ưu sầu.

Lăng Thiều Nghị nghe mọi người nói xong, cười nhạt nói: “Cháu cũng không phải là rất hiểu rõ, chỉ đơn giản là có chút hứng thú thôi! ”

“Như vậy, A Nghị...”

Về mặt Dung Thị Tinh hưng phấn nhìn anh nói:

“Vây lần này, ngày đấu thầu cũng rất nhanh sẽ đến, A Nghị, anh tới Lăng Thị giúp em một tay, với năng lực của anh nhất định sẽ được khẳng định! ”

Đây mới là mục đích chính cô về nhà lần này, cô hy vọng có thể đưa A Nghị đi, dù sao một người đàn ông giống như anh chỉ ở cửa hàng bánh ngọt của ba giúp việc, thì chẳng phải sẽ uất ức anh sao? ”

“Đến Lăng thị? ”

Động tác gấp thức ăn của Lăng Thiều Nghị thoáng dừng lại một chút, chỗ sâu nhất trong đáy mắt chợt lóe lên.

“Đúng vậy, anh không phải muốn biết công ty Thode đẩy đến tột cùng là có bối cảnh gì sao? Nếu hiểu kỳ như vậy, tại sao không đến Lăng thị làm việc, em nghĩ, một người có năng lực như anh, đến Lăng thị bọn em làm việc nhất định sẽ tiền đồ rộng mở! ”

Dung Thi Tinh càng nghĩ càng đặc ý, cô ta đang mơ ước được ngày ngày cùng anh đi làm.

Dung Thi Âm ngồi một bên ăn cơm khê giật mình, động tác ăn cơm cũng từ từ biến thành đứt quãng, trong mắt cực kỳ phức tạp.

Lăng Thiệu Nghị lập tức nghĩ đến chuyện trước kia, anh toàn ở tổng bộ Lăng thị, phân bộ ở Đài Loan anh chỉ đi một lần, nhưng cũng là nhiều năm trước rồi, như vậy tên Johnny Hanks mới nhậm chức kia cũng không nhận ra mình.

Chỉ là... Trái tim mình có thể buông xuống mọi việc sao?

“Tôi nghĩ, tôi không thích hợp đi nơi đó! ” Sau một lúc lâu, anh mới mở miệng cự tuyệt.

Nếu như có thể, anh tình nguyện muốn tìm một nơi cách xa Lăng thị, hoặc là cách xa tứ đại tài phiệt.

Thế nhưng, chi nhánh của tứ đại tài phiệt lại phân bố trên toàn thế giới, mặc dù sản nghiệp kinh doanh của mỗi tài phiệt khác nhau, nhưng lại liên kết thành một cái lưới khổng lồ, phần lớn các hạng mục được đưa lên internet, tạo thành một thành lũy không chịu tác động của thế giới bên ngoài.

“Tại sao lại không thích hợp? ”

Dung Thi Tinh nghe xong, lần nữa buông đũa xuống, vội vã hỏi.

“A Nghị, chủ quản bọn em nói, thông qua phương án đó có thể nhìn ra người làm có không dưới mười năm kinh nghiệm, anh nói, một nhân tài giống như anh làm sao em có thể không tích cực đề cử? ”

“Đúng vậy nha, A Nghị, bác cảm thấy để cháu làm việc ở cửa hàng bánh ngọt thật là uất ức cho cháu! ”

Mẹ Dung cũng cực kỳ đồng ý, dù sao thì người tìm chỗ cao mà đi, Lãng thị mang tính chất là nhà tài phiệt quốc tế, nơi đó cũng không phải người bình thường có thể đi vào, đã có cơ hội như vậy thì cứ thử đi.

Ba Dung nghe được lại mất hứng, ông buông đôi dũa trong tay xuống, bất mãn nói:

“Làm sao? Cửa hàng bánh ngọt của tôi là cái miếu nhỏ sao? Để A Nghị làm việc ở đây rất uất ức nó sao? ”

“Ai nha, tôi nói cái ông già này, A Nghị người ta còn trẻ như vậy, ông thật muốn ngăn cản tiền đồ của nó sao? Tôi xem ông thật đúng là một lão già hồ đồ! ” Mẹ Dung trừng mắt liếc ba Dung một cái nói.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 301

Lời Mời Đi Lãng Thị (2)

Tính ngang ngược của ba Dung nổi lên, ông bắt đầu lớn tiếng:

“Chẳng lẽ A Nghị đến Lãng thị là nhất định sẽ có tiền đồ hả? Đó là một công ty lớn, nhân tài có rất nhiều, A Nghị mà đi nói không chừng mới phải chịu uất ức đấy! ”

Ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng ông tính toán nhanh lắm, nếu như A Nghị đi rồi, ai tới cửa hàng bánh ngọt giúp ông một tay đây?

Hiện tại muốn tìm một nhân viên giống như A Nghị là không có khả năng, kể từ khi nó tới cửa hàng của mình, làm mình bớt được không ít chuyện, không chỉ xử lý được chuyện của cửa hàng bánh ngọt mà còn xử lý rất ngay ngắn gọn gàng, buôn bán cũng ngày càng thịnh vượng, qua đề nghị của nó, cửa hàng bánh ngọt mới có thêm được nhiều loại bánh, như vậy càng kiếm được nhiều tiền.

Quan trọng hơn là, đến bây giờ A Nghị cũng không để ý chuyện tiền lương bao nhiêu, hiện tại ông chỉ phải trả tiền lương một người nhưng lại làm bằng mười người đấy!

Một kẻ dở hơi như vậy, ông làm sao có thể bỏ qua đây?

Lời nói của ba Dung khiến Dung Thi Tình nhú mào, cô ta bất mản nói:

“Ba, ba làm sao có thể nói như vậy, thật ra ba sợ A Nghị đi rồi, không tìm được người nào giống anh ấy sẽ chịu thiệt với mình đi! ”

Bị nói trúng tim đen, ba Dung đỏ mặt tới tận mang tai, ông vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói:

“Tình Tình, con nói ba là người vô đạo đức như vậy sao, chẳng lẽ ba nói không đúng sao, nếu như vậy, mọi người cũng phát biểu ý kiến đi, hoặc là bỏ phiếu quyết định, Âm Âm...”

Nói xong, ông đưa mắt nhìn sang Dung Thi Âm đang yên lặng ăn cơm: “Con nói xem, con cảm thấy A Nghị nên đến Đài Bắc làm việc sao? ”

Lăng Thiếu Nghị không nói một lời, nhìn sang Dung Thi Âm, giống như đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Dung Thi Âm không khó cảm thấy có hai ánh mắt nóng rực trên đỉnh đầu mình, cô theo bản năng ngẩng đầu, lại thấy cặp mắt thâm thúy giống như đầm lầy của anh, lại vô vĩa cúi đầu.

“Âm Âm, em có ý kiến gì? ”

Lăng Thiếu Nghị ngoài dự đoán lại hỏi cô, âm thanh trầm thấp tình tứ như rượu ngon làm người ta say.

“Em... Em cũng không biết... ”Giọng nói Dung Thi Âm tình tế, nhỏ nhỏ giống như tiếng muỗi kêu.

Ba Dung nghe thấy vậy, trên mặt nở nụ cười hả hê:

“A, các người nghe thấy chưa? Âm Âm nói không biết, không biết chính là phản đối, cho nên, A Nghị vẫn cứ như cũ đi, không cần có bất kỳ thay đổi gì! ”

“Ba, người quá ích kỷ rồi! ”

Gương mặt Dung Thi Tinh bất mãn, nhất là thấy thái độ dịu dàng nhỏ nhẹ trong lời nói của Lăng Thiệu Nghị đối với Dung Thi Âm, cô ta cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu.

“A Nghị, chẳng lẽ anh thật sự không tò mò cái công ty Thode đó sao? Quyết định là ở anh, dù sao hai, ba ngày nữa sẽ đấu thầu rồi! ”

Lời nói của Dung Thi Tinh làm Lăng Thiệu Nghị suy tư, anh để đũa xuống, lạnh nhạt nói một câu:

“Tôi sẽ suy nghĩ thêm, ngày mai tôi sẽ cho cô câu trả lời chắc chắn! ”

“Được rồi, hy vọng anh sẽ suy nghĩ kỹ càng! ”Dung Thi Tinh cố làm ra vẻ thoải mái, nhún vai nói.

Lúc này, Dung Thi Âm ăn không nổi nữa, như nghẹn ở cổ họng cô, sau khi để đũa xuống, cô nhẹ giọng nói với mọi người:

“Con ăn no rồi, mọi người ăn từ từ! ”

Nói xong, cô liền đứng dậy, đi vào phòng.

“Ai, Âm Âm... Đứa nhỏ này, mấy ngày nay làm sao vậy, ăn được ít thế! ”

Mẹ Dung đau lòng nhìn bóng lưng Dung Thi Âm thì thầm.

Động tác của Lăng Thiệu Nghị cũng dừng lại, anh đưa mắt nhìn bóng lưng cô đơn của cô, trong mắt mang theo một tia suy tư.

Đêm đã khuya, gió lạnh hiu hiu thổi, không khó nhận ra thời tiết đã vào cuối thu, Dung Thi Âm ngồi trên bệ cửa sổ, nhìn gió thu làm lay động lá cây, trong mắt không che giấu vẻ bi thương...

Cô không biết mình làm sao vậy? Khi cô nghe thấy chị gái yêu cầu A Nghị Đi Lăng thị làm việc, trong lòng cô liền đau đớn không dứt, thu, mùa thu qua đi chính là một mùa khác, không phải sao?

Giống như là đổ rơi vào lúc trời lạnh, làm cô nhớ đến một lời ca...

Mỗi lần tịch mịch trong nhà một giấc

Nặng đầu lại nhìn anh đang thưởng thức một tác phẩm hay

Lời cuối sách trung viết Thu Tâm là lo

Này thiên tiểu thuyết phòng bi khúc độc tấu

Nhớ tới ta và người ở mùa thu góc đường chia tay

Từng mảnh Diệp Lạc phố trung chuyển giấc

Nguyên lai mùa đã chuyển hoá lạnh như băng cảm giác

Hỏi tình nghĩa bao lâu tên là từng có được

Vẫn chưa nhìn thấu người không chính mồm giải thích vì sao đi

Lo nếu như Hồng Diệp rơi tác thời điểm

Bi thương ở dừng lại một đông đôi tưởng niệm vẫn chưa đủ

Qua đi vẫn là lo thường nhớ lại hôn nồng nhiệt thời điểm

Thăm nghĩ đến đầu bạc tư tưởng thân hình giống như rồi gổ

Người tri phủ khoái hoạt giống như Diệp như bay đi

Mỗi lần nước mắt nhiều điểm khóe mắt

Như được thượng mặt vườn hai tay hoa cả đời thăm dò

... ..

<< Trên mạng mình tìm không được bài này nên là cứ để nguyên vậy thôi>>

Mùa này, vào đêm khuya lạnh lẽo lại càng làm người ta thêm thương cảm, thật sự là như thế, bằng không, trong lòng của cô vì chuyện gì mà đau, trong mắt vì chuyện gì mà ẩm ướt?

A Nghị, dù sao cũng không thuộc về thế giới của mình, khi cô đi vào biệt thự sang trọng của anh thì đã biết điều này, cho nên, Lăng thị mới là nơi thuộc về anh, không phải sao?

Trăng sáng rõ làm cho bóng dáng cô đơn của Dung Thi Âm kéo dài trên sàn nhà, cô nhỏ nhắn giống như một hạt bụi trong trời đất, chờ tất cả kết thúc, tất cả đều là mộng ảo...

Cửa, sau lưng Dung Thi Âm lặng lẽ mở ra...

Những tia sáng mỏng manh hắt vào, một bóng dáng cao ngất cũng từ ngoài cửa tiến vào, đem lo lắng của cô thu vào đáy mắt, bên môi Lăng Thiệu Nghị dần nâng lên một nụ cười.

“Âm Âm...”

Giọng nói trầm bổng đầy từ tính như đang thì thầm với người yêu truyền vào không khí, phá vỡ khung cảnh tĩnh mịch này, cũng làm cho thân thể mềm mại nhỏ nhắn của Dung Thi Âm khẽ run.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 302

Lời Mời Đi Lăng Thị (3)

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh trăng chiếu bao phủ toàn bộ bên trong, chiếu sáng con người thâm tình của hai người.

“A Nghị...”

Cô mở miệng đầu tiên, cánh tay vòng lấy ôm hai chân, một bộ váy ngủ trắng khiến cô thanh thuần như tiên nữ rơi xuống phàm trần, mặc dù không phải là tuyệt mỹ, nhưng lại hồn nhiên thanh thuần khiến Lăng Thiếu Nghị động lòng không dứt.

Lúc này, cô đang ngồi dưới ánh trăng, bên môi nâng lên nụ cười nhàn nhạt, dường như có thể ngửi thấy mùi hoa hướng dương mang theo hương thơm đau khổ nhẹ nhàng.

Gió thu thổi bay tóc dài của cô, chiếc váy ngủ trắng cũng tung bay trong không trung, làn váy tản ra, xuất hiện đường cong xinh đẹp.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô ngẩng cao, giống như cô chính là đóa hoa hướng dương, cả người đều hướng về mặt trời mà lay động.

Anh nhìn thấy, là tinh linh sao?

Một tinh linh bị lạc ở chốn nhân gian!

Cô thanh thuần, cô linh động, nhất cử nhất động của cô, mỗi cái nhăn mày hay mỗi một nụ cười, cho dù dùng tất cả các từ ngữ văn vẻ cũng không không thể nào hình dung được vẻ thánh khiết tốt đẹp của cô, nếu có người nói với anh, cô là cô là nữ thần mặt trăng hóa thân, chỉ sợ anh cũng sẽ tin tưởng.

Lăng Thiếu Nghị mê muội nhìn chăm chăm vào tinh linh trước mặt, gần như điên dại.

Cô đã sớm là của anh.

Từ rất sớm, trong lòng anh đã nhận định như vậy, không chậm trễ thêm chút nào đi về phía cô, từ khi sinh ra tới giờ, lần đầu tiên anh cẩn thận từng li từng tí đến gần một người phụ nữ, chỉ sợ đụng chạm một chút sẽ khiến cô biến mất không còn dấu vết.

Anh bước nhẹ lên, nhìn đầu vai cô chỉ khoác một chiếc váy ngủ đơn bạc thì mày kiếm nhíu lại, tiện tay cầm thêm một chiếc áo phủ lên vai cô, nhẹ giọng hỏi:

“Đã trễ thế này, làm sao còn chưa ngủ? ”

Nếu như vừa nãy anh không nhìn lầm, nét mặt của cô rất cô đơn và bi thương, những thứ này đều là vì mình sao?

Ngón tay mang theo vẻ thương tiếc đặt lên khuôn mặt tinh tế của cô, mang theo sự dịu dàng chưa bao giờ có che chở tâm hồn cô gái nhỏ này.

“Em... Em không ngủ được... ”

Dung Thi Âm hạ mắt, nhẹ giọng nói, dần dần cô nhắm mắt lại, để cô cảm nhận một lần cuối ấm áp nơi đầu ngón tay A Nghị đi, chắc hẳn, qua ngày mai, A Nghị phải rời Hoa Liên lên Đài Bắc rồi.

Lông mi thật dài khẽ run, giống như búp bê, khuôn mặt nhỏ nhắn trơn bóng ản ản vẻ đau buồn, đôi môi đỏ mọng như cánh hoa khẽ mở, dường như đang mời anh thưởng thức.

Lăng Thiếu Nghị kìm lòng không được cúi người, môi mỏng kiêu gợi nhẹ nhàng đặt lên mắt cô, sau đó hơi thở ấm áp lướt qua cánh mũi cô, sau đó hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Trong lúc nhất thời, anh cảm thấy hô hấp của mình đều là hơi thở thanh ngát như mùi cỏ thơm của Dung Thi Âm.

Đây chính là Âm Âm, một cô gái nhỏ nhắn và hay ngượng ngùng của anh!

“Âm Âm, hôm nay em biểu hiện thật không ngoan, ăn rất ít cơm! ”

Lưu luyện buông môi cô ra, Lăng Thiếu Nghị thở hỗn hển, đặt trán mình tựa lên trán cô, cứng chiều khiến trách.

“Em... Em không đói chút nào! ”

Dung Thi Âm cảm thấy không khí rất mập mờ làm tim cô đập nhanh, nhất là tròng mắt đen sáng ngời đến dọa người của A Nghị kia, giống như ngôi sao buổi sớm trên bầu trời, cao nhã làm cho cô không dám dòm ngó tới!

“Tại sao không dám nhìn vào mắt anh nói chuyện? ”

Lăng Thiếu Nghị đem toàn bộ suy nghĩ trong lòng cô thu vào đáy mắt, bộ dáng lo lắng lại thanh thuần đáng yêu của cô làm cho anh muốn trêu chọc không thôi.

Cái gì?

Dung Thi Âm ngẩng đầu lên, dù thế nào cũng không dám nhìn vào đôi mắt kia.

Vào giờ phút này, anh chính là thiên thần sao? Tại sao ánh mắt lại sáng ngời như vậy, còn sáng hơn cả thạch anh nữa!

“Không có, người ta mới không phải không dám nhìn!” Dung Thi Âm cắn môi hồng, tầm mắt nhìn vào chỗ khác, nhẹ giọng nói.

“Ha ha...”

Một tiếng cười nhẹ từ cổ họng anh bật ra, giống như đang chê cười cô nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Âm Âm, nhìn anh!”

Anh không hề cho cô cơ hội trốn tránh, dứt khoát vươn ngón tay dài ra xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại, hỏi trúng tim đen cô.

“Nói cho anh biết, em nhất định là luyến tiếc anh đi, đúng không?”

Lời của anh khiến thân thể Dung Thi Âm khẽ run, ngay sau đó, cô bị Lăng Thiệu Nghị bế lên.

Cô khéo léo tựa đầu trên ngực anh, cảm nhận nhịp tim đập có lực và tiếng thở dốc của anh.

Sau khi đặt cô lên giường, anh săn sóc đắp chăn cho cô, ánh mắt mong đợi nhìn cô.

“Âm Âm, nói cho anh nghe suy nghĩ thực sự của em!”

Anh cứ như vậy nhìn cô, hình như chờ đến ngàn năm cũng không ngại.

Bàn tay nhỏ bé của Dung Thi Âm siết thành quả đấm, cúi đầu, nhẹ giọng nói ra lời trái với lòng mình:

“A Nghị, thật ra anh không thuộc về nơi này, anh đi Đài Bắc thôi...”

Nói xong, cô cảm thấy trái tim mình ần ần đau đớn, đây là người đàn ông cô yêu nhất, cô lại muốn đẩy anh đi.

Ngón tay dài mang theo nhiệt độ quen thuộc nâng cằm cô lên, ngón tay yêu thương vuốt ve khuôn mặt cô.

“Đây là lời nói thật lòng của em?” Giọng nói trầm thấp nặng như bàn thạch đè trong lòng cô.

“Em...”

Dung Thi Âm ngẩng đầu, chống lại tròng mắt đen ần chứa tức giận kia, dịu dàng gật đầu: “Là lời thật lòng của em...”

Thật ra trong lòng cô đang không ngừng nói: Không cần đi, không cần đi, không cần đi...

“Âm Âm...”

Lăng Thiếu Nghị than một tiếng, lần nữa cúi đầu hỏi: “Em đang trốn tránh cái gì?”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 303

Nỗi Nhớ Mong Của Tình Yêu.

“ Không có, em không có... ”

Dung Thi Âm đáp theo phản xạ có điều kiện, con người lo lắng nhìn về phía Lăng Thiệu Nghị.

“Không có? ”

Lăng Thiệu Nghị buồn cười nhìn đáng vẻ muốn nói lại thôi của cô.

Dung Thi Âm vẫn dịu dàng gật đầu.

“Nói như vậy, em cũng mong anh chấp nhận lời đề nghị của chị em?
”Anh hỏi lần nữa.

“Em...” Dung Thi Âm cắn môi hồng, sau đó nhẹ nhàng nói một câu:
“Em hi vọng anh như thế... ”

Lăng Thiệu nghị thở dài, ngay sau đó gật đầu, nhìn cô đang cúi thấp đầu đến không thể thấp hơn, nhẹ giọng nói ra:

“Vậy thì tốt, nếu đây là suy nghĩ chân thật của em, vậy anh sẽ hoàn toàn nghe theo em, sáng sớm ngày mai lập tức xuất phát! ”

Con người thâm thúy lóe lên tia sáng, trong giọng nói có vẻ dò xét.

Nói xong, anh liền xoay người, muốn bước ra cửa.

“A Nghị...”

Dung Thi Âm thấy thế, lập tức phản ứng lại, cô đột nhiên chạy lên phía trước, ôm lấy hông anh từ phía sau...

“Không cần đi... Không cần đi...”

Con người xinh đẹp của cô dần dần bao trùm lên một tầng sương mù, thoát nhìn rất đáng thương, dịu dàng yếu đuối: “Thực ra vừa này em luôn nói lời trái lương tâm, em không muốn anh đi chút nào!”

Giọng nói của cô ghen ngào, thân thể cũng khẽ run.

“Âm Âm...”

Lăng Thiệu Nghị chỉ là muốn dò xét tình cảm của cô, lại không nghĩ đến cô bị mình chọc khóc, thấy cô rơi nước mắt, trong lòng anh rất đau, vội vàng xoay người ôm lấy cô.

“Đứa nhỏ ngốc, làm sao nói khóc liền khóc vậy!”

Bàn tay anh cứng chiều đặt lên gò má cô, đau lòng thay cô lau đi nước mắt nơi khóe mắt.

Dung Thi Âm nức nở nhìn anh chăm chăm, đứt quãng nói:

“Em... Em biết rõ Lăng thị rất... rất thích hợp cho anh phát triển, nhưng mà... Em luyến tiếc... Luyến tiếc anh đi, có phải em rất ích kỷ không?”

Cô rất sợ vì hành động này của mình mà ảnh hưởng xấu đến suy nghĩ, phân lượng và ấn tượng về mình trong mắt Lăng Thiệu Nghị.

Bình thường chỉ những cô gái hư mới cản trở tiền đồ của người khác, không phải sao? Nhưng cô không phải cô gái hư, cũng không muốn A Nghị rời khỏi mình.

“Vậy vừa nãy sao phải nói dối? ”

Lăng Thiếu Nghị nhìn vẻ mặt của cô vừa tức vừa buồn cười, thật là trẻ con mà.

Dung Thi Âm khịt khịt mũi: “Người ta... Người ta là sợ làm trễ nải... Trễ nải tiền đồ của anh... ”

“Thật là cô nhóc khờ! ”

Lăng Thiếu Nghị duỗi ngón tay sờ sờ mũi nhỏ của cô, giống như người chồng đang cưng chiều vợ mình vậy.

“Vậy em bây giờ còn hy vọng anh đi nữa không? ”

Anh biết rõ nhưng vẫn nhìn cô hỏi, trong lòng xuất hiện cảm giác hạnh phúc chưa bao giờ có.

Dung Thi Âm lắc đầu như trống tỏi.

Từ cổ họng Lăng Thiếu Nghị bật ra một nụ cười trầm thấp, sau đó ôm cô vào trong ngực.

Đúng là một cô gái đáng yêu, dạy anh biết thế nào là yêu sâu sắc một người!

“Anh không đi cũng được, thế nhưng... ”

Lăng Thiếu Nghị cố làm ra vẻ thần bí, dừng lại một chút, vẻ mặt hứng thú nhìn Dung Thi Âm đang tò mò mở to mắt.

“Thế nhưng làm sao ạ? ”

Cô vội vã hỏi, chỉ cần anh không đi, không rời xa mình, bảo mình làm cái gì mình cũng làm.

Lăng Thiếu Nghị từ từ cúi người, môi mỏng để bên tai cô, giọng nói êm dịu thâm tình như đầu độc người:

“Anh muốn em phải chân thành nói ra ba chữ ‘Em yêu anh’! ”

Anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua việc cô phân tán tinh lực hoặc là một chút cũng không coi trọng anh, cô gái này nếu anh đã nhìn trúng, như vậy phải ở bên cạnh anh, một đời một thế yêu mình trung trinh không đổi, không phải sao?

Hai rặng mây đỏ nở rộ trên gò má Dung Thi Âm, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm xinh đẹp động lòng người, cô ngẩng đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, hình như bị vẻ mặt này dọa sợ đến ngây người, cô vội vàng cúi đầu, giọng nói cực kỳ nhỏ nói một câu:

“Em yêu anh... ”

“Cái gì? Anh không nghe thấy! ”

Lăng Thiếu nghị cố ý nghiêng đầu, vuốt vuốt lỗ tai, chế nhạo nói.

Vẻ mặt Dung Thi Âm càng đỏ bừng, cô xoay người, không để ý tới anh nữa.

“Không để ý tới anh? ” Lăng Thiếu Nghị làm ra vẻ tiếc nuối nói: “Vậy bỏ đi, anh đi đây... ”

“A Nghị... ”

Dung Thi Âm gấp gáp phản ứng lại, hướng về phía bóng lưng anh nói:
“Em yêu anh...”

Thân thể cao lớn của Lăng Thiếu Nghị dừng lại, sau đó xoay người, vẻ mặt tràn đầy tươi cười, lập tức bước nhanh về phía trước, bế Dung Thi Âm lên...

“Âm Âm... Âm Âm của anh...” Tâm tình anh cực kỳ vui vẻ, ánh mắt nồng nàn nhìn Dung Thi Âm.

“A Nghị, em rất ích kỷ phải không?”

Dung Thi Âm bị anh đặt lên giường, vùi đầu vào ngực anh, sợ hãi nhìn anh hỏi.

Lăng Thiếu Nghị hôn cái trán trơn bóng của cô, nhẹ giọng nói: “Anh rất cảm ơn em đã ích kỷ như vậy...”

Tình yêu vốn là ích kỷ mà.

Dung Thi Âm nhắm hai mắt lại, cảm thụ đôi môi ấm áp của anh một đường hôn xuống phía dưới, mặc dù rất xấu hổ, nhưng cũng rất hạnh phúc, khi váy ngủ của cô bị cởi ra, bỗng nhiên cô mở mắt liền đối diện với con người sâu thẳm của Lăng Thiếu Nghị.

“Hôm nay, có cam tâm tình nguyện cho anh không?” Môi của anh trượt lên đến bên tai cô, thì thầm.

Vẻ mặt Dung Thi Âm đỏ hơn, cô tựa đầu trên ngực anh, hạnh phúc gập đầu...

Đêm khuya trăng sáng, một chút ánh sáng lẳng lặng nhìn đôi nam nữ yêu nhau đang dây dưa trong phòng!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 304

Lo Lắng Trùng Điệp.

“Cái gì? ”

Trong phòng truyền đến giọng nói chói tai của Dung Thi Tinh, cô ta không thể tin nhìn Lăng Thiệu Nghị, giống như đang nhìn người ngoài hành tinh vậy.

Sáng sớm hôm nay Lăng Thiệu Nghị đã nói cho cô ta biết, mình không có hứng thú đến Lăng thị phát triển, vậy là làm sao?

“A Nghị, tôi không có nghe nhầm chứ? Anh nói là không đi Lăng thị?” Dung Thi Tinh đi lên phía trước, nhìn Lăng Thiệu Nghị hỏi.

Lăng Thiệu Nghị mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Tạm thời tôi không có tính toán muốn đi Lăng thị! ”

Dung Thi Tinh quái dị nhìn anh, một lúc sau mới lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

“Anh có biết cơ hội này tốt bao nhiêu không, anh tự nhiên lại bỏ qua như vậy? Hơn nữa chưa đến hai ngày sẽ là buổi đấu thầu, anh không phải là rất quan tâm tới việc này sao? ”

Cô ta cố gắng thuyết phục anh.

Rõ ràng, A Nghị không đi Lãng thị là vì em gái mình, nghĩ tới đây, trong lòng cô đột nhiên ê ẩm, tại sao, tại sao không thể chia sẻ cho cô một chút tình yêu đây?

Lãng Thiếu Nghị nhìn vẻ mặt lo lắng của Dung Thi Tinh, anh làm sao có thể không biết suy nghĩ trong lòng cô ta, vì vậy, sau khi vào phòng, trên tay anh nhiều hơn một vật giống như là một lá thư.

“Cầm lấy cái này! ”

Dung Thi Tinh đưa tay nhận lấy, phát hiện thực sự là một lá thư, bất quá đã dán lại rồi.

“Đây là? ” Cô ta nghi ngờ giơ lá thư lên.

“Sau khi đến công ty, nhớ giao lá thư này cho trợ lý đặc biệt phòng hành chính Ann, nhớ, nhất định phải đưa tận tay cho anh ta, không để bất kỳ ai biết! ” Lãng thiếu Nghị thận trọng dặn dò Dung Thi Tinh.

“Trợ lý đặc biệt phòng hành chính? A Nghị, anh không nói đùa chứ? Tôi làm sao có thể gặp được anh ta, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ thôi! ”

Dung Thi Tinh không hiểu nhìn Lãng Thiếu Nghị, thật không hiểu trong hồ lô anh tốt cùng là muốn làm cái gì?

Ann, nghe nói người này được điều từ tổng bộ đến phân bộ ở Đài Loan, một nhân vật lớn như vậy làm sao cô có thể nhìn thấy, A Nghị có thích nói giỡn cũng không thể như vậy nha!

“Yên tâm đi, sau khi cô đến công ty, anh ta tự nhiên sẽ liên lạc với cô, đến lúc đó cô chỉ cần tránh những người khác, giao cho anh ta lá thư này là được, nhưng phải nhớ, nếu như gặp CEO hoặc thư ký Tổng giám đốc, ngàn vạn lần không được đề cập với bọn họ chuyện lá thư! ” Lãng Thiếu Nghị bí hiểm dặn dò.

Dung Thi Tinh nghe đến choáng váng, cô ta kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt này, thế nào cũng không tin tưởng những lời này từ miệng người làm lao động chân tay nói ra.

Nghe giống như đặc công vậy, còn có...

Lá thư này đến tột cùng là lá thư như thế nào? Tại sao chỉ cho trợ lý đặc biệt phòng hành chính xem mà không phải cho CEO xem?

Còn nữa, A Nghị làm sao chắc chắn trợ lý đặc biệt phòng hành chính Ann sẽ chủ động gọi điện cho mình?

Tại sao anh ta có vẻ có quan hệ rất mật thiết với Lăng thị như vậy?

Đủ loại nghi vấn tích tụ lại trong lòng Dung Thi Tinh, làm lông mày cô ta nhíu lại.

“Thi Tinh, tôi hiểu rõ cô có rất nhiều nghi vấn, nhưng tôi không thể giải thích với cô quá nhiều, cô chỉ cần làm theo lời tôi nói là được rồi! ”

Lăng Thiếu Nghị thu toàn bộ phản ứng của cô ta vào đáy mắt, giọng nói nhàn nhạt nhưng lại có quyền uy không cho phép cự tuyệt.

Dung Thi Tinh một lần nữa sững sờ, cô nhìn Lăng Thiếu nghị một lúc lâu mới chậm rãi nói:

“Anh... Rốt cuộc là ai? ”

Bối cảnh của người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản, nhất là hành động và lời nói vừa rồi của anh ta, càng làm cho cô cảm thấy không hiểu, đáng vẻ phải là một người đàn ông rất có quyền thế, nhưng tại sao lại tình nguyện làm công việc lao động chân tay đây?

Cô không khỏi nhớ tới tình cảnh anh lần đầu tiên đến nhà mình, khi đó đầu anh bị thương, bởi vì đụng xe, cách nói chuyện và cử chỉ của anh

không giống người Đài Loan. Lại nghe em gái nói anh có biệt thự ở Đài Loan, như vậy xem ra, anh phải là người rất có tiền mới đúng.

Lăng Thiệu Nghị nghe vậy, đáy mắt hiện lên tia đau đớn thoáng qua rồi biến mất, anh chỉ nhàn nhạt đáp:

“Tôi nghĩ, không bao lâu nữa, cô sẽ biết thôi! ”

Điều này anh dự tính không sai một chút nào, nếu như lần này anh hỗ trợ phân bộ Lăng thị, chỉ cần kinh động Ann, không bao lâu sau, anh trai Lăng Thiệu Đường sẽ lập tức biết vị trí hiện tại của anh thôi.

Nhưng mà, anh lại không thể không giúp Lăng thị, dù sao cũng là sản nghiệp của nhà mình, anh làm sao có thể nhìn nó thua thiệt mà không cứu vãn, muốn làm việc này chỉ có thể kinh động tới Ann, bởi vì anh ta từ tổng bộ điều tới, cũng là chỗ quen biết của Lăng Thiệu Nghị.

Nếu như anh tính toán không sai, chỉ cần đấu thầu vừa kết thúc, anh trai anh sẽ tìm đến chỗ này, khi đó, người Dung gia không biết thân phận của anh cũng khó đấy!

Chuyện của người khác anh không quan tâm, chủ yếu là Âm Âm, cô nhóc này chỉ đến biệt thự của anh nghỉ ngơi có một lần đã bị hù ra thành như vậy, hơn nữa mấy ngày nay còn đối với anh không được tự nhiên, nếu quả thật để cho cô biết, mình là phó tổng giám đốc Lăng thị, Nhị thiếu gia Lăng gia, không biết cô sẽ đối xử với mình như thế nào đây?

Cô còn có thể đem hạnh phúc gửi gắm trên người mình hay không?

Còn có thể cam tâm tình nguyện đi cùng mình không?

Thậm chí... Còn có thể không buồn không lo yêu anh nữa không?

Nếu là phụ nữ bình thường, Lăng Thiếu Nghị có thể tưởng tượng được họ hưng phấn và kích động như thế nào, nhưng mà, Dung Thi Âm không giống với những cô gái khác, càng tình huống như vậy, cô càng trốn tránh.

Nghĩ tới đây, lông mày anh không tự chủ nhíu chặt lại.

Nhìn dáng vẻ này của anh, trong lòng Dung Thi Tinh cũng hiểu không ít, sau khi cất lá thư vào trong túi, đưa mắt nhìn anh, ánh mắt chưa bao giờ có sự bình tĩnh và trịnh trọng như vậy.

“A Nghị, tôi hỏi anh một chuyện, hi vọng anh có thể thật lòng trả lời tôi, được không? ”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 305

Y Tá Trưởng Gây Khó Khăn Và Vị Khách Thần Bí Đến.

Lăng Thiểu Nghị không đợi cô ta hỏi đã hiểu rõ, cười nói: “Cô muốn hỏi tôi, nguyên nhân lớn nhất khiến tôi không đi Lăng thị có phải liên quan đến Âm Âm không, phải không? ”

Anh cơ trí, sâu xa khiến cho Dung Thi Tinh giật mình, cô không ngờ người đàn ông này lại am hiểu lòng người đến thế, vì vậy liền nói:

“Đúng vậy, hãy trả lời tôi! ”

Lăng Thiểu Nghị không lảng tránh chút nào: “ Xác thực là vì Âm Âm!
”

“Anh yêu nó? ” Trong mắt Dung Thi Tinh lóe lên vẻ cô đơn.

Anh gật đầu một cái, không có chút do dự nào.

“Yêu nhiều không? ”

Ánh mắt Lăng Thiểu Nghị kiên định: “Yêu đến mức có thể dùng tính mạng đổi lấy hạnh phúc của cô ấy! ”

Câu trả lời của anh làm Dung Thi Tinh ngây người đứng yên tại chỗ.

Thường thường càng sắp tới giờ tan tầm Dung Thi Âm càng thêm bận rộn, không phải vì bệnh nhân quá nhiều mà là vì y tá trưởng luôn giao thêm việc cho cô, làm cô bất đắc dĩ đã phải bỏ lỡ bao nhiêu cuộc hẹn với A Nghị rồi.

Nhưng mà...

Ngẫm lại vẫn là quên đi, không phải người ta thường nói, phụ nữ trong tình yêu luôn vui vẻ và hạnh phúc nhất sao, cho dù bị uất ức cũng không để trong lòng.

Dung Thi Âm chính là điển hình của trường hợp này, khi kim giờ chỉ đến 6 giờ, Dung Thi Âm vui vẻ thu dọn túi xách, vừa muốn cầm quần áo đi thay thì cô y tá nhỏ cùng phòng với cô kéo quần áo cô lại, bữu môi nhìn về phía cửa...

Dung Thi Âm nhìn ra ngoài cửa, lông mày hơi nhíu lại.

Y tá trưởng đi vào, nhìn bên ngoài một chút, sau đó nhìn Dung Thi Âm đang chuẩn bị đi thay quần áo, bất mãn nói:

“Cô tan việc lại rất tích cực nha, không hỏi tôi một câu liền chuẩn bị tan việc sao? ”

“Y tá trưởng, tôi thấy hôm nay bệnh nhân rất ít, hơn nữa công việc của tôi đã làm xong rồi!” Dung Thi Âm vội vàng giải thích.

“Công việc của cô đã làm xong? Thật là buồn cười, chẳng lẽ trong bệnh viện còn phân rõ việc của anh việc của tôi sao? Chẳng lẽ cô không biết chủ động đi hỗ trợ những người đang bận tối mắt tối mũi sao? Thật là một cộc gỗ! ”Y tá trưởng châm chọc nói.

Kể từ khi cô biết viện trưởng muốn cất nhắc Dung Thi Âm làm trợ lý thì cô rất tức giận, con nhóc này mới đi làm không bao lâu, có tài đức gì ngồi

lên vị trí kia?

Chỉ bằng cô ta, đáng đắp cũng coi là thanh tú mà thôi, cũng không phải là khuynh quốc khuynh thành gì, không nghĩ đến sau lưng lại có quan hệ, vượt qua y tá trưởng là cô đây, trực tiếp đến phòng viện trưởng làm việc, thực sự là tức chết cô, trước kia cô đã không thích Dung Thi Âm, hôm nay lại càng không thích.

“Y tá trưởng, thật ngại quá, tôi tan việc... Sau khi tan việc thực sự còn có chuyện, hơn nữa... Tôi đã tăng ca mấy ngày nay rồi...”

Dung Thi Âm không phải loại người luôn gây chuyện, cô chỉ có thể cẩn thận từng chút một nói lên ý nghĩ của mình.

Mặc dù trước kia y tá trưởng đã đối xử lạnh lùng với cô, nhưng không biết vì sao gần đây lại luôn làm khó dễ cô, cô muốn hỏi nhưng không có cách nào cùng cô ấy nói chuyện.

“Có chuyện gì? Cô thì có thể có chuyện gì, chẳng lẽ lại cùng một người giàu có hẹn hò nên không chờ được sao? Chỉ bằng vóc người như hạt đậu của cô, chỉ có loại người không tốt lành gì mới chọn thôi, tôi nói cho cô biết, chuyện có lớn đến đâu cũng không quan trọng bằng chuyện cứu người, cô lập tức điều chỉnh giờ tan tầm, tối nay cô trực ban!”

Y tá trưởng nhìn dáng vẻ vô tội của cô càng thêm tức, cô ta chính là dùng cái dáng vẻ này đi quyến rũ viện trưởng sao?

Thật là một con nhóc hạ tiện càn rỡ!

“Y tá trưởng, tôi...”

“Câm miệng!”

Y tá trưởng không nhịn được cắt đứt lời nói của cô: “Chẳng lẽ cô không muốn làm sao? Hay là cô không để công việc y tá này vào mắt? Nhanh như vậy đã làm ra vẻ trợ lý viện trưởng với tôi sao? ”

“Y tá trưởng, tôi không có... ”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Thi Âm đã nhăn lại một chỗ, cô đến cùng đã làm chuyện gì nha, khiến cho y tá trưởng hiểu nhầm như vậy?

Chẳng lẽ là chuyện làm trợ lý viện trưởng sao? Ngày đó cô đã cự tuyệt đề nghị này của viện trưởng rồi mà, làm sao y tá trưởng vẫn còn nghĩ mình như thế?

Cô rất muốn giải thích rõ một chút cho y tá trưởng nghe, tiếc rằng cô là một người mồm miệng không nhanh nhạy, trong lúc nhất thời, cô chẳng biết giải thích cho y tá trưởng làm sao nữa.

“Hừ, tôi mặc kệ cô nói thật hay giả, tôi cho cô biết, Dung Thi Âm, nếu như cô làm không tốt, tôi hoàn toàn có thể đánh giá cô thêm mấy cái lý do không hài lòng vì thoái thác công việc, đến lúc đấy, xem cô có thể bình bầu chức danh như thế nào! ” Vẻ mặt y tá trưởng không kiên nhẫn nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Thi Âm trở lên tái nhợt, cô cắn chặt môi hồng, cổ nén nước mắt đang muốn chảy xuống.

Y tá trưởng nhìn vẻ mặt đáng thương của cô, còn muốn há mồm lớn tiếng khiển trách thêm, lại phát hiện đôi mắt của cô y tá nhỏ trong phòng nhìn về phía cửa đang mở thật to, dáng vẻ kinh hãi, tựa như nhìn thấy cái gì rất kinh khủng.

Cô ta không khỏi quay đầu lại, lại phát hiện không biết từ lúc nào, 4 người đàn ông khỏe mạnh đã đứng ở trước cửa, mỗi người đều quần áo chỉnh tề, ăn mặc giống như vệ sĩ.

Chỉ thấy gương mặt bọn họ rất dữ tợn, thái độ rất hờ hững, đôi mắt bị kính mát đen che lại, nhưng cũng có thể cảm thấy được sau mắt kính là con mắt lạnh lùng thị huyết.

“Các anh... Các anh là ai? Nếu muốn khám bệnh, liền... Trước hết hãy đi đăng kí đã! ”

Giọng nói của y tá trưởng cũng trở lên run rẩy, bộ dạng mẩu dạ xoa vừa rồi biến mất không thấy, thay vào đó là bộ dạng kinh hãi, cà lăm, nhìn những người này, cô ta cảm thấy chân của mình không đứng vững nữa, trời ạ, những người này thật đáng sợ, giống như là xã hội đen trong phim điện ảnh đi ra vậy.

Ai ngờ, một người cường tráng trong đó hờ hững mở miệng: “Ai là Dung Thi Âm? Đại ca của tôi muốn mời! ”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 306

Cảnh Cáo Của Lôi Tu Hành (1)

Trong phòng y tá lập tức nhiều hơn mấy người đàn ông hung hãn, dáng vẻ kiên cường của y tá trưởng lập tức bị sợ hãi tiêu diệt, cô ta vừa nghe là tới tìm Dung Thi Âm, không nói hai lời liền kéo Âm Âm đang đứng bên cạnh lên trước mặt mình.

“Người các anh tìm chính là cô ta, cô ta chính là Dung Thi Âm! ”

“Y tá trưởng! ” Một cô y tá nóng nảy cực kỳ, cô không ngờ y tá trưởng sẽ làm như vậy.

Một trong số người đàn ông tiến lên, sau khi đánh giá Dung Thi Âm, giọng nói thô lỗ hỏi: “Cô chính là Dung Thi Âm? ”

Mà Dung Thi Âm hiển nhiên cũng bị mấy người đàn ông xa lạ trước mặt dọa cho choáng váng, cô nuốt nước bọt, nhắm mắt nói: “Tôi chính là Dung Thi Âm, xin hỏi các anh... ”

“Bớt sàm ngôn đi, đi theo chúng tôi một chuyến! ”

Một người đàn ông không kiên nhẫn tiến lên kéo tay cô, bàn tay gắt gao kiềm chế cô, giống như bắt một con gà con không phí chút sức lực nào.

“Buông tôi ra, các anh là ai? ”Dung Thi Âm sợ hãi giãy dụa, cô đâu biết những người này, bắt cô làm gì?

Mấy người đàn ông không để ý Dung Thi Âm giãy dụa và hét chói tai, chỉ mạnh mẽ kéo cô ra khỏi bệnh viện, sau bảy tám lần rẽ ngoặt thì đến một con phố vắng vẻ, đẩy cả người cô vào trong một chiếc xe con.

“Bùm... ”Một âm thanh vang lên, cửa xe bị đóng lại.

“Dung tiểu thư, nhiều ngày không gặp, cô có khỏe không? ”

Khi cửa xe đóng lại, một giọng nói trầm thấp của nam vang lên.

Dung Thi Âm sợ hãi, vội vàng quay người lại, liền đối diện với con người đang mỉm cười của Lôi Tu Hành, đột nhiên cô cảm thấy cực kỳ kinh hãi, lập tức nhớ lại chuyện ngày đó.

Vì vậy, cô không nói hai lời, lập tức muốn mở cửa xe, nhưng lại phát hiện... Cửa xe đã sớm bị khóa rồi.

Trong lúc nhất thời, cô cảm thấy máu toàn thân đang chảy ngược, khuôn mặt vốn trắng nõn trở lên tái nhợt không còn chút máu.

“Thế nào? Dung tiểu thư hình như rất sợ Lôi mỗ... ”

Lôi Tu Hành buồn cười nhìn dáng vẻ đề phòng của Dung Thi Âm, thân hình cao lớn lười biếng dựa vào ghế xe.

Thân thể Dung Thi Âm dính chặt trên cửa xe, cô nhìn chăm chăm hẳn, giống như đang đề phòng một con sói xám lớn...

“Anh... Anh muốn làm gì? A Nghị đã đưa cho anh khoản tiền kia rồi! ”

Ngụ ý là... Tiền đã đưa cho anh rồi, anh còn tìm tôi làm cái gì?

“Chật chịt... ”

Thân thể cao lớn của Lôi Tu Hành giật giật, làm Dung Thi Âm cảm thấy không gian trong xe nhỏ đi rất nhiều, một cỗ áp lực tự nhiên xuất hiện.

“Cô nhóc này, cô sợ tôi cũng không phải chuyện gì tốt đâu! ” Nói xong, hắn đưa bàn tay ra, khe vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Nhưng ngay sau đó...

“A... ” Một tiếng kêu vang lên.

Chỉ thấy Dung Thi Âm hung hăng cắn một ngụm trên bàn tay Lôi Tu Hành, làm hành động vuốt ve của hắn phải chịu tội.

“Đáng chết! Cô dám cắn tôi? ”

Lôi Tu Hành nhú mày tức giận, hắn nhanh chóng rút tay về thì phát hiện lưng tay của mình đã chảy máu.

“Lá gan của cô thật không nhỏ! ”

Hắn đưa tay hung hăng bóp cổ cô, làm cả người cô không thể động đậy, sau đó, thân thể cao lớn của hắn thẳng tắp áp tới cô...

“Ừm... ”

Dung Thi Âm cảm thấy mình sắp không thở được, hô hấp của cô càng lúc càng trở nên khó khăn, ngay sau đó, môi của cô bị Lôi Tu Hành hung hăng hôn lên...

Tức giận!

Là tức giận!

Bất kể các động tác của hắn lúc này đều cho thấy, vào giờ phút này hắn rất tức giận!

“Buông ra... Buông tôi ra...”

Dung Thi Âm vất vả nặn từ trong cổ ra một câu nói như vậy, bàn tay nhỏ bé liều mạng đặt trên lồng ngực hắn để ngăn cản, cô cảm thấy lực phủ ngũ tạng mình đều vỡ tan rồi.

“Buông cô ra?”

Lôi Tu Hành một tay nắm chặt cổ của cô nâng lên, sức lực to lớn gần như làm cô chảy nước mắt.

“Tôi thật đúng là lần đầu tiên thấy một phụ nữ to gan như vậy, biết không, nếu mà tôi vui vẻ, muốn cô ở chỗ này cũng không phải là không thể!”

Lời nói của hắn làm Dung Thi Âm kinh hoàng, cô liều mạng đẩy hắn, âm thanh run run:

“Anh mà làm như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Báo cảnh sát?”

Lôi Tu Hành giống như nghe được một câu chuyện rất buồn cười, vẻ mặt hắn châm chọc: “Thật là một cô gái ngốc, cô cho rằng cảnh sát có thể làm cái gì tôi?”

Nói xong, một tay hắn cầm chặt hai cổ tay Dung Thi Âm, một tay khác dùng sức kéo quần áo cô xuống.

“Anh muốn làm gì? Buông tôi ra...” Dung Thi Âm sợ hãi liều mạng hô to, chẳng lẽ hắn muốn...

“Làm cái gì? ”

Lôi Tu Hành giống như thân mật cúi đầu, hôn lên tai cô: “Cô cảm thấy hiện tại tôi muốn làm cái gì? ” Nói xong, đôi môi cực nóng trượt đến xương quai xanh của cô.

“Lần trước thật là đáng tiếc, chỉ là, cô chính là cô gái làm tôi khó có thể quên được, bên cạnh tôi nhiều phụ nữ như vậy nhưng không có người nào thanh thuần giống như cô... ”

“Buông tôi ra, cái tên khốn khiếp này! ”

Dung Thi Âm liều mạng giãy dụa, trong lòng đã bị sợ hãi thay thế tất cả, Lôi Tu Hành đung vào cô làm cô có cảm giác sâu sắc sợ hãi và ghê tởm, không giống như A Nghị...

A Nghị... Rốt cuộc anh đang ở đâu...

“Tôi muốn, thì cô phải cho! ”

Lôi Tu Hành tàn nhẫn nói, cố định thân thể cô, bàn tay chui vào trong bộ đồng phục y tá của cô.

“Tôi đúng là chưa nếm qua cô gái mặc đồng phục, hôm nay, tôi lại muốn nếm thử mùi vị cô một chút! ”

“Anh dám, nếu anh làm như vậy, A Nghị tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh! ” Dung Thi Âm giãy dụa thân thể, la lớn.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 307

Lăng Thiếu Nghị Bá Đạo.

Sau khi Lăng Thiếu Nghị nghe vậy, trên mặt thoáng qua vẻ kinh ngạc rồi biến mất, chốc lát đã khôi phục về bình thường.

“Âm Âm, em vừa đi đâu? Gặp ai vậy? ”

Anh tỉnh táo, vừa quan sát ánh mắt cô, vừa suy nghĩ xem cô biết được bao nhiêu về thân thế của mình.

Dung Thi Âm thở hỗn hển, nhìn Lăng Thiếu Nghị, cô không trực tiếp trả lời câu hỏi của anh ngay, mà hỏi lại:

“Rốt cuộc anh là ai? Tại sao Lôi Tu Hành lại muốn em chuyển lời cảnh cáo của hắn đến anh? Anh và bọn họ có quan hệ gì? ”

Nghe cô hỏi như vậy, Lăng Thiếu Nghị cũng hiểu Dung Thi Âm chưa biết rõ thân thế của anh, chỉ là...

“Âm Âm, em vừa nói Lôi Tu Hành tới tìm em? ”

Lăng Thiếu Nghị kéo thân thể của cô ra, cẩn thận đánh giá cô, chỉ trong chốc lát, ánh mắt anh cả kinh...

Bởi vì anh thấy cổ áo của Dung Thi Âm có chút xốc xếch!

“Đáng chết, tên họ Lôi kia đã làm gì em? ” Vừa nghĩ tới khả năng này, anh hận không thể giết người!

Dung Thi Âm liều mạng lắc đầu, nhìn ra được cô đang đè nén tâm trạng khẩn trương và sợ hãi...

“A Nghị, anh đặc tội bọn họ rồi sao? Còn nữa, đến tội cùng còn có cái gì em không biết, nói cho em biết được không? ”

Cô rất sợ A Nghị đặc tội bọn họ, bọn họ đều là xã hội đen, cho dù giết người cũng không nháy mắt, thông qua cuộc nói chuyện vừa rồi, trong lòng cô dâng lên dự cảm xấu, nếu thực sự A Nghị không đặc tội bọn họ, sao Lôi Tu Hành lại nói như vậy.

“Âm Âm, đừng vì anh mà lo lắng, nói cho anh biết, Lôi Tu Hành đã nói gì, làm gì với em? ” Vẻ mặt Lăng Thiệu Nghị lo âu hỏi.

Dung Thi Âm hít một hơi sâu, ngay sau đó nói đầu đuôi mọi chuyện vừa mới xảy ra cho anh nghe.

Theo lời kể của cô ánh mắt Lăng Thiệu Nghị cũng theo đó mà nhíu chặt, làm cho anh khi nhìn qua tràn đầy vẻ khát máu.

“A Nghị... ”

Khi Dung Thi Âm nói xong, cô lo lắng lôi kéo ống tay áo Lăng Thiệu Nghị, nhẹ giọng gọi.

Tại sao, tại sao lúc này cô lại cảm thấy A Nghị rất phức tạp vậy?

“Âm Âm, không cần lo lắng như vậy, mọi chuyện đã qua rồi, về thân thể của anh, chờ chuyện này kết thúc, anh sẽ nói đầu đuôi cho em nghe, hiện tại, việc duy nhất em phải làm là thôi việc ở bệnh viện đi! ” Lăng Thiệu Nghị nhẹ nhàng vén tóc trên trán của cô lên, nói.

“Cái gì? A Nghị, anh muốn em thôi việc? ”

Dung Thi Âm cho là mình nghe nhầm, cô giật mình nhìn Lăng Thiệu Nghị, giống như nhìn người ngoài hành tinh.

“Đúng vậy, anh không muốn em làm việc ở bệnh viện này nữa! ”Lăng Thiệu Nghị cường thế nói.

“Điều này sao có thể? Nếu như em nghỉ việc tại bệnh viện, ba mẹ sẽ mắng chết em, hơn nữa, em cũng không muốn nghỉ việc đâu! ” Dung Thi Âm thế nào cũng không hiểu suy nghĩ của Lăng Thiệu Nghị.

Đây rốt cuộc là chuyện gì, cô không hiểu gì cả!

“Âm Âm, nghe lời, anh không muốn chuyện hôm nay sẽ xảy ra lần thứ hai! ”

Lăng Thiệu Nghị ôm cô, thái độ dịu dàng nhưng cũng cứng rắn trước sau như một ra lệnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Thi Âm hiện lên vẻ khó xử, hơi thở của cô cũng trở lên không ổn định:

“A Nghị, trừ phi là anh nói rõ nguyên nhân, nếu không em sẽ không nghỉ việc! ”

“Không có nguyên nhân! Em là người phụ nữ của anh, anh nói nghỉ việc là phải nghỉ việc! ”

Lăng Thiệu Nghị đã bị hoàn cảnh nguy hiểm vừa nãy của cô khiến cho lo lắng, hơn nữa, Dung Thi Âm lại không phối hợp, làm anh nhất thời mất đi tính nhẫn nại, giọng nói trầm thấp trong nháy mắt trở lên lạnh lẽo.

Dung Thi Âm trợn to hai mắt, thân thể nhỏ nhắn cũng giật mình sững sờ tại chỗ.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy A Nghị tức giận lớn như vậy, nhất là cặp mắt kia càng thêm dọa người!

“A Nghị...” Sau một lúc cô mới tìm lại được giọng nói của mình, sợ hãi, ngay cả ánh mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc dị thường.

Ô ô... A Nghị thật là dọa người!

Nhận ra điều này, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở lên tái nhợt, Lăng Thiệu Nghị liền khôi phục lí trí, không khỏi ảo não vì vừa rồi to tiếng với cô, một lần nữa ôm cô vào ngực, giọng nói trở lên cứng chiều.

“Âm Âm, thật xin lỗi, anh vừa rồi lớn tiếng một chút, anh muốn em nghỉ việc ở bệnh viện là vì nghĩ cho em thôi, hơn nữa, chỉ là tạm thời để em không đi làm thôi, nếu sau này em còn muốn làm việc, anh hoàn toàn có thể sắp xếp em vào các bệnh viện khác, đặc biệt là bệnh viện quý tộc, có được không?”

Nếu như anh quyết định giữ cô gái này bên người, thì cũng đã quyết định con đường về sau của cô, thích theo nghề y cũng không thành vấn đề, các bệnh viện dưới danh nghĩa của Lãnh Thiên Hi có thể mặc cô lựa chọn.

Trước mắt, quan trọng nhất là không để cái tên Lôi Tu Hành đó lợi dụng Dung Thi Âm làm con cờ, anh biết Lôi Tu Hành đang sợ cái gì, bởi vì cái công trình đấu thầu kia có quan hệ mật thiết tới lợi ích của hắn, thậm chí là liên quan đến sự tồn vong của hắn.

Điều này cũng khó trách hắn không kiềm chế được, rốt cuộc phải lòi cái đuôi ra!

Dung Thi Âm hiển nhiên không biết những thứ này, cô chỉ biết vào giờ phút này, A Nghị có chút không giống trước đây, anh hiện tại có dáng vẻ bá đạo ngông cuồng, làm cô một chút cũng không thoải mái.

“A Nghị, anh có thể nói cho em biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì không? ”

Cô muốn tranh thủ một lần cuối, muốn cô nghỉ việc? Như vậy cô chỉ có thể ăn không uống không ở nhà sao?

“Âm Âm, hiện tại cái gì cũng không cần hỏi, chỉ cần làm theo lời anh nói là tốt rồi, biết không? ”

Lăng Thiếu Nghị biết trong lúc nhất thời có giải thích cho cô, cô cũng không hiểu, chẳng bằng cứ để mọi chuyện phát triển theo tự nhiên thôi.

Dung Thi Âm thấy anh một điều cũng không muốn giải thích, không khỏi hờn dỗi, nghiêng đầu, tức giận đi về phía nhà.

Nhìn dáng vẻ tức giận của cô, đáng yêu giống như đứa trẻ vậy, Lăng Thiếu Nghị không khỏi cười khổ theo sát phía sau, rõ ràng muốn tốt cho cô, mình lại bị tức giận, thật là uổng phí một phen khổ tâm của anh mà!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 308

Mẹ Dung Phát Hiện.

Thời gian bình yên vô sự qua đi, tại một khúc quanh trên phố, Lăng Thiệu Nghị không đi thẳng đến cửa hàng, chỉ lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số quen thuộc...

“Lăng tiên sinh, là anh sao? ” Điện thoại vang lên hai tiếng, bên kia liền truyền đến giọng nói kinh ngạc.

“Ann, chuyện tiến triển như thế nào rồi? Xế chiều hôm nay phải tiến hành đấu thầu rồi! ” Lăng Thiệu Nghị trầm giọng hỏi.

“Lăng tiên sinh, anh yên tâm, tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay anh!” Giọng nói của trợ lý đặc biệt phòng hành chính Ann kiên định đáp.

“Nhưng mà... ”

Giọng điệu Ann thay đổi, ấp úng nói:

“Chuyện gì? ”

“Lăng tiên sinh, chuyện này Lăng tổng đã biết rồi! ” Ann có chút sợ hãi nói.

“Được rồi, điều này tôi đã dự liệu trước rồi, việc gì đến cũng sẽ đến!”
”Lăng Thiếu Nghị một chút cũng không ngoài ý muốn, hời hợt nói.

“Tốt tốt, vậy thuộc hạ lập tức đi làm!” Ann cung kính đáp.

Lăng Thiếu Nghị cất điện thoại, ngũ quan anh tuấn như chạm khắc tràn đầy vẻ phức tạp.

Giữa buổi trưa, Dung Thi Âm lười biếng dựa người vào cửa sổ, xuyên qua kính thủy tinh nhàm chán nhìn người ta đi lại.

Mấy ngày nay nghỉ việc ở bệnh viện, cô cảm thấy mình như một phế nhân suốt ngày ở nhà, khi ba Dung biết cô nghỉ việc, giận tới mức thiếu chút nữa phát bệnh tim, cuối cùng được A Nghị chậm rãi khuyên bảo mới thôi.

“Aizzz...” Lại một tiếng thở dài, đây là việc duy nhất khi ăn cơm trưa xong cô có thể làm.

Lúc này, mẹ Dung đi vào phòng cô, nhìn vẻ mặt nhàm chán của cô, cười lắc đầu.

“Con nhóc này, nghĩ gì thế? Không có thói quen ở nhà như vậy sao?”

Tâm sự của con gái, bà là mẹ tự nhiên sẽ hiểu.

“Mẹ...” Dung Thi Âm thấy vậy, vội vàng từ trên giường nhảy xuống, sau đó tiến lên đỡ lấy bà ngồi ở trên giường.

“Thế nào? Âm Âm, bộ dạng của con giống như đang có tâm sự vậy!”
Mẹ Dung mỉm cười, vuốt tóc cô hỏi.

“Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều rồi, con ở nhà chỉ có chút buồn bực mà thôi!”
”Dung Thi Âm tựa đầu trên bả vai mẹ, làm nũng nói.

“Thật sao? Âm Âm, con nói thật với mẹ, lần này con từ chức có phải vì A Nghị không? ” Mẹ Dung hỏi trúng tim đen của cô.

“Mẹ, mẹ nói cái gì vậy? ” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Thi Âm hơi ửng đỏ.

Mẹ Dung nghiêng đầu nhìn con gái của mình, thở dài hỏi:

“Âm Âm, chẳng lẽ không đúng sao? Con luôn thích làm việc ở bệnh viện, lần này lại vô duyên vô cớ từ chức, mẹ có thể nhìn ra con rất thích A Nghị, các con... Các con đang yêu đương phải không? ”

“Mẹ... ”

Dung Thi Âm đứng dậy, càng thêm ngượng ngùng: “Không nói chuyện với mẹ nữa, con muốn đi ngủ trưa!”

“Con nhóc này, lúc nào lại có thói quen ngủ trưa rồi? Chẳng lẽ nói thật với mẹ lại khó khăn thế sao? ” Mẹ Dung nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của con gái, nhú mày nói.

“Ai nha, mẹ, rốt cuộc mẹ muốn nghe cái gì? ”

Dung Thi Âm lần nữa lại ngồi lên bệ cửa sổ, ôm một con gấu bông vào trong ngực, để chống đỡ vẻ mặt đang đỏ ửng của mình.

Mẹ Dung cũng đứng dậy, nói với cô: “Mẹ chính là muốn biết, con bây giờ có phải đang cùng A Nghị yêu đương không? ”

Dung Thi Âm khẽ cắn môi đỏ mọng, tựa như đang suy tính sẽ nói với mẹ cái gì, một lúc lâu sau, cô mới nhìn mẹ Dung, giọng nói êm dịu có chứa tia dò xét:

“Mẹ, mẹ không phải không thích A Nghị chứ? ”

Thật ra thì, A Nghị đã nói qua muốn nói rõ cho ba mẹ, nhưng bị cô cự tuyệt, bởi vì bây giờ cô chưa nắm chắc, cũng không có dũng khí đón nhận phản đối của ba mẹ, cô rất sợ có một ngày, mình sẽ phải chịu đau khổ.

Nhưng mà, nếu như hôm nay mẹ đã phát hiện rồi, cô liền không có cách nào trốn tránh nữa.

Dáng vẻ mẹ Dung đã sáng tỏ, bà hít sâu một hơi, chưa trả lời ngay, chỉ là giữa hai lông mày đang có vẻ tự hỏi.

“Mẹ...”

Trong lòng Dung Thi Âm nhảy lên một cái, cô sợ hãi trượt từ bậc cửa sổ xuống, sau đó đi đến bên cạnh mẹ, nhẹ giọng hỏi:

“Mẹ thật không thích A Nghị sao?”

Thấy dáng vẻ của mẹ như vậy, trong lòng cô có chút không nắm chắc.

“Âm Âm...” Mẹ Dung đau lòng kéo bàn tay nhỏ bé của cô, vẻ mặt tràn đầy từ ái nhìn cô nói:

“Thật ra không phải mẹ không thích A Nghị, chỉ là A Nghị luôn làm cho người ta có cảm giác nhìn không thấu, còn nữa, bối cảnh thân thế của nó như thế nào, chúng ta đều không biết, chẳng lẽ mẹ có thể yên tâm giao con cho nó sao?”

“Mẹ...”

Gương mặt Dung Thi Âm không vui, cô bĩu môi nói: “Nói một ngàn một vạn lần, mẹ không phải là muốn biết bối cảnh nhà A Nghị thế nào sao? Làm sao mẹ lại giống ba vậy?”

Cô không phủ nhận ba cô là người coi tiền như mạng, nhưng mẹ cô không phải là người như vậy, làm sao lại quan tâm những thứ này?

“Cái con nhóc này, làm sao một điểm khổ tâm của mẹ con cũng không hiểu vậy? Chẳng nhẽ gia đình, bối cảnh của đối phương một chút cũng không rõ, mẹ lại vội vã gả con ra ngoài sao? ” Về mặt mẹ Dung không vui nói.

“Tốt lắm, mẹ, mẹ không nên tức giận, thật ra thì thân thế, bối cảnh của A Nghị con cũng không rõ ràng lắm, anh ấy nói đến thời điểm nào đó con sẽ biết, nhưng mà, mẹ, con thích chính là con người A Nghị, cho dù bối cảnh anh ấy như thế nào, con cũng đều thương anh ấy! ”Dung Thi Âm vừa dỗ dành mẹ vừa nói thật tâm ý của mình.

Mẹ Dung điểm một cái trên đầu cô, nói:

“Con nha, tuy nói mẹ cũng rất thích thằng nhóc A Nghị này, nhưng mà... Mẹ chỉ nói ngộ nhỡ, A Nghị không phải là một người trong sạch, hoặc là người đàn ông đã có gia đình, phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ con muốn làm vợ nhỏ của nó sao?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 309

Không Cho Phép Gả Cho Kẻ Nghèo (1)

"Mẹ, mẹ nói cái gì vậy, A Nghị làm sao có thể... "

Dung Thi Âm cười cười, nhưng mới nói đến chỗ này, nụ cười trong mắt liền ngừng lại, bên tai cô đột nhiên vang lên một cuộc đối thoại của mình và A Nghị.

"Âm Âm, nếu như em phát hiện anh không hề tốt giống như em nghĩ, thậm chí... anh chính là một người cực kỳ độc ác, thì em có còn yêu anh không?"

"Em tin tưởng anh không phải là một người xấu, ngược lại, em cho rằng anh nguyên bản phải là một người rất ôn hòa nho nhã, chỉ là anh đem tất cả giấu bằng vẻ bề ngoài lạnh lùng, A Nghị, mặc dù em không biết quá khứ và hoàn cảnh của anh, nhưng mấy ngày nay hết thấy mọi chuyện anh làm cho gia đình em chứng tỏ anh thật sự là một người rất quan tâm đến người khác!"

"Âm Âm, mọi việc cũng không nên chỉ xem qua vẻ bề ngoài, nếu như anh nói cho em biết, anh chính là một đào phạm, anh giết người, hại người, hai tay của anh dính đầy máu tanh, chẳng lẽ em còn cho anh là một người tốt?"

"Dạ! Bất kể anh trước kia là người như thế nào, em chỉ nhìn thấy anh bây giờ!"

"Nếu như anh nói, anh đã có một đứa con trai, em còn có thể kiên trì như vậy ý nghĩ yêu anh sao?"

... ..

Vẻ mặt Dung Thi Âm chờ đợi làm mẹ Dung nghi ngờ, bà nhẹ nhàng chạm vào con gái...

“Âm Âm... Âm Âm...”

“Dạ?”

Dung Thi Âm lập tức phản ứng lại, cô vội vã che giấu vẻ mặt tự nhiên trong mắt.

“Mẹ, mẹ quá đa tâm rồi, A Nghị không phải người không trong sạch đâu, anh ấy thế nào cũng không phải là người xấu!”

Thu lại lo lắng trong lòng, hơn nữa, cô mạnh mẽ áp đi đoạn trí nhớ bỗng nhiên hiện lên kia, tận lực lừa gạt mình, đây là lý do A Nghị cố ý đưa ra để trốn tránh tình cảm của mình thôi.

Mẹ Dung nghe vậy, thở dài một hơi, nói:

“Thật ra thì thằng bé A Nghị này, mẹ vẫn tương đối thích, chỉ là mẹ cảm giác lòng nó quá nặng nề, hơn nữa, cũng cảm thấy nó và chúng ta không phải là người cùng một thế giới, mẹ sợ con sẽ phải chịu uất ức!”

“Mẹ...”

Trong lòng Dung Thi Âm ấm áp, tình thân đúng là không tình cảm nào có thể thay thế được, cô tựa đầu vào vai mẹ, nhẹ giọng nói:

“Con đã trưởng thành, tự mình có thể chăm sóc mình, mẹ, mẹ cứ yên tâm! ”

“Aizzz... ” Mẹ Dung khẽ than, bàn tay từ ái nhẹ vuốt mái tóc cô.

“Nếu con đã xác định tình cảm đối với nó, như vậy mẹ cũng sẽ không phản đối, dù sao trên đời cũng không có gì quan trọng bằng con gái của ba mẹ... ”

“Mẹ... ” Giọng nói của Dung Thi Âm bỗng trở lên nghẹn ngào.

Vậy mà, vào thời điểm cô định nói tiếp, cửa phòng lại bị một sức lực tàn bạo mở ra... Vừa nhìn ra, chính là ba Dung đang thở phì phò.

“Ông xã... ”

“Ba... ”

Mẹ Dung và Dung Thi Âm đồng thời cả kinh, vội đứng lên.

Giờ phút này, gương mặt ba Dung vặn vẹo, ông chỉ vào Dung Thi Âm, vẻ mặt tức giận nói:

“Con nhóc xấu xa này, thì ra con thôi việc ở bệnh viện chính là vì cái tên nghèo A Nghị này, con nghĩ cái gì vậy? Vì một tên nghèo hèn lại đi phá hủy tiền đồ của mình!”

“Ba, vì sao ba có thể nghe lén mẹ con con nói chuyện như vậy? ” Dung Thi Âm không thể tin nhìn ba Dung, ông hoàn toàn không thể như vậy.

“Nghe lén mẹ con con nói chuyện? ” Ba Dung càng nghe càng thêm giận.

“Nếu không phải ba nghe lén, có lẽ vẫn còn bị con nhóc xấu xa con lừa gạt không biết gì, con nói, con có phải đã thích A Nghị rồi không? ”

Nghĩ đến khả năng này, ba Dung lại tức giận.

“Ai nha, ông xã, ông đang làm cái gì vậy, ông như vậy sẽ dọa Âm Âm đấy, lá gan nó vốn nhỏ, có chuyện gì từ từ mà nói! ”

Mẹ Dung thấy thế, lập tức tiến lên kéo ba Dung, kiên nhẫn an ủi.

“Từ từ mà nói thì cái con nhóc này sẽ nghe sao? Đều tại bà dạy dỗ con gái tốt, ai cũng không tốt, làm sao lại cùng cái thằng nhóc nghèo hèn kia gần như vậy, chẳng lẽ con gái của tôi lại phải theo một tên nghèo sống qua ngày sao? ”

Ba Dung mà giận lên, gần như là không ai ngăn được.

“Ba, ba không thể nói A Nghị như vậy được! ”

Dung Thi Âm nhắm mắt nói, giọng nói cũng run run, nước mắt giống như giọt sương trên cánh hoa, muốn rơi xuống nhưng vẫn còn đọng lại trên lông mi xinh đẹp.

“Bà nhìn xem, thấy không, con nhóc này thế nhưng lại đứng về phía thằng nhóc kia, nhìn dáng vẻ này, con đúng là bị nó dạy hư rồi, được đấy A Nghị, tôi sẽ đi tìm nó tính sổ, tôi thấy nó đáng thương nên tốt bụng chứa chấp nó, không ngờ nó lại là một tên nham hiểm, dám quyến rũ con gái tôi, tôi đi đánh gãy chân nó! ” Ba Dung thấy thế, cơn giận càng tăng cao, gần như là mất hết lý trí.

“Ba... ” Dung Thi Âm tiến lên kéo cánh tay của ba Dung, nước mắt cuối cùng đã chảy xuống...

“Ba, con và A Nghị là thật tâm yêu nhau, xin ba đừng ngăn cản chúng con, có được không? ”

Mẹ Dung cũng tiến lên, giọng nói chốc chút gấp rút, khuyên nhủ:

“Tôi nói cái ông già này, ông không phải cũng rất hài lòng A Nghị sao? Chỉ cần con gái mình thích là được rồi, A Nghị cũng không phải là người xấu, ông làm sao lại nhất định phản đối thế? ”

Trong lúc nhất thời, trong phòng trở lên hỗn loạn... Cục diện hình như cũng đến tình trạng không thể vẫn hồi được nữa.

“Bà nói cũng thật nhẹ nhàng! ”

Giọng nói ba Dung trở lên bén nhọn:

“Tôi đúng là rất hài lòng A Nghị bởi vì nó là một người làm đạt tiêu chuẩn, nhưng mà, cái này cũng không thể chứng minh là tôi thừa nhận nó là con rể Dung gia, tôi không thể trơ mắt nhìn tên nghèo đó lừa gạt Âm Âm được! ”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 310

Không Cho Phép Gả Cho Kẻ Nghèo (2)

“Ba, A Nghị, anh ấy không phải...”

“Âm Âm, con không cần tức giận ngớ ngẩn, ba thừa nhận A Nghị lớn lên rất được các cô gái nhỏ yêu thích, nhưng mà, nó có đẹp trai hơn nữa cũng chỉ là người đi làm công cho người khác thôi, ba có thể lý giải tình yêu giữa các con, nhưng mà, hôn nhân được xây dựng trên cơ sở vật chất, con cùng người như vậy ở chung một chỗ, cuộc sống sau này sẽ rất khó cực!”

Ba Dung cố nén tức giận, ý vị sâu xa bắt đầu khuyên bảo Dung Thi Âm.

“Ba...”

Dung Thi Âm hoa lê đái vũ nhìn ba mình, than thở, khóc lóc nói:

“Con tin tưởng năng lực của A Nghị, con yêu anh ấy, con thật sự rất yêu anh ấy, cho dù ngày sau đi theo anh ấy có chịu cực khổ con cũng cam tâm tình nguyện, ba, con không muốn rời xa A Nghị, càng không thể rời xa A Nghị!”

“Không muốn rời xa? Không thể rời xa? Con nhóc xấu xa, chẳng lẽ con định bán không cho nó sao? Ba cảnh cáo con, từ hôm nay trở đi, không

được phép gấp lại nó, ba bây giờ đến cửa hàng, lập tức bảo nó dọn dẹp đồ đạc cút đi! ”

Ba Dung hất tay Dung Thi Âm ra, cực kỳ tức giận xoay người đi.

“Ba... Không cần... ”

Dung Thi Âm lập tức chặn trước mặt ba Dung, sống chết không để ông đi ra ngoài.

“Ba, Ba không thể làm như vậy, A Nghị ở Đài Loan một người thân cũng không có, ba đuổi anh ấy đi, anh ấy biết làm như thế nào? ”

Ba Dung nghe xong cười nhạt một tiếng: “Con không phải nói nó có năng lực sao? Thế nào, nếu thật sự nó có khả năng này, cho dù không làm ở cửa hàng bánh ngọt của ba cũng có thể sống? ”

“Ba, ba đừng quên cái cửa hàng bánh ngọt là nhờ vào tiền của A Nghị kiếm được mới giữ được, nếu không có anh ấy, cửa hàng bánh ngọt đã sớm không còn! ” Dung Thi Âm kích động nói.

“Bốp... ”

Một âm thanh vang lên, trên gò má của Dung Thi Âm hung hăng bị một cái tát, trong nháy mắt, cô cảm thấy trên mặt một trận đau rát.

“Ông xã, ông điên rồi, ngay cả con gái của mình cũng đánh! ”

Mẹ Dung thấy vậy, cực kỳ kích động, bà một tay kéo Dung Thi Âm ra phía sau mình, giọng nói cũng trở lên sắc bén.

“Tôi chính là muốn đánh nó, muốn đánh tỉnh cái con nhóc chết tiệt này, xem nó còn dám khăng khăng một mực không! ” Giọng nói của ba Dung dường như muốn rung sập căn phòng.

“Ba, cho dù hôm nay ba có đánh chết con... Con cũng muốn cùng A Nghị ở chung một chỗ! ”

Dung Thi Âm bụm má, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng không hề nhượng bộ một chút nào.

“Con... Con... Xem ba hôm nay sẽ đánh chết con! ” Ba Dung giận dữ, một tay che ngực, một tay cầm cây chổi quét nhà lên...

“Ông xã... ” Mẹ Dung vội vã đứng che trước mặt con gái.

“Ông điên rồi sao, ông muốn đánh chết con gái, liền đánh chết tôi nữa đi! ” Bà cũng bắt đầu khóc, lớn tiếng nói.

“Bà tránh ra cho tôi, cũng tại bà bình thường nuông chiều nó quá, mới để cho nó không phân biệt được tốt xấu! Hôm nay, tôi muốn đánh tỉnh nó! ”

Ba Dung một tay đẩy mẹ Dung ra, sau một khắc, cây chổi giơ lên thật cao rồi rơi xuống...

Dung Thi Âm nhắm chặt mắt lại, cô không tính sẽ tránh né, cắn chặt môi, chuẩn bị chịu nỗi đau da thịt...

Ai ngờ...

Cảm giác đau đớn không đến ngay, bắp thịt chậm chạp không truyền đến cơn đau, hơn nữa... Trong phòng hình như cũng yên tĩnh lại...

Dung Thi Âm thở hỗn hển, chậm rãi mở mắt ra, nhất thời chấn động!

Chỉ thấy cây chổi kia bị một bàn tay sau lưng cô cầm chặt, cản trở nó rơi xuống!

Cô cuống quýt quay đầu lại, lại đối mặt với tròng mắt đen đang tức giận của Lăng Thiếu Nghị.

Vào giờ phút này, con người vốn hờ hững đẩy lại làm cho người khác nổi da gà...

“A Nghị? ”

Dung Thi Âm thật lâu mới tìm lại được giọng nói của mình, hô hấp càng trở lên dồn dập.

Trong lúc này, cô dường như đã nhìn thấy ma quỷ đến từ địa ngục...

“Bác Dung, Âm Âm chỉ là một cô gái nhỏ, bác sao lại đánh cô ấy, hình như không được thích hợp lắm! ”

Sau một lúc lâu, Lăng Thiếu Nghị mới chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm thấp, nghe vào như là hàn băng tháng 12, xâm nhập vào lòng người, kết thành tấm băng lạnh lẽo.

Ba Dung dùng sức rút cây chổi lại, lại phát hiện sức mình không bằng Lăng Thiếu Nghị, ông trực tiếp buông tay, cực kỳ tức giận nói:

“A Nghị, anh được đấy, anh còn biết trở lại sao, hôm nay, tôi liền muốn tính toán thật tốt với anh! ”

Lăng Thiếu Nghị nghe xong, bên môi nâng lên một nụ cười không hề có nhiệt độ, một tay anh ném cây chổi xuống đất, một tay kéo Dung Thi Âm đến bên cạnh mình, không chút nào để ý tới ba Dung đang kêu gào, giờ tay lên, trùi mền xoa gương mặt của cô...

“Đau không? ” Tròng mắt đen tràn ngập đau đớn, dịu dàng hỏi cô.

Dung Thi Âm lắc đầu một cái, nước mắt còn lưu lại trong hốc mắt lần nữa chảy xuống, từng giọt lớn lăn xuống mu bàn tay Lăng Thiếu Nghị, cơ

hồ muốn làm bóng da thịt anh.

“A Nghị, hôm nay tôi chính thức tuyên bố, anh bị đuổi rồi, kể từ hôm nay trở đi, không cho phép anh bước chân vào nhà chúng tôi nữa, lập tức cút cho tôi! ”

Ba Dung thấy thế càng dị thường tức giận, ông vừa nói, vừa muốn tiến lên kéo Dung Thi Âm về.

Ai ngờ, động tác của Lăng Thiệu Nghị so với ông còn nhanh hơn, thân thể cao lớn vừa lắc một cái, liền che trước mặt Dung Thi Âm...

“Bác trai Dung, bác gái Dung, từ hôm nay trở đi cháu có thể rời khỏi Dung gia, nhưng mà... Xin cho phép cháu dẫn Âm Âm theo! ”

Giọng nói của anh kiên định và nghiêm túc khiến cho cả 3 người trong phòng đều nhìn về phía anh, nhất là Dung Thi Âm, lông mi thật dài càng run rẩy, không hề chớp mắt nhìn Lăng Thiệu Nghị.

“A Nghị... ”Giọng nói của cô giống như ngọn cỏ từ trong khe đất cố gắng mọc ra, sợ hãi mà dụi dàng...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 311

Không Cho Phép Gả Cho Kẻ Nghèo (3)

Lời nói của Lăng Thiệu Nghị vừa thốt ra khiến cho ba mẹ Dung đều kinh ngạc, qua một lúc lâu, ba Dung mới phản ứng lại, ông nở nụ cười lạnh, chỉ vào Lăng Thiệu Nghị nói:

“Chỉ bằng anh mà muốn đem con gái của tôi đi? Thật là chuyện lạ, anh chính là một người nghèo, lấy gì nuôi sống Âm Âm nhà tôi? ”

“Ba, A Nghị, anh ấy... ”

Dung Thi Âm rất muốn nói cho ba mẹ cô biết A Nghị không phải là người nghèo như trong mắt của ba mẹ, ngược lại nhà anh ấy vô cùng giàu có, nhưng suy nghĩ một chút, lời đã lên đến miệng rồi lại nuốt xuống, nếu như nói vậy, chẳng phải mình cũng coi trọng tiền tài giống ba sao?

Trong lòng cô, A Nghị là người đàn ông cô yêu nhất, dù anh có nghèo đến hai bàn tay trắng, cô cũng sẽ cùng anh ở một chỗ.

Lăng Thiệu Nghị đặt bàn tay Dung Thi Âm vào trong tay mình, giọng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn ba Dung nói:

“Bác Dung, đối với Âm Âm, cháu thật sự động tâm, bác yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không bạc đãi Âm Âm”

“Buồn cười, thật là buồn cười! Một kẻ nghèo hèn lại dám khoe khoang, khoe lác! ”

Vẻ mặt ba Dung miệt thị nhìn Lăng Thiếu Nghị.

“Vậy thì tốt, tôi hỏi anh, nếu như con gái của tôi đi cùng anh, anh lấy cái gì nuôi nó? ”

“Điểm này xin bác Dung yên tâm, cháu hoàn toàn có năng lực nuôi sống Âm Âm! ”

Vẻ mặt Lăng thiếu Nghị mười phần kiên nhẫn, gương mặt anh tuần bình tĩnh như nước, nhưng tay lại nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Dung Thi Âm, tựa như muốn dắt tay cô cả đời vậy.

Lúc này, mẹ Dung đi lên phía trước, tầm mắt rơi vào trên người Dung Thi Âm...

“Âm Âm, con thật sự quyết định sao? ”

Trong lòng bà ần ần đau đớn, chỉ là loại đau đớn này một chút cũng không giống ba Dung.

Dung Thi Âm nhìn Lăng Thiếu Nghị, trong đôi mắt đẫm lệ có nhiều đốm nhỏ, như ánh sao trên trời lóe sáng, cô dùng sức gật đầu một cái, không có một chút do dự.

Mẹ Dung thấy thế, ánh mắt chuyển sang nhìn Lăng Thiếu Nghị:

“A Nghị, bác gái luôn thưởng thức cách làm người và năng lực làm việc của cháu, bác tin tưởng Âm Âm đi cùng cháu sẽ rất vui vẻ, hy vọng về sau cháu có thể yêu thương nó nhiều hơn, đừng để nó chịu khổ mới tốt... ”Nói xong, trong mắt mẹ Dung cũng thấm đẫm nước mắt.

“Bác gái, xin bác yên tâm, cháu sẽ khiến cho Âm Âm trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất! ”

Lăng Thiếu Nghị vỗ nhẹ bả vai Dung Thi Âm, trên mặt lộ vẻ xúc động, giọng nói trầm thấp chứa đựng quyết tâm không thể thay thế được.

“Được, tốt... ” Giọng nói của mẹ Dung trở lên nghẹn ngào, càng làm lòng Dung Thi Âm khổ sở.

“Tốt cái gì mà tốt? ”

Ba Dung này giờ vẫn đứng ở một bên đã không chịu nổi nữa, ông hướng về phía Dung Thi Âm quát lên:

“Âm Âm, con lại đây cho ba! ”

“Ông già, ông đang làm cái gì vậy? Làm vậy sẽ làm con gái khó xử!” Mẹ Dung cũng nén lệ, lớn tiếng nói.

“Con gái? Nếu như nó còn biết nó là con gái của tôi đã không làm tôi giận như vậy rồi, Âm Âm, con lại đây cho ba! ”

Ba Dung lập tức vỗ mạnh tay lên bàn, còn làm bình hoa bày biện trên bàn lung lay.

“Bang... ” Bình hoa rơi xuống, đập trên sàn nhà vỡ thành từng mảnh.

“Ba... ”

Dung Thi Âm chưa bao giờ nhìn thấy ba nổi giận như vậy, thân thể cô khẽ run.

“Ba, con... Con không thể rời xa A Nghị! Con yêu anh ấy, con thật sự rất yêu anh ấy! ”

“Không thể rời xa? Tại sao không thể rời xa? Con là bán cho nó làm nha hoàn, mà nó thì thiếu tiền không trả, cái con nhóc chết tiệt này, nếu biết con sẽ như vậy, trước kia sẽ không nuôi lớn con! ”Ba Dung lạnh lùng quát.

“Ba... Con... Con... ”

Dung Thi Âm luôn nhất gan, thường thường khi gặp chuyện cũng sẽ không dựa vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình, vì vậy, khi gặp chuyện mình quan tâm cũng sẽ không biết giải thích, không biết nói rõ như thế nào.

Lúc này, hai đầu lông mày Lăng Thiệu Nghị khẽ nhú, hơi thở mãnh liệt làm người ta không rét mà run, anh đi lên phía trước, nói từng câu từng chữ:

“Bởi vì... Âm Âm đã là người của cháu rồi! ”

Ý tứ trong lời nói của anh đã rất rõ ràng, quả nhiên, mẹ Dung nghe vậy, nét mặt kinh ngạc, mà ba Dung thì sững sờ, nhưng trong nháy mắt, từ sững sờ chuyển thành cơn giận khổng lồ.

“Mày... Mày... ”

Ngón tay ông chỉ vào Lăng Thiệu Nghị và Dung Thi Âm bắt đầu run rẩy, ngay sau đó, ông ôm ngực, “bịch” một tiếng ngã xuống đất.

“Ông xã... ”

“Ba... ”

Sắc mặt mẹ Dung và Dung Thi Âm đại biến, lập tức chạy lên đỡ ba Dung, mà Lăng Thiệu Nghị cũng cả kinh, lập tức tiến lên...

“Âm Âm, nhanh đi gọi xe cứu thương, anh đến đỡ bác Dung! ”Anh tỉnh táo quả quyết ra lệnh.

Dung Thi Âm và mẹ Dung sớm đã sợ đến choáng váng, thời gian khóc lóc cũng không có.

“Buông... Buông tôi ra...”

Ba Dung thở hỗn hển, ông dùng hết hơi sức đẩy Lăng Thiếu Nghị ra.

“Không cần anh giả vờ làm người tốt, A Nghị, uống công tôi tin tưởng anh, anh lại chà đạp con gái tôi...”

“Ba, ba đừng nói gì, chúng ta đi bệnh viện!”

Giọng nói Dung Thi Âm nghẹn ngào, nước mắt lần nữa ngưng tụ trong hốc mắt, giống như những viên thủy tinh nặng trĩu.

Vẻ mặt mẹ Dung lo lắng nói: “Ông xã, việc đến nước này, chỉ cần hai đứa nó thật lòng yêu nhau, ông cũng không cần phải quan tâm nữa, có được không? Thân thể quan trọng hơn...”

Ba Dung hình như không có gì đáng ngại, chỉ là vừa nãy quá giận dữ mà thôi, hiện tại nghe mẹ Dung nói vậy, lập tức lấy lại tinh thần.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 312

Có Bản Lãnh Thì Lấy Ra Mười Triệu.

Ông đẩy tay Lăng Thiệu Nghị ra, vẻ mặt tràn đầy phẫn hận nói: “Biến! Anh rút ngay cho tôi, nơi này không hoan nghênh anh! ”

“Ba, ba không thể như vậy... ”

Dung Thi Âm thấy ba mình đã không đáng lo ngại, đứng dậy, thân thể nhỏ nhắn đứng bên cạnh Lăng Thiệu Nghị, liều mạng áp chế suy nghĩ muốn khóc trong đầu.

Vẻ mặt mẹ Dung bất đắc dĩ, bà ủ rũ cúi đầu, đối với chồng mình, bà đã sớm rõ ràng rồi, ông ấy rất cứng đầu, chính là mười con lừa cũng không kéo lại.

“Bác Dung, cháu và Âm Âm thật lòng yêu nhau, bác sao phải khổ thế chứ? ”

Lăng Thiệu Nghị đời này cũng chưa từng ăn nói khép nép qua, nhưng vì không muốn Dung Thi Âm khó xử, anh cũng chỉ có thể như vậy thôi.

“A Nghị, anh đừng có tưởng tôi không biết trong lòng anh đang suy nghĩ điều gì, anh cho rằng gạo nấu thành cơm tôi liền chấp nhận sao? Tôi nói cho anh biết, cho dù Âm Âm cả đời không lấy chồng, tôi cũng tuyệt đối

không gả nó cho kẻ nghèo như anh! ”Ba Dung không lưu tình chút nào tuyên bố.

Nước mắt trên mặt Dung Thi Âm rớt cuộc không nhìn được, lặn dài xuống, một giọt lại một giọt rơi trên đất, cô chưa bao giờ biết tình yêu của mình lại gian khổ và đau đớn như thế, cũng không ngờ được ba Dung sẽ như vậy.

Giữa hai đầu lông mày Lãng Thiếu Nghị thoáng qua vẻ suy tư và nặng nề: “Bác Dung, ý của bác là chỉ cần có vật chất mới làm bác yên tâm, phải không? ”

“Đúng vậy! ”

Ba Dung không chút do dự đáp: “Anh không phải muốn con gái tôi đi cùng với anh sao? Rất dễ, chỉ cần anh đem mười triệu để ở trước mặt tôi, tôi liền tin tưởng anh có năng lực nuôi sống con gái tôi! ”

“Ba... ”

Gương mặt Dung Thi Âm khiếp sợ, cô kinh ngạc nhìn ba của mình, giống như đang nhìn người ngoài hành tinh.

“Sao ba có thể làm như vậy? Con là hàng hóa sao? ”

“Con câm miệng cho ba! ” Ba Dung thô lỗ cắt đứt lời nói của Dung Thi Âm.

Lãng Thiếu Nghị một chút cũng không cần suy nghĩ, trực tiếp đáp: “Được! ”

“A Nghị! ”

Không chỉ Dung Thi Âm khiếp sợ, ngay cả ba mẹ Dung cũng rất khiếp sợ.

“Ba, ba không thể ép A Nghị như vậy! ”

Cô thật sự không nhìn nổi, cho dù có bị mắng hay đánh cũng lớn tiếng phản bác.

“Ông xã, yêu cầu này của ông thật quá đáng! ”Vẻ mặt mẹ Dung cũng không đồng ý chút nào.

Mười triệu?

Ông ấy đến cùng là đang làm cái gì?

Chẳng lẽ thật sự muốn bán con gái sao?

Hơn nữa, đây không phải là làm khó A Nghị sao? Mười triệu chính là một người bình thường cho dù có dành dụm cả đời cũng không được.

Ba Dung mặc kệ vợ và con gái đang nói cái gì, ông đứng dậy, đi về phía Lăng Thiệu Nghị, híp mắt hỏi lần nữa:

“Anh vừa mới nói “Được”, tôi không có nghe nhầm chứ! ”

Ông vốn dĩ nói ra con số này để hù dọa anh một chút, không ngờ anh lại quả quyết đồng ý, làm cho ba Dung không khỏi chột dạ.

“Bác Dung, bác không có nghe nhầm! ”Lăng Thiệu Nghị lặp lại một lần nữa.

“Thằng nhóc, tôi muốn mười triệu, chứ không phải mười đồng! ”

Ba Dung sợ anh nghe lầm, nên nhắc nhở anh.

Bên môi Lăng Thiệu Nghị nâng lên một nụ cười như có như không:

“Cháu hiểu rõ, mười triệu không phải sao? Sáng sớm ngày mai cháu sẽ đem số tiền đấy đến trước mặt bác, nhưng mà... Từ thời khắc ấy, Âm Âm

chính là của cháu! ”

Mặc dù anh ngày càng khinh thường ba Dung tham lam và ích kỷ, nhưng dù sao cũng là ba của Âm Âm, anh nên tôn trọng ông mới phải.

Mười triệu?

Thật đáng buồn, số tiền này đối với anh mà nói giống như một cái lông tơ bình thường trong số những cái lông không nhìn thấy trên người con lạc đà vậy.

Lời của anh làm cho ba Dung cả kinh, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, ông cũng không sửa được, lại nói, ông không tin thằng nhóc này có thể lấy ra mười triệu, dù sao đối với người bình thường mà nói, con số này quả thật là con số trên trời, căn bản là không có khả năng, nó cũng chỉ là tuổi trẻ khí thịnh mà cậy mạnh thôi!

Lăng Thiếu Nghị thấy ba Dung không có lời nào để nói, vì vậy liền buông tay Dung Thi Âm ra, nhẹ giọng nói với cô: “Âm Âm, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, ngày mai anh sẽ tới đón em! ”

Nói xong, anh liền quay người đi ra khỏi cửa.

“A Nghị...” Sắc mặt Dung Thi Âm kinh hãi, lập tức muốn đuổi theo.

“Con đứng lại nói cho ba, con nhóc thối tha, chẳng lẽ ba sẽ hại con sao? Con nếu dám đuổi theo, về sau cũng đừng bước vào cái nhà này nữa! ”Ba Dung cực kỳ tức giận hét lên.

“Ba, ba thật quá đáng! ”

Trái tim Dung Thi Âm nghĩ đến A Nghị, lập tức trở lên không sợ hãi chút nào, sau khi cô nói to, không chút do dự chạy ra ngoài.

“Âm Âm... Âm Âm...”

Mẹ Dung cảm thấy trái tim mình vỡ rồi, bà lập tức xụ lơ bên cạnh cửa, nước mắt rơi xuống từng giọt lớn.

Bà hoàn toàn nghĩ đến an toàn của Dung Thi Âm, một chút không không lọt tai tiếng ba Dung hô to gọi nhỏ...

“A Nghị... A Nghị...”

Lúc Lăng Thiếu Nghị đi tới một khúc quanh trên đường phố thì Dung Thi Âm thở hồng hộc chạy tới.

“Âm Âm?” Ánh mắt Lăng Thiếu Nghị ngẩn ra, sau đó dừng bước.

“Âm Âm, tại sao lại không nghe lời, anh không phải đã nói em ở nhà ngoan ngoãn đợi anh sao?”

“A Nghị...”

Dung Thi Âm lập tức nhào vào ngực anh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như hoa lê áp trên ngực anh, lỗ tai liền bị tiếng tim đập có lực của Lăng Thiếu Nghị làm cho rung động rồi!

“Dẫn em đi, được không?”

Cô không giải thích với anh cái gì, chỉ mềm mại nói ra một câu như vậy... Một câu nói không oán không hối!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 313

Ứng Hôn (1)

Ban đêm, xinh đẹp giống như mộng ảo, ngôi sao sáng nhất trên bầu trời cũng không sáng bằng bóng đèn lóe lên rực rỡ trong biệt thự, trên mặt nước xanh lam trong bể bơi, ánh trăng chiếu rọi tạo ra những tia sáng long lanh, hình dáng của biệt thự chiếu xuống mặt nước trong suốt tạo ra những gợn sóng vòng tròn xinh đẹp.

Dung Thi Âm được Lăng Thiếu Nghị bọc trong áo tắm từ phòng tắm đi ra, cuối cùng cô đã đi theo A Nghị đến biệt thự của anh, lần này cô quyết định làm chủ tình yêu của mình.

Hơi nước mờ mịt càng làm cho da thịt của cô thêm trắng sáng, mịn màng, tóc đen dài mượt khoác lên bờ vai, cô nhẹ nhàng ngồi trên ghế sa lon, không thấy Lăng Thiếu Nghị, chắc là tới thư phòng gọi điện rồi.

Có lẽ do áp lực tinh thần quá lớn, thân thể vừa dính vào ghế sa lon mềm mại, mí mắt không ngừng run lên, mặc dù cô rất muốn chờ A Nghị, rất muốn hỏi anh có thể lấy ra mười triệu không, nhưng mà...

Dần dần, Dung Thi Âm cảm thấy ý thức của mình trở lên mơ hồ, cô ngáp một cái, thân thể hoàn toàn co rúc ở trên ghế sa lon, chẳng bao lâu, mí mắt cô hoàn toàn khép lại...

Tuy nói bên ngoài có chút lạnh, nhưng không khí trong phòng rất ấm áp, Dung Thi Âm như một nàng công chúa không buồn không lo ngủ thật say...

Qua không bao lâu, Lăng Thiệu Nghị cúp điện thoại, từ thư phòng đi ra, vừa muốn đi vào phòng ngủ chính thì thấy Dung Thi Âm đang vùi mình trên ghế sa lon trong phòng khách.

Bước chân anh chậm lại, nhìn dáng vẻ cô ngủ thật say, khóe môi lạnh nhạt nổi lên ý cười cứng chiều.

Không lập tức ôm cô vào phòng ngủ chính, chỉ ngồi trên thảm, tĩnh tế nhìn dáng vẻ cô ngủ say giống như thiên sứ vậy, Lăng Thiệu Nghị nhẹ nhàng nâng tay, gạt tóc trên trán của cô sang một bên, dịu dàng vuốt ve gò má mịn màng của cô.

Mặc dù hôm nay xảy ra chút chuyện không vui, nhưng làm anh khiếp sợ là một người vốn nhất gan như Dung Thi Âm thế nhưng lại chạy theo mình, điều này thực sự làm lòng anh ấm áp, ý niệm kiên định trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Anh muốn không phải là người phụ nữ như vậy sao, có chút ngây thơ làm lòng anh thỉnh thoảng sẽ đau một chút.

Nhìn cô tin cậy ngủ say ở trước mặt mình, thân thể nhỏ nhắn của cô mặc chiếc áo tắm thật to của anh, dường như có thể bao bọc cả người cô, lúc này Dung Thi Âm có vẻ nhỏ thật nhỏ, làm cho anh không khỏi nhớ đến câu chuyện truyền thuyết trên thế giới về cô gái ngón cái, đáng tiếc, anh cũng không phải vương tử kia...

Anh, Lăng Thiệu Nghị, chỉ không hơn không kém một ma quỷ thôi, nhưng mà, một ma quỷ như vậy, khi quyết định bắt đầu một đoạn tình yêu, bất luận ai cũng không thể ngăn cản được.

Người con gái này, anh nhất định muốn!

Anh không kìm lòng được, ở trên trán cô khẽ hôn một cái, đôi mắt lạnh lẽo trước sau như một của Lăng Thiếu Nghị trở lên nhu hòa ấm áp, hương thơm thoang thoảng lượn lờ quanh anh, ngay sau đó, hạnh phúc, ấm áp trong lòng xuyên qua toàn bộ cơ thể anh.

Đã bao lâu không ấm áp như vậy?

Hai năm?

Hay là ba năm?

Thậm chí... Từ nhỏ đến giờ anh chưa bao giờ được ấm áp như vậy?

Lăng Thiếu Nghị chưa bao giờ nghĩ sẽ có thời điểm mình lẳng lặng ngồi ngắm nhìn một cô gái, lần đầu, anh cảm thấy mãnh liệt như vậy, thì ra nhìn cô gái mình yêu mến ngủ say cũng là một loại hạnh phúc.

Nhiều năm như vậy, anh đều sống trong thù hận, đối với ba mình, đối với anh trai mình, thậm chí đối với cả Kỳ Hình!

Kỳ Hình... Cái tên này, đã bao lâu anh không nghĩ tới rồi?

Hình như đã cả trăm năm rồi!

Trái tim mình bắt đầu ấm áp là khi đưa con trai Lăng Phong của mình ra đời, khi thằng bé mang theo vẻ mặt hồn nhiên gọi mình là “Ba” thì trong lòng mình bắt đầu hòa tan...

Chỉ là, anh không ngờ, cuối cùng An Vũ Ân lại không quyến luyến chút nào mang theo con trai đi, cũng mang đi hy vọng cuối cùng của anh...

Người giống như anh vậy, làm sao có được hạnh phúc, làm sao có được tình yêu?

Nhưng mà, Dung Thi Âm xuất hiện!

Cô thật nhỏ, cũng rất dịu dàng, cứ như vậy ở trước mặt anh không giữ lại chút nào, gặp qua dáng vẻ kệt cớm của nhiều phụ nữ, vì quyền thế và phú quý, mang theo từng chiếc mặt nạ làm người ta nôn mửa, chỉ có Dung Thi Âm, cô vẫn chân thật như vậy...

Chân thật cười, chân thật khóc, chân thật yêu cũng chân thật hận...

Một người sinh động như vậy ở trong mắt Lăng Thiệu Nghị thật là đáng yêu, làm cho anh không tự chủ bị hấp dẫn!

Anh muốn cô, bất kể như thế nào cũng muốn cô, bởi vì trên đời này, chỉ có cô mới hiểu được tâm tư của anh.

Cho nên, nói anh ích kỷ cũng được, nói anh tư lợi cũng tốt, tóm lại, lần này anh tuyệt đối sẽ không buông tay!

Khẽ thở dài một hơi, Lăng Thiệu Nghị nhẹ nhàng ôm lấy Dung Thi Âm, đi tới phòng ngủ, đặt cô thoải mái lên giường lớn, thân thể mềm mại giống như đoá hoa xinh đẹp lặng lẽ nở rộ...

“Ừm...”

Có lẽ vì thay đổi chỗ, Dung Thi Âm nhẹ nhàng lầm bầm một tiếng, thân thể khẽ động một chút, hơi tỉnh lại...

“Đánh thức em rồi!”

Lăng Thiệu Nghị cúi đầu, giọng nói trầm thấp rơi vào vành tai Dung Thi Âm, dịu dàng như nước làm phụ nữ say mê!

Ánh mắt mê ly dần chuyển sang tỉnh táo, khi hơi thở phách nam quen thuộc bao phủ Dung Thi Âm thì cô hơi ngồi dậy...

“A Nghị, em vừa mới ngủ thiếp đi sao?”

Giọng nói êm ái có một tia ảo não, đã nhắc nhở mình không được ngủ mà, vẫn còn nhiều vấn đề muốn hỏi đây!

“Hôm nay em mệt muốn chết rồi, ngủ một giấc thật tốt đi, không cần suy nghĩ nhiều đến những chuyện khác! ”

Lăng Thiếu Nghị đắp cái chăn ấm áp lên người cô, cử chỉ săn sóc lộ ra tình yêu sâu đậm của anh đối với cô, động tác như thế, anh chưa từng nghĩ sẽ vì một cô gái mà làm!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 314

Ứng Hôn (2)

“A Nghị...”

Dung Thi Âm nhẹ nhàng kéo bàn tay to của anh, dứt khoát ngồi dậy.

“Em có chuyện muốn hỏi anh?”

Lăng Thiếu Nghị không khó nhìn ra suy nghĩ của cô, anh cũng dứt khoát ngồi lên giường, vuốt ve bàn tay nhỏ của cô.

Dung Thi Âm gật đầu một cái, ánh mắt mờ mịt vừa nãy đã không còn, thay vào đó là con người trong suốt có hiện lên một tia nghi ngờ.

“A Nghị, sao hôm nay anh lại đồng ý với ba em bỏ ra mười triệu? Anh biết rõ là ba em chỉ làm khó anh thôi!”

Lăng Thiếu Nghị nghe xong, giơ bàn tay lên, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc như thác nước của cô, hưởng thụ xúc giác tuyệt vời do những sợi tóc mang lại nơi đầu ngón tay, một lúc sau, mới chậm rãi nói:

“Cô bé ngốc, nếu anh không làm như vậy, ba em sẽ càng không tin phục anh!”

“Nhưng mà, anh thật muốn đưa cho ba em mười triệu sao?”

Dung Thi Âm luôn cảm thấy là lạ, cô càng lúc càng cảm thấy mình giống hàng hóa, bị người ta ra giá, chờ bán ra.

Lăng Thiệu Nghị thấy ánh mắt cô thoáng qua vẻ cô đơn, nhưng bị lông mi thật dài che giấu, nụ cười trầm thấp từ trong cổ họng anh bật ra:

“Âm Âm, anh biết em đang suy nghĩ gì, em phải biết, anh và ba em giống nhau, đều yêu thương em, chỉ là, phương thức ông bảo vệ em xuất hiện một vài vấn đề, mà anh chỉ muốn phối hợp với ông thôi, dù sao ông cũng là trưởng bối, là người ba đã sinh ra và nuôi lớn em, anh không thể phản bác quyền lợi của ông, thậm chí, anh cũng không muốn phản bác! ”

“Nhưng mà, mười triệu không phải là số tiền nhỏ, em không muốn anh lại đi Macao đánh bạc... ”

“Hừmm... ”

Lăng Thiệu Nghị thoải mái đưa ngón tay sờ sờ môi, cười cười, nhẹ giọng nói ra:

“Âm Âm, em phải tin tưởng anh, được không? ”

Giọng nói thản nhiên cắt đứt nghi ngờ của Dung Thi Âm.

Cô cắn môi, cắn đến khi có thể nhìn thấy hàm răng mờ mờ in trên bờ môi đỏ mọng mới thôi, cô thở dài một hơi, có chút sợ hãi nói:

“A Nghị, anh... Anh hận ba em không? ”

Lăng Thiệu Nghị buồn cười lắc đầu, ngay sau đó, hỏi cô một câu giống như vậy...

“Vậy em có hận ba em không? ”

Dung Thi Âm hạ mắt, lông mi nồng đậm che giấu nội tâm trần trọc lo lắng của cô.

“Không hận! Ông ấy là ba em, từ trước đến nay ông ấy chưa từng như vậy! ”

“Cho nên nha... ”

Lăng Thiếu Nghị tiếp lời: “Em nghĩ lại xem, hôm nay em cứ như vậy mà chạy theo anh, ba mẹ em chắc hẳn sẽ rất đau lòng, mặc dù anh cũng có chút ích kỷ, nhưng mà ông dù sao cũng là ba em, bất kể như thế nào, anh cũng không muốn vì anh mà hai người trở lên bất hòa! ”

“Em... Em lúc đó chỉ là... Rất lo lắng cho anh, bởi vì ở Đài Loan anh không có thân thích mà! ”

Dung Thi Âm ngẩng đầu lên, vừa nhìn lên, hai mắt đã đẫm lệ.

Trong lòng Lăng Thiếu Nghị nhói một cái, lo lắng của cô làm anh cảm thấy rất đau lòng, kìm lòng không được cúi đầu xuống, bờ môi ấm áp đặt trên đôi môi đỏ mọng của cô, chuyển sang nồng nàn, bàn tay đè cô thật chặt ở dưới thân, dường như muốn đem cô khảm vào trong cơ thể mình.

“Âm Âm... Âm Âm của anh... Em đã dạy anh như thế nào là yêu một người nhiều hơn một chút... ”

Lời nói của anh rơi vào bờ môi của cô, tiến tới vành tai nhạy cảm của cô, nụ hôn nồng sâu như dòng nước chảy xiết nháy mắt bao phủ quanh cô...

“A Nghị... ”

Dung Thi Âm cũng theo tình cảm đang tràn lan của anh mà trở lên trầm bổng phập phồng, hai cánh tay của cô theo bản năng ôm lấy cổ anh, mềm mại thừa nhận tình yêu anh mang tới.

Lăng Thiếu Nghị ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt cô đỏ bừng, nhẹ giọng hỏi:

“Âm Âm, anh muốn em nghiêm túc trả lời anh mấy vấn đề! ”

Dung Thi Âm thở hồng hộc, khi cô chống lại tròn mắt đen mang theo vẻ cực kỳ nghiêm túc thì không khỏi giật mình, lập tức gật đầu.

Lăng thiếu Nghị thấy thế, bên môi chậm rãi xuất hiện ý cười, bàn tay to của anh khẽ vuốt tóc cô.

“Nói cho anh biết, em yêu anh bao nhiêu? ”

Dung Thi Âm ngơ ngác nhìn Lăng Thiếu Nghị, câu hỏi của anh làm cho cô có chút bất ngờ, nhưng chỉ trong chốc lát, cô nở nụ cười xinh đẹp để lộ núm đồng tiền, gương mặt dịu dàng như hoa sen trên mặt nước.

“Em không biết hình dung như thế nào, nhưng mà... Em biết rõ, em nguyện ý vì anh làm bất cứ chuyện gì! ”

Lời của cô gây ngạc nhiên, nhưng lại làm Lăng Thiếu Nghị lâm vào khiếp sợ, tim anh càng trở lên hòa tan.

“Nói như vậy, em nguyện ý đi theo anh cả đời, phải không? ” Giọng nói trầm thấp nhưng vẫn nghe ra được tình cảm đang kích động.

Dung Thi Âm cắn môi, lời nói của anh làm hai má cô đỏ bừng.

Một lát sau, cô ngượng ngùng gật đầu, dịu dàng nói: “Em nguyện ý... ”

“Âm Âm... ” Lăng Thiếu Nghị kéo cô vào trong ngực, cô giống như trân bảo lại làm anh đau lòng không dứt.

“Vậy em có muốn gả cho anh không? Bất kể anh có thân phận và bối cảnh như thế nào? ” Thời điểm anh hỏi ra câu này, lại có cảm giác phi

thường khẩn trương.

Điều này cũng khó trách, mặc dù anh có rất nhiều phụ nữ, nhưng mà cầu hôn, đây là lần đầu tiên nha!

Dung Thi Âm đột nhiên nhìn về phía Lăng Thiếu Nghị, con người xinh đẹp chứa vẻ khiếp sợ, môi hồng xinh đẹp, cũng vì lời cầu hôn bất ngờ này mà khẽ mở ra, giống như búp bê pha lê vậy, không hề chớp mắt nhìn người đàn ông trước mặt này.

Thấy phản ứng của cô như vậy, Lăng Thiếu Nghị không khỏi cười khố, mình cầu hôn có bao nhiêu thất bại đây, thế nhưng lại dọa cô đến choáng váng!

“Cô bé ngốc, anh vừa cầu hôn em đấy, thế nào trên mặt một chút vui sướng cũng không có chứ? ”

Anh không nhịn được nhắc nhở cô một câu, mặc dù dáng vẻ này của cô rất mê người, lại làm tâm trạng anh có chút lo lắng không yên.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 315

Ứng Hôn (3)

Lời nói của Lăng Thiệu Nghị làm Dung Thi Âm đỏ mặt, ánh mắt ngượng ngùng, cô cúi đầu, đôi tay nhỏ bé trắng nõn theo bản năng vuốt vuốt, ống tay áo choàng tằm to lớn làm lộ ra một mảng cánh tay trắng như tuyết, có một loại mỹ cảm như “Vẫn ôm đàn tỳ bà che mặt”.

“Âm Âm...”

Sự trầm mặc của cô làm lòng Lăng Thiệu Nghị bất an, anh nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ giọng hỏi:

“Em... Chẳng lẽ không nguyện ý gả cho anh sao?”

Hay là phương thức cầu hôn của anh có vấn đề rồi? Đây chính là chuyện nghiêm túc nhất trong đời anh mà.

“A Nghị... Em...”

Giọng nói của Dung Thi Âm run run, cô ngẩng đầu nhìn cặp mắt cố chấp của Lăng Thiệu Nghị, ngượng ngùng nói:

“Em chỉ không biết phải làm như thế nào mới trở thành một người vợ tốt...”

Nói xong câu đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở lên phi thường đỏ.

“Âm Âm...”

Tảng đá trong lòng Lăng Thiệu Nghị lập tức rơi xuống, tiếng cười trầm thấp từ trong cổ họng anh bật ra ngoài, ngũ quan như chạm khắc nhất thời đã buông lỏng không ít...

“Thật ra, chuyện em cần làm rất đơn giản. ”

Dung Thi Âm nghe vậy, đôi mắt xinh đẹp nổi lên tia nghi ngờ.

“Việc em cần làm chỉ có một chuyện, đó là...”

Lăng Thiệu Nghị vuốt một cái trên đầu mũi nhỏ của cô, cử chỉ cứng chiều: “ Yêu anh thật nhiều! ”

Một câu nói càng làm Dung Thi Âm thẹn thùng, cô tức giận đánh một cái trên lồng ngực to lớn của anh, cố làm ra vẻ oán giận nói:

“Anh giấu cợt em có phải không? Kết hôn đâu phải chuyện đơn giản như thế! ”

“Kết hôn cuối cùng là chuyện đơn giản hay phức tạp, em phải tự mình trải nghiệm mới biết được nha! ”

Anh nhẹ nhàng vòng tay ôm thân thể cô từ phía sau, dựa đầu vào mái tóc của cô, vào giờ phút này, thân thể mềm mại của cô giống như nước xuân, làm anh không thể bỏ xuống được tình yêu.

Dung Thi Âm cảm thấy hơi thở của anh phả vào cổ mình, hơi thở ấm áp thỉnh thoảng vương trên gáy trắng nõn của cô, mê hoặc lòng cô run lên...

“Không biết anh đang nói cái gì...”

Giọng nói của cô mềm mại, tình cảm trong mắt cũng như mùa xuân ấm áp...

“Không biết sao? ”

Lăng Thiếu Nghị không nhìn được tí mĩ gặm cắn phần da thịt trên cổ của cô, giọng nói cũng bởi vậy mà trở lên mơ hồ không rõ:

“Chỉ cần em gả cho anh, sẽ biết kết hôn rồi cuộc có phải chuyện đơn giản hay không, được không... ”

Dung Thi Âm cảm thấy trái tim mình đang dần dần tan rã, khi anh mạnh mẽ tấn công, trong lòng hạnh phúc giống như thác lũ bắt đầu tràn ra, trong nháy mắt bao vây cô.

“Gả cho anh, được không? ”

Môi Lăng Thiếu Nghị rơi trên vành tai cô, giọng nói êm ái mang theo nhiệt độ ấm áp hòa tan lo âu và sợ hãi của Dung Thi Âm.

Bờ vai trơn mịn từ áo choàng tắm đột nhiên lộ ra thì cô cũng gật đầu một cái, mang theo dáng vẻ cực kỳ ngượng ngùng của phụ nữ.

“Có thật không? ” Lăng Thiếu Nghị ngẩng đầu lên, gương mặt vui sướng.

Dung Thi Âm càng thêm ngượng ngùng, cô hạ mắt, một lần nữa gật đầu.

“Thật tốt quá... ”

Lăng Thiếu Nghị nhất thời kích động, ôm cô từ trên giường lên, đứng tại chỗ xoay mấy vòng liền.

Anh cảm thấy mình chưa từng hưng phấn, hạnh phúc như thế, Dung Thi Âm gật đầu tương đương với việc rót vào thân thể anh một loại thuốc kích thích, sự hưng phấn của anh không có ngôn ngữ nào có thể diễn đạt được.

“A... ”

Dung Thi Âm cảm thấy mình sắp bay lên trời rồi, tiếng cười duyên dáng trong trẻo dễ nghe giống như chuông bạc: “A Nghị, mau thả em xuống... ”

Lăng Thiếu Nghị bỗng nhiên đặt cô xuống, hai người thuận thế ngã trên giường lớn, trong lúc nhất thời, bốn mắt nhìn nhau, đưa đẩy tình ý...

“Âm Âm, có biết em đối với anh quan trọng như thế nào không? ”

Lăng Thiếu Nghị đè lên người cô, một tay chống bên đầu cô, một tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, ngón tay trượt đến xương quai xanh của cô...

“Anh thường xuyên suy nghĩ, em là một cô gái như thế nào, mềm mại như vậy, làm người ta yêu thương như vậy, giống như ánh sáng mặt trời chiếu sáng lòng anh, để cho anh không bị rét lạnh, cũng để anh cảm thấy không còn cô tịch nữa... ”

Dung Thi Âm nhìn vào con người thâm thúy sâu không thấy đáy của anh, trong lúc nhất thời lại cảm thấy đau lòng, loại đau đớn như khoan tim này dần thấm vào lục phủ ngũ tạng cô, đau đớn theo sự đau đớn ẩn sâu trong mắt anh.

Bàn tay nhỏ bé mang theo đau lòng vuốt theo ngũ quan như được chạm khắc của anh, tỉ mỉ phác họa đường nét tuần mỹ của anh, than nhẹ:

“A Nghị, trước kia anh nhất định đã trải qua nhiều chuyện đau lòng phải không? ”

Cô không biết bối cảnh của anh rốt cuộc là như thế nào, anh không nói, cô cũng rất hiểu chuyện không hỏi, chỉ là, thỉnh thoảng trên gương mặt hồ hững của anh sẽ thoáng qua vẻ bi thương, nhìn nụ cười nhàn nhạt bên môi anh, cô biết A Nghị sẽ không phải là người đàn ông hay cười thật lòng...

Nhìn vẻ mặt cô lo lắng, Lăng Thiệu Nghị thu hồi chút thất thần của mình, môi mỏng khẽ câu lên thành một nụ cười nhẹ nhàng:

“Tất cả đã qua, về sau, trong sinh mạng của anh có em, cũng là có tất cả! ”

Nói xong, anh cúi đầu, động tình hôn lên môi anh đào của cô, dùng lưỡi dịu dàng phác họa hình dáng môi cô, dò sâu vào trong, tận hưởng hơi thở mùi cỏ thơm từ bên môi cô...

Dung Thi Âm khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, vào giờ phút này, cô không nói thêm gì nữa, chỉ muốn yên lặng chia sẻ tình cảm A Nghị mang đến cho mình, cảm giác mãnh liệt hạnh phúc quanh quẩn bên cô, khi bàn tay ấm áp và an toàn nhẹ nhàng cởi bỏ áo choàng trên người cô, cô được ôm vào trong lồng ngực ấm áp của anh...

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 316

A Nghị Yêu “Mợ Chủ Đại Thiếu”?

Một đêm chưa chợp mắt, bây giờ Dung Thi Âm đang ngủ rất say, tối hôm qua, Lăng Thiếu Nghị như một vương tử dịu dàng, không biết bao nhiêu lần đòi lấy cô, giống như không biết đủ, cho đến khi thể lực của cô cạn kiệt, rốt cuộc cũng ngủ thật say.

Ánh mặt trời ấm áp, điều này cũng không giống với ánh mặt trời ngày đông, cảm giác ấm áp xuyên qua tấm rèm cửa sổ sát đất chiếu vào căn phòng, tạo thành từng mảng loang lổ rơi trên thảm trải sàn, tất cả đều rất an tĩnh, an tĩnh giống như một thế giới tốt đẹp trong truyện cổ tích của thiếu nhi.

Khi Dung Thi Âm thức dậy thì thấy một cảnh an bình như vậy, cô cảm thấy mình đã ngủ cả một thế kỉ rồi, toàn thân lười biếng, ngay cả động một cái cũng không muốn, chỉ là...

“A Nghị...” Cô đưa tay sang bên cạnh thì phát hiện trên giường đã không còn bóng dáng của anh nữa.

Dung Thi Âm từ trên giường đột nhiên ngồi dậy, cái chăn nhỏ trơn nhẵn cũng thuận thế rơi xuống, chỉ thấy trên thân thể mềm mại của cô nở rộ những đóa hồng mai xinh đẹp, nhắc nhở cô buổi tối hôm qua mãnh liệt thế nào.

Không thấy bóng dáng của A Nghị, cô cảm thấy trong lòng mình bỗng dưng trống rỗng.

“Cốc cốc cốc...” Một tràng tiếng gõ cửa vang lên, mang sức lực êm ái, tựa như sợ sẽ đánh thức mỹ nhân bên trong.

“A Nghị...”

Dung Thi Âm nhặt áo ngủ rơi loạn xạ trên thảm khoác lên người, vội vàng chạy xuống giường, vẻ mặt vui mừng ra mở cửa...

“A...”

Một tiếng thở gấp từ trong miệng cô bật ra, ngay sau đó, cô cuống quýt sửa sang quần áo trên người...

Người đứng ngoài cửa không phải A Nghị mà là chị Kim.

“Dung tiểu thư, cô đã tỉnh rồi! Đây là cánh hoa tươi để cô tắm rửa, tôi đã thay cô chuẩn bị xong rồi!”

Chị Kim nhìn vẻ mặt ửng đỏ của Dung Thi Âm, nhất thời không nhận được cười, vừa nói, vừa đi về phía phòng tắm.

“Ách, chị Kim đúng không? Tôi tự làm là được rồi!”

Dung Thi Âm thấy bà bắt đầu chuẩn bị nước tắm cho mình, liền theo sát phía sau, vẻ mặt khẩn trương nói.

Động tác trên tay chị Kim cũng không ngừng lại, bà bỏ những cánh hoa tinh tế trên mặt nước, sau đó nhìn Dung Thi Âm đang vội vã, khẩn trương nín chặt cổ áo của mình, trong lòng bà cũng hiểu bảy tám phần, bà cười mọi cái nói:

“Dung tiểu thư, cô yên tâm, tôi làm xong chuyện thiếu gia phân phó chuẩn bị sẽ đi ra ngoài, bữa sáng đã chuẩn bị tốt rồi, cô rửa mặt xong, xin mời xuống lầu dùng cơm nhé! ”

“Chị Kim, A Nghị... Ách, thiếu gia nhà chị đâu rồi? ”

Chị Kim cười nói: “A, sáng sớm thiếu gia đã vào trong thư phòng rồi, ngài ấy nói chờ cô tỉnh lại thì lập tức báo cho ngài ấy, giờ tôi đi thông báo cho thiếu gia là cô đã tỉnh đây! ”

“A, chị Kim, không cần, tôi... Tôi rửa mặt xong sẽ tự đi tìm anh ấy! ”

Dung Thi Âm vội vàng nói, cô luôn luôn thận trọng, nếu như một lát nữa cô đang tắm A Nghị lại đi vào, chắc hẳn cô sẽ rất xấu hổ.

Mặc dù đã sớm là người của anh, nhưng mà thẳng thắn như vậy, cô vẫn ngượng ngùng như cũ.

Giống như nhìn thấu lòng Dung Thi Âm, chị Kim cười càng thêm rực rỡ.

“Dung tiểu thư, thật ra thiếu gia rất coi trọng cô, bởi vì tôi chưa bao giờ nhìn thấy thiếu gia mang theo cô bé nào đến biệt thự này! ”

“Thật sao? ” Dung Thi Âm luôn đơn thuần như nước, sau khi nghe được câu này, lập tức tươi cười rạng rỡ.

“Tất nhiên, trừ mợ chủ đại thiếu ra, tôi chưa từng thấy thiếu gia đối tốt với cô bé nào như vậy... ”

Chị Kim nói đến chỗ này, lập tức đưa tay che miệng, vẻ mặt cũng trở lên không tự nhiên.

Nhưng Dung Thi Âm lại nghe rất cẩn thận, sau khi nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú thoáng qua vẻ nghi ngờ...

“Chị Kim...”

Cô dịu dàng mở miệng: “Mợ chủ đại thiếu trong lời của chị và A Nghị có quan hệ gì vậy?”

Dựa vào trực giác nhạy cảm của phụ nữ, cô cảm giác trong lời nói của chị Kim có cái gì đó không đúng, bốn chữ “Mợ chủ đại thiếu” làm lòng cô vang lên một hồi chuông báo động.

“A, không có gì, không có gì...”

Chị Kim không ngờ cô bé này lại nhạy cảm như vậy, nhưng lời nói từ miệng bà mà ra, cho dù muốn thu lại, hình như cũng không dễ dàng như vậy.

“Chị Kim, xin nói cho tôi biết được không? Chẳng lẽ A Nghị, anh ấy... Đã từng thích mợ chủ đại thiếu sao?”

Dung Thi Âm lớn mật đưa ra giả thiết, cô nói ra nghi vấn để dò xét chị Kim.

Mợ chủ đại thiếu, chính là vợ của anh trai A Nghị, cũng chính là chị dâu A Nghị, nói như vậy, A Nghị không phải là con trai độc nhất trong nhà, từ ngày đó cô nhìn thấy anh, liền luôn cảm thấy tâm sự trong lòng anh rất nặng nề, chẳng lẽ là vì... Mợ chủ đại thiếu sao?

Chị Kim vừa nghe Dung Thi Âm hỏi như vậy, trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, ngay sau đó bà vội vã đáp ứng nói:

“Ách, Dung tiểu thư, nước tắm sắp lạnh rồi, cô đi tắm trước đi, tôi... Tôi còn bận chuyện khác, xin lui xuống trước!”

Nói xong, bà cung kính hạ thấp người, không để ý vẻ mặt nghi hoặc của Dung Thi Âm, vội vã ra khỏi phòng.

Dung Thi Âm nhú mảy, theo tiếng đóng cửa vang lên càng trở lên rõ ràng, cô giật mình, tâm tình cũng không thể nào yên ổn được.

Hơi nóng mịt mù dần bao phủ cô, hương hoa nhàn nhạt trộn lẫn hơi nước tràn đầy cả phòng tắm...

Một lúc sau, Dung Thi Âm ngâm thân thể mình trong nước ấm, vậy mà, dòng nước ấm áp không làm cho sự lo lắng trong lòng cô giảm bớt đi một chút nào.

Lời nói úp mở của chị Kim làm lòng cô có tâm sự, không biết A Nghi và mợ chủ đại thiếu trong miệng bà có quan hệ như thế nào? Nhưng nhìn dáng vẻ trốn tránh của chị Kim, cô cũng có thể đoán ra được mấy phần.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 317

Lòng Còn Sợ Hãi.

Tâm, trong nháy mắt trở lên đau đớn...

Cô biết A Nghị là một người đàn ông có chuyện xưa, hơn nữa đã trải qua chuyện mà cô không thể tưởng tượng ra được, chỉ là, cô không cách nào có thể tưởng tượng được khi A Nghị yêu người phụ nữ khác sẽ có tình cảm như thế nào!

Nếu anh ấy thật sự thích chị dâu mình thì sao còn trêu chọc cô? Hoặc là do A Nghị biết mình không chiếm được vợ của đại thiếu nên mới lui về tìm người khác?

Giá lạnh trong miệng anh... Có phải là chỉ chuyện này?

Trong đầu luôn luôn quẩn từng câu chữ A Nghị đã nói, nếu tinh tế có thể hiểu hàm nghĩa trong lời nói của anh.

Anh nói anh không phải người tốt... Cô lại chỉ nhìn thấy mặt lương thiện của anh.

Anh nói anh là người có tội ác tày trời... Nhưng mà, cô lại cảm thấy trên người anh tỏa ra tinh thần trọng nghĩa và dũng cảm.

Anh nói anh có một đứa con... Điều này cô không có cách nào đi nghiệm chứng.

Thật ra, cô không muốn quá mức để ý chuyện trước kia của A Nghị, dù sao thì người sống một đời, chỉ có thể nhìn về phía trước mới vui vẻ được, nhưng mà, Dung Thi Âm rất sợ cô chỉ là thể thân của cô gái kia mà thôi.

Khẽ thở dài một hơi, cô cảm thấy mình bắt đầu hoang mang...

Khẽ tựa đầu sang một bên, dòng nước nhẹ nhàng xoa bóp, Dung Thi Âm chậm rãi nhắm mắt lại, tự nhiên sinh ra một mối, đau nhức toàn thân chậm rãi tốt lên, nhưng mà, loại mệt mỏi này dường như vẫn còn quẩn luyến với chuyện của A Nghị.

Hơi nước mịn mờ, nhiệt độ trong bồn tắm làm mùi hoa thơm tho dễ chịu thấm đấm vào xương cốt gân mạch, toàn thân thả lỏng, suy nghĩ bắt đầu tan rã, mơ màng như đang ở trong mộng, thực ảo lần lượt thay đổi, không phân rõ người ở trong mộng hay mộng trong lòng người.

Thời gian hình như trôi qua rất nhanh, lúc cô đang mê man, không biết lúc nào xuất hiện một đôi bàn tay, lạnh lạnh đặt ở đầu vai cô chậm rãi vuốt ve...

Nhiệt độ ấm áp của nước ngâm không đến vai khiến Dung Thi Âm thoải mái “Ừm” một tiếng, mí mắt càng thêm nặng, thế nào cũng không mở ra được.

“Ừm, không cần...” Giọng nói Dung Thi Âm mềm nhũn, vô lực giãy dụa.

“Âm Âm, làm sao lại nằm ngủ trong nước, sẽ cảm lạnh!” Giọng nói trầm thấp, nghe có vẻ thương tiếc, cương chiều.

Là anh?

Là A Nghị đi vào sao?

Dung Thi Âm theo bản năng mỉm cười, muốn mở mắt hỏi rõ nghi vấn trong lòng, nhưng toàn thân lười biếng làm cô muốn ngủ nữa, hơn nữa cô còn đang ngủ mơ nha...

Nhìn dáng vẻ cô như vậy, Lăng Thiếu Nghị không khỏi đau lòng, anh tự trách mình quá tham ăn, để cho cô mệt nhọc, nhưng mà không có cách nào, vừa chạm vào cô, giống như chạm vào cây anh túc vậy, làm anh khó có thể kiềm chế...

Cô mặc cho cánh tay có lực ở trong nước thắt chặt mình, dễ dàng ôm cô từ trong nước đi lên, dán trên lồng ngực kiên cố, lấy khăn mềm mại nhẹ nhàng lau qua, sau đó ôm cô đến trên giường nằm xuống.

Từ đầu tới đuôi, Dung Thi Âm vẫn nhắm chặt hai mắt, không chịu tỉnh lại.

“Âm Âm...” Một tiếng gọi khẽ.

“Dạ?”

Dung Thi Âm lại muốn ngủ say, như là hương hoa kia có tác dụng của thuốc an thần vậy, làm thân thể cô không còn đau nhức nữa, cả người giống như bông, không muốn nhúc nhích.

“Âm Âm, ngoan, lật người lại!” Lúc này một đôi bàn tay, nửa dụ dỗ, nửa đẩy cô lật người lại, nằm sấp trên giường.

Thân thể rắn chắc cao lớn phủ lên thân thể cô, bàn tay dùng lực, bắt đầu ấn xuống từ cổ tới lưng cô...

Dọc theo bả vai, cột sống, tứ chi, qua lại ấn xuống, tất cả căng thẳng ở gân cốt, dưới kĩ xảo xoa bóp của anh triệt để buông lỏng...

Thật muốn vĩnh viễn không tỉnh lại... Dung Thi Âm mơ màng nghĩ, cứ như vậy có thể hưởng thụ sự dịu dàng, săn sóc của A Nghi.

Một khắc trước khi chìm vào giấc ngủ, môi lưỡi nóng bỏng thay thế bàn tay xoa bóp, trong nháy mắt cảm giác khoan khoái chạy thẳng theo sống lưng đang lộ ra, đột nhiên cô tỉnh lại...

“A Nghi, a...”

Ngón tay túm chặt tấm đệm phía dưới, cô vừa mới mở mắt, lại không nhìn được thở khẽ nhắm lại...

Một thân thể nóng bỏng dán sau lưng cô, nặng nề ép tới làm cô có chút không thở được.

“Nghỉ ngơi đủ rồi, có phải hay không giờ đến lượt em thỏa mãn anh?” Giọng nói trầm thấp mang thêm tia chiếm đoạt trời sinh.

Anh có thể nhượng bộ cũng chỉ có thể thôi!

Thân thể mềm mại của Dung Thi Âm ở trước mặt mình giống như đoá lan trắng nở rộ, anh còn thấy từng vết hôn do kích tình tối qua, tình cảm của anh cuối cùng đã chiến thắng lí trí.

Anh biết nên cho cô thời gian nghỉ ngơi, lại như cũ muốn tham lam nghe tiếng cô rên rỉ thở gấp dưới thân mình.

Nghe được âm thanh phía sau, Dung Thi Âm trầm mặc, ngoan ngoãn xoay người lại, đầu chôn sâu vào lồng ngực ấm nóng của anh.

Dưới đòi hỏi thô lỗ mãnh liệt, cô cam tâm tình nguyện trầm luân trong dục vọng điên cuồng của anh.

Một cuộc hoan ái qua đi, anh ôm thân thể yếu ớt của cô, cùng nhau nằm trên chiếc giường lớn thoải mái mềm mại.

Cô vô lực nằm trong ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh.

“Thật xin lỗi, gặp em, anh trở lên không biết tiết chế...”

Lăng thiếu Nghị hôn tấm lưng trắng như tuyết của cô, thì thầm nói.

Bàn tay vuốt ve cái mông trắng nõn của cô, giao hoạt trượt đến vùng đất giữa hai chân cô.

“A Nghị, không cần!”

Dung Thi Âm mệt mỏi vô lực đẩy bàn tay đang tác quái của anh ra, giọng nói giống con chim họa mi bị kinh sợ.

Cô thật sự rất mệt mỏi nha...

Từ tối hôm qua cho đến trận kích tình vừa rồi đều quá mức mãnh liệt, gần như đã muốn lấy mạng của cô, lòng cô vẫn còn sợ hãi đây.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 318

Trong Lòng Rốt Cuộc Có Ai.

Lăng Thiếu Nghị bắt được bàn tay của cô, tỉ mỉ hôn không ngừng từ mu bàn tay dọc theo cánh tay của cô lên trên.

“Không cần như vậy! ” Dung Thi Âm xấu hổ đỏ mặt, thu cánh tay lại.

“Không cần? Em vừa nãy cũng không nói như vậy, chẳng lẽ anh chưa thỏa mãn em sao? ”

Lăng Thiếu Nghị rất ưa thích dáng vẻ thẹn thùng này của cô.

“Anh... Anh nói cái gì vậy? A Nghị, anh thật xấu... ” Mặt của cô trong khoảnh khắc so với nắng chiều bên ngoài còn đỏ hơn.

Dù sao, cô cũng không thừa nhận, nghĩ đến mình vừa phóng đảng như thế, cô hận không tìm được cái lỗ chui vào.

“Anh rất xấu sao? Mới vừa rồi trong miệng em cũng không phải nói như vậy! ”

Ngón tay Lăng Thiếu Nghị vuốt ve bờ môi của cô, có chút sừng, nhưng lại mê người đến khác thường, thật nhanh trộm hương một cái, nhìn Dung Thi Âm cười ha hả.

Anh hỏi như thế, chẳng qua là muốn trêu chọc cô thôi.

Đáp án, anh từ trên gương mặt đỏ ửng và thân thể mềm mại của cô đã thấy được, huống chi, anh rất tự tin với năng lực của mình...

Nhìn Lăng Thiếu Nghị cười xấu xa, Dung Thi Âm biết mình lại bị anh đùa bỡn!

“Anh... ”

Nhíu nhíu mày, một ý tưởng trong đầu Dung Thi Âm lóe lên, bỗng nhiên nghĩ ra một phương pháp rất tốt.

Hài lòng, che miệng len lén cười, sau đó lật người bò lên thân thể Lăng Thiếu Nghị, đè anh dưới thân.

“Em muốn làm gì? ”

Lăng Thiếu Nghị thấy động tác của cô cũng không cảm thấy sợ hãi, chỉ là tò mò, cực kỳ tò mò.

Dung Thi Âm không nói hai lời, cúi đầu hung hăng cắn trên cổ anh một cái...

“Ừm... ”

Lăng Thiếu Nghị rên lên một tiếng, không chút nào né tránh, cô bé này cùng bản thân mình có thù oán ư, hạ miệng rất ngoan đấy!

Nhìn đến vết cắn trên cổ anh, cảm xúc của Dung Thi Âm có một chút dao động, thật ra vừa mới bắt đầu cô cũng không muốn dùng nhiều lực như thế, chỉ là nghĩ đến lời nói của chị Kim, đột nhiên tức giận, liên tăng thêm lực.

Không ngờ, mình cắn lại ác như vậy.

“A Nghị...”

Cô đau lòng, bàn tay nhỏ bé mang theo vẻ thương tiếc đặt lên vết cắn, trong con người lóe lên một chút hối hận...

“Đau không?”

Giọng nói thật nhỏ mang theo vẻ áy náy.

Lăng Thiếu Nghị thoáng nâng thân thể dậy, dựa trên đầu giường, khuỷu tay có lực lần nữa vòng cô vào trong ngực.

Ngón tay dài nâng lên, xoay cầm cô về phía mình, con người thoáng qua tia nghi hoặc...

“Âm Âm, em có tâm sự?”

Ánh mắt của cô chạy không khỏi mắt anh, Âm Âm luôn đơn thuần, có chuyện gì trong lòng dĩ nhiên chẳng giấu được bao lâu.

Nhưng mà, Lăng Thiếu Nghị không biết vì sao, trong lòng lại xẹt qua vẻ lo lắng.

Dung Thi Âm không ngờ Lăng Thiếu Nghị lại am hiểu lòng người sâu sắc như vậy, cô cảm thán một tiếng, sau đó vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực anh, hô hấp lẳng lặng cũng không che giấu được sự thật là trong lòng cô đang tràn đầy tâm sự.

“A Nghị...”

Một lúc sau, cô mới lẩm bẩm mở miệng, giọng nói buồn buồn có một tia lo lắng không xác định được...

“Âm Âm, làm sao? Nói cho anh biết!”

Lăng Thiếu Nghị thấy ánh mắt cô lóe lên, càng thêm kiên định suy đoán của mình không sai.

Dung Thi Âm hạ mắt, tựa hồ như đang suy nghĩ, nhưng mà, một lát sau, cô càng ôm chặt anh, liều mạng lắc đầu nói:

“Không có gì... ”

Cô vẫn không có dũng khí đi chứng thực với anh, suy nghĩ một chút là được rồi, thật ra thì...

Cô sợ nghe được suy nghĩ trong nội tâm mình là sự thực, nếu đúng là như vậy, cô không biết mình nên đi nơi nào.

Vậy mà, Lăng Thiếu Nghị không cho cô cơ hội trốn tránh, nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên, giọng điệu kiên định hỏi:

“Âm Âm, nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ”

Tối hôm qua vẫn còn tốt, thế nào hôm nay lại không bình thường rồi?

Nhìn nét mặt của cô, anh biết là cô sợ hỏi đi.

“Em... ”

Dung Thi Âm muốn nói lại thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú có chút do dự bất định, lúc cô chống lại trông mắt đen sáng ngời như ngôi sao trên trời của Lăng Thiếu Nghị thì lần nữa nuốt xuống những lời đã đến bên môi...

“A Nghị... ”

Cô lấy hết dũng khí, hỏi từng câu từng chữ.

“Trừ em ra, anh có... Yêu người phụ nữ nào khác không? ”

Cô vừa nói xong, bàn tay đang vuốt tóc cô của Lăng Thiếu Nghị rõ ràng liền dừng lại một chút, giữa hai lông mày cau lại, Dung Thi Âm có thể cảm nhận được rõ ràng, trong nháy mắt đó anh giật mình cứng ngắc, lòng của cô... nhanh chóng hạ xuống!

“Tại sao lại hỏi như vậy? ”

Phút chốc, con người anh lấy lại ý cười, nâng cằm cô lên, con người sáng như đuốc chiếu sáng lòng cô.

“Là chị Kim nói cái gì đó với em phải không? ”

Thông minh như anh, làm sao không đoán được, nơi này ngoài anh và cô ra chính là người làm, những người khác đều là người mới, chỉ có chị Kim là người cũ, tính cách ngay thẳng mà tùy tiện, tự nhiên trong lúc lơ đãng sẽ tiết lộ ra một số chuyện liên quan đến anh.

Chỉ là... Anh tò mò không biết chị Kim đã nói cái gì với cô?

Dung Thi Âm nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đỏ thắm bỗng trở lên tái nhợt, cô cảm thấy máu toàn thân đang chảy ngược, nhìn phản ứng của anh, cô liền nghiệm chứng được phần lo lắng trong lòng...

“Nói như vậy, trong lòng anh, thật sự còn tồn tại một người phụ nữ khác, phải không? ”

Cô cố nén thân thể đang phát run, con người cũng không dám nhìn anh, tâm đột nhiên đau xót, tựa như đang khóc lóc và rỉ máu.

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 319

Lăng Thiếu Đường-khách Không Mời Mà Đến (1)

Trời ạ! Thì ra anh ta chính là ông chủ của tập đoàn tài phiệt Lăng thị.

Rất đẹp trai nha, không nghĩ tới từ khi chào đời đến nay lại nhìn thấy vị thần long Lăng tiên sinh chỉ thấy đầu không thấy đuôi này, hơn nữa làm cô thật sâu khiếp sợ là A Nghị lại là Nhị đương gia của Lăng thị, bằng không lúc đấu thầu cạnh tranh, anh ta làm sao lại tích cực giúp đỡ cô như vậy, thì ra là việc làm ăn của nhà mình.

Đáng chết, chắc hẳn con nhóc chết tiệt kia đã sớm biết thân phận của A Nghị, cô lần này thua thiệt lớn, nếu như cô biết được thân phận của A Nghị, đánh chết cô sẽ không nhượng bộ.

Lăng Thiếu Đường không chút nào để vào trong mắt sự quyến luyến của cô ta, chỉ là lông mi anh khẽ chau lại, âm thanh trầm thấp tuyệt vời như đàn vi-ô-lông.

“ Nhờ Dung gia đã cứu tính mạng của Thiếu Nghị, trong khoảng thời gian này chắc cũng đem đến cho các vị không ít phiền toái, người đâu... ” Anh ra lệnh.

Một người to béo sau lưng lập tức tiến lên, đem vali trong tay đặt lên bàn.

“Đây là thù lao cảm tạ Dung gia đã thu lưu Thiếu Nghị, chẳng qua là gần đây ba tôi vẫn luôn nhớ nhung Thiếu Nghị, cho nên có thể nói cho tôi hành tung của nó không? ”Lăng Thiếu Đường chân thành nói.

Lúc này mẹ Dung đi lên phía trước, thở dài một cái, nhìn Lăng Thiếu Đường nói.

“Lăng tiên sinh, lúc đầu chúng tôi cứu A Nghị không phải vì số tiền này, thật ra tôi sớm đoán được thân phận A Nghị sẽ không đơn giản, nó giờ tay nhắc chân đều bất đồng so với người bình thường, nhưng mà... ”

Trên mặt bà có chút khó xử, muốn nói lại thôi mà trong lúc nhất thời Dung Thi Tinh cũng không biết nên nói cái gì.

“Nhưng mà thế nào? Thiếu Nghị đã xảy ra chuyện gì sao? ” Trong con người Lăng Thiếu Đường lóe lên vẻ lo lắng.

“Lăng tiên sinh nếu đến sớm một ngày thì có thể nhìn thấy A Nghị rồi, thật ra từ tối qua đến giờ chúng tôi cũng không tìm được A Nghị... ”

Mẹ Dung bật thốt lên, nào chỉ không tìm được A Nghị, ngay cả con gái bảo bối của mình cũng không liên lạc được.

Gương mặt Lăng Thiếu Đường sững sờ một chút, mà Kỳ Hình đứng phía sau đi đến trước mặt anh, bàn tay bé nhỏ ôm lấy cánh tay anh, dịu dàng nói:

“Đường, đừng quá lo lắng, em nghĩ nếu Thiếu Nghị đã chịu trợ giúp phân bộ Đài Loan bên này, chắc hẳn đã chuẩn bị tốt tâm tư chúng ta sẽ tìm được em ấy! ”

Lăng Thiếu Đường nghiêng mặt sang một bên, sau khi nghe Kỳ Hình an ủi, vỗ nhẹ lên bàn tay của cô mấy cái, đường cong khuôn mặt vốn lạnh lùng bỗng trở lên nhu hòa.

Động tác đơn giản không khó nhìn ra tình cảm ân ái giữa bọn họ, một màn này quả thực ghen chết Dung Thi Tinh, cô chưa bao giờ biết tình yêu đẹp đẽ lại cách mình gần đến vậy, cô gái kia dịu dàng mà cao quý, giống như công chúa trong tòa thành, cô gái như vậy cô rất ít khi nhìn thấy.

Có lẽ chỉ phụ nữ như vậy mới xứng với người đàn ông này thôi.

Đúng vào lúc này...

“Anh! ”

Một giọng nói trầm thấp từ cửa truyền đến, bình thần lại mang theo một tia tình cảm ẩn nhẫn.

Tất cả mọi người nhìn về phía chủ nhân giọng nói...

Là Lăng Thiếu Nghị, bên cạnh anh còn có Dung Thi Âm.

“Âm Âm... ”

Mẹ Dung nhìn thấy con gái, lập tức chạy đến, vẻ mặt thương tiếc nói:

“Cái con nhóc này sao lại ác tâm như vậy, con chẳng lẽ thật muốn vì lời nói hồ đồ của ba mà không nhận mẹ sao? ”

“Mẹ! ”

Dung Thi Âm mở miệng, âm thanh nghẹn ngào, nhưng sau khi cô thấy cửa hàng bánh ngọt tập trung nhiều người xa lạ như vậy, vẻ mặt hiển nhiên có chút sợ hãi.

“Thiếu Nghị? ”

Lăng Thiếu Đường hai mắt tỏa sáng, ngũ quan như điêu khắc cũng lộ ra vẻ chân tình, anh bước nhanh lên phía trước, bàn tay nặng nề vỗ bả vai

Lăng Thiếu Nghị.

“Thằng nhóc này, xảy ra tai nạn xe, chuyện lớn như vậy cũng không báo cho chúng ta biết, nếu như không phải lần này nhờ vào việc kia, chúng ta chắc vẫn không tìm được em! ”

“Anh... ”

Lăng Thiếu Nghị vốn cho là trái tim mình sẽ không xúc động, nhưng bây giờ nhìn vào đôi mắt ân cần của anh trai, lòng anh lại run lên.

“Em cũng không phải trẻ con, chỉ là cần một khoảng thời gian để điều chỉnh mình thôi!” Giọng nói của anh có chút chan chát.

“Vì tìm được em, chúng ta lần này coi như đã điều động hết binh lực rồi! ”Lăng Thiếu Đường cao giọng nói.

Lăng Thiếu Nghị nhìn xung quanh một vòng, khi anh nhìn thấy Lãnh Thiên Dục vẫn yên lặng không lên tiếng thì hít sâu một chút, vẻ mặt hiện lên một tia phức tạp.

“Lãnh đại ca! ” Cuối cùng anh cũng mở miệng.

Có lẽ hai năm trước anh rất hận người đàn ông lạnh lẽo này, nếu như không phải anh ta mình cũng không mất đi tự do hai năm, nhưng mà... Hiện tại, anh hình như đã thông suốt rất nhiều điều.

Lãnh Thiên Dục gật đầu một cái, đi tới trước mặt anh, vẻ mặt lạnh lẽo trước sau như một, mang bộ dạng huynh trưởng mở miệng.

“Em nên về nhà rồi, ba em rất nhớ em! ”

Lăng Thiếu Nghị nhìn Lãnh Thiên Dục một lúc lâu, ngoài ý muốn nói một câu:

“Chắc hẳn lần này Lãnh đại ca tới, cũng không đơn giản chỉ là tìm em như vậy đi! ”

Lãnh Thiên Dục lạnh lẽo nâng lên khóe môi, trong con người lạnh như băng không có một tia ấm áp, cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất...

“Thiếu Nghị, xem ra em nhất định phải cùng Mafia đối nghịch rồi, em đừng quên, anh em cũng xuất thân từ Mafia! ”

Một câu làm người ngoài không hiểu, nhưng Lăng Thiếu Nghị có thể lý giải được vẻ nhạo báng trong đó.

Điều này rất khó nha, một người nghiêm túc như Lãnh Thiên Dục thậm chí lại thay đổi như vậy.

Lăng Thiếu Nghị cũng ngoài ý muốn cười cười, nhìn Lăng Thiếu Đường đang đứng bên cạnh anh, sau đó ánh mắt lại rơi trên người Lãnh Thiên Dục, nói:

“Em nghĩ đại danh鼎鼎鼎鼎 như ngài thủ phán chắc sẽ không vì việc tư mà làm việc trái luật đâu, lại dung túng thuộc hạ như thế! ”

“Em đã khiến bọn họ tổn thất nghiêm trọng rồi, nhìn dáng vẻ của em rất hả hê đấy! ” Vẻ mặt Lãnh Thiên Dục bí hiểm nói.

Lăng Thiếu Nghị nghe vậy, nhún vai: “Hết cách rồi, ai bảo em là người của Lăng gia chứ! ”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 320

Lăng Thiểu Đường - Khách Không Mời Mà Đến (2)

“Ha ha...”

Ngoài ý muốn, Lăng Thiên Dục nghe những lời này xong, ngũ quan lạnh lẽo lại bị tiếng cười sang sảng hòa tan, anh ta quay đầu, nhìn gương mặt Lăng Thiểu Đường, làm ra vẻ bất đắc dĩ nói:

“Thiểu Đường, anh em ruột đúng là anh em ruột, thế nào cũng sẽ không “lấy tay bắt cá” nha!”

Vẻ mặt Lăng Thiểu Đường cũng trở lên cực kỳ kiêu ngạo và nhẹ nhõm, anh nhướn mày nói: “Thiên Dục, đừng có chua như vậy, chẳng lẽ Thiên Hi không phải em ruột của anh sao?”

“Cái thằng nhóc thối đó nếu chịu đem tinh lực đặt lên Lăng thị giống như Thiểu Nghị, tôi cũng không mệt nhọc như vậy rồi, hại tôi hiện tại mỗi ngày tan sở đều bị bà xã mắng!”

Lăng Thiên Dục cảm thán một tiếng, nói xong, liền quay người lại vươn bàn tay to cầm tay Thượng Quan Tuyền.

“Ai dám mắng anh, không cần phải nói em hung hãn như vậy trước mặt anh em của anh có được không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Thượng Quan Tuyền cố làm ra vẻ bất mãn, cô mặc cho Lãnh Thiên Dục ôm mình vào trong ngực, trừng mắt liếc anh.

“Vị này là...”

Lăng Thiếu Nghị cho là mình nhìn nhầm rồi, đây là người luôn lạnh lùng trước sau như một Lãnh Thiên Dục ư? Bởi vì Lăng Thiếu Nghị không tham gia hôn lễ của anh, cho nên không biết Lãnh phu nhân trông như thế nào.

“Vợ của anh, Thượng Quan Tuyền” Lãnh Thiên Dục không giấu giếm chút nào giới thiệu.

“Thượng Quan Tuyền? Cô chính là Thượng Quan Tuyền?”

Sắc mặt Lăng Thiếu Nghị hơi ngẩn ra, mặc dù anh chưa gặp qua nhưng mà anh đã từng nghe nói qua về người phụ nữ này, sát thủ giỏi nhất của BABY-M, thuộc hạ đặc ý nhất của Niếp Ngân, hóa ra là gả cho Lãnh Thiên Dục, một là sát thủ lính đặc công, một là ngài thủ phán Mafia, hai người này đúng là tuyệt phối.

“Xin chào, tôi hiện tại chỉ là Thượng Quan Tuyền của Lãnh gia mà thôi!”

Thượng Quan Tuyền cười cười vươn bàn tay nhỏ bé ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lóa ra vẻ thông tuệ và bình tĩnh không hợp với tuổi của cô, cô ngụ ý rất đơn giản, đó là...

Mình hiện nay cũng chỉ là người bình thường mà thôi, chỉ là vợ của Lãnh Thiên Dục, mợ chủ của Lãnh gia thôi!

Lăng Thiếu Nghị khẽ gật đầu, sau đó đưa tay bắt tay cô, người phụ nữ này cho dù nói ba lời đơn giản cũng có thể nhìn ra cô bất đồng so với người

khác, tuy rằng tuổi cô vẫn còn rất nhỏ!

Chào hỏi xong, tầm mắt Lăng Thiểu Nghị rơi vào người vẫn đang cười khanh khách, Kỳ Hình; không hề còn vẻ mặt phức tạp, thay vào đó là gương mặt thoải mái, anh gật đầu với cô một cái, nói:

“Kỳ Hình, dạo này có khỏe không? ”

Kỳ Hình cười đi lên phía trước, bàn tay nhỏ bé cầm lấy bàn tay Lăng Thiểu Nghị, vẻ mặt quan tâm:

“Thiểu Nghị, gặp lại anh vẫn bình an vô sự là tốt rồi, anh biết không, khi chúng tôi nghe thấy anh xảy ra tai nạn xe cộ đã lo lắng cỡ nào, nhất là ba, thân thể ông vẫn luôn không khỏe, sau khi biết anh mất tích, ông vẫn luôn lo lắng! ”

Trong lòng Lăng Thiểu Nghị đột nhiên đau xót, trong mắt cũng không giấu được vẻ nóng nảy nữa...

“Ba, ông ấy... Ông ấy hiện tại như thế nào? ”

“Nghe nói anh xuất hiện ở Đài Loan, nói cái gì ba cũng muốn cùng đi tìm anh, cuối cùng cũng được anh trai anh làm cho yên lòng mới thôi, Thiểu Nghị, anh phải biết, vẫn còn rất nhiều người quan tâm anh! ” Vẻ mặt Kỳ Hình xúc động nói.

Lông mày Lăng Thiểu Nghị nhíu lại, anh không nói gì nữa, chỉ là từ trong mắt anh không khó nhìn ra sự quan tâm đối với Lăng Diêu Hồng.

Một màn này làm cho Dung gia trên dưới đều khiếp sợ và cảm thấy không hiểu, nhất là Dung Thi Âm, cô không biết những người này sao đột nhiên lại có quan hệ với A Nghị, đặc biệt là người phụ nữ đang cầm chặt tay A Nghị kia.

Cô ấy... Chính là Kỳ Hinh sao?

Giống như phát hiện ra một ánh mắt như khóc lóc như tổ cáo, hoặc cũng là do trực giác của phụ nữ, ánh mắt dịu dàng của Kỳ Hinh rơi vào trên người Dung Thi Âm, ngay sau đó cô cười dịu dàng để lộ núm đồng tiền, đi tới trước mặt Dung Thi Âm...

“Nếu như tôi đoán không sai, cô chính là Dung Thi Âm? ”

Dung Thi Âm kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, trời ạ, giọng nói của cô ấy thật dễ nghe, hơn nữa cô ấy còn rất xinh đẹp và dịu dàng, ngũ quan xinh xắn như mang theo tiên khí trên núi cao pha lẫn với hương vị của lá trà, làm người ta không thể kháng cự khí chất ấm áp này.

Cô theo bản năng gật đầu một cái, nhưng trong lòng lại e ẩm.

Dung Thi Âm bị Kỳ Hinh cảm phục, là phụ nữ như cô còn bị mê hoặc, nếu là đàn ông thì làm sao có thể kháng cự được, khó trách hai anh em Lăng gia đều thích cô ấy.

Nhưng mà, dáng vẻ ngơ ngác của Dung Thi Âm dường như đã chọc cười Kỳ Hinh, cô nhẹ nhàng nắm bả vai Dung Thi Âm, sau đó hướng về phía Lăng Thiếu Nghị giận trách:

“Thiếu Nghị, anh cũng thật là, có bạn gái đáng yêu như vậy cũng không giới thiệu để chúng ta quen biết, chẳng lẽ anh lại muốn uất ức con gái nhà người ta sao? ”

Đối với người Lăng gia, nhất là đàn ông, Kỳ Hinh hiểu rất rõ, nhưng mà, Lăng Thiếu Đường cũng tốt, Lăng Thiếu Nghị cũng được, hai người họ đều có một điểm rất giống nhau, đó là nếu gặp người phụ nữ mình yêu thích sẽ không từ thủ đoạn để có được, bởi vì họ quá mức tự tin phụ nữ sẽ yêu thương họ.

Cho nên, Kỳ Hình cũng không tin Lăng Thiểu Nghị không có bất kỳ quan hệ với cô bé này, thông qua ánh mắt của cô bé này, Kỳ Hình cũng có thể nhận ra được, cô ấy rất yêu Thiểu Nghị đấy!

Lăng Thiểu Nghị cười cười, tiến lên kéo Dung Thi Âm vào trong ngực...

“Mọi người đừng dọa cô ấy, lá gan của Âm Âm rất nhỏ! ”

Một câu nói làm cho mọi người khiếp sợ, nhất là Lăng Thiểu Đường, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy em trai của mình lại để ý một cô gái cẩn thận như vậy.

“Thiểu Nghị, em... ” Anh không khó nhận ra em trai mình đã động chân tình.

“Anh, cô ấy là Dung Thi Âm, là người phụ nữ em muốn cùng đi hết cả đời này! ” Giọng Lăng Thiểu Nghị trầm thấp lại chứa vẻ cam kết không thể thay đổi được, anh giới thiệu long trọng với mọi người.

“Âm Âm, đây là anh trai anh- Lăng Thiểu Đường, còn đây là chị dâu - Kỳ Hình, vị kia là bạn tốt của Lăng gia- Lãnh Thiên Dục, bên cạnh là phu nhân của anh ấy -Thượng Quan Tuyền! ”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 321

Vạch Trần Nội Tình (1)

Lãnh Thiên Dục nghe xong, gương mặt vốn lạnh lùng càng trở lên lạnh như băng, con ngươi lạnh lẽo như lưỡi kiếm sắc bén vừa rút khỏi vỏ...

Cho nên người quen biết anh đều biết, đây là điềm báo trước anh sắp nổi giận!

Điều này, Thượng Quan Tuyền biết.

Lăng Thiếu Đường và Kỳ Hình biết.

Lăng Thiếu Nghị cũng biết.

Chỉ là Dung Thi Âm còn chưa quen thuộc, khi cô thấy trên người Lăng Thiên Dục càng ngày càng lạnh lẽo thì thân thể không tự chủ run lên, dựa vào Lăng Thiếu Nghị càng gần!

Cô không khỏi đưa mắt nhìn sang cô gái đang đứng bên cạnh Lãnh Thiên Dục... gọi là cô bé Thượng Quan Tuyền!

Cô bé này nhìn qua tuổi còn rất nhỏ, nhưng mà là cô, cô thế nào cũng không có dũng khí cùng người đàn ông lạnh đến đóng băng kia ở chung một chỗ, mặc dù đáng vẻ anh ta cũng cực kỳ anh tuấn.

Dung Thi Âm không khỏi bắt đầu quan sát 3 người đàn ông bên cạnh này.

Con người thật kỳ quái, đồng dạng là ngũ quan, khi tập trung một chỗ thế nhưng lại có sự khác nhau đến kinh ngạc như thế.

Ba người đàn ông giống nhau là cùng rất anh tuấn, nhưng lại anh tuấn khác nhau.

Người đàn ông đông lạnh... Cũng chính là Lãnh Thiên Dục, diện mạo quá phù hợp với dòng họ rồi, con người sắc bén thâm thúy giống như là ngâm mình trong một đầm băng, vẻ mặt tương đối lạnh lùng nghiêm túc, hơi thở cương liệt chỉ cần người ta gặp một lần thì cả đời khó có thể quên được.

Mà Lăng Thiếu Đường ngũ quan nghiêng về khí phách vương giả, điên cuồng nóng nảy không kiềm chế được, đôi mắt thâm thúy như có thể nhìn thấu tất cả, vô cùng sắc bén, mà diện mạo anh tuấn của Lăng Thiếu Nghi còn hòa thêm vẻ tuấn dật, nhìn qua có cảm giác nửa chính nửa tà...

Cô phân tích như vậy, hình như đã quên đi sự khẩn trương và sợ hãi trong lòng.

Lúc này, Lãnh Thiên Dục cúi người, hơi thở uy mãnh hoàn toàn bao phủ Lôi Tu Hành...

“Biết ngồi lên được vị trí thủ phán này, điều kiện chủ yếu là gì không? ”

Giọng nói bình thản mang theo vẻ lạnh như băng xâm nhập vào xương tủy hướng tới Lôi Tu Hành.

Lôi Tu Hành không nhịn được rung mình một cái, hẩn nhìn về tròng mắt hàn băng kia, cơ hồ thấy được lãnh ý, hẩn theo bản năng lắc đầu.

Khóe môi Lãnh Thiên Dục câu lên nụ cười lạnh lẽo, chỉ vào đầu mình.

“Chính là chỗ này, phải nghĩ tới điều mà mọi người không thể nghĩ tới, làm được điều mà bất luận kẻ nào cũng không làm được, thấy... Điều mà ai cũng chưa từng thấy! ”

Nói xong, anh vỗ tay một cái, một tên thuộc hạ nhanh chóng tiến lên đưa phần tài liệu vào tay anh.

“Đây chính là cái gọi là nuôi binh nghìn ngày dùng trong một lúc, năm năm qua, số tiền anh tiêu trên người Johnny Hanks cũng không ít đi, từ hai năm trước năm nào anh cũng hối lộ hẳn 1 tỷ Dollar nhưng ba năm nay, anh không ngừng nâng giá, khoản số sách hối lộ đã đạt tới hơn 10 tỷ, thậm chí năm nay, anh còn gửi vào tài khoản tiết kiệm của hẳn 20 tỷ... ”

Nói đến đây, Lãnh Thiên Dục dựa thân thể to lớn cao ngạo vào ghế, thân thể mặc dù xa cách nhưng hơi thở lạnh lẽo không chút nào giảm bớt.

“Khi tôi tra được thật đúng là chấn động, anh không ngồi lên vị trí giáo phụ, lại vận hành nhiều nguồn tài chính như vậy, thật đúng là rất tốt, anh rửa tiền tôi còn chưa tính, tôi ngược lại rất muốn mở một mắt nhắm một mắt cho qua, nhưng tiếc là, anh cố tình không tuân theo quy củ tôi lập ra, lại mượn vỏ bọc của một công ty để tiến hành cạnh tranh, lại còn lấy danh nghĩa Mafia làm đen ăn đen, lợi dụng con chó này để lừa gạt Lăng thị ra giá đấu thầu thấp, tôi nghĩ, mục đích ban đầu của anh không phải đơn giản như vậy đi, chắc là thắng được càng nhiều càng không muốn người khác biết được lợi ích đây, chặc chặc... Anh đây là làm cái gì? Nếu để cảnh sát thương mại điều tra đến nơi này, anh nói mặt mũi của nghĩa phụ anh biết vút đi đâu, hay là muốn nói tôi quản lý không nghiêm? ”

“Ngài thủ phán... ”

Lôi Tu Hành xụ lơ trên mặt đất, vẻ mặt kinh hãi nhìn Lãnh Thiên Dục, giống như là nhìn thấy ma quỷ.

“Làm sao? Rất kỳ quái làm sao tôi lại biết rõ như vậy phải không? Chắc hẳn nghĩa phụ của anh cũng bị lừa gạt không ít đi? ”

Lãnh Thiên Dục không khó nhìn ra vẻ kinh hãi của hắn, thật là buồn cười, nếu anh muốn điều tra, quả thật là dễ như trở bàn tay.

“Tu Hành, chuyện này... Tất cả là thật sao? ”

Giáo phụ Chavez nghe Lãnh Thiên Dục nói vậy, nhất thời rất khiếp sợ, ông khó tin nhìn đứa con nuôi của mình, không thể tin được là mình cũng bị lừa gạt trong đó.

Cho đến lúc này, ông cũng chỉ biết đứa con nuôi của mình đặc tội với phó tổng giám đốc Lăng thị, mà ông cũng biết Lãnh thị và Lăng thị có kết giao mấy đời, như vậy tất nhiên sẽ kinh động đến ngài thủ phán, vì vậy, khi ông nghe được đứa con nuôi của mình đã vi phạm quy củ cũng không nghĩ quá nhiều.

Bởi vì thời điểm Lãnh Diệt Thiên, ba của Lãnh Thiên Dục còn sống, đã đặt ra quy củ, phàm là người trong tứ đại tài phiệt, Mafia không được đụng đến chút nào, mà sau khi Lãnh Thiên Dục ngồi lên vị trí thủ phán, Mafia toàn thế giới càng thêm không dám đặc tội với người trong tứ đại tài phiệt.

Thật ra không chỉ Mafia, mà ngay cả tổ chức hắc bang lớn nhất Đông Á – Nhã Khố Trát cũng đặt ra quy củ không được đặc tội tứ đại tài phiệt.

Nhã Khố Trát do ba bang hội lớn nhất tạo thành, bọn họ theo thứ tự là Sơn Khẩu Tổ, Đạo Xuyên Hội cùng Trú Cát hội, cho nên đặt ra quy củ này, là bởi vì tổng giám đốc Cung Quý Dương của Cung thị, một trong tứ đại tài phiệt, từ nhỏ đã thụ huấn ở Sơn Khẩu Tổ, mà Hoàng Phủ Ngạn Tước của Hoàng Phủ tài phiệt cũng thụ huấn ở Đạo Xuyên Hội.

Cho nên, tứ đại tài phiệt rất cường đại, cũng làm cho những người có bối cảnh trong xã hội đen nổi da gà, đây cũng là điều làm cho nhân sĩ khắp

nơi kính sợ.

Lôi Tu Hành tự nhiên cũng biết điều này, nhưng hăn vạn vạn không ngờ được Lãnh Thiên Dục sẽ tra được đến đầu mình, càng kinh khủng hơn nữa là, anh ta còn tra được căn kẽ như vậy, phần tài liệu trên tay anh ta là sổ sách ghi lại chi phí vận chuyển trong mấy năm nay của mình!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 322

Vạch Trần Nội Tình (2)

“Nghĩa phụ... Nghĩa phụ...”

Lôi Tu Hành quỳ gối đi tới bên cạnh nghĩa phụ Chavez, mặc dù bị vạch trần nội tình, nhưng hắn vẫn muốn phản bác.

“Đây tất cả chỉ là hiểu lầm, thật, con chỉ muốn lấy được mảnh đất kia mà thôi!”

Chavez run run, mặt thất vọng: “Tu Hành, ta già rồi vẫn không có con, luôn coi con như con ruột của ta, nhưng không ngờ sau lưng ta con lại làm ra nhiều chuyện như vậy, tại sao? Chẳng lẽ con không biết ta sẽ truyền vị trí này cho con sao? Làm sao lại còn mua dây buộc mình?”

Ông vô cùng đau đớn đẩy hắn ra, đau lòng chất vấn.

Nếu ông tra được chuyện này, ông nhất định sẽ nể tình cũ tha cho hắn một lần, nhưng mà, chuyện này bị ngài thủ phán tra được, Chavez biết, đứa con nuôi của mình đã không cứu được nữa rồi.

Vậy mà, Lôi Tu Hành hiển nhiên không biết một chút nào, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lãnh Thiên Dục, mà cho tới bây giờ Lãnh Thiên Dục chỉ cùng các giáo phụ trong bang đàm phán mọi chuyện, đây cũng là lần đầu tiên hắn có mặt trong đó.

“Thật là cứng đầu! ” Lãnh Thiên Dục hừ một tiếng, đưa tài liệu trong tay cho Chavez.

Chavez nhận lấy tài liệu, sau khi nhìn từng tờ vế mặt của ông càng thêm nặng nề, cuối cùng, ông đột nhiên khép tài liệu lại, ném tới trước mặt Lôi Tu Hành, lạnh lùng nói:

“Anh xem một chút, anh tự mình xem một chút, chuyện của anh cũng bị Lãng phó tổng tra ra chứng cứ xác thực, anh còn chối cãi cái gì, hơn nữa, hôm nay Johnny Hanks cũng ở đây, anh còn muốn giải thích cái gì với tôi? ”

“Nghĩa phụ! ”

Lôi Tu Hành nhìn Johnny Hanks ở một bên đã sớm yên lặng không lên tiếng, trong lòng cũng hiểu hẳn ta đã khai hết rồi, nhưng hẳn cũng không tin vận khí của mình kém như vậy, vì vậy đột nhiên hẳn đưa mắt nhìn Lãng Thiếu Nghị, phẫn hận nói:

“Con là oan uổng, tất cả đều do hẳn sắp xếp trả thù! Con chỉ là mắc bẫy của hẳn mà thôi! ”

Lãng Thiếu Nghị vẫn chưa lên tiếng bây giờ nghe vậy, trong con người hiện lên tia trào phúng, cười nói:

“Lôi Tu Hành, anh nói là tôi trả thù, vậy tại sao tôi lại trả thù anh? ”

Lôi Tu Hành cười lạnh, sau khi nghe vậy, hẳn chuyển tầm mắt sang Dung Thi Âm, nói từng câu từng chữ:

“Anh là vì người phụ nữ này mới trả thù tôi, tất cả là do anh thiết kế! ”

Dung Thi Âm nghe được câu này, thân thể không khỏi run lên, cô không hiểu sao Lôi Tu Hành lại đem mũi nhọn đổ lên đầu mình?

“Anh có ý gì? ”

Lăng Thiếu Nghị cảm thấy cô gái bên cạnh đang phát run, lập tức ôm cô vào trong ngực, giọng nói sắc bén hỏi.

“Ha ha... ha ha... ” Chỉ thấy Lôi Tu Hành cười to, mang theo vẻ cực kỳ ác độc.

“Rất đơn giản, bởi vì... Tôi cường bạo cô bé này, mà cô ấy lại là người phụ nữ của Lăng Thiếu Nghị, anh ta tự nhiên sẽ hận tôi! ”

“Cái gì? ”

Trừ Lãnh Thiên Dục và Lăng Thiếu Nghị ra, tất cả mọi người đều khiếp sợ, mà Dung Thi Âm nhất thời ngây ngốc.

Cô không khỏi nhớ lại chuyện xảy ra ngày ấy trong khách sạn, nhưng mà, cô... Không có bị hấn...

Lúc này, chỉ thấy Lăng Thiếu Nghị đứng dậy, đi về phía Lôi Tu Hành, còn không để cho hấn phản ứng lại, dùng hết sức cho hấn một quyền!

“Bụp... ” Một âm thanh vang lên, Lôi Tu Hành ngã trên đất, hấn rên lên một tiếng, vừa muốn đứng lên phản kháng, lại lắc lư vài cái, lần nữa ngã xuống...

“Mày thật ra đã muốn làm như vậy rồi, mày xứng sao? ” Gương mặt Lăng Thiếu Nghị tức giận, anh lại nâng lên quả đấm...

Nhưng mà bị Lãnh Thiên Dục ngăn cản!

“Em đã đánh hấn một quyền rồi, hấn bây giờ vẫn là người của Mafia!” Giọng nói của anh trước sau như một, lạnh lùng vô tình.

“Anh muốn che chở cho người của mình? ” Lăng Thiệu Nghị lạnh giọng chất vấn.

“Anh chỉ không muốn lãng phí thời gian mà thôi! ”Lãnh Thiên Dục hất cánh tay Lăng Thiệu Nghị ra, lạnh giọng nói.

Mà Dung Thi Âm vẫn ở một bên chứng kiến một màn này cũng đứng lên, cô vừa muốn tiến lên, liền bị Kỳ Hinh kéo lại.

“Cô gái nhỏ, không nên gấp gáp, hai người họ không có việc gì! ”

Một câu nói dịu dàng lại có tác dụng trấn an lòng của Dung Thi Âm, cô sững sờ nhìn Kỳ Hinh, trong lúc nhất thời có cảm giác mình thật nhỏ bé.

Cô ấy giống như cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu, không giống mình, chỉ biết lỗ mãng.

“Ngồi xuống đi, chúng ta xem một chút náo nhiệt cũng không tồi đâu! ”
Lúc này Lăng Thiệu Đường mở miệng, bộ dạng giống như xem kịch vui.

Thượng Quan Tuyên ngồi ở bên kia thấy thế, cố ý bất mãn với Lăng Thiệu Đường nói: “ Thật chưa gặp qua người nào làm anh như vậy, chẳng lẽ hai người bọn họ cãi nhau anh cũng không quản? Cũng không sợ em trai mình sẽ chịu uất ức! ”

“Chậc chậc... ”

Lăng Thiệu Đường nghe xong, vẻ mặt buồn cười nhìn Thượng Quan Tuyên: “ Tôi xem cô nên lo lắng cho ông xã mình nhiều hơn chút đi! ”

“Hừ! ”

Thượng Quan Tuyên bị anh nhìn một cái, lập tức trừng mắt lại, sau đó quay đầu nhìn Kỳ Hinh, vẻ mặt ủy khuất nói:

“Chị Hình, chị xem đi, chồng của chị khi dễ người! ”

“Đường, anh đừng khi dễ Tiểu Tuyền, sau khi trở về sẽ không được phép tạm biệt Triệt nhi và Lạc nhi nữa! ”

Kỳ Hình không nể tình Lăng Thiếu Đường chút nào, trực tiếp phê bình anh.

“Tuân lệnh, bà xã đại nhân... ”Lăng Thiếu Đường ngoan ngoãn ngậm miệng.

Thượng Quan Tuyền cười với Kỳ Hình nụ cười chiến thắng.

Một màn này làm Dung Thi Âm choáng váng, đám người này thật kỳ quái!

Lúc này, Lãnh Thiên Dục mở miệng, nói với Jonhny Hanks.

“Anh... Đến đây nói ra chân tướng mọi chuyện đi!

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 323

Giết Ai?

“Vâng vâng vâng...”

Johnny Hanks đã sớm bị dọa đến hồn phi phách tán, hiện nay quan trọng nhất là phải giữ được tính mạng, hắn làm sao có thể nghĩ đến mình lại chọc vào nhiều phiền toái như vậy!

Vì vậy, liền kể hết đầu đuôi mọi chuyện ra, giống hệt với lời miêu tả của Lãnh Thiên Dục lúc nãy.

“Cái tên nghịch tử này!”

Chavez hoàn toàn bị chọc giận, ông vỗ bàn, ngón tay run run chỉ Lôi Tu Hành:

“Mày phạm vào sai lầm lớn như vậy có chết cũng không hết tội, còn mưu toan hại phó tổng Lăng thị, tao không có đứa con nuôi như mày!”

“Cha nuôi...”

Lôi Tu Hành cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, thấy Chavez không để ý đến hắn nữa, hắn bèn nhìn sang Johnny Hanks...

“Chỉ dựa vào một ít tài liệu này, mày liền muốn đưa tao vào chỗ chết?”

“Thật ra thì... Không phải chỉ có chỗ chứng cứ này! ”

Johnny Hanks không quan tâm tới bất kỳ điều khác nữa, chỉ cần giữ được mạng của mình là được, lúc đầu làm chuyện này, hăn vạn vạn cũng không ngờ tổng giám đốc và phó tổng giám đốc sẽ tự mình điều tra, nếu như hăn còn giấu giếm nữa, chắc hăn sẽ bỏ mạng.

“Anh còn chứng cứ gì nữa? ” Lăng Thiếu Nghị lạnh giọng hỏi.

Chỉ thấy Johnny Hanks móc trong túi áo ra một chiếc máy ghi âm, đưa cho Lăng Thiếu Nghị nói: “ Lăng phó tổng, trong này ghi lại nội dung nói chuyện mỗi lần tôi cùng Lôi Tu Hành giao dịch, ngài sau khi nghe liền biết mỗi lời tôi nói đều là sự thật! ”

Lôi Tu Hành nhất thời ngây người tại chỗ, hăn không ngờ Johnny Hanks sẽ ghi lại cái này.

Lăng Thiếu Nghị cầm lấy máy ghi âm, mở ra, để âm lượng lớn nhất... Đúng như lời Johnny Hanks nói, mỗi một đoạn đều là nội dung nói chuyện trong khi giao dịch.

“Tại sao phải ghi lại cái này? ” Anh cất máy ghi âm xong, hỏi Johnny Hanks.

Johnny Hanks thở hồn hển “Thật ra thì tôi sợ có một ngày Lôi Tu Hành sẽ thay đổi, lật lọng hoặc là nổi lên sát ý đối với tôi thì tôi khó giữ được tính mạng, vì vậy mới lưu lại chứng cứ, vốn để sau này sẽ lấy ra uy hiếp, không ngờ... ”

Hăn không nói được nữa, mồ hôi lạnh chảy từ trên trán hăn lăn xuống đất.

Lăng Thiếu Nghị nghe xong không khỏi thất vọng đau xót, đây là CEO của phân bộ, đây chính là nhân tài được tỉ mỉ chọn ra?

Thật ra thì, cũng không phải một mình Lăng Thiếu Nghị thất vọng đau xót, sắc mặt Lăng Thiếu Đường cũng trở lên nặng nề khác thường.

Đang lúc không khí trở lên yên tĩnh, chỉ thấy Lôi Tu Hành đột nhiên rút ra một khẩu súng lục mà bản thân hắn đã giấu...

“Cái tên phản đồ này, tao giết mày! ”

“Đùng... ” Một tiếng súng vang lên...

May nhờ có Lăng Thiếu Nghị đứng gần, anh nhanh chóng đẩy Johnny Hanks ra, vị trí viên đạn bị lệch đi, bắn trúng vào chân Johnny Hanks.

“A... ” Một tiếng hét thảm thiết vang lên, hắn vô cùng hoảng sợ.

Ngay sau đó, rất nhiều vệ sĩ tiến lên đè Lôi Tu Hành lại, cũng đoạt lấy khẩu súng lục đi.

Sắc mặt Lãnh Thiên Dục trở lên rất khó coi, mà vẻ mặt Chavez càng thêm lúng túng và xấu hổ, ông không ngờ Lôi Tu Hành lại không biết thân phận như vậy.

“Thiếu Đường, Thiếu Nghị... ”

Lãnh Thiên Dục nhìn về phía bọn họ: “Johnny Hanks là người của các anh, hắn sẽ giao cho các anh xử trí! ”

Lăng Thiếu Đường gật đầu một cái, nhìn về phía Lăng Thiếu Nghị nói: “Thiếu Nghị, chuyện này do em tra được, giao cho em phụ trách, em quyết định đi! ”

“Lăng tiên sinh... Lăng tiên sinh, xin ngài cho tôi thêm một cơ hội nữa... ”

Johnny Hanks vừa thấy tình huống như vậy, lập tức quỳ gối trước mặt Lăng Thiểu Nghị cầu xin tha thứ, không để ý chút nào đến chân của mình đang chảy máu.

Lăng Thiểu Nghị cúi người, một tay túm cổ áo hắn kéo lên, một tay khác chậm rãi cầm lấy khẩu súng vừa rồi Lôi Tu Hành sử dụng, đặt vào huyết thái dương của hắn, trong lúc nhất thời, trong mắt anh tràn đầy vẻ khát máu.

Loại người như thế sống trên đời cũng chỉ làm nguy hại xã hội, chẳng bằng dùng một phát súng giải quyết đi!

"Đừng. Đừng, Lăng tiên sinh, van cầu ngài." Johnny Hanks không ngờ Lăng Thiểu Nghị còn hung ác hơn Lãnh Thiên Dục, hắn đã sớm bị dọa sợ đến hỏng rồi.

"Sớm biết kết quả như hiện tại, ban đầu cần gì phải bán đứng Lăng thị?" Giọng nói của Lăng Thiểu Nghị vô cùng lạnh lẽo, nói xong, anh di chuyển ngón tay đến cò súng...

"A Nghị..."

Bây giờ, Dung Thi Âm không nhìn nổi nữa, lập tức chạy đến bên cạnh Lăng Thiểu Nghị, bàn tay nhỏ bé giữ chặt cánh tay anh.

"Anh... Anh muốn giết người?" Cô là y tá, đều là cứu người, đã bao giờ thấy qua chuyện giết người đâu?

Nhìn thấy trong mắt cô tràn ngập sự sợ hãi là xa lạ, lý trí của Lăng Thiểu Nghị đột nhiên được kéo lại, không khỏi ảo não, cô luôn nhát gan, tại sao mình lại quên mất chứ?

"Thôi, giao hắn cho cảnh sát thương mại quốc tế điều tra đi!"

Nói xong, liền đưa khẩu súng lục cho Lãnh Thiên Dục.

Dung Thi Âm thở phào một hơi, vẻ kinh hãi trên mặt cũng dần dần rút đi, cũng may, A Nghị của cô không có giết người!

Johnny Hanks bị áp đi xuống...

“Âm Âm, thật xin lỗi, hù em sợ rồi! ” Lãnh Thiếu Nghị đỡ Dung Thi Âm ngồi lên ghế, nhẹ giọng an ủi.

“A Nghị...” Dung Thi Âm vùi khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực anh, hô hấp thật sâu.

Lúc này, Lãnh Thiên Dục mở miệng: “Giáo phụ Chavez, Lôi Tu Hành là con nuôi của ông, ông nghĩ lên xử lí hắn như thế nào đây? ”

“Cha nuôi... Cha nuôi... Cứu con...” Lôi Tu Hành cũng biết tình thế đã định, lập tức ôm lấy bắp đùi Chavez, khẩn cầu.

Trên mặt Chavez thoáng qua một tia xúc động, dù sao cũng là đứa con nuôi ông yêu thương, thế nào ông cũng không muốn nhìn nó bỏ mạng...

“Ngài thủ phán, lão phu biết tên nghịch tử này tội không thể tha, nhưng vẫn thỉnh cầu ngài cho nó một con đường sống, xóa tên nó trong Mafia, trục xuất khỏi Mafia đi! ”

Lãnh Thiên Dục cười nhạt, là nụ cười vô cùng lạnh lẽo tàn nhẫn.

“Chavez, tôi chưa bao giờ ép buộc người khác làm cái gì, ông xử trí thuộc hạ của mình như thế nào tôi cũng không tiện nhúng tay vào, như vậy đi, tôi cho ông hai sự lựa chọn! ”

Anh ngừng một chút, sau đó nhìn con người đang dấy lên hi vọng của Lôi Tu Hành, lãnh khốc cười một tiếng, sau đó nhìn về phía giáo phụ Chavez nói tiếp: “ Một là, tự tay ông giết hắn... Hai là, tự tay tôi giết ông! ”

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 324

Chương Kết (1)

Dung Thi Âm vọt một cái đứng lên...

“Đúng vậy, là con ngốc, nhưng con biết rõ mình đến tột cùng là yêu ai, con yêu anh ấy, hơn nữa, nửa năm trước anh ấy đã nói với con, bất kể như thế nào con cũng đợi, anh ấy nhất định sẽ trở về! ”

“Con gái, coi như ba cầu xin con, chẳng lẽ con muốn hàng xóm cứ nói xấu mãi sao? ” Ba Dung tiến lên, cầu khẩn nói.

“Ba, miệng là ở trên mặt người khác, người ta muốn nói gì, con sẽ không để ý, con tuyệt đối sẽ không đi xem mắt! ” Dung Thi Âm quật cường nói.

“Âm Âm, nghe mẹ khuyên, lần này chị con đã nhận lời người ta rồi, dù con chỉ đi gặp người ta qua loa một chút cũng được! ” Mẹ Dung tận tình khuyên bảo.

“Không đi! ”

Dung Thi Âm cảm thấy đầu mình đau buốt rồi, cô xoay người muốn đi về phòng mình.

“Âm Âm... ”

Dung Thi Tinh kéo cô lại, trên mặt tràn đầy vẻ khẩn cầu: “Em thông cảm cho chị đi, em gái ngoan, người này là cấp trên của chị, nếu như tối nay em quăng mặt mũi của người ta đi, về sao chị làm sao có thể ở công ty làm việc được, người ta đã sớm chờ ở đó rồi, em chỉ cần đi ứng phó cũng được, sau này nói với anh ta là không thích hợp cũng được nha! ”

“Mọi người sao phải khổ như vậy chứ? Em như vậy có khác không đi ở chỗ nào chứ? Còn nữa, chị, hôm nay em đồng ý với chị, như vậy ngày mai còn người cấp trên thứ hai, thứ ba thì sao? ” Dung Thi Tinh mới không tin lời nói của chị cô đâu.

“Ai nha, Âm Âm, chẳng lẽ em không tin tưởng chị sao? Như vậy đi, chị đảm bảo đây là lần cuối cùng, nếu như người này em không ưng ý, chị đảm bảo sẽ khuyên ba mẹ, để bọn họ về sau cũng không bắt em đi xem mắt nữa, như thế nào? Cái điều kiện này có được không? ” Dung Thi Tinh vì có thể khiến cho cô đi, đã sử dụng hết vốn liếng rồi.

Vẻ mặt Dung Thi Âm có chút dần ra, cô suy nghĩ một chút, nhìn Dung Thi Tinh hỏi: “Thật? Nếu như lần này em làm theo lời chị nói, về sau mọi người sẽ không lấy chuyện xem mắt đến làm phiền em? ”

“Thật thật, Âm Âm, thời gian cũng sắp muộn rồi, ngoan a... Đi thay quần áo đi! ” Dung Thi Tinh nhìn đồng hồ treo trên tường một chút, vẻ mặt nóng nảy nói.

Dung Thi Âm ném váy áo qua một bên, nói: “Nếu gấp gáp như vậy, em cứ thế này đi cũng tốt lắm rồi! ”

“Cái gì? Con bé ngốc này, con phải mặc cho thật xinh đẹp mới đúng... ”

“Mẹ, nếu chỉ đi cự tuyệt, con ăn mặc xinh đẹp làm gì? Mọi người đã nói rồi đấy, về sau không thể ép buộc con đi xem mắt nữa! ” Dung Thi Âm nói xong liền nghênh ngang đi ra cửa.

“Đi thôi, mọi người không dẫn đường làm sao con biết ở nơi nào đây! ”
Cô tùy tiện nói.

Dung Thi Tinh cùng ba mẹ Dung nhìn nhau, lắc đầu bất đắc dĩ...

Địa điểm xem mắt rất đẹp, vàng xanh rực rỡ, có thể nhìn ra đối phương là người rất có tiền.

Dung Thi Âm một thân đồ thường không có chút nào cảm thấy mình không hòa hợp với hoàn cảnh này, cô nghênh ngang bước về phía trước, cũng không chút nào để ý đến ánh mắt kỳ lạ của các nhân viên phục vụ.

“Âm Âm, phía trước chính là ‘Kỳ Lâm các’, người ta đã chờ rất lâu ở bên trong rồi, chị với mẹ không vào đâu.” Dung Thi Tinh trịnh trọng dặn dò Dung Thi Âm.

“A! Hai người không vào? Chuyện này...”

Dung Thi Âm vừa định phản đối, nhưng suy nghĩ một chút cảm thấy cũng không cần thiết, dù sao mình đi vào nói rõ ý tứ của mình, họ đi vào ngược lại sẽ càng lúng túng.

Vì vậy liền nhún vai, cũng không quay đầu lại đi về hướng ‘Kỳ Lâm các’...

Thấy bóng dáng cô đi xa, mẹ Dung có chút lo lắng hỏi: “Tinh Tinh, con nói Âm Âm có trách chúng ta không?”

Dung Thi Tinh đỡ mẹ Dung cười nói: “Mẹ, sợ rằng lúc đó nó cảm ơn chúng ta còn chẳng kịp đấy...”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng...

Dung Thi Âm thực sự là nhắm mắt gõ cửa, hít sâu một cái, đi vào...

“Xin hỏi...”

Cô ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía...

Oa... Nơi này thật lớn, đây rõ ràng giống hệt phòng tổng thống nha, thiết bị lắp đặt cực kỳ xa hoa, cô mơ hồ thấy một người đàn ông đứng trước cửa sổ sát đất hướng mặt về biển rộng, giống như tâm tình rất tốt mà quan sát phong cảnh.

Chắc hẳn chính là người này!

Nhưng mà... Tại sao phải chọn một chỗ như vậy!

Thật kỳ quái!

“Vị tiên sinh này, xin chào...”

Dung Thi Âm hắng giọng một cái, hít một hơi thật sâu, đi tới một chỗ vẫn còn cách anh ta thật xa, sau đó mở miệng nói:

“Ách, tôi biết rất rõ ngài là cấp trên của chị tôi, thật ra hôm nay tôi đến là muốn cùng ngài nói rõ, cuộc xem mắt này không thể thành được, bởi vì tôi đã có người yêu rồi, thật xin lỗi!”

Chẳng quản cái khí gió anh ta có nghe thấy hay không, nói xong sớm một chút thì chuồn sớm một chút thôi.

Thấy anh ta vẫn như cũ chẳng có phản ứng gì, Dung Thi Âm le lưỡi một cái: “Tôi đã nói xong rồi, tôi đi đây...”

Nói xong cô liền nhún vai đi tới trước cửa.

Người đàn ông này thật kỳ quái, làm sao lại tự giấu mình ở góc đấy, chắc đáng vẻ cùng cấp bậc với khủng long rồi, khó trách muốn đi xem mắt...

Đúng lúc ấy thì...

“Đi gấp như vậy sao, xem ra tôi ở trong mắt nhị tiểu thư chẳng qua cũng chỉ như thế thôi...”

Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp, ngay sau đó là tiếng bước chân chững chạc.

Dung Thi Âm kinh ngạc đến ngây người, giọng nói này...

Hồ hấp của cô trở lên dồn dập, trong lúc nhất thời thế nhưng cô lại không dám quay đầu lại, bởi vì cô rất sợ khi quay đầu lại sẽ biến thành ảo giác...

Là anh ấy...

Là A Nghị sao?

VỢ YÊU XINH ĐẸP CỦA TỔNG GIÁM ĐỐC TÀN ÁC

Ân Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 325

Chương Kết (2)

Một đôi tay rắn chắc ôm lấy cô từ phía sau, ngay sau đó, cô liền cảm thấy khuôn mặt nam tính chôn ở cổ mình, dịu dàng hôn lên tai mình...

“Không dám nhìn anh sao? ”

Giọng nói trầm thấp không chút nào che giấu tình yêu, bao quanh cô đều là hơi thở nam tính quen thuộc.

“Không... Không dám nhìn, em sợ... Tất cả chỉ là giấc mơ... ”

Dung Thi Âm nhắm mắt lại, cô tình nguyện đưa lưng về phía anh, hưởng thụ hơi thở dịu dàng làm cô nhớ nhung nửa năm qua.

“Cô bé ngốc... ”

Nụ cười trầm thấp rơi trên trán cô, cô chỉ cảm thấy một hơi thở cường đại đang bao phủ lấy mình.

“Mở mắt ra nhìn anh, anh đã trở về... ”

Dung Thi Âm bỗng nhiên mở mắt, nhìn đôi mắt hết sức quen thuộc kia, giống như ánh sao trên trời, lại không chút nào che giấu thâm tình, áo sơ mi vừa khít với dáng người cao lớn anh tuấn, không thể nghi ngờ được nữa...

Cô đột nhiên che miệng lại, mắt đẹp dần dần chảy ra nước mắt...

“A Nghị... Thật là anh sao, A Nghị...”

Cô đưa tay vuốt ve gò má như được chạm khắc của anh, hình như không tin vào những điều mình đang thấy...

“Là anh, là anh, vì quá nhớ nhung em, cho nên anh vội vàng xử lý hết mọi chuyện rồi quay trở lại!”

Lăng Thiếu Nghị quẩn luyến hôn lên đôi mắt đắm lệ của cô, hôn khô nước mắt cô.

“Thật tốt quá! Thật tốt quá...”

Dung Thi Âm giống như đang nằm mơ, chỉ sợ tỉnh lại, cô lập tức nhào vào trong ngực anh, vừa cười vừa khóc...

“Về sau anh sẽ không rời xa em! Âm Âm, em là của anh, cả đời này đều là của anh...”

Lăng Thiếu Nghị hôn lên tóc cô, đau lòng nói.

Dung Thi Âm liều mạng gật đầu, nhưng một lúc sau, cô dường như nhớ tới điều gì đó...

“A Nghị, anh đi xử lý chuyện gì vậy? Tiểu Phong và mẹ nó đâu?...” Cô không dám hỏi tiếp nữa.

Thấy dáng vẻ sợ hãi của cô, Lăng Thiếu Nghị tròng mền vuốt ve gương mặt cô, nói:

“Sau khi anh trở về không lâu, anh và Vũ Ân liền ly hôn, thật ra cô ấy sớm đã có suy nghĩ này, hơn nữa, lần trước cô ấy đến Đài Loan chính là muốn nói với anh chuyện này, Tiểu Phong tạm thời sẽ ở bên cạnh cô ấy, đợi

nó đến tuổi đi học anh sẽ đón nó về, cho nó tiếp nhận nền giáo dục tốt nhất! Mà anh lâu như vậy mới quay lại, là bởi vì còn xử lý chuyện tiếp nhận chi nhánh công ty. ”

Dung Thi Âm nghe thấy sửng sốt một chút...

Ly hôn?

Tiểu Phong còn có thể trở về?

Đây là sự thực sao?

Cô rất thích đứa bé kia nha, mặc dù mới chỉ gặp một lần...

Nhưng mà, tiếp quản chi nhánh công ty?

“ A Nghị, anh phải tiếp nhận chi nhánh công ty gì vậy? ” Dung Thi Âm tò mò hỏi.

Lăng Thiếu Nghị cười không nói, lúc này, mẹ Dung và Dung Thi Tinh đều đi vào...

“Lăng Thiếu Nghị, là lãnh đạo trực tiếp của chị, trước mắt tiếp nhận chi nhánh công ty Lăng thị tài phiệt ở Đài Loan, cũng là đối tượng xem mắt hôm nay của em nha! ” Dung Thi Tinh cười nói.

“Chị... Mẹ, hai người... ”

Dung Thi Âm thấy hai người nói mới bình tĩnh, hiểu ra: “A, thì ra mọi người kết hợp trêu chọc con! Đáng ghét chết được! ”

“Nếu hôm nay anh không làm thế sao biết được em còn yêu anh như vậy! ” Lăng Thiếu Nghị lần nữa ôm chặt cô, trù mến nói.

“A Nghị, anh thật là hư, thế nhưng lại nghĩ ra phương thức gặp mặt như vậy...”

Mặc dù ngoài miệng Dung Thi Âm nói như vậy, trong lòng lại cực kỳ cảm động, cô cũng ôm chặt anh, gương mặt hạnh phúc.

“Vậy em có thích không?” Lăng Thiếu Nghị hỏi.

“Thích, chỉ cần là anh, cái gì em cũng thích...”

Lời nói của Dung Thi Âm nhanh chóng rơi vào trong nụ hôn của Lăng Thiếu Nghị.

“Khụ khụ...”

Một lúc sau, Dung Thi Tinh cố ý ho nhẹ một cái để cắt đứt màn thân thiết của hai người...

“Cái đó, Lăng tổng, tôi phối hợp tốt như vậy, anh làm lãnh đạo nên thường một chút đi, nhưng mà, anh nói về sau tôi sẽ xưng hô với anh như thế nào đây? Ông chủ? Em rě?”

Vào giờ phút này cô đã hoàn toàn buông xuống, chỉ cần em gái có thể hạnh phúc, cô liền hạnh phúc rồi.

“Tùy cô, tôi không có vấn đề gì... Nhưng mà trước mắt, vị trí quản lý phòng thị trường đang trống, không biết vị chị dâu tương lai đây có hứng thú không?” Nụ cười của Lăng Thiếu Nghị nở rộ, giống như tắm gió xuân.

“Đương nhiên là có hứng thú! Mẹ, con thăng chức rồi, ha ha...” Dung Thi Tinh ôm mẹ Dung cười không ngừng.

“Tốt, thì ra hai người đã có giao dịch như vậy, thế còn em?” Dung Thi Âm giả bộ bất mãn hỏi.

“Em a... ”

Lăng Thiếu Nghị cười vuốt mũi cô một cái, nói: “Ở trước mặt mẹ của em, em phải thề cả đời phải yêu anh, không cho phép chần chừ! ”

“Đáng ghét! ” Dung Thi Âm cười, rúc vào trong ngực anh.

“Âm Âm, bởi vì anh còn đồng thời quản lý chi nhánh công ty ở Thụy Sĩ, tổng bộ bên kia anh cũng phải chịu trách nhiệm, cho nên anh muốn em đáp ứng anh một chuyện! ” Lăng Thiếu Nghị nặng nề nói với cô.

“Chuyện gì ạ? ”

“Anh muốn em hứa, bất kể anh đi nơi nào, em đều phải ở bên cạnh anh, được không? ” Vẻ mặt anh tràn đầy tình yêu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Thi Âm bỗng nhiên đỏ bừng, cô cười gật đầu, cũng thâm tình nói:

“Được, em sẽ ở bên cạnh anh... Cả đời! ”

Hai người ôm nhau, nguyện không bao giờ tách xa nhau nữa...

Có người từng nói: Hạnh phúc chân chính không thể miêu tả được, nó chỉ có thể trải nghiệm, trải nghiệm càng sâu thì càng khó miêu tả, bởi vì hạnh phúc chân chính không phải là việc có thể tập hợp được, nó là một trạng thái kéo dài...

Thật ra hạnh phúc rất đơn giản, hạnh phúc chính là yêu nhau đến già, còn nhìn nhau không chán, có thể ở chung một chỗ với nhau, bên nhau một đời một thế, cùng nhau từ nhân gian đến thiên đường...

~~~~ THE END~~~~